

வாத்யார்
போன் : 237123070

**WANTED AN EXCELLENT PUNCTUATION VADHYAR (BRAHASPATHY) ?
K.K. SWAMY (A) K.K. SRINIVAASAN**

**NYAYA SIROMANI, POORVAM & APARAM
(Birth to End) INCLUDING BRAMMAMEDHAM
YUGA DHARMAM, PRAYOGA PADHADHI**

PRIME DISCIPLE OF 44TH JEER OF SRI AHOBILA MUTT

New No 13, (No 7), S M S Flats Ramakrishnapuram, 2nd Street, West Mambalam, Chennai - 600 033
E mail kanaka_srin@yahoo co in

கோத்ரம்

பரவரம்

சாண்டில்ய
சாண்டில்ய
சாண்டில்ய
சாண்டில்ய
கௌதம
தீர்க்கதமஸ
வாமதேவ
ரஹுகண
கர்க்க
தண்டி
ஹரித
குத்ஸ
ஷடமர்ஷண
முத்கல
ஆத்ரேய
குசிக
வைச்வாமித்ர
லோஹித
கௌசிக
காச்யப
நைத்ருவ சாச்யப
மாடர
வளரிஷ்ட
கௌண்டல்ய
பாரத்வாஜ
ஸங்க்ருதி
ஸங்க்ருதி
வாதூரல
கந்வ
கந்வ:
பராசர
காத்தயாயந
ப்ருஹஸ்பதி
சநக
பாதராயண
அகஸ்த்தய
ஸ்ரீவத்ஸ
கர்க்க
மௌத்தகல்ய
மௌத்தகல்ய
மௌத்தகல்ய
மௌத்தகல்ய

சாண்டிலிய, ஆஸ்தித தேவல
காச்ய - ஆவத்ஸார - னைத்ருவ - ரோ ரோ -சொண்டிலிய - சாண்டிலிய
காச்யப - ஆவத்ஸார - சாண்டிலிய
காச்யப - ஆவத்ஸார - தேவல
ஆங்கீரஸ - ஆயாஸ்ய - கௌதம
ஆங்கீரஸ, ஓளாதத்ய,நைர்க்கதமஸ
ஆங்கீரஸ, வாமதேவ்ய, கௌதம
ஆங்கீரஸ, ராஹுகண, கௌதம
ஆங்கீரஸ, சைந்ய, கர்க்க
ஆங்கீரஸ, மஹிய, ஓளருக்ஷ்ய
ஆங்கீரஸ, ஆம்பர்ஷ, யௌவநாசவ
ஆங்கீரஸ, மாந்தாத்ரு, கௌதஸ
ஆங்கீரஸ, த்ராஸதஸ்ய, பௌருகுத்ஸ
ஆங்கீரஸ, பாரம்யசவ, மௌத்கல்ய
ஆத்ரேய, ஆர்ச்சநாநஸ, ச்யாவாசவ
வைச்வாமித்ர, தேவராத, ஓளதஸ
வைச்வாமித்ர, தேவராத, ஓளதஸ
வைச்வாமித்ர, அஷ்டாக, லோஹித
வைச்வாமித்ர, ஆகம்ர்ஷண, கௌசிக
காச்யப, ஆவத்ஸார, நைத்ருவ,
காச்யப, ஆவத்ஸார, நைத்ருவ,
நைத்ருவ, காச்யப, மார
வாஸிஷ்ட, இந்த்ரப்ரமதா, பரத்வஸு
வாஸிஷ்ட, மைத்ராவருண, கௌண்டிய
ஆங்கீரஸ, பார்ஹஸ்பத்ய, பாரத்வாஜ
ஆங்கீரஸ, கௌளிவீத, ஸாங்க்ருத்ய
ஸாத்ய - கௌரவீத - ஸாங்க்ருத்ய
பார்க்கவ, வைதஹ்வ்ய, ஸாவேதஸ
ஆங்கீரஸ, ஆஜுமீட, காநவ
ஆங்கீரஸ - கௌர - காண்வ
வாஸிஷ்ட,சாக்த்ய,பாராசாய்
ஆத்ரேய, பார்க்கவ, வாஸிஷ்ட
பார்ஹஸ்பத்ய, காபில, பார்வண
சௌநக, (க்ருத்ஸமத)
ஆங்கீரஸ, பார்ஷதசவ, ராதீதர
ஆகஸ்த்ய, தாண்ட்யச்யுத, ஸௌளமவாஹ
பார்க்கவ, ச்யாவந, ஆந்வாந, ஓளர்வஜ்ஜாமதத்ய
ஆங்கீரஸ, பார்ஹஸ்பத்ய, பாரத்வாஜ, சைந்ய, கர்க்க
ஓளர்வ, ச்யாவந, பார்க்கவ, ஜாமதத்ய, ஆந்வாந
ஆங்கீரஸ, பார்ம்யஸவ, மௌத்கல்ய
தார்க்ஷ்ய, பார்ம்யஸவ, மௌத்கல்ய
ஆங்கீரஸ, தாஸ்ய, மௌத்கல்ய

[illegible]

ஸ்ரீவைத்யநாத தீக்ஷிதர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட

ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலம்

என்னும் தர்மசாஸ்த்ர க்ரந்தத்தின்

இரண்டாவது பரிச்சேதமாகிய

ஆஹ்னிக காண்டம்

முதலாவது பாகம் தமிழரையுடன் கூடியது.

இஃது

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளின்

ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டு

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால்

கும்பகோணம்

வைதிக வர்த்தினி பிரிஸ்ஸில்

அச்சிடப்பட்டு கும்பகோணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

விலை]

1951

[ரு. 7-8-0

Copyright Registered.

உ
ஸ்ரீ: ||

ஸ்ரீ சீத்ரா சிம்மம் வரிவாஜகாசாயபயபு
ஸ்ரீ சீத்ரா சிம்மம் வரிவாஜகாசாயபயபு
ஸ்ரீ காஷி காசிகொழிவாயிவ ஜமகாரா
ஸ்ரீ சீத்ரா சிம்மம் வரிவாஜகாசாயபயபு

கியதெ நாராயணஸ்துதி: ||

ஸ்ரீ சீத்ரா சிம்மம் வரிவாஜகாசாயபயபு
தூதிஷு சித்ரமெனென கௌகயா பூதீயசாநாநு ததூ
வாசெய்யுத்யிகாரிமெனென சித்ரமெனென பூதீயசாநாநு
வகம் நிஷ்டாரிதாநுஷ்டாநபூகாராநு ஸுமய்யா ரீதூ
வெய்யயிதம் ஸுதீசுமய்யாநாநிபம் நிஷ்டாரிதம் காண
ஷ்டாநகம் பூதாநிஷ்டா: ஸ்ரீவெனெனநாயகீகதெநா
ஐதி ஸுபூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
காசிகாணாநா சித்ரகாவெய்யபூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
ஸ்ரீஸம்வஹஸ்ரீநிவாஸஸாஸ்தீவெய்யபூதீயசாநாநிஷ்டா
காபூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
ஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
வாணீவரிவய்யிபுநாயா சூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
உவகாரம்: |

ததிஷு சித்ரமெனென கௌகயா பூதீயசாநாநு ததூ
வாசெய்யுத்யிகாரிமெனென சித்ரமெனென பூதீயசாநாநு
வகம் நிஷ்டாரிதாநுஷ்டாநபூகாராநு ஸுமய்யா ரீதூ
வெய்யயிதம் ஸுதீசுமய்யாநாநிபம் நிஷ்டாரிதம் காண
ஷ்டாநகம் பூதாநிஷ்டா: ஸ்ரீவெனெனநாயகீகதெநா
ஐதி ஸுபூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
காசிகாணாநா சித்ரகாவெய்யபூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
ஸ்ரீஸம்வஹஸ்ரீநிவாஸஸாஸ்தீவெய்யபூதீயசாநாநிஷ்டா
காபூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
ஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
வாணீவரிவய்யிபுநாயா சூதீயசாநாநிஷ்டாநாநிஷ்டா
உவகாரம்: |

ஹ்யஸம் ஸந்தௌஷ்டாதிஃ | ஸந்தக்ருதூவரிஸீதநெந ஸரிவமத
 நெநநநிநபரி-நநௌநபுக்ாரா குவிகாஃ ஸுஸுராயி
 காராநாநுவிபபரி-நநௌநெந ஸநெவ-புஸுர ரி ரா ரா
 பயனஃ, ஸ்ரீஹந்ருளிளஸூக்யபயா ஸுபெருபஸஸனாதீரயி
 மவநிதிஸாஸாஸநெஹ |

விஜயபாதுலாநதி,
வாகு குடாபெலா
2 முஹாரம் : ||
வாநாதி ஸ்வதூ,
பெலாபாதிவாஸு,
பெலாதிவாஸு : ||

நாராயணஸூக்தி: ||

உ
ஸ்ரீ: ।

முத்ரை.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய, ஸ்ரீமச்சங்கர பகவத்
பாத ப்ரிதிஷ்டித, ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிப ஜகத்க்ரு
ஸ்ரீமச் சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீபாதர்களால்
செய்யப்படுகின்றது

நாராயண ஸ்ம்ருதி.

வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ப்ரஸித்
தங்களான தர்மங்கள் ஸ்ம்ருதி முதலியதில் மதபேதத்தால்
அநேக ப்ரகாரமாய்த் தோன்றுவதால், அவைகளைப் பற்பல
சாகைகளை அநீத்யனம்செய்துள்ள அதிகாரிகளின் பேதத்திற்கு
அனுகுணமாய் மூல ப்ரமாணங்களை உதாஹரிப்பதை முற்
கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்ட அனுஷ்டான ப்ரகாரமுள்ளவை
களாய், ஸுலபமான ரீதியால் அறிவிப்பதற்கு, ஸ்ம்ருதி முக்தா
பலமென்னும் ஆறுகாண்டங்களுடைய சிறந்த நிபந்தனக்ரந்
தத்தை, ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதேந்த்ரர் அவர்கள் செய்தார்கள்
என்பது ஆஸ்திக ஜனங்களுக்கு ப்ரஸித்தமாகியதே. ஷே
ஆஹ்னிக காண்டம் முதலிய ஆறுகாண்டங்களையும், நடுக்
காவேரி என்னுமக்ரஹாரத்தில் விளங்கியவரும், ப்ரம்ஹ வித்யா
பத்ரிகாப்ரசாரம் முதலியவையால் திகந்தங்களில் ப்ரவிய யசஸ்
ஸுடையவருமான ப்ரம்ஹஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்த்ரிகள் அவர்
கள் தமிழ் பாஷையில் மொழிபெயர்த்து, அச்சிட்டு வெளியிட்ட
தால், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயமில்லாத ஆஸ்திக ஜனஸமூஹத்
திற்கு உயர்ந்த உபகாரம் செய்யப்பட்டது.

அவ்விதமான இந்தச் சிறந்த க்ரந்தம் இப்பொழுது கிடைப்
பது அரிதானதாயிருப்பதால், மறுபடி தமிழ் மொழிபெயர்ப்
புடன் கூடியதாய் முதலில் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஆஹ்னிக காண்

டம், வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால் அச்சிடப் பட்டு நமது ஸன்னிதியில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதைப் பார்த்து மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். இந்த க்ரந்தத்தைப் பரிசீலிப்பதால், ப்ரதி தினம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்ம ப்ரகா ரங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாய் ஆஸ்திகர்கள், அவாவர் அதிகா ரத்திற்கு அனுரூபமான தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதால் ஸர்வேச் வரண ஆராதிப்பவர்களாயிருந்து, ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளிச்வர க்ரு பையால் கல்யாண பரம்பரைகளை அடையக்கடவர் என்று ஆசம்ஸிக்கிறோம்.

விஜயயாத்ரஸ்தானம்,
வாழ்க்குடி என்னுமக்ரஹாரம்
கர-வ்ரு வைகாசி-மீ
அமாவாஸ்யா - ஸோமவாரம்.

}

நாராயண ஸ்ம்ருதி.

௨௦ நவீன மூலம் ॥

முகவுரை.

ஸ்ரீவேச்வரனால் ச்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பலவித ப்ராணிகள் இவ்வுலகில் காணப்படுகின்றன. அவைகளுள் ஸ்தாவரங்கள் பலவிதமாயும், ஜங்கமங்கள் பலவிதமாயு முள்ளன. ஜங்கமங்களிலும் எண்ணிறந்த ஜாதி பேதங்களுடன் ப்ராணிகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளுள் மனித ஜாதியே சிறந்தது. எல்லா அவயவங்களும் சேர்ந்து இருப்பதாலும், அறிவு மிகுந்திருப்பதாலும், மனிதனொருவனுக்கே நல்வினை தீவினை க்ஞானமும், பரலோக க்ஞானமும், ஈசனொருவனுண்டென்றும், அவன் ஸ்ரீவேச்வரனென்றும், அவனை நாம் வழிபடக் கடமையுள்ளவர்களென்றும், இல்லாவிடில் நரகத்தில் விழ நேரிடுமென்றும், ஸ்தாவரஜாதி ஜன்மத்தையடைவோ மென்றும், அவனை ஆராதித்தால் அழிவற்ற ஸுகமான மோகூத்ததை அடைவோமென்றும் க்ஞான முண்டாகிறது. பசு, பக்ஷி முதலியவைக்கு அறிவிருந்தும் அது குன்றி, ஆஹார நித்ரா ஸ்தீரீஸங்கங்களுக்குரிய ஸாதன ஸம்பாதனத்தோடு முடிந்திருக்கிறது. மனிதனின் புத்தி அவ்விதமல்ல. மிக ஸூகூதமான விஷயங்களை ஆராய்வதிலும், பூததத்வங்களைச் சோதிப்பதிலும், நூதனமான ஸுகஸாதனப் பொருள்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் வல்லமையுள்ளது. இவ்விதமான மனித ஜன்மம் பலகோடி புண்யங்களால் ப்ராப்தமாகிய தாகையால், மனிதன் ஸூகூதம் ச்ருஷ்டியால் இதை அறிந்து, இப்பிறவிக் கடலினின்றும் வெளியேறும் உபாயத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும். பசு, பக்ஷ்யாதிகளைப்போல் மூன்று கார்யங்களிலேயே ஆயுளைச் செலவிடக்கூடாது. எண்ணிறந்த பிறவிகளை அடைந்தோம், இனியுமடையப்போகிறோம், இவைகளை அடையாது எவ்விதம் வெளியேறுவோமென்று சிந்தனை செய்தால் அதன் உபாயம் ஈசனருள்தானென்று முடிவிற்கேற்றென்றும். ஈசனருளையடைவதும், அவனியற்றிய ஆக்கனையை மீறாது நடப்பதினாலேயாம். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகள் அவன் ஆக்கனையே. அவைகளிலுள்ளபடி, வர்ணங்களுக்கும், ஆச்ரமங்களுக்கும் தனித்

தனியாய் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களைத் தவறாது அனுஷ்டிப்பதும், அதர்மங்களை வர்ஜிப்பதும் நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் ஏற்பட்டவை. இவ்வித மனுஷ்டிப்பதாலேயே ஈசனருளுக்குப் பாத்ரங்களாகலாம். இவ்விதம் கர்மானுஷ்டானத்தாலேயே ஜனகாதிகள் ஸித்தியைப்பெற்றனர். ஈசனருளாலேயே க்ஞான முண்டாகவேண்டும். க்ஞானத்தாற்றான் மோகூத்தையடையவேண்டும். அதனாலேயே ஸர்வ துக்க நிவ்ருத்தியும், ப்ராமானந்த ப்ராப்தியுமென்பது சாஸ்த்ரங்களின் ஸித்தாந்தம். அனுஷ்டேயமான கர்மங்கள் பற்பல ச்ருதிகளிலிருப்பதால் மந்த மதிகளான மனிதருக்குச் சலபமாய்ப் புலப்படாதெனக் கருதி, காருணிகர்களான மஹர்ஷிகள் பலர் ஸ்ம்ருதிகளை வெளியிட்டனர். அவைகளிலுள்ளவைகளையும் லகுவாய் அறிந்துகொள்ள விரும்பமுள்ளவர்களுக்கு உபகாரமாகப் பலர் நிபந்தனங்களை யியற்றியிருக்கிறார்கள். அவைகளுள் “ஸ்ம்ருதி முக்தாபலம்” என்னும் நிபந்தனமும் ஒன்று. இது மிகச்சிறந்தது. இதை அறியாதவர் தக்ஷிண தேசத்தில் ஒருவருமில்லை யென்பது மிகையாகாது. இந்த நிபந்தனத்தில் உதாஹரித்திருக்கும் பல ஸ்ம்ருதிகளும், க்ரந்தங்களும், க்ரந்த கர்த்தாவின் சிறந்த வல்லமையை விளக்குகின்றன. இந்த நிபந்தனம் ஆறு காண்டங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அவையாவன:-1. வர்ணச் சரம தர்ம காண்டம், 2. ஆஹ்னிக காண்டம், 3. ஆசௌச காண்டம், 4. ச்ராத் காண்டம், 5. ப்ராயஸ்சித்த காண்டம், 6. திதிநிர்ணய காண்டம்.

இதை இயற்றியவர், தென்தேசத்தில் தஞ்சைமாகாணத்திலுள்ள ‘கண்ட்ரமாணிக்கம்’ எனும் அக்ஷறாத்தில், ஸுமார் 300 வர்ஷங்களுக்குமுன் உதித்தவரென்றும், வாதூல கோத்ரத்திற் பிறந்தவரென்றும் தெரியவருகிறது.

இந்த நிபந்தனம் தக்ஷிண தேசத்தில் ப்ராம்ஹணர்களால் ப்ரமாணமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது சிலகாலத்திற்குமுன், நடுக்காவேரியில், ப்ரம்ஹ்நீ ப்ரீநிவாஸ சாஸ்த்ரிகள் அவர்களால் தமிழுரை சேர்க்கப்பட்டு, தமது முத்ரா சாலையிலேயே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இப்

புஸ்தகம் இப்பொழுது துர்லபமாகியதால், ஆஸ்திகர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையாரால், தமிழரையுடன் சேர்த்து, கும்பகோணத்தில் 'வைதிக வர்த்தினீ' ப்ரஸ்ஸிலும், 'சாஸ்தா விலாஸ' ப்ரஸ்ஸிலும் அச்சிட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 2-ஆவது காண்டமாகிய "ஆஹ்னிக காண்டம்" தமிழரையுடன் இப்பொழுது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இக் காண்டத்தில், விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது முதல் இரவில் சயனிக்கும் வரையிலுள்ள, செளசம், ஆசமனம், தந்தகாவனம், ஸ்நானம், ஸந்த்யாவந்தனம், ஹோமம், பூஜை, வைச்வதேவம், போஜனம், அதிதிபூஜை முதலிய கர்மாக்கள் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இனி க்ஷமமாய் மற்றக் காண்டங்களும் தமிழரையுடன் வெளியிட உத்தேசம்.

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையோம்.

வைத்யநாததீக்ஷிதீய ஸ்ம்ருதி முக்தாபலத்தில்
ஆஹ்னிக காண்டத்தின் முதல் பாகத்தின்
விஷய அட்டவணை.

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது	1
ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தம் எது?	3
ஸந்த்யாகாலத்தில் செய்யக்கூடாதவை	5
ஸந்த்யைகளில் தூங்கியவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம்	6
எழுந்தவுடன் ஜபிக்கவேண்டியவைகள்	8
விடியற்காலத்தில் பார்க்கக்கூடியவையும், பார்க்கக்கூடாதவையும்	10
வெளியில் ஸஞ்சாரம்	11
மல மூத்ர விஸர்ஜன நியமங்கள்	13
எந்த இடங்களில் மல மூத்ர விஸர்க்கம் கூடாது	22
எவர்களைப் பார்க்கக்கூடாது	25
தேவாலயத்திற்கு வெளியில் நூறு கோலளவு தள்ள வேண்டும்	28
சௌசவிதி	30
ம்ருத்திகையின் லக்ஷணம்	32
வர்ண பேதங்கள்	34
முன்பே ஜலத்தை எடுத்து வைக்காவிடில்	35
தாரா சௌசம் கூடாது	36
ம்ருத்திகையின் கணக்கு	37
மண்ணின் அளவு	42
மூத்ர சௌசத்தில் மண்ணின் ஸங்க்யை	44
சூஉ சூஉ பரிமாணம்	”
மணல்களால் செய்தால் இடண்டு மடங்கு	45
தேச காலானுஸாரமாய் சௌசம்	46
உபநயனமில்லாதவனுக்கு	”
ஸ்த்ரீகளுக்கும், சூத்ரர்களுக்கும்	”

விஷயங்கள்.

பக்கம் நெ.

போஜனகாலத்தில், குத ஸ்ராவமானால்	48
மலங்களைக் கையால் ஸ்பாசித்தால்	49
பிறரின் ஷை	"
மருத்திகையின் ப்ரமாணம்	51
பாவ சத்தி ஆவச்யகம்	53
சௌசம் செய்யாவிடில் தோஷம்	54
வாய்க் கொப்புளித்தலின் விதி	55
கண்டுஷத்தின் ஸங்க்யை	"
ஆசமன விதி	57
அதில் திக்கு நியமம்	58
வர்ண பேதத்தால் விசேஷம்	60
ஜலத்தின் பரிமாணம்	62
ஜலத்தின் லக்ஷணம்	63
மற்ற நியமங்கள்	66
தீர்த்த பேதங்கள்	74
ஆசமன ப்ரசம்ஸை	85
ப்ரம்ஹ யக்ஞத்தில் விசேஷம்	87
ஜலத்தின் நடுவில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம்	89
ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஆசமனம் முதலியது	93
குச ப்ரசம்ஸை	97
ஜபாதிகளின் பவித்ரதாரணம்	99
ப்ரம்ஹ க்ரந்தி பவித்ரம்	"
ரேகைகளின் நியமம்	101
காம்ய பவித்ரங்கள்	102
ஸ்வர்ண, ரஜத பவித்ர விஷயம்	110
ஸ்வர்ண பவித்ரமில்லாவிடில், வெள்ளியை மட்டும்	
தரிக்கக்கூடாது	111
மூன்று லோஹங்களால் பவித்ரம்	112
ஜீவ பித்ருக்கனும், ஜீவ ஜ்யேஷ்டனும் வெள்ளி பவித்ரம்	
தரிக்கக்கூடாது	"
கோவால பவித்ரம்	113
பவித்ரம் செய்யும் ப்ரகாரம்	114
பவித்ரத்தின் பரிமாணம்	115

விஷயங்கள்.

பக்கம் நெ.

சுபகார்ய விஷயத்தில் திலதர்ப்பணம் கூடாது	193
யக்ஷம் தர்ப்பணம்	194
கரையில் நிற்கவேண்டும்	195
ஈரவஸ்தர்த்துடன் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது	„
உத்தரீய வஸ்தர நிஷ்பீடனம்	197
மூன்றாய் மடித்துப் பிழியக்கூடாது	198
ஈரவஸ்தர்த்தைத் தோளில் வைக்கக்கூடாது	199
ஸ்நான வஸ்தர்த்தால் துடைத்துக்கொள்ளக்கூடாது	200
வஸ்தர தாரணம்	201
இடுப்பு வஸ்தரம், உத்தரீயம் இவைகளை மாற்றக்கூடாது	202
ஸ்நான வஸ்தர்த்தை எடுப்பதில் விசேஷம்	203
வர்ண பேதத்தால் வஸ்தர பேதம்	„
சாயமுள்ள வஸ்தரம் நிஷித்தம்	205
அஹத வஸ்தர லக்ஷணம்	206
தௌத வஸ்தரமில்லாவிடில்	207
கார்ய பேதத்தால் வெவ்வேறு வஸ்தரங்கள்	„
நிஷித்த வஸ்தரங்கள்	208
கடிஸூத்ரமில்லாமலிருக்கக்கூடாது	„
ஏழு தடவை காற்றினால் உலர்த்தும் விஷயம்	209
வஸ்தரதாரண மந்த்ரங்கள்	210
உத்தரீயம் ஆவச்யகம்	211
எவன் ஏக வஸ்தரன்?	212
அந்தரீய வஸ்தர நிஷ்பீடனம்	213
அதன் மந்த்ரம்	„
ஸ்நான பேதங்கள்	214
மாத்யாஹ்நிக ஸ்நானம்	216
ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள்	219
ஜலாசயங்களின் லக்ஷணங்கள்	„
பிறனின் ஜலாசயத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	223
நதி முதலியது கிடைக்காவிடில்	224
பிறர் ஜலாசயத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் என்ன செய்வது?	225
எல்லோருக்கும் பொதுவாயுள்ளதில் ஸ்நானம்செய்யலாம்	226
சண்டாளனின் கிணறு முதலியதில் ஸ்நானம் செய்தால்	228

விஷயங்கள்.

பக்கம் நெ.

நதியிருந்தால் மற்ற ஜலத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	228
ஸமுத்ரத்தில் முழுக்ககூடாது	229
பர்வகாலத்தில்தான் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யலாம்	230
கர்ப்பிணிபதி ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது	"
பானுவாரம், மங்களவாரம் சேர்ந்தால் ஸமுத்ர ஸ்நானம் கூடாது	231
க்ருஷ்ணங்காராக சதுர்த்தசியில் ஸமுத்ர ஸ்நானம்	"
ஸேதுவில் வார தோஷமில்லை	232
அஸ்தமயததிற்குப் பிறகு நதியில் ஸ்நானம் கூடாது	233
குருகேஷத்ரம் முதலியதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்	"
வார்ஜிக்கத் தகுந்த ஜலங்கள்	234
உஷ்ணோதக ஸ்நானம்	236
ஹே நிலேஷதம்	237
ஹே ஸ்நானத்தில் விசேஷம்	238
சிவ கங்கை, விஷ்ணு கங்கை	239
ம்ருத்திகை கொண்டுவருவது	"
கால்களை அலம்பாமல் ஜலத்தில் இறங்கக்கூடாது	242
ம்ருத்திகா ஸ்நான பரகாரம்	"
ஒருவனின் பின்பாகத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	259
மாதா பிதாக்கள் ஜீவித்திருக்கும்போது தர்சத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	"
ஸங்கல்பமில்லாத கர்மம் வீணாகும்	260
நைமித்திக ஸ்நானம்	262
சீத ஜலத்தால் செய்யவேண்டும்	263
சண்டாளாதிகளைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம்	264
சண்டாளாதிகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் விலகவேண்டும்	270
சண்டாளாதிகளின் நிழலைத் தொட்டால்	273
பௌத்தன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால்	275
நாய் முதலியவையின் ஸ்பர்சத்தில்	277
பக்ஷிகளின் ஸ்பர்சத்தில்	280
பூணையை வாலில் தொட்டால்	281
அசுத்தன் சண்டாளாதிகளைத் தொட்டால்	282
போஜனகாலத்தில் சண்டாளாதிகளைப் பார்த்தால்	284

விஷயங்கள்.

பக்கம் நெ.

துக்கப்ரச்னம் செய்தால்	284
நாய் முதலியதால் கடிக்கப்பட்டால்	285
அருணோதயத்திற்குமுன் ஸ்நானம் நிஷித்தம்	289
மஹாநிசா என்பது எது?	290
மஹாநிசையில் ஸ்நான பானாதிகள் கூடாது	291
காம்ய நைமித்திக ஸ்நானங்களை மஹாநிசையிலும் செய்யலாம்	292
சாத்ரியில் சண்டாளாதி ஸ்பர்சத்தில்	293
வீட்டில் ஜலமில்லாவிடில்	295
க்ரஹண ஸ்நானம்	297
ஸ்நானம் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயம்	299
ஹிரண்ய ச்ரூத்த விதி	300
ஆசௌசிகளும் ஸ்நானாதிகளைச் செய்யவேண்டும்	302
மோசன காலத்திலும் ஸ்நானம்	303
வாச விசேஷத்தால் பல விசேஷம்	305
க்ரஹம் முதல் மோசனம் வரையில் புண்யகாலம்	306
க்ரஸ்தாஸ்தமயத்தில் மோசன ஸ்நானகாலம்	,
இரவில் ஸூரியக்ரஹணமும், பகலில் சந்த்ரா க்ரஹணமும் நேர்ந்தால் ஸ்நானதானாதிகள் இல்லை	307
ஸங்க்ரஹண ஸ்நானம்	310
புண்யகால விவரணம்	322
ஸ்நானாதி பலம்	323
சஜஸ்வலா ஸ்நானம்	325
சஜஸ்வலா நான்குவிதம்	329
சஜஸ்வலை அசுத்தர்களால் தொடப்பட்டால்	331
ஆசௌசம் ஸம்பவித்தால் ஸ்நான விதி	332
சஜஸ்வலைகளுக்கு பரஸ்பரம் ஸ்பர்சத்தில்	337
பிணியாளர் ஸ்நான விதி	339
தீர்த்தம், தேவாலயம் முதலியவிடங்களில் அஸ்ப்ருச்ய ஸ்பர்ச தோஷமில்லை	340
காம்ய ஸ்நானங்கள்	343
அச்வத்த நிழலில் ஸ்நானம்	,
புளி முதலியவையின் நிழலில் ஸ்நானம் கூடாது	,

விஷயங்கள்.

பக்கம் நெ.

மாக ஸ்நானம்	344
தீர்த்கானுகுணமாய் பல பேதம்	349
அப்யஞ்ஜன ஸ்நானம்	351
நிஷித்த தித்யாதிகள்	352
அப்யங்காதிகளில் திதி நிஷேதம் தாத்காலிகம்	355
சதுர்த்தசி முதலிய பர்வங்கள்	356
வாச நிஷேத விதிகள்	357
ப்ராத்தகால நிஷேதம்	361
நாகசதுர்த்தி ஸ்நானம்	,,
வாஸனைத் தைலம் முதலியவைக்கு நிஷேதமில்லை	363
கௌடாகத்திற்குப் பிறகு அப்யங்கம் கூடாது	364
நெய்யுடன் கூடிய தைலத்திற்கு நிஷேதமில்லை	365
நிஷித்த வாசங்களில் சேர்க்கவேண்டிய தாவயங்கள்	,,
துளஸீ தளத்துடன் கூடிய தைலம் எப்பொழுதும்	துஷ்டமல்ல
அப்யங்க ஸ்நானத்தில் மந்த்ரங்களில்லை	366
ப்ராம்ஹணர்களுக்கு எண்ணெய்தேய்ப்பது மஹாபுண்யம்	367
க்ரியா ஸ்நானம்	,,
தீர்த்த யாத்ரையில் வர்ஜிக்கத்தக்கவை	369
பிறருக்காகச் சென்று, தீர்த்த ஸ்நானம் செய்தால்	370
தீர்த்த பலத்தை விற்கக்கூடாது	371
நதிகளின் ஈஜோ தோஷ நிர்ணயம்	373
மஹா நதிகள்	376
ஈஜோ தோஷத்திற்கு அபவாதம்	381
கௌண ஸ்நானங்கள்	382
ஆக்னேய ஸ்நான ப்ரகாசம்	386
வாருண ஸ்நானம்	388
ப்ராம்ஹ ஸ்நானம்	389
வாயவ்ய, ஸாசஸ்வத ஸ்நானங்கள்	391
பௌம ஸ்நானாதிகள்	393
சக்தனுக்கு அனுகல்பமில்லை	394
ஊர்த்வ புண்ட்ரதாசன விதி	395
ஊர்த்வ புண்ட்ர நிஷேத வசனங்கள்	412

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
நிஷேதத்திற்கு ஸமாதானம்	414
தப்த முத்ராவிஷய விசாரம்	432
த்ரி புண்ட்ர விதி	436
த்ரி புண்ட்ர நிஷேத வசனங்களுக்கு ஸமாதானம்	459
இரண்டு புண்ட்ரங்களும் தரிக்கலாம்	466
ச்ராதத்தத்தில் புண்ட்ரதாரண விஷயம்	469
இதிஹாஸ புராணங்களுக்கு அப்ராமாண்ய சங்கா நிஷேதம்	475
ஸந்த்யா விதி	480
ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது	483
காயத்ரீ ஜபத்தை முடிக்கும் காலம்	486
காலபேதத்தால் ஸந்த்யைக்கு நாமபேதம்	491
ஸாங்கமாய் செய்யமுடியாவிடில், உபஸ்தானமாவது செய்யப்படவேண்டும்	495
ஸந்த்யையின் கௌண காலம்	496
ஸூத்ரகம் முதலியதில் ஸந்த்யாவந்தனம்	498
முக்ய காலாதிக்ரமத்தில் பராயஸ்சித்தம்	500
கௌணகாலமும் அதிகரமித்தால் செய்யவேண்டியது	501
வெளியில் ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யவும்	503
ப்ராதஸ் ஸந்த்யையின் ப்ரகாரம்	505
மந்த்ரங்களின் ருஷி முதலியதைத் தெரிந்து அனுஷ்டிக்கவும்	511
மந்த்ரங்களின் அர்த்தத்தையும் அறியவேண்டும்	„
ஆபோஹிஷ்டா முதலிய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்	512
ஸூர்யஸ்ச முதலிய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்	518
அக்னிஸ்ச ஹே ஹே ஹே	521
ஆய:புனந்து ஹே ஹே ஹே	„
ததிக்ராவண்ண: ஹே ஹே ஹே	524
அர்க்யதானம்	525
ஆபத்காலத்தில் த்யானமாவது செய்யவும்	529
ஏழுநாள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யாவிடில் புனருபநயனம்	„
ஜபதேச ஆஸநாதி விதி	531
ப்ராண ப்ரதிஷ்டை	538

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
மா த்ருகாந்யாஸ க்ரமம்	538
ப்ராணாயாம விதி	541
ப்ராணாயாம லக்ஷணம்	543
ருஷி, சந்தஸ், தேவதைகள்	549
ந்யாஸ க்ரமம்	550
ப்ராணவ த்யானம்	551
வ்யாஹ்ருதி த்யானம்	552
காயத்ரீ த்யானம்	553
காயத்ரியாவாஹனம்	555
வ்யாஹ்ருதிகளின் அர்த்தம்	558
காயத்ரியின் அர்த்தம்	559
காயத்ரீ சிஸஸின் அர்த்தம்	564
‘ஆயாது’ அனுவாகத்தின் அர்த்தம்	565
ருஷ்யாதி ந்யாஸம்	567
அக்ஷரங்களின் ருஷிகள்	”
ஹே சந்தஸ்ஸுகள்	568
ஹே தேவதைகள்	”
ஹே தத்வங்கள்	569
ஹே சக்திகள்	”
ஹே ந்யாஸக்ரமம்	570
வர்ணங்களின் த்யானம்	571
பதந்யாஸம்	575
பாதந்யாஸம்	”
ஷடங்கந்யாஸம்	576
ஷடங்கந்யாஸம்மட்டில் ஆவச்யகம்	578
முத்ராவிதி, லக்ஷணம்	580
காயத்ரீ த்யானம்	586
தேவதா த்யானம்	587
காயத்ரியின் நான்காவது பாதம்	590
காயத்ரியின் மஹிமை	592

ஆஹ்னிக காண்டத்தின் பூர்வபாகத்தில், பூ வையத்யநாத
தீக்ஷிதரால் உதாஹரிக்கப்பட்ட,

க்ரந்த கர்த்தாக்களின் பெயர் அட்டவணை.

அகஸ்த்யர்
அங்கிரஸ்
அத்ரி
ஆச்வலாயனர்
ஆபஸ்தம்பர்
ஆக்னீவேச்யாயனி
உசநா
கண்வர்
கர்கர்
காச்யபர்
காத்யாயனர்
கார்க்யர்
கார்ஷ்ணஜினி
காலவர்
கோபிலர்
கௌசிகர்
கௌதமர்
சங்கர்
சாண்டில்யர்
சாதாதபர்
சாலங்காயனர்
சிவர்
சௌனகர்
ச்லோகாபஸ்தம்பர்
தக்ஷர்
தேவலர்
நந்திஸூரி
நாதர்

நாராயணர்
பகவான்
பரத்வாஜர்
பராசரர்
பாரத்வாஜர்
பாஸ்கரர்
பிதாமஹர்
புலஸ்த்யர்
புலஹர்
பைடநஸி
போதாயனர்
ப்ருகு
ப்ருஹஸ்பதி
ப்ரசேதஸ்
ப்ரஜாபதி
ப்ரம்ஹா
ப்ருஹன்மனு
மரீசி
மனு
மஹாதேவர்
மார்கண்டேயர்
மேதாதிதி
யமன்
யாக்ருவல்க்யர்
யோகயாக்ருவல்க்யர்
ருச்யச்ருங்கர்
ஸிகிதர்
லோகாக்ஷி

வஸிஷ்டர்
விச்வாமிதர்
விஷ்ணு
விக்ஞானேச்வரர்
விவஸ்வான்
வையாக்ரபாதர்
வ்யாக்ரபாதர்
வ்ருத்தபராசரர்
வ்ருத்தசங்கர்
வ்ருத்தசாதாதபர்
வ்ருத்தமனு
வ்ருத்தகார்க்யர்
வ்ருத்தயாக்ருவல்க்யர்
வ்ருத்தவஸிஷ்டர்
ஜாதுகர்ணி
ஜாதுகர்ண்யர்
ஜாபாவி
ஜைமினி
ஸங்க்ரஹகாரர்
ஸம்வர்த்தர்
ஸத்யவ்ரதர்
ஸத்யதபஸ்
ஸுமந்து
ஸுதர்சனசார்யர்
ஸ்கந்தர்
ஹரதத்தர்
ஹரி:
ஹாரீதர்

ஸ்ரீவாரீராதே நம: ।

வெஷ நாயகீக்ஷிதீயஷு திசுதாவனெ

சு ஹி க கா ண : ।

சுயேஷாநீரஹிககாண: ப்ருஸூதிபதெ ।

* ஸ்ராவெஷ சூஹதிதெ ப்ருவெயாயாதி । *

தது சீநா:—

‘ஸ்ராவெஷ சூஹதிதெ ப்ருவெயாயாதி யசீயாயாவ
நூலினயெசு । காயகெஸாஸு தநூதிவாநு வெஷதகூயாய-
செவெயெ’தி । வெஷதகூயாய:— வாரீராதா ।

உ

வைத்யநாததீக்ஷிதீய ஸம்ருதிமுத்தாபலத்தில்

ஆஹ்னிக காண்டம்.

இனி இப்பொழுது ஆஹ்னிககாண்டம் ஆரம்பிக்கப்படு
கிறது. ‘சுய’ என்ற பதத்திற்கு வர்ணாச்சரமகாண்டம் முடிந்த
பிறகு என்பது பொருள். அதே பதம் க்ரந்தாரம்பத்தில் செய்
யும் மங்களத்திற்குமாகிறது. அஹஸ் என்ற பதத்தால் பக
லும், இராத்திரியும் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளில் செய்ய
வேண்டிய கார்யங்கள் ஆஹ்னிகங்களெனப்படும். ஆஹ்னிகங்
களைச் சொல்லும் காண்டம் ஆஹ்னிககாண்டம் எனப்படு
கிறது. ‘காலையில் விழிப்பது முதல் இரவில் படுக்கும் வரை
யிலுள்ள கார்யங்களை, மன்வாதி தர்மசாஸ்த்ரங்களை அனு
ஸரித்துச் சொல்லும் க்ரந்தமிதுவாம்.

விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது முதலியவை.

அந்த ஆஹ்னிகங்களுள் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்ப
தைப்பற்றி மனு சொல்வது:— ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில்
எழுந்திருக்கவேண்டும். தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் சிந்

தபா இவ்வாறு:—

‘வ்ராவெறே சிம்ஹபித்த உசராய யசி-பிப-ஹ விஹ
யெசு | காயகெஸம் தஜா-சி-ஹம் யு-யீ-த-ந-லெஸா’நிதி |

யாழ்ப்பாணம்

ஸ்ராவே 30-ஹூதி- உபாய நினைபொத்தொ
 ஹிதம் | யதி-ய-காசாந் ஸ்ராவே யயாஸதி ந ஹாவ
 பெ'ஹிதி ||

[illegible]

வ்யாஸி:— ப்ராம்ஹமுதூர்த்தத்தில் எழுந்து தர்மம் அர்த்தம் இவைகளையும், அவைகளாலுண்டாகும் தேஹச்ரமத் தையும் சிந்திக்கவேண்டும், ஈச்வரனையும் மனதால் தியானிக்க வேண்டும்.

பாக்குவல்க்யர்:— ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து தனக்கு ஹிதமான கார்யத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும். தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை அவைகளுக்கு உரித்தான காலத்தில் நான் சக்திக்குத் தகுந்தவாறு விடாமல் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹமுஹூர்த்தத்தில்-இரத்திரியின் கடைசி ப்ராமத்தின் பின்பாசத்தில் விழித்தவனாய், தனக்கு ஹிதத்தை (முன் செய்கதையும் இனிச் செய்யவேண்டியதையும்) வேதார்த்த ரூபமாயுள்ளதைச் சிந்திக்கவேண்டும். பிறகு தர்மார்த்தகாமங்

காடு யயாஸம்மவம் ஸெவெதெத்யுயம்' உதி விஜாநெ
ஸம் :

போயல்பெ வரதஸரொழி—

'ஸூதிபெயாடிபாடி பூமகிபூமரெ ஊ ருஹு
தன் | தஞாடுபா ஸாஸம் | அநீபொ ராடி' உதி |

ஸூத்யுயம்ஸாரொழி—

'பூவாத உயாபெவடிம் டெவதம் ரதலா நகா தடி
ஹைக்யுதம் ஸாரொழி' உதி |

- ஸூதிமாஸுரெ—

'ராடுபெயா வஸிடுபா யாடு ருஹுடுதெயா ஸாஸ
உயுடுதெ' உதி |

ஸுளதகை—

'ஸூதிபெயா ருஹுடுதெ உயாப அநீபெயாடுதெ ஹி
தடி | மாரும் விஷும் நடுபுத்யு ராதாவிடுதொலுடுபெ
வடுதெ' உதி |

களை அததற்கு உசிதமான காலத்தில் யதாசக்தி ஸேவிக்க
வேண்டும் என்று பொருள் என்கிறார் விக்ரானேசுவரர்.

மாதவியவ்யாக்யானத்தில் பராசரர்:- ஸூதிபெயாதயத்திற்கு
முன் கடைசி யாமத்தின் பாதியில் இரண்டு முஹூர்த்தம்
களில் முதலாவது முஹூர்த்தம் ப்ராம்ஹம், இரண்டாவது
முஹூர்த்தம் ரௌதரம் எனப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும்:- விடியற்காலத்தில் எழுந்து,
இஷ்டதெய்வத்தை மனதால் வணங்கி, வரும் பகலில் செய்ய
வேண்டிய கார்யத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில்:- இரத்திரியின் கடைசி யாமத்தில்
உள்ள ஒரு முஹூர்த்தம் ப்ராம்ஹமென்று சொல்லப்படுகிறது.

சௌனகர்:- ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து குரு,
விஷ்ணு, மாதாபிதாக்கள் இவர்களை நமஸ்கரித்துத் தனக்கு
ஹிதமான கார்யத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும்.

கிசுநாயகி—

‘தனெஹு’ உபாதுய-ஸ்யாநம் காரிகாரதஃ | நி
 ரோவெவாஹுநுஜாநாஜவஹுவவஸெழிநடி || ஸு
 யெநெஹுவிநிசுசுஸ்யாநொஹுஉதயயஃ | ப்ராய
 ஸிதகிசுவ-பாநொயுகஸ்யாநஹெதநஸெ’தி | தவ்விநு
 யவ்விநு கவ்விநுபாநுநிஸிஸயாநெ ஸுகி ஸுயெபாஹி
 நிசுரோவெசு = சுஸ்யிபாசு | சுஸ்யநுஜாநாசு = ஜாக்ரா உ
 வெகக்ஷணாசு | வஹவஹநா டிசுசுஜாநாஹிஷு ப்ராய
 ஸிதாஹாவஸுபிவிதஃ, சுந்யா து ப்ராயஸிதாஹாநெ
 கிசுநாயகி ப்ரத்யயா உத்யய-ஃ ||

சுவஸ்வஃ—

‘ஸுவஸ்வ’ கிசுசுசுநாஸ்யாநாதுதொ ராசுரி
 ஸீதஸ்யாஹுத உகிசுவஸ்யஸ்ய வஹ வ்விஸுஜெசு |
 ஸுவஸ்வ’ உதொநாஸ்யாநாதுதொஹுவிஷெசு | சுதரி

மனுவம்:— எந்த ஆசிரமியானாலும் அறிந்தே தூங்கும்
 பொழுது ஸுபிரயன் உதிக்கின்றானே, அல்லது அஸ்தமிக்கின்
 றானே அவன் பகல் முழுவதும் காயத்ரியை ஜபிப்பவனாய் உப
 வாஸமிருக்கவேண்டும். ஸுபிரயாஸ்தமயகாலத்தில் தூங்கும்
 அபிரிமிருந்தனும், உதயகாலத்தில் தூங்கும் அப்யுதிதன் என்
 பவனும் முன் சொல்லிய பிராயச்சித்தம் செய்யாவிடில் மஹா
 பாபமுடையவனாவான். இது எல்லா ஆசிரமிகளுக்கும் ஸமம்.
 மனுவசனத்தில் ‘காமகாரத:’, அப்யனுஜ்ஞாநாத்’ என்றிருப்
 பதால் அசக்தி, அறிவின்மை முதலிய காரணங்களாலேற்படும்
 விஷயத்தில் பிராயச்சித்தமில்லையென்பது ஸுசிப்பிக்கப்படு
 கிறது. சக்தியுள்ளவனுக்கும், ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கும் பிராயச்
 சித்தம் செய்துகொள்ளாவிடில் மஹாதோஷம் என்பது
 பொருள்.

ஆபஸ்தம்பர்:— ஸுபிரயாஸ்தமயகாலத்தில் நித்திரை
 செய்பவன் ‘அபிரிமிருந்தன்’ எனப்படுவான். அவன் இராத்திரி
 முழுவதும் உபவாஸத்துடன் மௌனியாய் உட்கார்ந்த்

தொர் ஞாணராயவெழிதெருக் உதி || 'லு'வெய்யவழி னு
 தெதி லு'வெய்யவழி னு'தெதி உ | சு'ஸு'ராத்விநி ஞு'கா
 ஹு'திதள தள யயாகு'தி || ஸுவனவிநி ஞு'கா' சுநா
 ஸாந = சுமூ'ஜாநம், வாழ்தம் தருவீ'ம்தொரா'தி' ஸ
 வ'ராராவீ'த | ந ஸயீ'த | சுயாவ'ரெ'ஹு' ஞு'கா' ஸா'தா' வா
 உம் விஸு'தெ' || சுய'வி' நி'வெ'ஷம் || சூ'த'தி'தொ' = யா
 வ'ஜா'நா'ம் ஸா'நி'வ'தி, தாவ'சு ஞா'ண'யா'தி' சு'ய'ர'தி
 தெ'ரு'கெ'தி'தெ' உ'த'ய' || ஸ'த'வெ'கெ' வி'க' ||

விஷயம்:—

'உ'தா'பொ'தாய வெ'ர'வி' கி'தி' ஸு'க'தம் க'த' ||
 த' வா டா'வி'தம் வா'வி' வா'க'தா' வா'வி' வா'வி'தா ||
 உ'தா'பொ'தாய வெ'ர'வி' தி'ஹ'ய'தி'வ'தி' || தி'ர'ண
 வ'ய'பொ'கா'நா'ம் கி'தி' நி'வ'தி'ஷ'தி' ||

வாஸம்:—

'கி'நு' தெ' ஸு'ர'தி' க'க' கி'நு' தெ' ஸு'ர' த'க'வ' ||

வேண்டும், படுக்கக்கூடாது. மறு நாள் காலை யில் ஸ்நானம் செய்த பிறகு பேசவேண்டும். இது பிராயச்சித்தம். ஸூர் யோதயகாலத்தில் நித்திரைசெய்பவன் 'அப்யுதிதல்' எனப் படுவான். அவன் அன்று பகல் முழுவதும் உபவாஸத்துடன் மௌனியாய் நிற்குகொண்டிருக்கவேண்டும். 'அங்கங்களுக் கெல்லாம் சோர்வு உண்டாகும் வரை பிராணயாமம் செய்ய வேண்டும்' எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர். இந்த இரண்டு பிராயச்சித்தங்களுள் ஒன்றை யனுஷ்டிக்கலாம் என்ற விகல்பம் சக்தியை அனுஸரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விஷ்ணு:— ஒவ்வொரு நாளும் எழுந்தெழுந்து, சென்ற தினத்தில் என்ன நற்கார்யம் செய்தேன், என்ன தானம் செய்தேன், கொடுக்கச் செய்தேன், என்ன உண்மையான வார்த்தையைப் பேசினேன் என்று சிந்திக்கவேண்டும். எழுந்தெழுந்து மாணம், வியாதி, துக்கம் இவைகளுள் எந்த மஹாபயம் இப் பொழுது ஸம்பித்து வந்துவிடுமோ என்று சிந்திக்கவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— புத்தியுள்ளவன் இக்கார்யத்தைச் செய்தால் என்ன பயனுண்டாகும், இக்கார்யத்தைச் செய்யாவிடில் என்ன

தம் | உதி ஸ்விஸ்தி காய-பாணி யீரம் காவீ-த வா
நவெ'தி ||

வழிவிசுவகாய-பாணி—

‘யஸ்யாம் ராசுராம் வஜ்ரீதாயாம் ந கிம்விமும்ஹீவ
ரெசு | தசேவ வஸ்யம் ஹிவஸிதி விஷ்ணுவிவக்ஷண’ உதி ||

* புவனவாயநாணாஜவாநி || *

தது ஜவாநாஹ டக்ஷ:—

‘புவா ராசாரி ஸ்விவாநாணகாரி ஹ-நாஸுஸ்
ஹிவிஸுதொ வுயஸு | மூருஸு ஸுக்ருஸுநிராஹுகெ
தவம் காவ-தூ ஸவெ-தீரீ ஸுபுஹாத்ய || ஹமாவ-தூ
ஷம் க்ருதாஹிராஸு தீநாம் வுஹுஷம் வுஹுஸு மளதரீ |
நெநெஷா தீரீவி ஸுபவநா-தய டக்ஷம் காவ-தூ ஸவெ-
தீரீ ஸுபுஹாத்ய || ஸநதூராரஸு ஸநந-தூ ஸநாதநொ
தவாஸுரிஸிம்ஹௌ வ | ஸவ வுராலவ ரலாத
தாந் காவ-தூ ஸவெ-தீரீ ஸுபுஹாத்ய || ஸவாண-
வாஸவ காவாஹாஸு ஸவஷ-தூபொ தீவவநாநி ஸவ |

கெடுதியுண்டாகுமென்று ஆலோசித்துப் பலனுக்குத் தகுந்த
படி கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும், செய்யாமலும் இருக்க
வேண்டும்.

ஸ்ம்ருதீபரதீபிகையி:— நற்கார்யமொன்றும் செய்யாமல்
எந்தத் தினம் சென்றதோ அந்தத் தினத்தை வீணுனதென்று
அறியவேண்டும்.

விழித்த பிறகு ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள்.

விடியற்காலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியவைகளைச் சொல்லு
கிறார் துஷி:— ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், ஸூர்யன், சந்தி
ரன், அங்காரகன், புதன், குரு, சுக்ரன், சனி, ராகு, கேது
இவர்கள் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்ய
வேண்டும். பிருகு, வஸிஷ்டர், கிரது, அங்கிரஸ், மனு, புல
ஸ்த்யர், புலஹர், கௌதமர், ரைப்யர், மரீசி, ச்யவனர்,

ஹி ராஹிகூடுகோ ஹவநாநி ஸவஹ காவதஹ ஸவெபு
 22 ஸுபுமாது || வ்யூயீ ஸமாஸா ஸரஸாஸுயாஃஃவஃ
 ஸுஸீய வாயுஜுபிதஹ தெஜஃ | நஹஸுஸஹ 22ஹதா
 ஸவெஹவ காவதஹ ஸவெபு 22 ஸுபுமாது || ஹசு
 புமாபெ வரஃ வலிதும் வடுக ஸுரெகா ஸுணுயா
 உ தக | ஹஸவநாஸலிஹ ஸுபுமாதம் ஹவெவ
 நிதும் ஹவசுபுஸாஹாசு' ஹதி ||

ஸுபுதிருதெ—

ஃஹாஹாரதகாபுரம் கூதின மான ஸரஸுசீழ் |
 பூரஹணாநு கெஸவகெஹவ பூரதருசுயாய கீதபுயெசு ||
 பூரஹாணம் ஸஹாரம் விஷுணம் யஃ ராஃ ஹநம் ஹமி ||
 ஸவெபுதாநு ஸஸுரெஹிதும் 22ஹவாதகநாஸநு ||

தகநர் இவாகள எனக்குச சுபமான விடியற்காலத்தைச
 செய்யவேண்டும். ஸனக்குமாரா, ஸந்தனர், ஸநாதனர்,
 ஆஸுரி, ஸிம்ஹா, ஏழு ஸ்வரங்கள், ஏழு கீழலகங்கள்
 இவர்களும் எனக்குச சுபமான விடியற்காலத்தைச செய்ய
 வேண்டும் 7-ஸுமுத்ரங்கள், 7-குலபாவதங்கள், 7-ருஷிகள்,
 7-திவுகள், 7-வனங்கள், பூலோகம், ஆதிசூர்மம், 7-மேலுல
 கங்கள், இவைகளும் எனக்குச சுபமான விடியற்காலத்தைச
 செய்யவேண்டும். கந்தகுணத்துடன் கூடிய பூமியும், ரஸத்து
 டன் கூடிய ஜலமும், ஸ்பாசுததுடன் கூடிய வாயுவும், உரு
 வதுடன் கூடிய தேஜஸ்ஸும், சபிதத்துடன் கூடிய ஆகாச
 மும், மஹத்தத்துவத்துடன் கூடி எனக்குச சுபமான விடியற்
 காலத்தைச செய்யவேண்டும். இவ்விதம் மஹாபரிசுத்தமான
 இந்த ஸ்தோத்ரத்தைக் காலையில் படித்தாலும், ஸ்மரித்தா
 லும், கேட்டாலும் துஷ்டஸ்வப்னபலன் நசிக்கும். நல்ல விடி
 யற்காலமும், பகவத் ப்ராஸாதத்தால் நித்யமும் உண்டாகும்.

ஸம்நுதிர்நந்தில்:— மஹாபாரதத்தையும், பூமியையும்,
 பசுவையும், ஸரஸ்வதியையும், பிராம்ஹணர்களையும், கேசவனை
 யும் விடியற்காலத்திலெழுந்து உச்சரிக்கவேண்டும். ப்ரம்மா,
 சங்கரன், விஷ்ணு, யமன், ராமன், தனு, பலி இந்த ஏழு
 பேர்களையும் ப்ரதிதினமும் ஸ்மரிக்கவேண்டும். மஹாபாரதக்

வண்ணுஸூகொ நவொ ராஜா வண்ணுஸூகொ யுயி
விரிர் : வண்ணுஸூகா வ வெஷெஹீ வண்ணுஸூகொ
ஜநாடிநம் || காகெடாடகஸு நாமஸு டரியனா நவஸு
வ | கீதுவண்டஸு ராஜெஷெட் கீதடநம் கவிநாஸநடி
உதி |

ஸாணிஹீ—

உவெஸுஸுரெண யஃ ஸூதஃ ஸூதா திவெ டநநு
யஃ | வாலுஷெவாடிஷெவாநா நாரிஸுக் கீதடநம் வரெ'தி ||

* டஸுடநீயாநுடஸுடநீயாநிவ || *

கய டஸுடநீயாநுடஸுடநீயாநி வ டஸுடயதி காத்யாயநஃ-

பெராதி யம் ஸுஹம் மாஹ ஹுதிநிதிநிதம் தயா |
ஸூதரஸுஸாய யஃ வஸு டாவஷுஸு ஸூசுஹுதெ || வா
விஷம் டுஹம் திதடநம் நுதிஸுதூதநாஸிகு | ஸூ

களும் நசிக்கும். நளனெனும் அரசனும், யுதிஷ்டிரனும், ஸீதா
தேவியும், ஜனார்த்தனனும் புண்யசீலோகர்களைப்படுகிறா
கள். (இவர்களின் கீர்த்தியைக் கேட்பதும் புண்யப்ரதமென்
பதாம்.) கார்க்கோடகனெனும் நாகன், தமயந்தி, நளன்,
ருதுபர்ணனெனும் ராஜரிஷி இவர்களின் நாமத்தை உச்ச
ரிப்பது கலியைப் போக்குவதாகும். (கலியென்பது பாபத்
தையும், சண்டையையும், கலியுதத்தையும் சொல்லும்.)

சாண்டில்யர்:— எவன் விடியற்காலத்தில் ஸ்துதி செய்ய
விரும்புகின்றானோ, அவன் உரத்த குரலுடன் வாஸுதேவன்
முதலான தேவர்களின் நாமங்களை உச்சரிக்கவேண்டும்.

விடியற்காலத்தில் பார்க்கக் கூடியவையும்,
பார்க்கக் கூடாதவையும்.

பிறகு பார்க்கக்கூடியவைகளையும், பார்க்கக்கூடாதவைகளையும்
தெரிவிக்கின்றார் காத்யாயனர்:— ச்ரோத்ரியன், அழகு
டையவன், பசு, அக்ரி, உயநம் செய்தவன் இவர்களை விடியற்
காலத்தில் எழுந்து பார்ப்பவன் ஆபத்துக்களினின்றும் விடு
படுவான். பாவி, குரூபமுள்ளவன், நகனன், மூக்கறுபட்டவன்

தருசூரய பசு வஸெசு தசு கடுருவவுகூணடி' உதி ||
நழுவடி வாவயு திரிசுவிஷயடி || சுயவா—மநாம்பி =
தாள், நவடினெ தாள் பஸுலு: 'நழ' உத்யுயுதெ ||

* சுய வஹிவிபுஹார: || *

தரு வுரலு:—

‘நகூதருஜோ திராரஹு காவலுயெபாடிபடிபாநாசு |
பூதஸுஸெதி தாப் பூரஹு: ரூதயொ ரூநிஸுதார: ||
தத: வடுவடி வஸுசூரய பூரூஜெவாவநிஷுஜெசு |
உஜீயிப் பூரமூஜீயிப் வா ஸளவாஹாருகூரம் டிஸு || யடுதூ
டகம் பூமடுதனூ தடுகூர ஸளவரூவரெசு’ உதி ||

ரூயலீயெ—

‘நெருதூரூஜிஷுவிக்ஷெவ ரீதீதூஹுயிகம் ஹவ: |
பூரூர டாவஸுயாநூதிரும் வூரூஷஹ வரூவரெ’டிதி ||

இவாகுளிக காலையிலெழுந்தவுடன் பாரபபது கலஹத்திற்கு
ஸுடுசகமாகும், நகனன் என்ற பதம் வஸ்தரமில்லாதவனைச்
சொல்லுகின்றது. ஆனால் குழந்தைகளைத்தவிர்த்து மற்றவர்
விஷயமாய்ச் சொல்லவேண்டும். அல்லது வேதாத்யயனம்
செய்யாதவனென்றும் நகனபதத்திற்குப் பொருளுண்டு.

வெளியில் ஸஞ்சாரம்.

அது விஷயத்தில் வ்யாஸர்:— ஓ முனிவர்களே! நகூதரங்
களின் ஒளி இருக்கும் காலம் முதல் ஸூரியோதயம் வரையி
லுள்ள காலத்தைப் ப்ராதஸஸந்த்யா என்று வேதங்கள்
சொல்லுகின்றன. அதற்கு முன்பே எழுந்து கிழக்கு, வடக்கு,
வடகிழக்கு இவைகளுள் சௌசாசாரத்திற்கு யோக்யமான
திசையை நோக்கிச் செல்லவேண்டும். எந்த இடத்தில் ஜலம்
அதிகமாயுள்ளதோ அந்த இடம் சென்று சௌசம் செய்து
கொள்ளவேண்டும்.

மாதவீயத்தில்:— தென்மேற்குத் திக்கில் அம்புவிழும்
தூரம், அல்லது அதிகமான ப்ரதேசத்தைக் கடந்துசென்று

சுவலம்வஃ—

‘சுராஜாவஸ்யாநுதித்ருவாஸ்ஷெ சுயா ஓக்ஷி
ணாம்பிஸம் உக்ஷிணாவராம்வ’தி || மகெதி செஷம் | சூ
ராசு = உபிராதித்யுயம் ||

வ்யாஸஃ—

‘புதிநாபாஓக்ஷிணவஸிநெந க்ஷிபும மதா கெஷவரோ
த்ரும் ஸரஸ்யு | சுயாநுதித்ருவாஸ்ஷெ ஸுஸிரொ஽வகூணு ந வ
ஸ்யுஸெஜாதா ஸிரம் கரெண’உதி || புதிநாயம் = மூலம் ||

சீநம்—

‘உபிரா ஓாவஸ்யாநுதித்ரும் உபிராசு வாஓாவஸெவ
நடி | உலிஷாஹம் நிஷெகஹ உபிராஷெவ ஸரோவரெ’
தி || ஸதஜீவாவிஷயடி | க்ஷுரீதெ வ வஹிமு-ஓரோ
ஓராஓாவஸ்யாநா சீதித்ருவாஸ்ஷெயாம் கரீ-வஜீ-யெசு |
‘நாசுள சீதித்ருவாஸ்ஷெதா மூலாஹ்யாஸெ ஸரோவ
ரெசு’ உதி ஸுரணாசு ||

வீட்டிற்குத் தூரமான ஸ்தலத்தில் மூதரம், மலம் இவைகளை
விடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— தெற்கு, அல்லது தென்மேற்குத் திசுக்கில்
சென்று, வீட்டிற்கு வெகுதூரத்தில் மல மூதர விஸர்ஜனம்
செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— வீட்டிற்குத் தென்மேற்குத் திசுக்கில் அம்பு
விழும் தூரத்தளவு சென்று தலையை வஸ்தரத்தால் மறைத்துக்
கொண்டு, மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். தலையைக் கையி
னால் தொடக்கூடாது.

மனு:— மூதரம், கால் கழுவிய ஜலம், எச்சிலன்னம்,
ரோதஸ் இவைகளை வீட்டிற்கு வெளியில் தூரத்தில் பரிஹரிக்க
வேண்டும்.

இது பகல் விஷயம். ஸூர்யாஸ்தமயத்திற்குப் பின் க்ரா
மத்திற்கோ, வீட்டிற்கோ வெகுதூரத்தில் மலமூதர விஸர்
ஜனம் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. ஸமீபத்திலும் செய்ய

சுஹிராஃ—

‘உஷாய வஸிஸே யாஸே ராதெநாஸி வொடிக்ஷ |
சனஸுராய துணெணைஹிஸிம் ஸிரஃ ப்ராவத்ய வாவஸா ||
வாஸம் நியஸி மதெந ஸீவநொ_{ஹி}வாவஸிஹிதஃ | காயுடா
நூதிசு_{ஹி}வாஸீஸே து_{ஹி}ஸு_{ஹி}ஸெஸெ ஸிராஸித’ ஹி ||
செநெ_{ஹி} மசு ஸூவாஸிநா நிஸிசெநாஸிநம் ப்ராவத்ய,
ததூவஸெஸிவ சி_{ஹி}சு_{ஹி}வாஸீஸே காயுடாஸித்யு_{ஹி}ஹம் ஹ
வதி || துணாமி = சுயஜியாமி ||

தயா வ காத்யாயநஃ—

‘ஸிரஃ ப்ராவத்ய காவீத ஸகூநூதிசுவிஸஜி
நஸி | சுயஜிஸெஸெநாஸெஸி_{ஹி} துணெணைஸூ_{ஹி}ஸெஸி_{ஹி}
ஸிதி || துணமு ஹணம் காஷாஸெஸி_{ஹி} ப்ரூஸு_{ஹி}நாஸி_{ஹி} ||

லாம. “ராத்நிரியில் வீட்டிற்கு ஸமீபத்திலும் மலமுத்ர விஸர்
ஜனம் செய்யலாம்” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

அங்கிரஸ்:— ராத்நிரியின் கடைசி யாமத்தில் எழுந்து
கவனமுடையவனாய் ஆசமனம் செய்து, புல்லுகளால் பூமியை
மறைத்து, வஸ்தாத்தால் தலையை மறைத்து, மௌனத்துடன்,
துப்புதல், பெருமூசசுவிடுதல் இவைகளில்லாமல், சுத்தமான
இடத்தில் மலமுத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். இங்கு
ஆசமனம் செய்து என்றிருப்பதால் நித்திரையைப்போல் வேறு
ஆசமன நிமித்தம் நேர்ந்தால் ஆசமனம் செய்தபிறகே மல
முத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியதாயா
கிறது. பூமியை மறைக்கும் புல்கள் யாகத்திற்கு அர்ஹமில்
லாதவைகளாயிருக்கவேண்டும்.

அவ்விதமே விதிக்கின்றார் காத்யாயனர்:— தலையை மறைத்
துக்கொண்டு, யாகத்திற்கு யோக்யமல்லாததும், உலர்ந்தது
மான த்ருணங்களால் பூமியை மறைத்து, மலமுத்ர விஸர்ஜனம்
செய்யவேண்டும். இங்கு த்ருணம் என்னும் பதம் கட்டை
முதலியவையும் காட்டுவதற்காகும். ஆகையாலேதான்,

சுதவனவநீநு:—

‘திரவ்யுதொவ ரொதாவும் மொஷும் வணடும் து
ணாமி வா | நியஜி பூயதொ வாஅம் ஸம்வீதாஜொவக
ணித்’ உதி || திரவ்யுரணம் = சுதவிபூநம் | உவாரம் = வ
நீஷொதம: | ரீதிசூஸ்யாவ்யவயக்ஷணதேதக், சுயஜி
யெரநாபெபூத்யுத்யெணஸுஜாடி ரேகிநீடி | பூரணா
ஸ்ய வாஸஸா:வெஷு: உயரீதித் துஜெஹ்ய’ உதி
ஸுரணாக || ஸம்வீதாஜ:— சூவாதிததெஹம் | சுவகூணி
த:— பூவ்யதஸிராம் ||

சுத்ருவிஷு:—

‘சுநாபெபூதண ஸவாஸஸா வெஷயிக்ஷா ரீதிபூநம்
தீவாயா:வஸஜொவரெ’ உதி ||

ஹாநீத:—

‘சுபூவ்யதஸிராம் பஹு விணுருத்ரம் ஸுஜதி திஜ: |
தஹிஸுதயா ஹயா திதி ஷெவாஸுபணித்’ ரீதி ||

மறு:— சுத்தனாயும், மௌனியாயும், அங்கங்களையும் தலை
யையும் வஸ்தரத்தால் மறைத்துக்கொண்டு, கட்டை, மண்
கட்டி, இலை, புல் இவைகளிலொன்றினால் பூமியை மறைத்து
மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும் இங்குள்ள ‘உச்சரேத்’
என்ற பதம் மூத்ர விஸர்ஜனத்தையும் சொல்லும். ‘யக்ஞாஹ
மல்லாததும், உலார்த்தமான புல்களால் பூமியை மறைத்து,
மூக்கையும் வாயையும் வஸ்தரத்தால் மறைத்து, மலமூத்ரங்
களை விடவேண்டும்’ என்ற ஸம்ருதியிருப்பதால்.

இங்கு விஷ்ணு:— ஈரமில்லாத தன் வஸ்தரத்தினால் தலை
யை மறைத்துக்கொண்டு உபவீதத்தைக் கழுத்தில் சேர்த்து
மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

ஹாநீத:— பிராம்ஹணன் தலையை வஸ்தரத்தால் மறைத்
துக்கொள்ளாமல் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்தால் அவன்
தலை பல துண்டுகளாய்ப் போகவேண்டுமென்று தேவர்கள்
அவனைச் சபிக்கின்றனர்.

செய்யாமை—

‘ஸுவதுணையாஜிகம் காவும் மொஷும் வா திரஸுப
திரமொராசுபொரஸுபகூணாஸிவஃ பூவது’ சிர
உவநெநெமெ வெ’ தி ||

३५२:-

‘ஐதித்ருவாஸஸி’-தம-ஓ ஐவா காய-பாடி-பஜ-ஓவஃ |
 ஐகிணாவி-ஓவொ ராசுள ஸாய்யொஸு யயாஐவா || ஹா
 யாயாஸகாரொ வா ராசுவஹநி வா திஜஃ | யயாஸுவ
 ஓவஃ காய-பாடி பூணவாயாஹயெஷு வெ’தி || ஹாயா
 யாஓ ஐதித்ருவாஸ்’ஷயொஃ ககி-வஜ-யெ’திதி ஸுரணாசு,
 சுசு ஹாயாஸவெந சுஹஜ-நீயொ ஓவவவ-தாதிநா
 ஓஹதா வ்யவயாநெந ஸயி-ய-ஸு திரொஹாவொ விவகி
 தஃ | சுஸகாரஸவெந ராசுள ஜெ’கிஷாஸு ||

யதும் ஷெவ்வெநாக்கடி—

‘ஸெஷெவாடி’ உவம்: பூதஸாயாஹ டிசுதிணாடி

போதாயனர்:— யாகார்ஹுமலலாத உலாந்த புல், கட்டை, மண்கட்டி இவைகளிலொன்றினால் பூமியை மறைத்து, தலையை மூடிக்கொண்டு பகலில் வடக்குமுகமாகவும், இரவில் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்தா விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

மனு:- பதலில் வடக்குமுகமாகவும், ராத்திரியில் தெற்கு முகமாகவும், இரண்டு ஸந்தயாகாலங்களிலும் பதலில் பேரால வும மலமுத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும் நிழல், அந்த காரம் இவைகளிலும் ப்ராணபயம் வரக்கூடிய இடங்களிலும், பகல் ராத்திரியென்ற நியமமில்லாமல் இஷ்டப்படி இருந்து செய்பலாம். திக்குநியுமமில்லை. 'நிழலில் மலமுத்ர விஸர் ஜனம் செய்யக்கூடா'தென்று ஸம்ருதியிருப்பதால் இங்கு நிழல் என்ற பதத்தால், நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததாய் மேகம் பர்வதம் முதலியவைகளால் ஏற்படும் ஸூர்யனின் மறைவு சொல்லப்படுகிறது. அந்தகாரம் என்பதால் ராத்திரியில் ரக்ஷித்ரங்களின் மறைவும் சொல்லப்படுகிறது.

“எப்பொழுதுமே காலையில் வடக்கு முகமாகவும் மாலையில்
தெற்கு முகமாகவும் மலமூதூர் விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

வம் ! விண்மீனாசுவரனாகித் தும் ஸுயோஸம் வரிவஜ்
யெ' லிதி, தக் திரோகதாவிஷயம், 'தொவரம்' கி. யா:
கூய-பா' லிதி ஸுரணாக் ||

ஸ்யுதிஸாரெ—

‘சூமரீ ராக்ஷஸீரோஸம் நிவீத் வாழ்தொ லிவா !
விண்மீனாசுவரனாக் கூய-பாசு யுதஸிஸு உஷ்மவம் ||
ஸுயோஸம் தயா ராக்ஷஸீரோஸம் உஷ்மவம் உதி ||
பதம்—‘புத்யுஷ்மவஸு வஸுயோஸம் உஷ்மவம் உதி ||
வஸுயா ! உஷ்மவஸு ரீயோஸம் நிஸாயம் உஷ்மவம்
வ’ உதி யரிவநம், தக் ஸுயோஸம் உஷ்மவம் உதி
வரிதி ரீயவீயெ ||

யாஜ்ஞவல்கு—

‘லிவா ஸுயோஸம் கண-ஸுயோஸம் உஷ்ம

ஸந்த்யா காலங்களில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது”
என்று தேவலர் சொல்லியிருக்கிறாரெனில், அது அடக்கப
பட்ட மலமூத்ரங்களைத் தவிர்த்தவைகளின் விஷயம். ‘மல
மூத்ரங்களை அடக்கக்கொண்டு, க்ரியைகளைச் செய் ப க
கூடாது’ என்று ஸ்மருதி இருப்பதால், ஆகையால் மனுவசன
விரோதமில்லை.

ஸ்மருதிஸாரத்தில்:— நிருருதி திக்கிற்சென்று நிவீதியா
யும், மௌனியாயும், சிச்னத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பகலில்
வடக்கு முகமாகவும், ஸந்த்யா காலத்திலும் ராத்திரியிலும்
தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

முற்பகலில் மேற்கு முகமாயும், பிற்பகலில் கிழக்கு முக
மாயும், நடுப்பகலில் வடக்கு முகமாயும், இரவில் தெற்கு முக
மாயும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்ற யம
வசனம், ஸூர்யாபிமுகமாயிருந்து செய்வதை நிஷேதிப்பதில்
தாத்தர்யமுள்ளது என்று மாதவீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது.

யாக்குவல்க்யர்:— பகலிலும், ஸந்த்யா காலங்களிலும்,
காதில் பூணூலைத் தரித்து வடக்குமுகமாயும், ராத்திரியில்
தெற்குமுகமாயும் மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

வ: | கூயபாநுதுவாஸ்ஷெ தா ராசுள ஷெஷகூதிணா
 ஃவ' ஹதி ||

சூவஹ்வ:—

பூஜுவொஹாநாநி ஹுஜீத உஹுரெஷகூதிணாஃவ: |
 உஷுஹ்வொ ஃது கூயபாசு பூதுஹாஷாவஷெந'லிதி ||
 சுசு விகஷெ ஹ வெஷிதவ: ||

சுமிரா:—

சுசுஹா யஜெஹாவலீதம் தா வுஷுத: கணுஹ்விதழ் |
 விணுதுதம் தா பூசுவீதயஹா கணெஷ ஹஹித'ஹதி ||

சூவஹ்வொஹி—

ஹொஹுஹ் நாயொ நதியுசு கிணிஷெஷத வுஹி
 ஹாந | ஹொஹுஷிணாஹ் வஸுசு சுசுஹா ஃதுஹுஹ்வ
 ஹிதக'லிதி ||

ஹுதுஹொஹி—

ஹுதுதம் தா ஷகூதிணெ கணெஷ சுசுஹா விணுது
 ஃதுஷெஷிதி ||

ஆபஸ்தம்பர்:— கிழக்குமுகமாய்ப் போஜனம் செய்ய
 வேண்டும், தெற்குமுகமாய் மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.
 வடக்குமுகமாய் மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். மேற்கு
 முகமாய்க் காலலம்பவேண்டும். இதில் விகல்பமென்று அறிய
 வேண்டும்.

அங்கிரஸ்:— பூணூலை நிவீதமாய்க் கழுத்திலிருந்து முது
 கில் தொங்கும்படி செய்து, அல்லது காதில் தரித்து, மல
 மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பரும்:— புத்தியுள்ளவன் உயரவும், கீழேயும்,
 குறுக்கிலும் ஒன்றையும் பார்க்கக்கூடாது. ஆகாசம், பூமி
 இவைகளின் நடுவையே பார்க்கவேண்டும். பூணூலைத் தலையில்
 தரிக்கவேண்டும்.

வேரூருஸ்மநூதியில்:— உபவீதத்தை வலதுகாதில் தரித்
 துக்கொண்டு மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

சுமிராஃ—

‘யஜ்ஞாவலீதம் சுணெபு உக்ஷிணெது நியாயம |
கூயபாந்நுதித்ருவாநீஷெது ஸுமள ஷெஸெ ஸகிஹி
தஃ’ உதி || உக்ஷிணகணபநியாந ரெகவஸ்துவீஷய ||

யதாம ஸுஜிஹஃ—

‘யஜ்ஞகவஸ்துஸுஜிஹிபுஃ சுணெபு க்ருக்வாவலீத
க || ரெகவஸ்துஸுஜிஹிபுஃ க்ருக்வாவலீதம் கூயபா விகி ஸாஜ் ராயநொ
ரஸுவிதி ||

ஸாஜ் ராயநமெஷுவி—

‘யஜ்ஞகவஸ்து யஜ்ஞாவலீதம் சுணெபு க்ருக்வா
ரெகவஸ்துஸுஜிஹிபுஃ கூயபா’ விகி ||

ஸுஜிஹிபு—

‘க்ருக்வாஸுஜிஹிபுஃ யஜ்ஞாவலீதம் சுணெபு க்ருக்வா
விகி || வலிதம் = யஜ்ஞாவலீதம் ||

அங்கிரஸ் :— கவனமுள்ளவனாய், உபவீதத்தை வலது
காதில் வைத்துக்கொண்டு, சுத்தமான இடத்தில் மலமூத்ர
விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

வலது காதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது ஒரே
வஸ்தரம் தரித்திருப்பவனைப் பற்றியதாம். ஏனெனில், ஸும
ந்நு-‘க்ருஹஸ்தனான ப்ராம்ஹணன் ஒரே வஸ்தரமுடையவனா
யிருந்தால், உபவீதத்தை காதில் வைத்துக்கொண்டு மூத்ர
விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று ஸாங்கயாயனர் சொன்னார்’
என்று சொல்வதால்.

ஸாங்க்யாயனக்குறியத்திலும் :— ஒரே வஸ்தரத்துட
னிருப்பானாகில் யக்ஞோபவீதத்தை காதில் வைத்துக்கொண்டு
மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்மருதி ஸாரத்தில் :— உத்தரீயவஸ்தரத்தால் போற்றிக்
கொண்டு, பவித்ரத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொண்டு, மல
மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். இங்கு பவித்ரமென்ற
பதத்திற்கு பூணூல் என்று பொருள்.

ஸவ்வ—

உலுதெதுவ ஜெயம் வடுவடம் கூயடாந்நிதருவா
நீஷகெ || மூல்தொடிகவாதுஸெதுயடாந்நிதருவாநீ
ஷகெ | ததொயம் சீதிதருதாயும் ஸுாசு வீகா மாநா
யணனறெசு || கருஸுாடிகவாதுஸெசு கூயடாந்நிதரு
வாநீஷகெ | தஜெயம் சீதிதருஸுாபுயம் ஸுாராவாநெந த
தரீதி ||

ஹாசாஜி—

‘சீயசீதிதரு துஜெதுஸு விஸுதெதுவொவலீத
யுசு | ததூதிதருதா வரிதரு துஜாடநுசுவம் நநடவ’
திதி ||

சுமிரா—

‘கூகா சீதிதரு வாநீஷ்வா யடா நெவொடிகம்
ஊவெசு | ஸூகா மஸுாடிக வஸுாசு ஸவெயுதா விஸு
கூதி || ஸூநம்கூகா ஸுடவாஸாஸு விணுதிதரு கூ
ருதெ யதி | ஸூணாயாசீதிதரு கூகா வுநஸூநெந
ஹு

பைநநீயே:— ஜலத்தை முந்தி எடுத்துக்கொண்ட
பிறகே மூத்ர புரீஷவிஸர்கம் செய்யவேண்டும். ஜலபாத்ரத்
தைத் தொட்டுக்கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்தால், அந்த ஜலம்
மூத்ரத்திற்குச் சமமாகும். அதைப் பானம் செய்தால் சாந்த்ரா
யணமனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஜலபாத்ரத்தைக் கையில் வைத்துக்
கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்தாலும் அந்த ஜலம் மூத்ரஸம
மாகும். அதைக் குடிப்பது ஸுாபானஸமமாகும்.

பரத்வாஜி:— மறதியால் பூணூலை நிவீதம் செய்து கொள்
ளாமல் உபவீதியாகவே மலமூத்ரத்யாகம் செய்தவன் அந்தப்
பூணூலை விட்டுவிட்டுப் புதிதான பூணூலைத் தரித்துக்கொள்ள
வேண்டும்.

அங்கீரஸ்:— முதலில் ஜலமே கிடைக்காவிடில், மலமூத்ர
விஸர்கம் செய்த பிறகு, ஜலம் கிடைத்தவிடத்தில் செளசாதி
களைச் செய்துகொண்டு, ஸசேஸநானம் செய்தால் சுத்தஞ்
செய்யும்.

ஸுஜிதி ! தெனாஹுஜே தயா வாநெ கூராகடுணி
நெடியுநெ ! சுநாஹுஜாநு விபுஜிராகுடுஸுவிஹு
வெ'திதி !

சுவஜம்வஃ—

‘ஸிரிவரிகெஷ்டம் ப்ருயஜம் நிவீதம் சிதீயம் லிஸா
வனொகம் துதீய ஜெகடாநம் உதாயுடம் ஜெநம்வஹம்
வாஸ்ஷம் ஷஷம் ஜெதிகாஹுஹணம் ஸவகி ருஷகிஷ்டி’
ஜிதி ! வாஸ்ஷகரணாநநாநம் ஜெதிகொஷகாஹுஹணம் ருநா
ஜெதவிஷயம்—‘ஸஜமம் ஹாஜம் ஸாஹு ஜெதிகாஹு வஸ்
ஷிதாஹு ! காயடாநுஜிதம் வாஸ்ஷம்வ நாநுயா ஸுஜி
ரோவாபா’ஜிதி வுரஸஸுரணாஹு !

ஸ்நானம் செய்த பிறகு ராவஸ்தர்த்துடனேயே மலமூத்ரா
விஸர்கம் செய்தால், மூன்று ப்ராணாயாமங்கள செய்து, மறுபடி
ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். எண்ணெய் தேய்த்துக்
கொள்ளல், வார்தி, க்ஷௌரம், ஸ்த்ரீஸங்கம் இவைகளில்
அததற்குரிய சுத்தியைச் செய்து ஆசமனம் செய்யாமல் மூத்ரா
புரீஷ விஸர்கம் செய்பவன் மூன்று நாள் அசுத்தனாகிறான்.

ஆபந்தம்பர் :—தலையை வஸ்தர்த்தால் சுற்றுவது முதலா
வது, பூணூலை நிவீதம் செய்துகொள்வது இரண்டாவது,
நான்கு திகளுக்கும் பார்ப்பது மூன்றாவது, புல் முதலியவற்
றால் பூமியை மறைத்தல் நான்காவது, மௌனம் ஐந்தாவது,
விஸர்ஜனம் ஆறாவது, மண்ணை எடுப்பது ஏழாவது, ஜலத்தை
எடுப்பது எட்டாவது. இந்த வசனத்தில் மல விஸர்ஜனத்திற்
குப் பிறகு மண் ஜலமிவைகளை காஹிப்பதைச் சொல்லியிருப்
பது பூமியிலேயே இருக்கும் ஜலத்தில் செய்யப்படும் செளசத்
தின் விஷயமாகும். ஏனெனில் “ஜலத்துடனுள்ள பாதர்த்தை
யும், சோதிக்கப்பட்ட மண்ணையும் வைத்துவிட்டு மலமூத்ரா
விஸர்கம் செய்யவேண்டும், வேறுவிதமானால் சுத்தனாவ
தில்லை” என்று வ்யாஸர் சொல்லியிருப்பதால்.

சிறு—

‘நடுகுத்ரும் வயி கூவீத நஹஸ்யுதி நமொவ்யுஜெ |
வாயுதிம் விபுரோதித்ய சிவம் வஸ்யுஜெயெவ மாழ || நகரா
யந கூவீத விண்குருவ்யு விஸஜீதந || நமொவ்யு
ஷெ நஜெந நவித்யாந நய வவீதெ || ந ஜீணீதெவாய
தநெ ந வலீகெ கூராயந | ந ஸஸகெவஷு மதெதஷு
நமய நாவிய ஸ்ரீதம் || ந நஜீதீரோலாடி நய வவீதசு
ஸகெ || பூத்யுதிம் பூகிஸுருபீய பூகிஸொரோகிஸி
ஜாந || பூகி மாந பூகிவாதய பூஜா நஸ்யுதி ரெஹதம்’
உதி ||

யசு—

‘பூத்யுதித்ய நடுகெஹத நவஸ்யுதித நஸ்யுதி ||
பூஷா ஸுருபீய மிஸ்கெத மாசுதிம் ஸ்ராவணந்தயெ’தி ||

விஷு—

‘நபூத்யுதிநாமநெநூகூயுதி மூருஸ்ராவணா’மிதி ||

மனுவு :— வழியிலும், சாமபலிலும், பசுக்கொட்டிலிலும்,
வாயு, அக்னி, ப்ராமஹணன், ஸூர்யன், ஜலம், பசு இவர்
களைப் பார்த்துக்கொண்டும், கலப்பையால் உழுத பூமியிலும்,
ஜலத்திலும், மீதியிலும், (ஆஹிதாக்கினிகளால் அயனத்தில்
செங்கற்களால் மந்த்ரத்துடன் கட்டப்படும் மேடை ‘விதி’ என
ப்படும்) மலையிலும், ஜீர்ணமான தேவாலயத்திலும், புற்றிலும்,
பராணிகள் வஸிக்கும் வீடுகளிலும், நடந்து கொண்டும், நின்று
கொண்டும், நதியின் கரையிலும், மலையின் உச்சியிலும், மல
மூத்தாவிஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. அக்னி, ஸூர்யன், சந்த்
ரன், ஜலம், ப்ராமஹணன், பசு, காற்று இவர்களுக்கு எதிரா
யிருந்து கொண்டு மலமூத்தா விஸர்ஜனம் செய்பவனுக்கு புத்தி
குறைந்துவிடும்.

யமன் :— ஸூர்யனுக்கு எதிராய் மலமூத்தா விஸர்ஜனம்
செய்யக்கூடாது. தன்னுடைய மலத்தைப் பார்க்கக்கூடாது.
பார்த்தால் ஸூர்யனைப் பார்க்கவேண்டும், அல்லது பசு,
அக்னி, ப்ராமஹணன் இவர்களையாவது பார்க்கவேண்டும்.

விஷ்ணு :— காற்று, அக்னி, சந்த்ரன், ஸூர்யன், ஸ்த்ரீ,

வொயாயநம்—

‘வொயகூஷெ ஜெவ வித்யா வஜீகே மிரிஜெகெ |
 டெவாவெ நஜீதீரெ டஹ்ஷெதா ஸாஹெ || வொயா
 யா வுஷூபெவெ வா விணுபெத்ரு நத்யஜெஹ்யம் | நா
 ந்யூதித்யிரா கிஷெ நஹ்யஸெஷ வாணிநா ஸிரம் ||
 நஹ்யப்யா ந டிஸம் வஸெயிணுபெத்ருதஜெஹெவ்யா’
 உதி ||

வாரிஜாதெ—

‘கமளவ மஹநு தீஷெநெ ரத்யாதீயெஹ் ஸாநகெ |
 கஜாரெ மொயெ நத்யா யஜுஹூபிஷு ஸவஹா || ஸி
 யெ ஜெவ வித்யா வஜீகே மிரிஜெகெ | டெவாவெ
 நஜீதீரெ டஹ்ஷெதா ஸாஸெ || வெவ்யுயாபாஸு வு
 க்ஷெஷு ராமஹொஷாஹ்யுஹஸு | ஸாநெஷெதெ

குரு, ப்ராம்ஹ்ணன், இவாகருக்து எதிராயிருந்துகொண்டு
 மலமுதர் விஸர்கம் செய்யக்கூடாது.

போதாயனம்:— கலப்பையா லுமுத ஸ்தலத்திலும், ஜலத்
 திலும், அதியிலும், புற்றிலும், மலையினுசசியிலும், தேவால
 யத்திலும், நதியின் கரையிலும், தர்ப்பததின் மேலும், புல்
 லுள்ள தரையிலும், நிழலிலும், மாத்தினடியிலும் மலமுதர்
 விஸர்ஜனம் கூடாது. மலமுதர்விஸர்ஜன காலத்தில் வேறு
 விஷயத்தில் கவனமாய் வெருகாலமிருக்கக்கூடாது கையால்
 தலையைத் தொடக்கூடாது பேசக்கூடாது திக்குகளைப் பார்க்
 கக்கூடாது.

பாரிஜாதத்தில்:— அக்னியிலும், நடந்துகொண்டும், நின்று
 கொண்டும், வீதியிலும், நதியின் துறையிலும், சமசானத்தி
 லும், தணலிலும், சாணத்திலும், நதியிலும், யாக பூமியிலும்,
 வளையிலும், ஜலத்திலும், அதியிலும், புற்றிலும், மலையினுசச
 யிலும், தேவாலயத்திலும், நதிக்கரையிலும், தர்ப்பம் புஷ்பம்
 குசம் இவைகளுண்டாகு மிடங்களிலும், இளைப்பாறக்கூடிய
 நிழல்களிலும், மாங்களிலும், வழியிலும், பசக்கொட்டிலிலும்,
 ஜலத்திலும், சாம்பலிலும் முதாம் முதலிய அசுத்தமொன்றை

ஷு வெவெ கூயடா ந்து ருத்ருதி கிஹந || திஷெநாதி
விரம் தரு நெவ கிஹிஷுதீயயெச'உதி ||

யதி:—

‘தூஷாஜாரகவாராநி ஷெவதாயதநாநி உ | ராஜ
ராமபூஸாநாநி க்ஷெத்ராணி உ வாராநி உ || உவரூகோ
நஸெவெத மாயாபூஸ்யம் உதூஷ்யம் | உஷகம்பொஷா
நம் உவநூநம் உ விவஜ்யபெச || வுக்ஷரீருநாநி ஸவடாணி
வெவதூஸ்யுவிநாநி வெ'தி ||

ஹாநீத:—

‘உக்ஷரோவ உரபொநபூத்ருவூநீஷெ கூயடா
ஹமொரியெ ந மொஷெ நதீயெட நயஜூஹூரிள நயஜூ
யாநாம் வுக்ஷாணாரியலூ'தி || உவ உரம் = உரவரீ
வழ ||

விஷுரவி—

‘நாபூ_ஹவாதிதாயாம் ஹூரிள நொஷரெ நஸா_ஹகெ
நொஷாநொஷகஸீவபொநடாகாஸ'உதி ||

யும் விடக்கடாது அங்கு வெகுநேரம் இருக்கக்கடாது. ஒன்
றும் பேசக்கடாது.

யமன் :— உமி, கரி, ஓடு, கோவில், ராஜமார்க்கம், மயா
னம், வயல், களம், நிழல், நாற்சந்தி, ஜலம், ஜலாதாரம், வழி,
வ்ருக்ஷத்தினடி, தேவாகாரம், பள்ளம், வளை இவைகளில் விஸர்
ஜனம் செய்யக்கடாது.

ஹாரீதர் :— வாசல், வாசற்படியின் ஸமீபம், சாணம்,
மாட்டுக்கொட்டில், துறை, யாகபூமி, யாகார்ஹமான விருக்ஷங்
களினடி இவைகளிலும் விஸர்ஜனம் கூடாது.

விஷ்ணு :— மறைக்காத பூமியிலும், களர் பூமியிலும், புல்
தரையிலும், பூந்தோட்டத்திலும், ஜல ஸமீபத்திலும், ஆகா
சத்திலும் விஸர்ஜனம் செய்யக்கடாது.

வாஸ:-

‘வாஸுஷம் யதிவா சிஞ்ஞம் யெ தகுவதி சிந
வா: | ராஜசாமெய் ஸஹாசெய்யாநாசெய்ய தெ ஸா
ஹா: || வாயுதிககாணுமொவிபூநு வஸுநொவா
சிஞ்ஞஜெக | நாஸுசிஞ்ஞமதாஜாரொ ருநுஜாநாய
வஹிபுஷெ’தி ||

வஸுதிருதெ-

‘நஸொவாநதூகுகொவா மத்ரீ வா நானுரிசுகெ |
தெயெவாவிசுவ: ஸ்ரீணம் மருவாஸுணபொமபுவா’
திதி ||

யாஜுவஸு:-

‘நதா ரெஹெநதீவாயாவதூமொஷாண்வஹஸுஸா |
ந வுதிககுகுகொஸொச ஸஸுண்வஹ்ரீவிஜநந: ||
நெசெதககூம் நநதூம் ஸ்ரீம் நவ ஸஸுஷுரெய்யாநாடி |

வ்யாஸர்:- ராஜமார்க்கத்திலும், ஸபையின் நடுவிலும்,
தான்யங்களின் நடுவிலும் விஸாஜனம் செய்யாதவர்கள் நல்லவ
ராவர். காற்று, அகனி, ஸூர்யன், ஜலம், பசு, ப்ராமஹணன்
இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது.
கல், கிழங்கு, பழம், கரி, தர்ப்பம் இவைகளால் மலத்தைத்
துடைக்கக்கூடாது.

ஸ்ம்ருதிந்நத்தில்:- செருப்பு, பாதுகை தரித்தவனையும்,
குடை பிடித்தவனையும், ஆகாயத்திலும், ஸ்திரீகள், குரு, ப்ராம்
ஹணன், பசு இவர்களுக்கு எதிராயும் விஸர்ஜனம் செய்யக்
கூடாது.

யாக்குவல்க்யர்:- நதீ, நிழல், வழி, கொட்டில், ஜலம்,
சாம்பல் இவைகளிலும், அக்னி, ஸூர்யன், பசு, சந்த்ரன்,
ஸந்த்யை, ஜலம், ஸ்த்ரீ, ப்ராமஹணன் இவர்களுக்கு கெதிரிலும்
விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ஸூர்யனைப் பார்க்கக்கூடாது.
வஸ்த்ரமில்லாத ஸ்த்ரீயையும், ஸங்கமம் செய்துகொண்டிருக்

உசு வெவடிநாயகீகதிதீயஸூதிசுசூதாவமெ

தவ சிவிஞ் வுரீஷம் வா நாஸுலீ ராஹுதாரகா' உதி ।

உடியாஸூதியெ சூதிஞ் நெக்சுத, நஹி ஸவடா ।

யயொக்தம் சிநுநா—'நெக்சுதொடினோதிஞ் நாஸு யஞ் சுதாஅந । நொவஸூஷம் ந வாரிஸூம் ந சிஜ் நஹஸொ மத'ரிதி ॥

உவஹொமாடிநூஞ் ந நநூம், ந நநூம் ஸூபரீக்சு தாநூஞ் நெயுநா' தித்யாஸூயநஸூரணாக ॥ சிவிஞ் வுரீஷெ உ ந வஸூக் । தயா சுஸுலீ ராஹுதார காஸு ந வஸூதித்யுடஃ ।

சூவஸுஃ—

ஸிரஸூ பூவதூ சிவிஞ் வுரீஷெ சுயடாஹி சூம் சிவிடினோய ஹாயாந சிவிஞ் வுரீஷெபொஃ சுடி வஜுயெக் । ஸூஹு ஹாயாவசெஹெக் । ந ஸொவாந

கும் ஸ்தீரியையும், மூத்ரம், மலம் இவைகளையும், அசுத்தனாய் ராகுவையும், நகூத்ரங்களையும் பார்க்கக்கூடாது.

உதயத்திலும் அஸ்தமயத்திலும் ஸூரியனைப் பார்க்கக் கூடாது. எப்பொழுதும் பார்க்கக்கூடா தென்பதில்லை. ஏனெனில்,

மனு:— உதயத்திலும், அஸ்தமயத்திலும், க்ரஹண காலத்திலும், ஜலத்திலும், ஆகாசத்தின் நடுவிலும் ஸூர் யனைப்பார்க்கக் கூடாது.

நக்ஷத்ரீயைப் பார்க்கலாகா தென்பது போககாலம தவிர மற்றகாலத்தில். 'மைதுன காலமின்றி மற்றகாலத்தில் நக்ஷத்ரீயைப் பார்க்கக்கூடா' தென்று ஆச்வலாயனர் கூறியிருப்பதால். மூத்ரம், மலம் இவைகளையும் பார்க்கக்கூடாது. அசுத்தனாய் ராகுவையும், நகூத்ரங்களையும் பார்க்கக்கூடாது என்று பொருள்.

ஆபஸ்தம்பர்:— தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, பூமியை புல் முதலியதால் மறைத்து, மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்ய

நதிசூவாஸ்ஷெ கூயபாசு க்யுஷெ வய்யுஷா உபதயா
ஷ்வநசெய்ய நபொ: கபிபாஷா வஜபெயசு | சுதிராதித்ய
சிவொ ஸ்ராஷணம் மா ஷெவதாஸூலிசிவொ சிசூவாஸ்
ஷபொ: கபிபா வஜபெய'தி || மாயாயா = உவஜீவ்யாயா
யாபு | 'நவொவஜீவ்யாயாவி'தி ஸ்ராணாசு || ஷ்வநம் =
ஸூஷ்ணிரஸநபு ||

வ்யுத்யபலாநெ - சிசூவாஸ்ஷெ ஸூஷ்ணி
சுயஜியகாஷு துணவணபாபிகம் மயவீக்யா ஸிரிஸ்யாவ்யுத்ய
நிவீதம் கணுமவிதம் க்யூகா வணகவஸூஸூசு டக்ஷிணெ
கணெபு நியாய, ஸூவம் காஷாஷுணுவிததாம் கூயபா
நூநம் ஸ்ராணாஸூலியாநம் க்யூகா ஷிவா ஸூய்யொ
நூஷூவொ நூசூள டக்ஷிணாசிவொ சிசூவாஸ்ஷெ
கூயபாசு | மாயக்யுஷெ ஜயெ வித்யாம் வயீகெ மிரி
சிஷுகெ | ஷெவாயயெ நபீதீரெ டஹபூவொஷ்ஷெஷா ஸாபயெ ||

வேண்டும. நிழலில் விஸாஜனம் செய்யக்கூடாது. தன்னுடைய
நிழலில் செய்யலாம். பாதாசைத் தரித்து செய்யக்கூடாது.
உழுத ஸ்தலத்திலும், வழியிலும், ஜலத்திலும் கூடாது.
ஷ்ணவனம் மைதுனம் இவைகளை ஜலத்தில் செய்யக்கூடாது.
அகனி ஸூர்யன் ஜலம் பராமஹணன் பசுதேவதைகள் இவர்
களுக்கு எதிராக மூத்ரமலங்களை விடக்கூடாது. நிழல் என்ப
தற்கு பிறருக்கு உபகாரமான நிழல் என்பது பொருள்.
அவ்விதம் ஸ்மருதி சொல்லுவதால். ஷ்ணவனம் என்பதற்குக்
கோழை உமிழ்வு என்று பொருள்.

ஸம்ஸூத்யர்த்த ஸாரத்தில:— மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்ய
விரும்பியவன் யகஞாஹமல்லாத கட்டை, புல, இலை இவை
களிலொன்றை எடுத்து, தலையை வஸ்தர்த்தால் மறைத்து,
பூணூலை நிவீதமாய் கழுத்தில் தொங்கவிட்டு, ஒரு வஸ்தர்தத்
துடனிருந்தால் பூணூலை வலது காதில் வைத்துக் கொண்டு,
பூமியை கட்டை முதலியதால் மறைத்து மௌனமாய், மூக்கை
யும், வாயையும் வஸ்தர்த்தால் மறைத்து, பகலிலும் ஸந்த்யை
களிலும் வடக்கு முகமாகவும், இரவில் தெற்கு முகமாகவும் மல
மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். உழுத பூமி, ஜலம், அகி,

வெவ்வுய்யாபாஸு வுக்கெஷு ரோமெடு மொஷாம்பு
 ஹஸுஸு | சுதூள உ மஹிஷம்ஸு விஷா ரோமெடு
 நொதூபெஷு || ராபுராவகாதிஷுஸு ரோமெடு மொ
 பெ ஜெஷு | ந ஸஸுபெஷு செஷெத ஜநஸஸுபி வதூபி |
 சுதூரொஷு நஸபூணிபுஷு ரோமெடு நொதூபெஷு |
 ரோமெடு தாபுஷு மொ ஸொபி ஸஸுரோம்பு ஹி ஜிஷுநம் ||
 வஸுஷுவிஷுஷுஷுஷு விஷா ரோமெடு உ நொதூபெஷு |
 ஸவெடு நிஷெயா நெஷு ஸுஷு பூணவாயாஷுஷு
 து || காஷாபிநா ஸவாநஸு ரெஷுஷு நிஷுஜீத உ | கரு
 ரோமெடுஷுஷுஷுஷு நொஷுஷு நிஷுஜீத உ || சுதூராவகா
 ரோமெடுஷு நிஷெஷுதிவிருஷுஷு உதி ||

வாரியகம்—

ஷேவாமயெ து வரித்: ஸதஜ்ணாடி ஹி^{யவ}ரீ^{யவ}குநெ |
 வி^{யவ}ண^{யவ}தி^{யவ}கு^{யவ}கரணம்^{யவ} க^{யவ}ய^{யவ}டா^{யவ}க^{யவ}க்^{யவ}ர^{யவ}ஸா^{யவ}டி^{யவ} ஹி^{யவ}ர^{யவ}ய^{யவ}ர^{யவ}வி^{யவ}வெ^{யவ}தி^{யவ} ||

புற்று, மலையினுச்சி, தேவாலயம், நதிக்கரை, தூப்பம், புஷ்பம், புல்லுள்ள தரை, உபகாசகமான நிழல், மரம், வழி, கொட்டில், ஜலம், சாம்பல், அகனி இவைகளிலும், நடந்து கொண்டும் நின்று கொண்டும் மலமூதா விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ராஜ வீதி, நாற்சந்தி, இறங்கும் துரை, மயானம், சாணம், ஜலம், பயிர்களின் நடுவு, ஜனககூட்டம், வழி, கரி, தோட்டம், ப்ராணி களுள்ள இடம், யாகபூமி இவைகளிலும், வாயு, அக்னி, ஸூர் யன், பசு, சந்தான், ஸந்த்யை, ஜலம், ஸ்த்ரீ, ப்ராமஹ்ணன் இவர்களைப்பார்த்தும், எதிராகவும், மலமூதா விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ப்ராணபாதையுள்ள காலத்திலும், பய முள்ள இடத்திலும் எல்லா ரிஷேதங்களும் ப்ரவர்த்திப்ப தில்லை. கட்டை முதலியதால் குதத்திலுள்ள மலத்தைத் துடைக்கவேண்டும். கிழங்கு, வேர், பழம், கரி இவைகளால் துடைக்கக்கூடாது. வேறிடத்தில் மனதுடன் வெகுகாலம் இருக்கக்கூடாது.

புராணத்தில்:— கோவிலின் நான்கு புரத்திலும் நூறு கோலனவுக்கப்பறத்தில், அல்லது ஒரு க்ரோசத்திற்கப்பறத்தில் மலமூதா விஸாகம் செய்யவேண்டும்.

வாரகாண்டம்—

‘சுயாவக்ஷஸி விண்கிருத்ரும் மொஷகாஷதபுணா
விநா | உஷஸவாஸா உதிஷெசு ட்யுபம் வியுதசெஹந்’
உதி || செஹநம் = விஹி ||

ஹாரீதம்—

‘மொஷெந வரிஜீத சூஷகாஷெந வா முஷ’
உதி ||

வ்யாஸம்—

‘சோஜநம் வரிஷெஷெந வீரணாஷெநயஜீயெய் |
கூயபாநுதிருவாநீஷாணாஷெவரிபாநுநீயத’ உதி ||

சுவஸம்வம்—

‘சுயாநம் மொஷசோஜநாஷயிவநஸுதீநுதிஷுபா
நாலிஷி ரீதிருவாநீஷெயாஸூநாநெ வஜீயெ’ உதி ||
மகவாகாவஸாநாம் = ஷெயயம் | வாமெஷெவீநா யெ
மயதி தெ வநஸதயம் | சூடிபாநிதி வநாசு சூஷெ
ஷு ந ஷெஷம் | ஷாபாநிதி வநா சாதாநிநிதிருந

பரத்வாஜர்:— விஸாஜனம் செய்தபிறகு மண்கட்டி, கட்
டை, புல் முதலியவற்றால் மலமூத்ரங்களைத் துடைத்து, வஸ்த்
ரத்தை உயர்த்திக்கொண்டு, ஆண்குறியை நன்றாய் பிடித்துக்
கொண்டு எழுந்திருக்கவேண்டும்.

ஹாரீதர்:— மண்கட்டி அல்லது உலர்ந்த கட்டையினால்
குத்தத்தைத் துடைக்கவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— இடது கையினால் யக்ஞார்ஹமல்லாத கோரை
முதலியவையால் மூத்ராமலங்களைத் துடைக்கவேண்டும். இவ்
விதம் செய்பவனுக்கு ஆயுள் குறைவதில்லை.

ஆபஸ்தம்பர்:— கல்லினாலும், மண்கட்டியாலும், ராமுள்
ளதும், உயர்ந்து நின்றிருப்பதுமான ஓஷதிகளையும் வனஸ்பதி
களையும் சேதித்து அவைகளாலும், மூத்ரபுரீஷங்களைத் துடைக்
கக்கூடாது. ஓஷதிகளென்பவை பலித்தவுடன் அழிந்து
போகும் செடிகளாம். வனஸ்பதிகளென்பவை பூக்காமல் பலிக்

ஹதேஷு ந ஷொஷஃ | ஷந்தெநஸூழிஃ சித்ருவாஸீ
ஷயொஸூயநம் ந காயுடா'ஹித்யுடஃ ||

மள தரோ஽வி—

‘ந வண-ஓவொஷாஸூழிசித்ருவாஸீஷாவகஷு-
ண்காயுடா'ஹிதி || சுத்ரு வொஷபுத்ரிஷெய உக்ஷகாஷாஹி
ஸம்ஹவெ வெஹிதவ்யஃ ||

ஹாஸீதஃ—

‘சூஹாரம் து ரஹம் காயுடா ஹிஹாரம் வெவ
ஸவ-ஓடா | மாவூஹ்யாம் யக்ஷிபுஹஸ்யாஸு புகாஸெ
ஹீயதெ ஸ்ரியெ'தி |

* சுய ஸளவவியிஃ || *

தத்ரு ஷெவயஃ— ‘சூஸளவாஹொஹிஜெஹிஸம் பூஸூ
வொஹாரயொரவி | மூஹம் ஹஸம் வ நிசி-ஓஜ்யாநூஹம்ஹொ
ஹிசி-ஹூசி-ஹூ' ரிதி ||

கும் செடிகளாம் ஈரமுள்ள என்றதால் உலர்ந்தவைகளுக்குத்
தோஷமில்லை. உயர்ந்து நிற்கு மென்றதால் காற்று முதலிய
வைகளால் ஒடிந்தவைகளுக்குத் தோஷமில்லை யென்பதாம்.

கௌதமரும்:— இலை, மண்கட்டி, கல் இவைகளால் மூத்ர
புரீஷங்களைத் துடைக்கக்கூடாது. இங்கு மண்கட்டியை நிஷே
தித்தது, சொல்லிய கட்டை முதலியவை கிடைக்கும் பக்ஷத்
தில் என்று அறியவும். கிடைக்காவிடில் மண்கட்டியால் செய்
யலாமென்பதாம்.

ஹாஸீதஃ— ஆஹாரம், மலமூத்ராத்யாகம் இவைகளை எப்
பொழுதும் ரஹஸ்யமான இடத்தில் செய்யவேண்டும் ரஹஸ்ய
மாய்ச் செய்தால் லக்ஷ்மியுடன் கூடுவான். பிரகாசமாய்ச் செய்
தால் லக்ஷ்மியால் விடப்படுவான்.

இனி சௌசவிதி.

தேவலர்:— மலமூத்ர விஸர்கங்களில் சௌசம் வரையில்
சிச்னத்தை விடக்கூடாது. மண்ணாலும், ஜலத்தாலும் குதம்,
கை இவைகளை அடிக்கடி அலம்பவேண்டும்.

ஸுபுதுதரெ—

உதயாய வாசுமெஸுந முஹீக்ஷாஹ்நி செவநடி |
ஸளவெஸம் ஸசெவ்யத்ய கும்பாபுளவம் சீபுஹ்வாஸி'நிதி ||

யாஜ்ஞவல்கு—

‘முஹீதஸிஸுஸுதாய சீபுஹ்வாஸி'நிதி செவநடி |
மஸுமெவக்ஷயகரம் ஸளவம் கும்பாபுளவம்’ உதி ||
சுஹ்வாஸி'நிதி = கரணவாஸி'நிதி உதி ||

தயா உ செவநடி—

‘சீபுஹ்வாஸி'நிதி கரணவாஸி'நிதி ஸளவம் ந ஸுபுதுதரெ—
ஸயெ | சுஹ்வாஸி'நிதி தத்யாபுளவம் ஸவநெவ ஸசெவ
ஹிதி’ உதி ||

உக்ஷாஹி—

‘தீபெய் ஸளவம் ந கும்பாபுளவம் கும்பாபுளவம்
வாஸி'நிதி | சீபுஹ்வாஸி'நிதி தத்யாபுளவம் ஸளவம் வரி
வாஸி'நிதி’ உதி ||

மற்றொரு ஸ்மருதியில் :— எழுந்து செல்லும்போது வழி
யில் இடதுகையால் சிசுனத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, செள
சம் செய்யுமிடத்திற்குவந்து, மண் ஜலமிவைகளால் செளசம்
செய்துகொள்ளவேண்டும்.

யாக்குவல்க்யர் :-— சிசுனத்தைக் காணித்துக் கொண்
டெழுந்து மண்களாலும், வெளியிலெடுத்த ஜலங்களாலும்,
சோமபலில்லாதவனாய் நாற்றமும் பற்றும போதும் வரையில்
செளசம் செய்துகொள்ளவேண்டும் இங்கு எடுத்தஜலமென்ப
தற்குக் கமண்டலு முதலியதா லெடுக்கப்பட்ட தென்று
பொருள். அவ்விதமே,

தேவலர் :-— மலமூத்ர விஸர்கம் செய்தபிறகு, குளம்
முதலியதின் உட்புறத்தில் செளசம் செய்யக்கூடாது. ஜலத்
தை எடுத்து ஜலாசயத்திற்கு வெளியிலேயே செய்யவேண்டும்.
எக்காலத்திலும் இதை மறக்கக்கூடாது

தூஷர் :- ஜலாசயத்தில் செளசம் செய்யக்கூடாது. எடுத்த
ஜலத்தால் செய்யவேண்டும். மண்ணையும் ஜலத்தையும் கொடுக்க

வொயாயநம்—

‘ப்ராஜுவ உஷ்வொ வாஃவீ நஸுளவரோமெத்’
உதி ||.

மளதகோஃவி—

‘ப்ராஜுவ உஷ்வொ வா ஸளவரோமெத்’ தி ||
ஸளவமு ஹணம் ரீதிசுவாஸீஷாபிஸளவெஃவி யபா
ஸ்யாஸி | சுவரீந வளவ ரோமெ’ தி தி ஹாஃதெந வ்யாக்யத ||

தயா ஸ்யுதிநதெ—

‘உஷ்வொஃககோஃய ரீதிசுவாஸீஷாபிஸளவெ’ தி | உ
ஷ்வொஃககோஃய ரீதிசுவாஸீஷாபிஸளவெ’ தி ||

யதி—

‘சுவாஸீஷாபிஸளவெ’ தி | உஷ்வொஃககோஃய ரீதிசுவாஸீஷாபிஸளவெ’ தி ||
யா | ஸுளவெஃதெ து ஸா ஸுளவா ஸகாராஸிவ
ஜிதா || நாவாக்யஷா ஸவதீகாஸி வாஸுதெ ந வ

கும் இருகைகளும் இவனுக்குச் சௌசத்தை அறிந்த பரிசாரகர்
களாகின்றனர். இடதுகையால் மண்ணையும் வலதுகையால் ஜலத்
தையும் சேர்த்து சௌசம் செய்யவேண்டுமென்பதாம்.

போதாயனர் :— கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாய் உட்
கார்ந்து சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

கௌதமரும் :— கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாயிருந்து
சௌசம்—ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இங்கு சௌசமென்ற
பதத்தை காஹித்தது மலமூத்ராத்ரி சௌசங்கரீயம் சொல்வ
தற்காக, ஆசமனத்தில் மட்டிலும் என்பதில்லை, என்று ஹரதத்
தரின் வ்யாக்யானம்.

அவ்விதமே ஸ்ம்ருதிர்த்நத்தில் :— எடுத்துவைத்த ஜலத்
தையும், மண்ணையும் காஹித்துக்கொண்டு மௌனியாய், பக
லில் வடக்கு முகமாகவும், ராத்ரியில் தெற்கு முகமாகவும்
சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

யமன் :— அறிந்தவன் மணலுடன் கலந்த கரையிலிருந்து
மண்ணை காஹிக்கவேண்டும். சுத்தமான இடத்திலுள்ளதைச்

கடிபிசு | ந சாமா னொஷாநொவெவ ஸளவஸிஷாசு
வாஸ்ய உ || வனதாஸு வஜ்யெஹித்யம் வ்யா ஸளவம்
ஹி தசு ஸ்யுத' திதி ||

சுஸுராயந்:—

த்யாமாநுதிசுவாந்ஷஸ்ய வுவிவம் மூணீத தீதி
காழ் | ந வ ப்ருஹோ ந வொதிஷ னாஸுவிநயாவந
அஜி || சூராத்யாபிவாயுநிஷ்வொ நாஹரொந்யடி |
கெசுதாசுஸுரநாஅதீகா நாமாஹொஜயாக வொசு ||
ஹாஷாநொவதாஸுநா ன அஜொ தீபிசாஹொசு |
நாஸுஜவாஹொசொத்யா ந வெஷா மொவ்யாந்யடி ||
சூஹொவெவவாஹொதா வ ஜஹொபித்யா ந கடிபி' திதி ||

தெவய:—

‘சஜாரதாஷகீடாஸிவிகதாஸகடாராநிதாழ் | வதீ
கொஷாநொயாஹொகொவ்யாஹொதா ஸுரநஜாழ் || சூ

சுககான, கல இவைகளில்லாமல் காஹ்'ககேவண்டும.
பறித்தவிடம், புற்று, புழுதி, சேர், வழி, களர்நிலம், பிறன்
சௌசம் செய்து மீர்த்து இவைகளிலிருந்து மண்ணை காஹிக்
கக்கூடாது. காஹித்துச செய்தால் அந்த சௌசம் வீணாகும்.

ஆச்வலாயந்:— மூதரபிஷ விஸர்ஜனத்திற்கு முன்பே
ம்ருத்திகையை காஹிககவேண்டும். குளித்துகொண்டும், நின்று
கொண்டும், அசுத்தனாயும், பேசிக்கொண்டும், அக்னி திக்கு
முதல் வாயுதிக்கு வரையிலுள்ள திக்குகளை நோக்கியவனாயும்
ம்ருத்திகையை காஹிககக்கூடாது. வயல், மயானம், புற்று,
வழி, வீடு, ஜலம், களம், களர்நிலம், கோயில், அசுத்தஸ்தலம்,
சைத்யம், யாகஸ்தலம், கொட்டில் இவைகளிலிருந்தும்
காஹிக்கக்கூடாது. பற்றுள்ளதும், ஜந்துக்களுடன் கூடியதும்,
சேறாயுமுள்ள மண்ணை காஹிக்கக்கூடாது.

தேவலர்:— கரி, உமி, புழு, அஸ்தி, மணல், சக்கான்
இவைகளுடன் கூடியதும், புற்று, களர்நிலம், ஜலத்தின் நடுவு,
சுவர், சம்சானம், பிறர் சௌசத்திற்குக் கொண்டுவந்தது
இவைகளிலிருந்தும் ம்ருத்திகையை காஹிக்கக்கூடாது. இங்கு

ஹுதாநிஸுளவாயு-போதித ந ஸுதிகா'ரிதி || தொயா
னஃ = ஜலஸிஷாசு | வனதய வாவ்யாஹிஷு'கிரிசுவிஷயஸு ||

சுத வனவ சிமஃ—

‘வாவீகருவதடாகெஷு வாஹுதொ நாஹரெ
நுஷ்டு | ஸுஹரெஜலஸிஷாது வரதொ சீனிவாஸநா'மிதி ||
வனதசு ஸுரணுவிஷயஸு ||

ஸுதிரதெ து—

‘சுனஜுமதா ஸுஹு வரதொ சீனிவாஸநாசு |
ஸுரணுகெஷு கெவஃ ஸுாசு ஸுரேஷுஹரணஃ
நகவி'தி ||

ஸுஹரெண ஸுஹிவண-போஹ ஸீ'வி:—

‘விபெ ஸுஹு து ஸுஸுளவெ ரசுதா க்ஷுெ விய
யதெ | ஹாரிஸுவண-லெஸெது க்ஷுண ஸுஸுஸு
யொஸுஸு'தி ||

‘ஜலத்தின் நடுவு’ என்றது நீரோடை முதலியதைத் தவிர்த்து
மற்ற ஜலமத்ய விஷயம். ஆகையாற்றான,

மனு:— வாயீ, கூபம், தடாகம் இவைகளில் வெளியி
லிருந்து ம்ருத்திகையைக் கொண்டு வரக்கூடாது. அவைகளின்
ஜலத்தின் நடுவில் மணிககட்டு அளவு ஜலத்திற்கு அப்புற
மிருந்து ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கவேண்டும்

இது அரண்யத்திலுள்ளவைகளின் விஷயம்.

ஸம்ருதிரத்னத்தில்.— ஜலமத்யத்தில் மணிககட்டு அள
வுக்கு அப்புறமிருந்து க்ரஹிக்கவேண்டும். இவ்விதம் சொல
லியது அரண்யத்திலுள்ளவைகளின் விஷயம் கராமத்திலுள்ள
வைகளிலோவெனில் முன் சொல்லியபடி விதியில்லை.

ம்ருத்திகை க்ரஹிப்பதில் வெருப்பு முதலிய வர்ணங்களை
விதிக்கின்றார் மரீசி:— செளசத்தில், ப்ராம்ஹணனுக்கு வெருத்
ததும், க்ஷத்ரியனுக்கு சிவந்ததும், வைச்யனுக்கு மஞ்சள் நிற
முள்ளதும், ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்குக் கறுத்ததுமான ம்ருத்திகை
விதிக்கப்படுகிறது.

யத்ரு வுநம் உக்துமகூணா ரீசு ந மஹிதெ, தத்ரு
கயம் ஸளயதி துவெகூதிதெ ரீநம்:—

யவ்விநு ஷெஸெ து யதெதாயம் யா வ யதெருவ ரீதி
கா | ஷெஸெவ தத்ரு ப்ருஸஸூ ஸூராக் தயா ஸளயம் வியீ
யதெ' உதி ॥

யதா சுயரீவ்யூஉகொகூரணம் ந ஸம்ஹதி, ததா
விஸெஷரோஹ வியஸூநு—

‘சுராதிரோதும் ஜம துகூ காபுடாவுளயரீநம்ஜுதெ |
வஸாதயொயயெதீயு ரீநயூ ஹுஸுமிஹுதெ’உதி ॥
ஜமாத ஹிராதிரோதும்ஜுதெ தீரெ துகூ, ஜமவாதா
ஹாவெந உகூரணாஸம்ஹவெ உகூதிணஹஸெந உகூத
வாரெந ப்ருகூஉயெதித்யு: ॥ தீயுதீரு ஸளயஸூமூ॥

தயாவ ஸீஸுஸுஜம்:—

யவ்விஸூநெ சுதம் ஸளயம் வாரிணா ததூ ஸொய

எவ்விடத்தில் முன் சொல்லிய லக்ஷணங்களுடைய மண்
கிடைக்கவில்லையோ அவ்விடத்தில் எப்படி செளசமெனில்
மறு:— எந்தத் தேசத்தில் எந்த ஜலம், எந்த ம்ருத்திகை
கிடைக்கின்றதோ அதுவே அங்கு ச்லாக்யமாகும். அதனா
லேயே செளசம செய்துகொள்ளலாம்.

எப்பொழுது எவ்விதத்திலும் ஜலத்தை எடுத்துவைப்பது
ஸாத்யமில்லையோ அங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார் விவஸ்
வான்:— ஜலக்கரையில் அரத்னியளவு தூரத்திற்கு அப்புறத்
தில் செளசம் செய்து கொள்ளவேண்டும். பிறகு அந்த இடத்
தை சுத்தமாகச் செய்யவேண்டும். சுத்தம் செய்யாவிடில்
அசுத்தனாவான், பாத்திரமில்லாததால் எடுத்துசெய்ய முடியா
விடில் ஜலக்கரையில் ஒரு முழத்திற் கப்புரத்திலுட்கார்ந்து
வலது கையாலெடுத்த ஜலத்தைக் கொண்டு இடது கையால்
செளசம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பது பொருள். இங்கு
தீர்த்தமென்ற பதத்திற்குச் செளசஸ்தல மென்பது பொருள்.
(அரத்னி என்பது ஒரு அங்குலம் குறைந்த முழம்.)

அவ்விதமே ரூப்யர்ருங்கர்:— எந்த இடத்தில் செளசம்
செய்யப்பட்டதோ அந்த ஸ்தலத்தை ஜலத்தினால் சுத்தமாக்க

யெசு | ந ஸுவிஸு ஹவெதஸ்யு ரீபுதிகாம் யொ ந ஸொய
யெ'திதி ||

ஸ்யுதிநதெ—

‘ஷெஸாநா மதொ விபு:க்ஷாஹயெயுளவஹிதஸு ||
ஸளவஸெஷரீபுஹ் தொபெ நடிஹி பூக்ஷாஹயெஷுதி |
ஸெஸஷாஸுஸ்யு விதரொ ஹக்ஷபெயு நடி ஸாஸய’ உதி ||
ஷெஸாநா மத: = பூஷெஸாநா மத: ||

ஷெவய:—

யரீபுவிஷ்கிணம் ஹஸு ரீயஸுளவெ ந யொஜயெசு |
தயா உ வாரிஹவெஸ ந நாமெரயுஷ்டம் ந ஸொயபெ'திதி ||

ஸம்முமெ—

‘நாமெரயஸுதகயம் க்ஷாஹயெயு வாரிவாணிநா | கு
யபூஷாஸநாஜீநி ஸவபூணீ தரவாணிநெ’தி ||

ஃஸ்யுஸுஜீ:—

யாராஸளயம் ந கதடிவ்யம் ஸளவஸிவிஜீவஹ்தா |

வேண்டும், மண்ணைச் சுத்தம் செய்யாதவனுக்குச் சுத்தி
உண்டாவதில்லை.

ஸம்நூதிநத்தில்:— பிராம்ஹணன் வேறுபாதேசத்
திலிருந்துகொண்டு செளசஸ்தலத்தை அலம்பவேண்டும். செள
சத்தில் மீந்த மண்ணை ஜலத்தால் சோதிக்காவிடில் அந்த
மண்ணை அவனின் பித்ருக்களெல்லோரும் பக்ஷிப்பார்கள்.
ஸந்தேஹமில்லை. இங்கே தேசாந்தா மென்பதற்கு வேறுஸ்தல
மென்பது பொருளாம்.

தேவலி:—தர்மமறிந்தவன் வலதுகையைக் கீழ்பாகத்தின்
சௌசத்தில் உபயோகிக்கக் கூடாது இடது கையால்
கொப்பூழுக்கு மேல் உள்ள அவயவத்தைச் சோதிக்கக்கூடாது.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— நாபிக்குக்கீழுள்ள அங்கமெல்லாவற்றை
யும் இடது கையினுலம்பவேண்டும். ஆசமனம் முதலிய
எல்லாவற்றையும் வலது கையினால் செய்யவேண்டும்.

ருச்யர்ருங்கி:— செளசத்தால் சுத்தியை விரும்புகின்ற
வன் தாரையாய் விழும் ஜலத்தினால் செளசம் செய்யக்கூடாது.

யுட்கெரெவ கதவு ஹஸுஸுபிவிபாநத் உதி ॥

உகூழ்—

‘தஸளயம் வஷுயாராஹி: சூயரெது கபாவநெ’தி ॥

புதுஜாசாஹ வலிஷு:—

‘வஹாவாநெ டெஸெகலி னுஹயொஸுவ புதுகா: ॥
உஹபொ: வாடிபொஸுவ லிஜெ வெ வரிசீதிடெ’உதி ॥

யபொ:வி—

‘வெ லிஜெ புதுகெ டெபெ மூபெ வஹ கரெ டஸ ॥
உஹபொஸுவ டாதவூ: வுநரெகா மூபெ தயெ’தி ॥

பிநு:—

‘வனகா லிஜெ மூபெ திஸு வுதெகலிநு கரெ டஸ ॥
உஹபொஸுவ டாதவூ புதுஸுபிவிஷுவதா ॥ வனதஹயம்

கையாலெடுத்த ஜலங்களாலேயே செய்யவேண்டும். கையால்
சௌசம் செய்து கொள்ளும்படி விதியிருப்பதால்.

நூழ்:— மழைஜலத்தின் தாரைகளால் ஒருகாலும்
சௌசம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.

மண்ணின் ஸங்க்யையைச் சொல்லுகிறார் வலிஷ்டர்:—
அபானத்தில் ஐந்து, இடது கையில் பத்து, இரண்டு கைகளி
லும் தனித்தனி ஏழு, கால்களில் தனித்தனி ஏழு, குறியில்
இரண்டு மண்கள் உபயோகிக்கப்பட வேண்டும்.

யமனும்:— குறியில் இரண்டு, அபானத்தில் ஐந்து,
இடது கையில் பத்து, கைகளில் தனித்தனி ஏழு, மறுபடி
அபானத்தில் ஒன்று என்றகணக்கால் ம்ருத்திகையை உப
யோகிக்கவேண்டும்.

மனு:— சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்பியவன் குறியில்
ஒன்று, அபானத்தில் மூன்று, இடது கையில் பத்து, இருகை
களிலும் தனித்தனி ஏழு மண்களை உபயோகிக்க வேண்டும்.
இந்தச் சௌசம் க்ருஹஸ்தனுக்கு, இதை விட இரண்டு மடங்கு

மஹஸ்யஸ்ய சிமூண்ம் ப்ரஹ்மாரிணம் | ச்ரிமூண்ம் து
வநஸ்யஸ்ய யதீநாம் து வதமதுண்'யிதி ||

உக்ஷஃ—

‘வஹாவாதெ உஸெகவிஹுமபொஸுவ ஶுதிகாஃ |
மஹஸ்யஸளவராவாதம் ச்ரிஷ்நெஷு யயாக்ரஶ்ய ||
சிமூண்ம் ச்ரிமூண்மெவ வதமதுண்'யிதி ||

ஹாரீதஃ—

‘வனகாலிஹே திஸ்யராவாதெ உஷா ஶீஸ ஸவெ
ஷு வுஷெ ஸவெவாஹா'யிதி | வுஷெ = ஸவ்யஸ்ய
வஸாஶாமெ, தஸ்ய ப்ரக்யதகாச ||

உநீஹி?—

‘சிஸ்யவிஸாதயாசவாஶ ரொஶ்யுள மூராதமெ
வவ | ஹஸ்ய க்ஷாணீவஸாவ மெவமஸாவகஷ-ண'யிதி ||

பிரம்ஹசாரிக்கும், மூன்று மடங்கு வானப்ரஸ்தனுக்கும்,
நான்கு மடங்கு ஸன்யாஸிக்கும் விதிக்கப்படுகிறது.

தக்ஷி:— அபானத்தில் ஐந்து, இடதுகையில் பத்து,
இரண்டுகைகளிலும் தனித்தனி ஏழு ம்ருத்திகைகள் விதிக்கப்
படுகின்றன. இது கருஹஸ்தனுக்கு. ப்ரம்ஹசாரிக்கு இரண்டு
மடங்கும், வானப்ரஸ்தனுக்கு மூன்று மடங்கும், ஸன்யாஸி
க்கு நான்கு மடங்கும் விதிக்கப்படுகின்றன.

ஹாரீதர்:— குறியில் ஒன்று, குதத்தில் மூன்று, இடது
கையில் பத்து, அதன் பின்புறத்தில் ஆறு, இரண்டு கைகளிலும்
தனித்தனி ஏழு ம்ருத்திகைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

மரீசி:— மூன்று ம்ருத்திகைகளால் கால்களை உள்ளங்
கால் முதல் கணுக்கால் வரையிலும், கைகளை உள்ளங்கை முதல்
மணிக்கட்டு வரையிலும், பற்றும் நாற்றமும் போகும்படி
சோதிக்கவேண்டும்.

ஸஹீ—

‘செஹநெ ரீதிகாஸவ விஜெ செ வரிகீதிட்தெ |
வனகவ்விநு விஸகிஹ்டெஸு அபொஹெட்பாஸுதாட்பா ||
ஷபந்ரா நவஸாஸிள து ஷெயாஸுளவெஸுநா ரீதீம் |
திஸுஸு ரீதிகா ஷெயா க்ருகா து நவஸொயந் ||
திஸுஸு வாஹெயாஹெட்பா ஸளவகாஸிஸு நித்யஸ’உதி ||

விஷுவாஸாரணை—

‘வனகா விஜெ மஹெ திஸுஸா ஷப வாஸிகரெ நுப |
ஹஸுஅபெ உ ஸவாந்ரா ரீதீம் ஸளவொவவாஹிகா’உதி ||

ஸுதிஸாரை—

‘காராஹெ காவுஹெ உ வஹிவிட்வாலிஸாஸபெ |
ஷபஸுயா ஷுதாதவ்ரா ரீதிகாஸு வ்யயக் வ்யயக்’உதி ||

யதீ—

‘வாஸவடம் ஜெஹெ ந ஷுக்ஷாஸு ரீதா வஸாஸுதொ ||
வாஸிம் | வனவம் அாஸக்யக்யஸு மஹஸளவம் ஸரீ

சங்கர் :— குதத்தில் ஏழு, குறியில் இரண்டு, இடது கையில் இருபது, கைகளில் தனித்தனி பதினான்கு மருத்திகைகள். நகசத்திகாக மறுபடி ஆறு, நகசத்தி செய்தபிறகு மூன்று, பாதங்களில் தனித்தனி மூன்று மருத்திகைகளும் உபயோகிக்கவேண்டும்

விஷ்ணுபுராணத்தில் :— குறியில் ஒன்று, குதத்தில் மூன்று, இடது கையில் பத்து, இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி ஏழு மருத்திகைகள் உபயோகிக்கப்பட்டால் சுத்தியை உண்டு

ஸ்ம்ருதி ஸாரத்தில் :— கையின் உட்புறத்திலும் வெளிப் புறத்திலும் மலசத்திக்காக தனித்தனியே ஆறு மருத்திகைகளை உபயோகிக்க வேண்டும்.

யமன் :— முதலில் ஜலத்தால் அலம்பி, பிறகு மண்ணால் சோதித்துப் பிறகு ஜலத்தால் அலம்பவேண்டும். இவ்விதம்

வரெசு || வஹுசுக் கரள சுநாஜெ ரீபுரா஽஽஽கரீகுபா |
 தீர்க்குசுரா விஜுசுளவங் வஹு சுநாஜெ வபுயபு || ஸ0
 யொஜு தீரீபுரா சுநாஜெ சுநாஜெயுளவங் தவ'ரீதி ||

வ்யுதிவந்ருகாபாபு—

சுஹுஜெயொவ்யு ஸளவாநா ரீதி: வுசுநாஜெந் வ்யு
 தபு | ஸுமிணி஽சுத ரீபுரம் ஹுரா நூபுசுத ஜெபெவ வ ||
 சுநாரா வானாரா வாரீஹவ்யுசுநாஜெந் வரெ'ரீதி ||

சுரு நுதிநாயகரீதஜுராபுதிவாஹவநாநா0
 மவமெவதாரதரீவிபுரபொ விகுபொ வெதிதவ: ||

வனவசுசூஸளவெவபி யரு மபொ மெவஸு நா
 வெதி, தரு உசுஸஜுரதொ஽பிகஸஜுரபா஽வி ந
 விரொய உதரீஹ ரீநா:—, விணுதிருபொஸுரீதமெபு

பன்னிரெண்டு தடவை குதசெளசம் செய்யவேண்டும். நெல்லிக
 கனி யளவுள்ள மண்ணினால் கைகளை ஐந்து தடவை அலம்பி,
 மூன்று தடவை விங்கசெளசம் செய்து கையை அலம்பி, கால்
 களைச் சேர்த்து வைத்து மூன்று தடவை மண்ணால் அலம்பி,
 செளசம் செய்த ஸ்தலத்தைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

ஸம்நதீ சந்திரிகையில் :— செளசங்களின் முதலிலும் முடி
 விலும் ஜலத்தினால் அலம்பவேண்டும். ஜலத்தினால் அலம்பிய
 பிறகு ம்ருத்திகையை உபயோகிக்க வேண்டும். பிறகு ஜலத்
 தால் சேதிக்கவேண்டும். ஒவ்வொன்றிற்கும் நடுவில் இடது
 கையை அலம்பிக்கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு மண்ணின் ஸங்க்யையை அதிகமாயும் குறைத்தும்
 சொல்லும் வசனங்களுக்கு, மலத்தின் பற்று நாற்றமியை
 களின் தாரதம்யத்திற்குத் தகுந்தபடி விகல்பமென்றறிய
 வேண்டும்.

இவ்விதம் செளசம் செய்தும், பற்றும் நாற்றமும் போகா
 விடில், சொல்லிய கணக்கைவிட அதிகமாய்ச் செய்தாலும்
 விரோதமில்லை என்கிறார்

மனு :— மலமூத்ர விஸர்கத்தில் மண்ணையும் ஜலத்தையும்
 வேண்டிய அளவு க்ரஹிக்கவேண்டும். அசுத்த வஸ்துவினால்

ஜெயாநாஜெயஜெயகீ || யாவனாவெதெஜெயாநாசு
மனெயா மெவன தகூதம் || தாவநுஜாநி யாவெயம்
வவகாஸு ஜெயசுவிவிதி ||

ஜெவனொழி—

‘யாவது ஸுகிம் ஜெநுத தாவனுகிவிடய்யதெ |
புரோணம் ஸளவனஜாபா ந ஸிஜெநுவலிசுத’ உதி ||

சூவனுவொழி—

‘ஜெநுதம் சூகா வுநீஷம் வா ஜெநுதவுநீஷமெ
வா நனெவொ நுஜெஷெவொநு ரெதலசு யெ மெவா
லாநஜெஜெயா உ புகூஷெ வொஜெ யாவஜெ பூயதொ ஹ
தீ’ தி ||

யது ஜெகூஷெநாசுத—‘நுநாபிகம் ந கதகூஷம்
ஸளவஸுகிஜீவதா | பூயஸிஜெந யுஜெத விவிதா
கிசூஜெ கூதெ || மாயசூஷெஸதம் ஜெவ பூணாயாஜெ
பூசப்பட்ட பநாத்தத்தினிருந்து அந்த அசுத்தத்தின் நாறற
மும் பற்றும் நீங்காதவையில் மண்ணையும் ஜலத்தையும் உப
யோகித்துசு சுத்திசெய்ய வேண்டும். எல்லா தாவயங்களின்
சுத்திகளிலும் இது ஸமானம்.

தேவனும் :— எவ்வளவு செய்தால் மனதில் சுத்தியுண்டா
கிறதோ அவ்வளவு சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. சௌசத்தின்
ஸங்கயைக்கு அளவு சிஷ்டர்களால் சொல்லப்படுகிறதில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— மூத்ரவிஸர்கம், மலவிஸர்கம் செய்தா
லும், மூத்ரத்தின் லேபம், மலத்தின் லேபம், அன்னத்தின்
லேபம், எச்சிலின் லேபம், ரேதஸ்ஸின் லேபம் இவைகளையும்
ஜலத்தாலும், மண்ணாலும் அலம்பி, கால்களையும் அலம்பி, ஆச
மனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். (லேபம்=பற்று.)

ஆனால், துஷீர் “சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்புகிறவன்
விதிக்கு அதிகமும் செய்யக்கூடாது, குறைத்தும் செய்யக்
கூடாது, செய்தால் விதியை அதிக்ரமிப்பதால் ப்ராயச்சித்தார்
ஹனாகிறான் சாஸ்த்ர நியமத்தை அதிக்ரமித்தவனுக்கு
108-முறை காயத்ரீ ஜபமும், மூன்று ப்ரானாயாமமும் ப்ராயச்
சித்தமென சொல்லப்படுகிறது” என்று சொல்லியிருக்கிறாரே

சூயம் தயா । ப்ராயஸித்திஃ ப்ராக்ஷம் நியரோதிசூரே
ஸதீ'தி, தக் ஸஜ்ஜிதஸஜ்ஜராயாஃ ப்ராமெவ மஸமெவ
க்ஷபெ வெஷி தவ்யு ॥ ணவம்மொக்ஷஸஜ்ஜராயாஃ கவ-பாமெவ
யசூ மஸாடிவமஃ, தசூ ஸஜ்ஜநியஃ சுடிஷ்டாய-உதி
ஸூதிவந்ரி காஃ ॥

விஜ்ஜாநெஸ்ஸாஸூ—

‘மஸமெவக்ஷயகரம் ஸளவம் கூய-பா’ ஷிதெ-தக்
ஸவ-பாஸ்ரிணாம் ஸாயாரணம், ஃபுதஜ்ஜநியஃஸஜ்ஜாய-
உதிவொவக் ॥

சூசூ ஃபுதநிரிணரோஹாஜிராஃ— ‘ப்ராயஸி ப்ரஸூதி
ஜெ-பா ஷிதீயா வ தடி-பகா । துதீயா ஃபுதிகா ஜெயா
தி-ஹாமகரவ-நிரணெ’தி ॥

உக்ஷஃ—

‘கஜ-ப்ரஸூதி-பாசூ து ப்ராயஸி ஃபுதிகா ஸூதா ।

யெனில், அது சௌசாரம்பத்தில் ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட ஸங்க்
யைக்கு முந்தியே துர்க்கந்தமும் லேபமும் நிவ்ருத்தித்து
விட்ட விஷயத்திலென்று அறியவேண்டும். இப்படியிருப்ப
தால் தான் “விதித்தஸங்கயைக்கு முந்தியே கந்தலேபங்களின்
நிவ்ருத்தி எங்கு ஆகிறதோ அங்கும் ஸங்க்யையின் நியமம்
உண்டு. அது அத்ருஷ்டார்த்தம்” என்று ஸம்ருதிசந்த்ரிகை
முதலிய க்ரந்தங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வித்ரூனேச்வரரோவெனில் “கந்தலேபங்கள் நிவ்ருத்திக்
கும் வரை சௌசம் செய்யவேண்டுமென்பது எல்லா ஆச்ரமி
களுக்கும் பொதுவானது. ஸங்க்யாநியமம் அத்ருஷ்டார்த்தம்”
என்றார். (அத்ருஷ்டம் என்ற பதத்திற்கு அபூர்வமென்று
பொருள்.)

இங்கு மண்ணின் அளவைச்சொல்லுகிறார் அங்கிரஸ்—

முதல் ம்ருத்திகை சேரை அளவுள்ளது, இரண்டாவது
அதில் பாதியளவுள்ளது, மூன்றாவது கையளவின் மூன்றி
லொருபாகமுள்ளது என்று அறியவும்.

∴ முதல் மண் சேரையின் அரையளவு, இரண்டா

ஸாதாதவொஃவி—

‘வனகா விஜெ கரெ ஸவெ) திஸ்யா வெ ஹஸ்யொ
அஃயொ: | சிஞ்சுஸளயம் ஸகிவ்யாதம் ஸுகெ து தி
முணம் ஹவெ’திதி ||

யது—‘திஸ்யா சிஜொ விஜுஸளயெ முஹ்யாஸ்யு
சிஞ்சுஸளயெ | வாகிவாணள சிஜம் வஹ திஸ்யு:
வானெய்யாஅஃயொரவீ’திராதி, தவெவஹயஸ்யாவிஸ்யா
யடி || ‘வனகா விஜெ சிஜம் சிஜா வாகிவெஸ்யு து சிஜயடி |
ஹயொஹயஸ்யொஅஃயு து சிஞ்சுஸளயம் ஸுகெ
உதிராதிஸ்யுரணாசு ||

சிஞ்சுஸளயெ சிஜுரிசிரணகாஹ சுகெ:—

‘விஜெது சிஜு ஸகிவ்யாதா திவவயா வயயஃதெ
யயா | சாதவ்யுசுகெ தாவந்யுசுகெவா யயாஹவெ’திதி ||

சாதாபநம்:— ஸிங்கத்தில் ஒன்று, இடது கையில்
மூன்று, இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி இரண்டு மருத்தி
கைகள். இது மூதாவிஸர்க்கத்தில். சேதஸ்ஸின் விஸர்க்கத்தில்
இது இரண்டு மடங்காக விதிக்கப்படுகிறது.

ஆனால், “ஸிங்கத்தில் மூன்று, இடது கையில் ஐந்து,
இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி மூன்று” என்பது முதலான
சில வசனங்கள் இருக்கின்றனவேயெனில், அவை அதிக லேப
முள்ள விஷயத்தினப்பிராயமுள்ளவை, “ஸிங்கத்திலொன்று,
இடது கையில் மூன்று, இருகைகளிலும் தனித்தனி இரண்டு
மருத்திகைகள் என்று மூதா செளசத்தில் விதிக்கின்றனர்”
என்பது போன்ற வசனங்களிருப்பதால்

மூதாசௌசத்தில் மண்ணின் பரிமாணத்தைச் சொல்லு
கின்றார் துஷி:—

ஸிங்கசௌசத்தில் மூன்று விரல்கணுக்கள் நிறையுமள
வுள்ள மண் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த மண் சுத்தமாகுமளவு
ஜலத்தையுமுபயோகிக்க வேண்டும்.

விலலுநு—

‘வவ-புராதபுரானாஹு விஜ்ஞானயெ ருஜஃ ஸ்ருதாஃ | சுரு-புராதபுரானாஹு வா யபிவாஃசுபுரானகா’உதி ||

ஸளநகஃ—

‘தத உஜ்ஞததொபெந பூஜ்ஞபொவாஃவஜ்ஞபுஜ்ஞவஃ | சுரு-புராதபுரானாஹு வெ விஜ்ஞ பூஜ்ஞபுரானபெ’தி ||

வ்யாஸஃ—

‘விடௌஹம் பூயஜம் கௌயபுர நூதிதௌஸளவதிஃவரபு | வாடிஸளஹம் ததஃ கௌயபுர கௌஸளவதிஃவர’தி ||

சுரவஸஃ—

‘சுஹி ஸளஹம் து யசு ப்ரோசுதம் நிஸுஜஃ தத உஜ்ஞதெ | வயி வாடிஹம் விஜ்ஞய ராதஃ கௌயபுரபுராவஃ’தி ||

‘வாஹுகாஹி யபுர ஸளஹம் கௌயபுர தபா திமுஹம் கௌயபுர’தி உதஹ்ஸஃஸதிதெ ||

விவஸ்வான்:— விரல்கணுவள்ள ம்ருத்திகைகள் லிங்க சௌசத்தில் விதிககப்படுகின்றன, அல்லது பச்சை நெல்லிக் கனியளவு, அல்லது தானிக்காயளவு உள்ளவைகளாயிருக்கலாம்.

சௌனகர்:— பிறகு வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தினால், கிழக்கு அல்லது வடக்குமுகமாய், பச்சை நெல்லிக்கனியளவு மண்ணை லிங்கத்தில் போட்டுச சுத்திசெய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— மலத்தின் சௌசத்தை முதலில் செய்ய வேண்டும். பிறகு மூத்ரசௌசத்தைச் செய்யவேண்டும். பிறகு கால்களுக்கும், பிறகு கைகளுக்கும் சௌசம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— பகலில் விதித்த சௌசத்தில் பாதி இரவிலும், அதன் பாதி வழியிலும் அறியத்தக்கது. வ்யாதி யுள்ளவன் தன் சக்திக்குத்தகுந்தவாறு செய்யலாம்.

“மண்குடைக்காவிடில் மணல்களால் சௌசம் செய்து கொண்டால் இரண்டு மடங்காய்ச் செய்து கொள்ளவேண்டும்” என்று சதுர்விம்சதி மதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சசு வெஷ்யநாயகீக்ஷிதீயஸ்யுதிஸ்கதாவமெ

யதூ— யஜிவா விஹிதம் ஸளஹம் ததிகுடம் திஸி கீகிது
தழி | ததிகுடம் தோதூரெ ஸ்ரோகத தோதூரஸ்யுதிஸ்கி
கி, ஹதகஸாஸியுயம்ஸதாதூரவிஷயழி | சுநயூதா து
யயாஸாஸியுயெவ ஸளஹழி

தயாவ ஹ்ரிசுயாழி—ஹிவாஸளஹஸ்யு திஸ்யுதிஸ்குடம் வயி
வாஹி வியீயதெ | சூதகம் குயடாஹ்யுயாஸகி ஹஸ்யு கு
யடாஹ்யுயாஹித'லிதி ||

வொயாயநொஹி—

ஹெஸம் காயம் தயாஹ்ஹதூநம் ஹுயம் ஹுயுயுயெஹ
நழி | உவவதிஸிவஸ்யுஹ ஜோகா ஸளஹம் ஸ்ரோகத ஹிதி ||

சுநுவநீதாஹீநாம் ஸளஹஹிஹ விதாஹிஹ—

‘ந யாவஹுவநீயஹி ஹிஜாஸூஹிஹாஸ்யுஹாஹிஹ |
ஹாஹெவகஸ்யகூரம் ஸளஹஹிஹிஹ வியீயதெ || யாவஹுஹிஹ

ஆனால், “பகலில் விதிககப்பபட்ட ஸௌசத்தின் பாதி இரவி
லும், அதன் பாதி வியாதிபுளவஹுகும, அதன் பாதி வழியி
லிருப்பவஹுகும விதிககப்பபடுகிறது” என்னும் வசனம் சக்தி
புள்ள ஆதூரன் விஷயம். சக்தியில்லாவிடில், சக்திககுத்தகக
வாஹே ஸௌசம்.

அவ்விதமே சந்த்ரிகையில்—‘பகலில் விதித்த ஸௌசத்
தின் பாதி இரவிஹிஹ, வழியில் கால் பாகமும விதிககப்பபடுகிறது.
வயாதிபுளவன் சக்திககுத்தககவாஹு ஸெய்யலாம் ஸ்வஸ்தஹ
யிருப்பவன் விதிபபடி ஸெய்யவேண்டும’ எனறிருக்கிறது.

போதாயனமும்:— தேசம், காலம், தன் தேஹம், திர
வியம், திரவியப்பிரயோஜனம், உபபக்தி, அவஸ்தை இவை
களை அறிந்து அவைகளுககுத் தககவாஹு ஸௌசம் ஸெய்து
கொள்ள வேண்டும.

உபநயனமில்லாதவர் முதலியவர்க்கு ஸௌசம் ஸொல்லு
கிறார் பிதாமஹி:— உபநயனமாகாத பிராம்ஹணர்கள், சூத்ரர்
கள், ஸ்த்ரீகள் இவர்களுககு, தூர்ககந்தமும் பற்றுதலும்
நீங்கும் வரையில் ஸௌசம் விதிக்கப்பபடுகிறது. மனதிற்குச்

நடுநடுத தாவழளம் விய்யதெ | பூரோணம் ஸளவஸ
ஜ்யாபா ந ஸிவெஷ்ருவபிஸுத'ஹி ||

ஹீஸாதிபூயொஸாபித்யுபுராணெ விஸெஷா டி
ஸிபுத:-

‘ஹீஸாதிபூயொஸாபித்யுபுராணெ விஸெஷா ஸளவம் டிநீஷி
ஹி’ரிதி ||

வ்யாஸ:-

‘கூலீ-தெவம் டிவா ஸளவம் ராசுள வ்யா டிபு-பூ-
யுதெ | கஸகஸ்ய யயாஸகி ஸளவமூகம் தயாஜிதி | யொ
ஷிதாபூகஸளவாபிபூ ஸாதிபூராணாபிபூயொஸாபித்யுத’ரிதி ||

யஸூ விணுதிபூத்யுபூநாபொவவிஷ ஹுளகரொ
கி, தஸ்யாபிபூபூஸளவமூகம் வ்யாபராஸா:-

‘உவவிஷ ஹு விணுதிபூ கதபூம் யஸூ நவிநிதி |
ஸ க்யபூபிபூபூஸளவம் து ஹுஸ்ய ஸளவஸ்ய ஸவபூபிபூ’ரிதி |

சுத்தியுண்டாகாத வரையில் செளசம் விதிக்கப்படுகிறது.
செளசஸங்க்யையின் ப்ரமாணத்தைச் சிஷ்டாகள் சொல்ல
வில்லை.

ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் விசேஷம் சொல்லப்பட்
டுள்ளது ஆதித்யபுராணத்தில்:- ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்
கும், செளசம் (முன் புருஷர்களுக்கு விதித்த ஸங்க்யையில்)
பாதியளவு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வ்யாஸ:- பகலில் இவ்விதம் சொல்லியபடி செளசம்
செய்யவேண்டும். ராத்ரியில் பாதியும், சகதியற்றவனுக்கும்,
வழியிலிருப்பவனுக்கும் சகதிகுத்தகுந்தபடியும், ஸ்த்ரீகளுக்
கும் சூத்ரர்களுக்கும் பாதியளவும் செளசம் சொல்லப்பட்டிருக்

மலமூத்ரா விஸர்ஜனத்திற்காக உட்கார்ந்தவன் அதைச்
செய்யாமலெழுந்தாலும் பாதி செளசம் செய்து கொள்ள
வேண்டு மென்கிறார் வீருத்த பராசரர்:- மலமூத்ரா விஸர்ஜனத்
திற்காக உட்கார்ந்தவன் அதைச் செய்யாவிடினும், தனக்கு
எப்பொழுதும் விஹிதமான செளசத்தில் பாதி செளசம்
செய்துகொள்ளவேண்டும்.

மொஜிதே து முடிவாகவே பள்ளத்தாங்கு வுமல்லது:-

‘மூஜாநவ்யு து விபூவ்யு கஜாநிசு ஸ்வதெ மூ
 டி | உஹிஷ்டரிசுநிகுந் வ தவ்யு ஸளநம் கபுந் மவெசு ||
 வடுவ-ஓ கபூகா து ஸளநம் து வபூசு ஸூநம் ஸகி
 வரெசு | ததஃ கபூகோவவாஸந் வஹுமவெநு ஸூஜி
 தி’தி ||

ஸ்ரீராமபுரம் வட்டம் ஸ்ரீராமநாதம் திரு:-

உலகமும் நாமெய்காநி வாநி தாநி கெஜாநி ஸவ-
ஸம் । யாத்யதூந்யகெஜாநி கௌமாநெவ கீராயு-
தாம் ॥ வஸாஸுகூஷியஜ்ஜா கீருகுவிபூண-விணவாம் ।
ஸ்ரேஷ்டா஽நு கிருஷிகா ஸ்ரேஷ்டா ஆடிஸெதெ ந்யுணாம்
கீராயுதி ॥

முதுகிரவி—உளவு-வெ வுருஷவது நானென்று
 சென்றுவாவினதென்று'யிதி ||

போஜனகாலத்தில் அபானத்தில் மலம் ஸ்வஸ்த்தால் செளசம் சொல்லுகிறார் **ப்ருஹஸ்பதி**:— பராமஹன் சாப்பிடும் பொழுது ஒரு ஸமயத்தில் குதத்தில் மலம் ஸ்வஸ்த்தால் அவனுக்கு இரண்டுவிதமான அசுத்தி இருக்கிறது. அவனுக்கு, செளசம் எப்படி எனில், முதலில் செளசம் செய்துகொண்டு பிறகு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பிறகு உபவாஸம் செய்து பஞ்சகவ்யப்ராசனம் செய்து சுத்தனாகிறான்.

சரீரமலங்களைத் தொட்டால சுத்தியை விதிப்பதற்குச் சரீர மலங்கள் இவையென்கிறார் மனு:— கொப்பூழுக்குமேல உள்ள இந்திரியங்கள் சுத்தமானவை, கீழ் உள்ளவை அசுத்தமானவை. தேஹத்தினின்றும் நழுவின மலங்களும் அசுத்தமேயாம். வஸை (ஊன்நீர்) ரேதஸ், ரக்தம், மஜ்ஜை (சீழ்) மூத்ரம், விஷ்டை, காதுள்குறும்பி, நகம், கோழை, தண்ணீர், கண் பீளை, வேர்வை இப்பன்னிரண்டும் மனிதர்களின் மலங்களாம்.

வேதமும் :— மனிதனின் நாபிக்குமேலுள்ளவை சுத்தமானவை, அதற்குக் கீழுள்ளவை அசுத்தமானவை,

வாருஷஸ்ய நாமெரூபிஷ்டம் செஷ்யம் = ஸுஷ்ட, சு
வாஹீநம் = நாமெரூபொஹாம், சுசெஷ்யம் = சுஸுஷித்ய
ய: ||

வீயாநாசெதெஷாம் சோநாம் ஸுஸெஷ் வதி யயா
யொமாம் சேஜ்ஜொஹாம் ஸுஸிரித்யாஹ சநம்:—

விண்ணுதொதமுஸுஷ்யம் சேஜ்ஜொஹையேயேய-
வசு ! செஷிகாநாம் சோநாம்ய ஸுஸிஷ் அடிஸஸு
வீ'தி ||

சுத்ரு விஸெஷசாஹ வொயாயநம்—

‘சுஷீத சேஜொஹஸு ஷ்டு வுஷெஷ் ஸுஷ
யெ ! உத்ருஷ் துஷ்டி: கெவயாஹிவிஸுஷ்ய’தி ||

வரகீயசேஸுஸெந ஸுஸிராஹ ஷெவம்:—

சோநுஷாஸு வஸாம் விஷா சாத்ஸம் சேத்ருசெந
வீ ! சேஜாநம் ஸொணிதம்வாஹி வரஸு யதி ஸஸு

முன் சொல்லிய தனனுடைய பன்னிரண்டு மலங்களைத்
தொட்டால் தகுந்தபடி மண் ஜலம் இவைகளால் சுத்திசெய்து
கொள்ள வேண்டுமென்கிறார் மனு:— மலமுதர் விஸர்க்கத்
தில் செளசத்திற்கு வேண்டிய அளவு மண்ணும் ஜலமும் க்ர
ஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். தேஹத்திலுள்ள (பன்னிரண்டு)
மலங்களின் பன்னிரண்டு சுத்திகளிலும் தகுந்தபடி மண் ஜலம்
இவைகளாக கிரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார் போதாயனி:— முந்
திய ஆறு மலங்களின் சுத்தியில் மண் ஜலம் இரண்டையு
முபயோகிக்கவேண்டும். பிர்திய ஆறு மலங்களின் சுத்தியில்
ஜலத்தை மட்டுமுபயோகித்துச் சுத்தி செய்வதாலேயே சுத்த
னுகிறான்.

பிறரின் மலங்களை ஸ்பர்சித்த விஷயத்தில் சுத்தியைச்
சொல்லுகிறார் தேவலி:— மனிதனுடைய எலும்பு, வஸை, மலம்,
ரஜஸ், மூதரம், சுக்லம், மஜ்ஜை, ரக்தம் இவைகளைத் தொட்டால்,
ஸ்நானம் செய்து, லேபங்களைத்துடைத்து, ஆசமனம் செய்

ஸெசு || ஸூக்ஷ்மவஜ்ஜெ மெவாஜீ நாயஜி ஸ ஸுலிஹ-
வெசு | தாநெயவ ஸூநி ஸம்ஸுஸு வுதஸூசு வரிசா
ஜநா'ஜி || வரிசாஜநம்-பூக்ஷாநெநடி ||

சுத்ரு விஸெஷசாஹ விஷ்ணு:—

‘நாமெரயஸூசு காயிகெகெடுமெஸுரானிசெடுமெடு
வெடாவஹதொ ருதொமெபெ ஸூஜ்ஜம் பூக்ஷாஜ்யாஹ
ஸூஜெசு | சுநுதொவஹதொ ருதொமெபெஸூஜ்ஜம் பூ
க்ஷாஜெ ஸூநெந | உஞ்சியெஷ-மெவஹதஸூ மெவாஷெ
ஸூக்ஷா வஹமெவெந டுஸநயதொவஹதஸூ’தி ||

சுத்ரு யஜி:—

‘ருதெது திஸு: வாஜயொஸூ ஹஸுயொஸூஸு
வனவ து | ருஜி: வஹ டுஸாஜெஜெ ஹஸூஜீநாம் விஸெஷ
தஜி: || வனதஜாதீயருதாஜிஸுஸெ-ஸு ஸளவ ருஜாஹுதடி |
உதம-கூயாஜநுத்ரு வாகீயெஷ வுதெ || வரஸு

தால் சுத்தனாகிறான். மேல் சொல்லியவை தன்னுடையவை
யாகில் அவைகளின் ஸ்பர்சத்தில் அலம்புவதால் சுத்தனாகிறான்.

இதில் விசேஷம் சொல்லுகிறார் விஷ்ணு:— தேஹத்தின்
மலங்கள், மத்யம், சுரை, இவைகளால், நாபிக்குகீழுள்ள
அவயவங்களில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டு அசுத்தனானால், அசுத்தமான
அங்கத்தை மண் ஜலம் இவைகளால் சுத்தி செய்து ஆசமனம்
செய்தால் சுத்தனாவான். நாபிக்கு மேலுள்ள அவயவங்களி
லானால் மண் ஜலமெவைகளினால் அந்த அங்கத்தை அலம்பி
ஸ்நானத்தால் சுத்தி. இந்திரியங்களில் அசுத்தனானால் உபவா
ஸம், ஸ்நானம், பஞ்சகவ்யப்ராசனம் இவைகளால் சுத்தி. உதடு
களில் அசுத்தனானாலும் இதே முறை.

இதில் யமன்:— மூத்ர ஸ்பர்சத்தில், கால்களில் மூன்று
மண்கள், கைகளில் மூன்று. மலஸ்பர்சத்தில் கைகளில் ஐந்து,
கால்களில் பத்து. இது தனது மூத்ராதிகளின் ஸ்பர்சத்தில்
சொல்லப்பட்டது. மல மூத்ர விஸர்க்ககாலம் தவிர மற்ற
காலத்தில் பிறருடைய மூத்ராதி ஸ்பர்சத்தில் சொல்லப்படு

சொணிதலுமெ- ரெதொவிண்குதுஜெ தயா । உது
ண-பாவி வண-பாநா- ஆதி-மநுதி-கா- ஸுதா-உதி ॥

ஸூத்ரமெத —

‘ஸகடபீம் து வஷ-ஃம்ஸு பூவிஸ்ய ப்ராபிஸக்டெ ।
ஜஹ்யொபீ-புதிகாஸிஸ்யு: வாடியொபி-மூண் ந்யஸெ’
விரிதி ॥

ஸூத்ர-கோசாரசம்—

, ணகா து ரீதிகா மிஜெ கீஸ் ஸ்வகரெ ரீதம் |
 கர அபெ ரீத்யம் ஸ்ரீக் ரீக் பூரணநெகயா || திவ
 வடா வவ-ரோத்ரா வா ரீதிகா²க் பூரணகா | ரூப-
 ரீதிகரோத்ரா வா ரீதித்ருளளவெ து ரீதிகா || ரீதித்ருத
 திமுண்ணு முகெ நெய்யுநெ திமுண்ணு ஸ்ரீதடி | வ
 ரீநெஷ வஹரீதெவ் கரெ வாநெ டிஸ ஸ்ரீதாம் || கரயொ
 ஸ்வ தாதவராம் வரீநெஷ ரீக் பூரணக்டி | கஜி-³பூஸ்

கிறது. பிறருடைய சுகதம், சுகல்ம, மலம், மூத்ரம் இவைகளின் ஸ்பர்சததில் நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும் 32-ம்ருத்திகைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ம்ருதிரீர்த்நத்தில் :— கராமத்தில் குறுகிய வழியில் சேறுடன் கூடிய மழை ஜலத்தில் இறங்கினால், முழங்கால் களுக்கு மூன்று மண்களும், பாசங்களாக இருமடங்கும உபயோகிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:- மூத்ரா செளசத்தில், விங்கத்தில் ஒரு மருத்திகையும், இடதுகையில் இரண்டு, மறுபடி இரண்டு நைகளிலும் இரண்டு மண்களையும் உபயோகிக்கவேண்டும். மண்ணின் ப்ரமாணம் அநேகவிதம். மூன்று விரல்கணு, அல்லது ஒரு விரல்கணு, அல்லது தானிககாயளவு, அல்லது பச்சை நெல்லிக் கனியளவு உள்ள ம்ருத்திகை மூத்ரா செளசத்தில் விதிக்கப்படு கிறது. மூத்ரா செளசத்தின் இரண்டு மடங்கு சுக்லஸ்ராவத் திலும், மூன்று மடங்கு மைதுனத்திலும், செளசம் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மல விஸர்க்கத்தில், அபானத்தில் ஐந்து, இடதுகையில் பத்து, இருகைகளிலும் ஏழு மண்களை உபயோ

[illegible]

கிக்கவேண்டும். மல செளசத்தில் மண்ணின் பரமானமாவது முதல் மண்அரைச்சேரை அளவு, பிறகு உள்ளவைகள் முந்திய தின் அளவில் பாதியளவுள்ளவைகள். அல்லது, அபானத்தில் மூன்றும், சேரை, அதன்பாதி, சேரையின் மூன்றிலொரு பாக முள்ளவைகள் அல்லது அபானத்தில் மூன்றும் சேரையளவுள்ளவைகள். கைகளுக்கும் தனித்தனி மூன்று இவ்விதமே. இது க்ருஹஸ்தர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது இது இரண்டு மடங்கு ப்ரமஹசாரிகளுக்கு, மூன்று மடங்கு வானப்ரஸ்தர்களுக்கு, நான்கு மடங்கு ஸன்யாஸிகளுக்கு, பகலில் விதிக்கப்பட்ட செளசத்தின் பாதி இரவிலும், அதன் பாதி வ்யாதீஸ்நனுக்கு, அதன் பாதி வழிப்போககனுக்கு, ஸ்திரீ சூத்ரன் முதலியவர்களுக்கும், சக்தியற்றவருக்கும், உபநயனம் வரை சிறுவருக்கும், கணக்கில்லாமல் நூற்றமும் பற்றும் நீங்கும் வரையிற் செளசம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸங்க்யை இல்லை. பிறகு ஒவ்வொரு ம்ருத்திகையால் காலகைகளை அலம்பவேண்டும். நாபிக்குக்கீழுள்ள அங்கத்தின் மலம்பட்டால் ஆறு மண்களால் சுத்தி. நாபிக்குமேலுள்ள அங்கத்தின் மலம்பட்டால் அலம்புவதால் சுத்தி. பிறனுடைய மலமூத்ர ஸம்பந்தத்தில் 32-ம்ருத்திகைகளால் சுத்தி.

வனவசுஸுஸளவகாணெஃவி யஸு ஹாவஸுசிநடா
வதி தஸுஸாஸுசிநெவதாஹ டிஃ—

‘ஸளவஃ து திவியம் ஸுஸாஹ வாகுஸிஸுஸாஹ த
யா | ஸுஸுஸாஹ ஸுஸுதம் வாகுஸு ஹாவஸுசிஸுஸாஹ
ஸு || ஸளவஃ து வாகுஸு வாகுஸு தஸுஸாஹ வ
ஸு | உஹபெந ஸுஸிபடஸு ஸுஸுஸிநெஃதாஃ ஸுஸுத’
உதி ||

வாஸுவாஹெஃ—

‘மஹாதொபெந குஸுஸெந ஸுஸுஸுஸு நமொவ
நெஃ | ஸுஸுஸுஸு ராஹஸு ஸளவஃ ஹாவஸுஸுஸு நஸுஸு
த’தி ||

வொயாயநஃ—

‘காஹெஃ ஸுஸுஸுஸுஸு ராஹஸுஸுஸு வஸெவநஸு |
கஸுஸுஸுதம் உ ஹுதாநாஃ ஸுஸுஸு ஸளவஸுஸுத’உதி ||

இவ்விதம் சொல்லிய சொசத்தைச் செய்தும் எவனுக்கு
மனச்சுத்தி இல்லையோ அவனுக்கு அசுத்தியேதான் என்கிறா
தஃ— சொசமெனபது, பாஹ்யம் ஆப்யந்தரம் என இரு
வகையுள்ளதெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மண் ஜலம் இவைக
ளால் செய்வது பாஹ்யம், மனச்சுத்தி ஆப்யந்தரம், பாஹ்ய சொ
சம் சிறந்தது. அதைவிடச் சிறந்தது ஆப்யந்தர சொசம்.
இவ்விண்ணொலும் எவன் சுத்தனோ அவனே சுத்தனைப்படு
கிறான். மற்றவன் சுத்தனைப்படுவதில்லை.

வியாக்ரபாதம் :— கங்கா ஜலம் முழுவதாலும், மலைக்
கொப்பான மண் குவியல்களாலும், சாகும் வரையில் சொசம்
செய்து கொண்டவனாயினும் மனச்சுத்தியில்லாதவன் சுத்தனை
வதில்லை.

போதாயனர் :— காலம், அக்னி, மனச்சுத்தி, ஜலம் முதலி
யவை, மண் முதலியவை, அவிஞ்ஞாதம் என்று ஆறுவித
மான சொசம் பிராணிகளுக்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸளவாகுரணெ பூத்யவாபொ ஹார்தெந டிஸித்தீ:-

ஹுஷஸளவம் நரம் டிஷ்டிர பூஹ(ஸ)ரணீஹ ராகு
ஸார்: | பக்ஷாம் விஸாவா ஹுதாநி பெவாநெ டிஷ்டிரா
ரிண: || ஸூநம் டாநம் தயாஜாநம் டிஷ்டிராவிதி: கிரியா |
டிஷ்டிராவிதி: ஸளவஹுஷஸி நிஷ்டிரா'உதி ||

வொயாயந:—

ஸளவெ யதஸுடா காய- ஸளவ- ஹுதா டிஷ்டிரா
த: | ஸளவாவிதி'நஸி ஸிஷ்டிரா நிஷ்டிரா: கிரியா: ||
யஸி ஸளவெ து செஸி'யி'யு' பூத-தஸி வரிக்க'தி ||

கவராக்கெ-—

ஸு'லி' டெவாஸு ரகணி ரகணி விதாஸு'லி' |
ஸு'வெ ஹி'யி'தி ரகா'லி' பெவாநெ டிஷ்டிரா'ரிண'
உதி ||

சௌசம செய்துகொள்ளாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்
லுகிறார் ஹார்தீ:— சௌசமில்லாத மனிதனைக் கண்டு,
ராகுஸர், யகூர், பிசாசர், பூதங்கள், இதர துஷ்டர் எல்லோ
ரும் பரிஹஸிக்கின்றனர் (ஹிமஸிக்கின்றனர்). சௌசநியம
மற்றவன் செய்யும் ஸ்நானம், தானம், த்யானம், மந்த்ராஜபம்,
செய்யும் காமாநுஷ்டானங்கள், மங்களம், ஆசாரம், நியமம்
இவையெல்லாம் பயனற்றதாகின்றன.

போதாயனர்:— எப்பொழுதும் சௌசத்தில் ப்ரயத்னம்
செய்யவேண்டும். பராமஹன் சௌசத்தையே ஆதார
மாயுடையவன். சௌசாசாரம் இல்லாதவனின் கர்மங்களெல்
லாம் பயனற்றவையே. எவனுக்குச் சௌசத்தில் குறைவிருக்
கிறதோ அவன் நியமம் வீணாகியதே.

அபராக்கத்தில்:— சுத்தனாயிருப்பவனைத் தேவர்களும்,
பித்ருக்களும் காகுகின்றனர். ராகுஸர்களும், மற்றும் துஷ்ட
ராய் ஸஞ்ஸரிக்கும் பிசாசராதிகளும் சுத்தனிடமிருந்து பயப்
படுகின்றன.

வ்யாஸம்—

‘சுவவித்ருஃ வவ்ஞொ வா ஸவபாவஸூம் மதொ஽வி
வா | யஃஸூரெஸு வுணூரீகாஶம் ஸ வொஹ்யாஹ்யாஸூ
வி’ரிதி ||

ஐதி ஸௌவலியிஃ ||

* சுய மணூதிஷ்வியிஃ || *

சுய மணூதிஷாஃ || தத்ரு வராஸாரம்—

‘கூகூ஽ய ஸௌயம் பூகூ஽ய வா஽ன ஹஸூன உ ரீ
ஜெஹெஃ | நிவஜஸிவகஹ ஹு மணூதிஷா஽ரீநம் வரெ’திதி ||

ஸூதிஸாரெ—

‘விபூஸ்ய டக்ஷிணெ ஹமெ ஷெவாவிஷந்தி நித்யஸம் |
சூஹீந வனவ மணூதிஷாநு வா஽ஹாமெ விஸஜ்யபெசு || ரீதி
த்ரு வுரீஷெ ஹஶூதெ ததெயவாந்யஸ்ய ஹக்ஷணெ |

வ்யாஸம்:— சுத்தனயினும, அசுத்தனயினும, எவவித
அவஸ்தையை அடைந்தவனாயினும, எவன் புண்டரீகாக்ஷணை
(செந்தாமரைக்கண்ணான விஷ்ணுவை) ஸ்மரிக்கின்றானோ
அவன பாவஹ்ய ஆப்யந்தா சுத்திகளுடன்கூடி சுத்தனாகியவனே.

சௌசனிதி முற்றிறறு.

இனி கண்டுஷ (வாய்க்கொப்புளித்தலின்) விதி.

இனி கண்டுஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அதில் பராசரர்:—
சௌசம் செய்து, பிறகு மண் ஜலம் இவைகளால் கால், கை
இவைகளை அலம்பி, சிகை (குடும்பி) சுச்சம் இவைகளைக் கட்டிக்
கொண்டு கண்டுஷம் ஆசமனம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— ப்ராம்ஹணனின் வலது பாகத்தில்
நித்யமும் தேவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஆகையால், உட்கார்ந்து
கொண்டு இடது பாகத்திலேயே கண்டுஷங்களை விடவேண்டும்.
மூதா விஸர்ஜனம், மல விஸர்ஜனம், போஜனம், தின்பண்டங்

உதாரஷ்ட அஷ்டபூஷ்ட மண்துஷ்டஸூவிஸூதி' உதி ||

வ்யாஸி:—

சுவாஹ் அஷ்டபூஷ்ட மண்துஷ்டஸூ விஸூதிஷ்டநாதி
அதி: | துஷ்டஸூ து உதார: காயபூஷ்டாஜநாநெ து
ஷ்டாஸூதி ||

ஸூதபூஷ்ட—

சுவாதிவஹக்ஷண மூஷ்டா விஸூதிஷ்டநாதி
ஷ்டா | சூலீந வணவ மண்துஷ்டஸூ வாக்ஷாநெ விஸூதிபெசு ||
துஷ்டஸூ வுஷ்டிஷ்ட மூஷ்டிஷ்ட தமெயவ அஜயாவநெ |
உதாரஷ்ட அஷ்டபூஷ்ட மண்துஷ்டஸூவிஸூதி' உதி ||

மளததி:—

‘மண்துஷ்டஸூய ஸூயெ தஜீநா வகூவாமநு |
கரோதி யதி துஷ்டாநா நளநெ நளகெ வநெ’ திதி ||

உதி மண்துஷ்டவியி: ||

களைத் தின்பது இவைகளின் முடிவில், முறையே நாலு, எட்டு,
பன்னிரண்டு, பதினாறு கண்டுஷங்கள் செய்தால் சுத்தனாகிறது.

வ்யாஸி:— மல விஸர்ஜனத்தில் பன்னிரண்டு, மூத்த
விஸர்கத்தில் நாலு, போஜனத்தத்தில் பதினாறு கண்டுஷங்கள்
செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— அப்பம் தின்பது, போஜனம்,
மல மூத்தவிஸர்ஜனம் முதலியவைகளில் உட்கார்த்தவனாகவே
இடது பாகத்தில் கண்டுஷங்களை விடவேண்டும் மூத்தவிஸா
கம், மலவிஸர்கம், போஜனம், தந்தாவனம் இவைகளில்
முறையே நாலு, எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினாறு கண்டுஷங்களால்

கௌதமர்:— கண்டுஷம் செய்யும் பொழுது தர்ஜனியா
(ஆள்காட்டி விரலால்) வாயை அசைத்தால் (சோதித்தால்)
அம்மூடன் ரௌவமெனும் நாகத்தில் விழுவான்.

கண்டுஷவிதி முற்றிற்று.

* சுவாமிநாயகி: || *

சுயாவசியம் || தரு வுபவராஸரம்:--

‘கூகூரடி’ மூலம் ‘கூகூரடி’ வாடின மூலம் உருவ
 மென் ! கூகூரவலீதம் மென்மென்மென் வாடின மூலம்
 தம் || நிவசுனிவசுமூலம் உருவமென்மென் ||

മുഖ്യം:—

‘உதெய்வதிலிராஜாநு பூக்காடெய் வரண வபுயக் !
ஹவ்ள வாரணீயவாஹ்யாநு கய-பாடாஅவநிந ததம் || செ
யாஹீவீயம்காய திவ்யுஸநு யரணீவீ | யதி ஹ்யுஸதி
வெதாநி ஹூயம் பூக்காடெயெசு கர’ இதி ||

உரஸ்:-

'பூக்காட்டு' வாழ்வு மூலம் உ ரீவர்த்தி ஸ்திரீ தம் :
உருகிய வாகுமாரீவர்த்தி கருகா ஜாங்கொரு கருகா || கு
உருகிய பூக்காட்டு வாகுமாரீவர்த்தி கருகா ஜாங்கொரு கருகா ||

ஆசமனவிதி.

இனி ஆசமனம் சொல்லப்படுகிறது அதில் வீடுந்த பரா
சுரர்:— சொசம செய்து, பிறகு மண்ணினுலும் ஜலத்தினுலும்
கால் கைகளை அலம்பி, இடது தோளில் உபவீசத்தைத் தரித்து,
வாக்கு, மனம், தேகம் இவைகளை அடக்கி, சிகை, கச்சம் இவை
களைக் கட்டி, ப்ராமஹ்ணன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

தேவலர்:— இவ்விதம் ஜலத்தால் கால்களை முழங்கால் வரையிலும், கைகளை மணிக்கட்டு வரையிலும், தனித்தனியாய் அலம்பி, பிறகு ஆசமனம் செய்யவேண்டும் மயிர், கசசம், நாபிக்குக்கீழான அங்கம், பூமி இவைகளைத் தொடாமல் செய்ய வேண்டும். தொடடால் மறுபடி கையை அலம்பவேண்டும்.

வ்யாஸர்:—கால் கை வாய் இவைகளை ஜலத்தால் அலம்பி, கவனிப்பவனும், உபவீதியாய், முழங்கால்களின் நடுவில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு, கிழக்கு நோக்கியவனும் ஆசமனம் செய்து, பிறகு தந்த தாவனத்தை (பல் துலக்குவதை) ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

ஸூத்யுய-ஸாரெ—

‘வாடிள ஹஸுள பூக்ஷாஷு யஜெதாவலீதீ வாடிள ஹுரிள பூதிஷ்டாவூ வஃகயஸிவஃ வுணூரீகாக்ஷ ரிஷு ஷெவதம் ஸூக்ஷாஃஃவாடு’ ிதி ||

ஹிபரிஃஹ ஹாரீதஃ—

‘வெஸாநு ஹிஃவொ ஹுகொவஸுஸுஸெது யயா விபி’உதி || உவஸுஸெசு = சுவாடுஹித்யுய-ஃ ||

யாஜுஷுய-ஃ—

‘சுனஜிஃநாஸுஸுள ஷெஸ உவலிஷு உஷுஃவஃ | பூஹா பூஹெண தீயெஃந ஹிஜா நித்யுஃவஸுஸெ’ ிதி || சுனஜிஃநா = ஜாஹாரணரா, சுநதீக்யுஷெத்யுய-ஃ || ‘சுனாஹுவெஃநாஸுதீ க்யுக்ஷா திராவொ ஹாடிஃ வி வெ’ ிதி ஹாரீதஸுரணாசு | உவலிஷுஉதி மரிநாஹி ஷெயஃ || ‘ந மய ஸஸயாநஸு நதிஷு ஸவரம் ஸுஸநு |

ல்:— கால் கைகளை அலம்பி, உப வீதியாய், கால்களைப் பூமியில் வைத்துக்கொண்டு, சிகை, கசசம் இவைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, இஷ்ட தைவமான செந்தாமரைக் கண்ணனை ஸ்மரித்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

திக்கு நியமத்தைச் சொல்லுகிறார் ஹாரீதர்:— ஈசான திக்கை நோக்கியவனாய் விதிப்படி ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

யாக்குவல்க்யர்:— ப்ராம்ஹணன் எக்காலத்திலும், சுத்தமான இடத்தில், வடக்கு அல்லது கிழக்கு நோக்கியவனாய் உட்கார்ந்து, முழங்கால்களின் நடுவில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு, ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும் ‘துடைகளுக்கு நடுவில் முழங்கைகளை வைத்துக்கொண்டு மார்புவரை செல்லும் ஜலத்தை மூன்று தடவை குடிக்கவேண்டும்’ என்று ஹாரீதர் விதித்திருப்பதால், ‘சுனஜிஃநாஸு’ என்பதற்கு இவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘உட்கார்ந்தவனாய்’ என்பதால் நடப்பது முதலியதற்கு நிஷேதம்; “நடந்தும், படுத்தும், நின்றும், பிறனைத் தொட்டுக்கொண்டும், சிரித்துக்

நமஸ நெவ வஜ்ஜுந நாதாநநிவநொகய' னிதி ஸுரணாசு ||

மரபாஜி:—

‘ஜிஜாஹம் ஜிநாநபய-ஹ நிவிவா மரணமபி | கருவ-
ப-ராஹம் கரம் ஸரீக் க்ஷாநயெசு ப்ரயசிம் ஸுயம் || உ
வலிஸ்ய ஸுமள ஷெஸெ ப்ராஜ்ஜுவொ ப்ரஹஸூத்ருயசு |
வஜ்ஜுநநிவ: கஸகரொ ஜிஜ்ஜுநிநுநவஸ்யஸெ’ னிதி ||

ஸுயத்மாவரொ—

‘உக்ஷிணம் து கரம் க்ருகா மொகண-காக்ருகிவசு வு
நம் | த்ரி: விவெஜ்ஜிநெநாநவம் ஜிராஸ்யம் வரிநி
ஜ்யெ’ னிதி ||

புஜீவிகாயா—

‘ஸம்ஹதாஜ்ஜுநிநா தொயம் ம்ருகீகா வானிநா
ஜிஜ: | சுகாஜ்ஜுநிநெநாநவம் ஜிராஸ்யம் வரிநி
ஜ்யெ’ னிதி ||

கொண்டும், பேசிக்கொண்டும், தன் சரீரத்தைப் பார்த்துக்
கொண்டும் ஆசமனம் செய்யக்கூடா” தென்று ஸ்ம்ருதி
இருப்பதால்.

பரத்வாஜி:— முதலில், கணுக்கால் அல்லது முழங்கால்
வரை கால்களையும், முழங்கைவரை கைகளையும் நன்றாய் அலமப
வேண்டும். பிறகு சுத்தமான ஸ்தலத்தில் கிழக்குநோக்கி உட்
கார்ந்து, உபவீதம் தரித்தவனாய், சிகையைக் கட்டியவனாய்,
குசத்தைக் கையில் தரித்தவனாய், சுத்தனாய் இருந்து ப்ராம்
ஹணன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில்:— வலதுகையைப் பசுவின் காது
போல் செய்து அதனால் மூன்றுதடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்
டும். இரண்டுதடவை வாயைத் துடைக்கவேண்டும்.

ப்ரதீபிகையில்:— எல்லாவிடங்களும் சேர்ந்த வலதுகையால்
ஜலத்தை எடுத்து, பெருவிரல், சுண்டுவிரல் இவைகளை நீக்கி,
மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வரலாள்:—

‘மொகண்டாகுதிஹெஷுந ரோஷபிழம் ஜலம் விவெசு |
தனயிந ரீயிகம் வீகா ஸுராவாநஸரிம் ஹெ’ ஹி |

ஹா லாஜி:—

‘சுயதம் டிக்ஷிணம் க்ருகா மொகண்டாகுதிவசுகரஸு |
ரோஷபிஜநரோத்ராஸு ஸஜ்யஹி த்ரி: விவெஷுவ’ ஹி |

ஹெவயி:—

‘சுஷீகிதாஸு ஹபிபம் ப்ராஹ்மஸு ப்ராஹ்மண
ஸுமி: | ராஜநி: கண ரோஸ்யம் வெ விடீஸுநிபி: ஸுஸு-
நாஸுமி’ ரிதி |

ஸுஸு-நாஸு, தாஸுநெதிஸெஷ: ||

ஸுநிபிபி-ஹணம் ஸ்ரீணாபிவி ப்ரபுஸு-நாஸு-பி ||

தயாஸு யாஜிவயி:—

‘ஹபிதண்தாஸுமாஸிஸு யயாஸுஸு விஜாதய: |

வ்யாஸர்:— பசுவின் காதுபோன்ற கையினால் மாஷம் முழுக்குமளவுள்ள ஜலத்தைப் பருகவேண்டும அதற்கு அதிகம் அல்லது குறைந்த ஜலத்தைப் பருகினால் ஸுராவானத்திற்குச் சமமாகும். இதில் உள்ள ‘மாஷ’ பதத்திற்கு உருந்து என்பது பொருள். உள்ளங்கையிலுள்ள ரேகை என்பர் சிலர்.

பரத்வாஜி:— வலதுகையை விரித்து, பசுவின் காதுபோல் செய்து, மாஷம் முழுக்குமளவுள்ள ஜலத்தை எடுத்து மூன்று தடவை பருகவேண்டும

தேவலர்:— கண்ணால் பார்க்கப்பட்டுப் பருகப்பட்ட ஜலம் மார்பைச் சேர்த்தபொழுது ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாகிறான். கண்டத்தை அடைந்தால் ஸுத்திரியனும், வாயை அடைந்தால் வைச்யனும், ஸ்பர்சித்ததால் சூத்ரனும் சுத்தனாகிறான். மோவாய்க் கட்டையினால் ஸ்பர்சித்ததால் என்று சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இங்கு, சூத்ரஸப்தம் ஸ்த்ரீகளையும் குறிப்பதற்கு.

அவ்னிதமே யாக்குவல்க்யர்:— மார்பு, கண்டம், தாலு இவைகளை அடைந்த ஜலத்தால் முறையே மூன்று வர்ணத்

சாஸ்திரம் இது சாஸ்திரம் வாக்யம் உபநிஷத்
இது ||

ஸக்யஜெவ தாலுனெந ஸ்பஷ்டா^{ஹி}ரலிரித்யு^யஃ ||
 'சுவா ப்ராபாஸு ஹுடிபம் ப்ராஹ்ணஸ்ஸு^{ஹி}கிரீ^{ஹி}வா^{ஹி}யா^{ஹி}சு |
 ராஜி^{ஹி}நு^{ஹி} க்ஷண் தாலு வி^{ஹி}ட^{ஹி} ஸ்ரீ^{ஹி}ம^{ஹி}தி^{ஹி}ள^{ஹி} து தடினத்'
 ஹதி ஸுரணாசு ||

செந்நாவி—

‘ஹுதூலி: வாய்தெ விபு: கணுநாநிலு மறிதி
வ: | வெஸ்யூ²லி: பூஸிதாநிலு மறிபு ஸ்புஷாநி
ரதக’ உதி ||

வழிதய-ஸாரா—

‘ஹுஸ்குண்தாயுமாவாஸிஸூ சுஹிஸூஜா: க்ரோதிஜா: |
 வீரபிரபுரநுவந்தா சனாதஸூயள வாகுஸ்புஷ்டாவி
 ஸூஜா’ ஐதி ||

தாரும் சுத்தராகிராகள். ஸ்த்ரீகளும், சூத்ராகளும் ஒரு தடவை (தாலுவை) ஸ்பாசித்த ஜலத்தால் சுத்தராகின்றனர். தாலுவின் அடியால் ஒரே தடவை ஸ்பாசித்த ஜலத்தால் என்று பொருள். “ஆசமன ஜலம் மார்பை அடைந்ததும் ப்ராமஹ்ணனும், கண்டத்தை, அடைந்ததும் சூத்ரீயனும், தாலுவை அடைந்ததும் வைசயனும், ஸ்த்ரீ சூத்ரன் இவர்கள் தாலுவின் அடியை யடைந்ததும் சுத்தராகின்றனர்” என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். ‘தாலு’ என்பதற்கு மோவாய்க்கட்டை என்று பொருள்.

மனுவும்:— மாபை அடையும் ஜலத்தால் ப்ராம்ஹணனும், கழுத்தை அடையும் ஜலத்தால் கூத்திரியனும், வாயிற் சென்ற ஜலத்தால் வைசயனும், தாலுவின அடியால் ஸ்பர்சி கப்பட்ட ஜலத்தால் சூக்ரனும் சுத்தராகின்றனர்.

ஸ்த்ருத்தயர்த்தஸாரத்தில்:— மார்பு, கண்டம், தாலு இவைகளை அடையும் ஜலத்தால் முறையே மூன்று வர்ணத்தாரும், தாலுவின் அடிபைத் தொடும் ஜலத்தால் ஒரு தடவையில் ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், அனுபரீதன் இவர்களும் சுத்தராகின்றனர்.

வெவெடியாயந்—

‘மதாவிஹபுதயம் விபு: கணுாவி: க்ஷத்ரியஸூமி: |
வெவெடியாயந்: பூரிதாவிஸுாசு ஸ்ரீஸூமி ஸுஸூ
யாதத’ உத் ||

ஹபுதயஜீநாநாசிவா வரிநாணாஹொஸநா—

‘கோஷஜீநாநாசு குவொ ஹபுதயஜீநா ஹவனீ’ தி ||

சுத்ராகதீயசிராமஸஜ:—

‘சுதிஸூமிஜுதாவிஸூ ஹீநாவி: வெநஸூமி
டெடி: | வஹிநா உ ந தவாவி நக்ஷாராவிருவஸு
ஸு’ திதி ||

ஹாநாஜ:—

‘வகம் ஸஹெநம் கமஷம் ஸபுமபுநம் ஸஸூமி
டி | உஷம் ஸபுதிசுக்ராரம் துஜெதாவிநெ ஜபு || தி
ஷநசிநு ஹஸநு ஜபுநு ஸுணஹஜிஹாஷணு | சுநு

போதாயனர்:— மார்பை அடைந்த ஜலத்தால் ப்ராம்ஹண
னும், கண்டத்தை அடைந்த ஜலத்தால் க்ஷத்ரியனும், முகத்
தை அடைந்த ஜலத்தால் வைச்யனும், தாலுவை ஸ்பர்சித்த
ஜலத்தால் ஸ்த்ரீ சூத்ரர் இவர்களும் சுத்தராகின்றனர்.

மார்பை அடையும் ஜலத்தின் பரிமாணத்தைச் சொல்லு
கிறார் உதநஸ:— உழுந்து முழுகும் ப்ரமாணமுள்ள ஜலம்
மார்பை அடையக்கூடியதாகிறது.

இங்கு ஜலத்தின் நியமத்தைச் சொல்லுகிறார் சங்கர்:—
கையால் எடுக்கப்பட்ட ஜலம் துரை, குமிழி இவையில்லாததா
யிருக்கவேண்டும். அக்னியில் சூடேறியதும், உறைப்புள்ளது
மான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

பாரத்வாஜர்:— கொதிக்கச் செய்யப்பட்டதும், துரையுடைய
தும், கலங்கியதும், துர்க்கந்த முடையதும், குழுவியுடைய
தும், சூடுள்ளதும், மண்ணுடன் கூடியதும், உறைப்புள்ளதுமான
ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. நிற்பவனும், வணங்கிய
வனும், சிரிப்பவனும், பேசுவவனும், சண்டாளன் வார்த்தை

ஹுஸுநு லிஸஃ வஸுநு கஃலிஃ வஸுநுஸெஃ || காகாஸு
வாவிடீக்ரொயதாஹுநிபாஜஸுயாஃ | ஸ்ராத்நாநுஜாதி
வதிதாநு வஸுநொவஸுநுஸெஃ'ஜிஃ' ஐதி ||

3 5-0-__

(சுநுவலாவிருவெனாலி ரதிலியே-கயசிவுதி | பாள
மெவபுவ-^{ஸ்}^{ஸ்}-^{ஸ்}உரையோடு செகாண்டு பூமுடிதுவ' உதி||

ഖരവിശേഷാൽ ഖരവി

‘நவன அரவடாஷா’ யாஸ ஸுரஸுமாஸா’

ஹாஸ்திகை—

விவண்கம் மடவதொயம் வெநிலும் வவஜ்யெ'டிதி

பாஷுவயு:—

‘சுலிஸு’ புகுதிஸாமி: ஹீநாமி: வெநஸுடி
‘செ’ நிதி ||

யைக் கேட்பவனும், பிறனைத் தொடுபவனும், திக்குகளைப் பார்ப்பவனுமாய் ஒரு காலும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. காக்கை, குதிரை, கழுதை, பன்றி, கோழி, ரஜஸ்வலை, வ்ராத் யன், சண்டாளன், பதிதன் இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டும் த்விஜன் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

மனு :— சுத்தியை விருமசியவன் தர்மமறிந்து, சூழில்லாததும், நுரையில்லாததுமான ஜலத்தால், ஏகாந்தமான ஸ்கலத்தில், கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனும், ப்ராம்ஹம் முதலிய தீர்க்கத்தால் எப்பொழுதும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வளிஷ்டரும்:— இலைகளின் ரஸத்தால் கெடுதியுள்ளதும், அசுத்த ஸ்தலத்திலிருந்து வருவதுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

ஹாரீத் :— வர்ணம் மாறியதும், நாற்றமுடையதும், துரையுடையதுமான ஜலத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

யாக்குவல்க்யர்:— இயற்கை மாறாததும், நூரை, குழுழி இவை இல்லாததுமான ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யுதிஸாரெ—

‘வனயாவவஹ கவயூர மநாரெஜெ வாலிதெஜெ
மெய் | நாராஜெஜெருவாவி ஸ்யா ஸளவாவஸெஷி
தெய் || வாசுஸிஷ்டுத யவளயெ வானெ வாகாவநெ
ஜெநெ | வூரெள தஃவஸு நிஸ்யாவு செஷெணாவநெ வ
ரெசு || நயாஜெஜெகஸெஷெண கஸ்யூர வாவநெ வஸு
யை | யஜி கஸ்யூரஜெவ வூரெள ஸ்யாவயிகா ஸாராவரெசு’
உதி || கஸ்யூரகஸெஷெண = கஸ்யூரெவநாவஸிஷெ
நெத்யுயை ||

வ்யுத்யுயஸாரெ—

‘நானெஜெகஸெஷெராவாஜெ ஜெஜெராவாஜெ வூரெள
ஜெவ ஸ்யாவயிகாஜெவாஜெ ஸ்வாஜெஷெகாஜெநாவநெநயாஜெ
கஸெஷெராவநெ கஸ்யூர ஜெஜி கஸ்யூரஜெ வூரெள
ஜெவ ஸ்யாவயிகா ததூவஸுவாசு ஸ்யாவயிகா தத உ
வ்யுத்யு கஸ்யூர’ஜி ||

— ஏலம், லவங்கம், காபபூரம், சந்தனம்
முதலியதால் வாஸனையுள்ளதும், சூடானதும், செளசத்தில்
மீந்ததுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஜலம் கிடைக்கா
விடில், செளசம் செய்தபிறகு பாத்ரத்தில் மீந்த ஜலம், சூடித்து
மீந்த ஜலம், காலலம்பிய பிறகு மீந்த ஜலம் இவைகளில் கொஞ்
சம் பூமியில் கொட்டிவிட்டு மீதியுள்ள ஜலத்தால் ஆசமனம்
செய்யலாம். அகனியைப் பரிஷேசனம் செய்து மீந்த ஜலத்
தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. வேறு ஜலமில்லாததால்
அதினாலேயே செய்ய நேர்ந்தால் பூமியில் கொஞ்சம் கொட்டி
விட்டு மீதியுள்ளதால் ஆசமனம் செய்யலாம்.

ஸ்மருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— அன்யன் ஆசமனம் செய்து
மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஆவசயகமானால் அதில்
ஸ்வஸ்ப ஜலத்தை பூமியில் கொட்டி, மீதியுள்ளதால் ஆசமனம்
செய்யலாம். பாத்ராக்ஷானம், ஆசமனம், அக்னிகார்யம் இவை
கள் செய்து மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. செய்ய
வேண்டியது ஆவசயகமானால் பூமியில் கொஞ்சம் ஜலத்தைக்
கொட்டி அவ்விடத்தில் ஜலபாத்ரத்தை வைத்து அதிலிருந்து
எடுத்து ஆசமனம் செய்யலாம்.

செய்யாயந்—

[illegible]

போதாயனர்:— கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாய் உட்கார்ந்து சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு சுத்தமான இடத்தில், வலது கையை முழங்கால்களுக்குள் வைத்துக் கொண்டு, கால்களையும், கைகளையும் மணிககட்டு வரையில் அலம்பி ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கால் கழுவி மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஆவசயகமானால் பூமியில் கொஞ்சம் கொட்டிவிட்டு, மீந்ததால் ஆசமனம் செய்யலாம் விரல்களால் ஆசமனம் கூடாது. குமிழியுள்ளதும், துரையுள்ளதும், சூடானதும், உலரப்படுள்ளதும், உப்புள்ளதும், கலங்கியதும், கசப்புள்ளதும், கெட்ட நாற்ற ரஸங்களுள்ளதுமாகிய ஜலத்தினால் ஆசமனம் கூடாது. சிரித்துக்கொண்டும், பேசிக்கொண்டும், நின்றகொண்டும், வெளியில் பார்த்துக்கொண்டும், வணங்கியும், குனிந்தும், அவிழ்ந்த சிகையுடனும், கழுத்தை வஸ்தரத்தால் சுற்றிக்கொண்டும், தலையை வஸ்தராதிகளால் மறைத்துக்கொண்டும், உபவீதமில்லாமலும், கால்களை நீட்டிக்கொண்டும், கச்சம் கட்டிக் கொள்ளாமலும், முழங்கால்களுக்கு வெளியில் கைகளை வைத்துக்கொண்டும், சப்தம் செய்துகொண்டும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

௬௮ வெவ்வுநாயகீகதிதீயஸ்யுதிசுக்ராவமெ

வாயுஹ:-

ஸ்ரீர: பூவ்யு கணம் வா சுகுகுலுஸிவொவ
வா ! சுக்ருகா வாடியொஸுளவ சோவாஜொவ்யுஸுவிஹ-
வெ'தி ||

சு:-

சுவ: வாணிநவொமெஹு: சுவாசெஹு ஹணலுய: |
ஸுராவாநெந ததுயு சிதெவம் சிநுஸுவ' திதி ||
யச:-

சுவ: வரநவஸ்யுஷாய சுவாசிதி வெ லிஜ: |
ஸுராம் விவதி ஸ வ்யுக்ரும் யசஸ்ய வஉநம் தயெ' தி ||

சிந்வி:-

நவஹிஜ-நுராவாசெ ஹாஸநஸ்யு நவொஹி
த: | ஸுகூரஸநஸ்யுஷாயாசெ ஹாநுகாநெ கஉ
வந || நானூஸெயகெஸஸ்யு சுக்ருகா வெவொஹிந்யகழ |
சூவ ஹெகக்ஷணாம்ஸஸு நாவாசெது கஉவந || விநா

புலஹ:- தலையை மூடிக்கொண்டும், காதை மூடிக்
கொண்டும், அவிழந்த கசரம் குடுமி இவைகளையுடையவனாயும்,
காலமபாமலும் ஆசமனம் செயதவன் அசுத்தனாகவே
யிருக்கிறான்.

அந்ரி:- பராமஹுணன் கையின் நுனி, நகத்தின் நுனி
இவை களிலிருந்து ஜலத்தை ஆசமனம் செய்வானாகில் அது
ஸுராவானத்திற்குச் சமமென மனு சொன்னார்.

யமன்:- எந்த பராமஹுணன் பிறா நகமபட்ட ஜலத்தை
ஆசமனம் செய்கின்றானோ, அவன் மத்யத்தையே குடிக்கிறான்,
ரிச்சயம், என்று யமனுடைய வசனம்

மரீசி:- முழங்கால்களுக்கு வெளியில் கைகளை வைத்துக்
கொண்டும், ஆஸனத்திலுட்காரந்தும், நின்று கொண்டும் ஆச
மனம் செய்யக்கூடாது. போஜனத்திற்குப்பிறகு ஆஸனத்தி
லிருந்தும் ஆசமனம் செய்யலாம். மற்றாக காலத்தில் கூடாது.
இடுப்பு வஸ்தரத்தின் ஒரு பாகத்தால் உத்தரீயம் தரித்துக்
கொண்டும், வலது தோளை மறைத்துக் கொண்டும் ஒருகாலும்

யஜெனாவலீதெந தயா யுளதெந வாஸஸா | ஸீகூ ஸி
வாஃ வாஃவாஃவாஃ க்யுதஸெஸு வுந்ஃக்யுயா | யாஜி
புத்யுஜுஃவெஃவாஃ க்யுதஸுயசீநம் யஜி | பூயஸிதெந த
டா க்யுயாஃ ஸாநஸுயசீநம் க்யுயா' டிதி ||

‘தாவனாவஸஸா வஃவாஃவாஃ க்யுயாஃவாஃ’ டிதி ||

ஃவஃ—

‘ஸிவாஃ வஃவாஃவாஃவாஃ வஃ நிணிஃக்யு வாஸஸா
ஸுஃவா | துஃவாஃ வஃக்யுயா ஸுயாஸு நக்யுயாஃவாஃ
க்யுயா’ டிதி ||

உஃக்யு யாவாஃவாஃவாஃ நக்யுயாஃ, தாவனாவாஃவாஃ
த்யுயாஃ—

‘தாவனாவஃவாஃவாஃ வஃவாஃ யாவாஃவாஃவாஃ நக்யுயா
ஸுஃ | வாஃவாஃ வஃ வஃவாஃவாஃவாஃ வஃவாஃவாஃ’ டிதி ||

ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. யகனோபவீத மில்லாமலும்,
வெருத்த வஸ்தரமில்லாமலும், அவிழ்ந்த குடுமியுடனும் ஆச
மனம் செய்தால் செய்த கர்மத்தை மறுபடி செய்யவேண்டும்.
தெற்கு முகமாகவோ, மேற்கு முகமாகவோ ஆசமனம் செய்
தால், அதற்கு பராயசசித்தமாய் ஸ்நானம் ஆசமனம் இவை
களை முறையே செய்யவேண்டும்

ப்ரதேதல்:— இடுபடி வஸ்தரத்தால் மேல் வஸ்தரம்
தரித்து ஆசமனம் செய்யக்கூடாது

தேவலர்:— சிகையை முடிந்துகொண்டு, வெருத்த இரண்டு
வஸ்தரங்களைத் தரித்து, மௌனியாயிருந்து கவனித்துச
செய்யவேண்டும்.

இடது கையினால் ஜலத்தைத் தொடாமல் ஆசமனம்
செய்யக்கூடாதென்கிறார் யமன்:—

இடது கையினால் ஜலத்தைத் தொடாதவரையில், அறிந்த
வன் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. இடது கையில் 12-ஆதித்யர்
களும், ஜலத்திற்குதிபதியான வருணனுமிருக்கின்றனர்.

ஸ்ரீகுருபூசாரொ—

‘வாஜெந வாஜுஜுத ந விவெஜுகிநெந தா !
 ஸளவண-ஸளவ-தாஜெஜு வெண-ஸிவாஸுஜெ-ஹி : ||
 சுலாஸு-ஹாஸு-வெண-ஸு நாஸிகெரெ : கவிஸு-கெ : ||
 துணகாஜெஜெ-ஹாஸு-ரநாஸு-தஜுநுஜெ : || வா
 ஜெநாஜுத வாஜுஜாஜெ ஹாஸு-நாஸு-வெ : || து
 ஜுநுஜவாஜுஜுஜெ-ஹாஸு-நெநவாஸு-ஹாஜெ : || தீ-ஹா
 ய-ஸு-ஜெ-த கரகாஜுஜு த-ஸு-ஹி : ||

ಶಿಖರವೇಯೆ—

‘சுயாஸுதாபூவாதும் வ கரகம் வ கணீனுமூ | ௨
வீக்யா ஸுயபோவாடுகீ நதெநாபுயதொவ்வெ’ழிதி ||

ஸம்வத்-௧௯—

(ஸ)திருநாஸ்கொண்டுகுளம் ஸ்தலத்திலிருந்து கரையருகில்

ஸம்ருத்யர்த்தஸார்த்தில்:— இடது கையினால் ஜலபாத்
ரத்தை விடுத்துக்கொண்டு வலது கையினால் ஆசமனம் செய்யக்
கூடாது ஜலம் போடுவதற்கு வேறொருவன் இல்லாவிடில்,
இடது கையினாலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பாத்ரர்த்தினால்
விடப்பட்ட ஜலத்தினாலும் ஆசமனம் செய்யலாம். ஆனால்
அந்தப்பாத்ரம் மேல சொல்லப்படும் பாத்ரங்களுள் ஒன்று
யிருக்கவேண்டும் தங்கம், வெள்ளி, தாம்ரம், மூங்கில், வில
வம், கல், தோல், சரைசகாய், கடடை, இலை, தேங்காய்,
விளாங்காய், புல்கட்டை இவைகளாலுள்ள ஜலபாத்ரங்கள்,
வேறொன்றினால் மறைக்கப்பட்ட மண்பாத்ரங்கள் இவைகளி
லொன்றினால் இடது கையினாலெடுத்தாவது ஆசமனம் செய்ய
லாம். அவைகளிலும் மண்பாத்ரத்திலுள்ள ஜலம் அசுத்தமா
வதில்லை. காகம் (இரண்டு முகமுள்ளது) முதலியதிலுள்ள
தீர்த்த ஜலமும் எப்பொழுதும் சுத்தம்

மாதவியத்தீல்:— சுரைக்காய், தாம்ரபாத்ரம், கரகம், (கெண்டி) கமண்டலு இவைகளை எடுத்துக்கொண்டால், தானாகவே வலது கையில் ஜலத்தைப் போட்டுக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யலாம். அதனால் அசுத்தனாவதில்லை.

ஸம்வர்த்தர்:— சூதாநாலும், அசுத்தநாலும், ஒருகையினாலும் விடப்பட்ட ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்தால் ஒரு

சூரபுலவாழ்கொவாழவி நமஸ்குறித ஶிகோததி'உதி ||
சூவகுறிதி செஷம் ||

பொருளாதாரம்:—

‘சாதிபூர்வமுதெல்லாம் நாமாநெ டெகவாண்பூர்வமுதெ
நவி | நனெவாவடுதலெல்லாம் நாவா^{சு}ரிஜாதலெல்லாம்’ உதி ||

யி:—

உஜ்ஜயினி வாசுதேவன் யசுவின்னா
 ஜயம் | ஸுராவாதெந ததும்பு நமஸ்காரம்
 ஸ்ரீமதே || காமவாதெந யதேவாயம் யதேவாயம் தா
 மாரஜெந | ஸௌவணம் ராஜெந மெவ மெநவாஸம்
 கவிபுரி' மிதி ||

வரி, காயாழ்—

சுரகாடாஸகாஸெந தாஜிவஜிவெந வ !
 வுஹவாஜிந காய-ஓ ஸெஹவிவாநி வஜி-யெ'ஜிதி ॥

மாநாடாஜ:—

‘தாழ்வாசுராவரெழு நானிகொழுவதுகெஃ!’

கா லும் சுத்தனாகான். பானுதை தரித்து ஆசமனம் செய்தா லும் சுத்தனாகான்

பிரசார்:— சூதர்களால் கொண்டு வரப்பட்டதும், ஒரு கையால் விடப்பட்டதும், மறைக்கப்பட்ட கையினால் விடப்பட்டதும், அறியப்படாதவன் கையால் விடப்பட்டதுமான ஜலத்தால் அசுமனம கூடாது

யமன்:— பராம்மணன் இடது கையினால் எடுத்த ஜலத் தால் ஆசமனம் செய்தால் அது ஸுராபானத்திற்கு ஸமமென்றார் ஸ்வாயம்புவமனு. அந்த ஜலம், வெண்கலம், தாமிரம், ஸ்வர்ணம், வெள்ளி இவைகளாலான பாத்ரத்திலிருந்தால் ஒருகாலும் அசுத்தமாகாது.

சந்திரிகையில் :-கெண்டி, சுரைக்காய், வெண்கலம், தாம்பம், தோல் பாத்ரம் இவைகளில் எடுத்த ஜலமானால், தன் கையினாலும் வீட்டுக்கொண்டு ஆசுமனம் செய்யலாம். எண்ணெய் முதலியதால் பூசப்பட்டுள்ள பாக்ரங்களை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

பாரத்வாஜர்:- தாம்ரபாத்ரம், அச்வவாலம், தேங்காய்

உவஸ்யஸெச ஸ்ஹஸ்யஸெஸ்ய ரெதெதாவி விவக்ஷண'உதி||

சூவஸ்யஸெ:—

‘நாஸ்ய’஁கஸெஸெண வ்யுயா கசி-ராணி கூவீ-தா
வாஸெ-சா வாணிஸு-க்ஷ-ஸெஸெநா-கெ-நெ-கவாண-வ
ஜி-தெ-ந வ நா-வாஸெ’தி || ‘வாணிஸு-க்ஷ-ஸெஸெநெ-தெ-
தக் தடாகா-தி-ஷ-ஸ்ய-பரி-வரி-நெ | ய-சா வர சூ-வா-ரி-ய-தி,
த-சா வ-நெ-ந வாணி-நா ப-சா-வ-ஜி-த-த-஁-க-ஸ்ய, தெ-ந நா
வாஸெ-சி கி-நு-உ-வா-ஸ்ய-஁-ஹ-ஸ்ய-஁-க-ஸ்ய-கா-தி மூ-வீ-தா
ய-சா-வ-ஜி-த-த-஁-க-ஸ்ய, தெ-நா-வாஸெ-சி | வ-ந-வ-உ ஸ்ய-ப-வா-ரி
ஹ-ஸ்ய-வ-ஜி-தெ-நா-வி நா-வாஸெ-சி || சு-வா-ஸ-வா-தெ-ண
நா-ஸி-கெ-ர-ஜெ-ந வெ-ண-வெ-ந வ-ஜி-தெ-யெ-ந தா-ரி-தெ-யெ-ந-வா
வா-தெ-ண ஸ்ய-பரி-வரி-ந-ரி-வ-ர-தி ஸி-ஷ-஁’ உதி ஹ-ர-த-த: ||

அச்மபத்ரம் (சிலாஜதது) இவைகளாலாகிய பாத்ரமானால் தன்
கையாலும் விட்டுக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யலாம்.

ஆபஸ்தம்பர்:— “ அகனி கார்யத்தில் பரிஷேசனம்
முதலியது செய்து மீந்த ஜலத்தினால் வீண் கார்யங்களைச்
செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யக்கூடாது. கையினால்
கலக்கப்பட்ட ஜலத்தினாலும், பிறன் ஒருகையினால் வார்த்த
ஜலத்தினாலும் ஆசமனம் கூடாது ” என்றா. இங்கு, ‘கையால்
கலக்கப்பட்டது’ என்பது, குடம் முதலியதிலிருக்கும் ஜலம்
கையினால் கலக்கப்பட்டிருந்தால், அதனால் ஆசமனம் கூடாது.
குளம் முதலியதிலுள்ள ஜலத்தில் தானாக ஆசமனம் செய்யும்
விஷயத்தில் இந்த நிஷேதமில்லை எப்பொழுது பிறன் ஆச
மனம் செய்கின்றானோ, அப்பொழுது, அவன் ஒரு கையினால்
விட்ட ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. இரண்டு கை
களாலும் கெண்டி முதலியதைப் பிடித்துக்கொண்டு விடும்
ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமிருப்பதால்
தானாக இடது கையினால் விடப்பட்ட ஜலத்தினாலும் ஆசமனம்
கூடாது. சுரைக்காய், தேங்காய், மூங்கில், தோல், தாமரம்
இவைகளால் செய்த பாத்ரத்தினாலெடுத்த ஜலத்தைத்
தானாகவே இடது கையினால் விட்டுக்கொண்டு சிஷ்டர்கள்
ஆசமனம் செய்கின்றனர். என்றார் ஹரதத்தர்.

கூதொயம் பூகூகிலும் கிலீமத'ரிகி யாஜுவலுவலநழ,
புடி-பூகூகிலி யா மொலுவலுவலநழ' ரிகி வலி
லுவலநழ, ததவடும், மொதூவலிசிலெவலயலி சிலெவல
வலநகி'யெ'கி கலிவலயலிஷிலி || தவூலிசூகாரணாசு |
தவூலிசூகி வலநாசு ஸூதலீதாலிரொவடி: | தயாவ
உலூநாடுவ பூகிலெய: ஸூகிலிஷு பூயெண வலதி |
ஜராடிள வ காரணெ உலூலிரலி ந கொவ உத்யுட: ||
கித்ய:—

‘பூவெண விபூலீயெடந கித்யகூகிலுவலு
ஸெசு ! காயெகூகிலிசூகூலும் வா நலி'கூண கலாவ
நெ'கி || பூவெண்=விரணுமலு'கெவத்யு | காயம்=பூஜா
வத்யு | கெகூகிலிசூ=கெவலு | ககூ கெவலாதாரத்யு
வசு கித்யகூகிலிசூ கூவலு ||

பூமியிலிருந்தால் அது சுத்தமாகியது” என்ற யாக்ஞவல்க்ய
வசனமும், “பூமியின் வெடிப்பிலுள்ளதாயினும் பசுவிற்குத்
திருப்தியை யளிப்பதாயிருந்தால் அந்த ஜலம் சுத்தமாகியது”
என்ற வலிஷ்டவசனமுமிருந்தாலும், அவையெல்லாம் கலியுக
ஸமயத்தில் நிஷித்தமாகியவைகளாம். “பசு குடித்துத் திருப்தி
யடைந்து மீந்த ஜலத்தில் சிஷ்டர்கள் ஆசமனம் செய்வதும்
கலியில்கூடாது” என்றிருப்பதால், காரணமின்றி, சூடான ஜலத்
தினால் ஆசமனம் கூடாது. ‘சூடான’ என்றிருப்பதால், சூடா
யிருந்து பிறகு ஆறியிருக்கும் ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்வ
தில் தோஷமில்லை. அப்படியானதால், சூடாயிருக்கும் ஜலத்
திற்குத்தான் ப்ராதிக்ஷேதம் ஸ்மருதிகளில் மிகையாய் இருக்கி
றது. ஜவரம் முதலிய காரணமிருந்தால் உஷ்ணமான ஜலத்தால்
ஆசமனம் செய்வதிலும் தோஷமில்லை என்பது பொருள்.

மனு:— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ப்ராம்ஹதீர்த்
தத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது, காயதீர்ததத்
தாலும், தைவதீர்த்தத்தாலும் செய்யலாம். ஒருகாலும் பித்ரு
தீர்த்தத்தால் செய்யக்கூடாது. இங்கு, ப்ராம்ஹம் என்றது
ஹிரண்யகர்ப்பனைத் தேவதையாயுடையது. காயம் என்பது
ப்ரஜாபதியைத் தேவதையாயுடையது. த்ரைதசிகமென்பது
தேவர்களைத் தேவதையாயுடையது. இங்கு, தேவதைகளின்
தாரதம்யம்போல் தீர்த்தங்களுக்கும் தாரதம்யமறியத்தக்கது.

தாமி வுநவீயுடாமி சுருதுநீதுவெகாபா
பாஹ ஸ வனவ—

‘சுஹுஷுதிமஸு தமெ ஸ்ராவம் தீயுடம் ப்ருவக்தெ |
காயஸுமிதிமெமெ லெவம் விசுநம் தமொரய’ஹி ||
ஹஸ்ததஸிஷு யா ரெவா, தஸுநா: திமெ ஸ்ராவம்
தீயுடம் | சுஹுஷுதிமம்=கநிஷாதிமம், தஸிஷுபுஷெ
ஸம், தசுஹி திமஸுஷுநா: | தசு காயம் தீயுடம் |
சமெ=சுஹுநீநாம் வதஸுணாதிமெ லெவம் தீயுடம் |
தமொம்=சுஹுஷாஷுமெ: சுயம்=புஷெஸிநுஷுஷுமெ
திஷுஹதீயுடம் | தசு விசுநம் தீயுடம் ||

தயா வ யாஜுஹவ:—

‘கநிஷாஷெஸிநுஷுஷுதிமநுமம் கரஸு வ | ப்ரு
ஜாவதிவிதுஸுஷுஷெவதீயுடாநுநாகுநாகு’ஹி || கநி
ஷாபாஷுஷுநா சுஹுஷுஸு வ திமநாமி கரஸுமம் வ
யயாகுநம் ப்ருஜாவதிவிதுஸுஷுஷெவதீயுடாநீதுயுடம் ||

ஸஜ்ஜிவிதநா—

‘சுஹுஷுதிமஸு தநாகு: ப்ருமநாபாம் ரெவாயாம்

அந்தத் தீர்த்தங்கள் எங்கிருக்கின்றனவெனில் சொல்லு
கிறார் மனுவே:— பெரு விரலினடியில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம்.
சண்டுவிரலினடியில் காயதீர்த்தம். நான்கு விரல்களின் நுனியில்
தைவ தீர்த்தம். ஆள்காட்டி விரல் பெரு விரல் இவைகளின்
நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம் என்கின்றனர். இதன் வ்யாக்யானம்—
கையின் நடுவில் உள்ள ரேகையின் அடியில் ப்ராம்ஹ தீர்த்
தம். சண்டுவிரலின் அடியென்பது கையின் நடுப்ரதேசம்.
அங்கேதான் சண்டுவிரலின் அடி. அதில் காய தீர்த்தம். நான்கு
விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம். ஆள்காட்டி விரல் பெரு
விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம் என்று.

அவ்விதமே யாக்குவல்க்யர்:— சண்டு விரல், தர்ஜனீ
விரல், பெருவிரல் இவைகளின் அடியும், கையின் நுனியும்,
முறையே ப்ராஜாபதி தீர்த்தம், பித்ரு தீர்த்தம், ப்ராம்ஹ தீர்த்
தம், தேவ தீர்த்தம் எனப்படுகின்றன.

சங்கலிதீர்த்கள்:— பெரு விரலின் அடியில் கிழக்கு நுனி
யாயுள்ள ரேகையில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம்; தர்ஜனீ, பெருவிரல்

வ்யுஷதீய-ம் ப்ருஷெஸிநுஜுஷயொரனரா வித்ரும் கூநி
ஷாதயொரனரா ப்ராஜாவத்யம் சுராபெ நெஷெ' திதி ||

மாராசாஜம்—

‘தவ-ஃணம் ஷெவதாபிஷம் ஸுஸுதீயெ-ஃந தவ-ஃயெசு |
விவெஷாபிஷெ வாரி லீகதிதம் வ்யுஷதீய-ஃதம்’ உதி ||

ஸுபுதிருதெ—

‘சுஜுஷுசுமெநாயாபெ ஷெவா சாஷகிசுஜநீ! திஸ்
தவ-ஃநவ சுயாபெஷ்யாயநு வெஷாநநுசுரீ’ திதி ||

வ்யாஸம்—

‘சுஜுஷுசுமெநாயாபெ ரெவாயாம் வ்யாஷுசுமெநு
சுஜுஷுஷுஷெஸு-ஃநெராம் வித்ருணாம் தீய-ஃசுதீயம் ||
கூநிஷாபிஷதம் வ்யாஸம் ப்ராஜாவத்யம் ப்ருஷக்தெ | சுஜு
ஷெமெ ஸுபுதம் நெஷெவ தயெவாஷெ-ஃ ப்ருகீதி-ஃதம் ||

இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம்; சுண்டு விரல், உள்ளங்கை
இவைகளின் நடுவில் ப்ராஜாபதி தீர்த்தம்; கையின் நுனியில்
தைவ தீர்த்தம்.

பாரத்வாஜம்:— தேவர் முதலியவர்களின் பொருட்டுச்
செய்யும் தர்ப்பணத்தை அவாவர் தீர்த்தத்தினால் செய்ய
வேண்டும். ஆசமனத்தில், பார்க்கப்பட்ட ஜலத்தை ப்ரம்ஹ
தீர்த்தத்தினால் பருகவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதீர்த்தத்தில்:— உளுந்து முழுமளவுள்ள ஜலத்
தைப் பெருவிரலின் அடியினால் பருகவேண்டும். வேதங்களை
முறையே த்யானித்துக்கொண்டு மூன்று, அல்லது நான்கு
தடவை பருகவேண்டும்.

வ்யாஸம்:— பெரு விரலின் அடியிலுள்ள ரேகையில்
ப்ரம்ஹ தீர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. பெருவிரல் ஆள்காட்டி
விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம். சுண்டுவிரலின் அடி
யில் ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தம், விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்த
மும் ஆர்ஷ தீர்த்தமும். அல்லது விரல்களின் அடியில் தைவம்
ஆர்ஷம் என்ற இரண்டுதீர்த்தங்களும். விரல்களின் நடுவில்

பெருவெ வா பெருவெவாஷ்டம் ஸ்ரீராமமெயம் பிஷுதம் ஸ்ரீதம் |
தெருவ ஸ்ரீராமமெயம் தீயுதெருவ ஜகாநா நபுஷுதி || ஸ்ரீ
பெருவெவ து தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ |
காபெருவாஷ்டம் விதெருவ ந து தெருவெருவ தீயுதெருவ ||

ஸ்ரீதம் தீயுதெருவ—

‘கருஷ்டபெருவ நபுஷுதெருவ தீயுதெருவ காபவிதெருவ
ஸ்ரீதம் தீயுதெருவ, கருஷ்டபெருவ தீயுதெருவ, கருஷ்டபெருவ ஸ்ரீ
பெருவாஷ்டம் தீயுதெருவ | தீயுதெருவ ஸ்ரீதம் தீயுதெருவ தீயுதெருவ
காபெருவ காபெருவ | தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ
பெருவாஷ்டம் தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ | தெருவ
விதெருவ | கருஷ்டபெருவ காபெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ
பெருவாஷ்டம் ஸ்ரீதம் தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ தீயுதெருவ
தீயுதெருவ காபெருவ தீயுதெருவ ||

ஆகவே தீர்த்தமும ஸௌம்ய தீர்த்தமுமாம். இதைத்
தெரிந்துகொண்டால் மோஹமடையமாட்டான். ப்ராமஹ
ணன் எப்பொழுதும் ப்ராமஹ தீர்த்தத்தினாலேயே ஆசமனம்
செய்யவேண்டும். ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தத்தினாலாவது, பித்ரு
தீர்த்தத்தினாலாவது, தைவ தீர்த்தத்தினாலாவது ஆசமனம்
செய்யக்கூடாது.

ஸ்ருந்த்யர்த்தஸார்த்தில் :— சுண்டுவிடல், ஆள்காட்டிவிடல்,
பெருவிடல் இவைகளின் அடிகளில் முறையே ப்ராஜாபத்ய,
பித்ர்ய, ப்ராமஹ தீர்த்தங்கள். கையின் நுனியில் தைவ தீர்த்
தம். கையின் நடுவில் ஸௌம்ய தீர்த்தமும, ஆகவே தீர்த்த
முமாம். நிர்வாபணம், ச்ரபணம், லாஜதேஹாமம் இவைகளைக்
காய தீர்த்தத்தாலும், அர்ச்சனம், பவிதானம், பர்யுகூணம்,
மார்ஜனம், போஜனம், நித்யதேஹாமம் இவைகளைத் தைவ தீர்த்
தத்தாலும், பித்ருகார்யத்தைப் பித்ரு தீர்த்தத்தாலும், கமண்
டலுவினால் ஜலத்தைப் பானம் செய்தல், தயிரைக் குடித்தல்,
புதியதான அன்னப்ராசனம், தோமஸாதனமான ஸ்ருக்கை
க்ரஹித்தல் இவைகளை ஸௌம்ய தீர்த்தத்தாலும், ப்ரதிக்க
ஹத்தை ஆகவே தீர்த்தத்தாலும் செய்யவேண்டும்.

வொயாயதொவி—

‘வொவெண்ண தீயெநாநாநெடிஹுஹுசிவம் வொவொ
தீயெ’ரிகி ||

சிநு:—

‘திநாநாநெடிவ: வலுவும் தி: பூஜிஜாததொசு
வழி | வாநிவொவவ்யுஸெஹிராதாநம் ஸிரவனவவெ’தி ||
சுஹம்= ஸவொசிகாவொஹுள சுஹுஹுசிவெந தி: பூஜி
ஜாசு | ததஸீஷ்டுணாநி வாநி= ஸுஸுமகூஷீ நாவலி
கெபெராசெ வ வ்யுபக்யுயக் சுஹிஸுஹொவவ்யுஸெசு |
சுதாநம்= ஹுடிபம் ஸிரஸு ஜவெந ஸஹொவவ்யுஸெஹி
த்யுய: ||

யாஜுவயு:—

‘தி:பூஸுயாவொ திருநுஜு வாநிஹிஸுசுவவ்யு
ஸெ’ஹி ||

வ்யாஸ:—

‘தி:விவெடிக்கிணநாஹம் திரொஹுள வரி
சாஜுபெசு | சுஹுஹுசிவெந ததொசுஹம் வெ ஸசு

போதாயனம்:— ப்ராமஹ தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்ய
வேண்டும். பெருவிரலின் அடி ப்ராமஹ தீர்த்தமாம்.

மனு:— முதலில் மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்
டும். பிறகு இரண்டு தடவை முகத்தைத் துடைக்கவேண்டும்.
பிறகு இந்திரியங்களையும், ஆத்மாவையும், தலையையும் ஜலத்
துடன் தொடவேண்டும். முகத்தை (ரோமங்களுடன் கூடிய
உதடுகளை) பெருவிரலின் அடியால் இரண்டு தடவை துடைக்க
வேண்டும் பிறகு, தலையிலுள்ள இந்திரியங்களை, அதாவது
வாய், கண்கள், மூக்குகள், காதுகள் இவைகளைத் தனித்தனி
யாய் ஜலத்துடன் தொடவேண்டும். மார்பையும், தலையையும்
ஜலத்துடன் தொடவேண்டும் என்பது பொருள்.

யாக்குவல்க்யர்:— ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகி, இரண்டு
தடவை துடைத்து, இந்திரியங்களை ஜலத்துடன் தொட
வேண்டும்.

வ்யாஸர்:— வலது கையினால் மூன்று தடவை ஜலத்தைப்
பருகவேண்டும். உதடுகளை இரண்டு தடவை பெருவிரலின்

வஸுஸெசு || சுஜாஷாநாஜிகாஷாந்தா வஸுஸெநெசு
 உயந்தத் | தஜுநுஜுஷுயொமெந வஸுஸெநாஸாபுட
 உயபு || சுஜாஷாஷுஷு யொமெநநுவுணை வஸுஸெவஸுஸெசு |
 வஸுஸெவஸுஸெசு யொமெந ஹுஷயந்தா ததெநவா || வஸு
 வஸுஸெவஸுஸெசு ஸிராஷுஷு ஹுஷுஷுநாஸா உயபு | த்ரி:
 பூஸுயாஷுஷு யதா ஸுதாஷுஷுநாஸு ஷெவதா: ||
 ஸுஷாஷுஷுஷு ஸுஷுஷு ஹவனீதுநுஸுநுஸு | மஜாஷு
 யஸுநாஷெவ ஸுயெதெ வஸுஸெஷுஷுநாஸு || வஸுஸெஷுஷு
 யெஷுஷுஷுஷு: ஸுயெதெ ஸஸிஷாஸுஸு || நாஸுஷுஷு
 ஜுஷு ஸுயெதெ வஸுஷுஷு நாஸாபுட உயபு || சுஷுஷு:
 வஸுஷுஷுஷுஷு ஸுயெதெ ஸாநுநாஸு || வஸுஸெஷு
 ஹுஷுஷுஷு ஸுயெதெ வஸுஷுஷுஷு: || ஷுஷுஷு வஸு
 ஸுஷுஷுஷு: ஸுதாஷுஷு வஸுஷுஷு ஹவனீ | யவனவ
 ஸுஷுஷுஷுஷு ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || ஸுஷுஷுஷு
 வஸுஷுஷுஷு ஜுஷு வஸு வஸுஷுஷுஷு: ||

அடியால் துடைக்கவேண்டும். பிறகு முகத்தைத் தொட
 வேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் இரு கண்
 களையும், ஆள்காட்டிவிரல் பெருவிரல் இவைகளால் இரு மூக்கு
 களையும், சிறுவிரல் பெருவிரல் இவைகளால் இரண்டு காதுகளே
 யும், எல்லா விரல்களாலும், அல்லது உள்ளங்கையினால் மார்
 பையும், அவ்விதமே தலையையும் தொடவேண்டும். அல்லது
 பெருவிரலினால் மார்பையும், தலையையும் தொடலாம். மூன்று
 முறை ஜலத்தைப் பருகுவதால் (ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரா
 என்ற) தேவர்கள் ப்ரீதியை அடைகின்றனர். முகத்தைத்
 துடைப்பதால் கங்கையும் யமுனையும், கண்களைத் தொடுவ
 தால் சந்தானம் ஸுபுரியலும், மூக்குகளைத் தொடுவதால் அச்
 வினிதேவர்களும், காதுகளைத் தொடுவதால் அக்னியும் வாயு
 வும், மார்பைத் தொடுவதால் ஸகலதேவர்களும், தலையைத்
 தொடுவதால் புருஷனும் (ப்ரமாத்மாவும்) ப்ரீதியையடைகின்
 றனர். இவ்விதம் ப்ரதிதினமும் ஆசமனம் செய்யும் ப்ராம்
 ஹணன், ப்ரம்ஹா முதல் ஸ்தம்பம் (புல்) வரையுள்ள உலகத்
 தைத் த்ருப்தமாகச் செய்கிறான்.

ஊர் தீயெழுந்த சூரவர் வீகா வாயொழிகாவொழாவுந்
தெய்வம் உதி !

உகாசிரி—

‘ஸம்வ்யதாஜுமஹோக்ஷோக்ஷெந ஹி ப்ரஜேஜாததொ
 காவஸு | ஸம்ஹதாஹிஸு திஸ்யுஹி= பவ்வ-ஃகாவஸு வக்யசு
 ஸ்யஸெசு || சுஜுமஹேந ப்ரஜேஸிநா வ்ராணம் ஸ்யஸா
 கமநாஸு | சுஜுமஹாநாஸிகாஹ்யாந்த வக்ஷுஷீ வஸிவஸ்ய
 செசு || ப்ராஜெ ககிஷாஜுமஹ்யாந் நாஸிஜுமஹேந
 செவ | ஸவ்யாஹிஸு ஸிரா= பஸாஹிமஹி வாமெண ஸம்
 ஸ்யஸெசு’ உதி || ஸம்வ்யதா=சமொகிகெஸிதி செவஃ |
 திஸ்யுஹி=கிக்யோஹி | கிக்யோஹி-ஃவம் பவ்வ-ஃ திஸ்யு
 ஹிஸிவஸ்யஸெசு’ உதி யொமயாஜுவக்யஸுரணாசு ||
 சமெண= கராமெண ||

மூன்று தடவை ஜலத்தைப்பருகி, மயிருடன் கூடிய உதடுகளைத் துடைக்கவேண்டும்' என்பதால்.

நுகர்:— பிறகு, உதடுகளை மூடிக்கொண்டு, ரோமமுள்ள ப்ரதேசத்தில் முகத்தை (உதடுகளை)ப் பெருவிரலின் அடியினால் இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். முதலில், சேர்ந்துள்ள (நடுவான) மூன்று விரல்களாலும் வாயைத் தொடவேண்டும். பிறகு, பெருவிரல் தர்ஜனி இவைகளால் மூக்கைத் தொட வேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் கண்களைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் சுண்டுவிரல் இவைகளால் காதுகளைத் தொடவேண்டும். பெருவிரலால் கொப்பூழைத் தொட வேண்டும். எல்லா விரல்களாலும் தலையையும், (கை) துனியால் கைகளையும் தொடவேண்டும். இங்கு, ஸம்வ்ருத்ய என்பதற்கு, ரோமமில்லாத உதடுகளின் ப்ரதேசத்தை என்று பூர்த்தி செய்யவேண்டும். 'மூன்று விரல்களால்' என்பதில் 'நடுவான' என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். 'நடுவான மூன்று விரல்களால் முதலில் முகத்தைத் தொடவேண்டும்' என்று யோகயாக்குவல்க்யஸ்ம்ருதி யிருப்பதால். 'துனியால்' என்பதற்குக் கையின் துனியால் என்று பொருள்.

தயாவ ஸ்யாவாஃ—

‘சுமஸு ஸ்யாவா கராபெண தொய ஸ்யாவா ஸரி
ஹிதம் | ஸம்ஸ்யுத வஜ்நாஹம் உ விபுஸ்யுதிஸுஹி’
உதி || சுதூ ஹாரெண ஸஹ யஜ்நவாருஷம் சநஸா
ஸுரெசு’ உதி நாராயணீயெ விஸெஷம் ||

வெவீநஸி:—

‘ஸவெ வானள ஸெஷா சுபொ நிநயெசு’ உதி ||
ஸெஷா:—சூவசீநஸிஷா: ||

ஹும:—

‘சு: வீகாஃவொ திரூந்யுஜி சுவம் டிஷிண
வாணிநா | ஸ்ரோக்ஷயெஅரிஹஸ்தம் உ வாகிள சிஷுகசெவ உ |
ஸ்ரோதஸ்யுநாநி ஸவ-ராணி ஸ்யாவாஃதெ து ஜிதம் ஸ்யு
ஸெசு’ உதி ||

சூவஸ்தவொஃ—

‘சுயாவ உவஸ்யுஸெசு’ உதி || சூவசீநாநநாரம் ஹ
ஸுள ப்ரக்ஷாஹயெபித்யு: ||

அவ்விதமே வ்யாக்ரபாதி:— ‘கையின் துனியால் தோள்
களைத் தொட்டு, ஜலத்தைத் தொட்டு, கவனமுடையவனாய்,
பத்மநாபனையும் ஸ்மரித்தால், ப்ராம்ஹணன் நன்றாய்ச் சுத்த
னாகிறான்’ என்றார். இங்கு ‘ஓங்காரத்துடன் யக்ருபுருஷனை
மனதினால் ஸ்மரிக்கவேண்டும்’ என்ற விசேஷம் நாராயணீயம்
மன்னும் க்ரந்தத்தில் உள்ளது.

பைநநி:— ‘மீந்த ஜலத்தை இடது கையில் விடவேண்
டும்.’ இங்கு ‘மீந்த’ என்பதற்கு ஆசமனத்தில் மீதி என்று
பொருள் என்கிறார்.

ப்ரு:— மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகி, இரண்டு
தடவை வலது கையினால் வாயைத் துடைத்து, இடது கை,
பாதங்கள், தலை இவைகளை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். இந்திரியங்
களையும் ஸ்பர்சித்து, முடிவில் ஜலத்தைத் தொடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பநம்:— ‘பிறகு ஜலத்தைத் தொடவேண்டும்’
என்றார். ஆசமனத்திற்குப்பிறகு கைகளை அலம்பவேண்டு
மென்றர்த்தமாம்.

புகாராஹரகோஹ ஸஹ:—

சுஜாண்ட்நாம் உதவெண்ண ஸ்ரெநெந்நிதாநகோபிதம் ।
தஜெந்நிஜ்ஜெயொமெந ஸ்ரெநெந்நிதாநகோபிதம் ॥
சுஜாண்ட்நாம் உதவெண்ண ஸ்ரெநெந்நிதாநகோபிதம் ।
தஜெந்நிஜ்ஜெயொமெந ஸ்ரெநெந்நிதாநகோபிதம் ॥
சுஜாண்ட்நாம் உதவெண்ண ஸ்ரெநெந்நிதாநகோபிதம் ।
தஜெந்நிஜ்ஜெயொமெந ஸ்ரெநெந்நிதாநகோபிதம் ॥

வழிபாடு:—

தஜிநுஜுஹ்யொமெந ஸுஸெனாஸாவடாஅ
யடி | தஜிநுஜுஹ்யொமெந ஸுஸெனெதுஅயம் தத் ||
சுஜுஹ்யொநாநிகாயா யொமெந ஸுஸென ஸுஸெசு |
கநிஷாஜுஹ்யொமெந ஸுஸெஹஸஅயம் தத் || நானி
உ ஹ்யஅயம் தஅசு ஸுஸெசு வானிதெந து | ஸஸு
ஸெது ததஸ்ரீஷு-ப்யோஅநெ வியி' உதி ||

பெயர் நவரி:—

சுதிரஜம் வஸுஸாத்தெநவ வஸுஸாணி வஸுநாநி
வஸுஸுஸு' உதி ||

சங்கர் வேறுபாக்காரம் சொல்லுகிறார்:— 'முதலில் நாலு விரல்களாலும் தலையைத் தொடவேண்டும். தர்ஜனீ, பெரு விரல் இவ்விரண்டையும் சேர்த்துக் கண்களைத் தனித்தனியே தொடவேண்டும், நடுவிரல் அநாமிகா இவ்விரண்டினாலும் இரு மூக்குகளையும் தொடவேண்டும். பெருவிரல் சுண்டு விரலிவைகளால் காதுகளைத் தொடவேண்டும். தர்ஜனீ அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்து நாபியைத் தொடவேண்டும். உள்ளங்கையை மார்பில் வைக்கவேண்டும்' என்று.

வ்ருத்தசங்கர் :— தர்ஜன் அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்து மூக்குகளையும், நடுவிரல் அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்துக் கண்களையும், அங்குஷ்டம் அநாமிகா இவைகளைச் சேர்த்துக் காதுகளையும், சிறுவிரல் அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்துத் தோள்களையும், உள்ளங்கையினால் நாபி, மார்பு, சிரஸ் இவைகளையும் முறையே தொடவேண்டும். இது ஆச மனத்திலுள்ள விதி.

பைரந்நி:- அக்னி அங்குஷ்டம் எனப்படுகிறார். ஆகையால், அதினாலேயே எல்லா ஸ்தானங்களையும் ஸ்பர்சிக்க வேண்டும்.

ஸவதது:—

ஹுதிதாஹிரவெநாஹி: த்ரிஸ்துதவடாஹிராஹசெகி
வாரிசுஜி ஹிராஸ்யம் து ஹாஹிராஹாநி ஹாஹெசு || ஹொ
ஹெசு வ ஹெஹெந வாக்ராஸ்யாஹி ஹெஹ வ | நாஹி
'தயா ஹுந்ருஹிதாந சிஹெ வாக்ரம் தஹெவ வ' ஹி ||
ஹுதிதவஹிஹிராஹெந த்ரிஸ்துதவெஹி ஹிஹி: | 'யத்
சிஹெவஹிஹி, தத்ரு தெந ஹெஹ வத: , ஹந்ருத்ரி:
ஹி ஹெஹி ஹெஹிராஹம்: ||

ஹாஹி:—

த்ரி: ஹெஹிஹிதம் தயா ஹெஹி: ஹி: வாரிஹிஹி
ஹெஹி | ஹாஹி ஹிராஹெஹிஹிஹி த்ரிஹிராஹிஹெ
ஹெஹெஹி || ஹெஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி
ஹெஹெஹி || ஹெஹெஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி
ஹெஹெஹி || தயாஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி
ஹெஹெஹி || ஹெஹெஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி

ஸவ்வர்த்த:— மார்பை அடையக்கூடியதும், துறையில்லா
ததுமான ஜலத்தை மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருக
வேண்டும். வாயை இரண்டு தடவை துடைத்து, வாய் முதலி
யவை ஏழு, நாபி, மாபு, தலை, கைகள் என்ற பன்னிரண்டு
அங்கங்களையும், ஜலத்துடன் கூடிய கையினால் (முறையே)
தொடவேண்டும். அவரவர் மனஸ்துஷ்டியைப் பொறுத்தா
கின்றது, 'மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருகலாம்' என்ற
விகல்பம். "எந்த இடத்தில் மந்த்ரத்துடன் ஆசமனமோ அங்கு
அத்துடன் நான்கு தடவை, மற்ற விடத்தில் மூன்று தடவை"
என்று சிலர் வ்யவஸ்தை சொல்லுகிறார்கள்.

ஹாஹி:— பார்க்கப்பட்ட ஜலத்தை மூன்று தடவை
பருகவேண்டும். முகத்தை இருமுறை துடைக்கவேண்டும்.
பிறகு பாதங்களையும் சிரஸையும் ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு,
மூன்று விரல்களால் முகத்தைத் துடைக்கவேண்டும். அங்குஷ்
டம், அனுமிகை இவைகளால் கண்களையும், அங்குஷ்டம் தர்ஜனீ
இவைகளால் மூக்குகளையும், அங்குஷ்டம் சுண்டுவிரலிவைகளால்

வசுவஸ்யஸெசு || ததெயவ வஹ்விதீ-தூதீ-ஸ்யஸெசெ
வம் வசோஹிதீ: | சுஜ்-ஷோ-தூதிரிதி வ்யாத: ப்ரோக்தா
வாயம் ப்ரபெசரிதீ || சுநாதிகா தயா ஸாநிய-த: கநிஷ்டா
சிவவா ஸ்யதா | ப்ரஜாவதிதீ-பூதா து ஜெத்யா ஸாநிசி
வ்வதா' உதி ||

வொயாயநம்: --

சுஸஷம் கூவ-தூதிரவொ ஹுதயஜ்ஜி: விவெசு
தி: வாரிசிஜெசு திரிதெயகெ ஸக்யு-மயம் ஸாநிபூஸ்ய
ஸூயாஸு வாநதூதீஸம்ஸ்யஸ்ய வாடின நாலிம் ஸிரஸூஸ்யம்
வாணிசிஜத: உதி ||

சுவதநபூஸம்ஸா ||

பூயஸிதபூகாணெ ஸ வஸவ--

தெவ-தூதீவ-தூதிரஹுதிவிஸூவ-தூதிரவெஷாநாதி
சூசு பூயசிஜாநாதி தெந பீஷெஷம் பூணாதி யஜிதீயம்

காதுகளையும், அங்குஷ்டம் தர்ஜனீ இவைகளால் நாபியையும்,
ஐந்து விரல்களாலும் தலையையும், கவனமுடையவனாய்த் தொட
வேண்டும். அங்குஷ்டம் அகனி என்றும், தாஜனீ வாயுவென்
றும், அநாமிகா ஸாநியனென்றும், சிறுவிரல் இந்த்ரனென்
றும், நடுவிரல் ப்ராஜபதியென்றும், சுத்தியை விரும்பியவன்
அறியவேண்டும்.

போதாயனர்:— சப்தம் செய்யாமல், மார்பை அடையு
மளவுள்ள ஜலத்தை மூன்று தடவை பருக வேண்டும். மூன்று
தடவை வாயைத் துடைக்கவேண்டும். இரண்டு தடவை எனச்
சிலர். இவ்விரண்டும், சூத்ரனுக்கும் ஸ்திரீக்கும் ஒரு தடவை.
இந்த்ரியங்களை ஜலத்துடன் தொட்டு, பாதங்களையும், நாபியை
யும், தலையையும், முடிவில் இடது கையையும் தொடவேண்டும்.

ஆசமனப்ராசம்ஸை.

ப்ராயச்சித்தப்ரகரணத்தில் போதாயனர்:— ஒங்காரத்தை
முன்னுடைய வ்யாஹ்ருதிகளால், எந்தப் பாபங்களிலும் ஆச
மனம் செய்ய வேண்டும். முதல் தடவை பருகுவதால் ருக்

தெந யஜு-ஓம் ஸ்ரீணாதி யத்யுதீயம் தெந ஸாஸிவெஓம்
யசு பூயசீம் வரிசாஷி- தெநாயவ-வெஓம் யத்யுதீயம்
தெநதிஹாஸவா-ராணம் யசு ஸவ்யம் வாணிம் ஹோக்ஷதி
வாஓன் (ய)ஸிரொ ஹுடியம் நாலிகெ ஹக்ஷுஷீ ஹோ-ஹோ
நா-ஹிம் ஹோவஸ்யு-ஸதி தெநளஷயிவநஸ்யதயம் ஸவ-ஹோ
ஹேவதாம் ஸ்ரீணாத்ரா (ஹோதிவா) ஹிநா-ஹேவ ஸவ-ஹோக்ஷ
வாவாசு பூ-ஹு-ஹே' உதி ||

தயா ஸ்ரீஸுயஜாயிகரணெ ஸ்ரீயதெ—

ஹக்ஷிணத உவலீயொவலிஸு ஹஸாவவஹிஜு திரா
வாஸிஹிம் வரிசுஜு ஸக்யு-ஹவஸ்யு-ஸிரஸுக்ஷுஷீ
நாலிகெ ஹோ-ஹோ ஹுடியசாமு யதிரா-ஹி-தி தெந
ஹிம் ஸ்ரீணாதி யத்யுதீயம் வரிசுஜித் தெந யஜு-ஹி-வரி யசு
ஸக்யு-ஹவஸ்யு-ஸதி தெந ஸாஸி-தி யதிரஸுக்ஷுஷீ நாலி
கெ ஹோ-ஹோ ஹுடியசாமு தெநாயவ-ஹோ-ஹோ
ஹோ-ஹோ-ஹி-திஹாஸா-ஹு-ஹோ-ஹோ-ஹி-தி கஹா-ஹு-ஹோ-
ஹோ-ஹோ-ஹி-தி' உதி || ஹக்ஷிணத உவலீயெதி ஹக்ஷி

வேதத்தையும், 2-ஆம் தடவை பருகுவதால் யஜுர் வேதத்
தையும், 3-ஆம் தடவை பருகுவதால் ஸாமவேதத்தையும்
ஸந்தோஷிப்பிக்கொள்ளும். முதல் தடவை துடைப்பதால் அதர்வ
வேதத்தையும், 2-ஆம் தடவை துடைப்பதால் இதஹாஸ
புராணங்களையும், இடது கை பாதங்களை பரோக்ஷிப்பதாலும்,
சிரஸ், மார்பு, மூக்குகள், கண்கள், காதுகள், நாசி இவை
களைத் தொடுவதாலும், ஓஷதிகள், வனஸ்பதிகள், ஸகல
தேவர்கள் இவர்களைத் திருப்தியடைவிக்கொள்ளும், அவர்களையும்
அடைகொள்ளும். ஆசமனத்தாலேயே ஸகல பாபங்களினின்றும்
விடுபடுகொள்ளும்.

அவ்விதமே ப்ரம்ஹயக்ரு ப்ரகரணத்தில் கேட்கப்படு
கிறது. ஹக்ஷிணத உவலீய' என்பது முதல் 'நாராஸப்ஸீ
ஸ்ரீணாதி' என்பது வரையிலுள்ள ச்ருதியின் அர்த்தம் ஸப்
ஷ்டமாயுள்ளதால் சிலவற்றிற்கு மட்டும் அர்த்தம் சொல்லப்
படுகிறது. ஹக்ஷிணத உவலீய' என்பதால் யக்ஞோபவீதம்

ஊம் பொஹுமீஹுதெதவயதெ ஸவ்யுரிதி யஜெஹவலீத்
 திதெதுதக் ஸூயபுதெ || ஹஸூாவவநிஜு = சூகீணிவநுநாசு
 பூக்ஷாஜு, வாஹியொரவ்யுபயக்ஷஸ் || திம் வரிஜுஜு =
 டெஷூலிதிஸெஷம் | ஸக்யுஹவஸூபுநஜோஷுயொரெவ |
 ஸுஹொயபிநுக் ||

உர அரஜி:—

‘புஷ்பஜெது விசெஷொ஽ஸி கிணிதா஽நகூஜெ ।
வாநதூயம் தயா கூயடா தூயா லிஃ வரிநாஜூநடி ॥ உவ
ஸூஸநு ஸிரஸூகூநடூலிகாஅிதயம் ததஃ । ஸ்ரோதூஉ
யம் உ ஹுதயம் வடுவெடா஽தவியிநா஽஽யவெஃ’ உதி ॥

ஸ்ரீ ஸ்ரீ

‘புகழாடெ’ வாடிள் ஹலுள் உ சீர்: வினெடிஃஸு
 வீகிதழ்! சோஷிதூம் து தகூரி ஹுதூதம் விஸூஜி||
 ஸஃவதூஜிஹுஃதிஃயெந சீர்: பூஜிதூதூளஃகள் | ஸஃ

செய்து கொள்ளும் ப்ரகாரம் ரீனப்பழுட்டப்படுகிறது. கைகளை அலம்பி என்பதில் மணிககட்டு வரையில் அலம்பவேண்டும் என்று சேர்க்கவேண்டும். இது கால்களை அலம்புவதையும் சொல்லும். இரண்டு தடவை துடைத்து என்பதில் உதடுகளை என்று கொள்ளவும். ஒரு தடவை தொடவேண்டும் என்பது உதடுகளுக்கே. மற்றவைகளின் பொருள் எளிதில் அறியக் கூடியதே.

பரத்வாஜர்:— பரம்ஹயக்ருத்தில் ஆசமனக்ரமத்தில் கொஞ்சம் விசேஷமிருக்கிறது. மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். ஒரு தடவை தொடவேண்டும். தலை, இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்குகள், இரண்டு காதுகள், மார்பு இவைகளை முன் சொல்லிய விதிப்படி தொடவேண்டும்.

சேனனார்: — கால் கைகளை அலம்பி, கண்ணால் பார்க்கப் பட்ட ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகவேண்டும். உளுந்து முழுமளவுள்ள அந்த ஜலம் மார்பை அடைந்தால் சுத்தமாகச் செய்கிறது. உதடுகளை மூடிக்கொண்டு, பெருவிரல் அடியால்

ஹதாஜுலிவிஸ்திமவாஜீநஃ ஸுபுஸெநுவுபு || சுஜுஷா
நாபிகாஹுரம் து உகூலு ஸுபுஸெநு || சுஜுஷெ
ந ப்ருசெஸிநுர வுரணம் ஸுபுஸுரநநாபு || சுநிஷுபா
வாஜுஷெந ப்ருதெ ஸுபுஸெநு || சுஜுஷெ
பிஷுபாஹுரம் து வாகுமூ ஸுபுஸெநு || சுஜு
ஷுபுஷெந நாலிம் து ஹுபுயம் திஸுவிஸ்து || ஸவபு
விஸு ஸிரம் பஸுர் ஷெவபுயபிநம் வரெசு || தஷெஷுரெ
ணாவபிநம் யபுரவாஹுதிவிஸுபு || ஸாலிசுரவாபு
கதபுயம் யபுரகாயபிபிஷு || தீயெபு திஸுத
வபு வீகூ ஹுஷு ப்ருகூஷு ஷெஷு ஸுஷுபு சுஜுஷெ
பிஷெநு திஃ வரிபுஷு ஸுஹதாஜுலிவிஸுபு ஸுஷுபு
ப்ருசெஸெ ஸுபுஷு வுரணாஜீநுயாணி ஸுபுஸெநு || ஸ
வபு பிஷு பிஷு உபுஸெநு || சுஸுஷு திஃ வீகூ
புஷு ப்ருபுஷு வாகு ஸுபுஸெநு || சுதூஷுபுஷு வீகூ

இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். சேர்ந்துள்ள விரல்களால்
வாயைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைக
ளால் கண்களையும், பெருவிரல் தர்ஜனீ இவைகளால் மூக்கையும்,
பெருவிரல் சிறுவிரல் இவைகளால் காதுகளையும், பெருவிரல் நடு
விரல் இவைகளால் கைகளையும், பெருவிரல் துனியால் நாபியை
யும், மூன்று விரல்களால் மாபையும், எல்லா விரல்களாலும்
தலையையும் தொடவேண்டும். ஆசமனமிவவிதம் செய்யவேண்
டும். அந்த ஆசமனம் ஒங்காரத்தினால், அல்லது வ்யாஹ்ருதிக
ளால், அல்லது காயத்ரியால் செய்யப்படவேண்டும். அல்லது
மந்த்ரமில்லாமலும் செய்யப்படலாம். ஜலாசயத்தில் 3 அல்
லது 4-தடவை ஜலத்தைப் பருகி, கைகளை அலமபி உதடுகளை
மடக்கி பெரு விரலடியால் இரண்டு முறை துடைத்து, சேர்ந்த
விரல்களால் வாயை மயிருள்ள ப்ரதேசத்தில் தொட்டு மூக்கு
முதலிய இந்த்ரியங்களைத் தொடவேண்டும். எல்லாவற்றிலும்
நடுவில் நடுவில் ஜலத்தைத் தொடவேண்டும். சக்தியில்லா
விடில் மூன்று தடவை பருகி வாயைத் துடைத்து இந்த்ரியங்
களைத் தொடவேண்டும். மிகவும் சக்தியில்லாவிடில் ஜலத்தைப்

நொஞ் ஸுஸெக்' உதி || சுது யயாஸுஸாவம் வுவுஸா ||
 பெஷாம் து ஸுஸாவாயா சிஜோவஸுஸ-நசிநாஜாதல்,
 தெஷாம் விகுஃ | யது வுநம் கதிவயாஜஸுஸ-நசி
 சுது, தஞ்ராவிருசிவவநானுநாநுஸாராஜாநாநொவஸு
 ஸ-ந சிலீதி ஸுதிவநி காடா வுவுஸாவிதல் ||

ஜலஜெஜி கிஷுஸுஸாவாஜெஜிதாஹ விஷு:—

‘ஜாநொரூஜ-ஜெ கிஷுஸுஸாவாநுஸுவிதாரியாசு |
 சுயஸுஸாததகுகொவி ஸஜாநொ நஸுஜிதி’ உதி ||
 ‘ந கிஷுஸுஸாவாஜெ’ உதெதக ஸுவிஷயல் ||

சுத வவ மளதரி:—

‘ந கிஷுஸுஸுதொகொநாநாஜெ’ உதி விஸிநவரி ||

வாஸ:—

‘நாநாஜெசுஷ-யாராவி: ந கிஷுஸுஸுதொக
 கெ:’ உதி ||

பருகி காதைத் தொடவேண்டும். இங்கு அவரவா சாகையில்
 சொல்லியபடி வ்யவஸ்தை. எவர்களுக்குத் தம சாகையில்
 அங்கங்களைத் தொடுவது சொல்லப்படவில்லையோ அவாக
 னுக்கு விகலபம். எந்த சாகையில் சில அங்கங்களை மட்டில்
 தொடுவது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அங்கு விரோதம்
 இல்லாத வேறு வசனங்களை அனுஸரித்து இதர அங்கங்களை
 யும் தொடுவது உண்டு என்று ஸ்ம்ருதிசந்திரிகை முதலியவை
 களில் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஜலத்தின் நடுவில் நின்றுகொண்டும் ஆசமனம் செய்யலாம்
 என்கிறார் விஷ்ணு:— முழங்கால்களுக்கு மேல் உள்ள ஜலத்
 தில் நின்று கொண்டு ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாகிறான்.
 அதற்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்று நூறு தடவை நன்கு ஆச
 மனம் செய்தாலும் சுத்தனாவதில்லை.

நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்யக்கூடாது என்பது
 ஸ்தலத்தில் செய்யும் விஷயம்.

ஆகையினற்றான் கௌதமர்:—நின்றிருப்பவன் எடுத்த ஜலத்
 தினால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது என்று விசேஷிக்கின்றார்.

வ்யாஸரும்:— மழை ஜலத்தின் தாரைகளால் ஆசமனம்
 கூடாது. நின்றிருப்பவன் எடுத்த ஜலத்தினால் ஆசமனம்
 செய்யக்கூடாது.

லுத்திரதெதுவி—

‘ஜாநுஸூரிடுஹுஜோவஜு ஜெரு திஷுனாஹுஜுதி |
தாஹூரியலுயா திஷு னாஹாஜெது விஹுணன்’ உதி ||

சுய ஐதுநெந ஜாநுஸூரிடுஹுவிருஹித்யுசுது,
தயா வ லுத்திவநிகாயா—

‘ஜாநுஸூரிடு ஜெரு திஷுனாலீநம் பூஜுவம்
லுரு | ஸவத்தஸூவி ராஹாநம் தயொலு யுமவசு
லுதி’ உதி ||

யஹ ஜாநுஸூரிடுஜெரு லுதுகாஹுஜாஜெசு, தஹ ஜெரு
கியபாரெண கடுணியிகுதொ ஹதி | யஹாது லுதுவனவ
சுலீந சுஹாஜெசு, தஹ லுதுவனவ கியபாரெண கடுணி |
யஹ வுநருஹயலு, தஹாஹயொரவி கியபாரெணஹ
கடுணியிகுதொ ஹதீத்யுய— ||

தயாஹ வெவீநலி:—

‘சுஹருஹகாஹாஹுஹுஹுருவ ஸுஹுதி | வஹி
ருஹகாஹாஹு வஹிஹுருவ ஸுஹுதி | தலுஹுஹுருக

ஸ்ம்ருதிரத்தத்திலும்:— முழங்கால்களுககு மேல் உள்ள
ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்பவன் தோஷத்தை
அடைவதில்லை. முழங்கால்களுககு கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்று
கொண்டு ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. முழங்கால்களுககு
கீழ் என்றதினால் முழங்கால் அளவு உள்ள ஜலத்திலும்
ஹிரோதமில்லை என்று சொல்லியதாகிறது. அவ்விதமே

ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில்:— முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில்
நின்று ஆசமனம் செய்தால், ஜலத்தில் செய்யும் கர்மத்தில்
யோக்யனாகுறன். ஸ்தலத்தில் கிழக்காய் உட்கார்ந்து ஆச
மனம் செய்தால் ஸ்தலத்தில் செய்யக்கூடிய கர்மத்தில்
மட்டில் அதிகாரியாகுறன். ஒரேதடவையில் இரண்டிலுமிருந்து
ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் செய்யக்கூடிய கர்மங்களில்
அதிகாரியாகுறென்று பொருள்.

அவ்விதமே பைநுளி:— ஜலத்திற்குள்ளிருந்து ஆசமனம்
செய்தவன் ஜலத்தில் செய்யக்கூடிய கர்மத்தில் மட்டில் சுத்த

വേലിറേകം ഉ കൃഷ്ണ വാഴിയാമാരേക ! ഡവുതസുറേ
 ഉവതി' ഇതി ||

முள்ள நகம்:—

‘வாழ்நீரார் வாழ்வொரு ஐந்தெழுதும்
வினா | முடிவு | ஐந்தெழுதும் முடிவு |
முடிவு || தகுதியும் பின்னிப்பிட்டுக் காண்போம்
தன் || சுகாதாரத்துறைக்கு விரைவில் தான் கால்தன்’
உதி ||

உர அரஜி:—

ஐயோவாவிடம் இருந்து வந்திருக்கிற அந்த மூலக்கூறு
வெளிச்சமாகிவிட்டது. அந்த மூலக்கூறு வெளிச்சமாகிவிட்டது.

னாகுறான். ஜலத்தின் வெளியிலிருந்து ஆசமனம் செய்தவன் வெளியில் செய்யக்கூடிய கார்யத்திலேயே சுத்தனாகுறான். ஆகையால் ஜலத்தினுள் ஒரு காலையும், வெளியிலொருகாலையும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும் இரண்டிலும் சுத்தனாகுறான்.

செனனார்:— புஷ்கரிணியிலோ, மடுவிலோ முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில் நின்று ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அதற்குக் கீழுளவுள்ள ஜலத்திலானால் அசுத்தனாவான். ஸம்சயமில்லை. அவ்விதம் ஆசமனம் செய்தவன் அறியாமல் செய்தால் பகல் முழுவதுமுபவாஸமிருந்து ராத்ரியில் புஜிக்க வேண்டும். அறிந்து செய்தால் இரண்டு வேளையிலுமுபவாஸம் செய்யவேண்டும்.

பரத்வாஜர்:— முழங்காலளவுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றவனாய் ஆசமனம் செய்பவன் சுத்தனாகிறான். அதற்குக் கீழானவள்ள ஜலத்தில் நின்றவன் நூறுதடவை ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாவதில்லை. ஜலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஜலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில் மட்டில் சுத்தனாகிறான். ஸ்தலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஸ்தலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில் மட்டில் சுத்தனாகிறான். ஜலத்திலொரு பாதத்

உதிகெ துதிகவஸஸு வஸவஸஸு வஸெ ஸுமி: | வாடிள
குகொமய தூவி ஹொவெொமய தஸுமி: || இதி ||

ய தாவஸம்ஸுகுஹ—

‘நாவு ஸத: ப்ருயணம் விடிதெ’ ஐகி,

ஜானொரபுஜ்ஜெ வதஃ=சூவீநஸ்ய ப்ரயதிணஃ
 யெந ப்ரயதொவதி தசுப்ரயதிணஃ, சூவதிநம் நாவீதி
 தஸ்யாயஃ ||

தயோலு ஸாஸ நகஃ—

‘ஜாநாநாடு’-ஓ ஜெய திஷ்டு யஜாநாநாடுமூலி
 ல-வெசு | சூலீநஜூ-ஸபாநாவா மதக்யுகூா நமூ
 லு’கி’ உதி ||

• ஸ்ரீத்யா-ஸாரொ:வி—

‘ஜாநுஸாடுத்ரு ஜெரு திஷ்நாஸாதி ன்ஹி ஓஷ்நி |
உவலிஸு ஸஜாஸாடு ஜாநுஸாடாடிஸாஜெரு || ஜுரா
வாடுநா ஜெரு ஸாடுஜிசு வ்ஹிஸாஸிடுநெ வ்ஹி: | வ்ஹி
ஸாஸு சுஸாடுசு ஸவ-டுத்ரு ஸாஸிடுஸவ ஸ: || ஜெருஸா

தையும், ஸ்தலத்திலொரு பாதத்தையும் வைத்துக்கொண்டு
ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் சுத்தமாகிறான்.

‘ஜலத்திலிருப்பவனுக்கு ஆசமன விதியில்லை’ என்று ஆபஸ்தம்பர்:— சொல்லியுள்ளாரே எனில், ‘முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவனுக்கு ஆசமனம் விதிக் கப்படுவதில்லை’ என்று அந்த ஸூத்ரத்தினர்த்தமாம். அவ் விதமே சௌனகர்:— முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றவனாய் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அவ்வித மின்றி உட்கார்தவனாகவாவது, படுத்தவனாகவாவது நூறு தடவை ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தநாரத்தில்:— முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில் நிற்குகொண்டு ஆசமனம் செய்பவன் தோஷமடைவதில்லை. முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்திலானால் உட்கார்த்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ஜலத்தில் மட்டிலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஜலத்திலுள்ள கார்யங்கள் மட்டிலும் சுத்தமாகின்றன.

ஜெகாயெடுஷு ஸுயஸு ஸுயகடுஷு | உஹயெஷுஹய
சுஸுஸாநாநுஸுவிதாரியாசு || வாசி வாசி ஸுயெ நுஸு
உக்ஷிணம்: து ஜெய நுஸு || வாசிஹஸுந கம் ஸுயஷு
ஹுயாநெடுக்ஷிணந து' உதி ||

சுரு ஹாரீத்:—

சுருடவாலா ஜெயெ சுயடாதவடணாவரிநம் ஜெய |
ஸுஷவாலா: ஸுயெ சுயடாதவடணாவரிநம் ஜெய ||
சுருடவாலா: ஸுயஸுஷு யஷுயாநெநுராயி: | வஸு
நிஸுராதநதஸு ப்ரதாஸு விவனி ஹி || ஸுஷ
ணாஜெயெ வெவ வஹிரவாருடவாலா | ஸுநம்
உநம் ஜெயெ ஹாரி ஸுயடம் ஹதி நிஷுயு' உதி ||

ஸுஷதெடாவி—

‘யஜெயெ ஸுஷவஸுண ஸுயெ வெவாருடவாலா |
ஸுயடம் தடாக்ஷஸம் விஷு உஹிஜடாநு உ யத்யத்யு’
உதி ||

ஸ்தலத்தில மட்டிலானால் ஸ்தலத்திலுள்ள காரயங்களில்
னாகுறன். இரண்டிலுமிருந்து ஆசமனம் செய்தால் இரண்டி
லும் சத்தனாகுறன் இடது காலு ஸ்தலத்திலும், வலது காலு
ஜலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இடது கையால் ஜலத்தைத்
தொட்டுக்கொண்டு வலது கையினால்சமனம் செய்யவேண்டும்.

இங்கு ஹாரீத்:— ரா வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், தர்ப்ப
ணம், ஆசமனம், ஜபம் இவைகளை ஜலத்திலிருந்து செய்ய
வேண்டும். உலார்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், தர்ப்பணம்,
ஆசமனம், ஜபம் இவைகளை ஸ்தலத்தில் செய்யவேண்டும். ரா
வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் ஸ்தலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்
தால், அவனின் வஸ்த்ர ஜலத்தை ப்ரேதர்கள் அருந்து
கின்றனர். உலார்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் ஜலத்தின் நடு
விலும், ரா வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் ஜலத்திற்கு வெளியி
லும் இருந்து செய்யும் ஸ்நானம், தானம், ஜபம், ஹோமம்
எல்லாம் பலனற்றதாகின்றன.

ஸம்வர்த்தநம்:— உலார்த வஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்திலும்,
ரா வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்தலத்திலும், முழங்கால்களுக்கு வெளி

சூட்டவாலஸா ஸாநவ்யுதிரிசுதகாநெ ஸ்யுநெ ந
கூயபாஷெவ | ஸுஷ்வாலஸா து ஜாநொரயஸாசு ஜெநெ
ஸிகா ந கூயபாஷித்யுயஃ ||

தயா ஸ்யுத்யுயஸாரெ—

‘நஜெநெ ஸுஷ்வஸுண நஸ்யுநெ வாட்டவாலஸா |
சூவாஜாகியாஃ கூயபாஷியொஜாநு நகூசுவிசு’ உதி ||

விஷுரவி—

ஜாநுஷா ஃவரிஷாதூ ஸுஷ்வாலாஃ ஸிதொ
ஜெநெ | ஸநூஜாஜாநு கூவடஹசுஷுதி கடிவந’ உதி ||

ஸ்யுதிரதெ—

‘ஸாஹஸாரெ வ ஸூயபாவெயு ஜெநாதஜடந
தவடெண | ஜெநெஷிஹொஜெ ஸுஷ்வண ஜெநெ கூவடஹ
சுஷுதி’ உதி ||

யில் கைகளை வைத்துக்கொண்டும், செய்த கார்யம் முழுவதும்
ராக்ஷஸமென அறியத்தக்கதாம். “ரா வஸ்தரத்துடன் ஸ்நான
காலமின்றி மற்றகாலத்தில் ஸ்தலத்தில் செய்யவே கூடாது.
உலர்ந்த வஸ்தரத்துடன் முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில்
நின்றுகொண்டு செய்யக்கூடாது” என்பது பொருள்.

அவ்விதம் ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— உலர்ந்த வஸ்தரத்
துடன் ஜலத்திலும், ஈர வஸ்தரத்துடன் ஸ்தலத்திலும் இருந்து
ஆசமனாதி கரியைகளைச் செய்யக்கூடாது. முழங்காலுக்குக்
கீழுள்ள ஜலத்திலிருந்து ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது.

விஷ்ணுவம்:— உலர்ந்த வஸ்தரத்துடனிருப்பவன் முழங்
காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஸந்த்யை, ஆச
மனம் இவைகளைச் செய்தால் ஒருகாலும் தோஷத்தையடை
வதில்லை.

ஸ்ம்ருதிர்த்தத்தில்:— ப்ராம்ஹஸ்நானம், ஸூர்பார்க்யம்,
ஜலோத்ஸர்ஜனம், தர்ப்பணம், ஜலேஷ்டி (அவப்ருதம்) ஹோ
மம் இவைகளை உலர்ந்த வஸ்தரத்துடன் ஜலத்தில் செய்வதால்
தோஷமில்லை.

யதூ ஸ்வதவ்வநடூ—

‘ஜம ஸுஸுஸூ நாவாஜெஜுவாவானா ஜெரு ஸுமிஃ |
வெஹிரானஸூ சுவாஜெ ஜெவா ஸுஜிஜவாபுயாசி’ உதி,

யடிவி வராஸாவவநடூ—

‘சுவயதூநொதி யஃ கெஸாநு ஸூகூர பூஸுவதெ
ஜிஜஃ | சுவாஜெஜூ ஜெஸூரவி ஸ வொஹுஃ விதூஜெ
வதெதெ’ உதி, பூஸுவதெ=சூடிவெஸூர ஜெஜெதூ
விஸுஜதி | வொஹுஃ=வெதூகம் ஜெவிகுவாநுஷூதூ
ஜெஹு உதூயுஃ ||

யடிவி வூஸாவவநடூ—

‘ஸொவாநதொ ஜெஸூரவா நொஷீஷீ வாஃஃஃ
ஜெஜூயஃ’ உதி, ததூவடூ ஸாநொதூரகூராவஜெநவிஷயடூ ||

யடிஹ டிகூஃ—

‘ஸூகூரஃஃஃவாஜெ ஜூஜா விபூஃ வாடிள கூகூர

ஆனால், “ஸ்தலத்திலிருந்து ஜலத்தை ஆசமனம் செய்யக்
கூடாது. ஜலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்பவன் ஜலத்தில்
செய்யும் காரியத்தில் மட்டில் சுத்தனாகிறான், ஆகையால் ஜலத்
திலும், ஸ்தலத்திலுமிருந்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ
விநமாகில் சுத்தியையடைகிறான்” என்று ஸம்வர்த்தவசனமும்,
“ஸநானம் செய்தவுடன் எவன் மயிர்களை உதறுகின்றானோ, நா
வஸ்தரத்துடன் மல, மூத்ராங்களை விடுகின்றானோ, ஜலத்தி
லிருந்து ஆசமனம் செய்கின்றானோ அவன், பித்ருக்களையும்,
தேவர்களையுமுத்தேசித்துச் செய்யும் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க
அர்ஹனாவதில்லை” என்ற பராசரவசனமும், “பாதாக்ஷயுடன்
கூடியவனாய், ஜலத்திலிருப்பவனாய், தலைப்பாகையுடையனாய்
ஆசமனம் செய்யக்கூடாது” என்ற வ்யாஸ வசனமும் விரோ
திக்கின்றனவே எனில், அவையெல்லாம் ஸநானத்திற்குப்பிற
காலத்தில் செய்யுமாசமனத்தைப் பற்றியதாம். ஏனெனில்,

தக்ஷிஃ— “ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுது ஸநானம் செய்த
வுடன் ஆசமனம் செய்கின்றானோ அப்பொழுது, பாதங்களை

ஸுமெ | உமயொரவ்யுஸள ஸும: தத: கசு-க்ஷரோ
ஹவசு' உதி |

வராஸரொஃவி—

ஃஜமெ ஸுமஸுநாயாசெஜமஸு வஹிஸுமெ | உமெ
ஸுபுஷ்டி ஸுபுஷ்டி உமயசு ஸுமிஹவசு' உதி ||

வனதவ ஸுக்ர யசுபுஷ்டி; ததிஷய'தி ராய
வீமெ ||

வ்யாஸ:—

கூஸெ: வுதம் ஹவசு ஸுநம் கூஸெநாவ
ஸுஸெஜி: | கூஸெந யொபுதம் தொயம் ஸுபுஷ்டி
ந ஸுபுஷ்டி' உதி ||

ஹாஸாஜ:—

வஹிஸும: கூஸகரொ திஜஸுமிருவஸுபுஸெசு'
உதி ||

ஜலத்திலும், ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம்
செய்யவேண்டும். அதனால் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான்.
எல்லாக் கர்மங்களிலும் யோக்யனாகிறான்” என்பதால்.

பராசரமும்:—“ஸ்தலத்திலிருந்து ஜலத்திலாசமனம் செய்யக்
கூடாது. ஜலத்திலிருந்து வெளியான ஸ்தலத்திலாசமனம்
செய்யக்கூடாது. இரண்டையும் ஸ்பாசித்துக்கொண்டு ஆச
மனம் செய்தவன் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான்” என்பதாலும்.
இதுவும் ‘எவன் ஸநானம் செய்து, ரா வஸ்தாத்துடனிருக்
கின்றானோ அவனைப்பற்றியது’ என்று மாதவியத்திலுள்ளது.

வ்யாஸ:— குசங்களுடன் செய்யும் ஸநானம் சுத்தமா
யாகிறது. ப்ராம்ஹணன் குசத்துடன் ஆசமனம் செய்ய
வேண்டும். குசத்தினுலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தைப் பருகுவது
ஸோமபானத்திற்குச் சமமாகும்.

பாரத்வாஜ:— ப்ராம்ஹணன் குடுமியைக் கட்டி, குசத்
தைக் கையிலுடையவனாய், சுத்தனாய் ஆசமனம் செய்ய
வேண்டும்.

கூஸபூசம்ஸா ||

கூஸபூசம்ஸாசீஹ மொஹிதம்—

‘கூஸசீதிரெ ஸீதொ ஸூஹா கூஸசீசெஜ் து
கெஸவம் | கூஸாஹே ஸஹரம் விஜாச ஸவெ-டி டெவாஸசீ
ஹதம்’ ஐதி ||

ஹாஸ்தொ:வி—

‘கூஸஹஸ்தெந யஜ்வம் டாநம் ஹெவ கூஸெஸஹ ||
கூஸஹஸ்தெந யொஹஸ்தெ தஸ்ய ஸஹா நவிஜ்யதெ ||
கூஸசீதிரா து யம் கணெ ஸசீவஹதி ஸவ-டிதா | அஹ்யதெ
ந ஸ வாவெந வஜ்வதூரீவாஹஸா || கரெ கணெ ஸிவா
யாம் உ கண-டியொரூஹபொரவி | வலிதூயாரகொ யஸு
ந ஸ வாவெந அஹ்யதெ || ஜவஹாசீஹரா பெ தெ
சுஸுநாஹ்யதூரூபிணம் | வலிதூக்யதஹஸ்ய விஜ்வணி
டிஸொ டிஸ’ ஐதி ||

குச ப்ரசம்ஸை.

குசத்தின் ப்ரசம்ஸையைச் சொல்லுகிறார்,

கோபிலர்:— குசத்தின் அடியில் ப்ரம்ஹாவும், குசத்தின்
மத்யத்தில் கேசவனும், குசத்தின் றுணியில் சங்கரனும், குசத்
தின் நான்கு புறங்களிலும. ஸகல தேவர்களு மிருக்கிறார்களென்
றறியவும்.

ஹாரீதரும்:— குசத்தை ஹஸ்தத்தில் தரித்துச் செய்த
ஜபம், தானம், போஜனம் இவைகளின் புண்யத்திற்குக் கணக
கில்லை. எவன் கழுத்தில் குசமாலையை எப்பொழுதும் தரித்
கின்றானோ, அவன் தாமரையில் ஜலத்துடன் சேராததுபோல்
பாபத்தோடு சேரமாட்டான். கை, கழுத்து, குடும்பி, இரு
காதுகள் இவைகளில் பவித்ரத்தைத் தரித்திருப்பவனும் பாபத்
துடன் ஸம்பந்தப்படுவதில்லை. ஜபம், ஹோமம் இவைகளை
அபஹரிப்பவரும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத உருவமுடைய
வருமான அஸுரர்களெவரோ, அவர்கள் பவித்ரத்தைக் கையில்
தரித்துள்ளவனைக்கண்டு பத்துத்திக்குகளிலும் ஓடுகின்றனர்.

மொழிதும்—

‘வெஜாபயா ஸுரெநு ஸு ஸுமம் ஹெஹ ஹாஸு
உ | உகாபுயம் யயா விஷ்ணு ரெவம் விபுக்ரெ கூஸம் ||
ஹதபெதவிஸாபாஸு யெவாநெ ஸுஹராஹஸாஃ |
விபாஹுஹிகுஸாநு டிபுஹா டிஹம் மஹுயொஹவாஃ’
உதி |

கோகணெயம்—

‘கூஸவாணிஸுஹா திஷ்ணு ஸுஹெணா உஹஜி-
தம் | ஸநிதம் ஹநிவாவாநி தஹராஸிநிவாநதம்’ உதி ||

கௌஸிகம்—

‘கூஸாஸநம் வரம் வநிதம் யதீநாம் து விஸெ
ஷதம் | கூஸாஸநாவவிஷ்ணு ஸிஷுதெ யொம உதரீ ||
யயா வுஹரவணெஷு சுவாம் நெவொ ந விஷுதெ |
ஹவம் வவிசுஹஸு வாவநெவொ ந விஷுதெ | சுஹ
விசுஹரம் சுஸிஷு ஸுஹெணா ய உஹஸுஸெஸ | சுஹ
தம் தஸு தகஸவ-ஹவத்யாபநம் தயா’ உதி ||

கோபிலர்:— இத்தானின் கையில் வஜாமபோலவும், பரமேச
வானின் கையில் சூலம்போலவும், விஷ்ணுவின் கையில் சகரா
யுதம்போலவும், ப்ராம்ஹணனின் கையில் குசமுள்ளது. பூதங்
கள், ப்ரேதங்கள், பிசாசங்கள் வேரு ப்ரம்ஹராஹஸாகள்
என்ற எல்லோரும் ப்ராம்ஹணன் கைகளிலுள்ள குசங்களைப்
பார்த்தால் தலைகுனிந்தவர்களாய்த் தூரத்தில் செல்லுகின்றனர்.

மார்க்கண்டேயர்:— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் குச
பாணியாய் டம்பயில்லாமலிருக்கவேண்டும அவ்விதமிருப்
பவன், நித்யமும் தன் பாபங்களை, பஞ்சகருவியலை அகனிபோல்
பொசுக்குகிறான்.

கௌசிகர்:— குசத்தால் செய்த ஆஸனம் மிகச் சுத்தமா
கியது. ஸன்யாஸிகளுக்கு விசேஷமாய்ச் சிறந்தது. குசா
ஸனத்திலுட்காருபவனுக்குச் சிறந்த யோகமஸித்திகுகின்றது.
தாமரை இலைகளில் ஜலத்தின் பற்று எப்படி இல்லையோ, இவ்
விதம் குசபகித்தத்தைக் கையிலுடையவனிடம் பாபத்தின்
பற்று இருப்பதில்லை. எந்த ப்ராம்ஹணன் பகித்தத்தைக் கை
யில் தரியாமல் ஆசமனம் செய்கின்றானோ, அவனின் கார்யம்
முழுவதும், ஆசமனமும் அசுத்தமாகின்றது.

வ்யாஸஃ—

‘சுஜா-ஷாநாஸிகாஸி’ து மிஸ் வெதாஜிஹம்
ஸிர்! ருஹ்ண து தக் காலாஸு ஸிராஸு கரொ
ஸுஸி: || வாவநாஸுத் ததொ ஹ்ணு கஸகாஹ் நயார
ஸு’ ஹி ||

ஸர்தாதவஃ—

‘ஜிவெ ஹொரெ தயா லாநெ ஸ்ராக்யெ வித்ய
தவ-நெ | சுந்யூநம் து காரம் காய-பாக வஸுவண-
நஜெதெஃ கஸெஸெஃ || களஸெயம் ஸிஹ்யாஹித்யம் வவி
த்யம் லக்ஷ்மிணெ கரெ | ஸுஜ்ஜாநஸூ வஸெஷெண நாஹ
ஷெஷெண விஷ்யதெ’ ஐதி |

കുറി:-

உலாஹாஜேஷ வாணிஹாம் விநெபுடி-ஊ-பவித்ரு
கெ | யாரணியெ பூயதெந் பூஹுந்நிஸநிதெ ||
ய ராவதெ னேஹாம் உ தயா கௌபவித்ருகெ
பூஹுந்நி விஜாநீயா டிநித்ரு து யயாராஹி || பூஹு

வ்யாஸர்:— ருத்ரன் ப்ரமஹதேவனின் தலையைப் பெரு விரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் சேதித்தார். அக்காலம் முதல் கை அசுத்தமாகியது. ஆகையால், சுத்தமாக்குவதற்காகக் கையில் சூசம் தங்கம் இவைகளைத் தரிப்பது விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

சாதார்பர்:- ஜபம், ஹோமம், தானம், அத்யயனம், பித்ரு தர்ப்பணம் இவைகள் செய்யும்பொழுது பொன், வெள்ளி, குசம் இவைகளுடன் சேர்ந்ததாய்த் தன் கையைச் செய்து கொள்ளவேண்டும் கௌசேயத்தாலாகிய பவித்ரத்தை நித்யமும் வலதுகையில் தரிக்கவேண்டும். போஜனம் செய்பவன் அவசியம் தரிக்கவேண்டும். அவன் அன்னதோஷத்துடன் பற்றுவதில்லை. (கௌசேயம் பட்டுனால்)

அந்நி:— பராமஹணர்கள், பரஹ்மக்ரந்தியுடன் கூடிய தர்ப்பபவிதரங்களை இரண்டு கைகளாலும் பரயத்னத்துடன் தரிக்கவேண்டும். பூணூலிலும், மௌஞ்ஜியிலும், குசபவித்ரத்திலும் பரமஹகரந்தியையே செய்யவேண்டும். மற்றவைகளில் தன் இச்சைப்படி க்ரந்தியைச் செய்யலாம். பரமஹ

யஜெஜெ வெவெவ வுஹமுந்நிவித்யயதெ | மொஜெந
வததுஹம் வெபாசு வரவ யஜெநா நஹீயதெ' உதி ||

சுதூஜாஹிநியஜெரி டஸிததஸுந்நி காயாழ—

‘யாயெநாநாநிகயா டஹெநா ஜெஜெநாநாநிகயாநவி
வா | உஹாஜாநாநிகாஹ்யா து யாயதம் டஹதவலிசுக்ஷ’
உதி ||

ஸம்வதது—

உஹாஜாநிவி ஹஹாஹ்யா வலிசு யாரபெஜெஜெ |
நெஜெவெ கஜெணி விநெஜெ வுஹமுந்நிஸிநிதஸு || சுமூம்
து வுஹநெவதம் முந்நிவெதவவவவவதெ | ரஜெ
ஸீஸாநநெவத்யாநாநிகாயா து யொஜெயெசு' உதி ||

சுதி —

உஹாஜாநெவ ஹஹாஹ்யா விநெபெததவலிசு
கெ | வுஹமுந்நிஸிநாயெசு வலிநெஜெ கஜெவவதணி ||
வாணிஹ்யா ஸவததா யாயெத கஜெகாமெ விஸெஷதம் |
புபஜெம் வஜெயெசு வவத திதீயம் து ந வஜெயெசு ||

யக்ருத்திலும் ஜபத்திலும் ப்ரம்ஹகாரந்தியே விதிக்கப்படுகிறது.
போஜன காலத்தில் வர்த்துளமாயுள்ள பவித்ரம் விதிக்கப்படு
கிறது. இவ்விதம் செய்வனாகுப புண்யம் குறைவதில்லை.

இங்கு விரல்களின் நியமம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது

சந்த்ரிகையில்து:— பவிதாவிரலால் தாப்பத்தைத் தரிக்க
வேண்டும். அல்லது நடுவிரலால் தரிக்கலாம். அல்லது இரண்டு
பவித்ர விரல்களாலும் இரண்டு தர்ப்பபவித்ரங்களைத் தரிக்கலாம்.

ஸம்வர்த்தி:— தேவகாமத்திலும், பித்ரு கர்மத்திலும்,
ப்ரம்ஹகாரந்தியுள்ள பவித்ரத்தை இரண்டு கைகளாலும் தரிக்க
வேண்டும். பவித்ரத்தின் நுனிக்கு பம்ஹாவும், முடிசுக்கு
விஷ்ணுவும், அடிப்பாகத்திற்கு ஈசானனும் தேவதைகளாம்.
பவித்ர விரலில் தரிக்கவேண்டும்.

அந்ரி:— ப்ரம்ஹணர்கள், ப்ரம்ஹகாரந்தியுடன் கூடிய
தர்ப்பபவித்ரங்களை இரண்டு கைகளாலும் சுத்தமான நடுரேகை
யில் எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். கர்மானுஷ்டான காலத்
தில் அவச்யம் தரிக்கவேண்டும். முதல் ரேகையைத் தாண்ட
வேண்டும். இரண்டாவது ரேகையைத் தாண்டக்கூடாது.

உயொஹு வவடனொகிடுகெ வலிதும் யாரயெஹுயம் | சுறு வவடலிதொஹுடலுவொவாவுகிகரொ ஹி லம் || கெஹு
யெவ வுஜாகாரொ கெடுயெ வவடாடாடலாயகம்' உதி ||
வனதக காகிவிஷயம் ||

வனடெஹெந வவடநிபகிராஹ லவனவ — 'சுஹுண்ட
கெடுயெஹெந து வலிதும் யாரயெஹுஜி | ராஜாரம் ஹி
வவடகெ யெவ விஸாகெஹு கரலு' உதி ||

வுதிஹாலொ --

வவடலிதொஹுடலுவுஹுயெஹு வலிதும்
கழ | வனஹி: சுஹிபயெஹு வ உதுஹிபுது தயா விஸம் ||
உஹாஹுடெவ ஸாடுஹு ஹுஹாராணாம் தயெவவ'
உதி | சுஹாராணாம்=சுஹுஹொகாநாடி ||

வுதிஹுடலொ --

வவடலொ வா ஹெஹுஹுஹு வலிதும் ஹுதிதம்

இரண்டு ரேகைகளின் நடுவில் பவிதரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.
“ நுனி ரேகையில் தரித்த தர்ப்பம் தபஸ்ஸை விருத்தி செய்வ
தாகும். ப்ரஜையை விருமபியவன் நடுரேகையில் தரிக்கலாம்.
அடிரேகையில் தரித்த தர்ப்பம் ஸர்வார்த்தங்கனையும் ஸாதிககக்
கடியது.” இந்த வசனம் காம்யகர்ம விஷயம்

வர்ணபேதத்தை அனுஸரித்து ரேகைகளின் நியமத்தைச்
சொல்லுகின்றார், அந்ரியே—

விரலின் அடிப்பாதேசத்தில், பவிதரத்தைப் ப்ராம்ஹணன்
தரிக்கவேண்டும். சுஹ்ரியர்களுக்கு இரண்டாவது பர்வத்தி
லும், வைசயர்களுக்குக் கையின் நுனியிலும் தரிப்பதற்கு விதி.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில்:— ஏழுதர்ப்பங்களால் ப்ராம்ஹண
னுக்கும், ஐந்து தர்ப்பங்களால் சுஹ்ரியனுக்கும், நான்கு தர்ப்ப
ங்களால் வைசயனுக்கும், இரண்டு தர்ப்பங்களால் சூத்ரர்
களுக்கும், ஆந்தரர்களுக்கும் (அனுலோமர்களுக்கும்) பவித்
ரம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— அல்லது எல்லா வர்ணத்தாருக்
குமே இரண்டு தர்ப்பங்களால் செய்யப்பட்ட பவிதரம் விதிக்க

தவாசு வலித்ரும் ஸததம் திவெஜவெடடிவராயனெண் :
கதிடாநுஷாநநிரதெயடாயடம் நெதரஜாதிலி' உதி :

காத்யாயநம்—

‘ஸவ டஹடாஸுஹாயயடா வ்லிவெஷ்ருஸுடஹம் :
தெ ப்ருஸஸூ திஜாதீநாம் வெவெ விவெசு ம கதிடனி ||
சுபுஸாதிதாம் ஸுதா டஹம் ப்ருஸாதிதாஸு கஸாஃ
ஸுதாஃ | ஸதிவாஃ கஸதவாஃ ப்ருகாஃ திநாஸா
ஸுணவஸுஜிதாம் || சுவிநாஸா ஹஸுஷாஸா ஹஸூ
வெவெ ப்ருகாணதம் | கஸதவாஸதி விவெஜயா வெவெஸு
புராஃ ஸகிவரெசு || திநாஸாநவி வெவெ டஹம் நதி
வாநு கெகிவாநு ஸஹாநு | வித்யவெவெவாஸடம் து
ஸகிவரெசு கஸாஸாநு திஜம் || திவெசுதிவா ம்ருவீதவாஃ
ப்ருஸாஸடம் கஸஸாதாஃ | சுதிக்காயெடவ யாமெ வ ஸ
திவாநு வரிவெடயெசு || ஹரிதா யஜியா டஹம் வீத

வேதங்களோதுகின்றவரும், கர்மடர்களுமான மூன்று
வர்ணத்தார்களே முடிபுள்ள பவித்ரத்தைத் தரிக்கலாம். மற்ற
ஜாதியாகள் (சூத்ரர்கள்) தரிக்கக்கூடாது.

காத்யாயனர்:— எள்விலையும வவிலுண்டாகிய சப
மான ஏழு தாபபங்களைத் தரிக்கவேண்டும். பராமஹண்
களுக்குத் தைவகாமத்திலும், பித்ருகர்மத்திலும் அவைகளே
சிறந்தவைகளாகும். பூவில்லாதவைகள் தாபபங்களெனப்படும்.
பூவுள்ளவைகள் குசங்களெனப்படும். வேருடன் கூடியவை
குதபங்களாம். துனியில்லாதவைத் த்ருணங்களாம். துனி
வெட்டப்படாமலும் உலராமலும், குட்டையாயும், உள்ளவை
குதபங்களெனப்படும். அவைகளாலேயே ச்ராத்தம் செய்ய
வேண்டும். துனிவெட்டப்பட்டதும், வேரில்லாததும், அழ
கியதுமான தர்ப்பங்களை, பித்ருகார்யம், தேவகார்யம், ஜபம்
இவைகளில் உபயோகிக்கவேண்டும். ப்ரஸ்தரத்திற்காகும் குசங்
களை வேர் இல்லாதவைகளாகக் காஹிக்கவேண்டும். அக்னி
கார்யம், யாகம் இவைகளில் வேருடன் கூடியவைகளை வர்
ஜிக்கவேண்டும். பசுசை நிறமுள்ளவை யாகார்ஹங்கள். மஞ்

காஃ வாகயஜிகாஃ | ஸரிஹாஃ வித்யுதெவதூஃ கலூஷா
வெவஸுதெலிகாஃ' உதி || வித்யுதெவதூஃ=வித்யுதூஃ ||

தயாவு யரிஃ—

‘ஸரிஹஸு ஹவெதூஃ வித்யுணாஃ ஸ்ராககரிபுணி |
ரிஹெந யொகாநு ஜயதி கௌஸு ஸ ரிஹாதூநஃ' உதி ||

வனததெகொலிஷு ஸ்ராகவிஷயி || பதஸுவனவாஹ—

‘வனகொலிஷு கௌராஃ காயுதூஃ ஸரிஹா யஜி
கரிபுணி | வஹியுஹநாஸுபுஹநாஃ ஸவஹு வித்யு
கரிபுஸு' உதி ||

வஹியுஹநாஃ=உவரிஹம் யுஹநாஃ ||

தயாவு மொஹிஃ—

‘உவரிஹம் யுஹநாஃ வித்யுகாயெஹு' உதி ||

சுள் நிறமுள்ளவை பாகயக்ஞார்ஹங்கள். வேருடன் கூடியவை
பித்ருகார்யயோக்யங்கள். பலநிறங்களுள்ளவை வைசவதே
வார்ஹங்களாம்.

அவ்விதமே யமன்:—பித்ருக்களின் சராத்தத்தில் தர்ப்பம்
மூலத்துடனிருக்கவேண்டும். குசத்தின் மூலத்தால் பல புண்ய
லோகங்களை அவனடைகிறான். இது ஏகோத்திஷ்டவிஷயம்.
ஏனெனில், யமனே மேல் வருமாறு சொல்லுகிறார்:— ‘ஏகோத்
திஷ்டத்தில் குசங்களை வேருடனுபயோகிக்கவேண்டும். யாகத்
திலும், பித்ருகர்மங்களெல்லாவற்றிலும் வெளியில் நறுக்கப்
பட்டவைகளாயும், ஒரே தடவையாய் நறுக்கப்பட்டவைகளாய்
மிருக்கவேண்டும், இங்கு ‘வெளியில்’ என்பதற்கு வேரின்
ஸமீபத்தில் என்று பொருள்.

அவ்விதமே கோபிலர்:— ‘மூலத்திற்கு ஸமீபத்தில் அறுக்
கப்பட்ட தர்ப்பங்களைப் பித்ருகார்யத்தில் உபயோகிக்க
வேண்டும்’ என்கிறார்.

உந்நிகாயாழ—

‘உவதினும் தயா யுதிநாஃ ஞாநாயுதம் து கஸாஃ
ஸுதாஃ । தயா ஸாநாகநீவாரண உதிவயா உ ஸகிஷா
ஹதா’ ஐதி ॥ வனகொலிவெத தா ஞாநாயுதித்யயுதம் ॥

[illegible]

சுத்திரிகையில்:— சராதத்தத்திற்காகிய குசங்கள் மூலத் திற்குச் சமீபத்தில் நறுககப்பட்டவைகளாயிருக்கவேண்டும். ச்யாமாகம், நீவாசம், அறுகு இவைகளும்விதமேயிருக்கவேண்டும். இங்கு 'சராதத்தத்திற்கு' என்பதற்கு ஏகோத்திஷ்டம் தவிர மற்ற சராதத்தத்திற்கு என்று பொருள். ஸபிண்டகரணம் வரையில் செய்யும் பித்ருகரியையை ருஜுவான தர்ப்பங்களால் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டகரணத்திற்குப் பிறகு விதிப்படி இரண்டாய் மடித்த தர்ப்பங்களால் செய்யவேண்டும். பவித்ரங்களும்படியே. பித்ருக்களை உத்தேசித்துச் செய்யும் எவ விதமான கார்யங்களும், இரண்டாய் மடிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் பவித்ரங்கள் இவைகளால் செய்யப்படவேண்டும். எவ வயலில் உண்டாகிய தர்ப்பங்களை இரண்டாய் மடித்து பித்ருகளுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். தேவகர்மங்களில் (யஜுஜ்யா) இஷ்டப்படி செய்யலாம். குசத்தின் அடியினால் பித்ருகர்மத்தையும் நடுவினால் ஸ்நானம் தானம் இவைகளையும், துனியினால் தேவகர்மங்களையும், ஸம்பத்தை விரும்புகின்றவன் செய்யவேண்டும். இங்கு மூலத்திலுள்ள 'யஜுஜ்யா' என்ற பதத்திற்கு, திலகேஷ்டரத்திலுண்டாவது முதலிய நியமங்களில்லாவிடினும் என்று பொருள்.

ஸாதுஜாய நஃ—

‘கூஸாடுமெ ஸுவாயெஷ்வாநு சீநுஷாநு கூஸ
சீஷுதம் | அமணிகுது சீநுஷாடுமெ: விதுநு ஸநவ-
யெஜிஜம்’ ஐதி || சீநுஷுதவ-டுணெ சீஷுஷு பூஜாவது
தீய-ஸம்வநம் || அமணிகுதுசீநுஷாநு விது
தீய-மதாஜாதித்ய-ம் ||

ஸூத்திர-ஸாரொ —

வலிஞ்சுர ஸூதாநெயுறில் கட்டாடினாதிஜை. | கௌ
நாஞ்சுரொராவாவி டிஹ-நாஞ்சுரொராவா வா || தம் கௌ
வியவதூபநம் நதஜெடிநயா தஜெகி | சுநெடி டிஹ-நா
வாநாஜா ஜஜெஜெடிவ-நம் வுநெவதகி' ஹதி ||

ദീക്ഷ-ശുശ്രൂഷ:

வெவ்விதென ஹெஸ்து கயடா ஞாமிநகியாழ

சாலங்காயனர்:— குசங்களின் நுனிகளால் தேவாகளையும், மத்யங்களால் மனுஷ்யர்களையும், இரண்டாய் மடித்து அடி. நுனி இவைகளால் பித்ருக்களையும், பராமஹன் தர்ப்பிகக வேண்டும். மனுஷ்யதர்ப்பணத்தில் தாப்பங்களின் நடுவுக்கு ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்துடன் ஸமபந்தம். அடி நுனி இவைகள் சேர்ந்து பித்ருதீர்த்தத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பது பொருள்.

— பராஹ்மணை சுத்தஞாய கா
மத்தில் ஆதாவுடன் பவித்ரத்தைக் கையிலுடையவனாய் ஆச
மனம் செய்யவேண்டும். குசத்தைமடடிலும், அல்லது தாப்
பத்தைமடடிலுமாவது தரிககவேண்டும். அந்தககுசம விதிப்
படி க்ரஹிக்கப்பட்டதானால் அதை விடக்கூடாது இல்லா
விடில் விட்டுவிடவேண்டும். மற்றத் தாப்பங்களை விட்டுவிட
வேண்டும். தூர்வையை (அறுகை) முந்தியே விட்டுவிடவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயர்:— பவித்ரத்துடன் கூடிய கையினால் ஆச மனம் செய்யவேண்டும். அந்தப்பவித்ரம் அசுத்தமாவதில்லை. ஆனால் போஜனம் செய்தால் அந்தப் பவித்ரம் உச்சிஷ்டமாகும்.

நொலிஷ்டம் தக வலித்ரும் து மூகொலிஷ்டம் து வஜ-
யெசு' உதி ॥

வனதக மூநிவி ஹீ நடிவடாவிபூயபு ॥ தயாவ ஹாரீ தம்—
'மூநியபுஸ்ய வலித்ருஸ்ய ந தெநாவரிநம் வரெசு'
உதி ॥

ஸளநகொஃவி—

'நஸுஸுமூநி நாவாரெ நடிவடாவிஃ கராவந'
உதி ॥

ஸூதிஸாரெ—

'மூநீகூதவலித்ருண நமூஜீயாநூயாவரெசு । ந
விவெஷி கௌடீத தகா தஹாணிதம் ஹவெசு' உதி ॥

ஹாஜஃ—

'மூநியாஸுதவலித்ருண கௌடீதாவரிநம் யபி । தக
வலித்ரும் வரிதூஜி வுநராவரி ஸூஜிதி' உதி ॥

கெவிதூ—வனதாநி வவநாநி கெவயாவரிநவிஷ
யாணி । கடிஜாவரிநெ ந ஷொஷம், 'ஸவலித்ருஸுடிஷெடா

அதை வாஜிககலேண்டும் இவ்விதம் சொல்லியது முடிச்சு
இல்லாத தாப்பததைப்பற்றியது. அவ்விதமே,

ஹாரீதர்:— எந்தப்பவித்ரத்திற்கு முடிச்சு உள்ளதோ
அதனால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

சேளனகரும்:— பரம்ஹகரந்தியுள்ள பவித்ரத்துடன் ஆச
மனம் செய்யக்கூடாது அருகருடன் ஒருகாலும் ஆசமனம்
கூடாது.

ஸ்மருதிஸாரத்தில்:— முடிப்புடனுள்ள பவித்ரத்துடன்
போஜனம் செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் கூடாது. ஜலபான
மும் கூடாது. செய்தால் அப்பொழுது அந்த ஜலம் ரக்தத்
திற்கு ஸமமாகும்.

பரத்வாஜர்:— முடிச்சுடன் கூடிய பவித்ரத்துடன் ஆச
மனம் செய்தால் அந்தப்பவித்ரத்தை விட்டுவிட்டு, மருபடி
ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

இங்கு சிலரோவெனில் "இந்தவசனங்களெல்லாம் ஸாதா

வா கரீ-பாஜா^மவ^மசீநம் உரெசு | நொ^மலிஷ்டம் தக் வ^மடிஷ்ட^ம
 ம^மகொ^மலிஷ்டம் து வஜி^மபெசு || வ^மலி^மகு^மமு^மநி^மசீ^மநா^மஜி^ம
 சீ^மண^மதெ^ம நிக்^மதி^மவெ^மலி^மஜி^ம | வா^மதெ^மவ^ம நிக்^மதி^மவெ^மடி^மஷ்ட^ம வ^ம
 லி^மபு^ம : வ^மதி^மடி^மபி^மஷ்ட^ம : சீ^மசு^மடி^மநெ^மடி^ம ந^மடி^மநொ^மசு^மடி^ம
 ம^மகா^ம டெ^மவ^மபா^மஸ்தம் ஜி^மபெசு'உ^மதி^மஸா^மணா^மசு' உ^மதா^மம^ம : ||

കുലശ്രീകുഃ---

வாழ்ந்தவன் வந்ததென ஐயென நான்நெனப்பேன் |
நான்நெனப்பேன் நான்நெனப்பேன் வந்ததென நான்நெனப்பேன் |
வந்ததென நான்நெனப்பேன் வந்ததென நான்நெனப்பேன் |

ஹாஸ்தொழிவி—

வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய கருணை மிக்கவரே !
உவசுபுஷ்பம் மலர்தெரு நாயிரெண மெனவ' மதி ||

ரணமான ஆசமனத்தைப்பற்றியவை. கர்மாங்கமான ஆசமனத்தில் தோஷமில்லை. (ஏனெனில்) “பவிக்கரத்துடனிருப்பவனும், தர்ப்பங்களுடனிருப்பவனும் கர்மாங்காசமனம் செய்யலாம். அந்தப்பவித்ரமோ, தர்ப்பமோ அசுத்தமாவதில்லை. போஜனம் செய்தால் அவை உச்சிஷ்டமாகின்றன. அவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும் பவித்ரத்தின் முடிசை அவிழ்த்து, போஜனஸ்தலத்திலுள்ள மண்டலத்தில் போடவேண்டும். இதன்றி போஜனபாதரத்தில் போட்டால், அந்த ப்ராம்ஹணன் பங்கத்திக்கு அர்ஹனல்லாதவனாகிறான் தர்ப்பையைத் தரிக்காமல் போஜனம் செய்யக்கூடாது. புஜித்தால் காயத்ரியை ஹாமமுறை ஜபிக்கவேண்டும்.” என்று ஸ்மருதியிருப்பதால்” என்கின்றனர்.

கேள்விகள்:— இடதுகையில் தர்ப்பை இருக்கும்பொழுது, வலதுகையினால் ஆசமனம் செய்தால், அந்த ஜலம் ரகத்திற் குச் சமமாகும். அதைப்பருகினால் சார்த்ராயணமனுஷ்டிக்க வேண்டும்,

ஹாரீதரும்:— இடதுகையில் குசங்களை தரித்து எவன் ஆசமனம் செய்கின்றானோ, அவன் ரக்தத்தாலும், மலத்தாலும் ஆசமனம் செய்தவனாகிறான்.

வ்யாஸம்—

‘முஹூகா வாசிஹஸ்தோந கௌஸரீஷிம் பூரீததம் |
உவஸ்யஸாணி யெ விபூரம் ருயிரொணாஸிநி தெ’ உதி ||

நநிஸுதரி—

வாசிஹஸ்தோஷுஷோவா ஹஸநு வஸ்யநு ஷிஸொஸ்யவா |
வாசிவாஷஸ்தோஹா நெவாஸிநிநிஸுதரிஸு’ உதி ||

ஸ்யுதிஸாரொ—

‘வாசிஹஸ்தோ ஸ்யுதெ ஷுஷோ நவிஸெஷுஷிணெந து |
வஸ்யாஷிநொவஸ்யுஹணெந ஷொஷம் விஸதொ ஹவெஸு’
உதி ||

ஊதாமி கெவயவாசிஹஸ்தவிஷயாணி ||

தயாஸ மொஸிம்—

‘உஹயசு ஸிநெதஷுஷொஷம் ஸரீவாஸிநி யொஸிஜம் |
ஸொஸிவாநஸுதம் தஸ்ய ஹகூ யஜுஸுதம் வஸெஸு’ உதி ||

வ்யாஸம்:—இடதுகையில் குசமுஷ்டியைவைத்துக்கொண்டு,
அறியாமையால் எந்த ப்ராஹ்மணர்கள் ஆசமனம் செய்கின்ற
னரோ, அவர்கள் சகதத்தால் ஆசமனம் செய்கின்றனர்.

நந்திஸுரி:— இடதுகையில் தர்ப்பமுள்ளவகைவோ,
சிரிப்பவகைவோ, திக்குகளை நோக்குகின்றவகைவோ, இடது
காலில் கையை வைத்திருப்பவகைவோ, ஆசமனம் செய்யவே
கூடாது.

ஸம்ருதிஸாரத்தில்த்:— இடதுகையில் தர்ப்பமிருக்கும்
பொழுது வலதுகையினால் ஜலத்தைப்பருக்கக்கூடாது. வஸ்த்ரம்
முதலியதால் மறைத்துப்பிடித்திருந்தால், ஜலம் பருகுகிற
வனுக்குத் தோஷமில்லை.

இந்த வசனங்களெல்லாம் இடதுகையில்மட்டும் தர்ப்பம்
தரிக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியதாம்.

அவ்விதமே கோபிலர்:— இரண்டுகைகளிலுமுள்ள தர்ப்
பங்களுடன், எந்த ப்ராம்ஹணன் ஆசமனம் செய்கின்றானோ
அவனுக்கு ஸோமபாஸபலனுண்டாகும். போஜனம் செய்தா
னாகில் யாகமனுஷ்டித்தபலத்தையடைகிறான்.

ஸாரஸுமயம் —

‘ஹிமவாணீஷ்வராயவாநெ ஸொஸிவாநமமம் மமெசு |
ஸவவிக்ரெண ஹிமேந ஹிமாய யஜ்ஞமமம் மமெசு ||
சுயவாநநாரிகாஹ்யம் து மூநிவீநம் கௌஸாஸிக்ய |
ஹிமோஷீநாய விஹ்யாயஸ ஸவகஸிஷ்வரி திஜ : ||
வலித்ரம் ஸவகஸிஷ்வரம் தமெவாநநுதாயக்ய | ஹிமோ
நாநிவெண வா யீஸாந வலித்ரம் யாரபெசு ஸதா’ உதி ||

காத்யாயநம் —

‘தஜிநா விஹ்யாயாஸு ஸுணம் வொவ
கநிஷ்யா | மூஹஸ்யம் ஸுணாயாஸு து ஸுமெ நளகெ வ
கௌஸெ’ உதி ||

யாஜ்ஞவல்க்யம் —

‘மொவாமம் ஹிமவிக்ரம் வ ரதம் கநகஸம்யுதய |
காமெந யாரயவிக்ரம் ந ஸ வாவெந விவிகெ’ உதி ||

ஸாரஸமுச்சயத்தில்:— தர்ப்பங்களைக்கைகளிலுடையவரும்
ஜலத்தைப்பருகினால் ஸோமபானபலத்தையடைகிறான். பவித்
ரத்துடன் கூடிய கையுடன் புஜித்தானாகில் யாகபலத்தையடை
கிறான். அல்லது, இரண்டு பவித்ரவிரல்களாலும் முடிச்சில்லாத
குசம் முதலியதையாவது, தங்கம் முதலியவைகளையாவது
எல்லாக்கர்மங்களிலும் ப்ராஹ்மணன் தரிக்கலாம். பவித்ர
மென்பது ஸகலதுக்கங்களையும் அகற்றுவதாகவும், ஆனந்
தத்தையளிப்பதாகவுமுள்ளது. ஆகையால் புத்தியுள்ளவன்
தங்கத்தினாலாவது வெள்ளியினாலாவது செய்த பவித்ரத்தை
எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும்.

காத்யாயனர்:— கருஹஸ்தன் ஆள்காட்டிவிரலினால்
வெள்ளியையும், பவித்ரவிரலினால் ஸ்வர்ணத்தையும், காது
களாக(களில்) அழகிய ஸ்வர்ணகுண்டலங்களையும் தரிக்கவேண்
டும்.

யாக்குவல்க்யர்:— கோவின்வால்மயிர், தர்ப்பைக்கயிறு,
ரத்னம், தங்கம், இவைகளைத் தேகத்தினால் தரித்துள்ள ப்ராம்
ஹணன் பாபத்தோடு ஸம்பந்திப்பதில்லை.

வழிதிருதெ—

‘கூஸம் வலிதும் தாஜம் வா ரஜதம் ஹெரிமெவ வா ।
விஜயபாடிக்கிணை வாணன் வலிதும் வொத்தரொத்தாடி ॥
சுநாரிகாயுதம் ஹெரி தஜுநா ராவிவெரிவவ । கநிஷி
காயுதம் வஜம் தெந வடுதொ ஹெநநா’ உதி ॥

ஹார்தம்—

‘ந ராவிவெரி கெவலம் யாயடம் ஹெவெ விடுதெ வ
கரிடணி । சுநாரிகாயுதெ ஹெரி தஜுநா யாரபெய்தக’
உதி ॥

வாஸொஹி—

‘ஹெரிந ஸவடா ஸவடம் கூபடா ஹெவாலிவார
யந । ராவிவெரி ஹெவெரிநா விஜயபாடி ஸவடா
விஜம் ॥ ஹெவெரிநா விஜயபாடி ஹெவெரி மூயிஸம்
யுதடி । சுமூதிசு வ ஹெரி து தயா ஹெவெ
கு யொஹிவடி । மாயகு ஹெவெரி தம் மூ ஹி யா

ஸ்மருதிருத்தில்:—குசம், பவித்ரம், தாமரம், வெள்ளி,
பொன் இவைகளிலொன்றை வலதுகையில் தரிக்கவேண்டும்.
இவைகளுள் முந்தியதைவிடப்பிந்தியது சுத்தமாகியது. பவித்ர
விரலினால் பொன்னையும், தர்ஜனீவிரலால் வெள்ளியையும், சிறு
விரலால் கட்கமருகத்தின் கொம்பையும் தரித்தால் மனிதன்
சுத்தனாகுகான்.

ஹாரீதர்:— தேவ பித்ரு கார்யங்களில் வெள்ளியைமட்
டில் தரிக்கக்கூடாது. பவித்ரவிரலால் ஸ்வாணத்தைத் தரித்
திருந்தால் தர்ஜனீவிரலால் வெள்ளியையும் தரிக்கலாம்.

வ்யாஸமும்:— எப்பொழுதும் தங்கத்தினுள்ள பவித்ரத்
துடன் எல்லாக்கார்யங்களையும் ஸந்தேஹமின்றிச் செய்யலாம்.
ப்ராம்ஹணன் வலதுகையின் ஆள்காட்டிவிரலினால் வெள்ளி
யைத் தரிக்கவேண்டும். வலதுகையின் பவித்ரவிரலினால்
முடிச்சு உள்ளது அல்லது முடிச்சு இல்லாத ஸ்வர்ணத்தைத்
தரிக்கவேண்டும். அல்லது மூன்று லோஹங்களாலுண்டாகிய
தையாவது தரிக்கவேண்டும். காயத்ரியின் அக்ஷரக்கணக்குள்ள
தாய் நல்லதாம்மத்தையும், அனுஷ்டிப்பின் ஸங்க்யையால்

தாபுசுததீ | சுநுஷுஹஸ்யா ரளவ்யம் துஷு ஹ்
கநகொததீ || தாபுரூபுஸுஹவெணுயுயாகுசீஷு
அஹெஸகாஹாஸவரிநிதெநிதீததீதயுயு || 'ஹ
வம் ஹாஹுதயெணெவ சுதம் ரகொஹுததீ | சுவ
வம் உவவிதும் ஸுர ஹுக்ஷாகரநுததீ || ஸுயுஷுரநா
யுஷு சீஷெஷு ரொமநாஸநு' உதி ||

ஜீவவிதயுகஸு ஜீவஜெஷுஷு உ ரூபுஷுஹ்மீயக
நிஷெயசீஹ ஸவனவ—

'யொமவஹுதநீயம் உ தஜீநுரம் ரஜீதம் தயா |
நஜீவவிதயுகெஷுயுயு ஜெஷுஷுஹா விஷுதெயதி' உதி ||

வாஹுஸெ- விஸெஷசீஹ ஸவனவ—

'விபூணாம் உரணஸுஷு வாகுஷுஹநெயதி |
தஜெஷு பூரணசுஷுஹெ வவிதும் ஹுததீததீ' உதி ||

வெள்ளியையும், தரிஷ்டுப்பின் ஸங்கயையால் ஸ்வர்ணத்தையும்
க்ரஹித்து, அவைகளால் பவித்ரம் செய்து தரிக்கலாம். இவ்
விதமான பவித்ரம் ராக்ஷஸர்களை வதைக்கக்கூடியதும், சிறந்த
தும், பாபத்தையகற்றுவதும், ராக்ஷ செய்வதும், ஆயுஸ்ஸை
யளிப்பதும், பிறரால் கெடுக்கமுடியாததும், அபேத்யமும்,
ரோகங்களைப் போக்கக்கூடியதுமாயுள்ளது. 8-மடங்கு தாம்ர
மும், 12-மடங்கு வெள்ளியும், 11-மடங்கு தங்கமும் சேர்த்துச்
செய்யப்பட்ட பவித்ரம் லோஹதாயபவித்ரமாம்.

பிதா ஜீவித்திருந்தால் புத்ரனாகும், ஜ்யேஷ்டன் ஜீவித
திருந்தால் கனிஷ்டனுக்கும், வெள்ளி மோதிரம் தரிப்பது
நிஷித்தமென்கிறார் வ்யாஸர்:— யோகப்பட்டதால் உத்தரீய
மும், ஆள்காட்டிகிலில் வெள்ளிமோதிரமும், ஜீவபித்ருகனும்,
ஜீவஜ்யேஷ்டனும் தரிக்கக்கூடாது. (யோகப்பட்டமென்பது
பட்டினால் செய்ததும் உத்தரீயம் போன்றதுமான ஓர்பட்டை
என்கின்றனர்.)

பவித்ரம் காலில்பட்டால், அதிலுள்ள விசேஷத்தைச்
சொல்லுகிறார் வ்யாஸரே:— ப்ராஹ்மணர்களின் காலை அலம்
பும்போது, பவித்ரம் அவர்களின் கால்களில்பட்டால், அந்தத்
தர்ப்பவித்ரத்தை ஆரம்பித்தகார்யத்தின் முடிவில் விட்டுவிட
வேண்டும்.

ஊரூரூ:—

‘கூடுவெட்ட வா வலிடுஞ் செயந கட்டாணி கார
யெசு | தலு முந் லிஸுடுஞ் கட்டாணை து ததலு
டுஜசு || வலிடுகூடுவெட்டாணை ஸமுடுஞ் லு
டத: | உவவாஸம் உடுடுகம் உவவாஸதுபம் து வா’

உவவலிடுவ துமாவியாநாசு ரூடுவாழிதிதி-
தலு வலிடுவ து தும: ||

மாவாஸவலிடு முகூதுஊ களஸிக:—

‘மவா வாவலிடு செயந கட்டாணி திதுஸ: | ந
லுஸுணி லி வாவாநி ஸீஸு மாவெடு திதுதி || மவா
வாவலிடு வலுலாவாஸி கடுராதி ய: | வலுலா
யு லுதாடு செயந கட்டாணி நலுஸப: || மவா வாவலி
டு லுலாவாஸி கடுராதி ய: | லு லெவ ஆடஸ
வலுடாணி கடுதலுலா லெவநு: || மவா வாவலி

பரத்வாஜ:— கர்மானுஷ்டானகாலத்தில் தரித்திருந்த
கூர்ச்சம், அல்லது பவித்ரம் இவைகளைக் கர்மத்தின்முடிவில்
முடிச்சையளித்தே பரிஹரிக்கவேண்டும். கவனமின்மையால்,
பவித்ரகூர்ச்சங்களை முடிச்சுடன் பரிஹரித்தானாகில், ஒரு
வேளையாவது மூன்றுவேளையாவது உபவாஸமிருக்கவேண்டும்.
தர்ப்பபவித்ரத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டுமென்றதால், வெள்ளி
முதலியதால் செய்யப்பட்டுள்ள பவித்ரத்திற்குப் பரித்யாக
மில்லையாம்.

கோவாலபவித்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில்
கௌரிகர்:— எப்பொழுதும் கோவால பவித்ரத்தைத் தரித்
திருப்பவனைப் பாபங்கள் தொடுவதில்லை. சரீரத்தில் லக்ஷ்மியு
மிருப்பாள். எவன் கோவால பவித்ரத்துடன் அக்னியை
உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் ஜீவனுள்ள வரையில் ஐந்து அக்னி
களை உபாஸித்தவனாகிறான், ஸம்சயமில்லை. (கார்ஹபத்யம்,
ஆஹவனீயம், தக்ஷிணாக்னி, ஸப்யம், ஆவஸத்யம் என்று
ஐந்து அக்னிகள்.) எவன் கோவால பவித்ரத்துடன் ஸந்த்யை
யை உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் பன்னிரண்டு வருஷம் ஸந்த்
யோபாஸனம் செய்தவனாகிறான். கோவால பவித்ரத்திற்கும்,

ககச வெஷுநாயதீக்ஷிதீயஸ்யதிரோக்ஷாமவெ

சூஸ்ய ஸுவண்டஸ்ய தமெவவ | ந ஸ்வஸுந்நிநியரோ
யாரயெது யயாதய்ய' உதி ||

வவிகூநிரோணரோகம் வாரிஜாதெ—

தஜிந்நஜுஷ்யெயாரமும் யொஜிதம் து யடா ஹ
வெக் | ஜோநரோடா தயா காயடாக் கருவடவடி' மூநி
வாஸநடி' உதி ||

ஸ,

கஜுஷம் வஷட்யெடிஹிஷ்டம் தஜிந்நா து வுநம்
வுநம் | ஜோநரோடாயம் க்ஷகா கருவடவடி' மூநி
வாஸநடி' உதி ||

சூஸ்யாயநம்—

ஸாஸாஸா ரீஜுஷயடாஸாஸா ஸாடிஷிணெந
ரீஷ்டம் | ரீஷாஸாஸாஸாஸா க்ஷகா காயடாடி' மூநிவ
ரீஷ்டம் || தாரெண காயடாதாம் மூநி வவிகூஸ்ய லிஜோ
தரீ | மூநிரெகாஜுஸாஸாஸா தடிஹிஷ்டம் வதாரஜுஸாஸா
உதி ||

ஸுவர்ண பவித்ரத்திற்கும் ப்ரஹ்மகரந்தி வேண்டுமென்ற
நியமமில்லை. இஷ்டப்படி தரிக்கலாம்.

பவித்ரம் செய்யும் ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது பாரீ
ஜாதத்தில்:— ஆள்காட்டி விரல், பெருவிரல் இவைகளின் நுனி
யைச்சேர்த்தால் அது கஞானமுத்தா யெனப்படும். அதனால்
பவித்ரம் செய்யவேண்டும். கூர்ச்சத்திற்குப்போல் முடிசை
முடியவேண்டும்.

ஸ்மந்திரத்தினத்தில்:— ஆள்காட்டி விரலோடு பெருவிரலை
அடிக்கடி மேலே திரிக்கவேண்டும். க்ஞானமுத்தாயைத் தலை
கீழாகச் செய்துகொண்டு கூர்ச்சத்திற்குப்போல் முடிசைச்
செய்யவேண்டும்.

ஆச்வலாயனர்:— நுனியுடன் கூடியதும் ருஜுவாயுமுள்ள
இரண்டு தர்ப்பங்களை ப்ரதக்ஷிணமாய் முறுக்கி நடுவில் பிடித்து
அடி நுனி இரண்டையும் சேர்த்து, மந்த்ரமறிந்தவன் முடிய
வும்வேண்டும். ப்ராம்ஹணன் பவித்ரத்தின் முடிச்சை ஒங்கா
ரத்தினால் செய்யவேண்டும். அதன் முடிச்சு ஓரங்குலஅளவும்,
அதன் மேல்பாகம் நாலங்குலஅளவுமிருக்கவேண்டும்.

ஸுபதிவாஸுரே—

‘உதாரணமும் உருபுநிரகாணமும் தயா ! வய
யம் உருபுநிரகாணம் வெவ்விதமுதம் அகணம்’ உதி ||

உதவநாடி வவிதாஹ காதாயநம்—

‘சுந்தரமேகம் லாபம் களபம் திபவெவவ !
பூரெஸாரிதம் விஜயம் வவிதம் யதகாருதி’ உதி ||

ஸுபதிவாஸுரே—

‘ஸாரிவபுவிநாடி உதவநாடி பூரெஸாரிதம் வவி
தெ காராத’ உதி ||

உதவநாடி காதாயநம் ||

உதவநாடி காதாயநம் உதவநாடி—

‘ஸாரிவபுவிநாடி உதவநாடி பூரெஸாரிதம் வவி
தெ காராத’ உதி ||

ஸ்மருதிபாஸ்கரத்தி:— நுனி நாலங்குலம், முடிச்ச ஒரு
அங்குலம், வளையம் இரண்டங்குலமிருக்கவேண்டும். இது
பவிதரத்தின் லக்ஷணமாம்.

உத்பவனம் முதலியதில் உபயோகிக்கும் பவிதரத்தைச்
சொல்லுகிறார் காதாயநர்:— எல்லாக்கர்மங்களிலும், பவித்
ரம் இரண்டு தர்ப்பங்களுள்ளதும், உள்ளககுள் தர்ப்பமில்லாத
தும், நுனியுள்ளதும், குசத்தாலாகியதும், ஒட்டையளவுள்ளது
மாயிருக்கவேண்டுமென அறியத்தக்கது. (நெய், ஜலம் இவை
களைச் சுத்தம் செய்வது உத்பவனம்.)

ஸூத்ராரும்:— (ஆபஸ்தம்பர்) ஒரே அளவுள்ளதும்,
நுனியுள்ளதுமான இரண்டு தர்ப்பங்களை ஒட்டையளவுள்ள
பவிதரமாய்ச் செய்யவேண்டும்.

தர்ப்பாஹரணகாலநியமம்.

தர்ப்பம் கொண்டுவரும் காலத்தின் நியமத்தைச் சொல்லு
கிறார்

ஹாரீதர்:— மாகமாஸத்திலும், ச்ராவணமாஸத்திலுமுள்ள
அமாவாஸ்யையில் தர்ப்பாஹரணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

நலாஃ = ஸ்ராவணரீலஃ || காலாந்ரொதூபிதாலு
நாயாதயாரீஃ | சுதஃ வுநஃவுநவிபுநியொமயொழா
நலவநீத்யுபுஃ |

சுநெநெவாலிவூபெண ஸஜொ2வி—

‘ஹுஃ க்ருஷாஜீநம் சீநாஃ ஸ்ராவணாஸு விஸெஷ
தஃ | சுயாதயாரீநெயுதானி நியொஜாநி வுநஃவுநஃ’
உதி |

வ்யுதிவினாசணளது—

‘ரீலாரீலவ்யுஜ்யதகூஸா ரீலாரீலவ்யுவவொழிதாஃ |
நொதூரொதூராரீலவ்யு யபுவிவிஸ ஸஜீதாஃ || ஸவூரா
தூம் ஸுலாஹுடா வியுக்ஷெத்ருஸரீலவாஃ | தெஅஜெந
நியொசுதவ்யாஃ லெலெவெ வித்ருவ கபுணி || சுஹந்யுஹநி

அப்பொழுது க்ரஹிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அயாதயாமங்கள்.
நூதனங்களாகவேயுள்ளனவாம். ஒரு கர்மத்திலுபயோகிக்கப்
பட்டாலும் மற்றகர்மங்களிலும் அடிக்கடி உபயோகிக்கப்
படலாம். மற்றகாலங்களில் க்ரஹிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அப்
படியல்ல, அடிக்கடி உபயோகத்திற்கு யோக்யங்களாவதில்லை
என்பது பொருள்.

இவ்விதமபிப்ராயத்துடனேயே சொல்லுகிறார்,

சங்கடும்:— தர்ப்பங்கள், க்ருஷ்ணஜினம், மந்த்ரங்கள்,
ப்ராம்ஹணர்கள் என்ற இவைகள் அயாதயாமங்கள். ஆகை
யால் அடிக்கடி உபயோகிக்கப்படலாம்.

ஸம்நூதித்தாமணியலோவெனில்:— ஒவ்வொரு மாஸத்
திலும் க்ரஹிக்கப்பட்ட குசங்கள் அந்தந்த மாஸத்தில் செய்
யப்படும் கர்மங்களில்மட்டும் யோக்யங்கள். முன்மாஸத்தில்
க்ரஹித்தவைகளைப் பின்மாஸத்தில் உபயோகிக்கக்கூடாது.
என்கின்றனர் தர்மக்ஞர்கள். எள்வீனையும் வயலிலுண்டாகிய
தர்ப்பங்கள் 7-நாள் வரையில் கர்மார்ஹங்கள். அவைகளைத்
தேவபித்ரு கார்யங்களில் உபயோகிக்கலாம். கர்மானுஷ்டா
னத்திற்காக ஒவ்வொருநாளிலும் குசத்தைக் கொண்டுவரு

சு ஹி க கா ண் : ।

கக௭

கரீடாயும் கும்பாசாரம் பூசலுதே ! ந வகுவு
ஷகுஷுதகும்பா பொழாபெருவொதுரெஷுதா' உதி ||
ஜாபாவி:—

(காஸாநு காஸாஸு வுஷாணி மவாயு-வ துணா
 திகழு | நிஷிடுவ வாலி மூணியா டிரோயாஹிதி அஜு: உதி |

சேகாவாஸூரஸு நநிதிநாக் கும்பாஸ்த வதிரியஜ்யா!
வவ-தூவலிதெ ஸொடுஹிஸ்ஸாயாம் ப்ருஷஹாமவெக்?
ஐதி விஷ்ணுவாரணவந சீமாவந்திகும்பாதிமு மண்ண
விஷயம் ||

சுஹரணசூகாரகோஹ மொஹியு:—

‘சுமன டெஸெ சுமலி ஹுதுகா ஸுதுகா வுதுவெ-
தராசுவம் | ஹுதுகா ரெனெவ ரெனெவ காமாது ஸுது
சுது ஹுதுகா துது’ ஹுது ||

உதாட்டி நதிநீர் லவனவ

விளிம்பி நா ஸெஹா த னு பரெஷி நிஸத-ஜி | நாடி

வதே சலாக்யமெனப்படுகிறது. முதல்கர்மங்களில் உபயோகிக்கப்பட்டு எடுத்த குசங்கள், பின்செய்யும் கர்மங்களில் யோக்யங்களாவதில்லை.

ஜாபாவி:— குசங்கள், நாணல்கள், புஷ்பங்கள், பசுக்களுக்காகும் புல் முதலியவை இவைகளை, நிஷித்தமாகிய காலமானாலும் அமையின் பதிலில் பராம்ஹணன் காவறிக்கலாம்.

“அமாவாஸ்யாகாலங்களில் குசங்கள், ஸமித்துக்கள் இவைகளைச் சேதிக்கக்கூடாது. அன்று சந்த்ரன் எங்குமிருப்பதால், அவைகளை ஹிம்ஸிப்பவன் ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனாவான்” என்ற விஷ்ணுபுராணவசனம் சாஸ்த்ரவிஹிதமல்லாத குசாதிச் சேதவிஷயமாம்.

கொண்டுவரும் ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகின்றார்,

கோபிலர் :— ப்ராம்ஹணன் சுத்தமானதேசத்தில், சுத்தனயிருந்து ஈசானதிக்கைநோக்கி நின்றனுகொண்டு, 'ஹும்' என்ற மந்த்ரத்தால் சூசங்களைத் தொடவேண்டும்.

அறுக்கும் மந்தரத்தைச் சொல்லுகிறார் கோபிலரே:—
‘பாஹ்மாவோடு கூட உண்டாகியவனும், பாமேஷ்டியின் இயற்

ககஅ வெஷ்டநாயகீகூழிதீயஸ்யுகிஸூகூதாவமெ

வாவாமி லவடாணி டஹ-ஃ ஸ்ரவிகரொகி' ஐதி ||

கூஸாதாமெதூ ஸஹ:—

‘கூஸாதாமெ ஐஜெந்ருஷ: காரெஸெ: கூவீடத யத
த: | தவடாணாஜீமி ககிடாணி காரா: கூஸஸா:ஸ்யுகிதா:’
ஐதி ||

விஷ்டாநவி—

‘கூஸாதாமெ கூஸஸாதெ காராநு டஹடாவா
ஐஐஐகா’ ஐதி ||

வ்யஸவலிஷ:—

‘கூஸாதாமெஐஸவாதெவா விஸாஜித்ராயவா ய
வா: | டஹடாவெஸெதெஷு யொயஸ: தெந ககிடாணி
காரெயசு || ஸூதிஸ்யுகிஷு ஜித்ருகா ஐஸாணா: விஸ
ககிடாணாடி | விஸாஹஸா ஜித்ருகாசு விஸாஜித்ரு உடா
ஹுத: || கூஸகாராடிஹாவெதூ சுநெடி டஹடா யயொ
விதஸு’ ஐதி ||

கையிலுண்டாகியவனுமாகிய ஓ தர்ப்பமே ! என் பாபங்களைப்
போக்குவாயாக, எனக்குச் சுபத்தைச் செய்பவனாகக்கடவாய்
என்று.

குசங்கள் கிடைக்காவிடில்,

சங்கர்:— குசம் கிடைக்காவிடில், தர்ப்பணம் முதலிய
வைகளை நாணல்களால் செய்யலாம். நாணல்கள் குசங்களுக்குச்
சமமெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விஷ்ணுவம்:— குசமில்லாவிடில், அதன் ஸ்தானத்தில்,
நாணல் அல்லது அறுகை க்ரஹிக்கலாம்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— குசம் கிடைக்காவிடில், அச்வவாலம்,
விச்வாமித்ரம், யவை, அறுகு இவைகளுள் எது கிடைத்ததோ
அதனால்கர்மங்களைச் செய்யலாம். ச்ருதிஸ்மருதிகளில், ப்ராம்ஹ
ணர்களுக்கு விஹிதமான ஸகலகர்மங்களுக்கும் மித்ரமாயிருப்
பதாலும், ஸகலபாபங்களுக்கும் அமித்ரமாய் (சத்ருவாய்)
இருப்பதாலும் விச்வாமித்ரம் எனப்படுகிறது. குசம், நாணல்
இவை முதலியவை இல்லாவிடில் மற்றத்தர்ப்பங்களை உசிதப்படி
க்ரஹிக்கலாம்.

வ்யுதிஸாரொழவி—

‘கூஸா காரா யவா உதிவடா மொயுதிஸாராய க
ஞாரா : உஸீரா வீ ஹயொ ஸுஜா உஸ உஹடாஸ வ
ஜா :’ உதி || வ்யுதிவலிஷ :—

‘கூஸம் து ரளபு விக்ஷயம் களஸம் வ்யாஹம் தயா
வ்யுதி || குஷப்தம் உளவடாஸாராதம் வெஸாரிதம் து
வெஷவ்ய || விஸாரிதா : கூஸா காரா உதிவடா வீ
ஹய வளவய | வயஜாஸ யவாஸெவ வவத உஹடா : பூ
கிதா : || நாபுதம் மூநீயா பூதா து மூநீயாநாவி
வஸ்யுயொ :’ உதி ||

ஸஜ :—

‘கூஸஹஸுஸு நாயாஸெக கதாவி தியிஸஜயா | பூ
யஸிதெந யுஜெத உதிவடாஹஸுஸுஸெவய’ உதி ||

பூயஸிதம் மாயசூஷஸதரிதி வ்யுதிஸாரொழவி
தப ||

வஹிபுஷி து யதி :—

‘கூஸா காரா ஸயா உதிவடா யவா வீ ஹய வளவய |

ஸ்ம்ருதிலாரத்திலும் :— குசம், காசம் (நாணல்), யவை,
தூர்வை (அறுகு), கோதுமை, குந்தூம் (நீர்முததககாச), உசீ
ரம் (விளாமிசசை), வீஹி (நெல்பயிர்), முஞ்சம் (முஞ்சிப்புல்),
பல்பஜம் எனப் பததுவிதம் தர்ப்பங்கள்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— காசம் ருத்ரணையும், குசம் ப்ரம்ஹா
வையும், தூர்வை ருஷிகளையும், விச்வாமித்ரம் விஷ்ணுவையும்
தேவதையாயுடையவையாம். விச்வாமித்ரம், குசம், காசம்,
தூர்வை, நெல்பயிர், பல்பஜம், யவைப்புல் இந்த 7-ம் தர்ப்
பங்களெனப்படும். நாமுள்ளதை அறுக்கக்கூடாது. இரவி
லும், ஸந்த்யாகாலங்களிலும் அறுக்கக்கூடாது.

சங்கர் :— காசத்தை (நாணலை) கையில் தரித்து, ஒரு
காலும் விதியுள்ளதோவென்று ஸந்தேஹத்தினாலும் ஆசமனம்
செய்யக்கூடாது. செய்தால் ப்ராயச்சித்தார்ஹனாவான். அறு
கைத் தரித்து ஆசமனம் செய்தவனுமப்படியே, இதற்கு ப்ரா
யச்சித்தம் 108 முறை காயத்ரீஜபம் என்று ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்
சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பர்ஹிஸ்ஸின் விஷயத்தில் யமன் :— குசம், காசம், தூர்வை,

வெவெடி: வுணர்நீகாணி வவயா வவியுருவெ'உதி
ஸ்யுத்யுடலாரெ—

வவியு: காலசியம் மூலம் நவவெனெ காலா
யதி | ஸரெநகாலவிகாலவாவெனெஜெடுநெகவ: ||
ஸமஸ்தெஜநாடாரா உதிவடா கீரடூரிகா கவி | யவா
வவயுதெனெவடாவி மூலம் வவியுடலோலிதழ் ||
ஸவஸுஸுணம் கவடிடுமும் உமடலி துணவஜெடதழ் |
ஸவிகால நெநகாலாவி வஜெடயவெவெ வுயா: 'உதி ||
வஜெடநீயடிவடா: ||

வஜெடநாஹ ஹாரீத:—

வயி டவடா ஸிதள டவடா யெ டவடா யஜெஹிதி
ஷா | ஸுரணாவநவினெஷா ஷடூஸாநு வரிவஜெட

யவம், நெல்பயிர், பல்பஜம், புண்டரீகம் என பர்ஹிஸ்ஸு
வமுதிதமாம்.

ஸம்நுத்யர்த்தஸாரத்தில்:— குசம் கிடைக்கானிடில் பர்
ஹிஸ்ஸுக்கு நாணலை க்ரஹிக்கலாம். அல்லது சரம், ஏரகா
(வாஸ்கோரை), ஸவிகலம் (கிறகோரை), அசவவாலம் (குதிரை
வால்), முஞ்சிப்புல், அர்ஜுனம்(வெள்விழல்), இக்ஷா (கரும்பு),
ஸுகந்தி தேஜனம் (மாந்தைப்புல்), தாசம் (விச்வாமித்ரம்),
தூர்வா (அறுகு), கீரத்ருமம் (பேய்க்கரும்பு) இவைகளுள்
ஒன்றை க்ரஹிக்கலாம். அல்லது புல் எல்லாவற்றிலும் ஏதாவ
தொன்றை உசிதப்படி க்ரஹிக்கலாம். ஆகிலும் நறம்பு உலர்ந்த
தும், அடியில்லாததும், தூர்க்கந்தமுள்ளதும், புல்லில்லாத
தும், கிறகோரை, வாட்கோரையும் ஆகியவைகளை அறிஞர்கள்
வர்ஜிக்கின்றனர்.

விலக்கத்தகுந்த தர்ப்பங்கள்.

வர்ஜிக்கத்தகுந்த தர்ப்பங்களைப்பற்றி ஹாரீத:—

வழியிலுள்ளதும், விதியிலும், யாக்பாதேசங்களிலும்,
பரிஸ்தாணத்திலும், ஆஸனத்திலும், பிண்டங்களிலும் உப
யோகிக்கப்பட்டதுமான ஆறுவிததர்ப்பங்களையும் வர்ஜிக்க

பெசு || ஸ்ரீஸூரியஜெயம் பெ ட்டுடாஃ பெ ட்டுடாஃ வித்து
தவடெண் | ஹதா ஃருத்ருவாஸ்ஷாஹ்யாஃ தெஷாஃ துா
மொ வியீபதெ || சுவாஹிதா மஹிதா ட்டுடா பெய உரிநா
நடுவெஷ்யா | ஸ்ரீதா நதிஹ்யாஸு கஸாநு யதெந
வஜுபெசு' உதி ||

உந்ரி, காயாழ—

‘மீவீரே’ துயெ டம்புர் ஸ்ரீஸுந்தரெ டுயெ
கூதார் ! வலித்ரம் லாநு விஜாநீயா டுயா காரா லுயா க-
மார் ! வலித்ரம் காராவா லும் டுகிண்புலனெ நு
லெசு ! நாநுத்ரு நிகிபெஷெஷெ நிகிபுத் யடி தத்ரு
ஜெசு’ ஐதி !

உறுதுவாறு ௭ ||

உலகமெல்லாம் ஸ்திரீயாகியிருக்கிறது—

ஹஸ்யபொ ருஹபொ அபுளலா வாலஸநெ உ தஸெயவ

வேண்டும். பரமஹமயக்ஞத்திலும், பித்ருதர்ப்பணத்திலுமுப
யோகிக்கப்பட்டதும், மூத்ராமலங்களால் அசுத்தமாகியதும்
ஆகிய தர்ப்பங்களைக் காலூரிக்கக்கூடாது அசுத்தங்களும், நிந்தி
தங்களும், நகங்களால் கிள்ளப்பட்டவைகளும், பக்வங்களான
தும், பொசுக்கப்பட்டவையுமான தர்ப்பங்களை அவச்யம்
தள்ளவேண்டும்.

சந்திரிகையில்:— நீவியின் நடுவிலும், யக்ஞோபவீதத்திலும் வைக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் சுத்தங்களென்று அறியவும். காசங்களும், குசங்களும் அப்படியே. விரலில் தரித்த பவித்ரத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேஹத்தில் வேறு இடத்தில் வைக்கக்கூடாது. வைத்தால் அதைப் பரிஹரிக்க வேண்டும். ('நீவி' என்பதற்கு வஸ்தா முடிச்சு, அல்லது மூட்டை என்பது பொருள்.)

தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை.

தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி

உ | ஸதெ தெ ஸுளது தெவ-புலா வலி தெ தெ தயா
 ஸுதெ || ஸுணீ தாலநகராலாடின தி லிடி தெவ-புலா தீரி
 தழ | வய-புலிகாரணெ தெவகம் தெபாதநாவெகுகுணெ த
 யா || தெவநெ உ தயா தெதெ ஸுரணெ தெபாபல ஸு
 தார் | சுஷாவிஸதிடிவ-புலா ஸு வுறாய-ம் ஸு வுணாய
 வா || தெவகாயெ-புலா டிவ-புலா ளு வி தெ தெவகம் தெ
 தெபா-விவா' ஐதி ||

சுவடிநநிதிதாமி ||

சுயாவே நமசிதாமி || தது நமஃ—

சுருக்கா சிவகுமரம் வுஸ்ஷம் வா வாந்நாநாந் உவ
 ஸுபுஸெக | வெஷிசெஷுஷிசோணஸு சுஷசிஸுஸு ஸவ-ஷா'
 உதி || சூவாந்=சிராவஃவீகெத்யு-ஃ ||

இரண்டு தர்ப்பங்கள், ஆஸனத்திலு மிரண்டு, பருமனாலு மீளத் தாலும் ஸமமான இரண்டு தர்ப்பங்கள் பவித்ரம், ப்ரணீதையின் ஆஸனத்திற்கு மூன்று, அதை மூடுவதற்கு மூன்று, பர்யக்னி கரணத்திற்கு ஒன்று, த்யோதனுவேக்ஷணம், உல்லேகனம் இவைகளில் தனித்தனி இரண்டு தர்ப்பங்கள், பரிஸ்தரணத் திற்குத் தனித்தனி 16-தர்ப்பங்கள், ப்ரம்ஹாஸனத்திற்கு 28-தர்ப்பங்கள், ஸஃஸ்யனான ப்ரம்ஹணனுக்கு மவ்விதமே. தேவகார்யங்களில் இரண்டு தர்ப்பங்கள். பித்ருகார்யங்களில் ஒன்று, அல்லது மூன்று தர்ப்பங்கள்.

ஆசமன நிமித்தங்கள்.

இனி ஆசமன நிமித்தங்கள். அங்கு,

மனு :- மூதா மலவிஸர்ஜனம் செய்த பிறகும், வேதாத்ய யனம் செய்வதற்கு முன்னும், போஜனம் செய்வதற்கு முன்னும் ஆசமனம் செய்து இந்திரியங்களை ஸ்பர்சிக்கவேண்டும். ஆசமனம் என்பதற்கு மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகுவது என்பது பொருள்.

கோகட்டுணையம்—

‘தெவ்வாய்க்காடிக்காய்க்காணி தயா மாவட்டிவாடிநடி |
கூவீட்த ஸரீமாவரீ ததெவ மூஜிகியாடி’ உதி ||

ஸம்வதம்—

‘ஸாக்ஷா லீக்ஷா தயா மூகா க்ஷவா ஸ்வா
விஜோதரீ : | கருந வியநா ஸரீ மாவாநஸூவிதாநி
யாக்’ உதி ||

ஹாரீதொவி—

‘ஸுஷுஷு ஹோக்ஷநாவாரீ’ உதி ||

நநிஸூரி—

‘நநிதொவலீதவிநூலெ ஸஸூஹளஷயஹக்ஷ
னெ | வெவதுகெ கரீடணி ஸூஹஹக்ஷ வாக்ஷனயொஸ
கூக்ஷ || ஸூஹாரெ தெவவநீஜாயா ஜெவெவ ஸகூடாநிதம் |
விதூகாரெ தயா ஸூணா ஸஹொமெ வாக்ஷதஸூக்ஷ’
உதி ||

மார்க்கண்டேயர் :— தேவபூஜைமுதலிய கார்யங்கள், குரு
நமஸ்காரம், போஜனம் இவைகளைச் செய்வதற்கு முன் விதிப்
படி ஆசமனம் செய்து பிறகு செய்யவேண்டும்.

ஸம்வர்த்தர் :— ப்ராம்ஹணன், ஸ்நானம், பானம், போஜ
னம், தும்மல், நித்ரை இவைகளைச் செய்தால், பிறகு விதிப்படி
நன்கு ஆசமனம் செய்தால் சுத்தியையடைவான்.

ஹாரீதரும் :— நித்ரைக்கும், போஜனத்திற்கும் முன் ஆச
மனம் செய்யவேண்டும்.

நந்திஸூரி :— புதிதான யக்ஞோபவீததாரணம், இளகிய
மருந்தை உண்ணுதல், பித்ருகாரயம், இளகிய வஸ்துக்களைப்
பகிழ்த்தல் இக்கார்யங்களின் முன்னும் பின்னும் ஒரு தடவை
ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அத்யயனம், தேவபூஜை, ஜபம்
இவைகளின் ஆதியில் ஒரு தடவை ஆசமனம். பித்ருகார்யம்,
ஸ்த்ரீஸம்போகம் இவைகளில் முடிவில் ஒரு தடவை ஆசமனம்.

புஜாவதிரவி—

உவகூஜாவலரிஷ்டஸு கசி-ணம் ப்ருயதொழவி ஸநு |
கூகா உ விதிகாய-பாணி ஸகூடாஉஜி ஸுஜிதி || வண-
சூயஸு ஸம்ஸுஸெ-பு-வஜாஉஜி ப்ருயதொ ஹவெசு | ஸம்
ஸுஸெ-பு ப்ருதிதொகாநாம் க்ருயாதொமொ விய்யதெ ||
விபுரா விபுரண ஸம்ஸுஷ்ட உஜிஷ்டந கயஹந | சூஉ
செஜிவஉ ஸுஜிஸுஜா டாவஸுஸெவாபுலீநுநி || ஜிவ
செஜிபுயாதெஷு விதிகுவிஸுஜாசெஷு உ | விபு
ஸுஜிசெஷுஜாசெஷு ஸவ-பு-வஸுஷு உவ-பு-ணெ' உதி ||

சுநம்—

மஸுஸெசு வாணிநொஜிஷ்டம் விபுரா மொஸுராஹ
ணாநொநு | நயாவி வசெஜிசுஸுலி: ஸுசெஷு ஜெஜாதி
ம-புணாநு டிவி || ஸுசெஷுதா நஸுலிநி-பு-சுஜி: ப்ருணா

ப்ராஜாபதியம்:- ஒருக்ரியையை ஆரம்பித்தநடுவில் நின்று
மறுபடி ஆரம்பித்தால், சுத்தனாயிருப்பினும் ஒரு தடவை ஆச
மனம் செய்யவேண்டும். பித்ருகார்யங்களைச் செய்தால் முடி
வில் ஒரு தடவை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கர்மானுஷ்
டான காலத்தில் மூன்று வர்ணங்களுள் எவனைத் தொட்டா
லும் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். ப்ராதிஸோம ஜாதியர்
களைத் தொட்டால் க்ரியையையே விட்டுவிட வேண்டும். ப்ராம்
ஹணன், உச்சிஷ்டனான ப்ராம்ஹணனால் தொடப்பட்டால்
ஆசமனம் செய்வதாலேயே சுத்தனாகிறான் என்று ஆபஸ்தம்ப
முனி சொன்னார். ஜபம், ஹோமம், தானம், பித்ருக்களைக்
குறித்துப் பிண்டோதகதானம் இவைகளுக்குப் பின்பும், எந்த
வஸ்துவாயினும் பக்ஷிக்கக் கூடியதைப் பக்ஷித்தால் அதற்குப்
பின்பும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

மறு:- உச்சிஷ்டனான ப்ராம்ஹணன், பசு, ப்ராம்ஹணன்,
அக்னி இவர்களைக் கையினால் தொடக்கூடாது. அசுத்தனா
யிருப்பவன் ஸ்வஸ்தனாயிருந்தால் ஆகாயத்தில் ஸு-ரீயன் முத
லிய ஜ்யோதிஸ்ஸுகளைப் பார்க்கக்கூடாது. அசுத்தனாய் முன்
சொல்லிய பசு முதலியவர்களைத் தொட்டால், ஆசமனம்

ஹாரீத்:—

‘நொதரெ டநுவஸுஸு’ ஐதி, ‘பெவதா பிமிமனா
காபி சூவாரெசு’ ஐதி ||

ஸுஹஸுதி:—

‘சுயொவாயுஸுஸுதமெ-சூசுநெ-சுராயஸுஸுஸு
பாஜபாரபி-விசுஸுஸு-புஹஸுஸுநுதவாஷுஸு ||
நிதிதெவெஷுஸு ஸவெஷுஸு கபி-குவ-நுவஸுஸுஸு’
ஐதி ||

பேநு:—

‘சூவபி புயதொ நித்யம் ஜவெஸுஸுஸுஸு-
ஐதி ||

ஸுஹஸுதி:—

ஸுஸுஸு-விசுதிதாஸுஸுஸு ராஸுஸுஸு. ராஜஸுஸுஸு
புஷுஸு தொயஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுக்வா வுநஜி-
வெசு’ ஐதி ||

ஹாரீத்:— ஆசமனம் செய்யாமல் ஜலத்தைத் தாண்டக்
கூடாது. தேவதைகளைத் தர்சிக்க விரும்பியவனும் ஆசமனம்
செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி:— கர்மானுஷ்டான காலத்தில். வாயுபரிதல்,
அழுகை, கோபித்தல், பூனை, எளி இவைகளை ஸ்பர்சித்தல், சிரித்
தல், பொய்பேசுதல் முதலிய நிமித்தங்கள் நேர்ந்தால் ஆச
மனம் செய்யவேண்டும்.

மனு:— ஜபகாலத்தில் சண்டாளாதிகளான அசுத்தர்
களைப் பார்த்தால், ஆசமனம் செய்து சுத்தனாய் ஜபிக்க
வேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி:— ஜபகாலத்தில் நாய், சூத்தன், பதிதன்,
கழுதை, ரஜஸ்வலி இவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமனம் செய்தும்,
இவர்களுடன் பேசினால் ஸ்நானம் செய்தும், மறுபடி ஜபிக்க
வேண்டும்.

உநிகாபாடி—

‘உணாடாதிநு ஜவெ ஹொடு டுவுடாஃஃவாடுஜி ஜொ
தரி: | ஸாதிநு டுவுடா தடுயவாவி கணடும் வா டுக்சிணம்
ஸுபுஸெசு’ உதி ||

வலிடுஷாஃவி—

‘கூடுதெ நிஷீலிதெ ஸுவுஷ வரிபாடுநஃஃ
வாதடு | வனுஷுதெஷு வாவாடுசு ஸுராஃ வ
டுக்சிணம் ஸுபுஸெசு’ உதி ||

ஸுவதடி:—

‘கூடுதெ நிஷீவடு வெவ டுஷுரிஷு தயாஃநு
தெ | வகிதாநாஃ ஸுவாடுஷ டுக்சிணம் ஸுவணம் ஸு
புஸெசு | சுமிநாவஸு வெஷாஸு உநுஸுபுபாநிசூஸுபா |
ஸுவெடு தெ வது விபுஸு கணடும் திஷுதி டுக்சிணம்’
உதி ||

வராஸாடி:—

‘புலாலாதி தீயபாநி மஜாடிஸுரிதஸுபா |
விபுஸு டுக்சிணம் கணடும் ஸுதி திநாஸுபுஸு ||

சந்திரிகையி:— ஜபகாலத்திலும், ஜோமகாலத்திலும்,
சண்டாளன், நாய் முதலியவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமனம்
செய்யவேண்டும். வலதுகாதையாவது தொடவேண்டும்.

வளிஷ்டரும்:— தும்மல், துப்புதல், தூங்குதல், இடுப்பு
வஸ்தரம் தரித்தல், அழுதல் இந்த ஐந்து நிமித்தங்களிலும்
ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வலது காதையாவது தொட
வேண்டும்.

ஸம்வர்த்தி:— தும்மல், துப்புதல், பல்லில் சிக்கியதை
வெளியாக்குதல், பொய் சொல்லுதல், பதிதர்களுடன் பேசுதல்
இவைகளில் வலதுகாதைத் தொடவேண்டும். அக்னி, ஜலம்,
வேதங்கள், சந்தான், ஸூர்யன், வாயு இவர்களெல்லோரும்
ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் இருக்கின்றனர்.

பராசரி:— ப்ரபாஸம் முதலிய தீர்த்தங்களும், கங்கை
முதலிய நதிகளும். ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் இருக்கின்

சூஹிதொ வரூணஸொரொ வஹிவடாபுலுபெவவ |
விபுஸு டகூதினெ கனெட நிதூம் திஷுதி டெவதாஃ' உதி ||

ஸூபுத்யடஸாரெ—

சூஹிவடாநி வெஹு வரூணாகெடநுவாயவஃ |
விபுஸு டகூதினெ கனெட நிதூம் திஷுதி வூஜிதாஃ' உதி ||

வனதது டகூதினகனடஸுபுநரோயநாஸுஹவெ வெ
ஹிதவபு || தயாய ராகடனெயபுரூணபு—

சூஹெஜெவ ஹிஷுஸுடாஃ கியாஃ கூவீடத வெ
ஸூஹிஃ | டெவதாநாஜிஷ்ணாஹ விதூணாஃவெவ யத
தஃ || கூவீடதாஹநஹாவி டகூதினபுரூணஸு வா |
யயாவஹவதொ ஹெசுசு வூஹடாஹவ ததஃவரபு || ந
விஷுரோநெ வூஹெடாகெட உதூபூவூரிஷுதெ' உதி ||

றனர் என்று மனு சொன்னார். ஸூரியன், வருணன், சந்த்ரன்,
அக்னி, வாயு இந்தத் தேவதைகள் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகா
தில் எப்பொழுதுமிருக்கின்றனர்.

ஸம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:— அக்னியும், தீர்த்தங்களும்,
வேதங்களும், பூஜிதர்களான வருணன், ஸூரியன், சந்த்ரன்,
வாயு இவர்களும் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் எப்பொழுது
மிருக்கின்றனர்.

இவ்விதம் வலதுகாதைத் தொடுவதென்பது, ஆசமனம்
ஸம்பவிககாத விஷயத்திலென்று அறியவேண்டும். அவ்
விதமே,

மார்க்கண்டேய புராணம்:— ப்ராம்ஹணன் ப்ரயத்னத
துடன் ஆசமனம் செய்தே சுத்தரூப, தேவர்கள், ரூஷிகள்,
பித்ருக்கள் இவர்களின் கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும். வலது
காதையாவது தொடவேண்டும். இது சுத்திக்குத் தகுந்தபடி.
முந்தியதைச் செய்ய முடியாவிடில் பிறகு சொல்லியதைச்
செய்யவேண்டும். முன் சொல்லியது இருக்கும்பொழுது பின்
சொல்லியதற்கு ப்ராப்தியென்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாவதில்லை.

சுயவா வொயாயநொதூம் சூஷடிவடி—

‘நீலீ விலுஜி வாரியாயொவஸுசொசூடி-
தூணம் மொரிய்வா ஸகூடிவஸுசொசூ’ உதி ||

சூவஸூவொவ—

‘சூவவஸுசொசூடி-வா ஸகூடிவஸுசூடி-
வா’ உதி || சூடி-வா ஸகூடி, சூடி-வா ஸகூடி,
சூடி-வா ஸகூடி-தூடி- ||

ஸூதிசூதி—

‘ஸூதிசூதிசூதிசூதி வஸூதி வஸூதி வஸூதி
வஸூதிசூதிசூதிசூதிசூதி ஸகூடி-
உதி ||

வூதிசூதி—

‘வஸூதிசூதிசூதிசூதி-வா ஸகூடி-
வா’ உதி ||

அல்லது போதாயனர் சொல்லியதையாவது தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும். அதாவது “இடுப்பு வஸ்துத்தை அவிழ்த்
துத் தரித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது ஈர
முள்ள புல், ஈரமுள்ள பூமி, ஈரமுள்ள கோமயம் (பசுவின்
சாணம்) இவைகளிலொன்றை ஒரு முறை தொடவேண்டும்”
என்பது.

ஆபஸ்தம்பரும்:— ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது,
ஈரமுள்ள சாணத்தையாவது, ஒஷதிகளையாவது, பூமியையா
வது தொடவேண்டும். ஈரமுள்ள சாணத்தையாவது, ஈரமுள்ள
செடிகளையாவது, ஈரமுள்ள பூமியையாவது என்று பொருள்.

ஸ்மருதீரத்னத்தில்:— முன்சொல்லிய ஆசமன நிமித்தங்
களில், ஆசமனம் செய்யச்சக்தியில்லாவிடினும், ஜலம் கிடைக்க
காவிடினும் வஸ்துகாதைத்தொடவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— ஜலத்தைப்பருகவேண்டும். அல்லது ஈர
முள்ள புல்லையாவது, பூமியையாவது தொடவேண்டும்.

சுண்டுவெ—

‘சுண்டுவெ ஜெயாஹவெ வுடுவெடாழிஷ்டநிதிதகெ |
‘ஷ்டயீமொஸக்யுஷ்டிஃ ஸுஸெசு ப்ருயதகோநஸம்’ உதி ||

விராவநநிதிதாநி ||

சுய விராவநநிதிதாநி ||

தது யாஜுவயுஃ—

‘ஸாக்ஷா வீக்ஷா க்ஷுதெ ஸுஸெவ மாக்ஷா ரஸ்யூவ
ஸவடெண | ச்ருவாந்: வுநராவாடுகே ஆலொலிவரியா
டவ’ உதி ||

வலிஷ்டஃ—

‘ஸுவா மாக்ஷா க்ஷுக்ஷா ஸாக்ஷா வீக்ஷா ருஷிக்ஷா
வாஃஃவாந்: வுநராவாடுகே’ உதி || .

கோவலி—

‘ஸுவா க்ஷுக்ஷாவ மாக்ஷாவ வீக்ஷைக்ஷாஃஃநுதம்

அர்ணவத்தில்:— முன்சொல்லிய ஆசமனநிமித்தங்களில்,
சக்தியில்லாவிடினும், ஜலமில்லாவிடினும், சுத்தசித்தனாய் ஒஷ்தி
கள், கோமயம், பூமி இவைகளிலொன்றைத் தொடவேண்டும்.

இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள்.

இனி இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள் சொல்லப்படுகின்
றன.

அதில் யாக்குவல்க்யர்:— ஸ்நானம், பானம், தும்மல்,
நித்ரை, போஜனம், தெருவில் நடப்பது என்ற இந்த நிமித்
தங்களுக்குப் பிறகும், வஸ்தரத்தைக்கட்டிக்கொள்வதற்குப்
பிறகும் இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வலிஷ்டர்:— தூக்கம், போஜனம், தும்மல், ஸ்நானம்,
பானம், அமுகை இவைகளுக்குப் பிறகு இருமுறை ஆசமனம்
செய்யவேண்டும்.

மனுவாய்:— நித்ரை, தும்மல், போஜனம், துப்புதல்,

ஸ்யஸ்ய திராபாபெதித்யயஃ ||

ஷட்த்ரீம்ஸநுதெ—

‘சுவெயம்ஹி ஸஹ தொயம் நாத்ருள ஶ்ஷ்யஸ்யாஸ்யெஃ | ஸ்நாநம் தத்ரு நகுவீக்த ததெயவாஸிநகியாஸ்ய || ஶ்ஷித்ருவாரொ ஶ்ஷாநாத்ருள காயபாநாஸிநந்தாயம் | ப்ராப ஸிதீயதெ தத்ரு ப்ராஜாவத்யாஸ்யிஹி’ ஐதி ||

ஸ்வஸிநாவவாஃ ||

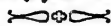
சுயாஸிநாவவாஃ || தத்ரு யாஜிவத்யுஃ—

‘ஸ்வஜா விபுஸொ ரெஜ்யாஸ்யாஸ்யிநஸிநவம் | ஸ்நாநம் யாஸ்யமகம் ஶ்ஷாஸ்யதம் தத்ரு ததஸ்ஸுமி’ ஐதி || சுயாஸ்யஃ—ஸ்வஸிஸ்யதயாஸிநவொ ரெஜ்யாஃ, நொ விஷ்ணுவதி சுஷ்ம சுமிவதிதாஸ்யஸி | தயா ஸ்வஸிநெ யெ ஸிநவம் வாஸி ஸ்யஸிநெ தெ ரெஜ்யாஃ | ஸ்நாநம் யா ஸ்யஸ்யிஷ் ஶ்ஷிஷ் நகரொதி | ஶ்ஷாஸ்யதம் யாஸ்யிஸி

டால் இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ஷட்த்ரும்சன்மதத்திஃ— இரவில் 2-ஆவது 3-ஆவது யாமங்களில் ஜலத்தைப்பருக்கக்கூடாது. ஸ்நானமும் செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யக்கூடாது. நொராதிரியில் மூதா விஸர்ஜனம், மலவிஸர்ஜனம் செய்து எவன் ஆசமனம் செய்ய வில்லையோ அவன் ப்ராப்சித்தத்திற்கு அர்ஹனாகிறான். ப்ரா ஜாபத்யக்ருசரத்தின் பாதியை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

ஆசமனத்தின் விலக்கு.

இனி ஆசமனத்தின் விலக்குச்சொல்லப்படுகிறது. அதில், யாக்குவல்க்யர்— வாயினின்றும் வெளிவந்த ஜலத்தானிகள் சுத்தங்கள், உச்சிஷ்டனாய்ச் செய்வதில்லை, தேஹத்தில் விழாமலிருந்தால், அவ்விதமே ஆசமனகாலத்தில் எந்த ஜலத்தானிகள் காலில் படுகின்றனவோ அவைகள் சுத்தங்களே. மீசை வாயினுட்புகுந்தாலும் உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை. பற்களில் சிக்கியுள்ள பருக்கை முதலியது தானாக நழுவினால்

ஸ்யபசெவ யுதம் டிணாக் துக்ஷா ஸுலிம-வதி । சுயுதம் து டிணஸிஸு' உதி ॥

சுத்ரு மளதரி:—

‘நசுபுர விபுஷ உலிஷு காவதி நசெடிஷு நிவததி’ உதி ॥ சுதொ நாசுராயாசெடிதி ஹாவ: । ஸுஷுஸெ-த து சிவஸுஸு-நிதிதாயசநம் ஹவதெய ॥

சுவஸுஸுஸு—

‘ய சுவஸுஸுநிவ: வதந் உவயஸுஷு தெஷுராயசநம் விவதித, யெ ஹுரிள ந தெஷுராயாசெடிதெயு’ உதி ॥ சுஸுராய-:—‘ஹாஷசாணஸு சுவஸுஸு வதந்நா யெ ராயாஸிநிவ: உவயஸுஷு, யக்ஷுஷாஸுஸு-நெந வா தெஷுராயசநம் விவதித । யெ ஹுரிள விநிவ: நிவததி, ந ஸுரீரெ, தெஷு நாசுராயாசெடிதெயுசெ சிநுஷு’ உதி ॥

வெஷுராயாசெடி து மளதரி:—

‘சிநுஷுராயாசெடிதெயுசெ யெ விநிவஸுஸுர உவ

அதைப் பரிஹரித்துச்சுத்தனாகுறன். அது நமுவானிடில் பந் களுக்குச்சமமாகியதே. (என்று பொருள்.)

இங்கு கௌதமர்:— வாயிலுள்ள ஜலத்துளிகள் தேஹத்தில் விழாவிடில் அசுத்தனாக்குவதில்லை என்கிறார். “ஆகையால் இங்கு ஆசமனம் வேண்டுமெனில்லை என்று அபிப்ராயம். தேஹத்தில் படுமாகில் மலஸ்பர்சத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஆசமனம் செய்யவேண்டியதே”.

ஆபஸ்தம்பரோவெனில்:— பேசுகின்றவனின்வாயிலிருந்து விழும் எந்த ஜலத்துளிகள் கண்ணாலோ, ஸ்பர்சத்தாலோ அறியப்படுகின்றனவோ, அவையின் விஷயத்தில் ஆசமனம் விதிக்கப்படுகிறது. ‘எந்தத் துளிகள் பூமியில் விழுகின்றனவோ, சரீரத்தில் விழவில்லையோ, அவைகள் விஷயத்தில் ஆசமனம் வேண்டாம் எனச் சிலர் அபிப்ராயப்படுகின்றனர், என்று ஸுமித்ரத்தின் பொருள்.

வேதமுச்சரிக்கும் விஷயத்திலோவெனில்,

கௌதமர்:— வேதத்தை உச்சரிப்பவனின் வாயிலிருந்து

வஹிநெ நதெவ்வாஉதழ' உதி ||

சுநம்—

‘நொலிஷ்டம் கூவட்தெ சுவஜா விபுஷொஹம்
நயாதி யாஃ | ந: ஸ்ருதிணி மதாந்ராலம் ந டிணாணா
விஷிதழ' உதி ||

ஸ்யுத்யயஸாரெ—

‘சுவஜா விபுஷஸ்திசுக்ர ஸ்ராவஸா வராஸ
தாஃ | சுவஜா விபுஷஸ்ராவா யடிஷ்டே நவததி தாஃ ||
சுஹ்வாதெ து ப்ருக்ஷாஸ்ய சுவாஸேவ வராஸ்ய | வெஹ
ஸ்யாவெ சுவாஜாதாஃ ஸ்ராவ வநவதம் ‘ஸவட்தா’ உதி ||
சுவசீநஸிந்ருவஸ்யஸ்யுஷ்டா சவி செஹாஃ |

தயாவ சுநம்—

‘ஸ்யுஸ்தி விந்வ: வாதள ய சுவாஸ்யத: வராஸ |

வந்த ஜலத்துளிகள் சரீரத்தில் விழுந்து காணப்படினும், அவை
கள் நிமித்தமாய் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை.

மனு:— முகத்திலிருந்து வெளிவந்த ஜலத்துளிகள்
தேஹத்தில்படாவிடில் அவனை உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை.
வாயிற்குள்சென்ற மீசைகளும், பற்களின் நடுவிற்கிச்சுக்கியுள்ள
தும் உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— முகத்தினின்று வெளிவந்த
சிறிய ஜலத்துளிகள் தனதுடையதாயினும், பிறருடையதாயி
னும் சுத்தங்களே. அந்தத்துளிகள் தேஹத்தில் விழாவிடில்
சுத்தங்கள். தேஹத்தில் விழுந்தவைகளானால் அவற்றைத்
துடைத்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பிறனுடையதின்
விஷயத்திலுயிப்படியே. வேதாப்பாஸகாலத்தில் வாயிலிருந்து
வந்த துளிகள் எப்பொழுதும் சுத்தங்களேயாம்.

ஆசமன ஜலத்துளிகளானால் அவை தேஹத்திற்பட்டா
லும் சுத்தங்களே.

அவ்விதமே, மனு:— பிறரை ஆசமனம் செய்விப்பவனின்

ஹுதிடுமெல்லு ஸரி ஜெதுபா ந தெருபுயதொ ஹவெசு' உதி । சுரு வராநாபாரியத: வாடிாலி ஸுவைல: ।

வொயாயநொவி—

‘ஸுபுஸதி ஸிநுவ: வாடிள ய சுவாரியத: வராநா । ந தெரு ஹிஷு ஹாவஸு ரா துதுரெல்லு ஹுதிடுமெல்லு’ உதி । வாடிமு ஹணரீவயவானாஸு ராபுலயகூணாயுடி ।

தயாப யரி:—

‘புயானுபாரிதொ யாஸு ஸரீரெ விபுலெஷா நுணாடி । உஹிஷு ஷொஷொ நாலுரு ஹுதிதுதுரெல்லு தா: ஸுபுதா:’ உதி ।

ஸுருலிஷயெ விஸெஷரிஹ சுவலுலவ:—

‘நஸுருலிஸு ஹிஷு ஹவதுனாரெஸு ஸலி யடா வநுஹெல்லுநொவஸுபுஸதி’ உதி ।

பாதங்களில் எந்த ஆசமனஜலபிந்துக்கள் விழுகின்றனவோ, அவைகளால் அவன் அசத்தனாவதில்லை. அந்த ஜலபிந்துக்கள் பூமியிலுள்ள ஜலபிந்துக்களுக்குச்சமமென அறியத்தக்கவைகள்.

போதாயனும்:— பிறருக்கு ஆசமனம் செய்விப்பவனின் பாதங்களைத்தொடும் ஜலத்துளிகளால் அசத்திவந்டுவதில்லை. அத்துளிகள் பூமியிலுள்ள ஜலத்துளிகளுக்குச்சமமாகியதால். இங்கு ‘பாதங்களை’ என்றது இதர அங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணத்திற்காக. அவ்விதமே,

யமன்:— ஆசமனம் செய்பவனின் ஜலத்துளிகள் சரீரத்தில் விழுந்தால் அதுவிஷயத்தில் உச்சிஷ்டதோஷமில்லை. அத்துளிகள் பூமியிலுள்ளவைக்குச் சமமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மீசையின் விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— மீசையினர்கள் வாயினுட்சென்றிருந்தால், கையால்தொடாதவரையில் உச்சிஷ்டனாவதில்லை. இந்த ப்ரதி

செலுாடெவ பூதிசெயாச ஜூயதெ பசகிணிடிவி
டிவ) சீதாராவெ) ஸடிஹிஷ்டதாபா நிதிதூ' ஹதி ||

உணவுமூலிஷயெ வொயாயநஃ—

‘**ஐனவழிநெய்தலுமடி ஐனவசைதலுமடி யாரணமு**
ஸ்ரீஷ்டலுமடி தெவு நாலாடு தெவுடம் வண்டலாநவதுமறி’
உதி || ஐனவழிநெய்தலையொரு மூடியொரு மூடியொரு
பெண் பெரு ||

சுதவனவ றெவலு:—

மொழிநெ டனதழாநி நிறைபுதாவுநெம் வநெசு !
 டனதழநிலைஹாபடுவெவம் சிநெடுத டனவசு || ந தகு
 வஹுஸம் சுயபா டுத சேரணம் புகி ! மவெடிஸளவ
 சித்யபுடம் வஹுவெயாபுடுணை சுடுதெ' ஊகி || ஸ்ரெஷ்டஷு=
 ஸ்ரஷ்டாநாபுடுதெவ்வித்யபுடம் ||

ஷேதத்தால் 'ஏதாவதொரு வஸ்து வாயினுள்ளிருந்தால் அது அவனின் உச்சிஷ்டத்தன்மைக்குக் காரணம்' என்று அறியப் படுகிறது.

பற்களில் சிக்கியுள்ளதைப்பற்றிப் போதாயனர்:— 'பற்களில் 'லக்ஷ்'மாயுள்ள வஸ்துக்கள்விஷயத்தில் தந்தத்தைப் போல் பாவிக்கவேண்டும். பற்களில் 'ஸக்த'மாயுள்ளவைகளைத் தரித்திருக்கவேண்டும். அவை தன்னிடத்திலிருந்து நழுவினால் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை. அவைகள் இருப்பதுபோலவே சுத்தனாகிறான்' என்றார். இங்கு மூலத்திலுள்ள 'லக்ஷ்' 'ஸக்த' என்ற பதங்களுக்கு, முறையே பரிஹரிக்கக்கூடியது, பரிஹரிக் கக்கடாதது என்று அர்த்தபேதம். ஆகையினாலேயே,

தேவலர்:— 'போஜனகாலத்தில் பற்களில் சிக்கியவைகளைப் பரிஹரித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பரிஹரிக்கமுடியாததாய்ப் பற்களிலொட்டியுள்ளவைகளைப் பற்களைப்போல் பாவிக்கவேண்டும். அவைகளை எடுப்பதற்காக அதிகமாய் பாயத்னம் செய்யக்கூடாது. அதிகமாய்க்குத்தியதால் காயமுண்டானால் அகத்தியேற்படும்' என்றார்.

யகாம ஸஜஃ—

‘ஐவடினெழை ராவஜிதீநகுது ஜீஹாவிசுபு
நாசு’ ஐதி || ஊவம் உ யடிஸஹீதம் ஜீஹாஸுபுஷி
ஹபாய்ஹ, தடினவசு | நிஹபுரணெ சுவசீநடி, ஸுயம்
யுதெஷு து துாமொ நிமிரணம்வா நாவசீநதிது
சுதம் ஹவதி ||

ஸுபுத்யபஸாரெ து—

‘ஐவடினெழை ராவஜிதீநகுது ஸுஜி, ஜீஹயா ஸு
ஸெபு க்ஸுஜி, தகு கணபுஸுபுஷி, ஸுநாயுதெய
நிமிரநு துஜிஹ கணபு ஸுபுஸெசு | யகா நிபீயு கணபு
ஸுபுஸெசு துக்ஷாஃஃஃவாசெசு | ராவஜிதீநகுது நிஹபுத்ய
நாவசீநதிஷுதெ | சுவஸு ஸம்ஸொயபெஷுதாசு ஐநாம்ஸு

‘பல்வில் சிக்கியதில் பல்லைப்போல் பாவிக்கவும்’ என்று
கௌதமர் சொல்லியது ருசி தெரியாவிடில் என்று அறியவும்.
ஏனெனில், சங்கர் :— ‘தந்தங்களில் சிக்கியவைகளில் தந்தங்
களைப்போல் பாவிக்கவும், ரஸத்தை வர்ஜிதது, ரஸம் தெரிந்
தால் இந்த விதிக்கு விலக்கு. நாக்கினால் தொடுவதைத்
தவிர்த்து’ என்கிறார். இவ்விதமிருப்பதால், எந்தவஸ்து ரஸ
மற்றதும், நாக்கினால் தொடக்கடியதும், பரிஹரிக்கமுடியா
ததுமாயுள்ளதோ அது தந்தத்தைப்போலுள்ளது. அதை
யத்னத்தால் பரிஹரித்தால் ஆசமனம். அது தானாகவே நழு
வினால் த்யஜிக்கலாம், அல்லது விழுங்கலாம், ஆசமனமில்லை
என்று சொல்லியதாயாகின்றது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தீலானுல் :— பற்களில் சிக்கியது பற்
களைப்போன்றது, ரஸம் தெரியாவிடில் சுத்தம். நாக்கினால்
தொடப்படுமாகில் அசுத்தம், அப்பொழுது வலதுகாதைத்
தொடவேண்டும், தன்னிடத்திலிருந்து நழுவியதாகில் அதை
விழுங்கிவிட்டு, அல்லது துப்பிவிட்டு, வலதுகாதைத் தொட
வேண்டும். அல்லது விழுங்கினால் காதைத் தொடவேண்டும்,
துப்பினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ரஸம்தெரிந்தால் துப்பி
விட்டு, இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வாயை நன்

புறையதத் : டனவெயெ டிஹசு வாவம் றதும் டிபுஸரி
வ்யுதத்யு || ஸாவம் க்யுதெ யசு வ்யுதம் தநுய டொஷாய
ஸவ-டா || சுந்யூவாஸ்யுமதம் தெவ வோவாடுன சுவஸரிஷு
க்யு' உதி ||

சுரு வொயாயநம்—

'டனவடினதெழவு யவூவ்யுனடிவெ ஹவெசு |
சூவாநுஸ்யூவஸரிஷு வ்யூ நியிரநெவ தயு' உதி ||

சுரு ஸாதாதவம்—

'டனதெழ வதெ டிடுதெ ஹசுதெவெதெ ததெவய |
தாம்வாடுதெ தெக்யுவண்ணெ நொலிஷு ஹவதி திஜு'
உதி ||

ஷட்பிஸநுதெவி—

'தாம்வாடுதெ தெவ ஸொடு உ ஹசுதெவஹவஸரி
ஷுகெ | டனதெவ்யு ஸம்ஸுடு நொலிஷு ஹவநு

றய்ச்சுத்தம்செய்துகொள்ளவேண்டும் பறகளையும் மெதுவாய்
நன்றாய் சுத்தம்செய்துகொள்ளவேண்டும். பறகளில் காய
முண்டானால் பெரியபாபமுண்டாகும். ரத்தம்வந்தால் அது
மத்யத்திற்குச் சமமாகும். இவ்விதம் செய்தபிறகு வாயினுள்
ளது தோஷாவஹமாகாது. ஆசமனம் செய்தபிறகு வாயினுள்
மீதியுள்ளதும் தோஷாவஹமல்ல.

இங்கு போதாயனர்.— பறகளில் சிக்கியவைகளும் வாயி
னுட்புறத்திலுள்ளதும் பறகளைப்போலவே பாவிக்கப்படும்.
ஆசமனம் செய்தபிறகு மீதியிருந்தால் அதை விழுங்குவதா
லேயே சுத்தகுகுறன்.

இங்கு சாதாநபர்:—பழம், கிழங்கு, போஜனத்தில்சேர்ந்த
நெய் முதலியவை, தாம்பூலம், கரும்புத்துண்டம் இவைகள்
பல்லில் சிக்கியதால் அசுத்தனுவதில்லை.

ஷட்பிஸநுதெவி:— தாம்பூலபகூணம், ஸோமபானம்,
போஜனகாலத்தில் ஸம்பந்தித்த நெய் முதலிய தாவவஸ்து,

நா : அஃயி (அஃயி) வடுகுதெருவாவடுவு ஸுணகாவு
 தெருவாயா | ஸாமத்திலாயா துடுவு : தொதிடுவு
 மவதி திது : உதி ||

‘ஏனென்று ஸம்வஸொ-’ ஐதி சுநிஹ-பாப-ஸு ஏன
என்று ஜிஹபா ஸம்வஸொ- ஸகீத்ய-ஃ ||

சுதநாநிஹ-பாய-பஸுதவிஷயெ ஷெவமஃ—

மூகூர்வாரசெடியொத்த நவியாநெந ஸகோலிதம்!
சொய்யெநுல ஹலுள உரீதலிவ-தெ-தெனாவி' உதி ||

கூறு :-

'சீயு'வகெட்டு உ லொடுகி உ அஹு ஞாணாஹுத்
 ஷு உ | நொலிஷ்டொஷஷு ஹவெ டெஷு வஉநம்
 யயா' உதி || அஹு=அஶ்யதாவியாத சீவீத்யாதிஷு உதி
 ஷ்டுஷு சிநொயாரணெ கொஷொநால்த்யுயுட்டு ||

பல்லில் வலுவாய் சிக்கியதை நாக்கினால் ஸ்பர்சித்தல் இவைகளால் ப்ராம்ஹணன் அசுத்தவையதில்லை. பட்டைகள், இலைகள், வேர்கள், புஷ்பங்கள், புல்கள், கட்டைகள், நல்லவாஸனை யுள்ளவஸ்துக்கள் இவைகளை பசுவிப்பதால் அசுத்தவையதில்லை.

மிகவும் பரிஹரிக்கமுடியாததுள்ள நெய் முதலிய தாவ
வஸ்துக்களின் விஷயத்தில்,

தேவலர்:— போஜனம் செய்தபிறகு சாஸ்த்ரோக்தமான விதிப்படி கவனமுள்ளவனாய் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வாய், கைகள் இவைகளை ஜலம் ம்ருத்திகை இவைகளால் தேய்த்து சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

அந்நி:— மதுபர்க்கத்திலும், ஸோம்பானத்திலும், ஜலத்திலும், ப்ராணாஹுதிகளிலும் உச்சிஷ்டதோஷமில்லையென்பது அத்திரியின் வசனமாம். இங்கு 'ஜலத்திலும்' என்பதற்கு, 'அம்ருதாபிதானமஸி' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களை உச்சரிப்பதில் உச்சிஷ்டனாயிருப்பவனுக்கு தோஷமில்லையென்பது பொருள்.

வலிவெழுநவி—

‘பூணாஹுதிஷு ஸொடு உ ஸீயுவகெடு தடுயெ
வவ ! ஸூஸ்யுஹொடுஷு ஸவெடுஷு நொஹிவெடா ஹவதி
விஜஃ’ உதி ||

கோகடுணையஃ—

‘சூடுகூவண்தாஹுதிஷு வலிவெழுநவி ஸொடுவாந
கெ ! விஷுஹிதொயவாநெ உ நாடிதொயநெ ஸூதடு ||
விஷுவாஹொடுஷு கீயுடு வீகாநகூஹயெதூடு’ உதி ||

வூவொநவி—

‘ஸீயுவகெடு உ ஸொடு உ தாஹுதிஷு உ ஹகூ
ணெ ! ஹகூடுகூவண்தாஹுதிஷு நொடிஷு பூஹ வெ
நெ’ உதி ||

ஸூதடுயுடலாடுநவி—

‘சூஹிடு ஹவயெ ஜெடு தடுயெவாஹொடுவெநெ !
தாஹுதிஷு கூடுகெ வெவ ஹகூஹொடுவெநெ !
ஹகூவணெ திஷு கீடுகெ வகூஹொடுவெஷு உ !

வளிஷ்டரும் :— ப்ராணாஹுதிகளிலும், ஸோமபானத்தி
லும், மதுபர்க்கத்திலும், வாயில் செய்யுமெல்லாஹோமங்களி
லும் ப்ராஹ்மணன் உச்சிஷ்டனாவதில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— மாங்கனி, கரும்பு, தாம்பூலம் இவை
களைப் பகிழ்ப்பதிலும், ஸோமபானத்திலும், விஷ்ணுபாததீர்த்
தத்தைப் பருகுவதிலும், ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ஆசமனம்
விதிக்கப்படவில்லை. விஷ்ணுபாததீர்த்தத்தைப்பருகினால் பிறகு
கையை ஆலம்பக்கூடாது.

வ்யாஸரும் :— மதுபர்க்கத்திலும், ஸோமபானத்திலும்,
தாம்பூலபக்ஷணத்திலும், பழம், கிழங்கு, கரும்பு இவைகளைத்
தீன்பதிலும் உச்சிஷ்டதோஷமில்லையென்குறார் மனு.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும் :— கசிவில்லாத மருந்தைச்சாப்
பிடுவது, அங்கங்களில் பூசிக்கொள்ளுதல், தாம்பூலபக்ஷணம்,
பாக்கைத்தீன்பது, சாப்பாட்டில் ஸம்பந்தித்த நெய் எண்ணெய்

தயா க்ஷுணகாஷ்டஷு நாயாசெ ஷாஹக்ஷணெ || சீயு
வகெட உ ஸொசெ உ ஸ்ராணாமுதிஷு வாவு உ |
சூஸ்யுஷொசெஷு ஸவெடஷு நொஹிஷொ ஸவதி திஜஃ'
உதி ||

சூயுஷொஹிஷு விஷயெ சீநுஃ—

உஹிஷெந து ஸண்ட்ஷெஷா சூயுஷுஷு கயணந |
சுநியாசெயெவ தசூயு சாயாநஸுவிதாஸியாசு' உதி || சூயு
சீநாநஸுஷுஷாயு வஸுஷாடி ||

சாகுஷெஷொசு விசுஷு சாயு—

உஹிஷெந து ஸண்ட்ஷெஷா சூயுஷொஹி நியாய
உ | சூயு சூயுசீயுஷு வுநாயாசுதாசுஷுஷு' உதி ||

முதலியதின்பற்று, கரும்பு, எள், கிழங்கு, இலை, பூ, பழம்,
பட்டைகள், புல்கள் கட்டைகள், பக்வமல்லாதவஸ்து இவை
களைப் பக்ஷித்தால் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை. மதுபர்க்கம்,
ஸோமபானம், ப்ராணஹுதிகள், ஜலம் இவைகளிலும் வாயில்
செய்யும் ஹோமங்களெல்லாவற்றிலும் பராமஹணன் உச
சிஷ்டனாவதில்லை.

ஒருவஸ்துவைக் கையில் தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்ட
னனால், அவன் விஷயத்திற்,

மனு:— வஸ்த்ரம் முதலிய த்ரவ்யத்தைக் கையில் தரித்
துள்ள ஒருவன் உச்சிஷ்டனான (அசுத்தனான) மற்றொருவ
னால் தொடப்பட்டால், அந்தத்ரவ்யத்தைக் கீழே வைக்கா
மலே ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். இங்கு த்ரவ்யம்
என்பது சாப்பிடக்கூடாத வஸ்த்ரம் முதலியதாம்.

இங்கு விகல்பம் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர்:— த்ரவ்யத்தைக் கையிலுடைய ஒரு
வன், உச்சிஷ்டனால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால், அந்த த்ரவ்யத்தைப்
பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து, அந்த த்ரவ்யத்தை
ப்ரோக்ஷித்து மறுபடி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாஸோதவி—

யஜுரீதம் ஸோதாய ஹவெஷுஹேஷணாவிதம் | சுநி
யாபெயவ தஜ்ஜு ரோதாநஸூவிதாரிபாசு || தெஜஸம் டு
வ்யோதாய யஜுஹேஷா ஹவெஷுஜம் | ஹுரிள நிக்ஷிபு
தஜ்ஜு ரோதாராஹுக்ஷயெது தசு || வஸூராஹிஷு விக்ஷு
ஸூரஸு தசுஸூஷாபெவ செவஹி' உதி || வஸூராஹிஸஹிதஸு
உஹிஷுஸுஷுள நியாந ரிநியாநம் வா காய-பித்ய-ம் ||

வ்யோதாயநோதவி—

'தெஜஸம் வெஷாஷாயொஹிஷீ ஸூரஸு தஜுஷஸூ
வ்யோதாஸுநஜ்ஜு ஸூரெக்ஷு டயவெஷுநெநாஹிஷீஸூரஸு
தஜுஷஸூவ்யோதாஸுநஜ்ஜு ஸூரெக்ஷு டயவெஷுரூஹி
ஷீஸூரதஜுஷஸூவ்யோதாஸுநஜ்ஜுஸூரெக்ஷு செதஜெவவி
வரீதரிநு' உதி || உஷு=நியாயெத்ய-ம் | விவரீ
தம்=சுநுஷஸூகி யாவசு ||

வ்யாஸநம்:— பாத்தாத்தைத் தரித்திருப்பவன் உச்சிஷ்ட
னனால் அந்த தாவ்யத்தைக் கீழேவைக்காமலே ஆசமனம்
செய்து சுத்தனாகிறான். வெண்கலம் முதலிய தாதுதாவ்யத
தைத் தரித்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனனால் அதைப் பூமியில்
வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து, அதைப் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்
டும். வஸ்தரம் முதலியதை வைத்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனா
லும் இவ்விதமே ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பூமியில் வைப்
பதில்மட்டில் விகல்பம். பூமியில் வைத்தோ வைக்காமலோ
ஆசமனம் செய்யலாமென்பதாம்.

போதாயனநம்:— தாது பாத்தாங்களைத் தரித்திருப்பவன்
உச்சிஷ்டனனால் அதைக் கீழேவைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து
எடுக்கும்போது ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். அன்னத்
தைத் தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்டனாலும், ஜலத்தைத்
தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்டனாலும் அதைப் பூமியில்
வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து, எடுக்கும்பொழுது ஜலத்
தால் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். மற்ற வஸ்துக்களின் விஷயத்தில்
இந்தவிதியை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது கீழே
வைக்காமலே ஆசமனம் செய்யவேண்டும் என்பதாம்.

சவ்யவஹாயபுவிஷ்யெ வவலிஷு:—

‘புராதநவ்யவஹாயபுஷு உவிஷு மஹி ஸம்ஸு
ஸெசு | ஹுரிள நியாய தடிவ்யு சிராவ்யு புரவரெசு வுந:’
‘உதி || சவ்யவஹாயபுஷு=சுஹவாநாதிஷு | புராதந=
வாரிவெஷணம் காவநித்யு: ||

வ்யஹஸ்திரவி—

‘புராதநஹவாநெஷு யஜோவிஷு சுவஸ்யுஸெசு |
ஹுரிள நியாய தடிவ்யு சிராவாந:’ புரவரெசு வுந:’ உதி ||

மளதஜோவி—

‘டிவ்யஹஸ்த உவிஷு நியாயாவாஜெசு’ உதி || டு
வ்யு=சவ்யவஹாயபு ||

சுசு விஸெஷசிரஹதா ஸஜலிவிதள—

‘டிவ்யஹஸ்த உவிஷு நியாயாவஜோஷுக்ஷடிவ்யு’
உதி ||

புஜிக்கக்கூடியவஸ்துக்களின் விஷயத்தில்,

வஸிஷ்டர்:— புஜிக்கக்கூடிய அன்னம் முதலியவைகளைப்
பரிமாறுகிறவன் அந்த வஸ்துக்களுடன், மற்றொரு உச்சிஷ்டனை
ஸ்பர்சித்தானாகில், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில்வைத்துவிட்டு
ஆசமனம்செய்து மறுபடி பரிமாறலாம்.

ப்ருஹஸ்பதியும்:— அன்னபானங்களைப் பரிமாறுகிறவன்
உச்சிஷ்டனை ஸ்பர்சித்தானாகில், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில்
வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து மறுபடி பரிமாறலாம்.

கௌதமரும்:— த்ரவ்யத்தைக் கையில் வைத்திருப்பவன்
உச்சிஷ்டனானால் அந்த த்ரவ்யத்தை பூமியில்வைத்துவிட்டு ஆச
மனம் செய்யவேண்டும். த்ரவ்யமென்பது புஜிக்கக்கூடிய வஸ்து
வாம்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றனர்:—

சங்கலிகீதர்கள்:— த்ரவ்யத்தைக் கையிலுடையவன் உச்
சிஷ்டனானால் அந்த த்ரவ்யத்தை பூமியில்வைத்து ஆசமனம்
செய்து, அந்த த்ரவ்யத்தை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும், என்று.

கடு வெவடி நாயதீக்ஷிதீயஸுதிசுக்ஷாமவெ

சேதித்ரம் வுஸ்ஷம் வா டுவுஹஸ்தோ நஹுஷி' உதி
வ்யஹஸ்திஸூரணாசு ||

சோகூடுணையஸு ஸளவசேவ்யநியாயெவ காயதீத்ராஹ—

வக்ஷாநெந ம்ஹீதெந சேதித்ராஹாரம் கரொதி
யஃ | சுநியாயெவ தடிவ்ய சேக்ஷ க்ஷகா ஸரோஸ்ரித்யு ||

ஸளவம் க்ஷகா யயாந்யாய சுவஸ்யஸு யயாவியி | சுந
சேஷுக்ஷயெவெவ்ய சேஷுத்ராகூஷ்ய டஸூயெசு || த்ரகூ
தடிஸரோத்ரவா ஸெஷம் ஸூகீசீவாஹ்யாயாசு' உதி ||

வ்யுத்யுயஸூரெ—

வஸூரஹிஸஹித உஹிஷ்ஸெ த்ரோஹ்யாஷே நியாய
தஹித ஸூவாநஸூஷேசு | நியாயவாஹ்ய வஸூரஹி
ஸூரெஷேசு || சுநவாநாஹிஹஸு உஹிஷ்ஸெ நியாயாஹ்ய

லும், த்ரவ்யத்தைக் கையிலவைத்துக்கொண்டு மூத்ரவிஸர்ஜ
னம், மலவிஸர்ஜனம் செய்தாலும் தோஷத்தையடைவதில்லை”
என்று ப்ருஹஸ்பதி விதித்திருப்பதால்.

மார்க்கண்டேயரோவெனில்:— த்ரவ்யத்தை வைக்காமலே
சௌசமம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்:— பக்வான்னத்தை
வைத்துக்கொண்டே மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்தவன், அதைப்
பூமியில் வைக்காமலே மடியில் வைத்துக்கொண்டு, ந்யாயப்படி
சௌசம்செய்து, விதிப்படி ஆசமனம்செய்து, அன்னத்தை
ப்ரோக்ஷித்து, அதை எடுத்து ஸூர்யனுக்குக் காண்பிக்க
வேண்டும். அதில் கபளமாத்ரமாவது எடுத்து எறிந்துவிட்
டால் மீதியுள்ளது சுத்தமாகின்றது.

ஸ்மருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— வஸ்த்ரம் முதலியதுகளுடன் கூடி
யவன் உசசிஷ்டனானால், அதைத் தொட்டுக்கொண்டு, அல்லது
மடியில் வைத்துக்கொண்டு அதனுடன் கூடியவனாய் ஆச
மனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அல்லது அதைப் பூமியில் வைத்
துவிட்டு ஆசமனம்செய்து, அந்த வஸ்த்ரம் முதலியதைப் ப்ரோ
க்ஷிக்கவேண்டும். அன்னபானம் முதலியதைக் கையிலுடைய

பொருஷை ஷ்ணாபிரகாஸகூன் ததாஹ்யாஜெ நியாய வா
ஸளவாஹிநெ கூயடாக் | வரிவெஷணம் கூவட நூலிஷ்
ஹ்யுஷ்டுள் ஷ்ணம் நியாயாஹி வரிவிஷ்டாக் | வரிவெஷ
ணம் கூவடநூலிஷ்டாக் ஷ்ணம் ஷ்ணாபிரகாஸகூன்
ஹிநெ க்யகூர்ஷ்ணாபிரகாஸகூன் கயிசிகட்வா ஸம்ஸுஸா
வரிவிஷ்டாக் | வரிவெஷணம் ஷ்ணாஹ்யுஷ்டுள் தகஹ்யுஷ்டு
நத்யாஹி ||

வனவசுக்ஷணஸ்யாஹிநஸ்ய பூஸம்ஸாரிஹ வ்யா
வ வாக்:—

‘யவனவம் ஷ்ணாஹிநெ நியாஹிநஸ்யாஹிந வாக் |
ஷ்ணாஹிநஸ்யாஹிநஸ்யாஹிந வாக் ||

வனம் உச்சிஷ்டனாஹி அதைக்கிழைவத்து ஆசமனம்செய்து
ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். அந்த அன்னபானாதினைக் கிழை
வைத்து ரக்ஷிக்கமுடியாவிடில் அதைத் தொட்டுக்கொண்டு,
அல்லது மடியில் வைத்துக்கொண்டு, சௌசம் ஆசமனம் இவை
களைச் செய்யவேண்டும். பரிமாறுகிறவன் உச்சிஷ்டத்தால்
ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் அன்னத்தை வைத்துவிட்டு ஆசமனம்
செய்து பரிமாறவேண்டும். பரிமாறுகிறவன் மூத்தாவிஸர்ஜனாதி
களால் உச்சிஷ்டனாஹி, அன்னம் முதலியதை வைத்துவிட்டு,
சௌசமுமாசமனமும் செய்து, அன்னம் முதலியதை ப்ரோ
க்ஷித்து, அக்னி அல்லது ஸூர்யனை ஸ்பர்சிக்கச்செய்து பரி
மாறவேண்டும். பரிமாறும்போது ஸ்த்ரீக்கு ரஜோதர்சனமா
னால் அவள் தொட்ட அன்னத்தைப் பரித்யாகம் செய்யவேண்
டும்.

இவ்விதம் சொல்லிய லக்ஷணங்களை யுடைய ஆசமனத்தின்
ப்ரசம்ஸையைச்சொல்லுகிறார்,

ஷ்யாக்ரபாத்:— எந்த ப்ராம்ஹணன் நித்யமும் இவ்விதம்
ஆசமனம் செய்கிறானோ, அவன் ப்ரம்ஹா முதல் ஸ்தம்பம்
வரையிலுள்ள உலகத்தைத் த்ருப்தமாய்ச்செய்கிறான்.

ஆசமனம் செய்யாவிடில் தோஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சூவசீநாகரணெ பூத்யவாயொ டிஸி-தத் வ்யுகிவந்ரி,
காயாட—

யஃகி யாஃ கூரூதெ ரொஹா உநாஉரெடுவநாவிக் |
ஹவநி ஹி வ்யயா தவ்ய கி-யாஸவ-டா நஸம்ஸயஃ' உதி ||
உத்யாவசீநபூகரணட ||

உனயாவநவியிஃ ||

சய உனயாவந வியிஃ ||

ததூதிஃ—

‘ஃரெவ வய-டுவ்ரிதெ நி த்யம் ஹவத்யூயதொ நரஃ |
ததாடி-கூரஹம் ஸூஹம் வா ஹக்யெடினயாவநட’ உதி ||
ஹர ஆஜஃ—

‘பூகூரஹி வரணள ஹஹள ஃரெவம் வாய யயாவியி |
சூவசீ பூரஹம் வ்யிகூர உனயாவநராவரெக || சூய-
ரித்யாஹிடுநா-ய-ஃகூராவாஹிடுநெண | விநா-ஹிடுநெண

ஸம்நுதிசந்த்ரிகையில்:— எவன் நாஸ்திகனாய் ஆசமனம்
செய்யாமலே க்ரியைகளைச்செய்கிறானே, அவனுடைய க்ரியை
களெல்லாம் வீணாக ஆகின்றன. ஸம்சயமில்லை.

ஆசமனப்ரகாணம் முற்றிற்று.

பஸ்துலக்கும் விதி.

இனி பஸ்துலக்கும்விதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,
அந்ரி:— ப்ரதிதினமும், வாய் பழைமையுடையதாவதால்
மனிதன் அசுத்தனாகிறான். ஆகையால், பச்சையல்லது காய்ந்த
குச்சியால் பற்களைச் சுத்தமாக்கவேண்டும்.

பரத்வாஜ:— பிறகு கால்கைகள் முகம் இவைகளை அலம்பி
ஆசமனம்செய்து கிழக்குநாக்கியவனுபிருந்து தந்ததாவனத்
தைச் (பற்களின் சுத்தியை) செய்யவேண்டும். தந்ததாவன
காஷ்டத்தை அபிமந்த்ரிக்கும் மந்த்ரம் (சூபு-ஃ) என்பதை முத

கடுச வெவடிநாயதீகழிதீயவூதிசோகூலமெ

ஐக்கிணம் வாஹுசோகூத்யகூகா ஜாஹநாரம் ததம் || குவடி
பூஜுவம் வபூஜினாயவநசோவரெசு' உதி ||

ஸாணியுஃ—

‘வாஹு ஜாஹநார கூகா கூகூடாஸநசோவூதிதம் |
தவடணாவசெநொவூபூஐஸசோவரெசு' உதி ||

யாஜுவயுஃ—

‘ஸாணியினாம் நிவடத்யூ கூதஸளவவியிதிடஜம் |
பூதஸூத்யூசோவாலீத ஐனயாவநவடுவடகூ || கண
கிக்ரிவபுகோஸம் ஆஐஸாஜுவஸூதித || கநிஷிகாமுவசு
ஸூதியம் வடுவடாஜடகூதகூடுவடகூ || ஐனயாவநசோஜி
ஷு ஜிஹாஹெவநிகா தயா' உதி ||

விஷுஃ—

‘விதஸூசாசூ சூஜுவ கீடாமிஷிரடிவிதித || பூ
ஜுவபூராவவிஷுஷு ஹக்யெகாமூதொகூரம்' உதி ||

கையைவைத்துக்கொண்டு உபவீதியாய் ஆசமனம் செய்து,
பிறகு கிழக்கு நோக்கியவாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

சாண்டில்யர்:— குக்குடாஸனத்திலிருப்பவனாய், கைகளை
முழங்கால்களுக்கு நடுவில் வைத்துக்கொண்டு, தர்ப்பணம்,
ஆசமனம், உல்லேகனம், தந்ததாவனம் இவைகளைச் செய்ய
வேண்டியது.

யாக்ஞவல்க்யர்:— ப்ராம்ஹணன் மஸமூத்ரவிஸர்ஜனம்
செய்து, செளசம் செய்துகொண்டு, தந்ததாவனம் செய்து
காலேஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டும். முள்ளுள்ளது, அல்
லது பாலுள்ளதான மாத்நிலுண்டாகியதும், பன்னிரண்டு
அங்குலம் நீளமுள்ளதும், சுண்டுவிரலின் நுனியளவு பரும
னுள்ளதும், முன்பாகத்தில் தட்டப்பட்டதுமாய், தந்ததாவன
காஷ்டமிருக்கவேண்டும். நாக்கைச் சுத்தம்செய்யும் காஷ்ட
மும் அதிபாலவே இருக்கவேண்டும்.

விஷ்ணு:— ஒட்டைநீளமுள்ளதும், ருஜுவானதும், புழுச்
களாலும் நெருப்பினாலும் கெடுக்கப்படாததுமான காஷ்ட

வ்யுத்யுதரெ—

‘ஸாவா விபாயத் தஸ்யாஸு ஹாமெநெநெந ராஜ-
யெசு | ஜிஹா ததொ ஷிதீயெந ம்யஹஸ்ய யதிலயா’
உதி ||

உத்யாவநகாஷாநி ||

ஹாரீதம்—

‘ஸவெ- கண்கிநம் வுணா க்ஷ்ரிணஸு யஸஸுராஃ |
சவாஸு-மெந ராநெந உதகாஷூரிஹோயுதெ || பூரெ-
ஸாராசு பியவா தெந உதாந விஸாயயெசு | வபிரஸு
கஷெவஸு கரஜம் கரஜஸுயா || சூலிநீ வெணம் வ்யூஷீய
ஜெவ-மூநி-புவஸுமெயவ | சவாராம-ஸு விஸுஸு கக-
ஸொஷ-வரஸுயா || வநதெ பூஸஸுராஃ கபிதாஃ உத்யா
வநகரி-ணி’ உதி ||

டத்தை க்ரஹித்து, சிழக்குமுகமாய் உட்கார்த்துகொண்டு,
மௌனியாய், மெதுவாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

மற்றெரு ஸம்ருதியில்:— க்ருஹஸ்தனும், யதியும், தந்த
தாவனகாஷ்டத்தை இரண்டாய் ஒடித்து, ஒன்றினால் தந்ததா
வனத்தையும், மற்றதால் நாக்கின் சுத்தியையும் செய்து
கொள்ளவேண்டும்.

பஸ்துலக்குவதற்குரிய காஷ்டங்கள்.

ஹாரீதம்:— முள்ளுள்ள எல்லா வருஷங்களும் புண்ய
பாதங்கள். பாலுள்ளவைகளெல்லாம் கீர்த்தியைச் செய்பவை
யாகும். அந்த வருஷங்களினுடையதும், எட்டு அங்குல
மளவுள்ளதும், அல்லது ஒட்டையளவுள்ளதுமாயிருக்கவேண்
டும் தந்தகாஷ்டம். அதனால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டி
யது. காதிரம் (கருங்காலி) கதம்பம் (கடம்பை) காஞ்சம்
(புன்கு) காஜம் (சாரடை) த்ரஸினீ (களா) வேணு (மூங்கில்)
ப்ருத்வீ (வெண்மந்தாரை) ஜம்பு (நாவல்) நிம்பம் (வேம்பு)
அபாமார்கம் (நாயுருவி) பில்வம், அர்க்கம் (எருக்கு) உதும்பரம்
(அத்தி) இந்த வருஷங்கள் தந்ததாவனத்திற்குச் சிறந்த
வைகள்.

ஸளநகம்—

‘விஜ்ஞாதவ்யக்ஷம் க்ஷுணாந் ரேஜுமும்புத்யவித்யு
வக்ஷதம் ஐகாஷம் வ்யா துத்யெண ப்யாவயெசு’ உதி ||
கஜீநா?—

‘சுரேவாநாமவிஜ்ஞாநா சிவாரிமபுஸிநீஷயொம் |
ஹக்ஷயெசு ப்யாதரூஸாய வாமுதொ ஐகாயவந்ய’ உதி ||
வ்யாஸம்—

‘புக்ஷாஷு ஐகாஷம் வெ ஹக்ஷயெதூ வியாநதம் |
சிக்ஷாஷுலிவசீவ்யுளயூர் ஆசுஸாஷுயஸம்பித்யு || வக்ஷவம்
ஐகாஷம் வ்யா துத்யெண து யாவயெசு | க்ஷீரிவ்யக்ஷ
வசீஷுதம் சோதீஸம்ஹம் ஸுஹம் || சுவாரிமபும உ
விஜ்ஞாம கரவீரம் விஸெஷதம் || திதம் கஷாயகடூகம்
ஸுமப்தி கடூகாநித்யு | க்ஷீரினொ வ்யக்ஷமூஸாநீநு ஹக்ஷ
யெஷுஹாயவந்யு | வஜ்யியகா நிவிஜாநி மூஹீகெவவம்

சௌனகர் :— தெரிந்த வருஷத்தினுடையதும், நசுக்கப்
பட்ட நுனியுடையதும், ருஜுவாகியதும், தூர்கந்தமில்லாத
தும், தோலுடன் கூடியதுமாய் தந்தகாஷ்டமிருக்கவேண்டும்.
அதன் நுனியினால் துலக்கவேண்டும்.

அங்கிரஸ் :— மா, புன்னை, பில்வம், நாயுருவி, வாகை
இவைகளின் காஷ்டத்தால். காலையிலெழுந்து மௌனியாய்,
தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— தந்தகாஷ்டத்தை அலம்பி அதனால் விதிப்படி
தாவனம் செய்யவேண்டும். தந்தகாஷ்டம் நடுவிரல் பரும
னுள்ளதும், பன்னிரண்டு அங்குலநீளமுள்ளதும், தோலுடன்
கூடியதுமாயிருக்கவேண்டும். அதன் நுனியால் துலக்கவேண்
டும். பாலுள்ள மாத்திலுண்டாகியதும், மாலதீ (ஜாதிமல்
லிகை) என்பதினுடையதும் சுபமாகும். நாயுருவி, பில்வம்,
அலரி இவைகளினுடையதும் மிகச்சுபம். துவர்ப்பு, கஷாயம்,
கடுப்பு உள்ளதும், நல்லவாஸனையுள்ளதும் சிறந்தது. பாலுள்ள
மாம், கொடி இவைகளால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.
நிவித்த காஷ்டங்களைத் தள்ளி விஹிதமானதை க்ரஹித்து,

பயொழிதல் || வரிஹுது ஈநம் வாவம் யாவயெது
விபாநதம் | நொதூடபெடினகாஷம் நாஹுலா யாவ
பெசு கூலிசு || பூக்ஷாஷ மூகா தஜஹுலா மூவள டெஸெ
வகாஹிதம்' உதி ||

சுதி:—

‘சுஹுலா டினகாஷம் உ பூதுக்ஷவணம் தயா |
பூதுகாஹக்ஷணம் வெவ துயும் மொகாம்வஹக்ஷணம்’
உதி ||

உஸநா—

‘நாஹுலா ஹிதநாநு பூக்ஷாஷபெசு’ உதி ||

விஷம்—

‘வூவூடுக்ஷம் வூடுக்ஷஹவூ பூதுஹவூ பூதுபூ |
வூடுயம் விஷபூதுஹவூ தூவியம் டினயாவநு || ஹாஹா
ஹுயகம் விபெசு காஷகாஹுபூதுநீலிணம் | க்ஷுதுவிதூபூ
ஹாதீநாம் நவ ஷுதுதாஹுயம்’ உதி ||

நிஷித்த தினங்களைப் பரிஹரித்து விதிப்படி துலக்கவேண்டும்.
தந்தகாஷ்டத்தைப் பிளக்கக்கூடாது. ஒருகாலும் விரலினால்
பல்துலக்கக்கூடாது. தந்தகாஷ்டத்தை அலம்பிப் பிறகு தந்த
தாவனம் செய்து, அலம்பி, கவனமாய், சுத்தமான இடத்தில்
அதைப்போடவேண்டும்.

அதீரி:— விரலால் பல்துலக்குவதும், ப்ரத்யக்ஷமாய் வவ
ணத்தை உபயோகித்தலும், மண்ணினால் பல்துலக்குவதும்
பசுவின் மாம்ஸத்தைப் பசுவிப்பதற்குச் சமமாகும்.

உசநம்:— விரல்களால் பற்களைத் துலக்கக்கூடாது.

விஷ்ணு:— சிறிய பற்களுக்குச் சிறியதும், நடுத்தரமான
பற்களுக்கு நடுத்தரமாகியதும், பெரியபற்களுக்குப் பெரியது
மென தந்ததாவனம் மூன்றுவிதமாயிருக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹ
ணனுக்குப் பன்னிரண்டு அங்குலமும், க்ஷத்ரியனுக்கு ஒன்பது
அங்குலமும், வைச்யனுக்கு ஆறு அங்குலமும், சூத்ரனுக்கு
நாலு அங்குலமும், நீளம் உள்ளதாய், தந்தகாஷ்டமிருக்க
வேண்டுமெனப் பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

மற-ஃ—

ஹாஜும து விபுராணாம் க்ஷத்ரியாணாம் நவாஜு
மபு | கஷாஜும து வெஸுராநாம் ஸாதிபுராணாம் ஸவ்
ஸந்திதபு || உதாரஜுமபுநாம் து நாரீணாம் நாது ஸ
ஸய:’ உதி ||

காகுணெய:—

வடாஸநாகுவுஹிநகரவீராம் ஹக்ஷயெசு | ஜாதீம்
உ விபுஸஹாம் சிபும து ககூஹஸு உ || காரிசெஹம் ப்ரி
யஜும உ கண்கிநுஜுயெயவ’ உதி ||

விஷுநாவி—

வடாஸநாகுவுஹிந கரஜு கரவீர ஸஜபு பாபிராவா
சாமபு சாமதீ ககூஹ விபுநா சிநுதபு’ உதி || ஹக்ஷயெ
ஹிதி ஸெஷ: ||

ஹதெஷு மஹாஹ மற-ஃ—

ஸஜெபு யெயபு வபு ஜீவீ: கரஜெ விஜயொ
நஜெ | வுக்ஷு யெவாயபுஸ்வதி: வஹபுரம் சியுந

கீகீ:— ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் பத்து அங்குலமும்,
க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஒன்பது அங்குலமும், வைசியர்களுக்கு எட்டு
அங்குலமும், சூத்ரர்களுக்கு ஏழு அங்குலமும், ஸ்த்ரீகளுக்கு
நானு அங்குலமும் நீளமுள்ளதாய், தந்தகாஷ்டமிருக்கவேண்
டும். இதில் ஸம்சயமில்லை.

மார்க்கண்டேயர்:— ஆல், வேங்கை, எருக்கு, கருங்காலி,
அலரி, ஜாதிமல்லிகை, பில்வம், இலந்தை, மருதையின்வேர்,
கருவேல், செஞ்சந்தனம், முள்ளுள்ளவைகள் இவைகளின்
காஷ்டத்தை உபயோகிக்கலாம்.

விஷ்ணுவம்:— ஆல், வேங்கை, எருக்கு, கருங்காலி, புன்கு,
அலரி, நருமாமரம், மாதூள, நாயுருவி, ஜாதிமல்லி, மருதை,
பில்வம் இவைகளுள் ஒன்றைத் தந்ததாவனகாஷ்டமாய் உப
யோகிக்கலாம்.

இவைகளின் மலத்தைச்சொல்லுகிறார்,

கீகீ:— நருமாமரத்தினால் தைர்யமும், ஆலினால் காந்தி
யும், புன்கினால் யுத்தத்தில் ஜயமும், இச்சியால் பணப்பெருக்

ஹம் || வஹி ரெவ வளமதூர் விஜெ து விவாஹம்
யதூ || ஹம்வரெ வாக்யவிகிர் கபாபிகெ வ ஹ்வா
ஸூகிர் || வளணெ வ கீதி-வளமதூர் வாக்யவிகிர்
ராதூ || கஹ்வெ வ தயா வகீ ராபெ வாரொமபெவெ வ ||
கவாரொமெ வ பிகி-பெ வ பூஜா மகிவ-வஸூகிர் ||
சூயஸூகிர் யஸொ வகீர் வளமதூர் வொவஜாயதெ ||
கெக-கண வஹி ரொமாஹ் வஜவ-பெரெண து வ்யபாப ||
ககுவெந தயா-யவாந வவெச வதிதவஜி-தம் ||
வாபெரெ விகி-வாரெ வ கவகெ ககுவெ தயா || காதீ
வ கரபெ-வ வ ஹ்வெ வ வெவ நாமபெச' வதி ||

காக-கணயம்:—

‘வவெ-கணகிந் வஹ் கீரிணய யஸவிகிர் ||
ஹ்வரெண வாகி-கிர், வவெச வகெகண வெவ யதூ ||
கக-கெந கீரொமகவ வபெந கிவகீர் ப்ரியப || கவா

கும், இலந்தையால் இனியகூலும், கருங்காலியால் நல்ல
வாஸனையும், பில்வத்தால் அதிகப்பணமும், அத்தியால் வாக்
கின் ஸித்தியும், இருப்பையினால், த்ருடமான செனியும், நாமக்
கரும்பால் நற்கீர்த்தியும், புரகினால் கிறந்தஸித்தியும், அடம்பை
யால் லக்ஷமியும், மாவினால் ஆரோக்யமும், நாயுருகியினால் தைர்
யம், மேதை, பரக்கை, சக்தி, நல்ல சரீரம், செவி, ஆயுள்,
சீலம், யசஸ், லக்ஷமி, அழகு இவைகளும் உண்டாகும். எருக்
கினால் ரோகங்களைப் போக்குவான். மாதுளையால் வருத்தத்
தைப்போக்குவான். மருதையினால் நீண்டஆயுளுள்ளவனும்,
நரையில்லாதவனுமாவான். மாதுளை, நொச்சில், கருவை,
வெட்பாலை, ஜாதி, களா இவைகளால் துஸ்வப்னத்தைப்போக்
கிக்கொள்வான்.

மார்க்கண்டேயர்:— முள்ளுள்ளவைகளெல்லாம் புண்பத்
தையளிக்கும். பாலுள்ளவைகளெல்லாம் கீர்த்தியையளித்
கும். அத்தியினால் வாக்கின் ஸித்தியையடைவான். இச்சி
யால் தனத்தையடைவான். மருதையால் ஆரோக்யத்தையும்

கோமெட்டன் லவகுதிக்கும் லீவயும் உபியுத்தும் : வெண்ணா
நா வாவுயாடாடுவெ நாஜிவகூஜியம் மெஹை ! உடுதெந
நுபவகுஜி லுசு லவஹாமும் உநலெந து || உவயா
யாஜும்புநா வெஷு லிசிஸு ஜணும்புநா | ஜியம்
கண்கவகூதும் உயம் வெககூதாதுமெஹை ! குரொமும்
கணிக்குரெண வாநாஜி சளபயுதுதி | கஸொகெந
லிஸொகஸுசு உவகூதும் உவஹவயுது || வாஹிராஹி
லாநுகாஜி மெஹைதிஸொ கெஹை ! வாதுதொ நிஜெஜி
கூநாநு கண்காஹிவீயநு | ஜிஹாஜியம் லகூதிதம் கண்கா
நாரிதெவ உ | நாக்கஸுசு கூதுஜெஹை காஹும் கிசி நித்யு
ஜி தயுஉள || கண்காவநகாஹும் து யெநொதுஷும்
தகண்தம் | லகூஷுஹாரகாடுவாதி உததுவிசும்பம்
யதி' உதி |

வ்யாஸோதகி—

(புகாரை) தபுவுள்ள ஷெய்க் ஷையாவுடனும் தபுவுள்ள

ஆலினல் அளவற்ற செல்வத்தையும், நாயுருவியினல் ஸகலஸம்
ருத்தியையும், கட்டுமாவினல் ஸ்த்ரீகளின் வசிகரணத்தையும்,
மூங்கிலினல் பசுக்களையும், கொன்றையினல் ஜயத்தையும்
மாவினல் ராஜஸம்மானத்தையும், பலாவினல் ஸௌபாக்யத்
தையும், நாவலினல் நீண்ட ஆயுளையும், சிறுநாவலினல் இஷ்ட
ஸித்தியையும், முள்வருகூத்தால் ஜயத்தையும், சொத்தைத்
களாவினல் பலத்தையும், கோங்கிலினல் (கர்ணிகாரத்தால்)
ஆரோக்யத்தையும், பாரந்தியால் சிறந்த செளர்யத்தையும்,
அசோகத்தால் சோகமின்மையையும், லவங்கத்தால் ப்ரம்ஹ
வர்ச்சஸத்தையும், கருங்காலியால் எல்லாக்கர்மங்களையும் மிகுந்
தபசஸ்ஸையும் அடைவான். தந்தமாம்ஸத்தைப் பீடிக்காமல்
மௌனியாய், பல் துலக்கவேண்டும். நாக்கினின்றும், பற்களி
னின்றும் வெளிவந்த அழுக்குகளை நிர்ருதிதிக்கில் எறிய
வேண்டும். பற்குச்சியையும், அதேதிக்கில் சுத்தமானவிடத்
தில் போடவேண்டும். கடைசியில் எறிந்த பற்குச்சியானது
எதிராய்விழந்தால் அவன் நல்ல ஆஹ்ராத்நையடைவான்.

வ்யாஸமும் :— அந்தப் பற்குச்சியையலம்பி சுத்தமான

வதிதெ஽ ஹிஃவெ ஸரீஜோஜோவொத்யுஹ்வித்யு' உதி :

ஸவ்வ—

‘வஜுபெடினாகாஷாநி வஜுநீயாநி நித்யஸம் : வஜு-
பெஹாஸுடிஷாநி வவஃஸூவிவ வஜுபெசு’ உதி :

வஜுநீயாநாஹ ராகுஃஸ்யம்—

‘ஸாஸூயஸம்ஹவாநாம்பவகிம்ஸுகபொரவி | கொவி
ஈரஸரீவீயுஸெஷாதகவிஹ்தகாநு || வஜுபெடினாகாஷெ
ஷு மூழுமூ க்ருகம் தயா’ உதி :

உஸநா—

‘ஈக்ஷிணாஹிஃவொ நாடிநா நீயஸநுகஃஸக்ய |
திநுகெஹுஈஸநுகெஹொநாநிஜஸூஜ்ய || காவடாஸ
ஈனாகாஷம் வ விஷொரவி ஹரொஹியு | நஹக்ஷயெதவாரா
ஸம் காவடாஸம் ஸாகஸெவ | ஸநாநி ஹக்ஷயெடிஷு
க்ஷணவாஸூஸவெ நரம்’ உதி :

விடத்தில் போடவேண்டும். அது எதிராய் விழுந்தால் நல்ல
இஷ்டமான ஆஹாரத்தையடைவான்.

வ்யாஸர் :— நிஷித்தங்களான தந்தகாஷ்டங்களை வர்ஜிக்க
வேண்டும். காலநியமமின்றி எப்பொழுதும் வர்ஜிக்கவேண்
டும். சாஸ்த்ரவிஹிதமானவைகளையும் பர்வகாலங்களிலும்
வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வர்ஜிக்கக்கூடிய தந்தகாஷ்டங்களைச் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர் :— இலவு, அரசு, கடாரை, யவம், புசு,
கோவிதாயம், வன்னி, ஊவக்கை, நருவனி, தானி, குங்கலி,
கமுக இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

உசநஸ் :— தெற்குநோக்கியவனாய், தந்ததாவனம் செய்யக்
கூடாது. அவரி, உச்சித்திலகம், கடம்பை, தும்பை, மணிப்
புங்கு, செம்பருத்தி, வாழை, கடகப்பூண்டு, விழல், பருத்தி,
இவைகளின் காஷ்டம் விஷ்ணுவின் லக்ஷ்மியையும்பஹரிக்கும்.
புசு, பருத்தி, குடும்பிமாம் இவைகளைத் தந்ததாவனத்திற்கு
உபயோகிப்பவன் புண்யம் நசித்தவனாவான்.

ஹார்தொவி—

‘காடுயவாபாஸ கொலிதார ஸெவூதக விவகாஸா
கடவுக நிறுணீஸிவணீஸிர்ஷிதாதீ கரவீர வடர்
கரஜெவணுவஜி’ உதி ||

மறஃ—

‘காஸம் காஸம் வபாஸம் உஸிஸுவா யவூ வக
யெசு | தாவடிவதி வணாவொ யாவதாம் நெவ வஸுதி’
உதி ||

வலிஷஃ—

‘சுஜாதவாபாஸி ந டிணை ஷா நுஜா ந வ
நெடுது வலிவிதாநி | ந யுமுவணாநி ந வாடிதாநி
ந வாடிஸுவாஸி நவாகவாநி’ உதி ||

வநி-காயாடி—

‘தாஜிம் வவகு சிஜாத சிவாடிஸுவா வ வாடி
தடி | கவீநம் முநிவாயுதம் தயா வாவாஸஸிஸுவாடி’
உதி ||

ஹார்தரும்:— காரை, புரக, மாம்பழக்கொன்றை, முருங்
கை, நறுவிளி, பில்வம், நாணல், ஒருக்கு, நொச்சில், குன்றி
மணி, மலைமல்லி, வாகை, ஜாதிமல்லி, அலரி, இலந்தை, கரஜம்,
முங்கில் இவைகள் வர்ஜிக்கத்தகுந்தவை.

கர்கர்:— குசம், நாணல், புரக, அகில் இவைகளால் தந்த
தாவனம் செய்பவன், பசுவைத்தர்சனம் செய்யாதவரையில்
சண்டாளனாயிருக்கிறான்.

வலிஷ்டர்:— முன் அறியப்படாததும், இலைகளுடன்கூடிய
தும், இரட்டைஇலைகளுடையதும், பிளந்ததும், ஒருபுறம் ரா
மும் ஒருபுறம் காய்ந்ததும், தோலில்லாததுமான தந்தகாஷ்
டத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்தீரிகையீல்:— இலையுடன்கூடியதும், அறியாததும், நுனி
காய்ந்ததும், பிளந்ததும், தோலில்லாததும், முடிச்சுள்ளதும்,
புரக, அகில், இவைகளினுடையதுமான காஷ்டத்தை வர்ஜிக்க
வேண்டும்.

ஸூத்ரத்யக்ஷாரோ—

‘ஸூத்ரயூரிஷ்டஹ்யகிம்ஸுகவீமுகவிஹீதக மூதூரூ
ரூவாகாஹ்ஷகிநுகரீயுகிகெஜூடி யூலூரூ வாரி
ஹ்யூரூகாஸூ வஜூ’ உதி ||

‘சூலநெ ஸயநெ யானெ வாடினெ டினயாவநெ |
வயாஸாஸூகௌ வஜூள வவட்கூதிதகரீடஸூ’ உதி உ||
டெவயம்—

‘சூலநாநி நகூலீடத ரீதூகாஸூகாமொரீடெயம் |
வாரூஸெந விஸெடெஷண டினயாவநடெவய’ உதி ||

சூவலூஹொஃவி—

‘வாரூஸாரீஸநம் வாடினெ டினயூக்ஷாஹ்நரிதி உ
வஜூடெயசு’ உதி ||

வனதெஷூ கெஷூலிதிஹிதகூசு யூதிவிஹ்வூ
விகடெவூ வெடிதயூம் ||

தயாவ ஸூத்ரத்யக்ஷாரோ—

‘கொவிடிநஸரீக்ஷாரஸெஷூதகவயாஸகாம் | திமடூ

ஸம்நூத்யர்த்தஸாரத்தில் :— இலவு, நாணல், பூலா, புரக,
ஊவக்கை, தானி, குங்கிலி, சேரா, புங்கம்பாளை, தும்பை,
இலுப்பை, மணிப்புங்கு, ஊவத்தை, பவழமல்லிகை, புளி
இவைகள் வர்ஜிக்கத்தகுந்தவைகள்.

ஆஸனம், சயனம், பாதுகை, தந்ததாவனம் இவைகளி
லும், மற்றத்தாழ்ந்த கர்மங்களிலும், புரக, அரக இவைகளை
வர்ஜிக்கவேண்டும்.

தேவலர் :— மண், அரக, சாணம், புரக இவைகளால்
ஆஸனமும் தந்ததாவனமும் செய்யக்கூடாது.

ஆபஸ்தம்பமும் :— புரகவ்ருக்ஷத்தை ஆஸனம், பாதுகை,
தந்ததாவனம் இவைகளில் உபயோகிக்கக்கூடாது.

இவைகளுள் சிலவற்றில் விதியும், ப்ரதிஷேதமுமிருப்ப
தால் விகல்பமென்றறியவேண்டும். அவ்விதமே,

ஸம்நூத்யர்த்தஸாரத்தில் :— மாம்பழக்கொன்றை, வன்னி,

கசச வெவடிநாபதீக்ஷிதீயவ்யுதிசுதூமமெ

ஸீஸிம்ஸுவாஸாகாஃ கடிஸகருமாவடாஃ । லிஹிதாஃ
புதிஷிஷாஸுஃ உடுதலூழிகவிதாஃ' உதி ।

வாரிஜாதெ—

தௌராஜஸுதௌஃ நகயபாடினயாவநடி ।
நஸுணாஹெயாநிஸுராடி யாவதாஃ நெநவ வஸுதி ॥
முவாகதாயஹிநாயகெதக்யுஸு ஸிமாவடாஃ । வஜிபுருரோ
நாஸிகெரஸு ஸெவெதெ தௌராஜகாஃ' உதி ॥

வ்யுதினரெ—

தௌராஜாஹ்யஸூஹெ நாஸிகெரஸு மாவதீ ।
வஜிபுருரஃ கெதகீ வபுமொ ஹிநாயஸு ஸிமாவடாஃ' உதி ॥

சுசு லிஜிபஸிமோஹ ஸாகபுனெயஃ—

உடிஸுஃ வுராஜுவொ வா கஷாயம் திகுஹ தயா'
உதி । டிகுஹாஷம் ஹக்யெதி ஸெஷஃ ॥

சாம்பல், நறுவினி, புரசு, நொச்சில், அகில், கீரை, அடம்பு,
ஆல் இவை சிலரால் விதிக்கப்பட்டும் சிலரால் நிஷேதிக்கப்
பட்டும்ருககின்றன. ஆகையால் இவைகள் விகல்பவிஷயங்
களாம் க்ரஹித்தாலும் க்ரஹிக்கலாம், த்யஜித்தாலும் த்ய
ஜிக்கலாம்.

பாரிஜாதத்தில்:— த்ருணராஜவ்ருக்ஷங்களின் காஷ்டங்
களால் தந்ததாவனம் செய்யக்கூடாது செய்தால் அவன்
பசுவைத்தர்சனம்செய்யாதவரையில் சண்டாளனாவான். பத்
திரி, பனை, கூந்தற்பனை, தாழை, ஊவத்தை, பேரீச்சு,
தென்னை இந்த ஏழும் த்ருணராஜங்களெனப்படும்.

மற்றெருஸ்மிருதியில்:— பனை, தென்னை, திப்பிலி, பேரீச்
சை, தாழை, கமுகு, கூந்தற்பனை, ஊவத்தை இவை த்ருண
ராஜமெனப்படும்.

இங்கு திக்குகளின் நியமத்தைச்சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர்:— வடக்கு அல்லது கிழக்குநோக்கிய
வனாய், கசப்பு அல்லது துவர்ப்புள்ள பற்குச்சியால் தந்ததாவ
னம் செய்யவேண்டும்.

சுலோகாயநம்—

‘பூமொடிஜுவ சுவீநம் பூமொடிஜுவ வனவவா’ ஐதி !

ஸளநகம்—

‘உதாநாநா யாவநம் காய-பாசு வாழ்தலொரிஜிஜுவம் !
பூகூரஜா ஹா தஜஹா உமள டெஸெ வாரிஹிதம்’
ஐதி !

காகுணெயம்—

‘பூதீயீம் டிகுதிணாஸாநா வஜுபெடினயாவநெ’ ஐதி !

காத்யாயநம்—

‘வாடுவ-பாசுவெ யுதிம் விஜாசு ஸரீராரொழி
நெவ வ ! டிகுதிணெந தயா க்ருளய-பு வஸிநெந வரா
ஜயபு || உதரெண மவாநாஸம் ஸ்ரீணாம் வாரிஜநஸு வ !
வாடுவெ-பாசுவெ து டிஜாமெ வவ-பாசு காரிநவாவூ
யாசு’ ஐதி !

ஆச்வலாயனர்:— கிழக்கு, அல்லது வடக்கு, வடகிழக்கு
நோக்கியவனாய், உட்காரந்தவனாய் (தந்ததாவனம் செய்யவேண்
டும்.)

சௌனகர் :—வடக்குநோக்கியவனாய், மௌனியாய், தந்த
தாவனம் செய்யவேண்டும். பிறகு கவனமுடையவனாய், பற்
குச்சியை அலம்பி ஒடித்து சுத்தமான இடத்தில் போடவேண்
டும்.

மார்க்கண்டேயர்:— மேற்கு, தெற்கு இந்த இரண்டுதிக்கு
களை நோக்கியவனாய், தந்ததாவனம் செய்யக்கூடாது.

காத்யாயனர்:— கிழக்குநோக்கி, தந்ததாவனம் செய்தால்
தையமும் சரீராரோக்யமுமுண்டாகும், தெற்குநோக்கினால்
க்ருராவான். மேற்குநோக்கினால் அபஜயமுண்டாகும். வடக்கு
நோக்கினால் பசுக்கள், ஸ்திரீகள், பரிஜனங்கள் இவர்களுக்கு
நாசமுண்டாகும், வடகிழக்குநோக்கினால் ஸகல காமங்களையு
மவை வான்.

காலநியரிசாஹ ராகுணெயம்—

‘பூதஹுதா யதவாஹுதெ ஐயாவந் | பூகா
ஹுதெயசு வடுவடம் பூகாஹுதெய வஹுதெய
ஹி ||

யது பூதஹுதெய—

‘பூதஹுதா யதவாஹுதெ ஐயாவந் | பூகா
ஹுதெயசு வடுவடம் பூகாஹுதெய வஹுதெய
ஹி ||

சுத வஜுகாலநியரிசாஹ வுணெயம்—

‘பூதஹுதா யதவாஹுதெ ஐயாவந் | பூகா
ஹுதெயசு வடுவடம் பூகாஹுதெய வஹுதெய
ஹி ||

யடுவடம்—

‘பூதஹுதா யதவாஹுதெ ஐயாவந் | பூகா
ஹுதெயசு வடுவடம் பூகாஹுதெய வஹுதெய
ஹி ||

காலத்தின் நியமத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர்:— ப்ராத:காலத்தில் தந்தகாஷ்டத்தை
ஒடித்து மௌனியாய், தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். பற்
குச்சியை முதலில் அலம்பியே தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.
பிறகு அலம்பியே அதைவிடவேண்டும்.

ஆனால், “எவன் அறியாமையால் ஸ்நானகாலத்தில் தந்த
தாவனம் செய்கின்றானோ, அவனின் தேவர்கள் பித்ருக்க
ளுடன் ஆசையற்றவர்களாய்ச்செல்லுகிறார்கள்” என்று வ்யாஸ
ரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதேயெனில், அது மாத்யாஹ்
னிக ஸ்நானத்தைப்பற்றியது. ஏனெனில், “தந்ததாவனத்தை
முன்செய்து பிறகு ப்ராதஸ்நானம் செய்யவேண்டும்” என்று
தஷீர் சொல்லியிருப்பதால்.

தந்ததாவனத்தில் தள்ளக்கூடியகாலத்தைச் சொல்கிறார்,

விஷ்ணு:—ப்ரதமை, பர்வங்கள் (அமை பூர்ணிமை)ஷஷ்டி,
சதுர்தசி, அஷ்டமீ, நவமீ, ஸங்க்ரமணம் இக்காலங்களில்
தந்ததாவனத்தில் காஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது.

யமனம்:—சதுர்தசி, அஷ்டமீ, அமா, பூர்ணிமா, ஸூர்

ரவெ: | வனஷு வுதெதெதோலாநி ஁னகாஷுௌ வஜு-
யெசு' ஁தி ||

஁நு காயாடு—

‘புதிவடிஸுடஷஷுஷு நவஜா ஜஷுஜீதியுள | ஁னா
நாௌ காஷுஸௌயொயொ ஁஁தஜாஸஷுஜீௌ கௌடு || ஁ரா஁
ஜநுஜிநெ ஁ெவ வவா஁஁ ஁ஜீணுட஁஁விதித: | புதெ
஁ெவவொவவாவெ ஁ வஜுடயெ஁஁யாவநு’ ஁தி ||

வாஸொ஁வி—

‘஁ரா஁ யஜெ ஁ நியஜெ வதஜு ஁ ஁வாவிதெ
ரவெ: | வாரெ வாதெ ஁ ஁ஸு஁ா஁ள நநா஁஁தாஷு
வவடுஸு || ஁ெத஁஁஁஁ ஁நிௌ ஜாௌ ஁னகாஷுௌ ஁
வஜுடயெசு’ ஁தி ||

ஸுடதஜு஁ரெ—

‘஁ஷுஜாௌ ஁தௌடுஸு஁ாௌ வ஁஁ஸு஁ாௌ ஁ஜநுநி |
஁ெத஁ௌ ஜாௌஸு வவாபௌ ஁ ஁னகாஷுௌ ஁ வஜுடயெசு’ ஁தி ||

யஸங்கரமணம் இக்காலங்களில் ஸ்த்ரீ, எண்ணெய், மாம்
ஸம், தந்தகாஷ்டம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையி்:— ப்ரதமை, அமா, ஁ஷ்ட, நவமீ, அஷ்
டமீ இந்தத்திதிகளில் குச்சியால் தந்ததாவனம்செய்தால் அது,
ஏழுதலைமுறைவரையில் குலத்தை எரிக்கும். ச்ராத்தினம்,
பிறந்தநாள், வவா஁஁தினம், அஜீர்ணதோஷம், வ்ரதம், உப
வாஸம் இக்காலங்களில் காஷ்டத்தால் தந்ததாவனத்தை வர்
ஜிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸநு:— ச்ராத்தம், யாகம், வ்ரததினம், பர்த்தா
வெளியூர்சென்றிருக்கும் காலம், ஁஁ர்யவாரம், வ்யதீபாதம்,
ஸங்கரமணம், நந்தா (ப்ரதமா, ஁ஷ்ட, ஏகாதசீ) சதுர்தசீ,
அஷ்டமீ, பர்வங்கள் இக்காலங்களில், எண்ணெய்தேய்த்துக்
கொள்ளுதல், ஸ்த்ரீஸம்ஸர்க்கம், மாம்ஸபாஜனம், பற்குச்சி
இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

மற்றெருஸம்ருதியி்:— அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பர்வங்கள்,
த்ரீஜனம்நக்ஷத்ரங்கள் இக்காலங்களில் தைலம், மாம்ஸம்
ஸ்த்ரீஸங்கம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சாபலீயெ—

‘புராணெ யஜெஹ வ தியஜெ நாடிசு ப்ரொஷிதஹத-பு
கா | புராணெ சுத-புமி-புஷெயொ-சு நதா மொதூஃ
கராஅந’ உதி ||

ஸ்யுத்யுநரெ—

‘உவவாலஸிநெ யொவெ டனயாவநக்யநாஃ | ஸ
வொராஃ நரகம் யாதி ஷ்ராவ்யஹக்ஷஸ்துதாய-புமழ’ உதி ||

ஸ்திரயா லிஸெஷசோஹ சிநாஃ—

‘வுஷ்ராவ்யஸ்திரயாஸிஸ்திரயா ய-புவாந-வெவ
நழ | உவவாலஸெ ந டுஷ்யனி டனயாவநிஜநழ’ உதி ||

வலிஷஃ—

‘உவவாலஸெ தயா புராணெ நவாஷெடனயாவநழ |
டனாநாஃ காஷஸம்யொமொ ஹனி ஸவகூயாநிவ’ உதி ||

மாதவீயத்தீல்:— ச்ராத்தம், யாகம், வ்ரதம் இக்காலங்
களில் தந்தகாஷ்டம் கூடாது. பர்த்தா வெளியூர்போயிருந்
தால் ஸ்த்ரீ தந்தகாஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. ச்ராத்
தத்தில் சொல்லிய நிஷேதம் கர்த்தாவுக்கே தவிர, போக்தா
வுக்கு ஒருகாலுமில்லை.

மற்றெருஸ்மருதியீல்:— எவன் உபவாஸதினத்தில் காஷ்
டத்தால் தந்ததாவனம் செய்கின்றானோ அவன், புலிக்கு
ஆஹாரமாகியவனாய், நான்கு யுகங்கள்வரை பயங்கரமான நா
கத்தையடைகிறான்.

ஸ்த்ரீகளுக்கு விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்,

மனு:— உபவாஸதினத்திலும், ஸ்த்ரீகளுக்குப்படிப்பம்,
அலங்காரம், வஸ்திரம், தூபம், சந்தனம், தந்ததாவனம்,
மைதீட்டல் இவைகள் தோஷத்தைக்கொடுப்பதில்லை.

வளிஷ்டர்:— உபவாஸதினம், ச்ராத்த்தினம் இவை
களில் தந்ததாவனம் கூடாது. தந்தங்களுக்குப் பற்குச்சியின்
சேர்க்கையுண்டானால் அது ஏழு குலங்களைத்தவறிக்கும்.

உனயாவநெ பூயஸி தஃகூம் விஷுரஹஸ்ய—

‘ஸ்ராக்ஷாவவாஸிவஸெ வாஹிவா உனயாவநடி |
மாயத்ராஸ்தலம்வடிக ஃஸு பூயஸி விஸுஜிதி’
ஐதி ||

மாமுடி—

‘உத்காவெஷு க்ஷிராவாஸ்யா தெதவாஸ்யஜே வதமுடிஸீ |
சுஷுதீ மூரீயஸேடி வ ஜயதஸிவி வாதபெசு’ || மூரீய
யஸீ=ஸெயுநடி || ‘ஸுஷுஜம் வாஹம் வா(யா)நம்
ஸூரீயம் க்ஷுரகஸீடிவ | நகூயடூடினகாவஷம்வ தெதவெ
தா ஸிராஸி வ்யுதெ’ ஐதி ||

வ்யாஸ—

‘நடிநம் ஷெவாமபெ மொஷெ ஸுஸாநெ ஜயஸிஸுக்ஷெ |
மாமஸூநெ ஸுமள ஷெஸெ நகூயடூடினயாவநடி’ ஐதி ||

ஸளநகம்—

‘சுரீயாம் தா தவாஸீயா ஷினகாவஷம் கயுநந |

தந்ததாவனத்தில் ப்ராயசசித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

விஷ்ணுஹஸ்யத்தில்:— ச்ராதத்தினத்திலும், உபவாஸ
தினத்திலும், தந்ததாவனம் செய்தாவ, காயத்ரியை 100 முறை
ஜபித்து அதனால் சுத்தமான ஜலத்தைப்பருகினால் சுத்தனாவான்.

கார்த்தியர்:— அமாவாஸ்யையில் பற்குச்சியும், சதுர்த்தசி
யில் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளலும், அஷ்டமியில் ஸ்த்ரீ
ஸம்ஸர்க்கமும் கூடாது. செய்பவன் அக்னிக்குச் சமமானாலும்,
பதிதனாவான். தலையில் எண்ணெய் இருக்கும்போது, ஸ்த்ரீ
ஸங்கம், தின்பது, குடிப்பது, அத்பயனம், க்ஷௌரம், தந்த
தாவனம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது.

வ்யாஸர்:— நதியிலும், தேவாலயத்திலும், மாட்டுக்
கொட்டிலிலும், சம்சானத்திலும், ஜலத்தின் நடுவிலும், யாக
ப்ரதேசத்திலும், சுத்தமானவிடத்திலும் தந்ததாவனம் செய்
யக்கூடாது.

சேனனகர்:— அமாதினத்தில் எக்காரணத்தாலும் தந்த
காஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. பற்களை அலம்பிவிட

ஐநாநு பூக்ஷாஷு விஸ்யுஜெசு மதுஹெமெதததீநுக்ஷு || சுதா
மெ ஐநகாஷாநாம் பூதிவிசிஷிநெஷ்ஷுவி | சுபாஃ சூடஸ
மணுநுநெஷு: சுவஸுவிஷ்விஷுதி' உதி ||

வ்யாஸ:—

‘பூதிவடிஸுஷ்ஷுஷு நவதீராம் ஐநயாவநது | வ
நெணுநாநுக்ஷு காநெஷ்ஷு ஜிஹூநெஷ்ஷுநெஷ்ஷு
உதி || சுநுக்ஷு=சுநிவிசிஷிநெஷு || ஸூடா=நிவிநெஷ்ஷு
விநெஷ்ஷுவி காநெஷ்ஷுநெஷு ஜிஹூநெஷு: காயு உத்யுய: ||

நெஷ்ஷுநெஷு:—

‘தூணவநெஷுஐநகாஷுஷா வ ஐநாநு யாவ
பெசு பூநெஸிநீவஜு’ உதி || சுஷுஷா=சுஷுஷாநாநி
காஷுஷு ||

தயாவ வ்யூயாஜுவது:—

‘ஐஷு காநெஷு வாவாநெஷு ரிதராஷுஷுவிஷுயா |
சூகா வாவாநிகாஷுஷு வஜுபெஷுஷுயாவநது’ உதி ||

வேண்டும். ‘வீட்டிலானால் அதை மந்தரமில்லாமல் செய்ய
வேண்டும். பற்குச்சி கிடைக்காவிடினும், பற்குச்சியை விலக்க
வேண்டிய தினங்களிலும், 12-தடவை ஜலத்தைக் கொப்பளித்
தால் வாய் சுத்தமாகின்றது.

வ்யாஸ:— ப்ரதமா, அமா, ஷஷ்டி, நவமீ இக்காலங்
களில் இலைகளால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். நிஷேத
மில்லாத தினங்களில் காஷ்டங்களால் தந்ததாவனம் செய்ய
லாம். நிவித்த தினங்கள், அநிவித்த தினங்கள் எல்லாவற்றி
லும் குச்சியால் நாக்கை சுத்தி செய்துகொள்ளலாம்.

பைநுநீ:— புல், இலை, ஜலம், விரல் இவைகளில் ஒன்றி
னால் தந்ததாவனம் செய்யலாம். தர்ஜநீ விரலால் கூடாது.
இங்கு விரலினால் என்றதற்குப் பெருவிரலால், பவித்ரவிரலால்
என்று பொருள். அவ்விதமே,

வ்ருத்தயாக்ஞவல்க்யர்:—செங்கல், மண்கட்டி, கல், பவித்ர
விரல், பெருவிரல் தவிர்த்து மற்றவிரல்கள் இவைகளால் தந்த
தாவனம் கூடாது. இவ்விதமிருப்பதால் “விரல்களால் தந்த

வனவன 'நாஜூலீ'விடினாநு பூக்ஷாஹெயெ'திதாஜீதி
வனநாநுநாநிகாஜூலூவூகிரிதூவிஷயாணி | 'சுஜூலூவா
நாநு யாவயெசு பூஹெயெநீவஜு' உதி பூஹெயெநீ
முஹண் நிவிஜாஜூலூவயக்ஷணாயுதிதூவிஹெயெ
உதி ஸூதிவந்ருகாயா வயவஸூவிதது ||

ஸூதூயுலூஹெயெ—

'சுஜூலூ யாவயெசுநாநு வஜுயெதூ பூஹெயெநீ |
நிஜூநாநிகாஜூலூஹெயெ: ஹெயெவா ஹெயெவி' உதி ||

காநாஹெயெ—

'சுநாஹெயெ நிஹெயெ வா காஹெயெநா ஹெயெவநது |
வஹெயெஹெயெ விஹெயெ நிஹெயெஹெயெ வ காநாஹெயெ'
உதி ||

ஸூதூஹெயெ—

'தூணவஹெயெலூ காநாஹெயெ சுநாஹெயெநீ
விநா | தயாஹெயெ வ காநாஹெயெ ஜெயெஹெயெஹெயெ

தாவனம் கூடாது" என்பது முதலிய வசனங்கள் பவித்ரவிரல்
பெருவிரலைத்தவிர்த்த மற்றவிரல்களைப்பற்றியதாம். 'தாஜனீ
விரலைத்தவிர்த்த விரலால் தந்ததாவனம் செய்யலா'மென்ற
வசனம் நிவித்தமான விரல்களைச் சொல்லுவதற்காக என்ப
தால் விரோதமில்லை என்று ஸ்ம்ருதிசந்தரிகையில் வ்யவஸ்தை
செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலோஹெயெ:— விரலினால் தந்ததா
வனம் செய்யலாம். ஆள்காட்டிவிரலை வர்ஜிக்கவேண்டும். நடு
விரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் தந்ததாவனம்
செய்யலாம்.

காலாதர்சத்தில்:— பற்குச்சிகள் கிடைக்காத காலத்திலும்
நிஷேதகாலத்திலும், சுத்தமான இலையினால் தந்ததாவனம்,
நாக்கின்குத்தி இவைகளைச் செய்யலாம்.

மற்றெருஸ்ம்ருதியில்:— புல், இலை இவைகளால் எப்
பொழுதும் தந்ததாவனம் செய்யலாம். அமர, ஏகாதசி

செளனகர்:— காலையில் விதிப்படி செளசாசமனங்களைச் செய்து பிறகு தந்தசத்தி செய்துகொண்டு காலையில் ஸ்நானம்

பூவாடிதகம் ராதிவலனவாழுவக்டநழ | சொகடிஃலு
 வஹம் ஸூநம் கொகடிஃ ஹாடிநம் தயா || ஸூநதிநிவாஃ
 கிபாஸுவடாஃ ஸூதிஸுபுதாடிதா நுணாடி | தவாசு
 ஸூநம் திஷெவெத ஸூவஹாடிநாழுவக்டநழ | யாதி[ர]ம்
 ஹி யாதநா[டி]ஃவம் பூாதவாடி நவஸூதி' ஹதி ||

ஸத்யபிரதோக்ஷி—

‘வனம் நடுவம் யசொயிடு’ இந்நாற்பாயு ஸ்வம்
யுகிது ! குரொமும் வரநாஞ்சாதிவயிடுக் ஸ்வாநெந் நாந
வ:’ இதி ||

உய்யுதி:—

சுஷுப்திணி ஸுஷுப்தஸ்ய ஐந்ரியாணி ஸ்வவந்திவ ।
 சுஜாநி ஸகிதாந் யாநி ஹுதகோந்யபரேஸுஹ ॥ சுதூந
 கிநிந் காயம் நவஹித்யஸகிநிதம் । ஸ்வவத்யுவ ஹிவாராக்ரு
 ப்ராதஸ்தாநம் லிஸாயந்ய ॥ ப்ராதஸ்தாநம் ப்ரஸம்ஸணி
 ஹிஷ்டாஹிஷ்டகரம் ஹி தக் । சுஸூக்ஷா நாவரெக் ககி
 ஜவஹாரோஹி கிஹந ॥ ஸவகிஹகிநி சூகூதா ப்ராதம்

மலைவகளை வளர்ப்பதும், துக்கம் துஸ்வப்ன மலைவகளை யகற்றுவதும், மோகசூத்தையளிப்பதும், களிக்கச்செய்வதும் ஆகும். மனிதர்களின் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹித கர்மங்களெல்லாம் ஸ்நானத்தையே மூலமாயுடையனவாகும். ஆகையால், ஸம்பத்து, புஷ்டி, ஆரோக்யமலைவகளை வளர்க்கும் ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். ப்ராதஸ்நானம் செய்யும் சீலமுடையவன் யமனாலுண்டாகும் கொடிய துக்கத்தைப் பார்ப்பதில்லை.

ஸ்த்யவ்ரதமும் :— மனிதன் நன்றாய் ஸ்நானம் செய்வதால், பலம், ரூபம், கிரீத்தி, தர்மம், ஞானம், ஆயுள், ஸுகம், தைர்யம், சிறந்த ஆரோக்யம் இவைகளை யடைகிறான்.

தலைவர்:— தூங்குகின்றவனின் இந்திரியங்கள் கலங்குகின்றன; ஒழுகுகின்றன; சிறந்த அங்கங்கள் தாழ்ந்த அங்கங்களுடன் ஸமத்தன்மையையடைகின்றன. மிக்க அழுக்குடையதும், ஒன்பது த்வாரங்களுடையதுமாகிய சரீரம், பகலிலுமியரிலும் ஒழுகுகின்றதே. (அதற்கு) ப்ராதஸ்நானம் சுத்தி

ஸாயீ ஜவாஹிக்கு || பூதாருசாய யொலிவூ : ஸந்யா
ஸூதம் ஸஜோவரெசு | ஸவஜநக்யதம் வாவம் த்ரிவிவ-
நெஷ-வ-பொஹதி | மூணா டிஸஸூநவரஸு ஸாஜா
நாடுவஹ தெஜஸு வவஹ ஸளவழ | சூயாஷு ஜோரொமு
ஜொயுவகம் டுஃஸூவநாஸஸு யுகிஸு ஜெயா || உவ
வ்யுஷலி யசு ஸூதம் ஸந்யாபாஜுஹிதெவி வா | பூஜா
வதெந ததூயும் ஜஹாவாதகநாஸநட' உதி ||

சுதிர:—

சுஸூதாஸீ ஜெம் ஹுஜெ ஹுஜெவ: வடுயஸொணி
தது | சுஸூதாஸீ த்ரிம் ஹுஜெ ஹுஜாதா விஷஜெஸுதெ'
உதி ||

செய்வதாயுள்ளது. (அறிந்தவர்) ப்ராத:ஸ்நானத்தைப் புகழ்
கின்றனர். அது, புலப்படும் பலஸூபாதிகளையும், புலப்படாத
பாபநிவ்ருத்திமுதலியதையும் செய்யக்கூடியதல்லவோ. ஜபம்
ஜோமம் முதலிய எதையும் ஸ்நானம் செய்யாமல் செய்யக்
கூடாது. ப்ராதஸ்நானம் செய்து சுத்தனாகியவன், ஜபம் முத
லிய எல்லாவற்றையும் செய்ய அர்ஹனாகிறான். ஸந்த ப்ராம்
ஹணன் காலையிலெழுந்து ஸந்த்யாஸ்நானம் செய்கின்றானே
அவன் முன் ஏழுஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களை மூன்று
வர்ஷங்களில் போக்குகிறான். நியமமாய் ப்ராதஸ்நானம் செய்
யும் மனிதனுக்குப் பத்துக்குணங்கள் உண்டாகின்றன. அவை
யாவன :— ரூபம், தேஜஸ், பலம், செளசம், ஆயுஸ், ஆரோக்
யம், பேராசையின்மை, துஸ்வப்னநிவ்ருத்தி, தைர்யம்,
மேதை இவைகளாம். உஷ:காலத்திலோ, ஸந்த்யாகாலத்திலோ,
ஸூர்யோதயத்திலோ செய்யப்படும் ஸ்நானம், ப்ராஜாபத்ய
க்ருச்சரத்திற்குச் சமமாயும், மஹாபாபங்களையகற்றுவதுமாகும்.

அதீ:— ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் மலத்தைப்
புஜிக்கிறான். ஜபிக்காமல் புஜிப்பவன் சீழ், ரத்தம் இவைகளைப்
புஜிக்கிறான். ஜோமம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் புழுவைப்
புஜிக்கிறான். கொடாமல் புஜிப்பவன் விஷத்தைப் புஜிக்கிறான்.

வ்யாஸோரவி—

‘பூதஸ்ஸாநெந ஸம்ஸாஜா யெரவி வாவக்யதொ
ஜநாஃ | தஸ்யாஸ ஸவ-ப்யுயதெந ஸாநம் பூதஸ்யோவ
ரெசு || ப்ஷீணாஜிவிதா நித்யம் பூதஸ்ஸாநாஹஸம்ஸயம் ||
சுமெ ஸுபவ்யு ஸததம் மாராஜாஸம்ஸுவநி ஹி |
ததொ வெ நாயரெசு கரிடாணுக்யக்யா ஸாநஜாதிதம்’
சுமக்யம் காமகணீய டுஃஸ்யவம் டுவி-புவிநாநம் | பூத
ஸாநெந வாவாநி வுபியநெ நாக்ருஸம்ஸயம் || நஹி
ஸாநம் விநா வம்ஸாநம் பூயத்யம் கரிடஸு வ்யுத்யம் ||
ஹொரெ ஜெவ்ய விஸெவெண ததஸ்ஸாநம் ஸஜாவரெசு’
உதி ||

வ்யுத்ய-பூதஸ்ஸாநெந—

‘ஸம்ஸொஜ டுநாநாயஜி வியிவசு ஸாநஜாவரெசு |
ஸாநஜிவாஃ கியாஸவ-பூஃ ஸூதிவ்யுத்யுதிதா நய
ணாபு || சுஸாநஸு வுஜாநாஹ-பு ஜெவஹொஜாதிசு-பஸம் ||

வ்யாஸநம்:— பரபம் செய்யும் மனிதர் வவர்களாயினும்
ப்ராதஸ்நானத்தால் சுத்தராகின்றனர். ஆகையால் எல்லா
முயற்சியுடனும் காலையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ருஷி
களுக்கு ருஷித்தன்மை நித்யமும் ப்ராதஸ்நானத்தினாலேயே
உண்டாகியது. ஸந்தேஹமில்லை. தூங்குகின்றவனுக்கு முகத்
தில் எப்பொழுதும் வாய்நீர் கண்ணீர் முதலியவை பெருகுகின்
றன. ஆகையால் முதலில் ஸ்நானம் செய்யாமல் கர்மங்களைச்
செய்யக்கூடாது. முதேவீ, காலகண்டி (க்ரஹசாரதோஷம்)
துஷ்டஸ்வப்னம், துஷ்டநினைவு இவைகள் ப்ராதஸ்நானத்தால்
போக்கப்படுகின்றன. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. மனிதர்
களுக்கு ஸ்நானமில்லாவிடில் கர்மங்களைச் செய்வதில் சுத்தி
கிடையாது. ஹோமத்திலும் ஜபத்திலும் விசேஷமாய்ச்
சுத்தி கிடையாது. ஆகையால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸார்த்திலும்:— த ந த த ர வ ந ம் செய்து
ஆசமனம்செய்து விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மனிதர்
களுக்கு வேதங்களாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டுள்ள
கர்மங்களெல்லாம் ஸ்நானத்தையே ஆதியாகவுடையவை,

பூதஜிஹ்யயொஃஸூநம் வாநபுஸ்யுஜஹஸ்யயொஃ | ய
தெஜிஷ்வணம் ஸூநம் ஸக்யு வுஷுயாரிணாடி | ஸவெ-
வாநவி ஸக்யுக் கூய-டு ரஸதூள் வொடிகு விநா | ஸாஜி
யெ-டி வாஜிஸஹிவெ யயாஸாஸூம் ஹி தஹ்வெசு || ஸூ
நம் உ ஸவ-டுவண-டுநாந் கூய-டு ரஸதூவொஸூராடி' உதி ||

வெயாவ்யவாஜொநவி—

‘பூதஜிஹ்யயொஃஸூநம் வாநபுஸ்யுஜஹஸ்யயொஃ
உதி ||

ஸுநநகஃ—

‘உஹயொஸ்யுயொஃஸூநம் பூவாஸுநெஸூ மூஹா
ஸ்ரிநெதஃ | திஸ்யுஷ்வவிவ ஸ்யுராஸு ஸூதவ்யு து தவ
ஸூநாடி' உதி ||

காத்யாயனொநவி—

‘யயாநஹி தயா பூத நி-த்யு ஸூயாடிதநி-தஃ |

ஸ்நானம் செய்யாத மனிதன் ஜபம் ஹோமம் முதலிய கர்மங்
களில் யோக்யனாவதில்லை. வானப்ரஸ்தன், க்ருஹஸ்தன் இவ்
விருவருக்கும் காலையிலும், மத்யான்ஹத்திலும் ஸ்நானம்
விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸன்யாஸிக்கு மூன்று காலங்களிலும்,
ப்ரம்ஹசாரிக்குக் காலையிலும் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.
சக்தியில்லாவிடினும், ஜலமில்லாவிடினும் எல்லா ஆச்ரமிகளும்
ஒருமுறை செய்யலாம். சக்தியிருந்தாலும், ஜலமிருந்தாலும்
சாஸ்த்ரப்படி ஸ்நானம் செய்யப்படவேண்டும். எல்லா வர்ணத்
தினர்களும் செளசத்தை முன்செய்து ஸ்நானம் செய்யவேண்
டும்.

வையாக்ரபாதநம்:— ப்ரம்ஹணன் ப்ராத:காலத்திலும்
மத்யான்ஹத்திலும் ஸ்நானம் செய்பவனுயிருக்கவேண்டும்.

சௌனகர்:— க்ருஹஸ்தர்களான ப்ரம்ஹணர்கள் இரண்டு
ஸந்த்யைகளிலும், யதிகள் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனநம்:— மத்யான்ஹத்திலெப்படியோ அப்படியே
காலையிலும் சோம்பலின்றி, தந்தேசோதனம் செய்துகொண்டு
ப்ரதிதினமும் நதிமுதலியவைகளில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்

௪௪௮ வெஷநாபதீக்ஷிதீயஸ்யுதிசுகூலமகெ

ஐஞாநு பூக்ஷாஷு நடிாடிள் மூமெ வெதுடிநூக்ஷ' ஐதி ||
சுரிநூகதிதி சிநூலுக்கெவொழலிபெதம் | யதஸுலுளவாஹ-
சுபூக்ஷாஜெகாவுஸு வஹுக்ஷாஸு ஸூநகரிணம் | பூாத
ஸுக்கெவதஸ்ஸூநம் ஹொரிஜொவொ விமஹிபுதம்' ஐதி ||

வ்யாவ்யவாடி:—

பூாதஸுக்கெவதஸ்ஸூநம் ஸளயாபுடம் து தடி
ஷுதெ | சிநெநூஸு விபிவஸு காயபுடம் சிஜூஹெ து ஸவி
ஸூரடி' ஐதி ||

ஸூநபூகாரஸுதுவிபுஸதிசெத ஐஸிபுதம்:—

'ஸூநசிவெவதெசுபெநெ: வாருநெஸு சிஜூ
ஸஹ | காயபூகாரஸுதிவிவபாபு யசுகிங்ஷெசுபூ
புவி வா || சூவடிதிதி வா ஸூயா ஜும்வகாபெத் வா
வூநம் | வூணூதி வ ஸூரெதீயபூநூஸநா சூநிரஸு
வீசு' ஐதி ||

வீட்டில் செய்தால் அதை மந்த்ரமின்றிச் செய்யலாம். இங்கு
'மந்த்ரமில்லாமல்' என்பதற்கு மந்த்ரங்களைச் சுருக்கிக்கொள்ள
லாமென்றபிராயம். ஏனெனில், அவரே சொல்லுகிறார்—
'ஹோமகாலம் அல்பமாயிருப்பதாலும், ஸ்நானகர்மம் விஸ்தார
முள்ளதாயிருப்பதாலும், காலையில் சுருக்கமாய் ஸ்நானம் செய்
யலாம், ஹோமத்தை லோபம் செய்வது நிந்திதமாகும்' என்று.

வ்யாக்ரபாதி:— காலையில் சுருக்கமாய் ஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும், அது சுத்திக்கானதால். மத்யான்ஹத்தில் விதிப்
படி, விஸ்தாரமாய் மந்த்ரங்களுடன் செய்யவேண்டும்.

ஸ்நானத்தின் பாகாரம் காண்பிவிக்கப்பட்டுள்ளது,

சதுர்விம்சதிமதத்தில்:— ஜலதேவதாகமாகவும், வருண
தேவதாகமாகவும் உள்ள மந்த்ரங்களால் ம்ருத்திகையுடன்
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளால், அல்
லது 'யத்கிஞ்ச' என்ற ருக்கினால், அல்லது 'த்ருபதாத்' என்ப
தால், அல்லது 'ஜும்பகாய' என்பதால் செய்யலாம். புண்ய
தீர்த்தங்களையும் ஸ்மரிக்கவேண்டும், என்று உசநஸ் முனிவர்
சொன்னார்.

முள்ளைக்காய்.

‘ஜெயகேசு’ ஸ்ரீதொலிபூஸ்ஸம்மாவொ ஹரிம் ஸ்டொக் !
 ஸ்தாகா஽஽வாதோ வாரிதீத் : த்ரீ:வடெ ட்வதீஷ-஽ண்ட் ||
 ய்யாயெநாராயணம் டெவம் ஸ்தாநாதிஷம் உ கதீ-ஸம் ।
 ப்ராபயஸிதேஷம் ஸவெ-ஷம் சிம்யுதெ டுஷ்டுதாக் வு
 ராது’ உதி ||

உன்கொழாவி—

யுரையெந்நாராயணம் டெவம் ஸூதநாதிஷு உ கதிபுஸா ।
 ஸ்ரவணொகதிவாஸொதி நடுவஹாஜாயதெ வுநம்' ஐதி ॥

ஹாஸ்தொழி—

‘லொடனெஜும் பூலிசுராய வாழுகொ நியதெந
ஹி । ஹரிம் ஸம்ஸுபுகு சநஸா ஜெயெவெசுரவஜெவெ’ உதி ॥
ஜெயெசு=ஸரீரதித் தெஷஃ ॥

உயரமொழி—

‘சூவொ நாரா உதிப் பூத தூயபடிவாயநம் வுநம் :
தலாநாராயணம் ஷெவம் ஸாநகாலெ ஸரெடி யுயம்’ உதி ||

செனன்கர்:— ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தின் நடுவில் நின்ற வறைய், சுத்தமான மனமுடையவறைய் விஷ்ணுவை த்யானிக்க வேண்டும். ஸ்நானம் செய்து ஆசமனம் செய்து, ஜலத்தினுள் மூழ்கியவறைய் மூன்றுமுறை அகமர்ஷண மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களிலும், எல்லா ப்ராயச்சித்தங்களிலும் தேவனாகிய நாராயணனை த்யானிக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவன் பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.

தகையும்:— நாராயணனெனும் தேவனை ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களில் த்யானிக்கவேண்டும். த்யானிப்பவன் ப்ரம்ஹ லோகத்தையடைகிறான். இப்புனியில் மறுபடி பிறப்பதில்லை.

ஹாரீதரும் :— பிறகு அவன் ஜலத்தின் நடுவையடைந்து, மௌனியாய், நியமத்துடன், மனதால் ஹரியை ஸ்மரித்து ஜலத்தில் சரீரத்தைத் திருடன்போல் முழுக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும்:— ஜலம் நாரம் எனச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது இவனுக்கு இருப்பிடமானதால், நாராயணனெனும். தேவனை ஸ்நானகாலத்தில் அறிவுடையவன் ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

சுவணாபீஸெ—

‘சுபூயத்யம் நிஹந்தேவ ஸூதெநெநகெந ரோநவம் |
அதீயெந நிஜெந நிபுதுகம் வஜெபூவஸு || துதீயெ
நாதித்யவிஸூ நிஜெநவமம் திபு’ உதி ||

சூவாரஸாரெ—

‘பூதஸூயபாவமாஹந ரிஷெந வாகெந ரோஜபுநம் வ
பூஹிதிவிஸெவ பூணாயாரெ ரூவபயாவா’ உதி ||

ஸூத்யநெ—

‘ஸஹஸூபூகவம்நம் ரோஜபுநம் வாவபிஷபுணஸு |
பெவதாதவபுணம் வெவ ஸூநம் வஹாஜூபூதெ’ உதி ||
‘உபிராவம் பூவஹதெதி வூஹிதிவிஜயாவிநிநுணஸு |
சூவொஹிஷெதி ரோஜபுநஸு | ரூவபாபிஷெபூயதீ த
அவெணாபூணவெ ராவபிஷபுணெந ஸூநசூயபு’ உதி ||

ஸூத்யபூஸாரெ—

‘பூதஸூநம் ஸபா கூயபூபூஷெநெநவாதார

அகண்டாதீர்த்தில்:—மனிதன் முதலஸ்நானத்தால் அசுத்தி
யைப் பேர்க்குகிறான். இரண்டாவது ஸ்நானத்தால் அழுக்கில்
லாத்தன்மையுண்டாகும், நிச்சயம். மூன்றாவது ஸ்நானத்தால்
அதிகமான த்ருபதியுண்டாகும். இது ஸ்நானத்தின் மஹிமை.

ஆசாரஸார்த்தில்:— காலையில் ஸ்நானத்தை ஸ்வல்பமந்த்ரங்
களால் செய்யலாம். மார்ஜனமும் வ்யாஹ்ருதிகளால், ப்ராண
யாமமும், செய்யவேண்டும். அல்லது ‘த்ருபதா’ என்ற மந்த்ரத்
தினால் மார்ஜனம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஸங்கல்பம், ஸூக்தபடனம்,
மார்ஜனம், அகமர்ஷணம், தேவதாதர்ப்பணம் என்று ஐந்து
அங்கங்களுடையது ஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது.
‘இதமாப:’ வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் ஜலத்தை அபிமந்
தரிக்கவேண்டும், ‘ஆபோஹிஷ்ட’ என்பதால் மார்ஜனம்
செய்யவேண்டும். த்ருபதாதிவ, காயத்ரீ, தத்விஷ்டே:,
ப்ராணவம், அகமர்ஷணம் இவைகளால் மூன்றுமுறை ஸ்நானம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸார்த்தில்:— எப்பொழுதும் காலையில் ஸ்நா
னம் செய்யவேண்டும். வ்யாதியுள்ளவன் எப்பொழுதும் உஷ்

ஸுடா | வாடள ஹஹுள உ பூக்ஷாஷு ஸாவித்ரீம் பூணவம்
ஸுரெசு || ஸிவாம் ஸஹாஸ்யத்யு தடம் பூக்ஷாஷு டஹ-
நியாய டஹ-வாணிஜித்யம் நகூர பூயதாஜ்ஜி: பூரஜ்ஜு
வொடவமாஹு கக்ஷாஜி நிஜிஜு ஸூக்ஷா திராஅஜி டஹ-
வாணிநாபொஹிஷாபொஜெ ரபெஷ்வபெதெதி-ஜித்யம் க்ய
க்ஷாஸ்யத்யுஷ-ணம் க்ய-டாசு | வுந-ஸூக்ஷா திராஅஜி
தவ-ணம் க்ய-டாசு' உதி || 'கபூவாஹொடகஸூநம் விபூ
வாடாவநெஜநு | மாயத்ரீஜிபரிவ-யுவ ஸுதிதிராஹிபொ
ஸுரெசு || ஸ்ரோதஸொடஹிபொவ-ஸூயா நூஜி-நெ ஹவ
த்யு-ணம் | சுநுதூக-பொ ராசுள பூரமஹஜ்ஜுவ
வனவ வா || ஸுநுரூபொவஹு ஸுநுரூயாம் பெபெபெ பெபொ
நுவஹுயா' உதி ||

ஞைதகத்தாலேயே செய்யலாம். கால்களையும் கைகளையும் அலம்பி, காயத்திரியையும், ப்ரணவத்தையும் ஸ்மரிக்கவேண்டும். குடுமியை முடிந்ருகொண்டு, ஆசமனம் செய்து, கரையை அலம்பி, தர்ப்பங்களை வைத்து, தர்ப்பங்களைக் கையில்லதரித்து, ஜலத்தை நமஸ்கரித்து, அஞ்ஜலியுடன் கிழக்கு நோக்கியவனாய் முழுகி, கக்ஷம் முதலியவைகளைத்துடைத்து, ஸ்நானம்செய்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பங்களைத் தரித்தவனாய், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய ஜலதேவதாகமந்த்ரங்களால் மார்ஜனம் செய்து, அகமர்ஷணம் செய்யவேண்டும். மறுபடி ஸ்நானம் செய்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ப்ரவாஹமல்லாத ஜலத்தில் ஸ்நானம், ப்ராம்ஹணர்கள் காலே அலம்புவது, காயத்ரீஜபம், அர்க்ய தானம் இவைகளை ஸுபர்யனுக்கு எதிராய் நின்று செய்யவேண்டும். ப்ரவாஹத்தில் அதற்கு நேராய் இருந்து ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். மார்ஜனத்திலும், அகமர்ஷணத்திலும்ப்படியே. மற்ற ஜலத்தில் ஸ்நானத்தை ஸுபர்யனுக்கு எதிராயிருந்து செய்யவேண்டும். அல்லது வடகிழக்கு நோக்கியவனாய்ச் செய்யலாம். ஸந்த்யாகாலத்தில் ஸந்த்யைக்கு எதிராயிருந்து செய்யவேண்டும். தேவஸம்பந்தமான ஜலத்தில் தேவாபி முகமாயிருந்து செய்யவேண்டும்.

௧௮௨ வெவ்வுநாயகி கவிதையுதிருகூறலெ

காலநியதிரோஹ ஜாவாவி:—

‘சூவரெஹுஷலி ஸூநம் தவபுயெஹிரோநுஷாநு’
உதி ||

விஷ்ணுரவி—

‘பூதம்ஸூயா ஈரூணகரமுஷூம் பூவீகவொக்ய’
உதி ||

சுரூணொஹயகூணிரோஹ நாரஹ:—

‘உதஸூர வடிகா: பூத ரூரூணொஹயநிஸூய:’
உதி ||

ஸுநொழவி—

‘உஹாசு பூததஸூஷூ நாவிகா சுரூணொஹய: |
ததூ ஸூநம் பூஸூஷூ ஸூசு ஸ ஹி வுணூதரி:
ஸூத:’ உதி ||

யதூ உதூவிபுஸாதிதெதவிஹிதழ—

‘உவஹுஷலி யசுஸூநம் ஸூஸூயாஹிதெதவி
வா | பூஜாவதெதூ ததூயூ ஸவபூவாபூணாஸநூ’

காலநியமத்தைப்பற்றி,

ஜாபாவி:—உஷ:காலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தேவர்,
மனுஷ்யர் இவர்களைக்குறித்துத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

விஷ்ணுவும்:— காலையில் அருணனின் கிரணங்களால் வ்யா
பிக்கப்பட்டிருக்கும் கிழக்குத் திக்கைப் பார்த்தபிறகு ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும்.

அருணோதயத்தின் லக்ஷணத்தைச்சொல்லுகிறார்,

நாரதர்:— காலையில் ஸூரியோதயத்திற்குமுன் நான்கு
நாழிகைகள் அருணோதயமென்று ஸித்தாந்தம்.

ஸ்கந்தரும்:— உதயத்திற்குமுன் நான்கு நாழிகைகள்
அருணோதயம். அக்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்வது சிறந்த
தாகும். அக்காலம் வெகு புண்யமென்று சொல்லப்பட்டுள்
ளது.

ஆனால், சுதுர்விம்சதிமதத்தில்:— “உஷ:காலத்திலோ, ஸந்
த்யாகாலத்திலோ, ஸூரியோதயத்திற்குப் பிறகோ செய்யப்
படும் ஸ்நானம், ப்ராஜாபத்யக்ருசாதத்திற்குச் சமமாகியதும்,

உதி, தஸ்யாபு-ஃ ஸுபுதிவந்ரி காபாயலீயபொவ-ஃணி-ஃதீ-
யசஸ்யாபாயா ஸ்நாநம் தத-ஃவரி உஷஸி, யபிவா உபி
தெ-உபயாபி-ஃவஹத்ய-ஃ : உபயஸ்யாபு-ஃவரி ஸ்நா
நனெசு ஸ்யாபு-ஃவஹத்ய-ஃ, ஸ்நாநவ-ஃபு-ஃககாசு
ஸ்யாபாயா : ॥

யபாஹ விஷ-ஃ—

‘ஸ்நாதொயிகாரீ ஸவதி டெஹெ விதெயுஹக-ஃணி ।
வவிதூணாநம் தயா ஜபெயு டாநெய வியிவொஹிதெ’ உதி ॥

யொமயாஜஹ-ஃ—

‘புராதஸ்யஹ மொபெந குய-ஃ நுபா ரிஜிநிதெ
ஸாயம் ஸ-ஃகாபி-ஃ : நபுராத-ஃஸாநாசு பூகஸ்யாபு-ஃவா
லீத’ உதி ॥

உகெநா-ஃ—

‘ஸ்நாந-ஃபு-ஃ கியாஸவ-ஃ ஸஸ்யாபாஸந-ஃபெ

எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கக்கூடியதுமாகும்” என்றிருக்
கிறதேயெனில், அதற்குப் பொருள், ஸ்மருதிசந்த்ரிகை, மாத
வீயம் ஏன்னும் க்ரந்தங்களில் வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது.
(எவ்விதமெனில்) “ஸந்த்யையில் செய்யப்படும் ஸ்நானமும்,
அதற்குப்பின் உஷஃகாலத்தில், அல்லது உபிதெ-ஸூர்யன்
உதயத்தை நோக்கியுள்ளவனுயிருக்கும்பொழுதோ (உதயத்
திற்கு முன்) என்று பொருள். உதயத்திற்குப் பிறகு ஸ்நானம்
என்றால், ஸந்த்யாவந்தனத்தையும் பிறகு செய்யவேண்டிய
தாகும். ஸ்நானத்திற்குப் பிறகே ஸந்த்யையைச் செய்யவேண்டி
யதால். ஏனெனில்,

விஷ்ணு:- ‘தேவகர்மம், பித்ருகர்மம், சுத்திகரமான மந்த்
ரங்களை ஜபித்தல், சாஸ்த்ரத்தால் விகிக்கப்பட்ட தானம் இவை
களில் ஸ்நானம் செய்தவன் அதிகாரியாகிறான்’ என்றதாலும்,

யோகயாக்குவல்க்யர்:- ‘காலையில் கோமயத்துடன் ஸ்நா
னம் செய்யவேண்டும், மத்யான்ஹத்தில் ம்ருத்திகையுடனும்,
மாலையில் சுத்த ஜலத்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்; ப்ரா
தஃஸ்நானத்திற்குமுன் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யக்கூடாது’
என்றதாலும்,

தக்ஷிணம்:- ‘எல்லாக்கர்மங்களும், ஸந்த்யோபாஸனமும்

வ | தலூக் ஸவ-ப்யுபதெந ஸூநம் காய-பூதூஹித்' ஊதி | படிவம் தஹெ-புத உவநவயாபெவ ஸந்யூரவ்யு துஷ்யதாழ் | டெவெழ் | ஸந்யூ ஸந்யூரஃவாவீத நா லுமெ நொஹ்தெ ரவா'வீதி யொமயாஜுவகெந தனி ஷெயஸ்யூரணாக் | தயா—'ராசூனயாநிநாயீவெஸந்யூ றி' காயஉயுதெ | டஸ-பூநாஹிவிரவாயா' தஹெநா ஃமி ஸ்யூத' ஊதி டகெண காயநியபாஹி || ரவிரவாயா டஸ-பூநாஹிவயகிதீ' காயஸந்யூனஉத்யுபு' | சுத உகிதெவெ'த்யுஷ்ய உயயாஹிஃவஉதெவாயெ-பாயு த' ஊதி ||

டகூ:—

'ஸூகூரஃவாஹி ட்யூர விபூ: வாஹி க்யூகூ ஜவெ ஸ்யூவெ | உஹயாரவ்யுஸ ஸூகூ: தத: கஃபூகூரோ

ஸ்நானத்தை மூலமாயுடையவை, ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் கவனமுள்ளவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லியிருப்பதாலும், 'இவ்விதமிருப்பின், அப்பொழுது இந்த வசனங்களின் பலத்தினாலேயே ஸந்த்யையையும் உத்கர்ஷிக்கலாமே' எனில், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது (ஏனெனில்) 'ஸந்த்யாகாலத்தில் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தபிறகும், உதித்தபிறகும் ஸந்த்யோபாஸனம் கூடாது' என்று யோகயாக்குவல்க்யர் அதை நிஷேதித்திருப்பதாலும், அவ்விதம் 'இரவின் கடைசியாமத்தின் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யையின் ஆரம்பகாலம், ஸூர்ய பிம்பத்தின் ரோகையைப்பார்ப்பதால் ஸந்த்யையின் முடிவு என்பது முனிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது' என்று துஷீர் காலத்தை விதித்திருப்பதாலும், ஸூர்யரோகையைக் காணும் காலம் ஸந்த்யையின் முடிவு என்பது பொருள். ஆகையால் (சதுர்விம்சதிமத்திலுள்ள) 'உஜீதேபிவா' என்பதற்கு ஸூர்யன் உதயாபிமுகனயிருக்கும்பொழுது என்பதே யுத்தமான அர்த்தம்' என்று.

துஷீர்:— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுது ஸ்நானம் செய்த பிறகு ஆசமனம் செய்வானோ அப்பொழுது, கால்களை ஜலத்தி

ஹவெசு|| விநயஸ்ய டிக்ஷிணம் வாஹம் ஜெவ வாசிவாஹம் ஸஹி: |
உவவீதீ ஸரோவாடுசு வியிரௌஷ ஸநாதந:’ உதி ||

ஸூநாஜதவ-ஃணஃகம் ரோபலீயெ—

‘நித்யம் நெநிதிஃகம் காஃகம் த்ரிவியம் ஸூநஃகயுக்தெ |
தவ-ஃணஃகம் ஹவெதஸ்யஜகெபக ப்ரகீதி-ஃதஸ்ய’ உதி ||

வதுவீ-ஃஸகிஃகெதவவி—

‘ஸூநாஃகநனாரம் தாவசு தவ-ஃயெசு வித்யுஃகெவதா:’
உதி |

வ்யாவெராவி—

‘ஸூநெ வெவதம் ஸவ-ஃகத்ர தவ-ஃயெசு வித்யுஃகெவ
தா: | காஃகெ நிதெ) விஸெஃகெண ப்ரகூய-ஃதாசுப்ய
தத:’ உதி ||

சுகரணெ ஷோஷோரவி வவிரெஷுந ஃஸி-ஃத:—

‘நாவிக்யூவாவா ஃபூலாஃஸூ ந தவ-ஃயதி வெவ

லும் ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்
டும். இரண்டிலும் இவன் சுத்தனாகிறான். பிறகு கர்மங்களில்
அதிகாரியாகிறான். வலது கால ஜலத்திலும், இடதுகால
ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு உபவீதியாய் ஆசமனம்
செய்யவேண்டும். இந்த விதி எப்பொழுதுமுள்ளதாகியது.

ஸ்நானங்கமான தர்ப்பணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மாதவீயத்தில்:— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று
மூன்றுவிதமாயுள்ள ஸ்நானத்திற்கும் தர்ப்பணம் அங்கமெனச்
சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சதுர்வீம்சதிமதத்திலும்:— ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு பித்ருக்
களுக்கும், தேவதைகளுக்கும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாக்ரமும்:— ஸ்நானங்களெல்லாவற்றிலும் பித்ருக்களையும்,
தேவர்களையும் தர்ப்பிக்கவேண்டும். காம்யஸ்நானம், நித்ய
ஸ்நானம் இவைகளில் அவச்யம் செய்யவேண்டும்.

செய்யாவிடில் தோஷமுண்டென்பது வஸிஷ்டரால் காண்பி
விக்கப்பட்டிருக்கிறது:— எவன் நாஸ்திக்யத்தன்மையால் பித்ரு
தர்ப்பணம் செய்யவில்லையோ, அவனின் பித்ருக்கள் (முன்

வித்துநு | விவனி ஷெஹநிஸூராவம் விதரொஃஸூ ஜொ
யிபுநம்' உதி | ஷெஹநிஸூராவம்=ரூயிரபு ||

யதூவஜம்வெநொகூழ்—

சுஹுஸூஸூபுநெ வானள சுவரூவாதெ கூரொ
தயா | ஸூநம் நெநிதிதிகம் ஜெக்யம் ஷெஹநிபுவித்யவஜி-
தழ்' உதி, யடிவி ஷூத்யபுஸாரவதநழ்— சுஹுஸூ
ஸூபுநஸூநெ நாவடிஷ்டணதவபுணெ' உதி, தடி
ஸூஸூஸூபுநிநிதித்யூயிகஸூநெ தவபுணநிஷெ
யவரபு || ஸ்வாநுமூடிநெ கூளரொ வுநம்ஸூநம் வியீ
யதெ' உத்யூகவூநம்ஸூநெ, ஸூநாஹபுஸூ நிதிதெந
சூயொடிஸ நிஜிஜ்ய | சூயஜி பூயதம் வஸூக ஸூநம்
வியிவடிவரெக' உத்யூகெ சூயொடிஸநிஜிநாநஹ
ஸூநெ வ தவபுணம் ஹதெத்யவ | 'ஸூநெ நெவ ஹி ஸ
வபுசூ தவபுயெக' உதி ஸூரணாக் ||

னோர்கள்) ஜலத்தை விரும்பியவர்களாய் இவனின் ரக்தத்தைப்
பருகுகின்றனர்.

“தீண்டக்கடாதவரைத் தீண்டல், வாந்தி, கண்ணீர்விடு
தல், க்ஷௌரம் என்ற நிமித்தங்களில் செய்யும் ஸ்நானம் நை
மித்திகமென்றறியவும். இந்த ஸ்நானத்திற்கு தேவருஷிபித்ரு
தர்ப்பணம் இல்லை” என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியதும், ‘தீண்
டக்கடாதவனைத் தீண்டியதற்கான ஸ்நானத்தில் அகமர்ஷ
ணமும் தர்ப்பணமுமில்லை’ என்ற ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலுள்ள
வசனமும், தீண்டக்கடாதவனைத் தீண்டியது முதலிய நிமித்
தத்தால் செய்யும் முதல் ஸ்நானத்தில் தர்ப்பணத்தை நிஷே
திப்பதில் தாற்பர்யமுள்ளதாம். ‘பிணத்திற்குப் பிண்செல்வது,
க்ஷௌரம் இவைகளில் மறுபடி ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது’ என்
றதால் சொல்லப்பட்ட புன:ஸ்நானத்திலும், ‘நிமித்தத்தால்
ஸ்நானத்திற்குரியவன் 13-தடவை மூழ்கி, ஆசமனம் செய்து,
சுத்தனாய், பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்’ என்று
சொல்லப்பட்டுள்ள 13-முழுக்குக்குப் பிறகு செய்யப்படும்
ஸ்நானத்திலும் தர்ப்பணம் ஆவச்யகமே. ‘ஸ்நானமெல்லாவற்றி
லும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

உருவமுடையவராகியவொருவரோடும் தூரமாகியவருடன்
வித்யாபூமி அருகிலுள்ள இவருடன் தவறாமல்
இருக்க ||

വ്യാഖ്യാനം—

‘தவடணம் துமுலி: கும்பாசு ப்ருத்யம் ஸூத
கலிமம் | ஷெவெஷ்யாப்ய ஷீஷிஷ்யாப்ய வித்யஸ்ய யயா
கூழி || ஸூதாவொஹாஸுயாப்ய நாதொநெ தவட்யாதி
ய | ஷெவாநு ஸ்ரஹ்ஷீஷீஷெஷ தவட்யெஷக்தொஷெஷெ: ||
வித்யுஷிஷொஷெஷெ: ஷ்லொக்தலியிநா தவட்யெஷிஜ: | ய
ஷெஷாவலீஷீ ஷெவாநாந் நிவீஷீ ஷீஷிதவடணெ || ப்ராஷீநா
லீஷீ விஷெஷுஷொ ஷ்லொந தீயெஷந தவட்யெஷ’ ஐதி ||

விஷய உபநாணம் —

‘ஸாமிவ[டு]வூயார்ஸூதொ டெவஷி-விதூதவ-
ணழ் | தெவாடுவணி தீயெ-ந கூவீ-த ஸாஸாரணி
தம் || திரவம் வீணநாய-பாய டெவாநாரிவவஜி-பெய் |

சிறுக்குழைமாய்த் தேவர்களையும், வடக்குழைமாய் ருஷிகளையும், தெற்குழைமாய் பித்ருக்களையும் ஜலத்தின் நடுவில் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும்:— க்ருஹஸ்தன சத்தஸ்ய தேவர்கள் ருஷிகள் பித்ருகள் இவர்களுக்கு ப்ரதிதினமும் க்ராமமாயத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். முதலில் ஓங்காரத்தைச்சொல்லி, பிறகு நாமத்தின் முடிவில் தர்ப்பயாமி என்று சேர்த்து, தேவர்கள், ப்ரம்ஹருஷிகள் இவர்களுக்கு அக்ஷதையுடன் கூடிய ஜலத்தால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். பித்ருக்களுக்குத் திலோதகங்களால் சொல்லியவிதிப்படி தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். உபவீதியாய்த் தேவர்களுக்கும், நிவீதியாய் ருஷிகளுக்கும், ப்ராசீனவீதியாய் பித்ருக்களுக்கும் அவாவர் தீர்த்தத்தால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்

விஷ்ணுபுராணத்தில்:— சுத்தஞாய் வஸ்தரம் தரித்தவனாய் அவரவர் தீர்த்தத்தால் கவனமுடன் தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணத்தைச் செய்யவேண்டும். தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்திற்

தயஷ்டணா யயாந்யாய ஸக்யூபி பூஜாவதெ: || வி
த்யுணா வ்ரீணநாயாய திராவ: வ்யுபிவீவதெ | விதா
செஹஸ்யு தயா லீணயெசு பூவிதாசெஹாந || சாதா
செஹாய ததிதெ ததிதெவ ஸசாஹித: உதி ||

வ்யுபிசுந:—

‘செநுஷ்டதவடணெ ஸாநவஸ்யுநிவீவநெ தயா |
நிவீதீ து ஹவெசிவ்: தயா செருவாநீஷெபொ: || சா
நுஷெஷ்டஸபொஸகம் செயெநெ வ்யுஷ்டஹாநிக்யு |
தவடணெஷ்டஸபொஸகம் நிவீதம் திரவியம் ஸ்யுதத்யு’
உதி ||

பூபொமவாரிஜாதெ—

‘பூஜூவ உவலீதீ ஸ்ரஹாநீநு செவாநு ஸக்யூதக்யு
தவடிக்யாஸ்யொஷ்டுபொ நிவீதீ ஸபவாநிநி: பூஜா
வதெநு தீயெநெ வீஷ்டு திதி-ஸவடிக்யாஸ்யு உக்யிணா

காக மூன்றுதடவை ஜலத்தை விடவேண்டும். ரிஷிகளுக்கு
மப்படியே. ப்ராஜாபதிக்கு ஒருதடவை. அசே! பிதருக
களுக்கு தர்ப்பணத்திற்காக மூன்றுதடவை ஜலத்தையிட
வேண்டும். பிதாமஹர்களுக்கும், ப்ராபிதாமஹர்களுக்கும்,
மாதாமஹனுக்கும், அவன் பிதாவுக்கும், அவன் பிதாவுக்கும்
மூன்றுதடவை தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

வ்ருத்தமனு:— மனுஷ்யதர்ப்பணத்திலும், ஸ்நானவஸ்
தர்த்தைப்பிழிவதிலும், மூத்ரமலவிஸர்ஜனகாலத்திலும் ப்ராம்
ஹணன் நிவீதியாய் இருக்கவேண்டும். மானுஷ்கார்யத்தில்
தோள்களிலிருக்கவேண்டும். மைதுனகாலத்தில் முதுகிலிருக்க
வேண்டும். தர்ப்பணகாலத்தில் இரண்டு கைப்பெருவிரல்களி
லிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் நிவீதம் மூன்றுவிதமாய்ச் சொல்
லப்பட்டுள்ளது.

ப்ரயோகபரிஜாதத்தில்:— கிழக்குமுகமாய் உபவீதியாய்,
ப்ராம்ஹாதி தேவர்களை ஒவ்வொருதடவை தர்ப்பித்து, பிறகு
வடக்குமுகமாய் நிவீதியாய் யவையுடன்கூடிய ஜலத்தால் ருஷி
களை ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்தால் இரண்டு இரண்டு முறை தர்ப்
பித்து, பிறகு தெற்குமுகமாய் ப்ராசினுவீதியாய், பித்ருதீர்த்

ஊவம் பூவீநாவீதீ வித்யதீயெ-ந ஸகிதாவிநிஃ
(சூத்திரவ-யிகா) ஸொஃவித்யதீயா யதொஃஜீரஸா
நதீ: கஸ்யவாஹந உத்யாஹயெ' உதி சூத்திரவ-யெ
தெதக் ஸாநாஹதவ-யெ' உதி ||

வித்யதவ-யெ பூக்யத்ய காஹ-யாஜிநி:—

நாவித்யத்ய ஜெதெ ஸிகா வித்யதெ-யெ-ந ஸகிதாவிநிஃ |
சூத்திரவ-யெ-ந வித்யதெ மூஹதெதாந ஜெதாஜிநி || வி
த்யதாஃஸாஸாநா ஃஹதெதா ஃகிதாவிநிஃ | சூ-
த்யதெ ஜெதாஜிநி ஃகிதா உதெதாந தராதெ வ-யெ' உதி ||
'மூஹதெதாந ஜெதாஜிநி' உதி வித்யதெ-யெ ஸகிதாவிநிஃ ||

ஸகிதாவிநி:—

சூகாஸெ ஃகிதெவ-யெ-ந ஜெதெதா ஃகிதாவிநிஃ |
வித்யதா ஸாநாஹதா ஃகிதா வித்யதெ-யெ' உதி ||

ஸூத்திரவ-யெ-ந—

ஸகிதெவிநெதெ தெ-யெ-ந ஃகிதெதெ-யெ-ந
பூதெ-யெ-ந ஸகிதெவிநெதெ: ஃகிதெதெ-யெ-ந

தத்தால் திலங்களுடன்கூடிய ஜலத்தால் பித்ருக்களை மும்முன்று
தடவை தர்ப்பித்து 'ஸோம:பித்ருமான்' என்ற மந்த்ரத்தால்
மும்முறுதடவை தர்ப்பிக்கவேண்டும். இது ஸ்நானங்கதர்ப்பணம்.

பித்ருதர்ப்பணத்தைக்குறித்து,

கார்ஷ்ணஜிவி:— கொப்பூழளவுள்ள ஜலத்திலிருந்து
மேலான மனதுடன் 'எனது பித்ருக்கள் வரவேண்டும், இந்த
ஜலாஞ்ஜலிகளைப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்' என்று த்யானிக்க
வேண்டும். ஜலத்தில் தெற்குமுகமாயிருந்து ஆகாசத்திலிருந்
தும் பித்ருக்களுக்கு மும்முன்று ஜலாஞ்ஜலிகளை வரவர உயர்ந்
திருக்கும்படி கொடுக்கவேண்டும்.

ஸுமந்தி:— ஜலத்தில் தெற்குமுகமாயிருந்து ஆகாசத்
தில் ஜலத்தைவிடவேண்டும். பித்ருக்களுக்கு ஆகாசம் இருப்
பிடம். தெற்குத்திக்கும் ஸ்தானம்.

ஸ்மருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை
வெருப்பான எங்களால் உபவீதியாய், கிழக்குமுகமாய், தேவ

காயெநொடிஊவலுவுபெய்சு | ஸுயாயபாநு வித்யநு ப்ரா
வீநாவீதீ விஞ்ஞாண சுபுஷ்டிதெனெ டி-கதிணாஊவலு
வுபெய்சு | யவா— ஸு-கொடிக்கெடிவாநு, பீஷீஸு வி
த்யுஷ்டிதெனெ, ஸவபாநுவா ஸவபுதிதெனெலுவுபெய்சு | யவா
கெவாநகூதெனெ, தணு-தெனெ: பீஷீநு, திதெனெ: வித்யநு |
கெவாநாடுகெக்கேஜினுலி டிடிசு | பீஷீணா உளகள |
வித்யணா தீ-ஷீநு | ஸுயாயபாநெனெ: தெனெ: | திவா
வாவெ ஸுணபாநுவித்யா தீ-டிவபு-தொடிக்கெ: | வபு
கிளகிஹெலுந காயபுவா வித்யதவபுணு || நஜீவவித்ய
க: சுபுஷ்டிதெனெலுவுபுணராவெசு | ஹலூஹா ரவிவா
ரெவ ஜநகூ-டிவெலெஷு உ || மூஹெ நிஷிதெ ஸ-திதெ
தவபுண தடி ஹிவபுவுசு | சொஹநமூஹெ சொஹந

தீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். ருஷிகளுக்குப் பலநிறமுள்ள
எள்களால் நிவீதியாய் வடக்குமுகமாய் ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்
தால் செய்யவேண்டும். ஆசார்யர்கள் பித்ருக்களிவர்களுக்குப்
ப்ராஜினவீதியாய், தெற்குமுகமாய், கறுப்பு எள்களால் பித்ரு
தீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். அல்லது, சுத்தஜலத்தால்
தேவர்களுக்கும், ருஷிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் திலங்களா
லும், அல்லது எல்லோருக்கும் எல்லா எள்களாலும் செய்ய
லாம். அல்லது, தேவர்களுக்கு அக்ஷதங்களாலும், தண்டுலங்
களால் ருஷிகளுக்கும், திலங்களால் பித்ருக்களுக்கும் செய்ய
லாம். தேவர்களுக்கு ஒவ்வொரு அஞ்ஜலியும், ருஷி
களுக்கு இரண்டுஇரண்டு அஞ்ஜலிகளும், பித்ருக்களுக்கு மூன்று
மூன்று அஞ்ஜலிகளும் கொடுக்கவேண்டும். அவாவர் ஆசாரப்
படி வந்த மந்த்ரங்களால் செய்யவேண்டும். திலமில்லாவிடில்
ஸ்வர்ணம், அல்லது வெள்ளி, தாம்பம், தர்ப்பம் இவைகளி
லொன்றுடன் கூடிய ஜலத்தால் தர்ப்பிக்கலாம். கட்கம்ருகத்
தின் கொம்பு, அல்லது முத்துடன்கூடிய கையினால் பித்ருதர்ப்
பணம் செய்யலாம். பிதா ஜீவித்திருப்பவன் கறுப்பு எள்ளால்
தர்ப்பணம் செய்யக்கூடாது. இருகைகளாலும் பித்ருதர்ப்ப
ணம் செய்யக்கூடாது. பாணுவாத்திலும் ஜன்மநகூத்ரதினங்
களிலும் திலதர்ப்பணம் கூடாது. க்ருஹத்தில் திலதர்ப்பணம்
நிஷித்தமாம். அதை வீட்டிற்குவெளியில் செய்யவேண்டியது.

ஷிநெ ந தியதவ-ஃணடி || விவாஹாவநயநவளஸௌஷு-
 யயாகூ-ஃரீவஷ-ஃபீஜி-ஃ தஃஜி-ஃவ நெததூகம் ந தியதவ-
 ஃணடி' ஐதி ||

சு. து. வி. பொ. ஷ. ரா. ஹ. கள. ஸ்ரீ. கஃ—

‘பூதர்ஷாநெ விஸெஷா஽யம் தக்ஷி நெநவ திநெவ
ய-ஃ-தஃ | நெநி-தி-கம் உ காஜ்யம் உ திநெவரெவ வியீ
யதெ’ ஐ-தி ||

பெயர்விடுவித்துத் தவணா நன்காரம் தீரெ ய்க்குத் தவண
ணம் விவரிதம் வழுத்தினரெ—

‘பெவவதி-தவ-ண க்ஷா யக்ஷாண தவ-பெத்
 பெ || யந்யா உ-விதம் தொய் ஸ்ரீராமஸஹயாக் |
 தஜோஷவரிஹாராய யக்ஷாண தவ-யா-ஹி’ ஐதி ||

சுபகார்யம் செய்யும் க்ருஹத்திலும், சுபகார்யம் செய்த தினத்
திலும் திலதர்ப்பணம் கூடாது. விவாஹம் உபநயனம் செள
ளம் இவைகள் செய்தபிறகு, முறையே ஒருவருஷம், ஆறு
மாதம், மூன்றுமாதம் வரையில் நித்யதர்ப்பணத்தைத் திலத்
துடன் செய்யக்கூடாது.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

கௌசிகர் :— ப்ராத:ஸ்நானத்திலுள்ள விசேஷம்துவாம். அந்த ப்ராதஸ்நானதர்ப்பணத்தைத் திலத்துடன் செய்யக் கூடாது. நைமித்திக காம்ய ஸ்நான தர்ப்பணங்களைத் திலத்துடனேயே செய்யவேண்டும்.

தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்திற்குப் பிறகு கரையில் யக்ஷம் தர்ப்பணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றொரு ஸம்ருதியில் :— தேவ ருஷி தர்ப்பணம் செய்து பிறகு யக்ஷமா என்ற தேவனைக் கரையில் தர்ப்பிக்கவேண்டும். அதன் மந்திரம் — ‘யன்மயாதாஷிதம் + தர்ப்பயாம்பஹம்’ என்று. இதன் பொருள் — ‘நான் என் தேகத்திலுள்ள மலங்களால் ஜலத்தைக் கெடுத்த தோஷத்தைப் போக்குவதற்காக யக்ஷமா என்னும் தேவனைத் தர்ப்பிக்கின்றேன்’ என்பது.

உகொரவி—

ஸூநாஹம் தவதூணம் க்யகா யகூனொ ஜகூரஹ
ரெக | சுந்யூயா காரூதெ யஸு ஸூநம் தஸ்யூவஹம்
ஹவெக' உதி ||

யொமயாஜகூவகூ—

யாவஷெவாந்யஷீஹெஸூவ வித்யூநவெயொ நதவதூ
பெக | தாவநூவீயபெயகூயூ யெந ஸூநொ ஹவெநூரம் ||
கிராஸாம் விதரொ யாநி ஸூநவஸூ நவீயிதெ | தஸூ
நவீயபெயகூயூ க்யகா வித்யூதவதூணம்' உதி ||

வ்யவவலிஷு—

ஸூநாயகூகிதீயஸ்ய நெவாம் வித்யூமெனெஸூஹ |
வாயுஹதாஸூ மயநி த்யஷாஹதூஸூவித்யூயிதம் ||
கிராஸாஷூ நிவதூஷெ வஸூநிஷீயநெ க்யதெ' உதி ||

ஸளநக—

‘ஷெவாஹீஸூவதூபெக வதூவதூ வஸூ ஸ்வீயபெக
வாழ | உகஸ்யூபூதாநாஜி ஸூநவஸூ நவீயபெக ||

நூநூம் :— ஸ்நானாக தர்ப்பணம் செய்தபிறகு யஷ்ம்
தேவதைக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். எவன் மாறிச்
செய்கின்றானோ அவனது ஸ்நானம் பலனற்றதாகும்.

யோகயாக்குவல்க்யர் :— தேவர், ருஷிகள், பித்ருக்கள்
இவர்களைத் தர்ப்பிப்பதற்குமுன், எந்த வஸ்தூத்துடன் ஸ்நா
னம் செய்தானோ அந்த வஸ்தூத்தைப்பிழியக்கூடாது. பிழிந்
தால் பித்ருக்கள் ஆசையற்றுச் செல்லுகின்றனர். ஆகையால்
பித்ரு தர்ப்பணம் செய்யாமல் ஸ்நான வஸ்தூத்தைப் பிழியக்
கூடாது.

வ்ருந்த வலிஷ்டர் :— ஸ்நானத்திற்காகச் செல்லும் மனி
தனை, தேவர்கள், பித்ருகணங்களுடன் வாயுருபர்களாய், தாகத்
தால் வருந்தியவராய், ஜலத்தை விரும்பியவராய், துடர்ந்து
செல்லுகின்றனர். தர்ப்பணம் செய்யாமல் வஸ்தூத்தைப் பிழிந்
தால் அவர்கள் ஆசையற்றுத் திரும்பிச் செல்கின்றனர்.

சேளனகர் :— முதலில் தேவர் முதலியவர்க்குத் தர்ப்பணம்
செய்யவேண்டும். பிறகு வஸ்தூத்தைப் பிழியவேண்டும். தர்ப்

நிஷீபயதி ய்வெவ்வுடம் ஸ்ராவணம் து தவணாக் |
நிராஸாஃ விதாஸஸ்ய யாநி ஷெவாஸஹவிக்ஷிஃ' உதி ||

ஜெயோதாரணாநநாக்யத்யோஹ ஹரஜாஜி:—

‘வெவ்வுடாக்ஷெவக்தெ யெ த்யோதா ஷாவகதிக்ஷிஃ |
தவாஸ ஸவ்ஷ்யதெந ஜயம் வுதிள நிவாதபெக்' உதி ||
உத்யுக் க்ஷிஃ காயம் திஷெஷித்யுக்ஷிஃ ||

தயாஹ ஸம்ஸுதெஹ—

‘ஸ்ராக்ஷாநாக்யதெ திஷெக்ஷி ஸ்ராவீநாவீதவாந
ஜிஜி | யாவக் ஸ்வயதி ஷெஹாம்ஸு ததிக்ஷிஃ வுதிதாதி
த்யுத்யெ || ஸ்ராக்ஷாநாக்யதெ திஷெக்ஷி தவாஸக்வயத
ஸ்தா | ஸ்வஹத்யாதிவாவாநி க்வயநி ந ஸம்ஸயம்’
உதி ||

சுதாவஸ்யாநெ வ விஸெஷதக்ஷி:—

‘ஸுநாவிநுஸரீ: ப்ராக்ஷா: வுஷத: கெஸ

பணத்திற்குமுன் வஸ்தாத்தைப் பிழியக்கூடாது. பிழிந்தால்
அவன் தேவர் ருஷிகள் பித்ருக்கள் எல்லோரும் ஆசையற்றச்
செல்கின்றனர்.

ஜலத்தினின்றும் வெளியேறிய பிறகு செய்யவேண்டி
யதைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜி:— தாஸர்களாயிருந்து இறந்தவர் எவரோ
அவர்கள் ஸ்நான வஸ்தாத்தின் ஜலத்தை விரும்புகின்றனர்.
ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் ஜலத்தைப் பூமியில் விழச்செய்ய
வேண்டும். அதாவது கையில் ஏறியபிறகு சிறிதுகாலம் நிற்க
வேண்டுமென்பது பொருள். அவ்விதமே,

ஸங்க்ரஹத்தீ:—ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து
கையின் ஸமீபத்தில் ப்ராசினுவீதியாய், தேஹத்திலுள்ள
ஜலம் வடியும்வரையில் மௌனியாய்ப் பூதங்கள் முதலியதின்
த்ருப்திக்காக நிற்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தபிறகு போர்த்
திக்கொள்ளாமலும் தேஹத்தை அசைக்காமலும் நிற்பவனின்
ப்ராம்ஹத்யை முதலிய பரபங்கள் நடுங்குகின்றன, ஸம்சய
மில்லை.

இங்கு நிற்பதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது — நிற்ப

விநீவம் ! தவனவ வாரதம் பொருதாம் ஸவடதீயெடாவ
ரோ வுமெயெ' உதி ||

உருகாயாழ —

‘சுவஜிஜாநுத ஸாதொ மாசூரணும்வரவாணிஹி !
நய நிஜுமநாயாசு கெஸாநு வாலுமெயெ நயிஜுமநெசு’
உதி ||

சுரு ஹெதுகோஹ வுராவம்—

‘திஸுஃ கொடுபொருஜுமகொடீய யாவநுஜுமஹாணி
மெவ ! ஸுவணி ஸவடதீயடாநி தஸூநுவரிசோஜுமெசு’
உதி ||

மொஹிமம்—

‘விவநி ஸிரமொ ஷெவாம் விவணி விதரொ ரோ
வாசு ! சிஜுதஸுவடமஸவடா சுயஸூசு ஸவடஜெஹம் ||

வனின் தலைமயிரின் ஜலத்துளிகள் பின்புறத்தில் விழுந்தால்
அவை கள்ளாகுச் சமமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளன.
அவையே முன்புறத்தில் விழுந்தால் ஸகல தீர்த்த ஜலத்திற்
கொப்பானவை என்று அறிவுள்ளவரால் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

சந்திரிகையில்து:— ஸ்நானம் செய்தவன் அங்கங்களை வஸ்து
ரத்தினாலாவது கைகளாலாவது துடைக்கக்கூடாது. தலைமயிர்
களை உதறக்கூடாது. வஸ்துரத்தையும் உதறக்கூடாது

இங்கு, காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:—மூன்றரைக் கோடி ரோமங்கள் தேகத்திலெவ்
வளவுள்ளனவோ அவ்வளவு ஸகல தீர்த்தங்களும் ரோம
கூபங்களினின்று வெளிவருகின்றன. ஆகையால் துடைக்கக்
கூடாது.

கோபிலர்:—சிரஸினின்றும் விழும் ஜலத்தைத் தேவர்களும்,
முகத்தினின்று பித்ருக்களும், மத்யபாகத்தினின்று ஸகல
கந்தர்வர்களும், கீழ்ப்பாகத்தினின்று ஸகல ஜந்துக்களும் ஜலத்
தைப் பருகுகின்றனர். குடுமியின் ஜலம் பின்புறத்தில் விழுந்
தால் ஸுரைக்குச் சமமாகும். அதுவே முன்புறத்தில் விழுந்
தால் கங்கா ஜலத்திற்குச் சமமாகும்.

ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !
தடிவ ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !

ஸுஷுவாதிதழ்—

‘ஸிநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !
தடிவ ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !

ஸாஹி:—

‘ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !
தடிவ ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !

தடிவ ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !

‘ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !
தடிவ ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !

ஸுஷுவாதிதழ்—

‘ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !
தடிவ ஸுநாவிநுஸரி ஸாஹி ஸிவாயா: ஸுஷுவாதிதழ் !

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ப்ராம்ஹணனின் தலையின் ஜலம்
சரீரத்தின் ஜலம், வஸ்த்ரத்தின் ஜலம் இவைகளை முறையே
தேவர் முனிவர் பித்ருக்கள் என்ற இவர்கள் பருகுகின்றனர்.

ஜாபாலி:— ஸ்நானம் செய்கபிறகு ஈர வஸ்த்ரத்துடன்
மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்வானாகில், மூன்று ப்ராணயாமங்கள்
செய்து மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தமாகிறான்.

பிறகு ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைப்பிழியவேண்டும். அவ்விதமே,

புலஸ்த்யர்:— அறிந்தவன் இவ்விதம் தர்ப்பணம் செய்து
‘ஜலாசயத்திலிருந்து வெளியேறி, ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைக் கரையி
லேயே பிழியவேண்டும்.

சதுர்விம்சதிமத்தில்:— ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு பித்ருக்
களையும் தேவதைகளையும் தர்ப்பிக்கவேண்டும். கரையிலேறி
வஸ்த்ரத்தைப் பிழியவேண்டும். பிறகு ஸந்த்யாவந்தனத்தைச்
செய்யவேண்டும்.

சுரு ஸுத்யுயஸாரொ விஸெஷாஹிணிதம்—

‘ஜலாஹிதீயம் வஸுபுராஹம் நிஷீபுராவம் ஸுபுஷா
வரியாநொதரீயெ யுகா ஸாநவஸுநம் நிஷீபுரவரீ
ஸந்யாசுபாவலீத’ உதி ||

ஸுத்யுநொஹி—

‘வதுஸம்வெஷு வாமொஹம் ஸாநொ நிஷீபயெசு
ஸுநெ | யெ கெ வாலுசுசுநெ ஜாதா உதி சிநெண சாந
வம்’ உதி ||

சிநெஸ காஷுபாஜிநிநொதம்—

‘யெ கெ வாலுசுசுநெ ஜாதா சவசுநொ மொசு
(மொசுநெண)ஜா சிநொ : | தெ மயுஸுநொ சியா டுதம் வஸு
நிஷீபநொஹி’ உதி ||

ஸம்வதம்—

‘உதீயம் வீயயெவஸுநம் சவஸஸுநம் யயாவியி’ உதி ||

வயுசிநம்—

‘வஸுநம் சிநுணிதம் யஸுநம் நிஷீபயதி சிநுணி : | வு
யா ஸாநம் வவெதஸு யஸெவாஹிசுஸுநி’ உதி ||

இங்கு ஸம்நுத்யர்த்தஸாரத்தில் :— விசேஷம் சொல்லப்
பட்டுள்ளது. ஜலத்தினின்றும் வெளியேறி, வஸ்தரத்தின்
நுனியைப் பிழிந்து, ஆசமனம் செய்து, அந்தரீயம் உத்தரீயம்
இவைகளைத் தரித்து, இடுப்பு வஸ்தரத்தைப் பிழிந்து, ஆசமனம்
செய்து ஸர்த்தையைய உபாஸிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸம்நுதியிலும் :— வஸ்தரத்தை நான்காய் மடித்து,
நுனியை ஸ்தலத்தில் ‘யேகேசாஸமத்’ என்ற மந்தரத்தால்
பிழியவேண்டும். ‘என் குலத்திலோ கோத்தரத்திலோ புத்ர
னற்ற எவர் இறந்தனரோ அவர்கள் என்னால் கொடுக்கப்பட்
பட்டுள்ள வஸ்தரத்தைப் பிழிந்த ஜலத்தைக் காஹித்துக்கொள்ள
வேண்டும்’ என்பது மந்தரத்தின் பொருளாம்.

ஸம்வர்த்தர் :— கறையேறி ப்ராசினாவீதியாய் வஸ்தரத்தை
விதிப்படி பிழியவேண்டும்.

ஸ்ருத்தமனு :— மூட புத்தியாகிய எவன் வஸ்தரத்தை
மூன்றாய் மடித்துப் பிழிகின்றானோ, எவன் தலைப்பு இல்லாமல்

யஸ வஸுதீஸம் யஸ ஹவதி தயா நிவீயயதி,
ஸம்வாதிவ நிவீயயதி தஸ்ய ஸாநம் வ்யயெத்யய: ॥

தயாவ வுதீவிகாயா—

‘ஜதரிகெய யசா கஸிதீ வ்யாஸுணா ஜாநகஸு-
தம் । நிவீயயதி வஸுநாணி ஸாநம் தஸ்ய வ்யயா ஹவஸ: ॥
வஸுநம் வதம-க-ணீக்யத நிவீயய ஜதாஹி: । வாரிவ்
கொஹெ நிக்ஷிவ்ய ஸிராவயி விஸ-ஹ-தி’ உதி ॥

ஜாவாமி:—

‘நிவீயிதம் யஸ தவஸுநம் யசா ஸுநெ விநிக்ஷிவெச: ।
தசாஸுநம் ஹவஸ: கரீ- வ-நம்ஸாநம் விஸாயநடி ॥
கரீஜஹி ஸவ-காணி சுடி-வஸுநாணி யாநிவ । தஸாசு
ஸுநெ க்ஷிவீர நாடி-வஸுநம் நயாரயெச’ உதி ॥

ஸுத்யுஹரெவீ—

‘வாஹெ நஸூவயெவஸுநம் ஸுநெ நஸூவயெதயா ।
வ்யாஸுணா ஸிதயம் வெவவ வஜ-யெவஸுநவீயநெ’ உதி ॥

பிழிகின்றனே, எவன் ஜலத்தில் பிழிகின்றனே அவனது ஸ்நா-
னம் வீணாகும். (பலன்றதாகும்.)

அவ்விதமே ப்ரதீபிகையி:— எவனொரு பராம்ஹணன்
ஜ்ஞானமில்லாதவனாய் ஜலத்தின் நடுவில் வஸ்தாங்களைப் பிழி-
கின்றனே அவனது ஸ்நானம் வீணாகும் வஸ்தாத்தை நான்காக
மடித்து, ஜலத்திற்கு வெளியில் பிழிந்து, இடதுகையின் மணிக்
கட்டுகருமேல் வைத்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்து
சுத்தனாகிறன்.

ஜாபாமி:— பிழிந்த வஸ்தாத்தைத் தோளில் வைத்துக்
கொண்டால் அந்தக்கர்மம் ஆஸாரமாகும். அவனுக்கு மறுபடி
ஸ்நானம் சுத்திகரமாகும். ஈரமான வஸ்தாங்களெல்லாம் அச-
பங்களாம். ஆகையால் புத்தியுள்ளவன் ஈரவஸ்தாத்தைத்
தோளில் தரிக்கக்கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— காலில் வஸ்தாத்தை வைக்கக்
கூடாது. தோளிலும் வைக்கக்கூடாது. பராம்ஹணன் இவ்வி-
ரண்டையும் வஸ்தாத்தைப் பிழிவதில் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வலிஷு:—

‘ஸூநஸாடூராவ டாதவூ ரூஷலிஸூர விஸூஜயெ |
உதீய-தாங் உ நிஷீய ததஸூஷம் ஸகாவயெசு’ உதி |

ஸூபதிஸம்முமெ—

‘நிஜே டெவலி-பிதூந ஸனாவ-பூவஜே வாலஸம் |
வணுபயெந சூசுஸ ரூரோஜ்ஜம் வரிசூஜ-யெசு || ஸூதொ
நாஜாநி ஸம்ஜேஜாசு ஸூநஸாடூர ந வானிநா | நவ
நிஷீ-நாபாசு கெஸா நூதிஷுந வரிசூஜ-யெசு’ உதி ||

வூரஸம்—

‘சூஜ-யெபுஸூஸெஷெண நொதூரீயெண வா ரிரம் |
யடி பூசூசூநூஜேத ஸ விதூந வாதயதூயம்’ உதி |

ஸுநகம்—

‘ஸூநவஸூண யொ விபூஸூரீரம் வரிசூஜ-யெசு |
ஸூநம் வுயெவ ஸவதி வு-ந-ஸூநெந ஸூஜி-தி’ உதி ||

வலிஷு:— ஸ்நான வஸ்தரத்தில் சுத்திக்காக மூன்று
ம்ருத்திகைகள் கொடுக்கவேண்டும். வெளியேறி வஸ்தரத்தைப்
பிழிந்து பிறகு மீதியுள்ளதை முடிக்கவேண்டும்.

ஸம்ருதிஸங்க்ரஹத்தில்:— ஸ்நானம் செய்து, தேவருஷி
பித்ரு தர்ப்பணம் செய்து, ஆசமனம் செய்து, இரண்டு வஸ்த்
ரத் துண்டுகளால் முறையே தலையையும், அங்கங்களையும்
துடைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஸ்நானம் செய்தவன் ஸ்நான
வஸ்தரத்தால் அங்கங்களைத் துடைக்கக்கூடாது. கையினாலும்
துடைக்கக்கூடாது. மயிர்களை உதறக்கூடாது. நின்றவனாய்த்
துடைக்கக்கூடாது.

வ்யாஸர்:— வஸ்தரத்தின் ஒரு பாகத்திலாவது, உத்த
ரீயத்திலாவது தலையைத் துடைக்கக்கூடாது. கவனமில்லா
மல் துடைத்தால், அவன் பித்ருக்களைக் கீழே(நாகத்தில்)தள்ளு
கின்றான்.

சௌனகர்:— எந்த ப்ராம்ஹணன் ஸ்நான வஸ்தரத்தால்
சரீரத்தைத் துடைக்கின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகிறது.
அவன் மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஸ௦வதடும்—

‘ஸாநவஞெண ஹஜெந யொ திஜொஃஹ் ப்ரொஜட
பெசு । வ்யாஹவதி தசு ஸாநம் வுந்ஸாநெந ஸுஜ்
தி’ ஐதி ।

ஐதி ஸாநபுகரணடி ॥

* வாஸஃவரியாநடி ॥ *

ஸாநாதனாரம் வாஸஃ வரியடிக்ராக் । தயாஹ திஜெ
புராரணடி—

‘ஹவ ஸாக்ஷா ததஃ வஸா டாஹடி து வியாநதஃ ।
உஹாய வாஸவீ ஸுஞெ ஸுஞெ து வரியாயவெ’ ஐதி ॥
அராராஜெதி செஷஃ ॥

தயாஹ வ்யாஹம்—

‘ததொ வஸு அயம் ஸுஜம் டுஹீக்ஷா அராவஸு
பெசு’ ஐதி ॥

ஸம்வர்த்தர்:—ஸநான வஸ்திரத்தினாலாவது கையினாலா
லாவது எவன் அங்கத்தைத் துடைக்கின்றானோ அவனது ஸநா
னம் வீணாகிறது. மறுபடி ஸநானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஸநான ப்ரகரணம் முற்றும்.

வஸ்த்ரதாரணம்.

ஸநானத்திற்குப் பிறகு வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும். அவ்
விதமே,

மத்ஸ்ய புராணம்:—‘இவ்விதம் ஸநானம்செய்து அதற்குப்
பிறகு விதிப்படி ஆசமனம் செய்து எழுந்து, சுத்தமான
இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து’ என்றுள்ளது.
இங்கு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டுமென்பது மீதி.
அவ்விதமே,

வ்யாக்ரர்:—பிறகு சுத்தமான இரண்டு வஸ்த்ரங்களைத்
தரித்து இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

சுத்ரு விஸெஷசோஹ வ்யாஸஃ—

‘நொதூரீய சீயஃகூய-தா நொவய-தாயஸ்யு சீவ்ராடி |
ந1தூவ-தாவொ விநா ஜாதா நிவஸெஷஸநம் வ்யாயஃ’ உதி ||

உந்ரி கூயாடி—

‘நவாநுலிவெஷஸாகார ஸாதொ வாவொ நநிக-பு
நெசு | சூடி-ப வனவ து வாலாஹி ஸாகார வெவெத
சோநவஃ’ உதி ||

சுத்ரு ஜாவாஸி—

‘ஸாகார நிரஸ்யு வஸ்யு-தா ஜஷெ ஸொஷெ சீடிஹ
ஸா | சுவலிதீ-க்யுதெ தெ ஹி களவீநாஸ்யாவவாரிணா’
உதி ||

சுத்ரு ஹெகூலியாநாசு ஜஜாமு-ஹணம் சுவலிதீ-க்யு
தாஜொவயகூணாய-படி ||

சுதவனவ பொமயாஜகூவயு—

‘ஸாநெகூவம் வாஸவீ யளதெ சுலிநெ வரியாய வ |

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :—உத்தரீயத்தைக் கீழ் வஸ்த்ரமாய்த் தரிக்கக்
கூடாது. இடுப்பு வஸ்த்ரத்தை மேலே (உத்தரீயமாக) தரிக்கக்
கூடாது அறிந்தவன் அந்தர்வஸ்த்ரமில்லாமல் வேரு வஸ்த்
ரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது.

சந்த்ரிகையில் :—ஸ்நானம் செய்யாமல் அனுலேபனம்
செய்யக்கூடாது. ஸ்நானம் செய்தவன் வஸ்த்ரத்தை உதறக்
கூடாது. ஸ்நானம் செய்தபிறகு ஈரமாயுள்ளவனாகவே வஸ்த்
ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். இங்கு,

ஜாபாலி :—ஸ்நானம் செய்து ராவஸ்த்ரத்தைத்தள்ளி,
முழங்கால்களை மண், ஜலமிவைகளால் சுத்தி செய்யவேண்டும்.
ஏனெனில், அவை கௌபினத்தினின்றும் வடியும் ஜலத்தால்
அசுத்தமாக்கப்பட்டவைகள். இங்கு காரணம் சொல்லிய
தால், முழங்கால்கள் என்றது அசுத்தமான வேறு அங்கத்தை
யும் சொல்வதற்காம் ஆகையாற்றான்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்து,
கிழியாத இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து, மண்ணு

புக்ஷாஸ்யோரூபி ஜேஷிஸு ஹஸுள புக்ஷாஸ்யெததத்'உதி ||

ஹாரீதொழி—

‘ஜலாதீரம் ஸரிஸாடி தத்ரு ஸுக்ஷெ வ வாலவீ |
வரியாயொதூயம் வ கும்பாசு கௌஸ்யாபிநயெசு |
தத் புக்ஷாஸ்யெசு வாடிள ஜேதொயெந விவக்ஷணத்'உதி ||

சூக்ஷ்மவஸுவிஸஜிதெந விஸெஷஉக்ஷஸும்துமெ—

‘ஸூநம் க்ருக்ஷாஸ்யூக்ஷவாலவஸு ஹஸுஜேஷிஸு
நிஷிபெசு | ஸூநவஸுஜேஷிஸு வுநம்ஸூநெந ஸு
ஜிதி' உதி ||

ஸூபுதூனெ—

‘நஜாடிஜெவவாதெஷு ஸூநவஸு ஜேஷிஸு |
சுநுதூ து துஜேஷிஸு ஸூநவஸு ஜிஜோதூத்'உதி ||
வஸுவிஷயெ விஸெஷஜாம ஹமம்—

‘பூஷணஸு விதிவஸு நூவதெநுஷிஸுண ||

ஹம் ஜலத்தாலும் துடைகளையலம்பி பிறகு கைகளை அலம்ப
வேண்டும், என்றார்.

ஹாரீதரும் :—ஜலத்தினின்றும் கரையையடைந்து, அங்கு
இரண்டு வெளுப்பு வஸ்தரங்களைத்தரித்து, உத்தரீயத்தையும்
தரிக்கவேண்டும். மயிர்களை உதரக்கூடாது. பிறகு அறிஞன்,
மண் ஜலமிவைகளால் கால்களை அலம்பவேண்டும்.

ராவஸ்தரத்தை விழுப்பதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்
டுள்ளது,

ஸங்க்ரஹத்தில் :—ஸ்நானம் செய்து, ரா வஸ்தரத்தை
மேலில் எடுத்துப் போடவேண்டும் ஸ்நான வஸ்தரத்தைக்
கீழாகப் போட்டால் புன:ஸ்நானத்தால் சுத்தனாவான்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :—நதி முதலியதிலும், தேவ காதங்
களிலும் ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நான வஸ்தரத்தைக் கீழாகப்
போடவேண்டும். மற்ற விடங்களில் ஸ்நானம் செய்தால்
ஸ்நான வஸ்தரத்தை மேலாக எடுத்துப் போடவேண்டும்.

வஸ்தர விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருகு :—ப்ராம்ஹணனுக்கு வெளுப்பு வஸ்தரமும், கூத்தரி

வீதம் வெஸ்யஸ்ய ஸாதிப்யஸ்ய நீயம்செவடிஷெதெ' உதி ||

யாஜ்ஞவல்கு:—

ஸூக்ராவரயரொ நீயகெஸஸ்யுருநவ ஸூயி:'
உதி || ஊவெதிதிசெஷ: ||

ஹாஸீத:—

'நரகூ சேயுணம் வாலொ நநீயம் உ ப்ருஸஸ்யுதெ |
சேயாகூ மஸவீநம் உ வஜ்யுபெடிஷெநம் ஸூய:' உதி ||

சூவஸ்யம்—

'ஸவ்யாநுராநாந வாலஸி வஜ்யுபெசு க்யுஷம் உ ஸூர
ஹாலிக சேநாதிபாலி வாலொ வலீதாப்யுதிசுஷம் உ ஸாதி
விஷயெ' உதி ||

சுஸ்யாய:—

கூஸூம்ஹாடியஸவெ- ராமா வாலஸி வஜ்யுநீயா: |
ந கெநலிப்யுஷம் வாலொ விஷயாக் | யய ஸஹாவத:
க்யுஷம் கம்வாஷாடி, தடிவி ந வலீத | உஜாஸநஸீய சே
டிஸி உயுணடி | ததொநாசு சுநாதிபாலி | ஹாநுலொ
நீய: | வஸவம்வூதம் வாலஸ: வலீத = சூயாடியெசு | ப்யுதி

யனுக்கு நல்ல சிவப்பு வஸ்த்ரமும், வைசயனுக்கு மஞ்சள் நிற
முள்ள வஸ்த்ரமும், சூத்ரனுக்கு அழுகுள்ள கருப்பு வஸ்த்ர
மும் விதிக்கப்படுகிறது

யாக்ஞவல்க்யர்:—வெளுப்பு வஸ்த்ரம் தரித்தவனாயும், சிறிய
தான மயிர், மீசை, நகம் இவைகளையுடையவனாயும், சுத்தனாயு
மிருக்கவேண்டும்.

ஹாஸீதர்:—அதிகச் சிவப்புள்ளதும், கருப்பு நிறமுள்ளது
மான வஸ்த்ரம் ப்ரசஸ்தமல்ல அழுக்குடையதும், வாஸனை
யற்றதுமான வஸ்த்ரத்தை அறிவுடையவன் வர்ஜிக்க
வேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:—குஸும்பம் முதலிய சாயங்களெல்லா
வற்றையும் வஸ்த்ரத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டும். எவ்விதமான
சாயமுடைய வஸ்த்ரத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும் இயற்கை
யில் கருப்பான கம்பளம் முதலியதையும் உடுக்கக்கூடாது.

கூவுட்டம்=நிகூவுட்டம் ஜீனட்டம் கீயவசு ஸூடுபுஹ | தலிவரீதம்
சுபூகிகூவுட்டம், தாடிபுடம் உ வாவொ வலீத, ஸகூள வ
தூட்டி' உதி ||

மளதரோவி—

‘நாசுதூபுண கீநயபுதம் வா வாவொ மிஹயாசு’
உதி ||

கீநம்—

‘நஜீனட்டீயவசுலா ஹவெய விலவெலதி’ உதி ||

பூஜாவதி:—

‘கூளகீ வாவ: பூபுடம்லணி தவட்டென ஸடிபுடம் யபா |
காவாபுடம் யாதூரகூடம் வா நொபுணம் வாவி கூவிட்டிசு’
உதி ||

உபநா—

‘நவெலிதலிரா: கூவுகூவாயவாவா வா டெவ
விதூகாயடாணி கூயடாசு’ உதி ||

யதூ ‘சுஹதம் யாதூரகூடம் உ தசுவலிதூ ரிகி ஸூபு

அதிகப் பளபளப்பில்லாததை உடுக்கவேண்டும். ஜீர்ணமா
யும் அழுக்குடையதாயும் தடிப்பாயுமில்லாத வஸ்தரத்தை
தரிக்கவேண்டும் சகதி யிருக்குமானால்.

கௌதமரும்:—சிவப்பானதும், அதிக ப்ரகாசமுள்ளதும்,
பிறர் உடுத்தியதுமான வஸ்தரத்தை உடுத்தக்கூடாது.

மனு:—தனமிருக்கும்பகூதத்தில் ஜீர்ணமும் அழுக்குடை
யதுமான வஸ்தரத்தை தரித்தவனாகக்கூடாது.

ப்ரஜாபதி:—தர்ப்பணத்தில் தலைப்புடைய கௌதமவஸ்த்
ரத்தைப்படிச்சலாகிகின்றனரோ அப்படி, சாயமுள்ளதையும்,
தாதுக்களால் சாயமுள்ளதையும், அதிக ப்ரகாச முள்ளதையும்
ஓறுக்காலும் சலாகிப்பதில்லை.

உசனஸ்:—தலையில் வஸ்தரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டாவது,
கருப்பு அல்லது சாயமுள்ள வஸ்தர முடையவனாகவாவது,
தேவபித்ரு கார்யங்களைச் செய்யக்கூடாது.

‘அஹதமும் தாதுவினால் சாயமுடையதும் சுத்தமெனச்

தழ்' உதி ஸ்ய-தெ, தநு-ஹ்ணாத்தாவிபுராயழ் ||

வெவம்:—

'ஹ்யம் யளதெந் கத-ஹ் கியா ய-ஹ் லீவஸி
தா | நத- நெஜகயளதெந் நஹதெந் நக-சுவிசு'
உதி ||

நஹதெநதி ஸஜிஹ்வதழ் || சுஹதஸ்ய ஹ்ணாஹ

ஹ்ணாஹ்:—

ஹ்ணாஹ்ஹ்ணதம் நஹ் ஹ்ணதம் ஸஹ்ணம் யளயாபிதழ் |
சுஹத-தஜிஹ்நீயாஹ் ஸஹ்ண-ஹ்ணாஹ்ஹ்ணதழ்' உதி || யள
தழ் = ஹ்ணாஹ்ஹ்ணதழ் ||

சுஹதஸ்ய ஹ்ணதவிஹ்ணாஹ்ஹ்ணதவி ஸத்யதவா:—

சுஹதம் யளநிதீ-ஹ்ணத ஹ்ணதம் வஹ்ணாஹ்ஹ்ணதம்
ஹ்ணதம் தஜிஹ்ஹ்ணதவிஹ்ணதவி தவதவாஹ் ந ஸஹ்ணத' உதி ||

ஹ்ணதவிஹ்ணதம் = விவாஹாதி | சுஹதம் காஹ்ணதம் ஹ்

சொல்லப்பட்டுள்ளது', என்ற ஸ்மிருதிவசனம் அதிகச் சாய
மில்லாத தென்றிப்பராயமுடையது.

தேவலர்:—தன்னால் சுத்தம் செய்யப்பட்ட வஸ்தர்த்து
டன் தர்மகார்யங்களை அறிந்தவன செய்யவேண்டும். வண்ணா
னால் வெளுக்கப்பட்டதும் அஹதமானதுமான வஸ்தர்த்து
டன் செய்யக்கடாது.

அஹதத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

புலஸ்த்யர்:—கொஞ்சம் அலம்பப்பட்டதும், புதிதாயும்,
வெளுப்பாயும், தலைப்புடையதும், உடுக்கப்படாததாயுமுள்ள
தை அஹதமென்றறியவேண்டும், அது ஸகல கர்மங்களிலும்
சுத்தமாம்.

அஹதத்தை உபயோகிக்கும் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸத்யதபஸ்:—தரியிலிருந்து புதிதாய் எடுக்கப்பட்ட
வஸ்தர்தம் 'அஹதம்' எனப்பட்டது ஸ்வயம்புவினால். அது
விவாஹாதி மங்களங்களில் அப்பொழுதுமட்டில் ச்லாக்ய
மாகும். எப்பொழுதுமல்ல. நனைக்காததும், வண்ணனால்
வெளுக்கப்பட்டதுமான வஸ்தர்த்தை கர்மகாலத்தில் வர்ஜிக்க

கரீடகாடு விவஜிடுபெசு | உணாநிதிடுதம் வஸூம் வஸூ
டா வரிவஜிடுபெசு' உதி வ ||

உஸநா—

‘ஸூகாநுநுவஹதம் வஸூம் வரிவஜிடுபெசுயாவியி |
சுவாவெ வடுவடுவஸூம் வஸூபெசு பூணவெநதம்’
உதி ||

சுதூநுசு வுரோஹ பொறயாஜிவஸூம்—

‘சுவாவெ யளதவஸூஸூ ஸாணகூளரோவிகாநி வ |
கூதவம் பொறவடும் வ விவாலாஸூ நவெவெசு’உதி ||
கூதவம் பொறவடும் வ (ந) யாரபெழிதிஸெஷம் ||

உநிசூயாடி—

‘சுநுஜெவ வவெசூஸூ ஸூயநாய நராயிவ ! சுநுஜ
பூஸூ ஜெவாநா சிவடூயாசிநுஜெவ வரி || சுநுஜ மொசு
யாசூயா சிநுஜீஸூரஜஸூடுநெ’ உதி ||

வேண்டும். சண்டாளன் நெய்த வஸ்தரத்தை எப்பொழுதும்
வரஜிக்க வேண்டும், என்றார்.

உசநஸ் :—ஸ்நானம் செய்து தரிக்கப்படாத வஸ்தரத்தை
விதிப்படி தரிக்கவேண்டும். வேறு வஸ்தர மில்லாவிடில்
முன்தரித்த வஸ்தரத்தையே ப்ரணவத்தால் ப்ரோக்ஷித்து
தரிக்கலாம்.

இங்கு அனுசுப்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்குவல்க்யர் :—வெருத்த வஸ்தரமில்லாவிடில்,
சணல் வஸ்தரம், செஷமம் (நார்வஸ்தரம்) ஆவிகம் (ஆட்டின்
மயிர்க்கம்பனி) இவைகளை தரிக்கலாம். வஸ்தரமில்லாம
லிருக்கக்கூடாது. குதபம், யோகபட்டம் இவைகளைத் தரிக்க
லாம். குதபம்=வெண்ணிறக்கம்பனி, யோகபட்டம்=நூலி
னால் யக்ஞோபவீதம்போல் அகலமாயுள்ளதும் யோகிகள்
தரிப்பதுமானபட்டை.

சந்தீரிகையீல் :—ஓ அரசனே! படுக்கைக்கு வேறு வஸ்த்
ரம் தரிக்கவேண்டும் வீதியில் செல்லும்போது வேறு
வஸ்தரம். தேவர்களைப் பூஜிக்கும்போது வேறு வஸ்தரம்.
ஜீவனத்திற்கான கார்யத்தில் வேறு வஸ்தரம். அரசனைப்
பார்ப்பதற்கு வேறு வஸ்தரம் தரிக்கவேண்டும்.

ஜாதாகணிப்பு:—

‘காஷாயம் க௃ஷ்வஸூனவா சிவீநம் கௌஷுவிதழ் |
விநாஸம் வௌவஸூனவ கௌதம் யசிதொவிஷு’உதி ||

ஹும:—

‘ந ரகத சிவூணம் வாவஸா ந நீயம் உ பூஸஸ்யதெ |
உஸாஹீநம் ஜிவாஷும உ வஜுபெஷ்வரம் வுய: || கக
உ: வுஉ கயஸ தியுக்ஷெஷுக்ஷக: | கபிஸுதிசு வ
ஹ கௌஷா நழ: வஹவிப:ஸ்யுத: || கபிஸுதிசு விநா
முளதம் ஸாதம் கசி கௌரதி ய: | ஸவம் தஹிஷுயம்
விஷாசு ஸௌவசி நழ ஹதி ஸ்யுத: || நமூ சிவீநவஸூ
ஸூர ஹஸூரஷுபுஷுத: | நமூஷு கபிஸுஷுஸூர
முஸுதிதவபுஷுயா || விகௌஷாநுதரீயஸ நமூஸாவஸூ
ஸவ உ | முளதம் ஸாதம் தயா கசி ந நமூஸிநயெ

ஜாது கர்ணி:—சாயமிட்டதும், கருப்பு நிற முள்ளதும்,
அழுகுள்ளதும், மயிருள்ளதும், துனி நருக்கப்பட்டதும்,
சிறியதுண்டும் ஆகிய வஸ்தரம் தர்மானுஷ்டானத்திற்கு அர்ஹ
மல்லாததாகும்.

புரு:—சிவப்புச்சாய முடையதும், அதிக வெண்ணிற
முள்ளதும், கருப்புநிறமுள்ளதுமான வஸ்தரம் சலாகிக்கப்
படுவதில்லை. அறிந்தவன் தலைப்பில்லாததும், ஈழுமான வஸ்தரத்தை
வரஜிககவேண்டும். கச்சமில்லாதவனும், மூலக
கச்சமுள்ளவனும், தலைப்பைவிட்டு நடுவில் கச்சம் தரித்தவனும்,
உயர்ந்த கச்சமுடையவனும், இடுப்புக்கயிரில் கட்டிய கச்ச
முடையவனும் நக்னர்களாம். நக்னர் ஐந்துவிதமுள்ளவராம்.
நக்னன்—வஸ்தரமில்லாதவன். கடிஸுதிதரம் (இடுப்புக்கயிர்)
இல்லாமல் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களை எவன் செய்கின்றா
னோ அவனது கர்மம் முழுதும் மலனற்றதாகும். அவனும்
நக்னனெப்படுகிறான். அழுக்கு வஸ்தரமுடையவன் நக்னனா
வான். ஈவஸ்தர முடையவனும் நக்னனெனப்படுகிறான்.
பொசுங்கிய வஸ்தர முடையவன் நக்னனாவான். தைக்கப்
பட்ட வஸ்தரமுடையவனும் நக்னனாவான். கச்சமில்லாதவ
னும், உத்தரீயமில்லாதவனும், வஸ்தரமில்லாதவனும் நக்னனா

டிவி || ரொஹாசு காவ-ஹயொ மவெசு தடிவெஹாஸுரம்
கூதடி' உதி ||

ஸுபுதிரதாவயுடி—

ஸவ்வாதாஹதம் வஸுதம் ஸவ்வசு பூதிவாஹிதடி |
சூடி-ஹவாஹி திராஹீநா ராஹுதம் மளதிராஹிஹி || ஐவெ
ஹொரெ தயா ஸாநெ ஹெவெ விஹெ வ கடி-ஹி ! வ
ஹீயாஹாஸுரம் கஹுரம் ஸெஹகாஹெ மஹெய்யா || வரி
யாநாஹி ஹி கஹுர நிவஹி ஹுரஸுரம் ஹெவசு | பஹெ-
கடி-ஹி விஹி || வஹீ-ஹீயா பூபததம்' உதி ||

மளதிரம்—

'ஸதி விஹெ ந ஹீ-ஹீயாஹாஸுரம்' உதி ||

ஸுபுதய-ஹவாஹி—

ஸவ்வ-ஹகதம் கஹுரம் வா வரிஹிஹி கஹுரம் | ய

வான், நகனனாயிருப்பவன் ச்ரௌதஸ்மார்த்தத் தர்மங்களை நினைக்
கவும் கூடாது. அறியாமற்செய்தால் பதிதனாவான். செய்த
காரயமும் அஸுரர்களைச் சேர்ந்ததாகும்.

ஸ்ம்ருதி ரத்னாவனியில் :—ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, நாவஸ்தா
மாயினும் ஏழுதடவை காற்றினொற்றப்பட்டால் உலாந்த
வஸ்தாம் போன்றதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது
கௌதமர் முதலியவரால் ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐபம், ஹோமம், ஸ்நானம், தேவகர்மம், பித்ருகர்மம்
இவைகளில் ஆஸுரக்கச்சையைக் கட்டக்கூடாது. மற்றக்
காலத்தில் இஷ்டப்படி கட்டலாம். இடுப்பு வஸ்தாத்திற்கு
வெளியில் கட்டப்பட்ட கஹுரைய அஸுரருடையதாகும்.
தர்மகார்யங்களில் வித்வான்கள் அதை அவச்யம்-வர்த்திக்க
வேண்டும். (வஸ்தாம் நமுவாமலிருப்பதற்காக அதன்மேல்
கட்டிக்கொள்ளும் கச்சையைக் கஹுரைய என்கின்றனர்.)

கௌதமர் :—விபவமிருக்கும்பொழுது பழைய வஸ்தாம்
அழுக்கு வஸ்தா மிவைகளையுடையவனாயிருக்கக்கூடாது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :—முழுவதும் சிவப்பாயும், கறுப்
பாயுமுள்ள வஸ்தாத்தை ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. இதன்

ஜெஞ்சாவலீத சீநயூகா லிதீயம் து ஹவெடிஹ' உதி ||

ஸ்யுதுஞ்ஞெ—

‘ஸுஸீவொ ஹவ்யூசீரூத ஹத்யூகூ ஸுஸீஸீவொடூ | ஸுஸீவொகூ ஹவஸ்யுகூகி ம்யூஹீகூ ஹவயூநயெசு || ஸவயூதலாகூ ஹத்யூகித்யூஸ்யூ பூசுஸுபெசு | தாணீ ரூசுத்யூகிதீ வாஸஸஹதீதீ ஹாசுபெசு’ உதி ||

தயூஹ ஹொயாயநஃ—

‘ஹொநயூஸீந லித்யூஸுஸுபுயிகூ ஸுஸீவொ ஹ வெகி ஹஸ்யூஸீஸீஸீ ஹொகூ ஹவஸ்யுகூகி ஹஸ்யூசீஹாயாவ யூதலாகூஹத்யூவயூ ஹொசுத்யூஸீதவெடிஸிதீ ஹஸ்யூ சீஹித்யூ ஹுபுயிகூஸஸஹதீதீ ஹாஸஃ ஹரியாய லிரா ஹாசீசு’ உதி ||

ஹுஹுஸீஸீவெஸிதவாஸொலீஷெபொ சீநஹத்யூஹ

ஹாஸஸுரஃ—

‘ஹாஸஸுரெஹாஹாஹாஸுஹுஹுஹுஹு’ உதி ||

ஸ்தானத்தில் வேறு பக்ஞொபவீதமாவது இரண்டாவதாக இருக்கலாம்.

மற்றொருஸம்ருதீயில் :—‘சுசீவஃ’ என்ற மந்த்ரத்தால் சுத்தமான வஸ்துத்தைப் ப்ரோகூசித்து, ‘தேவஸ்யத்வா’ என்ற மந்த்ரத்தால் எடுத்து, ‘அவதுதம்ரகூசு’ என்ற மந்த்ரத்தால் உதறி, ‘தாணிஃ’ அல்லது ‘உதுத்யம்’ என்ற மந்த்ரத்தால் ஸுஹீர்யனுக்குக்காண்பிவித்து, ‘ஆவஹந்தீ’ என்ற மந்த்ரத்தால் தரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

போதாயனஃ—தேவர்கள், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களைத் தர்ப்பித்து, ‘சுசீவஃ’ என்பதால் வஸ்துத்தைப் ப்ரோகூசித்து, ‘தேவஸ்யத்வா’ என்பதால் எடுத்து, ‘அவதுதம்’ என்பதாலுதறி, ‘உதுத்யம்’ என்பதால் ஸுஹீர்யனுக்குக்காண்பிவித்து, ‘ஆவஹந்தீ’ என்பதால் தரித்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

முன் உபயோகிக்கப்படாத வஸ்து விஷயம் மந்த்ரம் என்கிறார்,

பாஸ்கரஃ—வஸ்துதம், குடை, பாதாசு இவைகள் முன் உபயோகிக்கப்படாதவைகளாகில் மந்த்ரம். (உச்சரிக்கப்படவேண்டும்.)

வெவாயநம்—

உதாரம் வாஸம் கதக்ஷம் வஹஸ்தெஷம் கசி-
ஸம் । ஸ்ராவ்யபொஹஸ்தம்காநெஷம் ஹஸ்தாஸநபொஸ்த
யா' உதி ॥

உதமெகா சிஞ்ஞாஷம் । ஹதஸ ஸவக்ஷெகாவஸ
க்ஷணாயக்ஷ । சுநுதரீயஸ்ய ஹமுணா விக்ஷொநு
தரீயஸ்ய' உதி கசிஷாஸ்ய நிஷிக்ஷாஸு ॥

பொமயாஜ்வக்யொநி—

ஸூநம் காநம் ஜவம் ஹொஸம் ஸ்ராவ்யபி தவ-
ஸம் । நெகவஸ்யொ ஸிஜம் காயகாஸு ஸ்ராவ்ய ஹொஜந ஸஸு
கியாஸு' உதி ॥

மொலிவொநி—

வஸகவஸ்யொ நஹுஜீத நகாயகாஷெவதாயக்ஷம் ।
நவாயக்யெஜாநஸு காயகாஷெவவியொ நரம்' உதி ॥

வராஸநம்—

'ஹொஸெவவயக்ஷாஸு கியாஸு வநெ த

போதாயநம் :—அத்யயனம், மலமதந்தாதி விஸர்க்கம்,
தானம், போஜனம், ஆசமனம் என்ற இந்த ஐந்து கார்யங்களி-
லும் உத்தரீயத்தைத் தரிக்கவேண்டும். இது எல்லாக் கர்மங்-
களையும் சொல்வதற்காம். (ஏனெனில்) 'கச்சமில்லாதவனும்,
உத்தரீயமில்லாதவனும் எக்கார்யத்தையும் செய்யக்கூடாது'
என்று பருருவினால் உத்தரீயமில்லாதவனுக்கு எல்லாக்கார்ய-
மும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால்,

யோகயாக்குவல்க்யநம் :—ப்ராம்ஹணன் ஒரு வஸ்தரத்-
துடன், ஸ்நானம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், தர்ப-
பணம், ச்ராததம், போஜனம், நற்கார்யங்கள் இவைகளைச்
செய்யக்கூடாது.

கோபிலநம் :—ஒரு வஸ்தரத்துடனிருப்பவன், போஜனம்,
தேவபூஜை, ப்ராம்ஹணபூஜை, ஹோமம் இவைகளைச் செய்யக்
கூடாது.

பராசரி :—ஹோமம் தேவபூஜை முதலிய கர்மங்கள்,

உகஉ வெவடிநாயகி கித்யஸ்ய திரகதாமனெ

யா | நெகவஸூ: புவதெக்த திஜ சுவசெந ஜெவ' உதி ||

வனகவஸூ:ஸ்ய மகூணசோஹ ஸவனவ—

‘ஸவ்யாடிஸாடிஹ ஷடவடம் கபிசெஸய்யதாஸ்வரஸ்ய | வனகவஸூ:ஸ்து தஸ்விடிஸாடி நெகவெ விரெசூ: வவஜடிபெசு’ உதி || ஸவெய்யு:ஸெவட ஹீநம் கபிசெஸவஸ்யதசெஸ்வரம் பெந ஸ தயொகூடி ||

சுவஸூ:ஸ்வ:—

‘மித்யு:ஸ்தாரம் வாவஸ: காயடி சிவி வா ஸவிரெசெவொ வலீதாயெடி’ உதி ||

ஜாதுகூணடி:—

‘வெஸூ:ஸ்தரீயாவாவெ ஆஜூ:ஸம் சூஜூ:ஸம் உதா ரஜூ:ஸம்வா ஸவிரெசூ: வஸூ:கூதி வரிசெணூ:ஸம் தடித ரீயம் காயடிஸ’ உதி ||

தயா உநி:காயாடி—

‘யஜெகூ:வலீதெ வெ யாயெடி ப்ரளதெ ஸூ:தெடி உ

வேதம் முதலியதைப்படிப்பது, ஆசமனம், ஜபம் இவைகளில், ப்ராமஹணன் ஒரு வஸ்தர்த்துடன் ப்ரவர்த்திக்கக்கூடாது.

ஒருவஸ்தர முடையவனின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ராசரே:—இடதுதோளினின்ற நமுஷிய வஸ்தரமுடைய வணையும், இடப்பில் தரிக்கப்பட்ட உத்தரீயமுடையவணையும் ஏகவஸ்தர நென்றறியவும். அவனைத் தேவ கார்யத்திலும், பித்ரு கார்யத்திலும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:—நித்யமும், (எப்பொழுதும்) உத்தரீ யத்தைத் தரிக்கவேண்டும், அல்லது உத்தரீயத்திற்காக நூலை யாவது தரிக்கலாம்.

ஜாதுகர்ண்யர்:—வஸ்தரமான உத்தரீய மில்லாவிடில், இரண்டு அங்குலம் அல்லது மூன்றங்குலம், நான்கங்குலம் அகல முடையதாய் நூல்களால் நெய்யப்பட்டு வஸ்தரம்போலுள்ள தும் வளைவாயுமுள்ளதை உத்தரீயமாய்ச்செய்து கொள்ளலாம்.

அவனிதம், சந்திரிகையில்:—ச்சௌதகர்மத்திலும் ஸ்மார்

கருணா | துதீபகுதாயம் உ வவ்ராஹாவெ தடிஷ்யெ
உதி ||

வெளிநாடு:—

நிவீய ஸூநவஸூந்து வயாசு ஸந்யா ஸகீர
 ரெசு | சுநயா காராதெ யஸூ ஸூநம் தஸ்யாமமம்
 மவெசு || பூதஸூந்யாசிவாவீத வஸூஸம்ஸொயநாசு
 வாழி | உவாஸு சிஷிரம் ஸந்யா வஸூஸம்ஸொயநம்
 மவெசு || வஸூம் உதாந-கூணீக்யத நிவீய வ ஜிவாதி
 ஹிம் | வாசிபுகொஷெ நிக்ஷிபு திராஸி விஸுஜிதி
 ஐதி ||

த) சுவாமிநாதர் பிள்ளை விரிவாக்கம் உடனடி—

வெணுநிலீயநன்தொயம் ஞானசெதுவிஷஹாமிநாழ் ।
 ஹாமயெயம் ஞாகிம் ப்ராஹ்ம தஸாஹிவீயயெசு ஸ்யநெ ॥
 உவிஷஹாமிநொ ஞாஸா யெ ஜீதாஸெ ஸுஜீநகாமி । து

த்த கர்மத்திலும் இரண்டு உபவீதங்களைத் தரிக்கவேண்டும். மூன்றாவதை உத்தரீயத்திற்காகத் தரிக்கவேண்டும். வஸ்தா மில்லாவிடில் அது விதிக்கப்படுகிறது

வருத்தமனு :—ஸ்நானவஸ்தரத்தைப்பிழிந்து, பிறகு ஸந்த் யாவந்தனம் செய்யவேண்டும். எவனிதை மாறிச்செய்கிறானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகும். காலை ஸந்த்யாவந்தனத்தை வஸ்தரத்தைப்பிழிந்த பிறகு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். மாத் யாவ்ஹ்னிக ஸந்த்யாவந்தனத்தைச்செய்து பிறகு வஸ்தரத் தைப் பிழியவேண்டும். ஸ்நான வஸ்தரத்தை நான்காய் மடித்து ஜலத்திற்கு வெளியில் பிழிந்து இடதுகையின் மணிக்கட்டுக்கு மேல் வைத்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்து சுத்த னைகரன்.

விடுத்த உஸ்தாத்தைப் பிழிவதில் விசேஷத்தைச்சொல்லு
கிறார்,

ஹாரீத் :—வஸ்தரத்தைப்பிழிந்தஜலம், ச்ராதத்ததில் உச்சிஷ்டத்தைப்பெறும் சிலருக்குப் பாகமென வேதம் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸ்தலத்தில் பிழியவேண்டும். 'உச்சிஷ்டம்ருதா:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்நானவஸ்தரத்தைச் சுத்த

உகசு. வெவடிநாயகீகிதீயஸ்யுதிசுதூவமெ

வ்யுண் த(நு)ரூதாந் பூவா சி ஸம்வந்யிநொ ரிதாஃ ||
உதி ஸாக்ஷாஃ டி-வஸநம் ஸுமள டெஸெ பூவீவயெசு'
உதி ||

ஹா லாக்ஷாஃ வி—

வெவடிநாயகீகிதீயஸ்யுதிசுதூவமெ தநிஹிஷ்ட(ஹாஜி)
ஹாமிநஃ | தஸாசு ஸவ-பூய-தெந ஜிஹ் ஹிஸிள நிவாத
யெசு' உதி ||

உதி வஸ்யுவரியாநபுகாணடி ||

* ஸாநமஸேஷாஃ || *

பூத-ஸாநபூவஸெஹ்ந ஸாநாஹாராண்யு-யுதெ ||
ததி

ஸஜஃ—

ஸாநம் து சிவியம் ஸ்ரோததம் மளணசு-பூபூஷெடி

மான ஸ்தலத்தில் பிழியவேண்டும். டெமந்தரத்தின் அர்த்த
மிதுவாம-‘சராத்தத்தில், உச்சிஷ்டத்தை யடைபவர்களான தா
ஸர்களும், மந்தரமில்லாமல் எவர் இறந்தவர்களோ அவரும்,
பாபத்தால் மரத்தன்மையை யடைந்தவரும், என்னைச்சேர்ந்த
வர் எவர் இறந்தனரோ அவர்களும் த்ருப்தியை அடையக்கட
வர்’ என்று.

பரத்வாஜரும்:—சராத்தத்தில் உச்சிஷ்டத்தை யடைபவர்
கள் வஸ்தா ஜலத்தை அபேக்ஷிக்கின்றனர். ஆகையால் எவ்
விதத்தாலும் வஸ்தாஜலத்தைப் பூமியில் விடவேண்டும்.

வஸ்தாதாரணப் பகாணம் முற்றும்

ஸ்நானபேதங்கள்.

ப்ராத:ஸ்நானப்ரஸங்கத்தால் மற்ற ஸ்நானங்களும் சொல்
லப்படுகின்றன. அதில்,

சங்கி:—கௌணம், முக்யம் என்ற பேதத்தால் ஸ்நானம்
இருவிதமாகும். அவைகளுள் வாருணஸ்நானம் முக்யமெனப்

தம் ! தயொலு வாருணம் சிவனும் தசுவநவ்யியம் வ
வெசு || நித்யம் நெறிதிகு காசிம் சியாஜம் சிவகஷ்டணம் !
சியாஸாநம் தயா வஷ்டம் நெறியா ஸாநம் புகீதித்யு'
உதி ||

வந்தெஷாம் வகஷணசிரம ஸவனவ —

சுவாதலுமவாநாநொஷா ஜிவாநிவநாநிஷா
பூததீஸாநம் தயும்து நித்யஸாநம் புகீதித்யு || உ
ணாஸவயபிவாதி ஸுஷ்டாஸாதாநம் ரஜஸுஷா || ஸா
நாஷ்டலு யதா ஸாதி ஸாநம் நெறிதிகு வநி தசு ||
வாஷ்டஸாநாநிகு யதூ நெவஜ்ஜுவியிவாதித்யு ! தசி
காசிம் ஸசிவ்ஷ்டம் நாகாசிஷ்டம் பூயொஜயெசு' || நெவ
ஜ்ஜு = ஜொதிவிடசு || ஜிவகாசிம் வவிஞாணி ஹிவி
ஷ்டு நெவதாம் வித்யுந் ! ஸாநம் ஸசிவநெஷ்டு சியா
ஜம் தசு புகீதித்யு || சிவகஷ்டணம்நாசி ஸாநசிவஜ்ஜு
வபிவடசு ! சிவகஷ்டணாஸாய பூவதிஸுஸு நா

படும். அது ஆறுவிதமாகும். நித்யம், நைமித்திகம் காமயம்,
க்ரியாங்கம், மலகர்ஷணம், க்ரியாஸநானம் என்று ஆறுவித
மாய் ஸநானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவைகளின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சங்கரே :—ஸ்நானம் செய்யாத மனிதன் ஜபம் அக்னி
ஹோமம்முதலியவைகளில் அர்ஹஸ்தாவதில்லை. அதற்காகக் காலே
யில் செய்யப்படும் ஸநானம் நித்யஸ்நானமெனப்பட்டது. சண்
டாளன், பிணத்தின் புகை முதலியது, ஸநானம் செய்யாத
ஈஜஸ்வலை இவர்களைத் தொட்டதால் ஸநானத்திற்குரியவனாகி
எப்பொழுது ஸநானம் செய்கிறானோ அந்த ஸநானம் நைமித்
திக மெனப்படுகிறது. புஷ்யஸ்நானம் முதலியதும், ஜ்யேஷ
திஷிகள் விதியால் விதிக்கப்பட்டதுமான ஸநானம் காம்ய
மெனப்பட்டது. காமயில்லாதவன் அதைச் செய்யவேண்டிய
தில்லை. சுத்தமான மந்தரம் முதலியவைகளை ஜபிக்கவிரும்பிய
வனும், தேவதைகளை, அல்லது பித்ருக்களை ஆராதிக்கப்போகிற
வனும் செய்யும் ஸநானம் க்ரியாங்க ஸநானமெனச் சொல்லப்
பட்டது. அப்பங்கத்தை முன்செய்து கொண்டு, அதற்காகச்

உ-க-க வெவடிநாயகீகதிதீயவ்யுதிசுசூராவெ

நய்யா ! ஸாஸூ ஷெவவாதெஷு தீயெ-ஷு உ நதீ
ஷு உ | கியாஸூநம் ஸசூலிஷு ஸூநம் தது ரிதா
கியா' உதி | ஸூநஸேவ தது கியா=காய-தயா விஹிதெ
தய்ய-ஃ ||

மொஹியொ-வி—

‘நித்யம் ஸததநிவ-த-த்யம் காஜ்யம் காரிய ய்ஜிதழ் |
நிதிதாஷுவஜாத-தம் ஸூநம் நெநிதிதிகம் ஷ்யுதழ்’ உதி ||

சுநெந ரிஜ்யநிநஸூநஸூரவி நித்யகூசு-ஷ்யு | த
ஸூரவி ஸததநிவ-த-த்யகூசு || தஜிதாநம் பூஸஜெநா
ஹிய்யதெ ||

ராக்யூஹிகஸூநதழ் ||

தது வொயாயநம்—

‘ததொ ரிஜ்யூஹுஸரீயெ வு-ந-ஸூநம் ஸசூலரெசு |
ஸூரீய-த-ஸூ வாவூ-வஸூநம் ஜவஹாரிதிகம் ததம்’
உதி ||

செய்யும் ஸ்நானம் மலபகர்ஷணஸ்நான மெனப்படும். அமுசு
கைப்போக்குவதற்காகவே அந்தஸ்நானம், வேறுப்யோஜனத்
திற்காகவன்று. ஸாஸ்ஸுகனிலோ, தேவர்களால் வெட்டப்
பட்ட குளங்களிலோ, தீர்த்தங்களிலோ, நதிகளிலோ செய்யும்
ஸ்நானம் க்ரியாஸ்நானமெனப்படும். அதில் ஸ்நானமே கரி
யையானதால்=கார்யமாய் விஹிதமானதால்

கோபிலமும்:—ப்ரதிதினமும் செய்யவேண்டிய ஸ்நானம்
நித்யமெனப்படும். இஷ்டத்தை யடைவதற்கு அனுகூலமாகி
யது காம்யமெனப்படும். நிமித்தத்தால் உண்டாகியது நை
மித்திக ஸ்நானமெனப்படும். இதனால் மாத்யாஹ்நிக ஸ்நான
மும் நித்யமெனச் சொல்லப்பட்டது. அதுவும் ப்ரதிதினமும்
செய்யப்படவேண்டியதானதால். அதை இப்பொழுது ப்ரஸங்
கத்தால் சொல்லுகிறோம்.

மாத்யாஹ்நிகஸ்நானம்.

அதில், போதாயனர்:—பிறகு மத்யாஹ்நகாலத்தில் மறுபடி
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யோபஸ்தானத்தையும்,
ஜபம் ஜேஹாமம் முதலியதையும் பிறகு செய்யவேண்டும்.

வலிஷம்—

‘வலிசுர வணகாழி வாஸுதாதவனொகயநு ।
சுரமுவா உரெசு ஸூநம் சிஜாஹாசு பூமிசெஷத்’
ஐதி । சுரமுகுரொமரவரித் ॥

வூஸம்—

‘ஸூநம் சிஜாநிநெ கூயடாசு ஸுஜீனெட்டெ நிரா
சியம் । நஹுகாழயஜுதொ ரொயீ ஸூயாஹவலி நாகு
ய’ ஐதி ॥

விஷம்—

‘பூதஸ்ஸாதொவி வியிவசு ஸூநம் சிஜாநிநெ உ
ரெசு । ஸகூசெஷநயூ ரொயீ ஸாடூ ஸஜிஜடநம் உ
ரெசு’ ஐதி ॥

சுநெந பூதஸ்ஸாதஸு சிஜாஹிசுலாநாஸக்தள
காவிஸூநசிநுஜூயதெ ॥

வூஸம்—

‘சிதவாநெஜெட்டெஸூநம் பூஹுஸூநவஹபூ

வளிஷ்டர் :—ரோகமில்லாதவன், பகலில் மத்யாஹ்னத்
திற்குமுன், கையில் பவித்ராமுடையவனாய், கவனமுடையவனாய்ப்
பக்கங்களைப்பாராமல் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :—வ்யாதியில்லாதவன், அன்னம் நன்றாய் ஜீர்ண
மான பிறகு, மத்யாஹ்னத்தில் ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். போ
ஜனம் செய்தபிறகும், அலங்காரமுடையவனாகவும், ரோகமுள்ள
வனாயும், வ்யாகுலனாயும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

விஷ்ணு :—சக்தியுள்ளவனாகில், ப்ராத:ஸ்நானம் செய்தவ
னும் மத்யாஹ்னத்தில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.
சக்தியில்லாவிடில் ரோகமுள்ளவன் ஈர வஸ்த்ரத்தால் துடைத்
துக்கொள்ளவேண்டும்.

இதனால், ப்ராத:ஸ்நானம் செய்தவனுக்கு மாத்யாஹ்னிக
ஸ்நானத்தில் சக்தியில்லாவிடில் காபிலஸ்நானம் ஒப்புக்கொள்
ளப்படுகிறது.

வ்யாஸர் :—மந்த்ரங்களால் சுத்தமான ஜலங்களால் செய்
யப்படும் ஸ்நானத்தையே ஸ்நானபலப்ரதமென்கின்றனர்.

உகஅ வெஹநாயகீகதீயஸ்யதீரூகதாமதெ

ஐழ் | ந வ்யயாவாரிஜீநாநாம் யாடிஸாரிவ தசுஸரீழ்' உதி ||

யாஜுரவ்யுஜ்—

‘ஜீத்யுகவ வஜீணுகாஸூராயெ ஜீநா டிவாநிஸழ் | ந தெஷாம் ஹி ஸூநமமம் ததெயவ வியிவஜீ-தழ்' உதி ||

கௌஸிக்—

‘வியிடிஷஷ்டம் து யசுகரீடு கரோத்யுவியிநா து யம் | மமம் நகிம்விஹாவோதி கௌஸரீகூம் ஹி தஸ்ய தசு' உதி ||

விவஸூநாநு—

‘சுவிடிஹெவ யம் ஸூத-ம் வியாநம் ஸூநரீவரெசு | ஸ யாதி நரகம் வொர ரீதி யஜீ-ஸ்ய ஸாஸநழ்' உதி ||

விஷ்டம்—

‘வ்யஸூகூதவிஸாம் வெவ ஜீநவசு ஸூநரீஷ்டதெ | தநிஷ்டேவ ஹி ஸநிடிஷ்ட ஸ்ரீணாம் உ காரூநநுந' உதி ||

மந்தரமில்லாமல் செய்யும் ஸ்நானம் வீணாகும். அந்தஸ்நானம் ஜலத்திலேயே முழுகியுள்ள ஜலசர ஜந்துக்களின் ஸ்நானத் திற்கு ஸமமாகும்.

யாக்ருவல்க்யர் :—மீன், ஆமை, தவளை இவைகள் பகலிலும் இரவிலும் ஜலத்தில் முழுகியிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஸ்நானமலமில்லை. விதியில்லாது செய்த ஸ்நானமவ்விதமேயாம்.

கௌரீகர் :—விதியுடன் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை விதியின்றி எவன் செய்கின்றானோ அவன் ஸ்வல்ப பலத்தையு மடைவதில்லை. அந்தக் கர்மம் சரமத்தைமட்டில் பலனாக உடையதாம்

விவஸ்வான் :—ஸ்ம்ருதியிற்சொல்லிய விதியை அறியாமலே எவன் ஸ்நானத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் பயங்கரமான நாகத்தையடைவான் என்று தர்மதேவதையின் ஆக்கை.

விஷ்ணு :—ஓ குருநந்தன ! ப்ராம்ஹணன், கூத்திரியன், வைச்யன் இவர்களுக்கே மந்தரத்துடன் ஸ்நானம் விதிக்கப் பட்டுள்ளது. சூத்ரனுக்கும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் மந்தரமில்லாமலே விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

வொயாயநு:—

சுவொவாஹுமஹநு ஸுநு லிஹிதம் ஸாவபுஹணிபு
கபு | சிநுவசுபுபாஹுணம் ஸாவி லிஜாதீநாம் லிஸிஷுதெ'
ஹி ||

ஸுநாஹுஹுநாநி ||

சுய ஸுநாஹுஹுநாநி || தகு சிநு:—

‘நதீஷு ஹெவவாதெஷு தடாகெஷு ஸுநுஸு |
ஸுநு ஸுநாவரெநித்யம் மதபுஸுஹெணஷு’ ஹி ||
சிநுஹெஷுநாவாதொ ஜுநாஸுயொ ஹெவவாதம் | சிநு
ஹெஷு: வாதம்=தடாகம் | ஹிஷிஸெவிதம்=ஸுநு: | மதபு:=
குஸு | புஸுஹுணம்=நிஜபு: ||

மதபுஹுணபுஹுணம் ஸுநு காதாநாஹுபு—
‘யநுஸுஹுஸுநாநிஷு ஹு மதியபுஸுநு நவிஷுதெ |

போதாயன:—ஜலத்தில் மூழ்குவதான ஸ்நானம் எல்லா
வாணங்களுக்கும் விதிகபட்டுள்ளது. மந்தரத்துடன் ப்ரோ
கூணமும் மூன்று வாணத்தாருக்கும் விசேஷமாய் விதிக்கப்
படுகிறது.

ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள்.

இனி ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.
அதில்,

மனு:—நதிகள், தேவகாதங்கள், தடாகங்கள், ஸுநுஸு
கள், கர்த்தங்கள், பாஸ்ரவணங்கள் இவைகளிலொன்றில் ப்ரதி
தினமும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மனுஷ்யர்களால் வெட்
டப்படாத ஜலாதாரம் தேவகாதம். மனுஷ்யர்களால் வெட்டப்
பட்ட ஜலாதாரம் தடாகம். ருஷிகளால் ஸெவிக்கப்பட்டது
ஸுநு. வாய்க்கால் ஸுர்த்தமெனப்படும். பாஸ்ரவண மென்பது
மலையருவி.

ஸுர்த்தத்தின் லகூணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சௌனகராலும், காதாயனராலும்:—எண்ணுயிரம் ஹி
கிடைதூரம் எவைகளுக்கு ஓட்டமில்லையோ அவைகள் நதீ
சப்தத்தை அடைவதில்லை. அவை ஸுர்த்தமெனச் சொல்லப்

உஉ௦ வெஷ்டநாயகித் தீடவ்யுதிசுநாமவெ

ந தா நதீஸவவஹா மதடாலூர் வரிகீதிட்தார்' உதி |
கநெநாயடாசு நதீயக்ஷணபிஷுதும் ஹவதி ||

விஷுபுராணெழி—

‘நதீநததடாகெஷு டெவவாதஜெவெஷு | நித்யு
கியாயடும் ஸாயீத மிரிபுஸ்யவணெஷு || கடுவெ
ஷுதிஷுததொபெந ஸாநம் கூவீட்த வா ஹுவி’ உதி ||

சாகடுணெயொழி—

‘புராணாநாம் நரெநுராணாம் பீஷீணாம் உ ரிஹாத
நாடி | ஸாநம் கூடுவதடாகெஷு டெவதாநாம் ஸரீய
ரெசு | ஹுதிஷுதிஷுதாசு வுண்ணு ததீ ப்ருஸ்யவணெ
டகடி | ததொழி ஸாரஸம் வுண்ணு தஸூனாடெயசு
யுதெ || தீயட்தொயம் ததீ வுண்ணு மாஜம் வுண்ணு
தூ ஸவட்தீ’ || தீயட்தொயம் = ஸாயுஜுஷுஜுயு ||

விஷு—

‘உஷுதாசுவுண்ணு ஹுதிஷுதிஷுதாசு தஸூனாடெ

பட்டுள்ளன. இதனால் பொருளால் நதீலக்ஷணமும் சொல்
லப்பட்டதாயாகிறது.

விஷ்ணுபுராணத்திலும்:—நதீ, நதம், தடாகம், தேவகாதம்,
மலையருவி இவைகளில் நித்யகர்மத்திற்காக ஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும். அல்லது கிணறுகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஜலத்
தினால் கரையிலிருந்து ஸ்நானம் செய்யலாம்.

மார்க்கண்டேயரும்:—முன்னோர்களான அரசர்களுடைய
வும், மஹான்களான ருஷிகளுடையவும், தேவர்களுடையவும்
கிணறுகளிலும், தடாகங்களிலும் ஸ்நானம் செய்யலாம். எடுக்
கப்பட்ட ஜலத்தைவிட பூமியிலுள்ள ஜலம் புண்யமாகும்.
அதைவிட மலையருவி ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸரோஜலம்
புண்யம். அதைவிட நதீஜலம் புண்யம் அதைவிடத் தீர்த்த
ஜலம் புண்யம். எல்லாவற்றிலும் கங்கா ஜலம் புண்யம். தீர்த்த
ஜலம் என்பதற்கு ஸாதுக்களால் (ருஷிகளால்) ஸேவிக்கப்பட்ட
ஜலம் என்று பொருள்.

விஷ்ணு:—எடுத்த ஜலத்தைவிடப் பூமியிலுள்ளது புண்ய
மானது. அதைவிட நதீ ஜலமும், அதைவிட ஸாதுக்களால்

யம் தலாடிவி ஸாயுவரிமுஹீதம் ஸவதவனவ மாஜிழ்
உதி ||

விவஸூநவி—

‘வனகதஸவதீயடாதி ஜாஹுவெயெகெவ லாநுதம் |
வ்ருஷவொகெஸரிஸம் வதிதா யா கீஹீதயெ’ உதி ||

கீர்லிரவி—

‘ஹூரிஷுஜோஜுதவா஽வி ஸீதஜோஷுஜோவிவா | மா
ஜம் வயம் வுநாதாஸு வாவஜாஜிரணானிகு’ உதி ||

பொமபாஜுவக்ஷம்—

‘த்ரிநாக்ருவயதா நஷெயா யா க்ஷாஸிஷஸுஜோஜுமா |
ஸுஜோஜுமாலு வக்ஷஸு கீஸஸு ஸரிதாவதி’ உதி ||

ஹாஜா—

‘கீஹாநஜீநஷெஸுரதஸுரத்ரிஷஸவாதகா | நாஷஸு
டாக் குணம் வ யாரா க்ருவஸுஜீ ஷஸ || ஹாநுயணம்

ஸேவிக்கப்பட்டதும், எல்லாவற்றிலும் கங்காஜலமும் புண்ய
மாம்.

விவஸ்வானும் :—ஸகல தீர்த்தங்களும் ஒரு பக்கத்தில்,
கங்கையொன்றே மற்றொரு பக்கத்தில். எந்தக் கங்கை பரம்ஹ
லோகத்தினின்றும் ஈசனின் தலையினின்றும் பூமியில் வந்துள்ள
தோ.

மரீசியும் :—பூமியிலிருப்பதாயினும், எடுக்கப்பட்டதாயி
னும், சீதமாயினும், உஷ்ணமாயினும், கங்காஜலம் மாணம்
வரையுள்ள பாபத்தை உடனே போக்குகிறது.

யோகயாக்குவல்க்யர் :—ஸமுத்ரா ஸங்கமமில்லாத நதிகள்
எல்லாம் மூன்றுநாள் (க்ருச்சானுஷ்டானம் செய்த) பலத்
தைக்கொடுக்கும். ஸமுத்ராஸங்கமமுள்ள நதிகள் ஒரு பக்ஷத்
தின் பலத்தைக் கொடுப்பனவாம். ஸமுத்ரம் ஒரு மாத பல
னைக் கொடுப்பதாகும்.

பரத்வாஜர் :—மஹாநதி, நதம், ஸ்ரோதஸ், ஸாஸ், தேவ
காதம், நாளம், தடாகம், குண்டம், தாரை, கூபம் என்ற இவை
பத்தும் ஜலாசயங்கள். சாந்த்ராயணம், மூன்று க்ருச்சங்கள்,

குய் க்ஷு ராயத்ர சயுதகுய் | குலாவநம் சீமா
 நடிநா துயுரெதது துஷய் || உஷு ரிகா வரிபரெ
 ஸ்ரோயி ப்ரவிஸதம்ஸுஸநகி | யா ஸா சீமாநடி
 ஜெபா ஸவத்வாவபுணாரிநீ || உஷு ரிதா வரிவத்ரி
 ஸாமெ செரெவ ஸலியஸநகி | யா ப்ரதக்ஷு
 ஸா நடிஸிதி கயுதெ || வரிபரெ வ்ரி வொஷு ரிதா யா
 செவரஸஸநகி : நடி விரகி ஸா ஸ்ரோத் ஸுபம் வா
 யத்ர வீயதெ | வவத்வஸு தடு வாஸெ வ்ரதாக்காரம்
 ஜொஷுஷு | சுசொஷு யக் ஸாஸுக் ஸுரக் ப்ரவிஸாம்
 ஸுவஜ்ஜு || ஸுஷுஷு ஸா த்ஸுபத் செரெஷு யஜொ
 ஸய் | விராமசிராமம் வா செவவாத ஐதி ஸுதத் ||
 ஸாசோயத் வாஸு ஸஸுயத் நுவிஸுஷுஸுஸுஸு
 கி | யா நடிஷுஷுஸுயாசீஷு ஸா நாஷுஷுரிதி ஸுதத் ||
 சுஷுஷுஷுக்ஷிதத்ஸு ஸஸுநஸு து வாரிண | ஸா
 செ வநெவ்வா செரெவ தத்ராகிதி ஸுதத் || உதார
 ஸம் ஸிராவஜம் ஸஸொவாந சீயொஜு || விராம சீவி

முப்பதினாயிரம் கரையதீர்ஜபம், மஹாநதியில்ஸ்நானம் என்ற இர்த் நான்கும் ஸமமாகும். மலையில் உண்டாகி ஸமுத்ரத்தையடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது, ஸகல பாபங்களையும் அகற்றும் 'மஹாநதி' என்றறியப்பட வேண்டும். கிழக்கிலுள்ள மலையிலுண்டாகி மேற்கு ஸமுத்ரத்தையடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது 'நதம்' எனச் சொல்லப்படுகிறது. மலையிலாவது, பூமியிலாவது உண்டாகிய எந்த ஜலப்பெருக்கு நதியையடைந்து முடிகிறதோ, அல்லது பூமியிலேயே எங்காவது மறைகின்றதோ அது 'ஸ்ரோதஸ்' எனப்படும். மலையின் தாழ்வரையிலோ, உச்சியிலோ, வர்த்துலமாயும், வற்றுததாயும், விசாலமாயும், தாமரையுடையதுமான ஜலாசயம் 'ஸரஸ்' எனப்படும். பூமியிலாவது மலையிலாவது கரைகளுள்ளதும், வற்றுததுமான ஜலாசயம் விசாலமாயினும், சிறியதாயினும் 'தேவகாதம்' எனப்படும். க்ராமத்திற்காகவாவது, பயிர்களுக்காகவாவது, நதீ முதலிய ஜலாசயங்களினின்றும் மனிதர்களால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜலப்பெருக்கு 'நாளம்' எனப்படும். எந்த

ஸாலம் வா யதக் கண்ணிதி ஸ்ரீதம் || மிரிரநாதிநிம
த்யா வதத்யஸுஸகதி || சுநாயா ரத்யொ ஹுள
லா யாரெத்யுயிபக || வஸுஹஸுஸலாலம் யக் வாதம்
வ்யுத்யொஜய || டாவிஷ்டகாழிவடிதம் யதக் கடுவ
உதி ஸ்ரீதம் || உதி ||

வ்யாஸம்—

‘நதெஹத ஜயெஹாணாம் ஸாதாம் ந நதீம் த
ரெக || நாதிக்ருதெய்யா விரியம் நானுஷாதம் நதீம்
தரெக’ உதி || விரியம் நதீம் சுநாயா நமஸுபெதித்ய
யம் ||

தீநாம்—

‘வரகீபநிவாதெஷு நஸாயாஜி கதாபந || நிவாத
கதாம் ஸாகா து டுஷு தாம்ஸெந விவ்யுதெ || யாநஸ
ஜலாசயத்தின் ஆதாரம பாதியாயுள்ளசந்த்ரான்போலுள்ளதோ,
அது க்ராமத்திலோ, வனத்திலோ, மலையிலோ இருப்பின் ‘நடா
கம்’ எனப்படும், நான்கு மூலகளுள்ளதும், கருங்கற்களால்
கட்டப்பட்டதும், படிகளுடையதும், கீழே ஜலமுடையதும்,
விசாலமாகவோ, சிறியதாகவோ இருப்பதுமான ஜலாசயம்
‘ருண்டம்’ எனப்படும் மலையின் சந்திரிந்து வெளியாகி ஆதார
மில்லாமல் கீழ்ப்பூமியில் விழும் ஜலப்பெருக்கு ‘நாரி’ எனப்படு
கிறது. ஐந்துமுழமகலமுள்ளதும், வர்த்துளமும், அடியில்
ஜலமுள்ளதும், வெட்டப்பட்டதும், கட்டை செங்கல் முதலி
யவைகளால் கட்டப்பட்டதுமான ஜலாசய மெதுவோ அது
‘கூபம்’ எனப்படும்.

வ்யாஸம் :- ஓடத்திலிருந்து மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யக்
கூடாது. ஸ்நானம் செய்வதற்காக நதியைத்தாண்டிச் செல்
லக்கூடாது ஆசமனம் செய்யாமல் நதியைத்தாண்டக்கூடாது.
அனுஷ்டானத்திற்காக நதியைத்தாண்டிச் செல்லக்கூடாது.

மனு :- பிறருடையதான ஜலாசயங்களில் ஒருகாலும்
ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ஜலாசயத்தைச் செய்த
வனின் பாபத்தின் கால்பாகத்தோடு ஸம்பந்தப்படுகிறான். பிற
னின் வாஹனம், படுக்கை, ஆஸனம், கிணறு, பூந்தோட்டம்,

யுலாநாநுஸு கடுவொஹுநமுஹாணி உ | சுஹு
நுலயுஹாந வநலஸுஸுதாநீயமாக் || சுஸு = வர
ஸு | துநீயமாக் = துநீயாஸமாக் ||

நஹுஹுலாஹலிஷயெ ஸலலவ—

சுலாஹெ ஷெவவாதாநா ஸலலா ஸரிதா தயா |
உஸுதா உதாநீவிணாநு வாரகெ ஸுநகாலரெசு'உதி ||
சுநெநெவாஹிஸுயெண ஸளநகொவி— வாவீ
கடுவதடாகெஷு யஹிஸுயாசு சுஹாந | உஸுதாஸுதி
காவிணாநு ஷு வஹாஸுலா சுதிவெசு' உதி ||

ஜாவாலி:—

‘ந வாரகெ ஜெஹ ஸுயாசு நஸுஜீத ஸுஹாநிஸி |
நாஹுஸெகெ உ வஸந வரிஹுசு சுஹாந || வஹவி
ணாநு ஸுஸுதா வாரகெ ஸுநகாலரெசு' உதி ||

விடு இவைகளை அனுமதியின்றி உபயோகித்துக் கொள்ளுகின்ற
வன் (சொந்தகாரனின்) பிறனின் பாபத்தின் நாலிலொரு
பாகத்தை அடைபவனாக ஆவான். (தர்மத்திற்காக விடப்பட்ட
புருந்தால் தோஷமில்லை.)

நதி முதலியவை கிடைக்காத விஷயத்தில்,

மனுவே:—தேவகாதங்கள், ஸாஸஸுகள், நதிகள் இவை
கிடைக்காவிடில், பிறருடைய ஜலாசயத்தில், நான்கு மண்
உருண்டைகளை எடுத்து வெளியில் போட்டுவிட்டு ஸ்நானம்
செய்யலாம்.

இதே அபிப்ராயத்துடன்,

சௌனகரும்:—வாபீ, கூபம், தடாகம் இவைகளில் எப்
பொழுதாவது ஸ்நானம் செய்தால், அதிலிருந்து, பத்து அல்
லது ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை வெளியில் போடவேண்டும்.

ஜாபாலி:—பிறருடைய ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்
கூடாது. மஹாராதிரியில் போஜனம் செய்யக்கூடாது. ஒரு
காலும் ஈாவஸ்தாம் தரிக்கக்கூடாது. ஒரு வஸ்தாத்தைமட்டில்
தரித்திருக்கக்கூடாது. பிறர் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால்
ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை எடுத்து வெளியிற் போட்டுவிட்டு
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

பாஜகவது:—

‘வண்ணாநநாஜுத நஸ்யாபாஷ வரவாரிஷா !
ஸ்யாபாஷதீபேவவாத ஹ்ருதபுஸ்யவணேஷா’ உதி ||
உதகபுஸ்யவாஹாலிவாதகூதம் கருதிரிஷ்யொஸ்யஜெஹா
நிதிரிஷ்யொஸ்ய ஹ்ருதம் || ‘நதீரிஷ்யநதீஸ்யோதம் கருதிரிஷ்ய
புஷ்யொஸ்ய ! ஸவ்யாபாஷ்யொஸ்ய ஹ்ருதஸ வரி
கீதீதம்’ உதி ஹரவாஜஸுரணாச ||

பொழயாஜகவது:—

‘வரகீபநிவாநேஷா யதி ஸ்யாபாஷ கதாஹந ! ஸவ
விண்ணாஹதொஜுத ததம்ஸ்யாந ஸகீரவரேச’ உதி ||

ஸுளநகம்:—

‘நிராஜாஸு நகுவீரநாஸுமாதாஸுஸெதகூச !
தஸ்யாஸுரகூதாஸுஸெதகூசு கருவாஸு வரிவஜ்யெச !
உஜுதகூவாஸு கீரு விண்ணாஸு காயாபாஷதம் நொ
ஸகா ! நிராஜாஸு து ரிஷ்யிணாஸு கருவாஸு கீரு

யாக்குவல்க்யர்:— பிறர் ஜலாசயங்களில், ஐந்து மண்ணு
ருண்டைகளை எடுத்துப்போடாமல் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.
நதீ, தேவகாதம், ஹ்ருதம், ப்ரஸ்வணம் இவைகளில் மண்
ருண்டுத்துப் போடாமலே ஸ்நானம் செய்யலாம். ஜலப்ரவாஹ
வேகத்தால் செய்யப்பட்டு, நதியின்கரையிலோ, நடுவிலோ
அதிக ஆழமுள்ள ஸ்தலம் ஹ்ருதமெனப்படும். ‘நதீ, மஹா
நதீ இவைகளின் ப்ரவாஹத்தின் கரையிலோ, நடுவிலோ எப்
பொழுதும் ஜலமுள்ள ப்ரதேசம் ஹ்ருதமெனப்படுகிறது’
என்று பரத்வாஜர் சொல்லியிருப்பதால்.

யோகயாக்குவல்க்யரும்:— பிறருடைய ஜலாசயங்களில்
ஒருகாலத்தில் ஸ்நானம்செய்தால் ஏழு கை மண்ணுருண்டை
களை அதிலிருந்து எடுத்து வெளியில்போட்டுவிட்டு பிறகு
அதில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

சேளனகர்:— ‘பிறனால் தேக்கப்பட்ட ஜலத்தில் ஸ்நானம்
செய்யக்கூடாது. அணையச் செய்தவன் ஸ்நானபலத்தின்பாகத்
தையடைவான். ஆகையால் பிறரால் கட்டப்பட்ட அணைகளோ
யும், பிறரின் கிணறுகளோயும் வர்ஜிக்கவேண்டும். அல்லது முன்னு

வடாஹ்யா | சுநுஜுத து யசுஸூநம் வரகீயஜு
ஸயெ | வுயா லவதி தசுஸூநம் கதஹ் | வாபெந விவ்
தெ || கருவதொபெரவி ஸூயாசு லவடூலாமெ ஸகீ
ஜுதெஃ || ஸூநம் து நவதெஃ கயடூநூலாவி ஹ
லிவஜுதெஃ | உதி || கருவாஜீநு வடாநுஜுத சுஜீநய
வாசூவஜுதெஜுதெஃ ஸூயாஜித்யஹ் ||

தயா சுவணாடிஸெ—

‘ஸூவடூயா நவாஹ்யா ஸூநவஸூ
வடாடிசு | ஜகீநீரெணுகெஸாஹ் ஹி வுணு
வாராதநு’ உதி ||

உதுபெஷுஷு லவடூயுசூசு சுநுஜுரெணெஷுவி
நபொஷு ||

கை மண்ணுருண்டைகளை எடுத்துப்போட்டுவிட்டு ஸ்நானம்
செய்யலாம். இது ஆபத்காலத்தில்மட்டும், எப்பொழுதும்ல்ல.
தேக்கப்பட்ட ஜலத்தில் மூன்று மண்ணுருண்டைகளையும்,
கிணற்றிலிருந்து ‘மூன்றுகுடம் ஜலத்தையும் எடுத்துவெளியிடா
மல் பிறரின் ஜலாதாரத்தில் ஸ்நானம் கூடாது. செய்தால் அந்த
ஸ்நானம் வீணாகும். ஜலாசயத்திற்குடையவனின் பரபத்தேடு
ஸம்பந்திப்பான. மற்ற ஜலங்கள் கிடைக்காவிடில் வெளியி
லெடுக்கப்பட்ட கிணற்றின் ஜலத்தாலும் ஸ்நானம் செய்யலாம்.
மூக்கில்லாத குடங்களால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது’ என்றார்.
‘கிணற்றினின்றும் மூன்றுகுடம் ஜலமெடுத்து வெளியில்விட்டு
மண்பாத்ரமல்லாத பாத்ரத்தால் விடப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நா
னம் செய்யவேண்டும்’ என்பதுபொருள். அவ்விதம்,

அகண்டாதீர்த்தில் :— முறத்தின்காற்று, நகத்தின்னுனி
ஜலம், ஸ்நானவஸ்த்ரம், குடத்துஜலம், துடைப்பத்தாலெழும்
பும் புழுதி, மயிர்ஜலம் இவை (ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால்) பூர்வபுண்
யத்தைப்போக்கும்.

எல்லோருக்குமென்று விடப்பட்ட ஜலாசயங்களில் மண்
னுருண்டைகளை எடுக்காவிடினும் தோஷமில்லை. அவை எல்
லோருக்குமென்றதால்.

யதாஹ வ்யாஸஃ—

‘சுநுத்யஷ்டேத நஸ்யாஸு தத்யெவாஸஸ்யதெ
ஷ்டி । சூத்யெஷ்டி நஸ்யாஸு தத்யெவாஸுஜதெஷ்டுத’
ஐதி ॥

ஸவஸ்கொஷ்டெஸநாக்யத சநுத்யஷ்டி । சஸம்
ஸ்யதம்=சபுதிஷ்டி ॥

சுது விஜாநெஸுரொஃ—

‘ஸவஸ்கொஷ்டெஸநாத்யதெஷ்டு தடாகாஷ்டிஷ்டு
வஹவிணாநநுஷ்டி நஸ்யாஸு । சூத்யெஷ்டிஷ்டிஷ்டு
நுஜாநெஷ்டு து விணொஸுரணஜெரெணாவி ஸாந
ஷ்டுநுஜாநு’ ஐதி ॥

சுது ஸுஸக்யநுஸாரெண விணஸுஜாஸுஸு
ஷ்டிஷ்டிஷ்டி ॥

வ்யாஸஃ—

‘சுநுரயொவாதுதிதஸு வதிதஸு வாகுஷ்டிஷ்டி ।

வ்யாஸஃ— விடப்படாததில் ஸநானம் செய்யக்கூடாது.
ஸம்ஸ்காரம் (பிரதிஷ்டை) இல்லாதவைகளிலும் ஸநானம்
கூடாது. தன்னுடையதாயினும் ஸம்ஸ்காரமற்றதில் ஸநானம்
கூடாது. ஸவஸ்பஜலமுள்ளவைகளிலும் ஸநானம் கூடாது.

எல்லாப்ராணிகளையுமுத்தேசித்துச் செய்யப்படாதது,
அனுத்ஸ்ருஷ்டம் எனப்படும் ‘அஸமஸ்க்ருத்’ மென்பதற்கு
பிரதிஷ்டையில்லாதது என்று பொருள். இதில்,

விக்ரானேச்வரமும் :— எல்லாப்ராணிகளையுமுத்தேசித்து
விடப்படாத தடாகமுதலியவைகளில் ஐந்து மண்ணுருண்டை
களை எடுத்துப்போடாமல் ஸநானம் செய்யக்கூடாது. தன்
னுடையதும் பிறருபயோகத்திற்கு விடப்பட்டு உத்தரவளிக்கப்
பட்டதுமான தடாகாதிகளில் மண்ணுருண்டை எடுத்துப்
போடுவதன்றியும் ஸநானம் செய்யலாமென்று சொல்லப்பட்
டுள்ளது. இதில் தனது சக்திக்குத்தகுந்தபடி மண்ணுருண்
டைகளின் கணக்கில் வ்யவஸ்தையறியத்தக்கது.

வ்ருத்தமனு :— அன்யாயமார்க்கத்தால் சேர்க்கப்பட்ட
பணமுடையவன், பதிதன், வார்த்துஷி (வட்டியால் ஜீவிப்ப

உலக வெகுநாயகித் தீயவுழிசுநாமலெ

நலாயாடிவாநெஷு ஸாகா க்ஷு ஸோவரெசு' உதி ||

ஸளநகர்:—

‘சுனெஜெ: வாநிதா: கடுவா ஸுடாகா வாவு ஊவ வா | தெஷு ஸாகா வ லீகா வ பூஜாவதெந ஸு ஷுதி || சுகாரிடி ஸ்ராவணஸுநெஷுடி ஸ்ராவகடுவெடா வவாலத:’ உதி ||

யது ஸாதாதவவநடு—

‘சுனெஜாவி கடுதெ கடுவெ ஸெதள வாவூடிகெ தயா | தது ஸாகா வ லீகா வ பூயஸிதம் நவிடிதெ’ உதி, தடிதுனாவலிஷயடு ||

உநிகாபாடி—

‘நடிா து விடிாநாயா நலாயாடிநுவாரிஷு | நலாயாடிதெதாயெ து விடிாநெ வஹடுடிகெ’ உதி ||

ஸளநகொவி—

‘ஸ்ராவடுதெ விடிாநெ வ உடிகெ து சிநொஹரெ | நாவூடிகெ லிஜெ: ஸாயாநீம் நொஹூஜி கடுதிடு’ உதி ||

வன்) இவரின் ஜலாசயங்களில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ப்ராஜாபத்யக்ருசரம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்

சேனனகர்:—சண்டாளர்களால் வெட்டுவிக்கப்பட்ட கிணறுகள், தடாகங்கள், வாபிகள் இவைகளில் ஸ்நானம் செய்தாலும் ஜலபானம் செய்தாலும் ப்ராஜாபத்யக்ருசரத்தால் சுத்தனாகிரன். அகஞானத்தால் செய்தால் ப்ரம்ஹகர்ச்ச பஞ்சகவ்யப்ராசனம், உபவாஸம் இவைகளால் சுத்தனாவான்

சாதிதபர்:— ‘சண்டாளர்களால் செய்யப்பட்ட கிணறு, ஸேது (தேக்கம்), வாபி முதலியவைகளில் ஸ்நானபானங்கள் செய்தாலும் ப்ராயசசித்தமில்லை’ என்று சொல்லியுள்ளவசனமோவெனில் அதிக ஆபத்திஷயமாம்

சந்திரிகையில்:— நதியிருந்தால் மற்றஜலங்களில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அதிகஜலமிருந்தால் ஸ்வல்பஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

சேனனகரும்;— மனதிற்கு இனியதாயும் அதிகமாயுமுள்ள ஜலமிருக்கும்பொழுது, ஸ்வல்பஜலத்தில் ப்ரம்ஹணன் ஸ்நா

யது குவஸும்பெனாகுழ—

‘ஸஸிரா வஜ்ஜநிவ் வஜ்ஜெசு’ இதி, தத்தூகாழி
ஸூவரவிஷயம், சுப ஜயவிஷயம், ஸுமீபிஷயம் உ !

தயா வநி, காபாடி—

ஸ்வதந்திரிஷும ஸாயாசு பூவிஸ்தாணஸ்தொ அஜி: ।
தடாகாஸ்திஷு தொயெஷு பூதிக்ஷஸா நகாமரெசு' ஐதி ॥

ശബരൻ

‘நாயுடாகெ நிஜெந ஸுபொடிககிவமாமெத’
ஐதி ||

ஸூத்ரஞ்ஞொ—

[illegible]

னம் செய்யக்கூடாது. நதியருந்தால் அதைவிட்டு, மனிதரால் செய்யப்பட்ட குளம் முதலியதில் முழுக்கக்கூடாது.

‘ஜலத்தில் தலையுடன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது’ (தலையை முழுக்கக்கூடாது, கைகளினால் இறைத்தஜலத்தால் தலையை நனைக்கவேண்டுமென்பது பொருள்) என்ற ஆபஸ்தம்பவசனமோ வெளில் தடாகம் முதலிய ஸ்தாவராஜலத்தின் விஷயமும், ஸ்வல்பஜலவிஷயமும், ஸமுத்தராஜலவிஷயமுமாம். அவ்விதமே,

சந்திரிகையில்:— ஓடும்நதிகளில் இறங்கி ஜலத்திலுள் விருந்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தடாகம் முதலிய ஜலாசயங்களில் ப்ரத்யக்ஷஸ்நானம்செய்யவேண்டும்(முழுக்கடாது).

சங்கநும் :— ஸ்வஸ்பஜலத்தில் முழுகக்கடாது, ஸமுத்ரத்
தில் முழுகக்கடாது.

மற்றொருஸ்மருதியில்:— க்ருஹஸ்தன் நதிகளில் தலையை முழுகி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்றவிடங்களில் கைகளால் இறைத்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்றவர்களுக்கு முழு குதல் விஹிதமாகும். ஸ்வல்பஜலத்தில் தலையை முழுக்கக் கூடாது. ஸமுத்ரத்தில் தலையை முழுக்கி ஸ்நானம் செய்யக்

ஸபுஷுஸாநம் ||

ஸபுஷுஸாநம் து வவடகாடுவிவரிதழ, கிஹாஹா
தெ—

சுஸுஷுஸாமரள ஸெவ்யுள நஸுஷுஸுள கடிவந |
சுஸுஷுஸு கிந்வாரெ து ஸாமரம் வவடணி ஸுஸெசு | சுநு
டி து சுருபெருஷு ஷெவயொநி ரவாம்பதி | சுஸா
மெணாவி களனெய நஸு ஷுஷெவா கிஹாடியி || சுஜந
ஸதஸாஹஸெ யசுவாவம் சுருபெருஷு | கிபுயுதெ
ஸவடவாபெஷு | ஸுஸெவ வவணாஹஸி || மகிஷு
முஷிணீ யஸு கிரபாசுரம் ஸ வஜுபெசு | வவநம்
ஸாமரஸாநம் ஸவவாஹம் வ வஜுபெசு' ஹதி ||

ஹா ஹஜி:—

சுஷுளரம் வ ஸாமரஸாநம் நகூயடாடிவிஷுணீவதி |
சுதவாநு யடிவெதஸு | ஸுஜா நவவதி கூவழ || ஸள
கூடாது. கரியாஸநானத்தில் தலையை முழுக்கலாம். ஸ்தா
வா ஜலாசயத்திலும், நதிகளிலும் தலையை முழுக்கலாம்.

ஸமுத்ரஸ்நானம்

ஸமுத்ரஸ்நானம் பர்வகாலத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில்:— அசுவத்தவ்ருக்ஷம், ஸமுத்ரம் இவ்
விருவரையும் ஸேவிக்கவேண்டுமேயல்லாது தொடக்கூடாது.
அசுவத்தத்தை சனிக்கிழமையிலும், ஸமுத்ரத்தைப் பர்வ
காலத்திலும் தொடலாம் ஓ கௌந்தேய ! மற்றக்காலத்தில்
ஸமுத்ரத்தைக் குசத்தின் நுனியாலுமகூடத் தொடக்கூடாது.
ஒருமுறை ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம் செய்வானாகில், லக்ஷம்
ஜன்மங்களில் செய்த பாபம் முழுவதினின்றும் விடுபடுகிறான்.
எவனின் பார்வைய கர்ப்பினியோ அவன், துரதேசப்ரயாணத்
தையும், வபனத்தையும், ஸமுத்ரஸ்நானத்தையும் சவ வஹனத்
தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

பரத்வாஜி:— கர்ப்பினியின் பதியாயுள்ளவன், சுஷுள
ரம், ஸமுத்ரஸ்நானம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. செய்வா
னாகில் அவளுக்குக் குழந்தை தரித்திராது, நிச்சயம். பானு
வாசம், அங்காரகவாசம் இவைகளில் பர்வங்கள் நேர்த்தா லும்

நாரவாரபொரவா வவடினாராமபொரவி | ஸ்ரீநார
காசி நஸாயாகு காயுதாது முஹனெ தயொம்' உதி ||

வனததுமலவவடிவிஷயம் | விசாயா து ஸவனவாஹ--

‘வினெ வவடினி நஸாயாகு உதாடிஸ்யா(௦) சிவொடி
யள | ஸாடினெளசிவிநெ ஸாயாகு தாசிகிசுசு வவடினி ||
உதாடிஸ்யா(௦)கம் தகு சிவொடி வவடினவவ | விநு
ஸாநம் புகுலீகத முஜாஸாநவமம் மஹேசு' உதி ||

ஸம்முஹேவ--

‘ஸம்முஜிஜா சுவனஉதாடிஸ்யா யா தஸ்யாஸு வ
வடினாக வவயுதாது | ஸாகா ஸாடினெ து தடினெவ
வாவம் நிஹனி ஜநாநாஸம்விதம் யசு' உதி ||

ஹாசாஜி--

‘சுவனாஜாநஉதாடிஸ்யா யொடினெ ஸாநம் ஸா
யரெசு | தஸு ஜநஸஹனெவெஷு ஸவடி வாவம் பூண
ஸுகி' உதி ||

புத்ரனை விரும்பியவன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. கரஹணம்
நேர்ந்தால் அவைகளில் செய்யலாம். இவ்விதம் சொல்லியது
சுத்தமான பர்வங்களைப்பற்றியது.

வித்தமானபர்வங்களிலோவெனில்,

பரத்வாஜை:— சதுர்தசியால் வித்தமானபர்வத்தில்
ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அந்தச் சதுர்தசு
அங்காரசுவாரத்தில் நேர்ந்தால், அந்தச் சதுர்தசியை அதிக்ர
மித்து பர்வகாலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் சதுர்தசி
யின் காலத்தைவிட்டு, பர்வகாலத்திலேயே ஸமுத்ரஸ்நானம்
செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவன் கங்காஸ்நானத்தா
லுண்டாகும் மலனையடைவான்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— பௌமவாரத்துடன்கூடிய க்ருஷ்ண
சதுர்தசிபெதுவோ அதில் பர்வகாலமே ஸ்நானத்திற்கு யோக்
யமானது. அதிலேயே ஸ்நானம் செய்தால் முன்ஜன்மங்களில்
ஸம்பாதித்துள்ள பாபங்களை உடனே போக்குவான்.

பரத்வாஜை:—க்ருஷ்ணங்காரகசதுர்தசியில் எவன் ஸமுத்ர
ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவனது முன்ஜன்மங்கள் பலவற்
றில் செய்யப்பட்ட எல்லாப்பாபங்களும் நசிக்கின்றன.

உகம வெஷுதாபதீக்ஷிதீயஸ்ய தீரூக்ஷாவமெ

வனதஸ பவபுஸம்வாஸரவமிதவதுடிஸீவிஷயழி |
வாஸாஸெ—

‘ஸெதள கவெரகந்யாயா மஜாயாஸூவி ஸஜெரி |
நவாரொஷீக்ஷெத பவபுஸு ஸூநரிவரெஸ’ உதி |

ஜெஜிநி:—

‘ஸெதுநபூவெக்ஷெத காமு நித்யம் ஸூநம் ப்ருஸ
ஸ்யெத | நிஷெய: காமஹெஷ்யு ஸெதொந்யுக்ரு கஹிபு
விஸ’ உதி |

வராஸார:—

‘கழிவிஸ கவிதா ஸதீ ராஜா விக்ஷுபிஷெஹாடியி: |
டிஷ்டிராசூ: வுநஜெதெ தஸூஸவஸ்யெது நித்ய
ஸ:’ உதி |

சுத்ராடிகாஹரெஸெவாஸரிநம் காயபுடி | நஸரி
ஜெடிகெந, ‘சுக்ஷாராவிராஹாஸெஸ’ உதி ஸூரணாஸ ||

உக்ருஹ தெக்திரீயஸ்ருதள— ‘தஸூஸூபிஷ்யு
நவிவனி’ உதி | ‘தவபுணாடிகம் தெநெவ காயபுடி |
நிஷெயாஹாவா’ உதி வநி-காயபுடி ||

இந்தவசனம் பர்வஸம்பந்தமில்லாத சுதூர்தசியைப்பற்றிய
தாம்.

புராணத்தில்:— ராமஸேதுவிலும், காவேரீஸங்கமத்திலும்,
கங்காஸங்கமத்திலும், வாரதோஷத்தைப் பார்க்கவேண்டாம்.
பர்வங்களில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

ஸஜயினி:— ஸேது காலத்தை அபேக்ஷிப்பதில்லை. ப்ரதி
தினமும் ஸ்நானம் புகழப்படுகிறது. காலபேதத்திற்கு நிஷேத
மென்பது ஸேதுவைத்தவிர்த்த மற்றவிடங்களைப்பற்றியது.

பராசரர்:— அக்னிபயனம் செய்தவன், காராம்பசு, யாகத்
தில் தீக்ஷிதன், அரசன், ஸன்யாஸி, ஸமுத்ரம் இவர்கள் பார்ப்
பதாலேயே (பார்ப்பவரை) சுத்தராக்குகின்றனர். ஆகையால்
ப்ரதிதினமும் பார்க்கவேண்டும்.

ஸமுத்ராஸ்நானத்தில் வேறு ஜலத்தாலேயே ஆசமனம்
செய்யவேண்டும், ஸமுத்ராஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ‘உப்
பில்லாதஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்’ என்று ஸ்மருதி
யிருப்பதால். தைத்தீய ச்ருத்யிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது—

யொமுயாஜுவயு:—

‘நடிபாரிஸ்ஸிதெ ஸூநம் வஜ்யெதூ ஸடா வ்யம் :
நடிபா ஸூகா நடிந்யா நபுஸஸெத யடிவிஜ்’ ஐதி ||
ஸள நகொஃவி —

‘நந்திஷு நதிம் ஸுபிராக வவந்தேஷு ந வவ-
த்யு ! நாநுக் ப்ரஸம்ஸெக் தத்ருஸ ஸீயெ-ஷ்வாயதநெ
ஷுய’ இதி ||

മേഖല: _____

‘வனகாண் டநீண் ஸரீராவாடி நான் நான் ஸாரென் டநீண் ஸரீரெசுமி யி ஸ்ரெதூ ஸரீரெதூ வுண்ணும் பூணாடு தி’ உதி
வாஸம்—

‘கூறுகெடுத்தும் மடாம் தஜார் பூவாவம் நெயிரம்
தயா | தீய-காநெடுதாமி வவ-காணி ஸாநகாநெ வூரெ
ஐயு:’ ஐதி ||

—‘ஆகையால் ஸமுத்ரத்தைப்பருகுவதில்லை’ என்று. தர்ப்பணம் முதலியதை ஸமுத்ரஜலத்தாலேயே செய்யவேண்டும். நிகேஷதமில்லாததால், என்று சந்தரிகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

யோகயாக்குவல்க்யர் :— அறித்தவன், எப்பொழுதும் ஸூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பிறகு நதியில் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க வேண்டும் தர்மமறித்தவன் நதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, (அங்கே) மறறொரு நதியைப் புகழக்கூடாது.

செளனகமும் :- ஒருநதியிலிருந்து மற்றொருநதியைச் சொல்லக்கூடாது. ஒரு மலையிலிருந்து மற்றொரு மலையைச் சொல்லக்கூடாது. ஒரு தீர்த்தத்திலிருந்து மற்றொரு தீர்த்தத்தையும், ஒரு தேவாலயத்திலிருந்து மற்றொரு தேவாலயத்தையும் புகழக்கூடாது.

தேவலர்:— ஒரு நதியையடைந்து ஸ்நானம் செய்யும் பொழுது மற்றொரு நதியை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்மரித்தானால் அப்பொழுது அவனது புண்யம் நசிக்கின்றது.

வ்யாஸர்:— குருநேசுத்தரம், கயை, கங்கை, ப்ரபாஸம், நைமிசம் இந்த தீர்த்தங்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் ஸ்நான காலத்தில் ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

ஸம்முஹை—

‘மஜ்ஜிமபாகாஸுக்ஷேத்ருயாமொடியஸஜ்ஜோநு | தீ
யபாநெய்தாநி ஸம்ஸுத்யு ததொ ஜஜெஜயாஸயெ’ உதி ||
வஜெபுஜாடிககோஹ வுராஸம்—

‘நடிநாயய வரிஸுஷ்டம் நடிநாயய விநிஸுதத்யு | மத
புத்ராமதம் யய ததொயம் வரிவஜபுயெசு’ உதி || வரி
ஸுஷ்டம்=விவிஸு || விநிஸுதம்=சுவிவிஸு ||
மம—

‘புத்ராவுதெஜ்ஜிவி ஸூநம் வஜபுநீடம் அஜாதிஹி’
உதி ||

வொயாயநொ—

‘சுயொவணெபாடிகெ ஸூநம் வஜபுநடிநாய அஜாதி
ஹி | நடிநாய ரஜகதீயபுதம் து டுஸஹஸெந வஜபுயெசு ||
ஸூநம் ரஜகதீயபுதம் மொஜநம் மணிகாமுஹெ | வஸி
ஜொதூஸாயிகம் ஸகூடாடி ஹரொஹி யு’ உதி ||

ஸங்க்ரஹத்திலும் :— கங்கை, கயை, குருகேசத்தாம், ப்ர
யாகம், ஸமுத்ராஸங்கம் இந்தத் தீர்த்தங்களை ஸ்மரித்துப் பிறகு
ஜலாசயத்தில் முழுகவேண்டும்.

பரிஹரிக்கத்தகுந்த ஜலங்கள்.

வர்ஜிக்கத்தகுந்த ஜலங்களைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— நதியினின்றும் வெளிவந்து அதன் ஸம்பந்த
மில்லாததும், நதியினின்றும் வெளிவந்து துடர்ந்துள்ளதும்,
ஒடித்திரும்பிவருவதுமான ஜலத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

கர்கர் :— திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும் ஜலத்தில்
ஸ்நானத்தை த்விஜர்கள் (மூன்று வர்ணத்தார்) வர்ஜிக்க
வேண்டும்.

போதாயனமும் :— கீழ்வர்ணத்தானின் ஜலத்தில் (துரையி
யில்) த்விஜர்கள் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். நதியில் வண்
ணன் துரையைப் பத்துமுழம் தூரம் வரையில் வர்ஜிக்க
வேண்டும். வண்ணன் துரையில் ஸ்நானமும், வேச்யையின்
க்ருஹத்தில் போஜனமும், மேற்கு வடக்கு திக்குகளில் தலை
யை வைத்துப்படுப்பதும், இந்தானின் ஸம்பந்தையும் அப
ஹரிக்கும்

ஸாணியுள்—

‘முதலாஹிஸெவீதெ ருதிசெ நீவாவாஸஸீவமெ ।
ஸுஸாநவாஸு-மெஜ்ஜாதெ நஸூயாநோவரொயிடெ ॥
நஸூயாஸ ஸஹ ஸுதிசெண நஸூயிந-உவ நாவீதெகெஃ ।
நவாஷெனெஸு வாதெஸு நரொமுஸுவிந-உரெஃ’
உதி ॥

பொழயாஜுவலு—

‘சுமுதாஹிஸுயரோ சுவஃ நஷாஃ பூயசீவெயிகாஃ ।
புசெகாவிதாவாகெநாவி யாஸு சீய-உவிநாகுதாஃ’ உதி ॥

காத்யாயநு—

‘பாஸுஸாஷு-வமதுநி தீ-ஷெ கஸுரிதொ ஸுவி ।
தாஸு பூயுஷி நஸூயாஸ சுவ-திசெ-உ-ஸவாஸரெ ॥
உஸராசெண ஸுஜிநி மூதிஸிஷு-உ நவொகஸு’ உதி ॥

சாண்டிலியர்:— முதலை முதலியதுகளுள்ளதும், கடுமை யுள்ளதும், சண்டாளாதிகளின் வாஸத்திற்குச் சமீபத்திலிருப் பதும், சம்சானத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ளதும், அறியப்படாத தும், தடுக்கப்பட்டதுமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் கூடாது. சூத்ர னுடனும், ஸ்த்ரீகளுடனும், நாஸ்திகர்களுடனும், பாஷண்டர் களுடனும், பாலர்களுடனும், ரோகிகளும், அசுத்தருமான மனிதருடனும் சேர்ந்து ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

யோகயாக்குவல்க்யர்:—நதியின் பெருக்கில் முதல் வேகத் திலுள்ள ஜலம் அகமமானதால் அதை க்ரஹிக்கக்கூடாது. எவ்வொவது கலக்கப்பட்டதையும் க்ரஹிக்கக்கூடாது. துரையிலல்லாத இடத்திலிருந்தும் க்ரஹிக்கக்கூடாது.

காத்யாயனர்:— எந்தச் சிறிய நதிகள் கோடைகாலத் தில் ஜலமற்று வற்றுகின்றனவோ அவைகளில், மழைகாலத்தில் புதுஜலத்தில் பத்துநாட்கள் பூர்ணமாகாதவரையில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அவை பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு சுத்த மாகின்றன. பூமியில் (குளம் முதலியதில்) உள்ள புது ஜலமும் அவ்விதமே.

உலக வெஷநாயகித் தீயவழிதீர்க்குதலெ

உலோகம் நிஷேயதி ஸஜீ—

‘ஸூதஸ்ய வஹிதஸ்தந ததெயவ வரவாரிணா |
ஸரீரஸுவிவிஜ்ஜயா நதஸூநமஹம் ஹமஸு’ உதி ||

யாஜ்ஞவலு:—

‘வ்யயா ததெஷாஹகஸூநம் வ்யயா ஜவ்யுரிவெஹி
கஸ்ய | வ்யயா கஸ்யோத்ரியெ ஞாநம் வ்யயா மூக்யுரிஸாக்ஷி
கஸ்ய’ உதி ||

யதூதெஷாஹகஸ்யாநஸு—

‘சூவணவ ஸஹ வதிதா: தாவாநம் வஹிவிஸுஸாய
க: | தஸூசு ஸவெஷு காஸெஷு உஷாநம் வாவநம்
ஸூதஸ்ய’ உதி, யஹி ஷட்திஸுநதெ—, சூவ: ஸூவா
வதெநா செஷு: கிஸுநவஹிஸுஸுதா: | தெந ஸஜீ:
பூஸுஸனி ஸூநஸுஷெநவாரிணா’ உதி, யஹி ஷூதஸ்ய
கஸ்ய—, சூதஸ்ய கிரெண: வதிதம் வுந: வதிதம் து
வஹிநா | ஸூநம் ஸஜீ: பூஸுஸனி தஸூசுஷெந வாரி
ணா’ உதி, தஹாநஸூநஸிஷயஸு ||

உஷ்ணோதக ஸ்நானம்.

உஷ்ணோதகத்தை நிஷேதிககினரா,

சங்கர்:— உஷ்ணோதகத்தாலும், பிறருக்குச் சொந்த
மான ஜலத்தினாலும் ஸ்நானம் செய்தவனுக்குச் சரீர சுத்தி
மட்டி லுண்டு. அவன் ஸ்நானபலத்தை அடையமாட்டான்.

யாக்ஞவல்க்யர்:— உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்
வது வீண். வேதஸமபந்தமில்லாத ஜபம் வீண், வேதத்தைக்
கற்காதவனிடம் கொடுக்கும் தானம் வீண், ஸாக்ஷியில்லாத
போஜனமும் வீணாகும்.

‘ஜலம் எப்பொழுதும் சுத்தம், அதற்கு அக்னி
சோதகமாகும். ஆகையால் எக்காலத்திலும் உஷ்ணோதகம்
சுத்திகரமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது’ என்று உஷ்ணோதக
விதியும், ஷட்திரீம் சன்மதத்தில் உள்ள ‘ஜலம் இயற்சையிலேயே
சுத்தம், அக்னியுடன் சேர்ந்தால் அதிக சுத்தம், ஆகையால்
உஷ்ணோதக ஸ்நானத்தை ஸாதுக்கள் புகழ்கின்றனர்’ என்ற

தயோது யஜிஃ—

‘சூழித்துஷு’ கரெம் வடுதம் வுநம் வடுதம் வ
வஹிநா | சூதாதிராதுரஸூதெ ப்ரஸஜம் து ஸ்யுதொ
ஃக்யு’ உதி || யதா து நஹாஹிகம் நயஹுதெ, ததாநா
துரஸூரவூவெஹாஃகஸூநநிநிவிஹிதிரஹ யதி:—

‘நிதும் நெழிதிகம் வெவ கியாழம் ஔகஷ்டணு |
கீயுமாஅவது கதவு ருஷொடிகவரொடிகெ’யதி,

யது வுபிநுநாகு—

தேவதே ஜந்நதி ஸங்க்ராணௌ ப்ராபெ ஜந்நதிநெ தயா ।
 சவ்யஸ்யஸ்யஸ்யநெ நெவ நஸ்யாயா ஐஷ்வரியினா ॥
 ஸங்க்ராணாம் ஜாநுவாரெவ வசுதேவாம் ராஹுடயஸ்யநெ ।
 சூரோயிவஸூத்ரவித்யாயே நஸ்யாயா ஐஷ்வரியினா ॥ வள

வசனமும், மற்றொரு ஸ்மீருதியிலுள்ள 'ஸூர்யகிரணங்களால் சுத்தமாயும், மருபடி அகனியால் சுத்தமாயுமுள்ளது உஷ்ணோதகம், ஆகையால் ஸாதுக்கள் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானத்தைப் புகழ்கின்றனர், என்றவசனமும் வ்யாதியுள்ளவன் விஷயமாம். அவ்விதமே,

யமன் :— ஸ்டூடென்ட்களாகவோ சத்தமாயும், மருபடி அகனியால் சத்தமாயுமுள்ளது உஷ்ணோதகம் ஆகையால் அந்த உஷ்ண ஜலம் வ்யாதி யுள்ளவன் ஸ்நானத்தில் சலாக்யமாகியது.

எககாலத்தில் நதி முதலியது கிடைக்கவில்லையோ அப்
பொழுது வ்யாதியில்லாதவனுக்கும் உஷ்ணோதக ஸ்நானம்
நிஷித்தமல்ல வென்கிறார்,

யமன் :— தீர்த்தமில்லாவிடில், நித்யம், நைமித்திகம், க்ரி யாங்கம், மலாபகர்ஷணம் என்ற ஸ்நானங்களை உஷ்ணோதகத் தாலும், பிறநுடைய ஜலத்தாலும் செய்யலாம்.

வ்ருத்தமனு:— “இறப்பு, பிறப்பு, ஸங்க்ரமணம், ச்ராதம், ஜன்மதினம், தொடக்கூடாதவரின் ஸ்பர்சம் இந்த நிமித்தங்களுக்கான ஸ்நானத்தை உஷ்டேணாதகத்தால் செய்யக்கூடாது. ஸங்க்ரமணம், பானுவாசம், ஸப்தமீ, க்ரஹணம் இவைகளில் ஆரோக்யம், புக்ரான், தனம் இவைகளை விரும்புகிறவன் உஷ்டேணாதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. எவன் பெளர்ணமாஸியிலும், அமைபிலும், உஷ்டேணாதகத்தால் ஸ்நானம்

உதா. வெஷ்டாபதிகரித்யஸ்யுதிசுஷாஸனெ

ஊர்வாஸ்யாம் தயா டிஸெபு யஸ்ஸாயாஹுஸ்வாரிணா || ஸ
மொஹத்யாகுதம் வாஸம் பூரவொகெவ நஸம்ஸயஸ்'ஹதி,
வனதெந உகெஷு ரீரணாஹிஷு கீயபூஹாவெவ வி தொ
ஷொஹெகெஸ்ஸாயாஹு, ஸவிதா வரகீஹெப ருஹுஹெத்
கூஹெவாஹெகெவபூ ஸாயாஹித்யுதூதித்யுவிஹாயஹதி வ
ந்ரி காராயவீயபொம் ||

உஷொஹகஸாநெ விஸெஷரீஹ வ்யாஸம்—

ஸ்ரீதா ஸுபு நிஷிஷெயாஷா சீநுஸம்ஹாரஸம்ஹதாஹி
மெஹெவ வி ஸஸுதெ ஸாநம் தஜீநசேவமம் வஹிஸ்'ஹதி ||
ஸம்ஹாரம்=ஜோஹம் || வஹிஸ்=தடாகாஹம் ||

விவஸ்யாநு—

சீநுஸம்ஹாரஸம்யுகூ சுவஸுஸபுந சேயுதெ | ஸா
நெவதாஹெந ஹெவ வஹம் வியிவஜிபுதழ்'ஹதி ||

ஸுபுத்யபூஸாரெ—

ஸவபூதா நித்யுகூசேயபூம் ஸாயாஹெவ கயஹந ||

செய்கின்றனோ, அவன், கோவதத்தா லுண்டாகும் பாபத்தை
அடைகிறான், ஸமசயமில்லை" என்றார். 'இதனால், சொல்லிய
மரணம் முதலியவைகளில் தீர்த்தமில்லாவிடினும் உஷ்ணோத
கத்தால் ஸ்நானம் கூடாது. ஆனால், பிறருடைய ஜலங்களினு
லாவது, கிணற்றிலிருந்து வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலங்களினு
லாவது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லியதாகிறது
என்பதால் விரோதமில்லை' என்று, சந்த்ரிகையிலும் மாதவியத்
திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

உஷ்ணோதகஸ்நானத்தில் விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:— குளிர்ந்தஜலத்தில் உஷ்ணஜலத்தைச்சேர்த்து
மந்த்ரங்களுடனும், ம்ருத்திகைமுதலியதுடன்சேர்ந்த அந்த
ஜலத்தினால் செய்யும் ஸ்நானம் வீட்டிலானாலும் புகழப்படு
கிறது. மந்த்ரங்களும் ஸம்பாசங்களும்ல்லாமல் வெளியில்
தடாகம் முதலியதில் செய்தாலும் அது பலமற்றது.

விவஸ்வான்:— மந்த்ரங்களுடனும், ஸம்பாசத்துடனும்
கடியதே ஸ்நானமெனப்படுகிறது. அவையில்லாத ஸ்நானமும்
அவகாஹனமும் மிதப்பதுபோலாகும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— எப்பொழுதும், நித்யகர்மத்

விநா ஜெதிகயாவாவி லக்யுஹெநவாஹா' உதி ||

மளதரீ:—

ஸரிவலிஜலீபெது யதொயம் வாரதஹிதழ் |
ஸரிவமஜெதி விஜெயா தது ஸாக்ஷா ஸரி(டி)வம் வுஜெக |
ஜலம் ஸாக்ஷிஸாக்ஷம் வா விஷ்ணுவாஸுஸவதம் | விஷ்ணு
மஜாஸகம் தொயம் ஜெவாவாதகநாஸந் | உதி ||

|| உதி ஸாநாஹ-ஜெவாதி ||

சுய ஜெதாஜாஹாணம் ||

உகூ:—

உதயெ-உதயா ஹமெ ஸாநாய-ஹ ஜெதாஹ
ரெகிதிவஹுஹுஹுஹுஹு ஸாநம் வாக்யுஜெஜெ'உதி ||

யாஜுவகூ:—

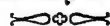
ஜெதிகாஹொயம் உதயாஹ வஹாணி ஸாநயீணிவ |

திற்காக எவ்விதமாயாவது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ம்ருத்தி
கையில்லாமலாவது உஷ்ணோதகத்தினாலாவது ஒருமுறை ஸ்நா
னம் செய்யவேண்டும்.

கௌதமர்:— சிவலிங்கத்தின் ஸமீபத்தில் எதிரில் எந்த
ஜலமிருக்கின்றதோ, அது சிவகங்கையென்று அறியத்தக்கது.
அதில் ஸ்நானம் செய்தால் சிவனை அடைவான். விஷ்ணுவின்
ஆலயத்திற்குச்சமீபத்திலுள்ள ஜலம் சுத்தமாயினும், அசுத்த
மாயினும், அது விஷ்ணுகங்கைக்குச்சமமானதும், மஹாபாபங்
களையுமகற்றுவதாயுமாகும்.

ஸ்நானாஹஜலங்காரணம் முற்றிற்று

ம்ருத்திகை முதலியதைக் கொண்டுவருதல்.

நாடர்:— எட்டாய்ப் பிரிககப்பட்ட பகலின் நான்காவது
பாகத்தில், ஸ்நானத்திற்காக ம்ருத்திகை, எள், புஷ்பம்,
ருசம் முதலியதைக் கொண்டுவரவேண்டும். மனிதரால் செய்
யப்பட்டாத ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

யாக்குவல்கயர்:— ஸ்நானத்திற்காக ம்ருத்திகை, கோம

சூஹரெசு ஸூநகாடு து ஸூநாயுடம் ப்யதஸூவி' உதி ||

ஸாதாதவ:—

ஸூலிபெஸாது ஸந்தாஹூ ஸகடாஸூவிவஜிபு தா | ரகா மளரா தயா ஸெதா ஜிதிகா திவிபா ஸ்யதா || வலீகாவதிதாராடுவா ஜயாவு வயிவக்யபொ: | க்யத ஸளவாவலிஷாவு நமாதாஸூவத ஜிதிகா: || ஜிதிகா மொரியம் வாலி நநிஸாயாம் ஸகாஹரெசு | ந மொரிபுத்ரம் பூபொஷெது ம்ஜஸ்யாடி ஸிசாநந: || ந பூத ஜிதிகா ஸூநம் நவ ஹகாகடவாரபொ: | ஜிநிநெ து கதடவ்யம் நாதிஜிநிநெ ரவள' உதி ||

பூலாஸ:—

ததொ ஜிநா ஹஸூபெ ஸூநாயுடம் ஜிஜகாஹரெசு | வுஷாக்கதாநு கஸகிதாநு மொரியம் மஸபெவவ' உதி ||

யம், தர்ப்பங்கள், வாஸனையுள்ள புஷ்பங்கள் இவைகளை ஸ்நான காலத்தில் சுத்தஞயக்கொண்டுவரவேண்டும்.

சாதாநபர்:— சுக்கான், கல் இவையிலல்லாத மண்ணை சுத்தமானப்ரதேசத்திலிருந்து க்ரஹிக்கவேண்டும். சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை என்ற மூன்றுவிதமுள்ளது ம்ருத்திகை. புற்று, எலிவளை, பூசப்பட்டஇடம், ஜலம், வழி, வருகூதம், சௌசம்செய்து மீதியுள்ளது என்ற ஏழுஇடங்களிலிருந்து ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கக்கூடாது. ம்ருத்திகையையும், கோமயத்தையும் ராத்ரியில் கொண்டுவரக்கூடாது. புத்தியுள்ளமனிதன் கோமூத்ரத்தைப்ரதோஷத்தில் க்ரஹிக்கக்கூடாது. காலையில் ம்ருத்திகா ஸ்நானத்தைசெய்யக்கூடாது. மங்களவாரம், பானுவாரம் இவைகளிலும் கூடாது. மத்யந்தினத்தில் செய்யவேண்டும் மத்யந்தினத்திற்குப்பிறகும் செய்யக்கூடாது.

வ்யாஸர்:— பிறகு மத்யாஹ்ன காலத்தில் ஸ்நானத்திற்காக, ம்ருத்திகை, புஷ்பம், அக்ஷதை, குசம், திலம், கோமயம், கந்தம் இவைகளைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

முடிவரிசரிஷெ—

‘ஸூகிஷெஸெ வகிடுண ஹும் மாயத்ரா(ஸூண)
வாகா உவரிபுடி உதாரஜூனா சூடிஸ்யபலாநுடி
தயா வாகா மாயத்ரா஽஽ய பூடிஸுவாதா ஸூவள
கீரெ கியாய மாயத்ரா ஸூகெக்’ உதி ||

பொமயாஜிவயு:—

‘மகோடிகாஹம் வியிவக் ஸூவபெதத்யக் க்ஷிதள
கியா காய-பூடி தா து மொயம் உ விவக்ஷணம் ||
கயெகாதுகிஷ்யாநா கிஷ்யாநா பூடிஸூயா’ உதி ||

ஸுளநக:—

‘வ்யதொ பூடிஸூயா டிவ-பாவாபா-மொயம் |
மகோடிகாஹம் வியிவக் ஸூவபெததக் வ்யயக் க்ஷிதள’
உதி ||

காயவீபெ—

‘டிஸாஹீநெந வஸூண ஸூயாக் களவீ நகாடிதெ |
நாநுஜீபெந நாடு-ண நஸூயா முயிதெந உ ||

கூடுயபரிசிஷ்டத்தில் :— சுத்தமான ஸ்தலத்தில் மண்
வெட்டியால், காயத்ரிமந்த்ரத்தால் பூமியைப்பறித்து, மேலுள்ள
மண்ணை நாலங்குல அளவு தள்ளி, அடியிலுள்ள மண்ணை அப்
படியே பறித்து, காயத்ரியால் எடுத்து, எடுத்த மண்ணைச் சுத்
தமான ஜலக்கரைில் வைத்து, காயத்ரியால் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.

யோகயாக்குவல்க்யர்:— ஜலத்தின் சமீபத்திற்குச் சென்று,
அதைத் தனியாய்ப் பூமியில் வைக்கவும். அந்த மண்ணையும்,
கோமயத்தையும் மூன்றுபாகமாய்ப் பிரிக்கவேண்டும். தாழ்ந்த
அங்கம், மத்யமமான அங்கம், உத்தமமான அங்கம் இவை
களுக்காக மண்ணைச் சேர்க்காமல் வைக்கவேண்டும்.

சௌனகர்:— சுத்தனாய் ம்ருத்திகை, அறுகு, நாயுருவி,
கோமயம் இவைகளை எடுத்து ஜலஸமீபத்திற்சென்று, அவை
களை விதிப்படி பூமியில் வைக்கவும்.

மாதவியத்தில்:— தலைப்பில்லாத வஸ்த்ரத்துடனும்,
கௌபினமில்லாமலும், பிறின் வஸ்த்ரத்துடனும், ஈர வஸ்த்

உசஉ வெவடிநாயகீகதிதீபஸுதிசுசூராவமெ

ஜமம் ஷெவமுஹம் வெவ ஸயநம்வ அஜிராயமு | நிணி-கூ
வாடி: பூவிஸெ ஹாநிணி-கூ: சுயம்வந' உதி ||

வவரிஷ:—

‘ஜெஷெகயா ஸிர: கூாஷு ஆஹூம் நாமெஸ்யெயா
வரி | சுயஸுதஸுதி: கூாஷு ஷு: வாடிள தஸெவவ ||
பூகூாஷு ஸவ-கூயம் து அிராவாஜெடியாவிய’ உதி ||

வூராவ:—

‘ஷு: வாடிள வதுஅ-ஸு ஜெஷ நாவிர: சுய-கூ: |
ஜெஷெகயா ஸிர: கூாஷு தத: சுய-கூ: பூரூஜ-கூ: ||
ஜெகூகாவ ஸூரூஷு கூாஷு-கூ: | மொடியஸு
பூரூணம் ததெநாஜம் வெவயெதத: || பூகூாஷுவஜு
வியவதத:ஸூயாசு ஸூரூவித:’ உதி ||

கூ:—

‘ஜெஷூரூயாவிஅஷெ-ஷெவா ஜெஷெவா விரூஜுதி |

ரத்துடனும், ஊசியால் தைக்கப்பட்ட வஸ்துத்துடனும் ஸ்நா
னம் செய்யக்கூடாது. ஜலம், தேவாலயம், படுக்கை, ப்ராம்
ஹணகருஹம் இவைகளில் கால்களை அலம்பியே ப்ரவேசிக்க
வேண்டும். எக்காரணத்தாலும், கால்களை அலம்பாமல் ப்ரவே
சிக்கக்கூடாது.

வவரிஷுதி:— ஒரு மண்ணால் தலையையும், இரண்டு மண்
களால் நாபிக்குமேனும், நான்கு மண்களால் நாபிக்குக் கீழும்,
ஆறு மண்களால் பாதங்களையும் அலம்பி, தேஹம் முழுவதையு
ம் அலம்பி, விதிப்படி இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸி:— ஆறு மண்களால் கால்களையும், நான்கு மண்
களால் முழங்கால்களையும், நாபி, இடுப்பு இவைகளை மூன்று
மண்களாலும், ஒரு மண்ணினால் சிரஸ்ஸையும் அலம்பி, பிறகு
ஜலத்தால் அலம்பவேண்டும். மண்ணின் அளவு ஈரநெல்லிக்
கனியளவு என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. கோமயத்திற்கும்
அதே ப்ரமாணம். பிறகு கோமயத்தால் தேஹத்தைப் பூச
வேண்டும். பிறகு அலம்பி, ஆசமனம்செய்து, விதிப்படி கவன
முள்ளவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

தூஷி:— அழுக்கால் பூசப்பட்ட தேஹம், மண் கோம

லாநகாடு தயா விபு: விபு(0)டுவல விவஜுடுபெசு ||
புக்ஷாஸு யஜுஸுதிரு து ஜுஜிரவிஸுடுநெஸுடுநெ: ||
சுவாடிஜுசு டெஹு தடுபெவ க்ஷாடுபெஹுய: || உதி ||

காயக்ஷாடுநாநஞாகுதுஜாஹு ஸளநக:—

மாயசுராஹுயாஹுக்ஷாதொடுவாஹு ஜுஜிவி
ஜுடுபெசு | ததொ யதஹு ஸுஸிஜாவிஸுஸுதி விபுடுக்ஷா
விஜுய ஹுஸுடுஜிநிதரிதி புகிஜுநு புகிஹு சுதி
பெசு படுவபுஹிசுடுஜிண | ததஸுஜாஹுடுநு கயபுஹுஜா
படுவபுடு து ஜுடுபெசு || சுஸுக்ஷாஹுதஜாஹுயா ஜுஜு ஹுண
ஜுநா யஜுடுபெஹுஸுஸிஜா: | வுநுஸு மொஜுடுபெடுநெவ
ஜுஜுஜுஜிதி ஸுஹுஸு || சுஜுஜுஜு ஹுஜுநா ஜொஹுயுநா
வடுநெவடு | தாலாஜுஹுஹுஹுநா ஸுஸுஸுணா ஸுஸு
த: || உதுஹு ஹுக்ஷாஸுஸுஸுயுடு வலிசு காயஸுய
நடு | குடுஜு ஜொஹுஸு ஸுக்ஷாஸு வாவாநி ஹுடி மொஜு

யம முதலியவைகளால் சுத்தமாகிறது. ப்ராம்ஹுணன் ஸ்நான
காலத்தில் பசையுள்ள பூச்சை வர்ஜிக்கவேண்டும். யக்ஞோப
விதத்தை மண்ணுலும் ஜலத்தாலும் மிக மெதுவாய் அலம்ப
வேண்டும் கால் முதல் தலை வரையிலுள்ள தேஹத்தை
அவ்விதமே அலம்பவேண்டும்.

தேஹத்தை அலம்பிய பிறகு கார்யத்தைச் சொல்லு
கிறார்,

சௌனகி:— காயநரியால் மண்ணை எடுத்து, ப்ரோ
க்ஷித்து, 'அதோ தேவா:' என்று அபிமந்தரித்து, பிறகு
'யதஇந்தர, ஸ்வஸ்திதா:, விரக்ஷ:, இதம் ஸுமே' என்ற நான்கு
மந்த்ரங்களால் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தால் ஒவ்வொரு திகிலும்
கிழக்கு முதலாகப் பேடவேண்டும். மந்த்ரமறிந்துள்ளவன்
முதலில் ஒரு ம்ருத்திகையால் சுத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும்.
'அச்வக்ராந்தே' முதலிய மந்த்ரங்கள் யஜுர்வேதத்தில்
ப்ரஸித்தங்கள். மறுபடி கோமயத்தால் 'அக்ரமக்ரம்' என்
ற மந்த்ரத்தால் சுத்தி செய்துகொள்ளவும். 'அக்ரமக்ரம் +
கோமய' என்பது கோமயமந்த்ரம். 'காண்டாக்காண்டாத்'

ய' ஐதி மொய்யேதூ: || காணாதாணாடிதிவாஹா ஜே
ஜேசுவஸ்யஸெசு | ஐதிவ்யேதிஸெஷ: | சுவவாவசேவ
கிவிஷேவக்யதாராவோவ: | சுவாரோம-க்ஷேஸூககிவ
ஐஷ: | ஐயனாஐஸூமெதஜே சுவாரோமெ-க்ஷேவஸ்ய
ஸெசு || சுய ஹிரண்யஸூஜ ராவோமெவீரித்ய உவ
ஸூய ஸூரித்ராநகுவஐதி சுவஉவஸ்யஸூ ஐதி-த்ரா
ஐதி வஹி: சுதிவெச || தத ஐநுஸூஜத்யவா:வ:
பூவிஸூ நவா ஜவெச || தத மாயெத ஸாரோகி சுவீவா
வாரஹ்யகீஜ-வெச' ஐதி ||

ചരിത്രം:—

பெதெஸ்திதி அஹ்யா கீயாந்நாவாஹபெஷ்யாயி:
 கூர்நக்ஷத்ரம் மயாம் மஜ்ஜாம் பூஷாஸம் நெநிஸம் தயா ||
 ஷெவாஸ்ய வரஹாநு ஸவாநு ஸவாநு ஸவாநுஷெஷ்யாயா' உதி ||

மாது :-

‘பூவடெழு வரூணம் டெவ சிம்மலாம் வதிஜீஸாழி |
யாழிதம் டெஹி டெ ஜீயுடம் ஸவட்பாவாவநுதுதெ ||

என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் அறுகினால் ஒவ்வொரு அங்கத்
தையும் தொட வேண்டும் 'அபபாபம் + நுதஸ்வாஹா'
என்று நாயுருவியினால் அங்கங்களைத் தொடவேண்டும். பிறகு
'ஹிரண்யசருங்கம், ஆபோதேவி:' இவைகளால் ஜலோபஸ்தா
னம்செய்து, 'ஸுமித்ரா:' என்று ஜலத்தைத் தொட்டு, 'தூர்
மித்ரா:' என்று வெளியில் ஜலத்தை எறியவேண்டும். பிறகு
'இந்த்ரசுசுத்த:' என்ற ருக்கினால் ஜலத்திலிறங்கி மனதால்
ஜபிக்கவேண்டும். அங்கு ஸாமங்களைக் காணம் செய்ய
வேண்டும். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளை ஜபிக்கவேண்டும்.

வளிஷ்டர் :— ‘யேதேசதம்’ என்ற இரண்டு மந்தரங்களால் தீர்த்தங்கரை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். குருக்ஷேத்ரம், கயை, கங்கை, ப்ரபாஸம், நைமிசம், இவைகளையும், வரத்தையளிக்கும் ஸகல தேவர்களையும், ஜலத்திலுள்ள எல்லோரையும் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

சங்கர் :— 'ப்ரபத்யே + ஸதவைமாம்' என்பவை மந்த்ரங்கள், இவைகளின் பொருள்—'ஜலாதிபதியான வருணனைச் சர

தீய-போவாஹயிஷ்டாதி ஸவ-பாயவிதிஷ்டிதநடி | ஸாஹிஷ்டி
 கிஷ்டிஸித்தொபெ கியதாம் கிதநுமுஹாசு || ருபுராநு
 புவஷ்டி வரதாநு ஸவ-பாநஸுஷ்டிஷ்டயா || கவ-பு
 ண்டா-வலிதூய புவஷ்டி வரூண-தயா || மதியநாஸு
 கெவாவ-ரகூணுய ஸஷ்டிஷ்டி' ஐதி ||

ചർച്ച:—

சூவொஹிஷ்டோஜாவஸு சூவடாபிவஹத்யவி | தயா
ஹிரண்யவண-காலி: வாவகாநீஹிரஹதம் || ததொக-
கீக்ஷு ஸொஜாரம் நிஜஜாஹத்யெ வுய: | பூரணாயா
ஜாஸு காவீ-த மாயத்ரீம் வாவகிஷ-ணஸு || புகடிநாஸு
கி-வ தயா கிஹாஸுராஹுதிஹிஷ-த்யு' ஹதி ||

ஸந்த, ஹெ—

‘ஸஜ்ஜு’ ‘ஸஹஸ்ரவராகோதேவீ’ தி டிவ்யஸூர் ஸிராஸி
நியாய ‘சுஸூக்ராதெராயக்ரான’ உதி ஶ்ரீ டிவ்ய ஸ்ரீ ஹ்ரீ
தாஸிவராகோதேவீ’ தி ஹ்ரீ ஹ்ரீ ஹ்ரீ ஹ்ரீ ஹ்ரீ ஹ்ரீ
ணடைகிறேன். பாபங்களையெல்லாம் போக்குவதற்காகத் தீர்த்
தத்தைக் கொடுப்பீராக. தீர்ததத்தை ஆவாஹனம் செய்கி
றேன் இந்த ஜலத்தில் என்னை அருளவேண்டி ஸான்னித்
யம் செய்யவேண்டும். ருத்ரார்கள், ஜலத்திலிருப்பவர், ஜலங்கள்,
வருணன் இவர்களைச் சரணடைகிறேன். அவர்கள் உடனே
என்பாபத்தைத் தணிக்கவேண்டும். எப்பொழுதுமே என்னைக்
காக்கவேண்டும்’ என்பது.

வளிஷ்டர் :— ‘ஆபோஹிஷ்ட, இதமாப:’, த்ருபதாதிவ, ஹிரண்யவர்ணா:, பாவமானிகள்’ இவைகளால் மார்ஜனம் செய்து, ஸூர்யணைப்பார்த்து, ஒங்கராததுடன் ஜலத்தில் மூழ்கி, ப்ராணயாமங்கள் செய்து, காயத்ரீ, அகமர்ஷணம் இவைகளை ஜபித்து, மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் தலையில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஸங்கல்ப்பித்து, 'ஸஹஸ்ரபாமா' என்று அறுகைத் தலையில்வைத்து, 'அச்வக்ராந்தே' என்று மண்ணை எடுத்து, 'உத்ருதாலி' என்று கையிலுள்ள மண்ணை அபிமந்த் ரித்து, 'ம்ருத்திகேஹந + பாதிக்ஷுப்தம்' என்று மண்ணைத்

கெஹதகெவாவ'ரித்யாதிநா, கையிலவடும் பூதிஷித'ரித்யு
 னெந ரீபூதிக்காரிஜெஷ்டாவியு, மாயாபாரா'ரிதி மொரியெ
 நாஜரீகாவியு பூக்ஷாஷ்டு ஸலிமகிநுபூலிஸ்யு தடியிஷ்டா
 தாரம் வரூணம் தீயடும் யாவெத, ஹிரண்யஸ்யுஜ'ரிதி
 லாஹ்யம் ததம், ஸூரித்ராநசுவஷ்டயயஸ்யுதி'தி உடி
 காஜலிம் : ரிரலி நியாய, டூரிபூத்ராஜ்ஜலா' உதி உடிக்காஜ்ஜ
 மிம் நெந்யுத்யாம் டிஸி நிரஸ்யு ஜெஷ்டவணவ நகோ஽த்யெ
 ஽வூரிதததி தீயடும் நடிஸ்யுத்யு உவஸ்யாய யடிவாங்கூர
 ரித்யுஜெஷ்டாஸம் டிஷ்டிணதொ நிரஸ்யு, சுத்யாஸநா'ரிதி
 லாஹ்யம் வாணிநா பூடிஷ்டிணசுடிக்கிராவத்யு, உரிநெ
 மஜ்' உதி மஜ்ஜாடிபாடிநடி'ஸ்யுஷ்டாநஜெசுவாஹ்யெசு | சுய
 ஜெஷ்டிஹிதபெராசூடிஜாவிக்காரிவொ நிரஜ்ஜ, 'ஃதஸ்ஸ
 த்யுநெ'த்யுபடிவடிஷ்டணஸ்யுத்யு உபூணாயாநெநத்யு
 வெசு || சுஸ்யு ஸ்யுஷ்டஸ்யு ரியு஽நடிஸ்யுவிஷ்டணஸ்யுதி ||
 சுநுஷ்டுஷ்டு || லாவஸ்யுத்யு வராரித்யு டெவதா | லாவஸ்யு

தேஹத்தில் பூசி, 'கந்ததவாராம்' என்பதால் கோமயத்தால்
 தேஹத்தைப்பூசி, அலம்பி, ஜலத்திலிறங்கி, வருண்ணை 'ஹிர
 ண்ய சருங்கம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் தீர்த்தத்தை
 யாசிக்கவேண்டும். பிறகு 'ஸூமித்ராந:' என்பதால் ஜலாஞ்சலி
 ஜலியைச் சிரலில் விட்டு, 'துர்மித்ரா:' என்பதால் ஜலாஞ்சலி
 யை நிராருதி திகசில் எறிந்து, ஜலத்திலிருந்தே 'நமோக்ஷ
 யே' என்பதால் தீர்த்தத்தை நமஸ்கரித்து, உபஸ்தானம்
 செய்து, 'யதபாம் கரூரம்' என்பதால் ஜலத்தின் அகத்தாம்
 சத்தைத் தெற்கில் தள்ளி, 'அத்யாசநாத' என்ற இரண்டு மந்த்
 ரங்களால் கையினால் பாதக்ஷிணமாய் ஜலத்தைசூழ்றி, 'இமம்
 மேகங்கே' என்பதால் கங்கை முதலிய பத்து நதிகளைத்தன்
 ஸ்நான ஜலத்தில் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். பிறகு காது,
 கண், மூக்கு, முகம் இவைகளை முடிக்கொண்டு ஜலத்தில்மூழ்கி,
 'ருதஞ்ச ஸத்யஞ்ச' என்ற ருக்கையும், அகமர்ஷண ஸூக்தத்
 தையும், ப்ராணபாமத்துடன் மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும்.
 இந்த ஸூக்தத்திற்கு மாதாச்சந்தஸாகமர்ஷணர்ருஷி, அனுஷ்
 டுப் சந்தஸ், பாவவ்ருதத: பரமாத்மா தேவதை, ஸத்தா

ஸ்தாரோத்ரஸ்ய ஸ்ரஹணோவ்யுத்தம் ஜமஹுஷி: ஸுமிக்ஷஸ்ய
பூதிபாஷி: | தத உதராஸிஸ்தஸ்யஸி: 'யசுப்யபிஷா'
பித்யாபிஸி: ஸ்ராக்ஷா, சூரூ-ம் ஜயதீ' த்யவ சூயதீ, க்ஷாய-
க்ஷாய-வசீணீ-தி வுந-ஸ்ராக்ஷா ரஹஸ்யக்ஷதவாவக்ஷ
யாய-ம் 'ரஜோஹுதி'ஸிதி வுந-ஸ்ராக்ஷா 'சூரூந்யூஸி
சூ' உதி ஜபெசு || ஸ்ரஷஸ்தாஸிதி: ப்ரோக்ஷஸ்தவ-யவள
யமிஷ-மிக்ஷ-ம் உதி ||

வ்யாஸ:—

'சுஜூஷாஜூ-ஸிஸிஸெவபெறாசூரூஜாஸிகாஸிஸு |
வீயூ சித: பூதிஸ்யாதஸிஜ-பெஷவசீஷ-ம் || சூவ
சாநாஸிமாயதீ வெஷ வாக்ஷஸநெயகெ | ஸக்யுஷிஜ-
ஜவா ஸ்ரஹஹத்யா- வ்யவாஸி' உதி ||

யொறயாஜுவெஷா-வி—

'ஹக்ஷாதா மொகாநவிவா தீ:வரெஷவசீஷ-ம் ||

மாத்ரமான ப்ரம்ஹத்தின் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இந்த ஸுமிகதத்
திற்கு ப்ரதிபாத்யமாம். பிறகு 'யத்ப்ருதிவ்யாம்' என்பது
முதலான மூன்று குக்குகளால் முழுது, 'ஆர்த்ரம் + ஜு-
ஹோமிஸ்வஹா' என்று ஜலத்தைப்படுகி, 'அகார்யகார்யவ
+ முசயதே' என்று மறுபடி முழுது, ரஹஸ்யகருதபாபக்ஷயத்
திற்காக 'ரஜோபூமி + தீரா:' என்று மறுபடி முழுது, 'ஆந
ரான் + இந்து:' என்று ஜபிக்கவேண்டும். இந்த ஸ்நானவிதி
ஸகலபாபங்களையும்கற்றுவதாகுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸ:— பெரு விரல், மற்ற விரல்கள் இவைகளால்
காது, கண், மூக்கு, வாப் இவைகளை மூடிக்கொண்டு ஜலத்தில்
ப்ரவாஹத்திற்கெதிராய் முழுதுக்கொண்டு, அகமர்ஷண ஸு-
தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். வாஜஸநேயக
வேதத்தில் 'த்ருபதா' என்ற காயத்ரீ உள்ளது. அதை ஜலத்தி
னுள் முழுது ஒரு முறை ஜபித்தால் ப்ரம்ஹ ஹத்யையையும்
போக்குகிறான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யநம்:—மூன்று உலகங்களையும் கொன்
றலும், அதைப்போக்குவதற்கு அகமர்ஷணத்தை மூன்று

யயா஽ஸ்டிரேயாவஹ்யயவனவநநநாஸ்ய லீக்ஷ || சவரீஷ்டண
ஸூக்தஸ்ய ஸீஷிரொகொ஽வரீஷ்டணம் | மஹோ஽நாஸ்டு
பயா ஹெவா ஹாவபுதஸூ கீதிப்தம் || ஸீதஹெதித்யு
வஸ்யஸிஷ்டம் சநஸ்யவ விரிதயெசு | ஸூவஹம் நாசீ மாய
தீம் யஜுஹெபுஷ்யதிஷ்டிதாஸு || சநஜிபுரெ திராவத்யு சூ
யுதெஸ்யஸூஹத்யா | ஸவ்யாஹுதீகாம் மாயதீம் பூணவம்
வா ஜெஹ ஜெவெசு || ய்யாயெநாராயணம் ஹெவம் ஸவபுவாவ
பூஸாநயெ | சவஃவாணஸ ஸரீஷாய திரேவஹெ ஸூவ
ஹா சூயஸு | ததெதாயம் சூக்திஷ்ட விரிஸ்ய ஸவபுவாஹெவஃ
பூசூயுதெ' ஹதி ||

மளதரீ:—

‘மாயதீம் வஹோ஽ஸுபுஸ்யஸூஸூரீஷி திராநஜிபுரெ
ஜவநு ஸவபுஸாசுவாவாசு பூசூயுதெ | சவிரா பூணவம்
திராநஜிபுரெ ஜவநுஸவபுஸாஸூவாசு பூசூயுதெ' ஹதி ||

முறை ஜபிக்கலாம். அது அச்வமேதத்தின அவப்ருதம் எவ்வித
மோ அவ்ஹிதம் என்று மனுசொன்னார். அகமர்ஷண ஸூக்தத்
திற்கு அகமர்ஷணர் ஒருவரே ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பாவ
வ்ருததர் தேவதை. ‘ருதம்ச’ என்பது முகலான மூன்று
ருக்குகளுக்கும் ருஷியை மனதிலேயே சிந்திக்கவேண்டும்
யஜுர்வேதத்தினுள்ள ‘த்ருபதா’ என்ற காயத்ரியை ஜலத்தி
னுள் முழுகி மூன்று முறை ஜபித்தால், ப்ரம்ஹ ஹத்யையா
லும் கிடுபடுவான். வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடிய காயத்ரியை,
அல்லது ப்ரணவத்தை ஜலத்தினுள் இருந்து ஜபிக்கவேண்டும்.
தேவனான நாராயணனை ஸகல பாபங்களையும் அழிக்க க்யானிக்க
வேண்டும். ஜலத்தைக் கையில் எடுத்து, ‘த்ருபதாத்’ என்ற
ருக்கை மூன்று முறை ஜபிக்க வேண்டும். அந்த ஜலத்தைத்
தலையில் விட்டுக்கொண்டால் ஸகல பாபங்களானும் கிடுபடு
வான்.

கௌதமர்—காயத்ரியை, பாதங்களாயும், பாதி ருக்காயும்,
முழுவதாயும் மூன்று முறை ஜலத்தினுள் முழுகி ஜபித்தால்,
அல்லது ப்ரணவத்தை மூன்றுமுறை ஜபித்தால் ஸகல பாபத்தி
னின்றும் கிடுபடுவான்.

மாயசீ, வெஷுவீ வெஷுவா விஷ்வாஸம்ஸுரணாயவெ' உதி ||

உநிகாயாடி—

விஷ்வாராயதநம்ஹராவஸஹுவாவதிருயுதெ | தவெஸுவ ஸுருநவஸூவ ஸுஸூதம்ஹுஸு ஸம்ஸுரெசு || சூவொஹிஷெதி திஸுஸிபயாவநுபவருவஸம் | ஹிர ண்யவணபாஹிதவ ஸீஸுதஸுஸிஸூயா || ஸனொஷெலீரிதி தயா ஸனசூவஸுஸெயவ | உதிராவம் பூவஹதெதெவம்உ ஸசுதீரபெசு || வனவம் ஸசூஜகநம் கபகா மந சூஷபம்உ ஷெவதஸ் | சவசீஷபுணஸுருஹு ஸம்ஸுரெசு பூயத ஸசா | ததொஃஹவி திசுஸுஸு திவெஷெவசீஷபுணஸ் | பூசீசுரநுருபுதி தயா சீஹாவூஹுதிஸிசுபுஸு' உதி ||

வலிஷம்—

சூவொஹிஷெதிராவஸு பூவசாஹிவ உதூவி | தயா ஹிரண்யவணபாஹி வாவசானீலிரணதம் || ததொ

என்ற மந்த்ரத்தால் அடிக்கடி முழுகவேண்டும். இந்த வைஷ்ணவ காயத்ரி, விஷ்ணுவின் ஸமாணத்திற்காகியதாம்.

சந்திரிகையில்:— ஜலம் விஷ்ணுவின் இருப்பிடமாக அவன் ஜலத்திற்கு அரசனெனப்படுகிறான். அவனுடைய குழந்தைகளாம் ஜலங்கள். ஆகையால் அவனை ஜலத்தில் ஸமரிக்கவேண்டும். 'ஆபோஹிஷ்டா' முதலிய மூன்று ருக்குகள், 'ஹிரண்யவர்ண:' முதலிய நான்கு ருக்குகள், 'சன்னேனோதேவி:' 'சன்னஆப:' 'இதமாப: ப்ரவஹத' என்ற மந்த்ரங்கள் இவைகளை ஜபிக்கவேண்டும். இவ்விதம் மார்ஜனம் செய்துகொண்டு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்தின் ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை சுத்தனாய் ஸமரிக்கவேண்டும். பிறகு ஜலத்தில் முழுகியவனாய் அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் தலையில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.

வளிஷ்டர்:— 'ஆபோஹிஷ்ட' 'இதமாப:' 'த்ருபதா' 'ஹிரண்யவர்ண:' 'பாவமானிகள்' இவைகளை ஜபித்து, ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஒங்காசத்துடன் முழுகி, ஜலத்தினுள் ப்ரானையா

௨௧-௨௨-௨௩ ஸௌகாரம் திஜ்ஜானஜெயெ வுய: । பூணா
யாரிஸு கௌ-௨௧ மாயத்ரீம் லாவரிஷ-௨௩ ॥ யொ௨௩௩
வியநா ஸாதி யதூகூத்ராஹலி லிஜ: । ஸ தீய-௨௩௩
வொதி தீயெ-௨௩ அமுணம் மவழ' லதி ॥

விஷுரவி—

‘ததொ௨வூஜிவ்விருவரிஷ-௨௩ தலிவொ:வரரிவ
உரிதிவா ஸாலித்ரீவா யு-௨௩தெரிவ லதூநுவாகம் வா
வூருஷல-௨௩வா ஸாகூ௨௨-௨௩வாலா லெவலி-௨௩
தூதவ-௨௩வெம்-௨௩வவ கௌ-௨௩’ லதி ॥

வூரவ:—

‘ஜெஜோரியாஹாரிவா தலிஜாலெவ ரிவத: । பூணா
ஹூவஜி வியவக தத:ஸாயாக ஸரிஹித: ॥ பூணா
ஸௌகாரரிஜித்ரீம் தி-௨௩ஜெஜயாஸயெ । ஸூவாத் வு-௨௩
ரூவாரெ-௨௩தெ-௨௩வெ-௨௩ ரிவலி ॥ கதூரவலி ல-௨௩தெ
ஷு மூஹாயாம் விஸுதொரிவ: । கௌ-௨௩வ-௨௩வ-௨௩

மங்களைசெய்து, காயத்ரியையும், அகமர்ஷணத்தையும் ஜபிக்க
வேண்டும். எந்த பராமஹணன் இந்த விதிபுடன் எந்த ஜலத்தி
லாவது ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் புண்யதீர்த்த ஸ்நான
பலத்தையடைகிறான். புண்யதீர்த்தத்திலானால் இருமடங்கு
பலனையடைகிறான்.

விஷ்ணுவம்:— பிறகு, ஜலத்தினுள் முழுகியவனும் மூன்று
முறை அகமர்ஷணத்தை, அல்லது ‘தத்விஷ்ணே:’ என்பதை,
அல்லது காயத்ரியை, அல்லது ‘யுஞ்ஜதேமன:’ என்ற அனுவா
கத்தை, அல்லது புருஷஸூக்தத்தை ஜபித்து, ஸ்நானம்
செய்து ஈரவஸ்தாமுடையவனும் தேவருஷி பித்ரு தர்ப்ப
ணத்தை ஜலத்திலிருப்பவனாகவே செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸ:— ம்ருத்திகை, கோமயம் இவைகளால், அவை
களின் மந்த்ரங்களால் தேஹத்தைப்பூசி அலம்பி, ஆசமனம்
செய்து விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஓங்காரத்துடன்
ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஜலாசயத்தில் மூன்றுமுறை முழுகவேண்
டும். ஆசமனம் செய்து, ‘அந்தச்சரஸி+ரஸோம்ருதம்’ என்ற

போதாயனர் :-பிறகு, கைகளை அலம்பி, கமண்ட லுவையும், மண்கட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு தீர்த்தத்திற்குச்சென்று, மூன்றுதடவை கால்களை அலம்பவேண்டும், மூன்றுமுறை தன்

வழி யதென வுரைக்காது கூறுகாது தாழ்வெ
வழியினை | சுயாவொழிபுறவழிதே , ஹிரண்யகுப்தம்
வரணம் பூவழி' உதி லாழா சீரானுலிநாழவ உவஹ
நதி ஸுதித்ராநகரவடிவயபஸுநிதி தாண்டிமம் நிராடு
கூதி யஸுநம் லிபி தெனெனாவதி , துதி-தூதாஸுநென
மூதியாஸு தெனாஸுநெனவழி யனவயம்விஷ' உத்யாவ
உவஸுநிதி , நெனாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி துதி
பூவழிநெனாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி , உதி
நெனாஸுநெனவழி' உதி தீய-தூதாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி
தெனாஸுநெனவழி' உதி திஸுநிதி , ஹிரண்யகுப்தம்
வாவகா' உதி ததஸுநிதி , 'வவநாஸுநெனவழி' உத்யாவ
தெனாஸுநெனவழி' உதி தீய-தூதாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி
நெனாஸுநெனவழி' உதி தீய-தூதாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி
தெனாஸுநெனவழி' உதி தீய-தூதாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி
பூவழிநெனாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி , உதி
நெனாஸுநெனவழி' உதி தீய-தூதாஸுநெனவழி' உத்யாவஸுநிதி

நையும் சுத்திசெய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் சிலர்
இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்—'சம்சானம், ஜலம், தேவக்ரு
ஹம், மாட்டுக்கொட்டில், ப்ராம்ஹணர் இருக்குமிடம் இவை
களில் கால்களை அலம்பாமல் ப்ரவேசிக்கக்கூடாது' என்று.
பிறகு, 'ஹிரண்யசுருங்கம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் ஜலத்
திலிசங்கவும். பிறகு 'ஸுமித்ராந:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஜலாஞ்
ஜலியை தன்மேல் சேர்த்து, 'துர்மித்ரா:' என்ற மந்த்ரத்தால்
சத்ருவிருக்கும் திக்கில் ஜலாஞ்ஜலியை எறிந்து, ஜலத்தைத்
தொட்டு, 'நமோக்னயே' என்பதால் உபஸ்கானம் செய்து,
'யதபாம்' என்பதால் ஜலத்தை முன்றுமுறை ப்ரதக்ஷிணமாய்ச்
சுற்றி, 'இமம்மே' என்பதால் தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்து,
ஜலத்தால் மார்ஜனம் செய்யவும். 'ஆபோஹிஷ்டா' முதல்
மூன்று மந்த்ரங்கள், 'ஹிரண்யவர்ண:' முதல் நான்கு மந்த்ரங்
கள், 'பவமானஸ்ஸுவர்ஜன:' என்ற அநுவாகம் இவைகளால்
மார்ஜனம் செய்துகொண்டு, ஜலத்தினுள் முழுகி அகமர்ஷ
ணத்துடன் மூன்று ப்ராணயாமங்கள் செய்யவேண்டும்.
'ருதம்ச ஸத்யம்ச' என்ற இந்த அகமர்ஷணத்தை ஜலத்தினுள்

ஊஜெயெ வந்து ஸவ-ஸூகாவாவாசு பூரூயுதெ, ஸூவ
 டாஹிவெநூரூயாந' உதெதூதாஜீயம் திராணஜெயெ வந்து
 ஸவ-ஸூகாவாவாசு பூரூயுதெ, ஹலஸூஸூவிஷ'ஹிதெ
 தாஜீயம் திராணஜெயெ வந்து ஸவ-ஸூகாவாவாசு பூரூ
 யுதெ ! சுவிவா ஸாவீதீம் மாயதீம் வவொஃஜுதவ-
 ஸஸூஸூஸூரிதி திராணஜெயெ வந்து ஸவ-ஸூகாவாவாசு
 பூரூயுதெ ! சுவிவா ஸூஹுதீ வ-ஸூஸூ ஸூஸூஸூஸூதி
 திராணஜெயெ வந்து ஸவ-ஸூகாவாவாசு பூரூயுதெ !
 சுவிவா பூணவஜெவ திராணஜெயெ வந்து ஸவ-ஸூகாவாவாசு
 பூரூயுதெ' உதி ||

ஜீதிகாஸூநவியிரவுகொ வொயாயமெந—

சுயாதொஜீதிகாஸூநவியிம் ஸூஸூஸூஸூரோ ஸூ
 ஸூஸூரிமூஹஸூவாநபூஸூவாரிபூஸூகாநா ஜீஸூகூரெஹ ஸ
 ஹஸூவாரிஜெவீதி ஹூஜிஜெயெவெ- சுவிஜெநூஸூதா
 ஃவீதி நஜீதெடெ வொஷூஜாஹய காணாசுகாணாசு பூரூ

மூன்றுமுறை படித்தால், ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான்.
 அல்லது 'ஆயங்கௌ:' என்ற ருக்கை, அல்லது 'த்ருபதாதிவ'
 என்ற ருக்கை, அல்லது 'ஹம்ஸச்சசிஷத்' என்ற ருக்கை, அல்
 லது காயத்திரியை பாதமாயும், பாதி ருக்காயும், ஸமஸ்தமாயும்,
 அல்லது வயாஹ்ருதிகளை தனியாயும், சேர்த்தும், அல்லது ப்ரண
 வத்தை ஜலத்தினுள் முழுகியவனாய் மூன்று தடவை படித்தால்
 ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

ம்ருத்திகா ஸ்நானவிதியும் போதாயனரால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இனி ப்ரம்ஹசாரி, க்ருஹஸ்த, வானபாஸ்த, ஸன்
 யாஸிகளுக்கு ம்ருத்திகாஸ்நானவிதியைச் சொல்லுகிறேன்.
 'அசவகாரந்தே' 'ஸஹஸ்ரபரமாதேவி' என்ற மந்த்ரங்
 களால், பூமியையும், அறுகையும் அபிமந்த்ரித்து, 'உத்ரு
 தாஸி' என்ற மந்த்ரத்தால் நதிக்கரையில் மண்கட்டியை
 எடுத்து, 'காண்டாத் காண்டாத்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்
 களால் அறுகை க்ரஹித்து, 'ம்ருத்திகே ஹநமேபாபம்'
 என்ற மந்த்ரத்தால் அறுகை மண்கட்டியின்மேல் வைத்து,
 'யதஇந்த்ர' 'ஸ்வஸ்திதா:' 'ஸ்வஸ்திநஇந்த்ர:' 'த்யாதா

ஹனீதி ஆஹாம் உருவபாசாபாய பித்திக் ஹநஸெபாவ
 லிதி உருவபாம்பொஷெ ப்ருதிஷ்டாவ்ய யதஹ்ரு ஹயாசெஹ
 ஸ்ருதிபா: ஸ்ருதி நஹ்ருவ்யஜ்ஞவா ஸ்ருதாரபிந்ரு சாவா
 நபிந்ரு: வரம்பிதொ கநாவரெஹீதி ஷலி: ப்ருதிந்ரு
 ப்ருதிபிஸம் மொஷெ சித்யஜி மஸூபாராபிதி மொஷெ சாபாய
 உபுத்யஜாதவெஷெலிதி மொஷெ சாபித்யம் உபயிசுவா ஸ்ரீ
 செபுஷெகக்ஷெபெநஸூகிதி ஸிர: ப்ருதிஷ்ணிக்யத்ய வ
 ஹஸ்யஸீஷெப்தி ஸிரசூபிஷ்ணிஷெபாவாஹிதி சிவ மொ
 ஜெபிவானிதி ப்ருவாம் சிஹாபஹ்ருவஜ்ஞவாஹரிதி
 வாவாபி மொசாந்ருஸூரணலிதி கக்ஷண ஸரீரம்யஜ்ஞஸாபிஷ
 லிதி ஸரீரம் நாவெபிஷ்ணிஷ்ணாநலிதி நாவ சாவாஹி
 ந்யுரிதி கபிம் விஷெபாராபிஷ்ணிதி வ்யஷ்டம் வரூணஸ்ய
 ஸ்ருஹநபிஷ்ணிஷெபு சாநந்ரு நநாவித்யுணா வ்ருரூவொரொ
 ஜத்யுபிரபி உஹரூபிசுரதீஹி ஜாநுந் ஜஹ்லாபிதி
 ஜஹ்யொபாரணம்வலித்யுதி திவரணபொ ரிதெவிஷ்ணுணிவ

ரம்' 'ஆபாந்தமனயு:' 'பரமமருத்யோ' என்ற ஆறு மந்த்ரங்க ளால் முறையே ஒவ்வொரு திக்கிலும் மண்கட்டியை எறிந்து, 'கந்தத்வாராம்' என்பதால் மண்கட்டியை எடுத்து, 'உதுத் த்யம்' என்பதால் மண்கட்டியை ஸுபிர்யனைக காண்பிவித்து, 'ஸ்ரீர்மே' என்பதால் தலைபைச்சுற்றி, 'ஸஹஸ்சரீஷா' என்ப தால் தலையில் பூசி, 'விஷ்ணுமகா:' என்பதால் முகத்தையும், 'ஓஜோக்ரீவாபி:' என்பதால் கழுத்தையும், 'மஹாம்இந்த்ர:' என்பதால் கைகளையும், 'ஸோமரநம்' என்பதால் கங்கைகளையும், 'சரீரமயஜ்ஞ' என்பதால் சரீரத்தையும், 'நாபிர்மே' என்பதால் நாபியையும், 'ஆபாந்தமனயு:' என்பதால் இடுப்பையும், 'விஷ்டேணோராதம்' என்பதால் முதுகையும், 'வருணஸ்ய' என்பதால் குஹ்யத்தையும், 'ஆனந்தநந்தௌ' என்பதால் பீஜங்களையும், 'ஊருவோரோஜ:' என்பதால் துடைகளையும், 'ஊரு அரத்னீ' என்பதால் ஜானுக்களையும், 'ஜங்காப்யாம்' என்பதால் ஜங்கைகளையும், 'சரணம்' என்பதால் சரணங்களை யும், 'இதம்விஷ்ணு:' 'சுரீணிபதா' என்பவையால் பாதங் களையும், மண்ணினால்பூசி, 'ஸேஜோஷாஇந்த்ர' என்பதால் மீதி

ஷெதி அஹ்யாம் வாடிள ஸஜோஷாஹ்ருதிசெஷம் ஹிவ-
ஸஹிதம் ஹொஷம் ஸிரஸி நியாய ஹிரண்யஸுஜிதி
தீயம் மகா ஸாஸித்ராந்ருவஷயய உத்யாதாநரி
ஷிஷெ ஹொஷாஹ்விசாடிய ஹொஷஷெஸெ நிரீய ஹி-
த்ராஸுஷெஸு ஹிபாஸாரிதி ப்ரயசீம் யொஹ்ஸாநுஷெஷீ
தி அிதீயம் யஹவயம்அிஷ்ஹதி த்யதீய ரிவொஹிஷா
யொஹுவஹதி அிஸுஅிஹி-ரணுவண-பாஸுஹயம்வாவகா
ஹதி ஹதஸுஅிம் பவரிநஸுவஜீ-ந ஹதெதெநாநுவா
கெநஹ ரிஜயிகா நஜொஹ்யெஹ்ஸுஹிதஹதி நரிஸுத
யஹொஹ்ருதிரித்யிஷ்ஹிராவத-பு ஹசீம்ஷெஹ்ஹ ஹத்யொ
ஹிஷித்யுத-ஹ ஸத்யுஷெத்யவரிஷ-புஸுஅிஷெ நாவொ
ஹவாஹெத ஹொஹ்ஷீந் வித்யுஸுஹயிகா ஸாஸீ
ஹொஹவெஅி வஸுஷிஷீம்பொக்ஷு ஹொஹ்ஷெஅி வஸுரிஷா
யாவய-அிதலநக்ஷத்யவய-அிப ஹொத்யுஹாதஹொஸரிதி
வஸுரிஷித்யம் ஹொயிகாஹ்ஹவஹ்ஹிதி வாஸம்வரியாய அி
ராவஜொக்ஷாஹம் ஹொதெப்ரதவிஸாஹா யெ யெ ஹிதா

மண்ணை அறுகுடன் சேர்த்து தலையில் வைத்து, 'ஹிரண்ய
ச்ருங்கம்' என்பதால் ஜலத்திலிறங்கி, 'ஸுமித்ரா:' என்பதால்
தனக்கு அபிஷேகம் செய்துகொண்டு, உதகாஞ்ஜலியை எடுத்து
மண்கட்டி உள்ளஸ்தலத்தில், 'துர்மித்ரா:' என்பதால், உத
காஞ்ஜலியை விட்டு, 'யோஸ்மாந்த்வேஷ்டி' என்பதால்
இரண்டாவது தடவையும், 'யமசவ்யமத்விஷ்ம:' என்பதால்
மூன்றாவது தடவையும் விட்டு, 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று
ருக்குகள், 'ஹிரண்யவரண:' என்பது முதல் நான்கு ருக்குகள்,
'பவமான:' என்ற அனுவாகம் இவைகளால் மார்ஜனம் செய்து,
'நமோக்னயே' என்பதால் நமஸ்கரித்து, 'யதபாம்' என்பதால்
மூன்று தடவை ஜலத்தை ஒதுக்கி, 'இமம்மேகங்கே' என்ப
தால் ஜலத்தை அபிமந்தரித்து, 'ருதம்ச' என்ற ஸூக்தத்தினால்
ஜலத்தில் முழுகவேண்டும். தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்
தைச் செய்து, 'சசீவ:' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை ப்ரோக்ஷித்து,
'தேவஸ்யத்வா' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை எடுத்து, 'அவ
துதம்' என்பதால் உதரி, 'உதுத்யம்' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை

யெ நிசாஅறாஃ | ஸஸெ-ஷா சிவிரொயெந ஸ்ரஹகெ-
ஸகாரஸெ' ஐதி ஈஹ-பாஸநம் ப்ரதிஷ்டாபு த்ரிஃ ப்ராணா
நாயஜிஷொதூஸதம் மாயத்ரீம் ஜிவெஈ' ஸ்ராஸுணஃ வதி
தொஹவதி | ஸ்ரஹஹதூர மொவய மாருதபூமகிந ஸ்ர
ண்ட்ஷெய ஸாராவாநாடி ஸவ-பாவஸுணாஸந சிதி
விஜ்ஜாயதெ | ஹிசெஸ்தகெஹம் கெஹம் நாராயணம் ப்ரவ
ஈதெ ஐதூரஹ ஹவாநு வொயாயநம்' ஐதி ||

சுநுகயு சோஹ யாஜுவயு:—

யவனஷ வில்லுரஃ லொகக் ஸாநஸ்ய வியிருதஃ ।
 சுலாஸ்ய-பூணகூய-பாவெததூயம் வியிருயுதெ ॥ ஸாந
 சிஜை-பெயெவ ராஜி-நாயசெந தயா । ஜொலிசெந்
 பெயெவ தீய-பஸ்ய வரிகுலநடி ॥ சுவசெஷ-புணஸூசெந
 திராவுதெந நித்யஸஃ ஸாநாயரணசெந தஷுவஷிஷு
 சிஹாதலிஃ' ஹதி ॥

ஸூரியனுக்குக் காண்பித்து, 'ஆவஹநதி' என்று வஸ்தரத்தைத் தரித்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, வெளி வந்து, 'பூத + ரபே' என்பதால் தாபபாஸனத்தைப் பூமியில் வைத்து, மூன்று முறை ப்ராணாயாமம் செய்து, 108 முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டுமெ, ப்ராமஹ்ணன் சுத்தஞ்சிருன். ப்ரமஹ்மச்சயை, கோவதம், குருதல்பகமனம், ஸ்வர்ணஸ் தேயம், ஸூரபானம் முதலிய ஸகல பாபங்களையும் போக்கு வதாமிது என்று தெரிகின்றது. இவ்வுடலைவிட்டு நாராயணனை அடைகிறான் என்றார் பகவான் போதாயனர்.

அனுகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யாக்குவல்கயர் :— விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சிறந்த இந்த ஸ்நானவிதியை, சரீர ஸாமர்த்யமில்லாததால் செய்ய முடியாவிடில், அப்பொழுது, மற்றொரு- இந்த விதி சொல்லப்படுகிறது ஜலத்தினுள் ஸ்நானம், மார்ஜனம், ஆசமனம், ஜலாபிமந்த்ரணம், தீர்த்த பரிகல்ப்பனம், அக மர்ஷணஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபித்து நியமம் ஸ்நானம் செய்வது என்ற இந்த விதி மஹான்களால் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

தீய-புவிசுநாபு மஹ வலிஷு:—

‘உதாஹ-புலுஸாபுக்ஷம் உதாபுநம் ஸரிணை: | ப்ரு
க்யூவாஹமெபிஜாநம் சிநெணாமெந சிநுலிசு | விஷ்ணு:
வாடிபுலுஸாபி தாஸி வெவ்வுலி விஷு-பெவதா | தூஹி
நஸுநஸுலுலா டாஜிநுநிணாநிகாசு || திஸு: கொடொ
ஸு-கொடி உ தீய-புநாநம் வாயுநாபுலிசு | டிவி மவ்யு
ரிசு உ தாநி செ ஸுணு ஜாஹுலி’ உதி ||

ஸுத்யுகரெ—

‘உதாபுநம் தீய-புலி வாணிநொபிபு வாரிஷு |
சுவாஹயாரி சுவாந் பெலிதூவாஹொடுபு ஜாஹுலி ||
உசிநெமஜு உதூகா வுணுதீய-புநி உ ஸுரெசு | ஸா
நம் புவஜிசெவ க்யுதம் வியிவிநாக்யுத | வ்யுடா திஜ
நுநஸுலுலா தியிநா ஸாநாபுலெசு’ உதி ||

தீர்த்தபரிகல்பனத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வளிஷ்டர்:— நான்கு முழும சுற்றளவுள்ளதாயும் நான்கு
மூலைகளுள்ளதாயும் ஒரு பீடத்தை ஜலத்தில் கல்ப்பித்து,
மந்த்ரமறிந்தவன் இந்த மந்த்ரத்தால் கங்கையை ஆவாஹனம்
செய்யவேண்டும். மந்த்ரம்—‘விஷ்ணு: + ஜாஹுனவி’ என்
பது. இதன் பொருள்—“ஓ கங்கையே! நீ, விஷ்ணுவின் பாதத்
தினின்றும உண்டாகியவனும், விஷ்ணுவின்னுடையவனும், விஷ்
ணுவைத் தேவதையாயுடையவருமாய் இருக்கிறாய். ஆகை
யால் ஜன்மம் முதல் மாணம் வரையில் ஸம்பவிக்கும் பாபத்தி
னின்றும எங்களைக் காக்கவேண்டும் ஆகாசத்திலும், பூமி
யிலும், அந்தரிக்ஷத்திலும், மூன்றைக்கோடி தீர்த்தங்
கள் இருக்கின்றன என்று வாயு சொன்னார். அத்தீர்த்தங்கள்
எனக்காக இங்கு இருக்கவேண்டும்” என்பதாகப்

மற்றொரு ஸ்மருதியில்:— நான்கு மூலையுள்ள தீர்த்த பீடத்
தை ஜலத்தில் கையினால் எழுதி “ஓ தேவி! உன்னை ஆவாஹ
னம் செய்கிறேன்” என்று பீடத்தில் கங்கையை ஆவாஹனம்
செய்து ‘இமம்மேகங்கே’ என்ற மந்த்ரத்தைப் படித்துப்
புண்ய தீர்த்தங்களையும் நினைக்கவேண்டும், விதியில்லாமல்
செய்யப்பட்ட ஸ்நானம் தவளையின் முழுக்குப்போல் வீணா
கும். ஆகையால் விதியுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஸூத்யுஷாரொ—

‘நாநெந்நாந்நம் வுவுவுதொ ஜெஜ்ஜ் நுநிம்பெசு வுவுவு
தொ ஜியம் ! ஸாக்ஷா நயாவபெஜ்ஜா நஜேஜ்ஜா தாஸஸா
ஜெஜ்ஜ் || சுவநாஹு ஜெஜெ நநொ வஸ்தும் யம் வரிஸொய
பெசு ! சூஜாஸ்து நிவத-ஜெஜெவதாஃ வித்யுநிஸுஹ
ஜதி ||

நதாவனொழு—

ஷோக ஸ்ரீநாம நகுவீரத ரோதாவித்ரோஷம் ஜீவ
 தொம் ! காவ்யம்ஸூத் நிராவஷ்ட வித்ரோ ருணதிஜீவ
 தெ || நராதாந் தீபிகாஸ்தாநம் நெநவ ஹரிகாக்வார
 யாம் ! ஸாந்யயொநெந்வ மொகிதும் நஸுநெஷு
 மொகியம் நிஸி || ஷிவா஽஽மொஸக்யந்நுநெநு ஸூகி
 நி஽ஸூ஽஽ஹஸி஽ || நான்ஸு ஹந்ரா நநிநெநு தீயெ஽
 தீயெ஽நரம் ஸுநெசு || ஸஜநெஷு வதயா காயடாசு ஸ்ரீநாம

ஸ்மருதயர்த்த ஸாரத்தில் :— ஒருவன்பின் ஒருவனிருந்து முழுக்கக் கூடாது. ஒருவர்க்கொருவர் முதுகைத் துடைக்கக் கூடாது. ஸ்நானம் செய்து பிறகு பற்களைச் சுத்தி செய்யக் கூடாது. வஸ்திரத்தால் முகத்தைத் துடைக்கக்கூடாது. ஜலத்தில் அமிழ்ந்துகொண்டு வஸ்திரமில்லாதவனாய் எவன் வஸ்திரத்தைச் சுத்தி செய்கின்றானோ அவனிடத்தில் கோப முடையவராய்த் தேவர்கள் பித்ருக்களுடன் திரும்பிச் செல்கின்றனர்.

ரத்னாவளியில் :— மாதாபிதாக்கள் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது அமாவாஸ்யையில் ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. செய்பவன மாதாபிதாக்களின் உயர்வு, உயிர் இவைகளை மறுக்கிறான். இரவில் மருத்திகாஸ்நானம்கூடாது. பெளமவாரத்திலும், பாணுவாரத்திலும் கூடாது. ஸந்த்யாகாலங்களில் கோமுகத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. ராத்திரியில் சுத்திக்காகக் கோமயத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. பகலில் ஜலம், கோமயம், கோமுகம் இவைகளாலும், இரவில் ஜலம், பஸ்மம் இவைகளாலும் சுத்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஜலத்தை அடிக்கக்கூடாது. நிர்த்திக்கக்கூடாது. ஒரு தீர்த்தத்திலிருந்து மற்றொரு தீர்த்தத்

உகம் வெஷதாபதீக்ஷிதீயஸ்ய திரிசுக்ராவதெ

உநவநாபிசு ! சுநயா வுணுகரிணி நிஹுநாநி
ஹவநிவெ' உதி ||

ஹதாஜி—

ஸஹயரஹிதம் கரி யவ திஸ்யுதிவாழிதழ் | ய
தொயபுமஹம் தசு ஸ்யாசு ஸஹயராதஸ்யோவரெசு || வா
உள கரள வ பூக்ஷாஸ்ய ஸரிவஸ்யஸ்ய வாழிதம் ! பூ
ஹ்வொஹ்வொவாஸவி ஸ்யிசுா உவாஸநெ ஸுவிஃ ||
ஸஹயஹஸுள ஜாநுஸெபு உக்ஷிணெ உக்ஷிணொதரள |
க்யிசுா வாராழி ஸவஸ்யத்ய வநதசு கரி கரொதி யசு ||
ஸ்யோநவெ ஸவஸுரணம் தசு ஸஹய உதீரிதம் || ஸ்யாநரிபு
தநெசுஸ்ய கண்டரொமாதிஸாரிஷு | சுயூநவீநஸா
ஜீணவஸுதவதம் உ மஹிதழ் | சுநாதஸுஸாதுஜெஷு
ஸு ஸ லிபூஸுதிபுஸ்யிதம் || பூயஸிதீ ஹவெ ஷெவ யொ
கெ ஹவதி நிநிதம்' உதி ||

தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்நானம், தானம், வாதம் முதலிய
தை ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு பிறகே செய்யவேண்டும்.
அவ்விதமில்லாவிடில் புண்யகாமங்கள் பயனற்றவைகளாய்
ஆகின்றன.

பரத்வாஜி :— எககாரணத்தால், ச்ருதி ஸ்மருதிகளில்
சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மம் ஸங்கல்பமில்லாவிடில் வீணாகின்ற
தோ ஆகையால் ஸங்கல்பித்துக் கொண்டே செய்யவேண்
டும். கால்களையும், கைகளையும் அலம்பி, ஆசமனம் செய்து,
மௌனியாய், கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய்த் தாப்
பாஸனத்தில் அமாந்து, சுத்தனாய், தர்ப்பங்களுடன் கூடிய கை
களை வலது முழங்காலின்மேல் வலதுகை மேலிருக்கும்படி
செய்து, வாரம் முதலியதை ஸ்மரித்து, எந்தக் கர்மத்தைச்
செய்கின்றனோ அதை மனதில் ஸ்மரிப்பது ஸங்கல்ப மெனப்
படுகிறது. கண்டோக முள்ளவனுக்கும், காது ரோகமுள்ள
வனுக்கும், அதிஸாரமுள்ளவனுக்கும், ஆத்மான்மம், பீனஸம்,
அஜீர்ணம் உள்ளவனுக்கும், புஜித்தவனுக்கும் ஸ்நானம் நிஷித்த
மாகும். வ்யாதியில்லாத எந்தப் பராமஹன் ஸ்நானத்தை
விடுவானோ அவன் சூத்ரனுக்குச் சமனாவான். ப்ராயச்சித்தார்ஹ
னாவான். உலகில் நிந்திதனாய் ஆவான்.

ஹம்—

‘நெகவாவா நவ ஸீவெ நானாராவெ கடிவந |
ஸ்ரூதிஸ்யத்யுபிதம் கடி நகாயுா டிஸுமி: க்விஸ்’
ஹதி ||

தது ஸ்ராவ்யீவராவ ஸவ்வ—

‘வ்ருஷ்ணெகஸதயத்ரு மவா கிஷ்டத்யஸம்ஸய | ந
கஸிடிஹதம் ஸீவ ரிதி வ்ருஷ்ணவிரோவிடி-’ ஹதி ||

ரிநம்—

‘மித்யம் ஸ்ராவா ஸுமி: காயுாடி டெவவிடிவித்ய
தவடிண்டி’ ஹதி ||

ஜாவாலி—

‘டெவாநு வ்ருஷ்ணீஷீஸெவ தவடியெ டிஷ்டதொடி
நெக: | தவடியெ து வித்யநு ஹக்ரூ ஸதிதொடிகவநு
நெக:’ ஹதி ||

ப்ருத :— சருதியாலும், ஸ்ம்ருதியாலும் சொல்லப்பட்
ள்ள கர்மத்தை, ஒரு வஸ்த்ரமுடையவனாயும், தீவிலும், நடு
விலும், அசுத்தனாயும், ஒரிடத்திலும், ஒருகாலும் செய்யக்
கூடாது.

அங்கு, க்ரஹிக்கத்தருந்த தீவினைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருருவே :— எந்தத் தீவில் ஒரு எருதுடன்கூடிய நூறு
பசுகள் இருக்கின்றனவோ அந்தத்தீவு தாமத்திற்கு நிஷித்த
மான தீவாய் ஆகாது, ஸம்சயமில்லை. என்று வேத
முணர்ந்தவர் உரைக்கின்றனர்.

மனு :— ப்ரதிகினம் ஸ்ரானம் செய்து, சுத்தனாய் தேவர்,
ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்ய
வேண்டும்.

ஜாபாலி :— தேவர்கள், ப்ரம்ஹருஷிகள் இவர்களுக்கு
அக்ஷதங்களுடன் கூடிய ஜலங்களாலும், பித்ருக்களுக்குத்
திலம், சந்தனம் இவையுடன்கூடிய திலோதகங்களாலும் தர்ப்ப
ணம் செய்யவேண்டும்.

யதீ:—

‘திவடிவ-வஸோயுக்தம் ஸூயயா யக் பூதீயதெ | தக்
ஸவ-பீரீதம் மருகா வித்யுணாசுவதிஷ்டெ’ உதி ||

உதி சோக்யாஹிகஸாநடி ||

நெநிதிசுஸாநடி ||

சுய நெநிதிசுஸாநடி ||

ஸூத்ய-வஸாரெ—

‘உவிஷ்டாடியவவாதெஷு சுஸூயஸூயஸூயநெஷு
வ | முஹவஸூயணாஷு வ ஸூநம் நெநிதிசு ஸூத்ய ||
வணாஹிஸூயநெது காயம் வாரணாஷெவ து | கா
ரீம் சோவகஷம் வ கிரபாஸூநம் வ வாரணா || உதரா
ணி யயாபொமும் செஸகாராடியவகஷயா’ உதி ||

யமன் :— திலங்கள், தாபபங்ள இவைகளுடன் கூடிய
எந்த வஸ்து, ‘ஸ்வதா’ சபதத்துடன் கொடுக்கப்படுகிறதோ,
அது முழுவதும் அமருதமாய் ஆகிப் பித்ருசுகளை அடை
கின்றது.

மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானம் முற்றிற்று.

நைமித்திகஸ்நானம்.

இனி நைமித்திக ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது

ஸம்நுத்யர்த்தஸார்த்தில் :— உச்சஷ்டம முதலியதின்
ஸ்பர்சத்திலும், தீண்டக்கூடாதவரின் ஸ்பர்சத்திலும், க்ரஹ
ணம், ஸங்கரமணம் முதலியதிலும் செய்யப்படும் ஸ்நானம்
நைமித்திகம் எனப்படுகிறது. சண்டாளர் முதலியவரின்
ஸ்பர்சத்தில் வாருண ஸ்நானத்தையே செய்ய வேண்டும்.
காமயம், மலாபகாஷணம், கரியாஸ்நானம் என்ற இவைகளை
வாருணஸ்நானமாகவே செய்யவேண்டும். மற்ற ஸ்நானங்
களை, தேசகாலானுஸாரமாய் உசிதப்படி அனுஷ்டிக்கலாம்.

மாறாயன்—

‘கூய-காடுகளிலிருந்து ஸ்ரீமந் ஸ்ரீதாழிர் காஜிபெயர் உ !
நிதர் யாடிவிலி கொடுவ யயாராவி ஸ்ரீமந்’ உதி ||

பெரு—

‘பிவாசீதி-பெருகூர் உ ஸ்ரீதாழிர் வதிதம் தயா !
ஸ்ரீமந் தாடிவிலி கொடுவ ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந்’
உதி || பிவாசீதி-பெரு = மண்ணாடி || பெருகூர் = ராஜபுரம் ||

சுந்தரர்—

‘ஸ்ரீமந் பெருகூர் ஸ்ரீதாழிர் வதிதம் தயா !
ஸ்ரீமந் தாடிவிலி கொடுவ ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந்’
உதி ||

மளதொழுவர்—

‘வதிதம் மண்ணாடி ஸ்ரீதாழிர் வதிதம் தயா !
ஸ்ரீமந் தாடிவிலி கொடுவ ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந்’
உதி ||

கார்த்தியர் — நைமித்திகம், காமயம் என்னும் ஸ்ரீமந்
களைச் சீதஜலத்தால் செய்யவேண்டும் நிக்மம், யாத்ருசிக
கம் என்றவைகளை இஷ்டப்படி செய்யலாம்

மணி :— சண்டாளன், ராஜஸ்வலை, ஸ்ரீதாழிர், பதிதன்,
பிணம், பிணத்தைத் தொட்டவன் இவர்களை ஸ்பாசித்
தால் ஸ்ரீமந் தால் சுத்தனாகிறான்.

அங்கிரஸ் :— பிணத்தைத் தொட்டவன், ராஜஸ்வலை,
ஸ்ரீதாழிர், பதிதன் இவர்களை ஸ்பாசித்தால், ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந்
தால் சுத்தியுண்டாகும். ஸமசயமில்லை. (தரித்த வஸ்தரத்
துடன் முழுகுவது ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந்).

கௌதமரும் :— பதிதன், சண்டாளன், ஸ்ரீதாழிர்,
ராஜஸ்வலை, சுவத்தைத் தொட்டவன், அவனைத் தொட்டவன்
இவர்களை ஸ்பாசித்தால் ஸ்ரீமந் ஸ்ரீமந் தால் சுத்தனாகிறான்

இதனால் பதிதன் முதலியவரை ஸ்பாசித்தவன் முதல்

உகச வெஷநாயகீகதிதீயஸ்யுதிசுக்ராமமெ

கமெந வதிதாஹிஸ்யுஷிநாரஸ்யு துதீயஸ்யுவி
ஸமெயஸ்யுநதித்யுக்ராமமெ

ஸ்யுத்யுக்ராமமெ—

ஸவயஸ்யுநவதித வஸுதிதொகாஹிஸ்யுஷிதச்யு
ஷிஸ்யுஸ்யு ஸமெயஸ்யுநதித்யு

யுதிதொகாஹி—

ஸவயஸ்யுநவதிதொகாஹி வதித ஸ்யு வஸவ ய | வஸ
தெஷாஹிஸ்யு ஸமெயஸ்யு தச்யுஷித்யுநாயஸ்யுதெ'யுதி ||
வஸவகாரஃ கடியுதிதொகாஹிஸ்யு தச்யுஷித்யுநாயஸ்யு
த்யுயுதி ||

தயாவ ததெயு—

கடியுதிதொகாஹி வஸவ விரித்யு க்ராமகதிதணி |
தெஷாஹிஸ்யு நாயஸ்யு தயுஷித்யுநாயஸ்யு ததெ'யுதி ||

யுதி ஸமெயத்யுயு—

தச்யுஷித்யு ஸ்யுஸ்யுஷித்யு ஸ்யு தயு வியு

மூன்றாமவனுக்கும் ஸசேஸநானம் உண்டு, என்று சொல்லிய
தாய் ஆகிறது.

மற்றொரு ஸ்மருதியிலும் :— சவம், சண்டாளன், பதிதன்,
ஸுதிதொகா, ரஜஸ்வலை இவர்களைத் தொட்டவனையும், அவனைத்
தொட்டவனையும் தொடுதல் இதில் ஸசேஸ நானம்.

சந்திரிகையில் :— சண்டாளன், ஸுதிதொகை, ரஜஸ்வலை,
பதிதன், சவம் இவர்களின் ஸ்பாசத்திலேயே 'தத்ஸப்ருஷ்டி
ந்யாயம்' சொல்லப்படுகிறது. 'ஏவ' என்பது, சவப்புதை முத
லியதை ஸ்பாசித்தவனிடத்தில் தத்ஸப்ருஷ்டிந்யாயம் இல்லை
என்பதற்காம்.

அவ்விதமே, சந்திரிகையிலேயே :— சவப்புதையை ஸ்பா
சித்தவனையும், வாந்தி செய்தவனையும், விரோசனம் செய்தவனை
யும், க்ஷௌரம் செய்து கொண்டவனையும், ஸ்த்ரீஸங்கம்
செய்தவனையும் தொட்டால் ஸநானம் வேண்டியதில்லை.

ஸம்வர்த்தி :— “அவர்களைத் தொட்டவனை எவன்தொடு
வானோ அவனுக்கு ஸநானம் விதிக்கப்படுகிறது. அதற்குமே

புதி | பூரோதாததகூவரீ ஜவம் கூயடாசு ஸரோஹிதம் ||
தசஸுபுஷிஸுபுஷிநம் ஸுபுஷா வுஜிவகுஷம் திஜோ
தரீ | கூவரீதூ வீஸுஜ்யம் பூஹ ஷேவம் விதாரி
ஹம் | உதி, தசுபுஷிதீயாபிஷயஸு || சுந்யா மளத
ரோபிவநவிரோயாசு ||

யது யாஜுவகூநொகூ—

‘உககூஸூலிஹி ஸூயாசு ஸஸுபுஷுஷுஸூஸூவ
ஸுபுஸூ | சுஸிஜாநி ஜவெவெவ மாயதீம் தநஸா
ஸகூசு’ உதி,

யடிவி ஷேவகூநொகூ— ‘ஸஸுபுஸூஸூலிஸஸுபு
ஷம் திதீயம்வாநவி ரோநவம் | ஹஸூள வாரிள உ தொபெ
ந பூகூஸூயரீ ஸுஜ்ய’ உதி,

யடிவி வுஜஸூதாதவெநொகூ— ‘கூஸூலிம் யஸுபு

ஜபிக்கவேண்டும். சண்டாளாதிகளைத் தொட்டவனை ஸ்பர்
சித்தவனை புத்தி பூர்வமாய்த் தொட்டால் சுத்திக்காக ஆச
மனம் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரம்ஹதேவர் சொன்னார்”
என்றுள்ள வசன மெதுவோ அது, துர்ப்பலனான இரண்டா
மவன் முதலியவரைப் பற்றியது. இவ்விதமில்லையெனில்,
கௌகமர் முதலியவரின் வசனத்திற்கு கிரோதம் வருமா
கையால்.

யாக்குவெல்யர் :— “ரஜஸ்வலையாலும், சவம், சண்டா
ளன், பதிதன், ஸூதிதை முதலியவர், சாவாசௌசிகள் இவர்
களாலும் தொடப்பட்டவன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ரஜஸ்
வலை முதலியவர்களால் தொடப்பட்டவர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்
பட்டவன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும், ‘ஆபோஹிஷ்ட’ முத
லிய மூன்று மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவேண்டும், காயத்ரியையும்
மனதால் ஒருமுறை ஜபிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லியதும்,

தேவலர் :— “அசுத்தர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவனை
யும், அவனால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவனையும், மனிதன் தொட்
டால், கைகளையும், கால்களையும் ஜலத்தால் அலம்பி, ஆசமனம்
செய்தால் சுத்தனாகிறான்” என்று சொல்லியதும்,

வ்ருத்த சாதாபர் :— “அசுத்தனாகிய மற்றவனை எவன

ஸொடிநயம் வனகவனவ ஸொடிநயம் | தகஸ்புலெடிநயம்
நயம்வெடிநயம் ஸொடிநயம்வெடிநயம்வெடிநயம் | உகி, வனதகஸ
வயம் டிணாடிஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம் | உணாடிஸ்புலெடிநயம்
நிகாஸுலெடிநயம்வெடிநயம் | தகெடிநயம் உணாடிஸ்புலெடிநயம்
ஸொடிநயம் துதீபஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம்வெடிநயம் | ஸொ
நயம்வெடிநயம் ஸொடிநயம்வெடிநயம் | துதீபஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம்
டிணாடிஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம் | உணாடிஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம்
ஸுலெடிநயம்வெடிநயம் ஸொடிநயம் | துதீபஸ்புலெடிநயம்
ஸொடிநயம்வெடிநயம்வெடிநயம் ||

சுரு வராஸாநம்—டிணாடிஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம்வெடிநயம்
வ க்ஷாஸாநம் | டெடிஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம்வெடிநயம்
வெடிநயம்வெடிநயம் ||

டெடிஸ்புலெடிநயம்வெடிநயம்வெடிநயம் || தகாஸாநம்
தகம்—

ஸ்பாசிபபாநே அவனெருவனே அசுத்தனாவான். அவனால்
தொடபபட்ட மறவன் அசுத்தனாவதில்லை. எல்லா தாவயங்
களிலும் இதே விதியாம்” என்று சொல்லியதும், ஆகிய இவை
யெலாம், கழி முதலியதால் செய்த ஸ்பர்சவிஷயம் என்று
மாதவியத்தில் உள்ளது. சண்டாளன் முதலியவரைத்தவிர்த்த
மற்ற அசுத்தரின் ஸ்பர்சவிஷயம் என்று சிலர். இவ்வித
மிருப்பதால், சண்டாளாதிகளின் ஸ்பர்சத்தில் மூன்றாமவ
னுக்கு ஆசமனத்தை விதிக்கும் வசனம் அகாமவிஷயம்.
ஸநானத்தை விதிக்கும் வசனம் ஸகாமவிஷயம். இரண்டாமவ
னுக்கு ஆசமனத்தை விதிக்கும் வசனம் கழி முதலியதால்
ஏற்பட்ட ஸ்பர்சவிஷயம். சண்டாளன் முதலியவரைத்தவிர்த்த
சவதாமம் முதலிய அசுத்த ஸ்பர்சத்தில் அசுத்த ஸ்பர்சிக்கு
மட்டில் ஸநானம். இரண்டாமவனுக்கு ஆசமனம் மட்டில்
என்பது வ்யவஸ்தை.

இங்கு, பராசரர்:— து:ஸ்வப்னம் கண்டாலும், வாந்தி
செய்தாலும், க்ஷௌர்த்திலும், மைதுனத்திலும், சவதாம
ஸ்பர்சத்திலும், ஸநானமே விதிக்கப்படுகிறது.

இங்கு மைதுனத்தில் ஸநான மென்றது ருதுகால
விஷயம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

உக அ வெஷ்டிகாயதீகதிதீயஸ்யதீகதாவமெ

‘பிதள து மஹாபுஷ்டிகாசு ஸூநம் நெய்யுதிநம்
ஸ்யுதழ் | சுநுதள து யதா மஹேயஸம் சிஞ்ஞவாநீஷ
வச’ உதி ||

சுநுதாவவி ஸுநிசு ஸூநம் ஸ்யுதெ—

‘சுஷ்டிஜாந வதாபுஷ்டிஜாந லிவா வவாணி நெய்யு
நழ் | சுபுஷ்டி ஸமேயம் ஸூகா து வாராணீயிஸு ரோஜு
யெச’ உதி ||

காத்யாயநீ—

‘வணாஸஸூதிக்கொக்யாவதிதாஸளவக்யவாநு |
ஸ்யுஷ்டி ஸூகா ஸூநிம் நெய்யு தீநுமஜிநமஸ்யுஸெச’
உதி ||

வணதசுபுரோடிஸஸூதிஷ்யஸு, வதிதம் ஸூதி
காரிஜ்யம் ஸவம் ஸ்யுஷ்டி வ காரிதீ | ஸூகா ஸமேயம்
ஸ்யுஷ்டிஸூதி வ்யதம் பூஸு வியுதி || ஸவஸ்யுஸம்

சாதாதயர்:— ருதுகாலத்தில் மைதுனம் செய்தவனுக்கு,
கர்ப்பம் உண்டாகும் என்ற சங்கை இருப்பதால் ஸ்நானம்
விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ருதுகாலமற்ற காலத்திலானால் மலமூத்ர
விஸர்ஜனத்திற் போல் செளசம் மட்டும்

ருதுகாலமில்லாவிடினும் சில காலத்தில் ஸ்நானம்
சொல்லப்படுகிறது: — அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பகல், பர்வம், இக்
காலங்களில் மைதுனம் செய்தால், ஸேசல ஸ்நானம் செய்து
வருணதேவதாகமான ருக்குகளால் மார்ஜனமும் செய்ய
வேண்டும்.

காத்யாயனர்:— சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை,
பதிதன், ஆசெளசி, சவம் இவர்களைத் தொட்டால், ஸ்நானம்
செய்து சுத்தனாகிறான். சவானுகமனம் செய்தால், ஸ்நானம்
செய்து அக்னியையும் ஸ்பர்சிக்கவேண்டும்.

இந்த வசனம் கவனமில்லாமல் செய்த ஸ்பர்ச விஷயம்.

‘பதிதன், ஸூதிகை, சண்டாளன், சவம் இவர்களை ஞானத்
துடன் தொட்டால், ஸேசல ஸ்நானம் செய்து, அக்னியைத்
தொட்டு, நெய்யைப்பருகினால் சுத்தனாகிறான்; சவத்தைத்
தொட்டவன், சண்டாளன், சவதூமம், ரஜஸ்வலை இவர்களை

பிவாகீத்யம் விதிபுரிம் ரஜஸூதா | ஸுபுஷ்டி பூரித
தொவிபு : ஸூதம் கருகா விசுஷி' உதி ஸூரணாக் |

வராஸரொழி—

‘மெத்யுவுகூஸிதெயுதி : உணாஹலொகிவிசுயீ |
வனதாஹு ஸூரண : ஸுபுஷ்டி ஸவாலா ஜகூரலிஸெக்’
உதி | விதெயெபூதம் ஸூரணம் மெத்யு | தரு ஸூர
ரொவிதொ வுக்கெஸெத்யுவுகூ : ||

ஸவதெபூழி—

‘உணாஹம் வதிதம் ஸுபுஷ்டி ஸவகூஜகேவவ | உரு
கூரம் ஸூதிசாகம் நாரீ ஸவாலா : ஸூதகூவரெக்’ உதி ||

சுவஸம்வ :—

‘உணாஹவஸூபூதெ ஸவாஹாயாம் உஸூதெ வ
பொஷுஸூபூபூபூதிதூ கீவமாஹநகீவா கீவஸூபூதெ
ஸவாஹாயாம் ஸூகூணஸவாஹா உஸூதெ ஜெகூதி
ஷாம் உஸூதெ’ உதி || உவஸூபூதெ ஸத்யவாசீவமாஹ
நம் பூபூபூதித்யூ : ||

பராமஹணன் அறியாமல் தொட்டால், ஸ்நானம் செய்தால்
சத்தனாகுருன்’ என்று ஸ்நுதியிருப்பதால்.

பராசரம் :—சைத்யவ்ருகூதம், சவதூதம், சண்டாளன்,
ஸோமவிக்ரயீ இவர்களை பராமஹணன் தொட்டால் ஸசேல
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சைத்யவ்ருகூதம்=சம்சானத்தில்
வைக்கப்பட்டுள்ள வ்ருகூதம்.

ஸம்வர்த்தனம் :—சண்டாளன், பதிதன், சவம், அந்தய
ஜன், ரஜஸ்வலே, ஸூதிசை இவர்களைத் தொட்டால் ஸசேல
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர் :—சண்டாளனைத் தொட்டாலும், அவ
னுடன் பேசினாலும், அவனைப்பார்த்தாலும் தோஷ முண்டு.
அவைகளுள், தொடுவதில் ஸ்நானம் ப்ராயச்சித்தம். பேசு
வதில் ப்ராமஹணனுடன் பேசுவது ப்ராயச்சித்தம். பார்ப்பு
தில் ஸூரியன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுகளைப் பார்ப்பது
ப்ராயச்சித்தம்.

வாஸம்—

‘வணாடவதிதள டுவுடா நரம் வஸெது மாலாடி |
வாடவெதள வஸெது வுந்ஸெதெந ஸுஜி’
ஐதி ||

வணாடாடீநா வுவுயாநெ டெஸவரிசோணசோஹ
வராஸம்—

‘யுமம் யுமயுயம் வெவ துயுமம் வ வதுயு
மு | வணாடவதிதள டுவுடா நரம் வஸெது மாலாடி |
ததவஸெது வஸெது வுந்ஸெதெந ஸுஜி’
ஐதி || கயம்
குராக் = விவரீதகுராக் ||

யுமவரிசோணம் வெவதுவஸெதுவஸெதுவஸெதுவஸெது
யுமவரிசோணம் வெவதுவஸெதுவஸெதுவஸெதுவஸெது
யுமவரிசோணம் வெவதுவஸெதுவஸெதுவஸெதுவஸெது
யுமவரிசோணம் வெவதுவஸெதுவஸெதுவஸெதுவஸெது

வ்யாஸம் :—சண்டாளன், பதிதன் இவர்களைப் பார்த்தால்
மனிதன் ஸுருயணைப்பார்க்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்த
வுடன் இவ்விருவரையும் பார்த்தால் மறுபடி ஸ்நானம் செய்வ
தால் சுத்தனாகிறான்.

சண்டாளர் முதலியவர்களை விலக்குவதற்கு தேசத்தின்
அளவைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— சண்டாளன், ஸுருதிகை, ரஜஸ்வலை, பதிதன்
இவர்கள் விஷயத்தில் முறையே, நான்கு யுகம், மூன்று யுகம்,
இரண்டு யுகம், ஒரு யுகம் என்ற அளவுள்ள ப்ரதேசம் விலகு
வதற்கு அளவானதாம். அந்த அளவுக்குள் ஸமீபத்தில்
சென்றால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அறியாமையால்
தொட்டுவிட்டால், ஸ்நானம் செய்து ஸுருயணையும் பார்க்க
வேண்டும்.

இங்கு ‘யுகம்’ என்றதின் அளவு லோகவ்யவஹாரத்தால்
அறியப்பட வேண்டும் என்று மாதவீயத்திலுள்ளது. யுக
மென்பதற்கு நுகத்தடி என்று பொருள். தேரின் நுகத்தடி
ஒன்பது அடியுள்ளது, வண்டியின் நுகத்தடி எட்டு அடி
யுள்ளது என்கின்றனர் லௌகிகர்கள். சொல்லிய அளவுக்கு

வூநடி, சுஜாநாகு மாது ஸுஸெல் ஸுபிபாவலொகந
யிகரித்யுடி || வுசிவடுவடாஜஸுஸெல் து ஸவெலு
வூநடிதிலுஸெல் து வுதபுராஸகல வடுவெடாகு சூஷ
வடி ||

சுஜஸுஸெல் சிஜநவஜுரவி ஸுபடெ— ‘வூஷ
லு வாகுஜாதின வணாடு வதித தயா | சூதவாவி
வூதாந் நாரீ ஸுஷுடா ஸாந் ஸரிவரெசு || வணகல
டஸகடுவெவ ஆலிஸசு சிஸக தயா | ஆதிஸலு
சுரெசெனெவ சிஜந் து விய்யதெ’ உதி ||

ஸுத்யுனெ—

வணாஸு வதுஷஷிபடி ப்ரணாஸுதயடி |
ஆதிஸலடியவா தஸு சிஸுசிடிவரெசு || சுவிஜாதெ
நஜிஸுரெவ சிலவலுபா மூலெ | ஸுஷுட யலு
தடிஷுட நடிஷுட ஸலிகஷுடதெ’ உதி ||

ஸமீபத்திற் சென்றல் ஸசேல ஸ்நானம். அறியாமல் சரீரத்
தைத் தொட்டால் ஸுர்யதர்சனமும் அதிகம் என்பது
பொருள். புத்தி பூர்வமாய் அங்க ஸ்பர்சம் செய்தால்,
ஸசேலஸ்நானம், அகனி ஸ்பர்சம், ஆஜயப்ராசனமும் என்று
முன் சொல்லியதை அறிந்துகொள்ளவும்.

ஸசேல ஸ்நானத்தில் முழுக்கின் கணக்கும் சொல்லப்படு
கிறது—“சூத்ரன், அந்த்யஜன், சண்டாளன், பதிதன், ரஜஸ்
வலை இவர்களை ஸ்பர்சித்தால், முறையே, ஒன்று, பத்து, இரு
பத்திரண்டு, முப்பது, முப்பத்திரண்டு என்ற கணக்குடன்
முழுக்கைச் செய்யவேண்டும்” என்று.

மற்றொரு ஸ்மருதியில் :— சண்டாளனுக்கு அறுபத்து
நான்கு அடியும், ச்ரேணிக்கு இருநூறு அடியும் விலகவேண்
டும். அல்லது அவனுக்கு முப்பத்திரண்டு அடியாவது மனச்
சுத்திக்குத் தகுந்தபடி விலகவேண்டும். ரஜோநிர்கமம் தெரி
யாமல் ஸ்த்ரீ வீட்டில் தொட்டவஸ்து எதுவோ அது மட்டில்
தோஷமுள்ளதாகும். அவளுடைய ஸாமீபத்தால் மற்ற வஸ்
துக்கள் துஷ்டமாவதில்லை.

தம் | ஹட்டவதநகிரமெடு உ யபராஸம்வதிஷுதெ || துண
காஷாடிவாதெந கூபெ நானாரிதெ தயா | மொவாஅவு
(வீ) ஜதெவாஅவி ஸூநம் தகு நவிடிதெ' உதி ||

புறெதாஃ—

‘வஸூநானரிதஸம்ஸூபு ஸாக்ஷாஸூபெபா வியீய
தெ | ஸாக்ஷாஸூபெபா து யசுபெபாசுதம் ததுஸூநானரி
தெஅவி’ உதி ||

சுஜிராஃ—

‘யஸூ ஹாயா ஸ்வாகஸு ப்ராஹ்மணாஹ்யிரொ
ஹதி | தகு ஸூநம் புகுலீத வுதம் ப்ராஸு விஸு
ஜுதி || உணாஅவதிதயாயா ஸுபுஷா ஸூநம் ஸகிரா
ரெசு’ உதி ||

ஸுபுதிரதெ—

‘ஹாயாஸூபுவாகாஹெ ஸுபுஷா ஸூநம் ஸகிரா

லும், ஹட்டம் (கடைத்தெரு), பட்டணம் இவைகளின் மார்க்
கத்திலும் கூடியவரையில் ஒதுங்கவேண்டும். புல்களாலாவது,
கட்டை முதலியவைகளாலாவது, கவரினாலாவது மறைவுள்ள
இடத்தில், கோவால் வீஜனத்திற்குட்பட்டிருந்தாலும் ஸ்நா
னம் வேண்டுவதில்லை. (ஒரு பசு நின் னு வாலை வீசினால்,
அந்த அளவுள்ள தூரம் கோவால்வீஜன மெனப்படும்.

ப்ரசேதஸ் :— வஸ்தரத்தால் மறைத்துத் தொடுவதும்,
நேராகத் தொடுவதாகவே கருதப்படுகிறது. நேராகத்தொடு
வதில் எந்தவிதி சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, அதுவே வஸ்தரத்
தால் மறைத்துத் தொடுவதிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அங்கிரஸ் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் ச்வபாகனின் (நாய் மாம்
ஸத்தைப் புஜிப்பவனின்) நிழலை மிதித்தானே அவன் ஸ்நானம்
செய்து, நெய்யைப் புஜித்தால் சுத்தனாவான். சண்டாளன்,
பதிதன் இவரின் நிழலைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும்.

ஸ்மருதிரத்னத்தில் :— அந்த்யஜன், ச்வபாகன் முதலியவ

உளச வெவடிநாயடீகழிதீயவ்யுதிருகூராமமெ

ரெஸ் ! உகாஸிர்ஸக்ஷா டிஸ்ட்ரிக்ட் மாயாஷெஷா நவி
 டிஸ்ட்ரிக்ட் ஹதி ||

சுப ஸ்ரீ—

வனகராவாம் ஸுதிராஸுபுணாஸாதி யட்டா ஊவெசு ।
 ஸ்ராஸுணஸுத்ரு நிவஸநு ஸூநெந ஸுஸிதாதிபாசு' ஊதி ॥
 ஸாவாஸு ஹண ரெவஜாதி யட்டா ஸுபுணாஸுணாஸுட்டா

சுதனவ உநி, காயாழ—

தானெட்டி வல்லுர வளகவழிற் கலப்புசெய்யவந்த
வழி | கலப்புவல்லொருடனொன்றுக் குறையம் சிறியவா
சிறுகுறையம் || தானெட்டி = திருநெல்விட்டுக்கு ||

சுவஸம்ஸுவம்

சிவசுப்பிரமணியன் வாஸுதேவன் நான் நியமனம் செய்து
யிருக்கிறேன். தயவு செய்து கருணாகாஷம் ஷாமிலா தேவி உதவி

சு. த. ஹரதீசர்—

வெதிதலுணர்வுகொடுக்காமைவழிதகவழி

ரின் நிழலைத்தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். 40
அடிக்குமேல் நிழலின் தோஷமில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— ஒரு கிளையில் சண்டாளன் முதலியவன் ஏறியிருந்தால், ப்ராமஹணனும் அங்கிருந்தால், (தூரத்திலிருந்தாலும்) அந்தப்ராமஹணன் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாவான். கிளை என்றது இமமாதிரியான த்ரவ்யங்களைச் சொல்வதற்காக. அகையாற்றான்,

சந்திரிகையில் :— புற்களால் செய்யப்பட்ட ஒரே பாய்
முதலியதில், தொடக்கூடாதவருடன் சேர்ந்திருந்தால், அவ
ரால் நான் தொடர்படாததால் தோஷமில்லாதவனு யிருக்கின்
றேன், என்று நினைக்கின்றான் மூடன். (அவ்விதம் நினைப்பது
தவறு. அவன் துஷ்டனேயாம்.)

ஆபஸ்தம்பரோவேனில்:- ‘மூடஸ்வஸ்தரே + நிகாதேஷு’ என்கிறார். இதற்கு ஹிரத்திரின் வ்யாக்யானம் — “பதிதன், சண்டாளன், ஸூத்ரிகை, ரஜஸ்வலி, சுவத்தைத் தொட்டவன்,

ஷ்ஞுவஸுஸ-தெ ஸதெயொவஸுஸ-நாஹுஷ்ஜிஃ ஐதி
 மளதரீ: | தஷ்நிஷ்யெ ஐஷிஷ்யுதெ | ஸயந்தயாக்ஸந
 தயாவா ஸுஷு சுஷ்ண-ஃ வயாயாஷிஷ்ஜாத்ஸுஸுஸ: |
 வுஷொஷாஷிஷு ஐஸ-நாஷ்-நிவஸிஷ்: | யதூதீஸு
 கூதயா வயாயாஷிஷ்-நியாஷ்விவாமொ நஜூயதெ, ஸ
 ஶிஷ்: | ஶிஷ்ஸூஸாஸ ஸுஸுஸுஸுஷி ஶிஷ்ஸுஸுஸுஸ: | த
 ஶிஷ் வதிதாஷிஷ்ஸுயதெஷ்ஷாலீஷ்ஷு யாஷா சுஸிஷ்
 யத உவலிஸுஸ, நய தாஷ் ஸுஸுஸுஷ்ஷா ஸுயதெ
 ஶிஷ்ஷுத | யயா ஸுயத சுஷ்நாந் ஶிஷ்ஷுத ஸுயதெஷ்ஷாலீதி,
 கடுஷ்ஷ ஶிஷ்ஷுத | கடுஷ்ஷாலியெ லிஷ்யெ தக்ஷுஷ்ஷி
 நூய் ஸுயத-தெ | தயா துஷ்ணகாஷ்ஷுஷ்ஷு ஹ்ஷிஷ்
 நிவாதெஷ்ஷு தக்ஷுஷ்ஷி நூயொநஹ்ஷி' ஐதி ||

ஸாநஸ) நிதிதானாஸுதம் உதுவிஸுதிதெ

வெள்ளோடு வாழுவதாது வெஜினாது வெகாபதிக

அவனைத் தொட்டவன் என்ற இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேல ஸ்நானத்தால் சுத்தனாவான் என்றார் கௌதமர். அந்த விஷயத்தில் இது சொல்லப்படுகிறது. படுகையாகவோ, ஆஸனமாகவோ நன்றாய் விரிக்கப்பட்ட வைக்கோல் முதலியதின் குவியல் 'ஸ்வஸ்தரம்' எனப்படுகிறது. ரொம்ப ம்ருதுவாய் இருப்பதால் எதில் அடி நுனி என்ற விபாகம் தெரியவில்லையோ அது மூடம். அவ்விதமான ஸ்வஸ்தரம் மூடஸ்வஸ்தரம் எனப்படுகிறது. அதில் பதிதன் முதலிய அசுத்தர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது, சுத்தனான ஒருவன் உட்கார்ந்தால், அவர்களைத் தொடாமலிருந்தால், அப்பொழுது அவன் சுத்தனென்று நினைக்கவேண்டும். சுத்தனாயிருப்பவன் எப்படித் தன்னை சுத்தனாயிருக்கிறே நென்று நினைக்கின்றானோ அவ்விதமே நினைக்க வேண்டும். இவ்விதமான விஷயத்தில் தத்ஸ்ப்ருஷ்டி ந்யாயம் பாவர்த்திப்பதில்லை அவ்விதமே, பூமியில் புதைக்கப்பட்டுள்ள புல், கட்டை இவைகளின் விஷயத்திலும் தத்ஸ்ப்ருஷ்டி ந்யாயம் பாவர்த்திப்பதில்லை" என்று.

ஸ்நானத்திற்கு வேறு காரணமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது, சதுர்விம்சதிமத்தில் :— பெளத்தர், பாகபதர், ஜைனர்,

உள்ள வெறுதாய்க்கிதீயவழிதீராதாமலெ

காவினாநு | லிகெட்டாநு அஜாநு ஸுபுஷ்டா ஸமெனொ ஜெ
ராவெசெ || காவாலிகாண்டூ ஸம்புஸு பூணாயாரொ
யபிகொகிதீ' உதி ||

உநிகாயாடி—

‘ஜெநாநு வாயுவதாநு ஸுபுஷ்டா நொகாயதிகநா
லிகாநு | லிகெட்டாநு அஜாநு ஸுபுஷ்டா ஸவாஸா ஜெ
ராவெசெ || கவகீணிபுந ரீஜூ உ ஸுபுஷ்டா ஸாநெநஸு
ஜுதி | ஸுபுஷ்டா டெவகெ நெவ ஸவாஸா ஜெராவெசெ ||
டெவாஅபுநவரொ யஜூ விதாயீபு வதூரதயடி | ஸநெவ
டெவகெகொ நாசி ஹவகெவெஷு மஹிபுதீ' உதி ||

யகி:—

ஸுநா நெவ ஸவாகெந ரீததிஹபுநெநவா |
ஸுபுஷ்டா ருஜூ கவீபுத ஸமெனெ ஸாவநெ அஜி: || டு
ஸுநெ டுஜபுநஸுஸெபுஜுதிதெ ஸாநராவெசெ' உதி ||
கஜுதிதெ = ஸயாநஸுரகிதெராகெய ||

லோகாயதிகர், காபிலர், நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யும் ப்ராம்
ஹணர்கள் இவர்களைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும். காபாலிகர்களைத் தொட்டால் ப்ராணயாமமும்
செய்யவேண்டும்

சந்திரிகையிற்:— ஜைனர், பாசபதர், லோகாயதிகர்,
நாஸ்திகர், நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யும் ப்ராம்ஹணர், சூத்
ரர் இவர்களைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.
அவகீணி, அந்த்யஜன் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானத்தால்
சுத்தனாகிறான். தேவலகளைத் தொட்டாலும் ஸசேல ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும். எவன் பணத்தை வேண்டியவனாய், மூன்று
வருஷம் தேவபூஜை செய்கின்றானே, அவன் தேவலகன்
எனப்படுவான். அவன் ஹவ்யங்களிலும், கவ்யங்களிலும்
நிந்திக்கப்பட்டவன்.

யமன்:— நாய், ச்வபாகன், சவத்தைச் சுமப்பவன்
இவர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் உடனே ஸசேல ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும். துஷ்டஸ்வப்நம் கண்டாலும், தூர்ஜனனைத்
தொட்டாலும், படுத்திருக்கும்பொழுது ஸூர்யோதயமானா
லும், ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வ்யுத்யுதரெ--

‘வ்யுத்யுதரெ ருத்ரவ்யு திரேய்யம் ஸ்வாவா சுவ்யுத
ஸூத்ரி’ உதி ||

ஸம்வத்யு--

‘ஸ்வாவாஹ்வராநுஷ்டாந வ்யுகமோரீயாவாநராநு !
காககுகூடமுஷ்டாநஸு வ்யுத்யுத ஸூத்ரம் ஸ்வாவரெக்’
உதி ||

ஹாநீத்யு--

‘வாடகம் கூத்யுதம் காகம் ஸ்வஸ்யுதாயஸிவாவ்யுதாநு !
விதிபுத்ரேஸ்யஸாநாநி விஸ்வராஹ்வராஸூத்ரி || கவகீணீத்யு
நகீணீத்யு வ வ்யுத்யுத ஸூத்ரம் விதிபுதெ’ உதி ||

தெவீநவியு--

‘காககையுதகஸ்யுதநெ ஸூத்ரம் தீநுதகதீநுத்யுத
நீஷகரணெ ஸ்வெய்யஸூத்ரம் தீஹாவ்யுத்யுதிவிதெயுதீஸ்யு’
உதி ||

சுதிரா--

‘சுதிரா தீநுத்யு வானீஷம் வா யதா தெநவோதகம்

மற்றொரு ஸ்மருதியில் :- சிவநிர்மால்யத்தைத் தொட்டால்
ஸசேல ஸ்நானத்தால் சுத்தனாவான்.

ஸம்வர்த்தீ :- நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம், செந்
நாய், நரி, குரங்கு, காக்கை, கோழி, கழுகு இவைகளைத்
தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஹாரீதீ :- சாடகம், கோழி, காக்கை, நாய், நரி, பெண்
நரி, செந்நாய், சவப்புதை, சம்சானம், பன்றி, கழுதை,
அசுத்தன், அவகீர்ணீ, அந்த்யஜன் இவர்களைத் தொட்டால்
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

பைஷநவீ :- காக்கை, கோட்டான் இவைகளின் ஸ்பர்
சத்தில் ஸ்நானம். ஜலமில்லாமல், மூத்த மல விஸர்ஜனம் செய்
தால் ஸசேல ஸ்நானமும், மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் ஹோம
மும் விதிக்கப்படுகின்றன.

அங்கிரஸ் :- மல மூத்த விஸர்ஜனம் செய்தவன் ஜலமே

உள அ வெவடி நாயகீக்ஷிதீயஸ்யுதிசூக்தாவதெ

ஹவெசு | ஸாக்ஷா மஹேஷாடிகம் வஸூசு ஸதெவஸூ விஸு
ஜ்யுதி' உதி ||

ஸம்முதெ—

‘மௌஷாஸு ஸுஸு-கோதெ து ஸாடாக்ஷுகூலாஸ
யொம் | ஸுமெ வாஹுஸுமெ வாஹி ஸதெவஸூ நகோவ
ரெசு' உதி ||

கீநுஃ—

‘நாரம் ஸுஷுஷாஹி ஸதெவஸூ ஸாக்ஷா விபுரா வி
ஸுஜ்யுதி | சூவதெஷிவ து நிதெவஸூ மாகோமஹாக்ஷீ
க்ஷுவா' உதி ||

விஷுஃ—

‘ஹக்ஷுவஜி-ஃ வஹுநவம் கடிஸி ஸதெவஸூ உ ஸு
ஷா ஸாபாசு' உதி ||

ஸஸுஸெ-ஃ விஸெஷகோஹ சூவஸூஃ—

‘ஸுநொவஹத ஸதெவஸூவமாமெத பூக்ஷாஷு

கிடைக்காவிடில், பிறகு கிடைத்தபொழுது செளசத்தூடன்
ஸசேல ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— பல்லி, அரணை, ஒணன் இவைகளின்
ஸ்பர்சம் சுபத்திலானாலும், அசுபத்திலானாலும், ஸசேல
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

மனு :— ப்ராம்ஹணன், மனிதனின் பசையுள்ள எலும்
பைத் தொட்டால் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான். ஈயில்லாத
எலும்பைத் தொட்டால் ஆசமனம் செய்து, பசுவை ஸ்பர்
சித்து, அல்லது ஸுமூர்யணைத் தர்சித்துச் சுத்தனாகிறான்.

விஷ்ணு :— பக்ஷணத்திற்கு அர்ஹமல்லாத பஞ்சநக
ப்ராணியை ஸ்பர்சித்தாலும், பஞ்ச நகத்தின் (ஐந்துநகமுள்ள
ப்ராணியின்) ஈமுள்ள எலும்பை ஸ்பர்சித்தாலும் ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும்.

நாயின் ஸ்பர்சத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர் :— நாயால் தீண்டப்பட்டவன் ஸசேல
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது அந்த ப்ரதேசத்தை

வா தம்பெரு சித்திரா ஸ்ரீஸு வுநம் பூக்ஷாஷு வா
உளவாசுரீ பூயதொவவதி' உதி ||

வ்யவஸ்திதவிக்ஷோரயத || தயாசு சிதம் :—

உளவாஷு நாமெம் கருள சூக்ஷா யதஜ்ஜுவஹநுதெ |
ததூ ஸ்ரீநவியி: ப்ரோக்தா ஹ்யம் பூக்ஷாஷு வு
ததூ' உதி ||

விஷ்ணுரவி—

நாமெருய: கருளம் வாஸுநா யதஜுவஹநுதெ |
பூக்ஷாஷு ததவிஜாயு வுநராசுரீ ஸ்ரீதி || நாமெ
ருயிஷு-ஸுநாஸுபெஷா விஷ்வாசுரீஷுந வா வுநம் |
பூக்ஷாஷு சித்திரஜாமி ஸ்வெயம் ஸ்ரீநவியி' உதி ||

ஸாதாதவ:—

‘ருஜகஸுரீசுபெஷு வ்யாயஜாநொவஜீவிநள | நி
ணெ-ஜகஸுநிசுஸு நடுஸுஸுயுதிஷகஸுயா || சூபெஷு
ஸுயா ஸ்ரீயு ஸ்ரீசூக்ஷுடஸுயுதிருள | வுநெய-சுபெஷு
அலம்பி, அக்னியினால் தொட்டு, மதுபடி அலம்பி, கால்களையும்
அலம்பி, ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

இது வ்யவஸ்திதவிகல்பம். அவ்விதமே,

மனு :— நாபிக்குமேல், கைகள் தவிர எந்த அங்கமாவது
நாயால் தீண்டப்பட்டால் அதில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.
நாபிக்குக் கீழான அங்கமானால் அலம்புதல் விதிக்கப்பட்
டுள்ளது.

விஷ்ணுவும் :— நாபிக்குக்கீழுள்ள அங்கமாவது, கையா
வது நாயால் தொடப்பட்டால், அதை அலம்பி, அக்னியால் ஸ்பர்
சித்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். நாபிக்கு
மேல் நாயால் தீண்டப்பட்டால், அல்லது மலத்தால் ஸம்பந்
தப்பட்டால், மண்ணால் அங்கங்களை அலம்பி, ஸேசல ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும்.

சாதாதபர் :— வண்ணன், சக்கிவி, வேடன், வலையன்,
நிர்ணேஜகன், மாம்ஸவிக்ரயீ, நடன், சைலாஷகன், முகேபகன்,
நாய், ஊர்க்கோழி, பன்றி இவர்களால், தலையைத்தவிர எந்த

ஹ்யஷ்டம் ஸ்ராஸு ஸரிஸாவஜி-ஃ ஷிஜாதிஷு ॥ தொயெந
கூடாஷ்டம் க்ருகா குவாஹ்: ப்ருயதொபீதத்' ஐதி ॥

சுதூலி மூதா ஸாஹயபாசு சிரொமு மணம்
நாமெருகுஜ்-பாஜோவயகூணாய-பு ||

ஜாதுகணெழாவி

ஊட்டம் நானும் கள்ள சூகா யதனை வுபுரதெ
வநம் ! ஸாநந்தகு புகுவீத செஷம் புகுநாறு மூ
குகி' உதி || வநம் = வகந் ||

ശാസ്ത്രം :-

பாடியாகக் கொடுத்தவனாகவே வாழலாம் ! நா
மொருபுறம் நான் படிப்பதைப் போன்றதில்லை' உதி ||

ചുറുപ്പം:—

‘மாவலவாநரகோஜிபூரவரொஷாணாநாம் சமாநாநாநா
யா | ஸதிகரணாநாநிதேஜிம் வெ ஸுபுஷா ஸாநாநா ஸநெ
லகா’ உதி ||

அங்கம் தொடப்பட்டதோ அதை ஜலத்தால் அலம்பி ஆச
மனம் செய்தால் ப்ராமஹ்ணன் சுத்தனாகிறான். இங்கும், நாயு
டன் சேர்ந்திருப்பதால், தலையென்றது நாபிக்கு மேற்பட்ட
அங்கங்களையும் சொல்வதற்காம்.

ஜாதுகர்னரும்:— நாடிக்குமேல் கைகள் தவிர எந்த அங்கத்தையாவது பக்ஷி ஸ்பர்சித்தால், அப்பொழுது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்ற அங்கத்தையானால் அலம்பியதால் சுத்தமாகிறான்.

சங்கர்:— வீதியிலுள்ள சேறினாலாவது தண்ணியினாலாவது, எச்சில் (கோழை) முதலியதாலாவது நாபிக்குமேல் மனிதன் தொடப்பட்டால் உடனே ஸ்நானத்தால் சுத்தமாகிறான்.

வ்யாஸர் :— பருந்து, குரங்கு, பூனை, கழுதை, ஓட்டகை, நாய், பன்றி இவைகளின் மலத்தை ஸ்பர்சித்தால் ஸுசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

விஷ்ணு:—

‘சுருஷிநாமுமாம் மவெசு ஸூத ரோநாமுமாவவஸெசு
ஹம் | உலாஜ-ம்-நாமெஸூராதம் ஸூர டிரெஜ்யஸூதநெ
வியி:’ உதி ||

பிநு:—

‘வாஸெ வியாயகம் ஸூபூஷா ஸூகூர விஸூர விஸூ
ஜூதி | மொஜநெ கடுகாஸெ உ வியிரெஷ உஜாஹுத்:’
உதி || உதராஜஸூஸெ-க் கூரவபிநெவ, ரோஜ-பாரபிஷி
ஸூஸெ-க் கடு-க் கூவ-ஹுவஸூபஸெ-க்’ உதி ஸூஹஸூதி
ஸூரணாசு ||

சுருஷிகாஸெ ரோஜ-பாரஸூஸெ-க் நாமூசு: | தயாஉ
பிநு:—

‘ரோஜ-பாரஸெவ டீ-க் உ ரோநாதஸூ ஸூர ஸூ-வி:’
உதி ||

விஷ்ணு:— பாதம் முதல் முழங்காலுக்குள் மலத்தால்
ஸ்பர்சம் ஏற்பட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதற்கு
மேல் நாபிவரையிலானால் பகல் முழுவதும் உபவாஸமிருக்க
வேண்டும். நாபிக்குமேல் ஸ்பர்சிகப்பட்டால் மூன்று நாள்
உபவாஸமிருக்கவேண்டும். அமேத்ய ஸ்பர்சத்தில் இவ்விதம்
விதியாம்.

மனு:— ப்ராம்ஹணன் பூணையை வாலில் தொட்டால்
ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். போஜன காலத்திலும்,
கர்மானுஷ்டான காலத்திலும் இந்தவிதி சொல்லப்பட்டுள்ளது.
மற்ற அங்கங்களின் ஸ்பர்சத்தில் ஆசமனம் மட்டில், ‘கர்மா
னுஷ்டானம் செய்பவன் பூனை, எலி இவைகளை ஸ்பர்சித்தால்
ஆசமனம் செய்யவேண்டும்’ என்று ப்ருஹஸ்பதி சொல்லி
யிருப்பதால்.

மற்றக் காலத்தில் பூணையைத் தொடுவதால் அசுத்தி
யில்லை. அவ்விதமே,

மனு:— பூனையும், பரிமாறுகிற காண்டியும், காற்றும் எப்
பொழுதும் சுத்தமாம்

வராஸரொழி—

‘ரோஜபாரகிகாசீடவதஜ்ஜுரிடிடி—ராஃ । ரெஜ்ஜா
ரெஜ்ஜம் ஸ்யுஸனொழி நொஹிஷ்டம் சிநாஸ்யவீச’ உதி ॥
யஜாவாநாஸுஜனவ ஸாஜீநு ஸ்யுஸதி, தஜா
விஸெஷொ ரெவெநடிஸி—தம்—

ஸுவாகம் வதிதம் யாஜு சிநுதம் ஸவஜாஹக்ய ।
ஸூத்ரிகாஃ ஸ்ராவிகாஃ நாரீஃ ரஜஸா ய வரிவ்யுதாழ ॥
ஸகூகூடவராஹாஸு ஸாஜீநு ஸம்ஸ்யுஸு ரோநவஃ ।
ஸதெயஸ்யுஸிராஃ ஸூகா தஜாநீரெவ ஸுஜ்ஜி ॥ சுஸு
ஜாநு ஸ்யுஸெரெவதா நஸுஜ்ஜு யஜி ஸ்யுஸெசு । விஸு
ஜ்ஜுத்யுவவாஸெந தயா க்யுஜ்ஜுண வா வுநம்’ உதி ॥
ஸ்ராவிகா = ஸ்ராவஸ்யு காரயித் ॥

வனதஜ்ஜுவிவூதிவூஸுஸ—விஷயம் ॥ தயாஹ கூதிசு—
வாஸாஸ்யு—

உஹிஷ்டொழிநநாஹாஜ்ஜு ஸுஸொஹிஷ்டம் ॥

பராசரமம்:— பூணை, ஈ, பூசசி, விட்டில், புழு, தவளை
இவைகள் சுத்த வஸ்துக்களையும் அசுத்த வஸ்துக்களையும்
தொடுகின்றனவாயினும், அவைகளின் ஸ்பர்சத்தால் அசுத்தி
யில்லை, என்று மனு சொல்லியுள்ளார்.

எப்பொழுது தான் அசுத்தனாயிருந்து நாய் முதலியதைத்
தொடுகின்றனோ, அப்பொழுது விசேஷம் தேவலரால் காண்பி
விக்கப்பட்டுள்ளது.

சுவபாகன், பதிதன், அர்த்யஜன், உன்மத்தன், சவத்தைத்
தவறிப்பவன், ஸூதிசை, ஸ்ராவிகை, ரஜஸ்வலை, க்ராமத்தி
னுள்ள நாய், கோழி, பன்றி இவர்களை மனிதன் ஸ்பர்சித்தால்
வஸ்தரத்துடன் தலை முழுகினால் அப்பொழுதே சுத்தனாகிறான்.
அசுத்தர்களான இவர்களை ஸ்வயம் அசுத்தனாயிருப்பவன் ஸ்பர்
சித்தால் உபவாஸத்தால், அல்லது க்ருசரத்தால், சுத்தனா
கிறான். (ஸ்ராவிகை=ப்ராஸவம் செய்கிறவன்)

இது புத்தி பூர்வமாய் ஸ்பர்சித்த விஷயம். அவ்விதமே,
கூம்புராணம்:— அசுத்தனாயிருக்கும் ப்ராம்ஹணன் ஆசு

புரோகாரெவ ஜெவெசு ஸூகா மாயகுஷ ஸஹஸுக்ஷ ||
 உணாஹவதிதாஜீஸூ காஜாடிஸூஸூஸெஜிஜி : உவிஷு
 ஸூகு காவீ-த பூஜாவத்யு விஸூகெய' உதி ||

சுநெநெவாவிபூயெண விஷுநாவி—

‘சுநுஹிஷெந ஸூஸூஸெஷ ஸூநம் யெந வியீய
 தெ | தெநெவாஹிஷு ஸூஸூஸெஷ : பூஜாவதெந ஸூ
 கி’ உதி ||

வராஸநம்—

‘சுநுஹிஷெந ஸூஸூஸெஷ ஸூஸூ ஸூநம் வியீய
 தெ | தெநாஹிஷெந ஸூஸூஸெஷ : பூஜாவத்யு ஸூஸூ
 ரெசு || உவிஷுஹிஷு ஸூஸூஸெஷ ஸூநா ஸூஸூஸெஷவா
 ஹிஜி : உவொஷு ரஜீநீசெகாம் வஹமஷெந ஸூஸூகி’
 உதி || சுநுஹிஷு ஸூ விபூஸு சுநுஹிஷு ஸூஸூஸெஷ

மனம் செய்யாமல் சண்டாளன் முதலியவரைக் கவனிக்காமல்
 ஸ்பர்சித்தால், ஸ்நானம் செய்து, 1008-முறை காயத்ரியை
 ஜபிக்கவேண்டும். எந்த ப்ராம்ஹணன் தான் அசுத்தனாயிருந்து,
 சண்டாளன், பதிதன் முதலியவரை புத்தி பூர்வமாய் ஸ்பர்
 சித்தானே அவன் சுத்திக்காக ப்ராஜாபத்ய க்ருச்சரத்தை
 அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

இதே அபிப்ராயத்தினால்,

விஷ்ணுவம்:— உச்சிஷ்டனல்லாத எவனால் ஸ்பர்சிக்கப்
 பட்டதில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றதோ, அவனால் உச்சிஷ்ட
 னானவன் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்சரத்தால் சுத்த
 னாகுகான்.

ப்ராசாரி:— உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ரனால் ஸ்பர்சமானால்
 ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றது. உச்சிஷ்டனான சூத்ரனால் ஸ்பர்ச
 மானால் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்சரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். உச்
 சிஷ்டனல்லாத ப்ராம்ஹணனுக்கு, உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ர
 னின் ஸ்பர்சத்தில் ஸ்நானம்மட்டில். உச்சிஷ்டனான சூத்ரனால்
 ஸ்பர்சத்தில் க்ருச்சரம். உச்சிஷ்டனான ப்ராம்ஹணனுக்கு,
 உச்சிஷ்டனான ப்ராம்ஹணனால், அல்லது நாயினால், அல்லது

ஸூநகோத்ரம், உலிஷ்டசாதித்யஸ்வஸெக் கபுஷ்டம் । உலிஷ்ட
ஸூ அஜிஸ்யாதெந உலிஷ்ட நரிஜெந ஸூநாவா஽நுலி
ஷ்டசாதித்யேணவா ஸ்வஸெக் வனகழிநமீவவாஸஃ, வஹ
மவ்ரப்ராஸநம்பெதுயஃ ॥

ஸ்பூத, னரோ—

,வணாண் வந்திதம் ஸ்ரீநகரோக்கிராம ஸூத்ரிகாந்தயா ।
 ஐயுஷ்டாஹுத்யுநரெ ஸ்ரீநகரோக்கிராமஹுத்யுநரெ ஐயுஷ்டாஹுத்யுநரெ ॥
 உயிஷ்டவதிரொ விஷ்டு ஸூத்ரிகாந்தாவதிரொக்கிராமயா । கவ
 திரொக்கிராமயா ஸூத்ரிகாந்தாவதிரொக்கிராமயா ஸூத்ரிகாந்தாவதிரொக்கிராமயா
 ஐயுஷ்டாஹுத்யுநரெ ॥

உர அாஜஃ—

‘ஸாவெ ஸவமுஹம் மகிமா ஸ்ஸாநெ வா஽ஹரெ஽வி
வா ! சூதாரபுஹநம் க்ருகா ட்ருரெஸ்யா஽புஸுஸிஹ
வெஃ’ ஐதி || சூதாரபுஹநம் = சீததவிஷயவிநாவாஹி ||

உதாரணம்:—

செவ்வியனைய நாடி நின்று நான் நினைக்கா லாந் தோமெனக் ।
செவ்வியனென விழுந்து விழுந்து போவதெனம் லெனென ॥

உச்சிஷ்டனல்லாத சூதானால் ஸ்பர்சத்தில் ஒரு நாள் உப
வாஸமும், பஞ்சகவ்ய ப்ராசனமும் என்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸம்ருதியில் :— சண்டாளன், பதிதன், நாய், ரஜஸ்வலை, ஸ்ருதிகை இவர்களைப் போஜன மத்யத்தில் பார்த்தால், ஸ்நானம் செய்து, 'மானஸ்தோகே' என் ற ருக்கை ஜபிக்கவேண்டும். உச்சிஷ்டமான வாயையுடைய ப்ராம்ஹணன் சூத்ரன் முதலியவரைப் பார்க்கக்கூடாது. கவனமில்லாமல் பார்த்தால், அவருடன் புஜித்தவரைய் ஆவான்.

பரத்வாஜர்:— சாவத்தில சவக்ருஹம் சென்றாலும், ச்மசானத்திலோ நடுவிலோ ஆதாரவ்யஞ்ஜனம் செய்தாலும், தூரத்திலிருப்பவனாலும் அகத்தனவான். (ஆதாரவ்யஞ்ஜனம் = இறந்தவனைக்குறித்து அழுவது முதலியது.)

பிரசார்:— அஸ்தி ஸஞ்சயனத்திற்குப்பிறகு பத்துநாட்
களுள் அழுதால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பிறகு

ஸரிஸொ ரஹுக்ஷணம் ப்ரோக்ஷத் வொஹஸ்யரஹிதம் ஸ்யதத் |
 ரஜஸ்யூதா(ஹி)திஸம்ஸ்யஸெத் ஸூநநெவ கௌராகெ || ஸரிஸொ
 ராஹிஜநநா ஹாஸளஸாஹாஹக்ஷ்யதம் | கௌரஹஸ்து
 விஜெத்யொ வுயெயராகிளநிவஹநாஹ் | ஹதி |

நிதி தானாகவே வரவ——

தவ்வினாவதீநம் சுயபா ஐத்ரு மானெண்ட மாகு
வாநு | யடிஞ்சிஷ்குநாவாண் மாகுவாநாஸநாத்தம் ||
ஸூநம் ஸடிஃ புகுவீத ஸொண்டயா ஸபுயதொம
வெக்' ஐதி ||

ஸவனவ— (புகழ்பாநவ்யுதாபாபெடு) : டெஷா யலு
 லிஜெததி : ஸாகா ஜெவசு ஸ மாயதி : வலிதா : வெடி
 ராதா : மவா : ஸுஜெதாஹாநா : சிவாநஜெதா : ஸஜ
 செ : ஸசி : டிஹா : நா : ஹா : வி : ஸ : நா : ஹா : ஹா : வி : ஹா : வெசு : ॥

ப்ராம்ஹணனுக்கு ஆசமனம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சிசுவுக்கு ப்ரோகூணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பாலனுக்கு ஆசமனம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ரஜஸ்வலாதிஸ்பர்சத்தில் குமாரனுக்கு ஸ்நானமே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. பற்கள் முளைக்கும் வரை சிசுவாம், செளளம் வரையில் பாலன் எனப்படுகிறான். உபநயனம் வரையில் குமாரன் என்று வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர்.

வேறு நிமித்தமும் சொல்லுகிறார்,

பராசரே:—எந்தப் பாத்ரத்தில் புஜித்தானோ அதிலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டும் ஆசமனம் செய்யாமல் அந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்தால் உடனே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிடில் அவன் அசுத்தனவான்.

பராசரே:—செந்நாய், நாய், நரி முதலியவைகளால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன் ஸ்நானம் செய்து சுத்தமாகியதும், வேதமாதாவாகியதுமான காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். பசுவின் கொம்பிலுள்ள ஜலத்தால் ஸ்நானம், மஹாநதிகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம், ஸமுதர தர்சனம் இவைகளிலொன்றினால் நாயால் கடிக்கப்பட்டவன் சுத்தனாவான். வேதாத்யயனம் செய்து வித்யாவ்ரதஸ்நானத்தை ப்ராம்ஹணன் நாயால் கடிக்கப்பட்டவன் சுத்தனாவான்.

உஅச வெஷ்டாபரீகிதீயஸ்யுதிசுதூமலெ

வெஷ்டிஷாபுதஸூதம் ஸுநா டெஷ்டா திஜோ யதி | ஸஹி
 ரணோடிகெ ஸூகா வுதம் பூஸ்ய விஸுஷுதி || ஸபு
 தஸூ ஸுநா டெஷ்டா யஸ்திராசுரீவாவஸெச | வுதம்
 கூஸொடிகெ வீகா வுதஸெஷம் ஸரீவயெச || சுபுத
 ஸபுதொவாவி ஸுநா டெஷ்டா ஹவெஜிஜி | பூணிவா
 தாடிவெச வுதிதொ விபெபுஸுக்ஷுநிபுரீகிதீ || ஸு
 நாஸ்யுதாவதீயஸு நவெவிபுவிதஸு உ | சுஜி:
 பூக்ஷாஹம் பூபாசு திஜிநாசொவ(யுதிஷ)யுதிவநி ||
 ஸுநா து ஸூஸூணீ டெஷ்டா ஜிஸுபுகெந வுகெண வா |
 உதிதம் மூஹக்ஷுதம் டெஷ்டா ஸபுஸூலிஹிவெச || கபு
 ஷவகெச யடி லொரொ நபுஸ்யுத கபாஹம் | யாம் டிஸம்
 பூஜிதெ லொரீஸூம் டிஸம் ஹவயொகயெச || சுஸுஷுபூ
 ஷணகெ மூரெ ஸுநா டெஷ்டா திஜோதீ || வுஷம் பூ

கப்பட்டால் ஸ்வர்ணத்துடன் கூடிய ஜலத்தில் ஸ்நானம்
 செய்து, நெய்யை ப்ராசனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.
 வ்ரதானுஷ்டானத்திலிருக்கும் ப்ராம்ஹணன் நாயால் கடிக்கப்
 பட்டால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும் நெய்,
 குசோதகம் இவைகளை ப்ராசனம் செய்து, வ்ரதத்தின்
 சேஷத்தை முடிக்கவேண்டியது. வ்ரதமனுஷ்டிப்பவனானாலும்,
 அனுஷ்டிக்காதவனானாலும், நாயினால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹ
 ணன், ப்ராம்ஹணர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்களின் கண்களால்
 பார்க்கப்பட்டால் சுத்தனாகிறான். நாயால் மோக்கப்பட்டதும்,
 நாக்கினால் நக்கப்பட்டதும், நகங்களால் கீறப்பட்டதுமான அங்
 கத்திற்கு ஜலத்தால் அலம்புதலும், அக்னியால் ஸ்பர்சமும்
 சொல்லப்பட்டுள்ளது. நாய் அல்லது நரி, அல்லது செந்நாய்
 இவையால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீ, உதயமான க்ர
 ஹம், நக்ஷத்ரம் இவைகளைப் பார்த்தால் அப்பொழுதே
 சுத்தையாகிறான். க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் எப்பொழுதாவது
 சந்த்ரன் காணப்படாவிடில், எந்தத் திக்குச் சந்த்ரன் செல்கி
 ருளோ அந்தத் திக்கைப் பார்க்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்
 இல்லாத க்ராமத்தில், நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன்,
 உடனே ஸ்நானம் செய்து வ்ருஷபத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்

டக்ஷிணீகபத்ரு ஸடிகு:ஸூக்ஷா விஸூக்ருத்' ஐதி || வுக்=
 சூரணுகூர | சூலிஸெஷை வராஹாடியொ மூஹிஜெ |
 தெதெடி-ஷெ: ஸூக்ஷா மாயத்ருஷ்டுஸதம் ஜெவெக் | வஸ்தயூ
 வஸிடி-லிஷ்டிடி | வஸிடி-ஷூ மொஸுஜெஹாடகஸூநாடிக
 ராவரெக் | தத்ரு ஸுஜெஹாடகஸூநம்நாடி ஸுஜைவூரிநெ
 நொடிகெந் மாயத்ருா ஸதவாரகிவிதிநெந் லெவநடி |
 ஸுஜெஹாடகஸூந் வஜ்ஜிஷூந் வஸிடி-டிஸ-டநாநா டியஸி
 ஜெஹோதூஜெஹெநவா டிஸ்தாரதஜெந் வா வுவஸூ | வ
 வுதாவுதாவுமாவவி விபூநு பூணிவத்ரு தெநிபூ
 ஷிதள யடியோகூபூயஸிதூயரெணந் வூதிதள ஹதம் |
 யஸிநு மூரெஜி பூரஹணா நஸனி, தத்ரு பூரஹணபூணி
 வாதநிநீக்ஷணயொ:ஸூரெந் வுஷஹபூடிக்ஷிணஸூநெ டு
 ஷ்டெவூ | யஸூ ஸூநா ந டிஷெ, கிணு நாவிகயாஃஃ
 பூராத், ஜிஹயாஃவலீஃ, நெவெவ-டா விவிவிதம், வஸ்தெ

தால் சுத்தனாகிறான். இங்கு ஆதிசப்தத்தால் பன்றி முதலியவை சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளால் கடிக்கப்பட்டவன், ஸ்நானம் செய்து 108 - முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். இது அசுத்தவிஷயம். சுத்தனாகில் கோச்ருங்கோதக ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும். அதில் கோச்ருங்கோதக ஸ்நானம் என்பது, பசுவின் கொம்பில் ஜலத்தை நிரப்பி, காயதரியால் நூறுமுறை அபிமந்தரித்து அதனால் ஸ்நானம் செய்வதாம். ச்ருங்கோதக ஸ்நானம், ஸங்கம ஸ்நானம், ஸமுத்ரதர்சனம் இவைகளுக்கு உத்தம மத்யம அதம தாரதம் யத்தாலாவது, கடியின் தாரதம் யத்தாலாவது வ்யவஸ்தையை அறியவும். வ்ரதமுடையவன் வ்ரதமில்லாதவன் இருவரும், ப்ராம்ஹணர்களை நமஸ்கரித்து அவர்களால் பார்க்கப்பட்டால் யதாவிதி ப்ராயச்சித்தத்தால் சுத்தராகின்றனர். எந்தக் காமத்தில் ப்ராம்ஹணர் இல்லையோ அங்கு, ப்ராம்ஹண நமஸ்கார தர்சனங்களின் ஸ்தானத்தில், வ்ருஷப ப்ரதக்ஷிணமும் ஸ்நானமும் என்றறியவும். எவன் நாயால் கடிக்கப்பட்டாமல், மூக்கினால் மோக்கப்பட்டானோ அவனும், எவன் நாக்கினால் நக்கப்பட்டானோ அவனும், எவன் நகங்களால் கீறப்பட்டானோ

சுயொழி தம் முடிசை முகூட வஹிநா ஸநாவ
ஸாஜாவ ஸாநிதி பாயவ்யெ வுரவாது ||

ஸாதாதவொழி—

மேலாம் ஸுஜோதகஸ்தாநா நூஹாத்ஷுவஸஸ்திராக் ।
ஸுபிஶ்டரஸத்நாஅவதி சூநா தஷஸூவிஹத்வேக் ॥
சவந்தஸ்ப்ரதொவாதவி சூநாதஷஸூயொபொஅஜ்ஜஃ । ஹி
நஸெனோதகசித்ராந்து வ்யகம் ப்ராஸூ விஸ்ஸுதி' உதி ॥

ചെലിമു:—

பொழுதுண்டு முநா டிஷ்டி டீம் மகா வஸிஸு
மாடி | பொண்டாயிஸதம் க்ருகா வ்யுதம் ப்ராஸு விஸுஜி
தி' ஐதி

சுதிராஃ—

ஸ்ரீஹரஸ் சாநா ஐஷ்டி: திராடுருணெவ சாஸு
 தி | மஹஸ்யஸூ திராடுருண வனகாடுமநாழிடுமநாடு
 வானு || நாமெரநிஷ்டு-தா ஐஷ்டஸு தடுவ திமுணம்

அவனும், இம்மூவரும், அந்த இடத்தை அலம்பி, அக்னியால் சுடச் செய்தால் சுத்தமாகின்றனர், என்று மாதவியத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சாதாரணம் :— கோச்சுங்கோதக ஸ்நானத்தாலும், மஹாநதி ஸங்கம ஸ்நானத்தாலும், ஸமுத்ர கர்ச்சனத்தாலும், நாயால் கடிக்கப்பட்டவன் சுத்தனாவான். வ்ரத மனுஷ்டிப்பவனாயினும், அனுஷ்டிக்காதவனாயினும், நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராமஹணன், ஸ்வர்ணத்துடனும், ஜலத்துடனும் கூடிய நெய்யைப் பருகினால் சுத்தனாகிறான்.

வளிஷ்டர் :— நாயரல் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், ஸமுத்ரகையான நதியை அடைந்து ஸ்நானம் செய்து, 100 முறை ப்ராணாயாமம் செய்து, நெய்யைப் பருகினால் சக்தைகிறான்.

அங்கிரஸ்:— பரமஹசாரீ, நாயால் கடிக்கப்பட்டால் மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு சத்தனாகிறான். க்ருஹஸ்தனாகில் இரண்டு நாட்களால் சத்தனாகிறான்., அக்னிஹோத்ரியா

ஹவெசு ! தடுவ துமுணு வதெ ருதிதெவெசுவுது
மதுணு || கருவிதுருயொநெவெசு
விவெசு ! துமுணுது வநவெசு தயா புவதி
வது || புவதி து முநா டுவெசு வெசு
விவாதெவெசு ! யதா து துயுதெ வெசு : புவதி
ததா கயது || யா து துதெவெசு : தா து து
வெசு ! வெசுதெவெசு வு வுதா வுதெவெசு
முதி' உதி ||

கருணைதயாசு வுதெவெசு வுதா துதெவெசு
வருவாரு :—

ஹவெசு கருணை : வுதா து துதெவெசு
தெ ! கருணை துதெவெசு வுதா துதெவெசு
வுதா துதெவெசு : கருணை வுதா துதெவெசு

னால் ஒரு நாளால் சுத்தமாகுறன். நாபிக்குமேல் கடிக்கப்
பட்டால், அதுவே இரு மடங்காகும். முகத்தில் கடிக்கப்
பட்டால் அதுவே மூன்று மடங்காகும். தலையில் கடிக்கப்பட்
டால் அதுவே நான்கு மடங்காகும். கூத்தியன், வைசயன்,
சூதான் இவர்கள் நாயால் கடிக்கப்பட்டால் ஸ்நானத்தா
லேயே சுத்தமாகின்றனர். வானபாஸ்தனுக்கு இரண்டு
மடங்கு, ஸன்யாஸிக்கும்படியே. நாயால் கடிக்கப்பட்டால்,
பாம்புஹண ஸ்திரீ சந்தானிடத்தில் கண்ணைச் செலுத்த
வேண்டும். சந்தான் காணப்படாமலிருக்கும்போது பாயச
சித்தம் எப்படி? எனில், சந்தான் எந்தத்திக்கில் சென்றிருக்
கின்றானோ அந்தத் திக்கைப் பார்க்கவேண்டும். அதனால்
அவன் சுத்தையாகி, பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தையாகுறன்.

அருணைதயத்திற்கு முன் ஸ்நானத்தை நிஷேதிக்கின்றார்,

பாசுரர் :— ஸுபிரிய கிரணங்களால் சுத்தமாவதால் பக
வில் ஸ்நானம் புகழப்படுகிறது. ராத்ரியில் ஸ்நானம் பாசஸ்த
மல்ல. ராஹு தர்சனம் (காஹணம்) தவிர்த்து. ராஹு
தர்சனத்தில், ராத்ரியானாலும் ஸ்நானம், தானம், ஜபம்,
ஹோமம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். மற்றக்காலத்தில்

நெ | சுநுரா க்ஸுஸ் ராசு ஸுஸூதா வரிவஜுயெஸ்
உதி |

சுநு—

‘நவூநசூவரெஹுசூ நாதுரெ ந சூவாநிஸி |
நவூலொலிஸூஹாஜஸூ நாவிஜூதெ ஜூஸுயெ’ உதி ||
நவூநசூவரெஹுசூ கி ஷுஷூயுஷு ஸூநஸு நிஷெ
யம் | நாதுரெஹுஷுஷூயுஷு | நவூலொலிஸி,
ஸவாஸா ஜூராவிஸு’கி உசூவிஷயெ, பூதசூஷுநி
யோஸு ஸூதூநீயஸூநஸு, சுநுசூ யாஷுஹிசூசு சு
வூஸஸெஸெ வஹ ஸூநிசூயு— ||

வராஸு—

‘சூவாநிஸா து விஜூயா சூஷுஸூஹாஸு’ | பூ
ஷூஷுஸூஸிஸு யாஸு கிநவஸூஸூநசூவரெஸ்’ உதி || ஸு
தூ சூவாஸு | சுநுயா ‘ஸூஸூஸு கஸெ’ஸிசூநெ
ஸூஸூதெ ||

ராத்திரி அசுத்தம். ஆகையால் அதை (ஸநானுதிகளில்) வர்ஜிக்க
வேண்டும்.

மனு :— போஜனம் செய்தபிறகும், வ்யாதியுள்ளவனா
யும், மஹாராத்ரியினும், எப்பொழுதும் வஸ்தாங்களுடனும்,
அறியப்படாத ஜலாசயத்திலும் ஸநானம் செய்யக்கூடாது.
இங்கு, போஜனம் செய்தபிறகு கூடாதென்றது த்ருஷ்டார்த்த
மானஸநானத்தை நிஷேதித்தது. வ்யாதிஸ்தனாய் இருப்பவன்
கூடாதென்றது, அத்ருஷ்டார்த்தத்தையும் நிஷேதிப்பகாம்.
வஸ்தாங்களுடன் கூடாதென்றது, ‘வஸ்தாத்துடன் ஸநானம்
செய்யவேண்டும்’ என்று சொல்லிய விஷயத்திலும், காலையி
லும், மத்யாஹ்னத்திலும் செய்யும் ஸநானத்திலும் உத்தரீ
யத்துடன் ஸநானம். மற்ற யாத்ருச்சிகம் முதலியதில்
இடுப்பு வஸ்தாத்துடன் மட்டுமே ஸநானம் என்பதற்காம்.

பராசரர் :— ‘ராத்திரியின் நடுவினுள்ள இரண்டு யாமம் மஹா
நிசை எனப்படும். ப்ரதோஷ காலத்திலும். கடைசியாமத்தி
லும், பகலில்போல் ஸநானம் செய்யலாம்’ என்றார். இது
ஆபத் விஷயம். இவ்வித மில்லையென்றால் ‘பாஸ்காஸ்யகரை:
பூதம்’ என்பதுடன் விசூதிக்கும்.

ஷபிஸுநதெ—

சுவெயம் ஹி ஸஷா தொயம் ராசுள சிஷ்யபாசியொம் |
ஸூநம் தசு ந கூலீத ததெயவாஹிநகியாழ || சிஷ்ய
தொவாரொ சிஷ்யாராசுள கூயபாநாஹிநம்துயம் | ப்ரா
யஸிதீபதெ விபு : ப்ராஜாவத்யாஷிபிஹி' ஹி ||

வுஜிசீநம்—

சுராஜிம் ஷெவ சாராஜி வஸுநிநவநுஸுத்ய
ஹ | ஹகா வ்யாயள ஹ நஸுயாசு தெதெநாவி நிஸா
ஸுவி' ஹி ||

செயாதியிரவி—

நஸுயாசுதெவதீதெ சிஷ்யிம் விநிவத்யு ஹ |
சுநுபுஜி ஸுஹிஸு வஸுநி நவநிஸெஷஷெவதாம் || ந
ஸூந சிஷ்யாரொசு நாதுரொ நசிஷ்யாநிஸி' ஹி ||

காலாசுஸெஷவி—

சுநுபுஜெஷ வஸுநிஸு வ்யாயள ஹகாஜாநாம்

ஷித்திசன்மதத்தில் :— ராத்ரியில், நடுவான இரண்டு
யாமங்களில், ஜலம் பருகத்தகாத்து அப்பொழுது ஸ்நானம்
செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யக்கூடாது. மூத்ர
விஸர்ஜனம் மலவிஸர்ஜனம் செய்தால், மஹாராத்ரியில் எவன்
ஆசமனம் செய்யவில்லையோ, அந்தப் பராமஹன் ப்ராபச்சித்
தார்ஹனாகிருன். ப்ராஜாபத்யக்ருசரத்தின் பாதியை அனுஷ்
டிக்க அர்ஹனாகிருன்.

வ்ருத்தமனு :— பூஜிக்கத்தகுந்த தேவதையைப் பூஜித்த
பிறகும், பந்துக்களைப் பின் சென்று அனுப்பிய பிறகும்,
பூஜித்த பிறகும், வ்யாதியிலும், தைலத்துடனும் கூட ஸ்நானம்
செய்யக்கூடாது ராத்ரியிலும் ஸ்நானம் கூடாது.

மேதாதிதியும் ;— உத்ஸவம் முடிந்த பிறகும், மங்கள கார்
யத்தை முடித்தபிறகும், மித்ரர், பந்துக்கள் இவர்களைப் பின்
சென்று அனுப்பிய பிறகும், இஷ்டதேவதைகளைப் பூஜித்த
பிறகும், போஜனம் செய்த பிறகும், வ்யாதியுள்ள காலத்தி
லும், மஹாராத்ரியிலும் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

காலாதர்சத்திலும் :— இஷ்டனையும், பந்துக்களையும் பின்

நிஸி | உஷ்டம் ஷெவம் ஸசிஷ்யுய்யு வியாய உ சிஹோத்யு ||
விநா நிதிதம் நஸூயாக நிதிதேவ (ருமா) உ நாதா
ந: உதி |

காஜிநெநிதிதெ து ஸூநெ சிஹாநிஸ்யுபுநிஷி
கெ | தயாஉ ஸுதயுடலாரெ—

ந சிஹாநிஸி நித்யுடம் காஜிம் நெநிதிதகம்
ஹவெசி | ஸூயாது வுவிவடலூதொ நிஸ்யுஷெந ஜெந
ந உ || சுஸ்யுஸ்யுஷெந ஸூநம் நிஸ்யுஷெந ஜெந
உ | நடிநாநாஸிதெ ஸூயாக விஸெஷாநுஷ்யபாசியொ: ||
சுழிம் பூஜாயு வா ஸூயா சூவ்யாஹிஷு சிஹாஜெந | ஸூ
ஸூணாழிமவாசியெ ஸூநம் விஜூவ்ய வுசிசாநு | நிஸி
ஸூநம் உ ஷூநம் உ சுயடாடிநிம் ஸிஷிஷி' உதி |

சென்றனுப்பியபிறகும், வ்யாதியிலும், புஜித்தபிறகும், ராத்ரி
யிலும், இஷ்டதேவதையைப் புஜித்தபிறகும், மஹோத்ஸ
வத்தை முடித்த பிறகும், காரண மில்லாமலும் ஸ்நானம்
செய்யக் கூடாது. காரணமிருந்தாலும் வ்யாதியுள்ளவன்
ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

காம்யஸ்நானமும், நைமித்திக ஸ்நானமும், மஹாராத்ரி
யிலும் நிஷேதிக்கப்படவில்லை. அவ்விதமே,

ஸம்நுத்யர்த்தஸாரத்தில் :— நித்யஸ்நானத்தை மஹாநிசி
யில் செய்யக்கூடாது. காம்யஸ்நானமும், நைமித்திகஸ்நானமும்
செய்யப்படலாம். முன் ஸ்நானம் செய்யாதவன், நிசியில்
உஷ்டேணைக்கத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம். அஸ்ப்ருச்யரை
ஸ்பர்சித்தால் நிசியில் உஷ்டேணைக்கத்தால் ஸ்நானம் செய்ய
லாம். அஸ்தமயத்திற்குப் பிறகு நதியில் ஸ்நானம் செய்யக்
கூடாது. ராத்ரியின் நடுயாமங்களில் ஸ்நானம் கூடவே
கூடாது. வாயி முதலிய பெரிய ஜலாசயத்தில் அக்னியை
ஜ்வலிக்கச்செய்து, ப்ராம்ஹணர், அக்னி, பசு இவர் முன்னிலை
யில், ஸ்நானத்தை அறிவித்துச் செய்யலாம். நிசியில், ஸ்நானம்,
தானம் இவைகளை, அக்னியை ஜ்வலிக்கச்செய்து அதன்
முன்னில் செய்யவேண்டும்.

பிநு:—

‘ராஹுடிஸ்டுலஸ்கூரணி லிவாஹாத்யபவூசிஷு |
ஸூநதாநாஹிகம் கூபடா ஹிஸி காஜிவ்ரதெஷு’ உதி ||
சுத்யம் = ராணடி || வூசி: = ஐநநடி ||

யொமயாஜுவதெஜாவி—

‘முஹனொஹாஹலஸ்கூரணிபாசூக்-புபுஸவெஷு
உ | ஸூநம் நெநிதிகம் ஜெயம் ராசூவவி தஹிஷுதெ’
உதி || சூகிடி: = ராணடி ||

வராஸரொவி—

‘வூசூஜநுமி யஜெ உ தயா ஸஸ்கூபிணெ ரவெ: |
ராஹாஸு டிஸ்டுநெ ஸூநம் பூஸலும் நாந்யா ஹிஸி’
உதி || யஜெ: = சுவஹ்யம் ||

லவனவ ராசூள உணாஹாஹிஸுஸெட் ஸூகிபாஹ—
சூலம் மதெ யஹ ஸூபிஸெட் உணாஹம் வதிதம் ஹிபடி |
ஸூபிதிகாம் ஸூஸாதஸெவ கயம் ஸூகிவிட்யதெ || ஜா
தவெஹுஸுவணம் உ ஸொபிபாமம் விதொக்ய உ | ஸூவா

மனு:— க்ரஹணம், ஸங்க்ரமணம், விவாஹம், மரணம்,
ஜனனம், காம்ய வ்ரதங்கள் இவைகளில் ராத்ரியிலும் ஸ்நா
னம், தானம் முதலியதைச் செய்யலாம்.

யோகயாக்ருவல்க்யநம்:— க்ரஹணம், விவாஹம், ஸங்
க்ரமணம், யாத்ரை, மரணம், ஜனனம் இவைகளில் செய்யும்
ஸ்நானம் நைமித்திகமாம் அதை ராத்ரியிலும் செய்யலாம்.

பராசரம்:— புத்ராஜன்மத்திலும், யாகத்திலும், (அவ
ப்ருதம்) ஸூர்ய ஸங்க்ரமணத்திலும், ராஹுதர்சனத்திலும்
ராத்ரியில் ஸ்நானம் ப்ராசஸ்தமாகும். மற்றக் காரணத்தால்
செய்யக்கூடாது.

ராத்ரியில் சண்டாளாதி ஸ் ப ர் ச த் தில் சுத்தியைச்
சொல்லுகிறார்,

பராசரே:— ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு, சண்டா
ளன், பதிதன், ஸூதிக்கையான ஸ்திரீ இவர்களை ஸ்பர்சித்த
வனுக்கு எவ்விதம் சுத்தி விதிக்கப்படுகிறது? (எனில்) அக்னி,

உகச. வெவடிநாயகீகதிதீயவ்யுதிசு-கூராமலெ

ணாநுததெழுவ ஸூநம் க்யூதூ விஸுஜிதி' ஊதி || ஸூகூ
உபகூ ஸொரோவினொகநீபம் | தடிமாவெ வஹிம், தடிமா
வெ ஸுவணபூ, தஸ்யூபூமாவெ ஸொரோம-ம் | ஊதெ
ஷாரிந்யூதரீம் வினொக்யூ வினொபூநாஜூதம் ஸூயாதித்யூ
ப-ம் ||

நாதிவூநெ து விஸெஷராம யரீ:-

விவூ: ஸூபெஷா நிஸாயாந்தூக்யூயா வதிதெந
வா | டிவாZZநீதெந தொபெந ஸூவபெடிஸுஹியள்'
ஊதி || தொபெந ஸூண-ஸஹிதெநதி ஸெஷம் ||

தயா உ வராஸார:-

டிவாZZஹூதம் து யதொயம் க்யூகூ ஸூண-புதம்
து தகி | நாசூள் ஸூநெ து ஸூபூபெஷ ஸூயாதிநூ
ஸஹியள்' ஊதி ||

ஸுவர்ணம், சந்த்ரனின் மார்க்கம் இவைகளைப் பார்த்து, ப்ராம்
ஹணர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்நானம் செய்தால்
சுத்தனாகுறான், சக்லபகூத்தில் சந்த்ரனைப் பார்க்கவேண்டும்.
அவனில்லாவிட்டால் அகனியைப் பார்க்கவேண்டும். அக்னி
யில்லாவிடில் ஸுவர்ணம், அதுவுமில்லாவிடில் சந்த்ரனின்
மார்க்கம், இவைகளுள் ஒன்றைப் பார்த்து, ப்ராம்ஹணர்களால்
அனுமதிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டு மென்பது
பொருள்.

ராத்ரி ஸ்நானத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யமன் :- ப்ராம்ஹணன், ராத்ரியில், ரஜஸ்வலையினாலா
வது, பதிதனாலாவது ஸ்பாசிக்கப்பட்டால், பகலில் கொண்டு
வந்த ஜலத்தினால், அகனி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும். ஸ்வர்ணத்துடன்கூடிய ஜலத்தினால் என்று சேர்க்க
வேண்டும். அவ்விதமே,

பராசரர் :- ராத்ரியில் ஸ்நானம் நேரந்தால் பகலில்
கொண்டுவந்த ஜலத்தை ஸ்வர்ணத்துடன் கூடியதாய்ச் செய்து,
அதனால் அக்னி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

செவ்வொரு—

‘பிவாழ்ஹுதெஜுதெய்ஸூநம் திஸி கூயடாஹி
தூதம் | திகழிவு உ ஸுவணம் வெ ஸுஹிபாவு உ வா
வகடு’ உதி ||

காதாயந்—

‘புவெஸாசுருணஸூபு ந ராசுள ஜுமுக
ரெசு | சுநுசு யாஜிஉதெவம் தசுவெஸு ஸூநரிஷுதெ’
உதி || யாஜொயாஜிஉதி ஸிதகொசுரணாடிநுசு ராசுள
ஜமம் நொசுரெசு | தசுவெஸு ஜமெ ஸூயாதித்யம் ||

சுதூவி லிஸெஷிசாம வராஸரம்—‘யடி மெமெ ந
தொயம் ஸூ தாவயுஹி கயம் மவெசு | யாஜொயாஜி
உதெண மூஹியாடிமிஸுஹியன் || ராசுள மூஹாம்ஸுஹி
வசுதம் பிவா வசுதம் மானுதா | சுநெநெவ லிஸு
செத தயா ராசுள யயா பிவா’ உதி ||

தேவலநம்:— ராத்ரியில் ஸைமித்திக ஸ்நானம் நேர்ந்
தால், பகலில் கொண்டு வந்த ஜலத்தில் ஸ்வர்ணத்தைச் சேர்த்து
அதனால், அசுனி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனர்:— ராத்ரியில், ஜலத்தில் வருணன் பாவே
சித்திருப்பதால் ஜலத்தை எடுக்கக்கூடாது, ‘தாம்ன:’ என்ற
மந்த்ரத்தைச் சொல்லாவிடில். அங்கிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நா
னம் செய்யவேண்டும். ‘தாம்னோதாம்ன:’ என்ற மந்த்ரத்
தைச் சொல்லாமல் ராத்ரியில் ஜலத்தை எடுக்கக்கூடாது.
அங்கிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்பது
பொருள்.

இதிலும் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர்:— வீட்டில் ஜலமில்லாவிடில், அப்பொழுது
எப்படி சுத்தி ஏற்படும்? ‘தாம்னோதாம்ன:’ என்ற மந்த்ரத்
தால் அசுனி ஸன்னிதியில் ஜலத்தைக் காணிக்க வேண்டும்.
ராத்ரியில் காணிக்களின் கிரணங்களால் ஜலம் சுத்தமாகி
வருகிறது. பகலில் ஸூர்யனால் சுத்தமாகின்றது. இந்த மந்த்ரத்
தால் காணிக்கைத் தால் பகலில்போல் ராத்ரியிலும் சுத்தமாகின்றது.

உகை வெஷ்டாபதீகதிபஸ்யுதிசுடாஹதெ

ஸம்வதஃ—

‘கவொ திஸி ந மஹீபாஹுணநவி கஹத | உஜ்
த்யாழிசுபயபாஸாநா யாஜோயாஜி உதீர்பெசு’ உதி ||

ரீரீவி:—

‘ஹிவாஃஃஹுததா யதொயம் மஹெயஸ்ய ந விஷு
தெ | ப்ரஜாஸ்யாழி தத: ஸாபாசு நஹீவ-ஹரிணீஷ-வ’
உதி ||

காஸாஹஸெ—

‘நிதித்தொஃவி நஸாபாசு நாசுள நஹாஃ ஹிவாஃஃ
ஹுதெ: | தஜெஹெஹுஹாவெதா ஸுண-ஃ கதிவா தஃ
ஹவி | ப்ரஜாஸ்ய வஹி ஹெணெ-ஃ தஹாவெ ஸஜநகஸு |
சிஸாஹுதெஹெ-ஃ ஸாபாஹி தி ஸாஸ்தீயநிஸுய:’ உதி ||
உதி நெநிதிஹுநஸு ||

ஸம்வர்த்தி:— ஜலத்தை ராதிரியில் க்ரஹிக்கக்கூடாது.
ஒருகால் க்ரஹிக்கும்படி நேரந்தால், அக்னியை எடுத்து
ஜலத்தின்மேல் பிடித்து ‘தாமதேனாதாம்ன:’ என்ற மந்த்ரத்தை
உச்சரிக்கவேண்டும்.

மரீசி:— எவனது க்ருஹத்தில் பகலில் கொண்டு வந்த ஜலம்
இல்லையோ, அவன் அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து அதன்
ஸன்னிதியில் நதி, புஷ்கரிணீ இவைகளில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

காலாதர்சத்தி:— நிமித்தம் நேரந்தாலும் இரவில் நதி
யில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. பகலில் கொண்டு வந்த நதி
ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதில்லாவிடில்,
நதியின் ஜலத்தில் ஸுவர்ணத்தைப் போட்டு, அதன்
ஸமீபத்தில் அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும். அதுவுமில்லாவிடில் மந்த்ரத்துடன் ராதிரி
யில் கொண்டுவரப்பட்ட ஜலத்தினால் ஸ்நானம் செய்யவேண்
டும் என்பது சாஸ்த்ரத்தின் நிச்சயமாம்.

நைமித்திகஸ்நானம் முற்றிற்று.

சுய ஸுஹணலாநட ।

ஸுஹணலாநடகூடூம் ஸுஹாஹாநதெ—

‘ஸுஹாஸூநம் ஸுஹலீத ஸுஹணெ ஸுஹலூபய-
யொம் । ஸுஹாநடீஷு(வ)ஸாநஸூஸூ ஸூநம் சுய-தாடியா
லிபி’ ஁தி ।

ஸஹ:—

‘ஸாவீகூவதடாகெஷு ஸிரிபுஸுலணெ஁லி வா ।
நடியா நதெ ஷெவலாதெ ஸுஹலீஷுஹுதாஸூநி ॥
உஷெஷாகெந வா ஸூயாசு ஸுஹணெ ஸுஹலூபய-யொம்’
஁தி । உஷெஷாகஸூநா ஸாதூஸலீஷயடி ॥ ‘சுவிதூகிர
ணெ: வ-தூதம் வ-ந-வ-தூதம் வ ஁ஹிநா । சுதொ ஸூ
ஸூதூஸூ: ஸூயாசு ஸுஹணெ஁லு஁லாரிணா’ ஁தி
ஸூஸூ ஸுஹணாசு ॥

ஸுஹாஸூ:—

‘ஸுஹ-ஹம் ஸுஹாஸூ: தொயம் ஸாஹஸூஸூ ஹிவாகஸூ ।

காஹண ஸ்நானம்.

காஹண ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில்:— சந்த்ராஹணம், ஸூர்யகாஹணம்
இவைகளில், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது
வேறு மஹாநதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

சங்கர்:— வாபி, கூபம், தடாகம், மலையறுவி, நதீ, நதம்,
தேவகாதம், ஓடைகள், எடுத்துவைத்த ஜலம், உஷ்ணோதகம்
என்ற இவைகளிலென்றில் சந்த்ராஸூர்ய காஹணங்களில்
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். உஷ்ணோதக ஸ்நானம் வ்யாதி
யுள்ளவனைப்பற்றியது. “பகலில் ஸூர்ய கிரணங்களால் சுத்த
மாகியதும், மறுபடி அக்னியால் சுத்தமாகியதுமாயுள்ளது
உஷ்ணோதகம். ஆகையால் பிணியாளன் காஹண காலத்தி
லும் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம்” என்று
வ்யாக்ர வசனமிருப்பதால்.

பராசரர்:— ஸூர்ய காஹணத்திலும், சந்த்ரா காஹணத்தி

உக அ வெவடிநாயகீகிதீயஸுதீரூகூவமெ

லொரிமுமெ தமெய்வொகூம் ஸூநடாநாடிகுடீலு' உதி !

வூலொழவி—

‘லவ-ம் மஜாஸரிம் தொயம் லவெ-ம் ஸ்ரஹஸரி அஜா: |
லவ-ம் மூரிஸரிம் டாநம் ம-ஹனெ மஜூலூப-ம்யொ:’
உதி !

ஸாநகம்—

‘ஸூப-ம்நூ து ஸரிநி ஸூ: லவ-ம்ஹம்மாஸி
மூதமெ | கூபஸூநூவி லொரிக-ம் ம-ஹனெ நாசு
லம்ஸய:’ உதி !

ரிக-ம்னெயம்—

‘ஸீ தரூவொடிகாசு வுண்ணம் வாரகூபவொடிகாசு |
மூரிஸூரிமூதாசு வுண்ணம் ததம்ப்ரஸூவனொடிகுடி |
ததொழவி லாரலம் வுண்ணம் ததம் வுண்ணம் நஜீஜமடி |
தீய-ம்தொயம் ததம் வுண்ணம் ரிஹாநடிம்வா வாவநடி ||
ததலூதொழவி மஜாஸம் வுண்ணம் வுண்ணலூதொ
ரம்வாயி:’ உதி !

தும் ஸ்நானம் தானம் முதலிய கர்மங்களில் எல்லா ஜலமும்,
கங்கைக்கு ஸமமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வ்யாஸும் :— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹண காலத்திற் ,
எல்லா ஜலமும் கங்கைக்குச் சமமாகவும், எல்லா வேதியரும்
ப்ரம்ஹாவுக்குச் சமமாகியவர்களாகவும், எல்லாதானமும் பூமி
தானத்திற்குச் சமமாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சௌனகர் :— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹண காலத்தில் பூமியில்
கிணற்றிலுள்ள ஜலம் முதல் ஸகல ஜலங்களும், கங்கைக்குச்
சமங்களாகின்றன. இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— சிதஜலம் உஷ்ணோதகத்தைவிடப்
புண்யம். தாழ்ந்த ஜாதீயனின் ஜலத்தைவிடப் பிறனின் ஜலம்
புண்யம். பூமியிலுள்ள ஜலம் எடுக்கப்பட்டதைவிடப் புண்யம்.
அதைவிட மலையருவியின் ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸரோஜலம்
புண்யம். அதைவிட நதீ ஜலம் புண்யம். அதைவிடத் தீர்த்த
ஜலம் புண்யம். அதைவிட மஹாநதீ ஜலம் புண்யம். அதை
விடக் கங்கா ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸமுத்ரம் புண்யமாம்.

வருவலிஷ்டம்—

‘மவாஃ கொடிபுறாநெந ஸரீரத்தெந யசு மவழி |
மஜாஸாநெ தசு மவம் ஸ்ரா சூரமும்புலெ கிஸாகரெ ||
கிவாகரெ வுநஸுரு கஸஸஜ்ஜிசூரமுகு || வருவலி
யுருமெ வெவெ யொவ்வொமெத ஜாஹ்லீஸ் | ஸ ஸாத
ஸவகீயெபுஷு கிசியபுபுதெ சிஹீஸ்’ உதி ||

யரு க்ஷாவி ஜெம ஸாநாகரணெ யுருவாயசாஹ
வலிஷ்டம்—

‘முஹணெ ஸங்குரெ வாசவி நஸாயாஜிஜி சாமவஃ |
ஸவஜந்நி கௌஷீ ஸ்ரா சூரமும்புலெ வ ஜாபதெ’ உதி ||

ஸாதாதவஃ—

‘ஸாநம் ஸாநம் தயா ஸாஸு கநகம் ஸாமுபுபுதெ’
உதி ||

வருத்தவலிஷ்டம்:— சந்திர கரஹணத்தில் கங்காஸநானம்
செய்தால், கோடி பசுக்களை விதிப்படி தானம் செய்தால் எந்தப்
பலனோ அந்தப் பலனுண்டாகும். ஸூரிய கரஹணத்தில்
கங்காஸநானம் செய்தால் முன் சொல்லிய பலனே பத்து
மடங்கு அதிகமாகும். சந்திர ஸூரிய கரஹண காலத்தில்
எவன் கங்கையில் ஸநானம் செய்கின்றானோ அவன் ஸகல தீர்த்
தங்களிலும் ஸநானம் செய்தவனாகிறான். அவன் பூமி முழுவ
தும் ஏன் சுற்றவேண்டும்.

எந்த ஜலத்திலாவது ஸநானம் செய்யாவிடில் பாத்ய
வாயத்தெச சொல்லுகிறார்,

வலிஷ்டம்:— கரஹணத்திலும், ஸங்கரமணத்திலும்,
மனிதன் ஸநானம் செய்யாவிடில் ஏழு ஜன்மங்களில் குஷ்ட
ரோக முடையவனாகவும், துககத்தை யடைபவனாகவும் ஆவான்.

சாதாதபர்:— கரஹணகாலத்தில் செய்யும் ஸநானம்,
தானம், சாதாதம் இவை அனந்தமாய் ஆகும்.

சுரு ஹிரண்யநாசெந வா ன்ராகம் காய-டாக ! தரா
ஹ வெவாயயநம்—

சுனாஹாவெ ஶிஜாஹாவெ புவாவெ வுருஜநதி !
ஹெந்ராகம் ஸம்மு ஹெ வ காய-டாவு மிடி ஸுநெவஹி'
ஹி !

வ்யாஸம்—

சுவடிநதள தீயெ-ட வ மு ஹணெ ஹுஸுமிய-
யொம் ! ஸுந்ராகம் ஶிஜா ஶிஜா ஹுமிடி ஶிஜா ஶிஜா ஶுநெவஹி'
ஹி !

நெவலம்—

யயா ஸாநம்வ ஶாநம்வ ஸுமிய-டஸ்ய மு ஹணெ ஶிவா !
ஸொநிஸ்யாவி தயாநாசுள ஸாநம் ஶாநம் விய்யதெ'ஹி !

யசு மு ஹணநிதி திராஸளவடி, தசு ஸாநெந நிவ
த-டி ! தடிசுதம் ஸுஸாணவாராணெ—

சுஸளவம் ஜாயதெ நுணாம் மு ஹணெ ஹுஸுமி

இக்காலத்தில் ஹிரண்யத்தாலாவது ஆமக்தாலாவது
ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர் :— அன்ன மில்லாவிடினும், ப்ராம்ஹணர்
இல்லாவிடினும், ப்ரவாஸத்திலும், புத்ரஜனனத்திலும், க்ர
ஹணகாலத்திலும், ப்ராஹணன் ஹிரண்ய ச்ராத்தம்
செய்யவேண்டும். சூத்ரன் எப்பொழுதுமே ஹிரண்ய
ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும்

வ்யாஸர் :— ஆபக்காலத்திலும், அக்னியில்லாவிடினும்,
தீர்த்தத்திலும், சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களிலும் ப்ராம்ஹ
ணன் ஆமச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். சூத்ரன் எப்பொழு
துமே ஆமச்ராத்தம் செய்யவேண்டும்.

தேவலர் :— ஸூர்ய க்ரஹணத்தில், பகலில் ஸ்நானமும்,
தானமும் எ ப் ப டி விதிக்கப்பட்டுள்ளவோ, அப்படி சந்த்ர
க்ரஹணத்தில் ராத்ரியிலும் ஸ்நானமும், தானமும் விதிக்கப்
பட்டுள்ளன.

க்ரஹண நிமித்தமான ஆசௌச மெதுவோ, அது ஸ்நா
னத்தால் நிவர்த்திக்கத் தகுந்தது. அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ப்ரம்ஹாண்ட புராணத்தில் :— சந்த்ர ஸூர்யர்களுக்கு

யுயெய் | ராஹுஸுஸெயு தயெய்ஸூகா டாநாடிள கலு
தெ நர: || ஸவெயுஷாரெவ வணயாநாஃ ஸுதிகஃ ரா
ஹுடிஸுயெ | ஸூகா கடிராணி கலீயுத வகூரிஹ் விவ
ஜுயெய்' ஹி || ஸுஹணகாடு யசு வகூரிஹ், ததூ
வய்வா, தசு ஸுதிககாஹ் | ததூ ஸுராடிவி நஹுஜீ
தெதூயு: ||

வயுவலிவ:—

ஸவெயுஷாரெவி வணயாநாஃ திரிதஃ ராஹுடிஸு
யெ | ஸவெயுதஃ ஹவெய் ஸூநஃ ஸுதிககாஹ் வஜு
யெய்' ஹி ||

வூவூவாடி:—

ஸூதகடிவாரிதூமொ ராஹுராநுதூ ஸுதிக
கெ | ஸுதிக கடிராணி ததூயு ஸூநதஸூயிரிவூயாசு'
ஹி ||

ராஹு ஸ்பாரச்மான க்ரஹணத்தில், மனிதர்களுக்கு ஆசெள
சம் உண்டாகின்றது. அக்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால்
மனிதன் தானம் முதலியதில் அர்ஹனாகிறான். எல்லா வர்
ணத்தினருக்கும் க்ரஹணத்தில் ஆசெளசம் உண்டாகிறது.
ஆகையால் ஸ்நானம் செய்து கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.
பக்வமான அன்னத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். 'க்ரஹண
காலத்திலோ, அதற்கு முன்போ பக்வமாகிய அன்னமெது
வோ அது ஸுதிககாஹ் அதை க்ரஹணத்திற்குப்பிறகும்
புஜிக்கக்கூடாது' என்பது பொருள்.

வ்ருத்தவளிஷ்டர்:— எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் க்ரஹ
ணத்தில் ஆசெளசம். ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.
ஸுதிககாஹ் தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்ரபாதர்:— க்ரஹண நிமித்த ஸுதிகம் தவிர மற்ற
ஸுதிகத்தில் ஸ்மார்த்த கர்மங்களை வர்ஜிக்க வேண்டும்.
ச்ரௌத கர்மத்தில் அக்காலம்மட்டில் ஸ்நானத்தால் சத்தியை
யடைவான்.

ஜநரீரணநிதிதாஸளவவாநவி ஸூநகூயபாதிதா
ஹ வலிஷ்டம்—

உநுஸூபிபுதமுஹ ஸூபா தூதகெ ஸூதகெ
உவி வா | சுஸூயீ தூதூபாஹி ஸூயீ தூதூபாநவிந்
தி' உதி || சுத ஸூநம் பூபாஹிநாஹிபவகூணம் ||

சுதவவாஹிநாம்—

ஸூவெபு வணபாஸூபிதகெஉவி தூதகெ ராஹு
பூபுதமு | ஸூபா பூபாஹி பூபுதமுபூபாஹி பூபுதமு
விவதிபுதமு || ஸூபுதமுபூபுதமு ஹணம் யாவ தூவகூ கூ
யபாஹிபாஹி || ந ஸூவெஹி ஹுஜீத ஸூபா ஹுஜீத
சோகூபாஹி' உதி ||

கூபுநிணபுதமு—

ஹெநிதிதகூதூ சுதபூபுதமு ஹணம் உநுஸூபிபு
பூபுதமு | யாவ பூபாஹி வாவவாநாஹி நாரகீ ஸூபுதகூ

ஜனனமாண நிமித்தமான ஆசெளசமுடையவனும், ஸ்நா
னம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்,

வளிஷ்டர்:— மரணசெளசமிருந்தாலும், ஜனனசெளச
மிருந்தாலும், சந்த்ரஸூபுதமு க்ரஹணத்தில் ஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும். ஸ்நானம் செய்யாதவன் ம்ருத்யுவை அடைவான்.
ஸ்நானம் செய்தவன் ம்ருத்யுவை அடையமாட்டான். இங்கு
ஸ்நானம் என்றது ச்ராதத்தம் தானம் முதலியதற்கும் உப
லக்ஷணமாம், ஆகையாற்றான்,

அங்கிரஸ்:—‘எல்லா வர்ணத்தினரும், ஜனனசெளசம் மா
ணசெளசம் இருந்தாலும், க்ரஹணகாலத்தில் ஸ்நானம்செய்து
ச்ராதத்தம் தானம் இவைகளைக் கபடமின்றிச் செய்யவேண்டும்.
'ஸூபுதமுசந்த்ர க்ரஹணம் உள்ள வரையில் ஜபம் முதலிய
வற்றைச் செய்யவேண்டும் தூங்கக்கூடாது. புஜிக்கவும
கூடாது. சந்த்ரஸூபுதமு முக்தர்களான பிறகு ஸ்நானம்
செய்து புஜிக்கவேண்டும்' என்றார்,

காலநிர்ணயத்தில்:— சந்த்ரஸூபுதமு க்ரஹணத்தில் பந்துக்
களை உத்தேசித்து நைமித்திக ச்ராதத்தத்தைச் செய்யவேண்

உத்யா || காஜா நி செவ பூராஜா நி ஸஸ்யெனெ ஸ்ரஹணா
பிஷ்டு' உதி ||

ஸ்ரஹணிகாரெ--

யாவாநு காலம் வவனெனாநெ யாவாநு பூதிவகா
பிஷ்டு ரவீந்த்ரஹ்ரணாநெஹா வ வுனெனா பிந்ரணாஹ
வெச' உதி || ஸ்ரஹணாநெஹா = ஸ்ரஹகாலம் ||

சுடினெயொ: ஸ்ரஹம் விவரிதல், காலநிண்டெயெ--

ஸ்ரஹகாரெ ஹவெச ஸ்ரஹம் ஸ்ரஹெ ஹொரெ விபீ
யதெ | ஸ்ரஹகாரெ ஹவெசுஹம் ஸ்ரஹெ ஸ்ரஹம் விபீயதெ'
உதி ||

ஸ்ரஹகாரெ--

ஸ்ரஹகாரெ ரவள ஸ்ரஹகாரெ ஸ்ரஹகாரெ நிஸாகரெ'
உதி ||

ஸ்ரஹகாரெயெ--

ஸ்ரஹம் ஸ்ரஹ ஸ்ரஹகாரெ ஸ்ரஹகாரெ ஸ்ரஹகாரெ

டும். செய்யாவிடில் நாகத்தெ அடைவான். க்ரஹணம் முத
லியவைகளில் காமயசாரத்தங்களும் ப்ரசஸ்தங்களாகின்றன.

ப்ரம்ஹணீதாந்தத்தில்:-- பர்வத்தின் முடிவில் எவ்வ
ளவு காலமும், ப்ரதையின் ஆகிரில் எவ்வளவுகாலமும் க்ரஸ்த
காலமாயுள்ளதோ அவ்வளவு காலம் சேர்ந்து புண்ப காலமாய்
ஆகும்

க்ரஹணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ஸ்நானம் விதிக்கப்
பட்டுள்ளது,

காலநிண்டத்தில்:-- ஸ்ரஹன், அல்லது சந்தான்
ஹ்ரஹ்வினல் விழுங்கப்படும்போது ஸ்நானம் செய்யவேண்
டும். விழுங்கப்பட்டபோது ஹ்ரஹம் விதிக்கப்படுகிறது.
விடப்படும்போது தானம் செய்யவேண்டும். விடப்பட்ட
பிறகு ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.

மற்றெருஸ்மருதியில்:-- ஸ்ரஹன் விழுங்கப்படும் போ
தும், சந்தான் விடப்படும்போதும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ப்ரம்ஹணீதாந்தத்தில்:-- க்ரஹணத்தின் ஆதியில் ஸ்நான

கூட வெவ்வுதாய்க்கிதீயவூதிசுக்காமமெ

வட்டி | டாதம் ஜவஸு சுகெது து வுந்ஸூநம் வியீய
தெ' உதி |

சூதிசீஜாவலாமெஷு யடிசிவிரிதீ, தவூ தவூ
வலாதிஸயஉது: வுவுவாரானெ—

உவசீஷெ- உகூமுணம் முஹென வநூஸுமிய-
யெ: | வுணு கொடிமுணம் சுகெது சுகிசாமெ க்வநன
கூ' உதி |

வூதிகுனரெ—

நாபுஜெவாயு வுதெவெண ஸுகூனெலு வரெ
ணவ | ராமெலுலு டுஸுநம் யாவசு வுணுகாம உடாமு
த: உதி |

வூல:—

வூகூஸாசுஸுகூசெஷெது: வுணுகாமெ விலா
மு: | வநூஸுமியெடாவராமெ து யாவசுநமொவ
ர: உதி |

மும, நடுவில் ஹோமமும், தேவபூஜையும், தானமும், ஜபமும்,
முடிவில் மறபடி ஸ்நானமும் விதிக்கப்படுகின்றன.

ஆதியிலும், மத்யத்திலும், முடிவிலும், எதெது விதிக்கப்
பட்டுள்ளதோ அதனுக்கு அதிக பலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பரம்ஹபூரணத்தில் :— சந்த்ராஸுட்ரிய க்ரஹணத்தில்,
ஆரம்பத்தில் லக்ஷம் மடங்கு புண்யமும், நடுவில் கோடிமடங்கு
புண்யமும், மோக்ஷ காலத்தில் அளவற்ற புண்யமும் சொல்
லப்பட்டுள்ளது.

மற்றொரு ஸ்மருதியில் :— ஸங்க்ரமணத்திற்கு முன்னும்,
பின்னும், பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களென்று சொல்லப்
பட்டுள்ளது. க்ரஹணத்தில் ராஹுதர்சனம் உள்ளவரையில்
புண்யகாலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸ:— ஸங்க்ரமணங்களில், முன்னும் பின்னும்,
பிரித்துப் புண்யகாலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சந்த்ராஸுட்ரிய
க்ரஹணத்திலோவெனில் உபராகம் கண்ணுக்குப் புலப்படும்
வரையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

கூடக் கெட்டிருக்கிறது. கையாண்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

யா | தது ஸாநம் நகுவீ-த டுடிாடிாநம் நவகவி' உதி ||

உதி முஹணஸாநடி ||

ஸங்குாநிஸாநடி ||

ஸங்குாணிஸாநாகரணெ புதுவாயரோஹ ஸாதா தவ:—

‘ஸுடுய-ஸங்குேணெ வுணெ நஸாபாடி லீ ரோந வ: | ஸவஜநஸு ரொயீ ஸுாசு டு:வஹாயீவ ஜாயதெ’ உதி ||

ஸவனவ—

‘ஸங்குாணுா யாமி டுதாமி ஹவகவுாமி ரோநவெ: | தாமி தஸு டுடிாதுக-ஸவஜநஸு நிஸிதடி’ உதி ||

ரேஷாஜிஷு டாடிஸராஸிஷு சுேணெ ஸஹராத பகளில சந்த்ர கரஹணமும் எப்பொழுதாவது உண்டானல், அப்பொழுது ஸ்நானம் ஒருகாலும் செய்யவேண்டியதில்லை, தானமும் செய்யவேண்டியதில்லை.

கரஹண ஸ்நானம் முற்றிற்று.

ஸங்கராந்தி ஸ்நானம்.

ஸங்கராந்தி ஸ்நானம் செய்யாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர்:— புண்யமான ஸுடிர்ய ஸங்கரமணத்தில் மனிதன் ஸ்நானம் செய்யாவிடில், ஏழு ஜன்மங்களில் ரோக முடையவனாகவும், துக்கமுடையவனாகவும், ஆகிறான்.

சாதாதபரே:— ஸங்கராந்தி காலத்தில், மனிதர்களால், எந்த ஹவ்யங்களும், கவ்யங்களும் கொடுக்கப்பட்டனவோ அவை களை அவர்களுக்கும், ஸுடிர்யன் ஏழுஜன்மங்களில் நிச்சயமாய்க் கொடுக்கின்றான்.

மேஷம் முதலிய பன்னிரண்டு ராசிகளில் க்ரமமாய் ஸஞ்

உ-அ வெஷ்யதாயகிதிபவ்யமிசுதூவகெ

ஸூத்ரியஸ்ய வூத்ரிவஸூத்ராஸொருதூரராஸள் பூவெஸ
ஸூத்ரிணஃ । தத்ரு ஸூநாடிஜஹூதிதஸூத்ராணிகாவஸ்ய
ஸூத்ரியஸ்யஸூத்ரவாஸ ததூவஸ்யிநன் வூத்ரிவஸூத்ரகாவஸ
ஸ்ரஹீதஸ்யுள் ।

ததூவஹ ஷெவஹ:—

ஸூத்ராணிகாவஸ்யூதிக்கூதா ஷூத்ரஹூத்யம் விஸிதெ
கூதெணென் । ததூத்ராஹாடிவ்யஸொஹூதம் த்ரிஸூநாஹூதம்
வலித்ரிதா: உதி ।

ஸூத்ராஹென்: வூத்ரிவஸூத்ரகாவஸ்யொரெகெகவஸிந
த்ரிஸூத்யபிகா: வூணூதஹி ஸூதிராஹெந்யெநாஹூதம் । தத்ரு
லிஸெஷென் ஷூத்ரஹூதி வூதவஸிஷென்:—

ஸூதெநெ ஷெ விஷூவெ ஷெ உதஸ்யஸூத்யஸீத்யம் ।
உதஸ்யொ விஷூவஸ்யூத ஷூத்ராஹெந்யொ ஷூத்யஸூத்யம் ।
ஸூத்யகூத்யஸூத்ராணிகூத உதஸ்யஸூத்யஸீத்யம் । விஷூவெ
தூ தூவாஹெஷென் மொஹெஷெந்யொ ததொஹூத்யம் । கநூ

சரிக்கும் ஸூத்ரியஸிநன், முன்ராஸிஸிஸீருந்து பின்ராஸிஸிஸில் ப்ரா
வேசமானது ஸங்க்ரமணமெனப்படும். அதில் ஸ்நானதானூதி
களுக்கு அங்கமாகிய முகயகாலம் ஸம்பவிககாதாகையால்
அதைச்சேர்த்துள்ள முன்பின் காலங்கள் க்ரஹிக்கத்தக்கவை
யாகும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

தேவலி:— ஸங்க்ரமண ஸமயம் ஸூத்ரஹூத்யஸீத்யதால்
மாமஸக கண்ணுள்ளவர்களால் அறியமுடியாததாகும், ஆகை
யால், அந்த ஸங்க்ரமண ஸமயத்துடன் சேர்க்கையால், முன்
னும் பின்னும் முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்களானதாம்.

ஸங்க்ரமணத்தின் முன் பின் காலங்களில் ஒவ்வொன்றி
லும் முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்கள் என்று ஸூதாஸனமாய்ச்
சொல்லப்பட்டது. அதில் விசேஷத்தைத் தெரிவிக்கின்றார்,

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— அயனங்கள் இரண்டு, விஷூவங்கள்
இரண்டு, ஷடசீதிகள் நான்கு, விஷ்ணுபதிகள் நான்கு, இவ்
விதம் பன்னிரண்டு ஸங்க்ரமணங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.
மகா ஸங்க்ராந்தி உத்தராயணம், கடக ஸங்க்ராந்தி தசுதிஸ்ய

யாம் தியானமென நீநெய்தருஷ்டிவிநவமுக்திஃ । ஷடயஸீதி
 சுவாஃ ப்ரோக்ஷா ஷடயஸீதிமுக்தெஃ ஹமெஹம் । ஸுஷு
 ப்ரஸுதிசகாஹமெஷு ஹிஹமெஷு நவமுக்திஃ । ஷட
 திஷ்டுவாநாநி விஷுவாநாயிகம் ஹமெஹம் ।

[illegible]

னம். துலா ஸங்க்ரமணமும், மேஷ ஸங்க்ரமணமும் விஷுவங்கள். அயன விஷுவ கோளமத்யத்தில் மற்றவைகள் உள்ளன. கன்யா, மிதுனம், மீனம், தனுஸ் இந்த ராசிகளில் ஸூர்யன் செல்வது ஷ்டீதி எனப்படும், 86 மடங்கு பலனிருப்பதால். வ்ருஷபம், வ்ருச்சிகம், சும்பம், ஸிம்ஹம் இவைகளில் ஸூர்யன் செல்வது விஷ்ணுபத மெனப்படும், விஷுவத்தைவிட அதிக பல முள்ளது.

உத்தராயணம் ஸங்க்ரமணத்திற்குப் பிறகும், தக்ஷிண யணம் ஸங்க்ரமணத்திற்கு முன்பும் புண்யமாம். கடகத்தில் (தக்ஷிணயணத்தில்) முன்பு முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். மகரத்தில் (உத்தராயணத்தில்) பின்பு இருபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். துலா, மேஷம் இந்த ஸங்க்ரமணங்களில் இரு புறத்திலும் 10-நாழிகைகள் புண்யங்களாம். ஜடசீதி பிறந்த பிறகு அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். விஷ்ணுபதியில் முன்னும் பின்னும் பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களாம்.

மாவவொழி—

விராமெ விஷுவடம் ஷயஸீ தீராவம் திதநாமெ
தாமாடுஷெ விஷுவடம் ககட்டுடிக்ஷிணாயநம் தீமெ
ஸளரீகம் ஸாநியெடு' ஐதி || மஸஸவாமெஜாநு ராஸிம் |
ஸாநியெடு விராராஸள ஷிதெ வதி விஷுவடம் ஷயதி |
அவிஸவாராஸள ஸாநியெடு ஷிதெ வதி ஷயஸீ தீராவம்
ஷயதி | தாமாடுஷெ அமெ ஷிதெ விஷுவடம் ஷயதி | ஸாநி
யெடு ககட்டுடெஷெ டிக்ஷிணாயநம் | தீமெ = திகரெ ஸளரீ
கம் = லொரீகிஜா திகரீ தாராயணம் | தெநெதெஸுஜா
மெமெடி ராஸ்யொ வ்யவஹியநைத்யயம் ||

வ்யவஹிதி:—

கையநெ விஸதி: வநியடா திகரெ விஸதி: வரா: |
வதடிராநெ தாமாடுஷெ நாயுஸாநியமதொடஸ' ஐதி ||
நாநு திரஸடிபிகாவாநா வயநெந விரொயஸுஜநீயம் ||
ஸாரீகத்யவநஸுஜாநுஜாபரகாசு விரொஷவயநொ
கெதா வபிகாஸஜொவணவ பூஸஸம் || யாயாஸாநிஹிதா

காலவநம் :— ஸாநியன் ஸ்திராசியிலிருக்கும் பொழுது
கிஷ்ணுபதம் என்கிறது. உபயராசியிலிருக்கும் பொழுது
ஷடசீதி என்கிறது. துலாத்திலும், மேஷத்திலுமிருக்கும்
பொழுது விஷுவம் என்கிறது. கடகத்திலிருக்கும்
பொழுது தக்ஷிணயனமும், மகரத்திலிருக்கும் பொழுது உத்த
ராயணமுமாம். இந்தப் பெயர்களால் ராசிகள் வ்யவஹரிக்கப்
படுகின்றன என்பது பொருள்.

ப்ருஹஸ்பதி :— தக்ஷிணயனத்தில் முந்திய இருபது நாழி
கைகள் புண்யங்களாம். உத்தராயணத்தில் பிந்திய இரு
பது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். துலா, மேஷம் இவைகளில்
இருபுறத்திலும் பத்து நாழிகைகள் புண்யங்களாம். இங்கு
முப்பது நாழிகை புண்யகால மென்று சொல்லும் வசனத்
துடன் விரோதம் வருகிறதென்று சங்கிக்கக் கூடாது.
ஸாமான்ய வசனம் அப்யனுக்ஞையச் சொல்வதால், விஷேச
வசனத்தால் சொல்லப்பட்ட நாழிகையின் ஸங்கோசமே ப்ரா
சஸ்தமாகும். 'எந்தெந்த நாழிகைகள் ஸங்காமணத்திற்குச்

நாயுலாஜா: வுணுதரோஸுதா:’ ஐதி டெவதுலுர
ணாசு | கெநாவிறிதிதெந ஸஹிஹிதவழிகாஸுநுஷா
நாஸாஹவெ திருஸுதா: வரகாவயிகெநாஸுநுஜாப
தெ | ஷயஸீதிஷு ததொவரி தீவெதாவயிரஸுநு
ஜாபதெ |

ஹவிஷ்டிராதுரொ஽வி —

‘ஓசாவாழாபிகாஃ பாணாஃ பஸாடிவி விஷுவதி।
ஷஷிநாபெயா வுதீதாஸா ஷயஸீதிஷா பாணாஃ॥
விஷுவடிநா பஸஸாயாஃ பாகுஸாடிஷொயஸ’ இதி॥

ஸங்கராஜீநாம் வாயுவெழுத்துள்ள வுணுகாருள்
நிணைகள் | தாழ்வு ஸங்கராஜாய் கடிதலிடிவழி மவனி,
கடிதலிடிதாதுள் | தடிதெநாநுஷாநமெஷோஹ,

പ്രതി ഉദ്ധരിച്ചു:—

சா.உ.வி. வஸுதேவியை வாணா, தேவா: க௃கஸம் பூகீதி-

சமீபமாயிருக்கின்றனவே அவையவை அதிக புண்யங்களாம்' என்று தேவலர் சொல்லியிருப்பதால். எக்காரணத்தாலாவது ஸங்கரமணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள நாழிகைகளில் அனுஷ்டானம் ஸம்பவிக்ராவியில் முப்பது நாழிகைகள் பரமாவதியாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. வ்டசீதிகளில் அதைவிட தீர்க்கமான அளவு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

பவிஷ்யோத்தாத்திலும் :— விஷுவத்தில் முந்திப் பத்து நாழிகைகளும் பிந்திப் பத்து நாழிகைகளும் புண்யகாலங்களாம். ஷடசீதிகளுக்குப் பிறகு அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். சிறந்ததான விஷ்ணுபதியில் முந்தியும், பிந்தியும், பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களாம்.

ஸங்க்ராதிகளுக்கு முந்தியுள்ளதும், பிந்தியுள்ளதுமான புண்யகாலங்கள் நிச்சயிக்கப்பட்டன. அந்த ஸங்க்ராதிகள் சிலஸமயத்தில் பகலில் ஸம்பவிக்கின்றன. சில ஸமயத்தில் இரவில் ஸம்பவிக்கின்றன. அந்தப் பேதத்தால் அனுஷ்டான பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வருத்த வளிஷ்டர் :— பகலில் ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமாஊல்

[illegible]

பகலில் எப்பொழுது ஸங்கராந்தி வருகிறதோ, அப்பொழுது பகல் முழுவதும் புண்யம் என்று சொல்லும் வசனத்தால், அர்த்தத்தால் சாத்ரியில் ஸ்நானம் முதலியது ப்ரதிஷேதிககப் படுகின்றது. இவ்விதமிருப்பதால், உதயோத்தர காலத்தில் ஸம்பவிக்கும் தக்ஷிணயனத்தில் பூர்வபாகத்தின் ப்ரசஸ்தியைப் பாதித்து உத்தர பாகத்தில் அனுஷ்டானம் ஏற்படுகிறது. அஸ்தமயத்திற்கு முன்னுள்ள கூணத்தில் ஸம்பவிக்கும் உத்தராயணத்திலும் உத்தர பாகத்தின் ப்ரசஸ்தியை விட்டுப் பூர்வபாகத்தில் அனுஷ்டானம் செய்ய வேண்டும். பூர்வோத்தர பாகங்களுக்கு ப்ரசஸ்த்யம்

பெய்மாத்ரியலம்மவாசு ! ஸுப-தெய—சுமலஸ்கு-கிணெ
ராசூவநுஷாநநிஷெயதம் ! உகூகாஸு வுவுஷாஸு
ததுபாசு வ-டுவ-பஸிதன்' உதி ! கிரந்யாபெநெவ சுஷு
பெபூலீநவாலிஷு ஷபஸீதிசு-வெஷுவி வ-டுவ-மாத்
பூஸஸு டுஷுஷு ! உமபமாத்ரூஸஸுஷாபெநெ
ஷு விஷு-வலிஷு-வபெஷு கிராஸுஷாலிஷு வ-டுவ-
தூதூதூவா ஸுஷயாநுஷாதவ்யு ! உபாநஸு
மாலிஷு தெஷு வ-டுவ-மாத்ரூஸஸுஷாயா ! சுஷு
பெபூலீநெஷு-தெஷு உதூமாத்ரூஸஸுஷாயா
விஷெகம் ! பரா ராசு ஸுக்ருகிணெ மவதி தரா ராசு
வ-டுவ-ஸு டிநஸு உதூஸுஷாநுஷு பூமாத்ரூ
நாஸு வுஷு ! கூ-டுவ-டுவ-திந கூ-டுதூதூதிந
தி விஷுஷாயா ததுமயம் 'சுஷு-ராசு' டிதூநெவ வு

சொல்லும் வசனமோவெனில் மத்யாஹ்நாதி காலங்களிலுள்ள
ஸங்க்ரமண விஷயம். அந்தப்பகலிலே தான் விடக்கூடி
யதும் க்ரஹிக்கக்கூடியதுமான இரண்டு பாகங்கள் ஸம்பவிக்கு
மாகையால். ஸ்மருதியுமுள்ளது—'பகலில் ஸங்க்ரமணமானால்,
ராத்ரியில் ஸ்நானதானுஷ்டானம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதால்,
அந்த ஸங்க்ரமணங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட புண்யகாலங்
களை, இரண்டு ஸங்க்ரமணங்களுக்கும் முந்தியதும் பிந்தியது
மாய் வ்யவஸ்தை செய்துகொள்ள வேண்டும்' என்று. மகா
ஸங்க்ரமணத்தின் ந்யாயத்தினாலேயே, அஸ்தமயத்திற்குமுன்
ஸம்பவிக்கும் ஷடசீதிகளிலும் பூர்வபாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம்
அறியத்தக்கது. இரு பாகங்களிலும் ப்ராசஸ்த்யத்துடன்
கூடிய விஷுவ விஷ்ணுபதங்கள் மத்யாஹ்நத்தில் ஸம்பவித்
தால், முந்தியாவது பிந்தியாவது இஷ்டப்படி அனுஷ்டிக்க
லாம். உதயத்திற்குப் பிறகு ஸம்பவிக்கும் விஷுவ விஷ்ணு
பதங்களில் பூர்வபாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் பாதிக்கப்படுகிறது.
அஸ்தமயத்திற்கு முன் ஸம்பவிக்கும் அவைகளில் உத்தர
பாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் பாதிக்கப்படுகின்றது என்பது
விளக்கம். எப்பொழுது ராத்ரியில் ஸங்க்ரமணம் ஸம்பவித்
கின்றதோ அப்பொழுது ராத்ரியின் முன் பகலின், அல்லது

நாநுலாரெண வுடுவெடாதாதிதவயஸு வுணுதாசு
யடிவள்ளுதிடுகொ விகுது: பூரெவாதி, தயாழவூதா
திநெ ஷஷிவபிகாபூரஸுபுதிவாடக பூதிவிகவய
நாநுமுஹவலாசு தகெடுவாநுஷாநதிதி விகுது
யொவிடவூவடுஷு உ பூதிவிகவயநஸு வுடுவெடா
தாநாநயொ: ஸாடுதேந பூரஸுபுதிவாடககாசு வுடு
வடலிநுதாஸிநவா ஸுஷயாநுஷாநதிதி விகுது
தெ ! சுயநயொலு புகாராநாநு வகடுதெ ! சுயநயுகி
ரிசுதாலு டஸலு ஸங்குரானிஷு டிஷுராநாதிவிகுது
பூவுதாலு வடுஷுராநுஷாநதிதிநு நகொவி
ஸாஸய: ! சுஷுராநாசு வடுவட பூவுதாலு தாலு
டஸலு டிஷு ஷயஸீ திவுகிரிசுதாநா ஷணா வடுவட
திநெநுஷாநதிதிநாவி நாலி ஸடுஷு: ! ஷயஸீ
தாநு ஸாஸிநவயநெந வடுவெடாநுஷாநு

முது ஷடசீதி ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுது இந்த வசனத்
தின்படி முன்பின் உள்ள இரண்டு பகல்களும் புண்யமானதால்
ஸாமான்யமான விகல்பம் வருகிறதுதான், ஆனாலும் பின் தினத்
தில் அறுபது நாழிகைகளுக்கு ப்ராசஸ்தயம் சொல்லும் வச
னத்தின் அனுகாஹ பலத்தால் மறுநாளிலேயே அனுஷ்டிக்க
வேண்டும். விஷுவங்களிலும், விஷ்ணுபதங்களிலும் ஸாமா
ன்ய வசனமானது பூரேவாத் தர பாகங்களுக்கு ஸமமாய்
ப்ராசஸ்தயம் சொல்லுவதால், முன் பகலிலோ, பின் பகலி
லோ இஷ்டப்படி அனுஷ்டானம் செய்யலாம் என்று விகல்
பிக்கப்படுகிறது. அயனங்கள் விஷயத்தில் வேறு ப்ரகாரம்
சொல்லப்படப்போகிறது. அயனங்கள் தவிர்த்த மற்ற
பத்து ஸங்க்ராந்திகள் மத்யராதாத்திற்குப் பிறகு ப்ரவர்த்தித்
தால் மறுநாளில் அனுஷ்டானம் என்ற இந்த விஷயத்தில் எந்த
ஸம்சயமுமில்லை. அர்த்தராதாத்திற்கு முன் ப்ரவர்த்தித்
துள்ள அந்தப்பத்து ஸங்க்ராந்திகளுள் ஷடசீதி தவிற ஆறு
ஸங்க்ரமணங்களுக்கும் முன்பகலில் அனுஷ்டானம் என்ற
இந்த விஷயத்திலும் ஸந்தேஹமில்லை. ஷடசீதியிலோவெனில்
ஸாமான்ய வசனத்தால் ப்ராப்தமான, முதல்நாளில் அனுஷ்

பூவூர் ஷஷிவழிகாபூசாஸ்திரபூதிவாரசு பூதிஷிசு
 வதுநெத வரெடினும் பூவெனாதி | சுரு வடுவெட்டி
 ரதூஷாநதிநி நிண்டயம் || விஷுவடினம் யதூரீதய
 மூகநாஸு வெ யரா | வடுவெட்டாதாமதம் ராசுள் ஷா
 நொஸூசுரிணம்வெசு | வடுவட்டெ வணு நாயுஷு
 வுணுநா | வெசுசுநாநீவிவி | சுவராஷெதுவடுவெவ
 ஸுளதெ ஷாநெது கடுணி | உதி ஷுதெ | யதூரீத
 யமூகநாஸு = ஷயலீதிஷு || யமூ = தியமூ || யரா
 ராசுள் வடுவட்டாமதம் விஷுவஜீஷயலீதிஸூசு
 ண்டு, தரா வடுவெட்டி ரவராஷெ வணுநாயு | வு
 ணுநா | உதூராமதெ ஸூசுரிண வரெடினும் வடு
 வட்டெ வணுநாயு | வுணுநா | நடுவெவஸுதி பூவூர்
 தியவுணுக்வவிரொயதிவாயு | வணுநாயிகாவதுநெ

டானமானது, அறுபது நாழிகைகளுக்குப் ப்ராசஸ்த்யம் சொல்லும் விசேஷ வசனத்தால் மறுநாளில் ப்ராப்தமாகிறது. இதில் முதல் நாளில் அனுஷ்டானம் என்பது ஸித்தாந்தம். (ஏனெனில்) 'விஷ்ணுபதியிலும், தனுஸ், மீனம், மிதுனம், கன்யா இவைகளிலும் (ஷடசீதிகளிலும்) ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானது இறவின் முன்பாகத்திலோ பின்பாகத்திலோ ஸம்பவித்தால் முதல்நாள் பகலில் ஐந்து நாழிகைகளும், மறுநாள் பகலில் ஐந்து நாழிகைகளும் ச்ஞௌதஸம்மார்த்த கர்மங்களில் புண்யங்கள் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், எப்பொழுது இரவில் முன்பாகத்தில் விஷ்ணுபதி ஷடசீதி ஸங்க்ரமணங்கள் வருகின்றனவோ அப்பொழுது முதல் பகலில் அபரஹ்ணத்தில் ஐந்து நாழிகைகள் புண்யங்கள். அந்த ஸங்க்ரமணங்கள் சாத்ரியின் பின் பாகத்தில் ஸம்பவித்தால் மறுநாள் முன் பகலில் ஐந்து நாழிகைகள் புண்யங்களாம். இவ்விதமாயின், இரண்டு யாமங்கள் புண்யங்கள் என்றதற்கு விரோதம் வரக்கூடுமே என்று சங்கிக்கவேண்டாம். ஐந்து நாழிகை புண்யமென்ற வசனத்திக்குப் புண்யாதிர்யம் சொல்வதில் தாத்பர்யமானதால், இரண்டுகாலம்

சுயநவ்யுதிரிசெஷுஷு டுஸவஸு வஸ்கூரெணெஷு ரா
 திரவாமெஷு யொநிணடபம், தஸவடும் வயடும்ஷுதி
 வுஷவலிஷும்—, ரேகூ ரெகாககட்டா' விதி || 'யாபாஸுனி
 ஹிதா நாயுத் தாலூர்வண்ணுதரேஷுதாரம்' ஐதி ஸாரி
 நயவயநெந ஸவெடஷு ராதிரவஸ்கூரெணெஷு ராதிர
 வெவாநுஷாநம் ஸுஸகதழ் | தடிவொடி டுஸவஸ்கூரணி
 ஷு டிவாநுஷாநம் வியாய ரெகாககட்டயொஸுஸவயடும்
 டாரெஸ ஸதி வுவிவடபுஸகதம் ராதிரநுஷாநநெவ
 வயடவஷுதி | ஸவஸதி ராதிர வஸ்கூரணிஸாரநெஷு
 வமவதொ ரெநுவயநவ்யூரவி கஸரிஷுஷயலிஸெஷுஸவ
 டுஷுதெ ||

தயாவ ரெநும்—

ஸாஹுடஸுடநவஸ்கூரணிவிவாஹாத்யவ்யுஷிஷு |
 ஸூநடாநாடிகம் காயடும் நிஸரி காரீவ்யுதெஷுய' ஐதி ||

அயனங்களைத்தவிர்த்த பத்து ஸங்கரமணங்களில் ராதிரி
 பாகங்களில் எந்த நிர்ணயம் சொல்லப்பட்டதோ அது முழு
 வதையும் தள்ளுகிறார் விருத்த வணிகர் 'முகத்வா மகா
 காக்கடெள' எனபதால். 'எந்தெந்த நாழிகைகள் ஸம்பத்தி
 லுள்ளவையோ அவை புண்யதமங்கள்' என்ற ஸாமான்ய
 வசனத்தினால், ராதிரியில் ஸம்பவிகும எல்லா ஸங்கரமணங்
 களிலும் ராதிரியிலேயே ஸ்நானாத்யனுஷ்டானம் ப்ரஸகத
 மாகிறது. அதை அபவதித்து, பத்து ஸங்கரமணங்களில்
 பகலில் அனுஷ்டானத்தை விதித்து, மகா காக்கடங்களில்
 அதைப் பர்யுதாஸை செய்திருக்கும் பொழுது முன் ப்ரஸந்த
 மான ராதிர்யனுஷ்டானமே நிச்சிதமாகிறது. இவ்வித மிருக்
 கையில், ராதிரியில் ஸங்கராந்தி ஸ்நானத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்
 மனுவசனத்திற்கும் ஒரு விஷயவிசேஷம் உபபன்னமாகிறது.
 அவ்விதமே,

மது:— ராஹுதர்சனம், ஸங்கரமணம், விவாஹம்,
 மரணம், ஜனனம், காம்யவ்ரதங்கள் இவைகளில், ராதிரியிலும்
 ஸ்நானதானம் முதலியதைச் செய்யலாம்.

கொடுஷ்வாஃஸுராதெ வா ஸூநம் ஞாநம் வஸெஃஹதி ।
 ஸுராதெ ததிரிஷ்டம் வா ஸங்குஹன் டகிணாயதெ ।
 ப்ருவஃஸெவ ஞிநம் ஸூஹ்யம் யாவஸொடியதெ நஸிஃ । ப்ரு
 த்யுமிஷெ ககடும் ஹாநம் ப்ருகொஷெ கிஹம் பதி ।
 ஸங்குஸெஸ ஷஷிதாயஸூ வுணாஃ வ்ருவெஃதூராஃ
 ஸுதாஃ' ஹதி ।

[illegible]

கெலிதூ— 'ராத்ருள ஸங்க்ரஹே ஸுண்ணம் கிநா
றால், ஸ்நானதானங்களை மறுநாளில் செய்யவேண்டும்.
அர்த்தராத்தர்த்திலோ, அதற்குப்பிறகோ, உதயமாவதற்குள்
தக்ஷிணயன ஸங்க்ரமணமானால் முதல் தினமே புண்யகால
மாகக் காலிக்கத்தக்கது. ஸுராயன், உஷ்:காலத்தில் கடகத்
திலும், ப்ரதோஷகாலத்தில் மகரத்திலும் ஸங்க்ரமித்தால்,
முறையே மூர்தியதும், பிந்தியதமான அறுபது நாழிகைகள்
புண்யங்களாகும். என்ற வசனங்கள் இருக்கின்றனவே எனில்,

இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. சொல்லிய இந்த வசனங்களில் ராத்திரியில் அனுஷ்டிப்பதின் ப்ரதிஷேதம் தோன்றாததால், பகலில் அனுஷ்டானத்தை விதித்திருப்பதாலேயே அர்த்தநாதி, ராத்திரியில் அனுஷ்டான ப்ரதிஷேதத்தைக் கல்பிக்கலாமெனில், பர்யதாஸத்தால், அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட ராத்திரி ஸ்நான விதாயக வசனங்களுக்கு ப்ரயோஜனமின்மை ப்ராப்தமாகின்றது. ஆகையால் இரண்டு சாஸ்த்ரங்களால் விகல்பம் ப்ராப்தமாகும்பொழுது, அந்தந்த தேசத்தில் ப்ரஸித்தமான சிஷ்டரின் ஆசாத்தினால் வ்யவஸ்தை சொல்லப்பட வேண்டும் என்று கால நிர்ணயத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சிலநேரங்களில் :— 'சாத்தொள ஸங்க்ரமணை + தினத் துயம்'

வதி | ஷபஸீத்ராஜேனாமெ ஷாநாஹிவியிரோஹதஃ' ஐதி ||
 அயநாஹிஷு யத்ரு யாவாநு வுணுகாமுதஃ, தாவநம்
 காலம் தெயா விஹி, 'ரோஜேவிஷுவஹா' தீத்ராஹிவமநை
 வ்யு | அயநெ ஷா = யாவாநு வுணுகாமுதஃ தவ்ரிநு
 ஷபுத்ரு காமுதாஹித்யுதஃ || தவ்ரிநவி ரோஹிவாமெ
 பாஸுநிஹிதாநாயு, தாவாநம் வுதெயாஹிவமநை
 நெந வுணுகரீகம் ஐஷுவ்யு ||

மாமவஸு—

ரோஜே விஷுவதி ஹாநம் விஷுவதெ ஐக்ஷிணாயநெ
 ஹாஹி | ஷபஸீத்ரோவெதீதெ தயோஹிவமநை வ வு
 ரி வஸு' ஐதி ||

ஸாக்ரானிஷு மயரோஹ வ்யவவரிஷு—

அயநெ கொடிவுணு வ ஷவஸு, விஷுவெவஸு |

தம் ஸ்நானாதிகளைச் செய்யலாம். விஷ்ணுபதி, விஷுவம் இவை
 களில் நடுவில் செய்யவேண்டும். ஷடசீதியில் கடைசிப் பாகத்தில்
 செய்யவேண்டும். அயனம் முகலியவைகளில் எவ்வளவுகாலம்
 புண்யமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவு காலத்தை
 முன்னு பாகமாகப்பிரித்து, நடுப்பாகத்தில் விஷ்ணுபதியில் என்
 பது முகலியதை அறியவும். அயனத்தில் எவ்வளவு புண்ய
 காலம் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அதில் முழுவதிலும் செய்ய
 லாம். அதிலும் மத்யாதி பாகங்களில் ஸங்காமணத்திற்குச்
 சமீபத்திலுள்ள நாழிகைகளுக்கு ~~அதில்~~ சொல்லிய வசதை
 தான் புண்யதமத்வம் அறியத்தக்கது.

காலவரோஹைஃ— விஷுவத்தில் மத்ய பாகத்தில்
 தானம். விஷ்ணு பதத்திலும், தக்ஷிணாயனத்திலும் தீதியில்
 தானம். ஷடசீதியிலும் உத்தராயணத்திலும் கடைசியில்
 தானம். இது அதிக பலனையளிப்பதாகும்.

ஸங்காமணங்களில் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்ருத்தவனிஷ்டர் :— அயனத்தில் கோடி புண்யம். விஷுவம்

ஷவரீத்யம் ஸஹஸ்யதா வமம் விஷ்ணுவபெதவிவ' உதி !

உதி ஸங்க்ராதிஸூநடி ||

ரஜஸூராவூநடி ||

ரஜஸூராவூநரஹாஜிரா:—

'ஸூநம் ரஜஸூராயாவூ வதாயெபுதஹி நிஷி-
ஸெசு | காயபுரூஜிவி நிஷிபுதெஸளவாயபுத ததம்
வாநம்' உதி ||

யொமயாஜிவத்யு:—

'ஹஸ்தெஸ்யாநுநயெ வா ஹலிஹபுகி கிஸாயிநீ |
ரஜஸூரா வதாயெபுதஹி ஸூகா ஸூகிவாவூயாக'
உதி ||

வஸ்தள —

'சிராசூவ வுதம் கபகா ஸூகிஷுதிஸீரித்யு |

வத்தில் ஆயிரம் மடங்கு பலம், ஷடசீதியிலும், விஷ்ணு
பதத்திலும் ஆயிரம் மடங்கு பலனும்.

ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானம் முற்றிற்று.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானம்.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

அங்கிரஸ் :— ரஜஸ்வலைக்கு ஸ்நானத்தை நான்காவது
நாளில் விதிக்கவேண்டும். ரஜஸ் நிவ்ருத்தித்த பிறகு சுத்திக்
காக மறுபடியும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

யோகயாக்குவல்க்யர் :— ரஜஸ்வலை, கையிலாவது மட்
பாத்ரத்திலாவது புஜிக்கவேண்டும். அவள் ஹவிஸ்ஸை
(உப்பு உறைப்பு இல்லாமல்) புஜிப்பவளாயும், பூமியில் படுப்பவ
ளாயும் இருக்கவேண்டும் நான்காவது நாளில் ஸ்நானம்
செய்தால் சுத்தியை அடைவாள்.

பத்ததியில் :— ரஜஸ்வலையானவள், மூன்று நாள், ச்ருதியி
லும், ஸ்மருதியிலும் சொல்லப்பட்ட வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து,

உரை வெறுதாபதிக்கப்பண்ணுதினாமை

உதாபெய் ஸஜுவ ஸாகா ஸ்ரீயகீட்து ஸரோவரெசு' உதி ।

ஸஞ்ஜெ—

‘ஜெதெவ ஸுதகெ லாஜெ ஸாகா ஸரோவரெசு । ஸஜுவாசுவரதஸ்ஸாந ராதெவ து லி‘ரிஷ்யதெ’ உதி ॥

காத்யாயனம்—

‘ரஜஸூதா உதாபெய்ஹி ஸாகா ஸுஜிவாவூதா பாசு’ உதி ॥

கிருஷ்ண—

‘ரஜஸூதாவாதெ ஸாஜீ ஸாதெந ஸ்ரீ ரஜஸூதா’ உதி ॥ ரஜோநிவ்யூதநனாந வுநஸ்ஸாதெந ஸாஜீ = லெவாடி கரீடாஹார ஸூராத்யாயனம் ॥

யசுபாநாஜீரோவவநம்— ‘ஸுஜா உதாபெய்ஹி ஸாகா(த)ா நாரீ ரஜஸூதா । லெவெ கரீடாநி விசுரூ உவஹரெஹி ஸுஜி’ உதி, தஜ்ஜோநி

நான்காவது தினத்தில் ஸங்கவகாலத்தில் (ஆறு நாழிகைக்கு மேல்) ஸ்நானம் செய்து தன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ம்ருதாசௌசத்திலும், ஜாதாசௌசத்திலும் முடிவில் ஸங்கவகாலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ரஜஸ்ஸிலானால், ஸங்கவத்திற்குப் பிறகு (12-நாழிகைக்குப் பிறகு) ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.

காத்யாயனம்:— ரஜஸ்வலை, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்து சுத்தியை யடைகிறாள்.

மனுஷம்:— பதிவ்ரதையான ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீ, ரஜஸ் நிவ்ருத்தியான பிறகு மறுபடி ஸ்நானத்தால் தைவாதி கர்மங்களில் அர்ஹையாய் ஆகிறாள்.

ஆனால், அங்கிரஸ்:— “ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தால் பர்த்தாவுக்குச் சுத்தையாகிறாள். தைவகர்மத்திலும், பித்ரீய கர்மத்திலும், ஐந்தாவது நாளில்

வந்திகாடுவெகண்ணாயுட்டி ! யதஸுலாபாஹம் -- லோஜா
 வாரா ந தாவக் லா ஸூதாழவி ஸ்ரீ ரஜிஸூலா ! யாவக்
 புவத-பீராம் ஹி ரஜொஸூலா நநிவத-பீரத்' உதி ! லா
 ஜாவாரா = டெவொகி கசி-பொமெத்யு-பீர ! ஸூப-பொ
 மூதா ஸூநாடிநநூரம் ஹவதெவ ! ஸூதா ரஜிஸூலா
 யாதா உதாபெ-புஹநி ஸூஜிதி ! காய-பொ-பொகொநிவ
 துள தா டெவொகி தூரிகி கசி-பு' உதி வராஸரஸூர
 ணாசி !

சொமஜி நிரஜோநுபுத்ரா து நாலுமுனி: ।
மகாஹாஜி ராஜேஸ்வரி

‘ரஜஸுதுவ்யம் ஜெயம் ரொமஜி ராமஜி தயா |
யாதுஜி காமஜி வெதி யொவிதாந்து ஸுயொதெஜி ||
வனகாடிஸாடி ஸாடிஸாடி வஷாடிவிஜிம் ஸவெடிஜி | வ
ஹாஸாதிநாடிவிஜிம் ஸ்ரீணா தது நிவதெ || ரொ

ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தையாகிறாள்” என்று சொல்லி யுள் ளாரே எனில், அது ரஜோ நிவ்ருத்தி காலத்தைக் குறிப்பதற் காம். ஏனெனில், அவளே சொல்லுகிறார்— “ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தவளாயினும், இவ ளின் ரஜஸ் எதுவரையில் நிவ்ருத்திக்கவில்லையோ அதுவரையில் அவள் தைவபிதர்யகர்மங்களுக்கு யோக்யையாக ஆவதில்லை” என்று. ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு ஸ்பர்சத்திற்குமட்டும் யோக யாய் ஆகிறாள். “ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்து சுத்தையாகிறாள். ரஜஸ் நிவ்ருத்தியான பிறகே தைவம் பிதர்யம் முதலிய கர்மத்தைச் செய்யலாம்” என்று பராசரர் சொல்லியிருப்பதால்.

ரோகத்தாலுண்டாகும் ரஜஸ்ஸின் அனுவருத்தியானால்
அசுத்தி இல்லை. அவ்விதம் சொல்லுகிறார்,

அங்கிரஸ்:— ஸ்திரீகளுக்கு ரஜஸ் நான்கு விதம். கோகஜம், ராகஜம், தாதுஜம், காலஜம் என்று. இவ்விதம் சிறந்த அறிவாளர் சொல்லி யுள்ளனர். ஸ்திரீகளுக்கு, பதினொன்று, அல்லது பன்னிரண்டாவது வயதுக்குமேல் ரஜஸ் உண்டாகும். ஐம்பது வர்த்திற்குமேல் அது நிவ்ருத்திக்கும். ஸ்திரீகளுக்கு

மெண் யடிஜி: ஸ்ரீணா சித்யபுங்கு பூவதப்தெ | சுஸு
ஜா நெநவ தாஸெந யஸூபெகாரிகு ஹி தசு' உதி ||
வனவகொனெ ராமாஜிநிதரஜொடிஸப்தெ டூஷடயி ||

தயா உநிகாயாடி — ஸகாநெ யடிவெசு ஸ்ரீணா
ரகூரோஹுசிநிஷிண: | காநெ து யடிஜி: ஸ்ரீணா
தஸூததெருவ ஸாஸுவி: உதி ||

கூரார்: — ஸகாடிஸாஹாஸாணா சித்யபுங்கு
சிஷுதெ | ஸூஷடாடிஸாஹாஸு ஸூநம் ஸூசு சிராசு
வரதொஸுவி: உதி ||

விஜாநெஸூர:—

யடி ரஜொடிஸப்தநாடிஸாடி வுநஸூபடிஸாடிதாடி
கூரொ ரஜொடிஸப்த, தடிஸுவிசு நாஸூப | சுஷா
டிஸெ கெகாஹாஸு: | வனகொநவிஸெ ஸூஹாசு |
தத உதரெஷு ஸூஹாஸு: | யஸூர விஸகிநெத

ரோகத்தினால் எந்த ரஜஸ் அதிகமாய்ப் ப்ரவர்த்திக்கின்றதோ
அதனால் அவர்கள் அசுத்தராவதில்லை ஏனெனில், அது விகா
ரத்தாலேற்பட்டதல்லவா. இவ்விதம் சாகாதிகளால் உண்
டாக்கப்படும் ரஜஸ்ஸின் தர்சனத்திலும் அறிந்துகொள்ளவும்.
அவ்விதம்,

சந்திரிகையில்:— “அகாலத்தில் எது உண்டாகுமோ
அதை, புத்திமான்கள் ரக்தம் என்கின்றனர். காலத்தில்
உண்டாவதுதான் ரஜஸ் எனப்படுகிறது. ஆகையால் அதில்
தான் அவள் அசுத்தையாவாள்” எனப்பட்டிருக்கிறது.

அங்கிரஸ்;— ஸ்திரீகளுக்குப் பன்னிரண்டுநாள் வரையில்
மூத்தத்திற்போல் செளசம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 18-நாள்
வரையில் ஸநானம் விதிக்கப்படுகிறது. பிறகு மூன்று நாள்
அசுத்தையாவாள்.

விக்குநேச்வரர்:— எப்பொழுது, ரஜோதர்சனம் முதல்,
மறுபடி 17-நாட்களுள் ரஜோதர்சன முண்டாகிறதோ அப்
பொழுது அசுத்தி இல்லவேயில்லை. 18-ஆவது நாளிலானால்
ஒரு நாள் அசுத்தி. 19-ஆவது நாளிலானால் இரண்டு நாள்

ரம் பூயபஸா ரஜோடிஸ்து, தஸ்யா விஸ்திநபு
ஹித் திராசு | யஸ்யா வுந் பூமெவாஷாடிஸ
திநாசு பூயபெயுண ரஜோநிமதி, தஸ்யா திரா
சு' உதி ||

தயாதி:—

‘ரஜஸூயா வுநாபா வுநரெவ ரஜஸூயா |
சுஷாடிஸதிநாடிஸா மஸூலிகம் நவிதிதெ || ஊநவிஸ
திநாடிஸா மெகாஹிஸூலிஹிவெசு’ உதி ||

ஸூயுத்யுலாரா—

ரஜஸூயா உத்யுத்யுலாரா ஷஷிதிதிகாலிஸூளம்
கூகா வியவாவெசு திமுணரீதிதிகாலிஸூளம் கூகா
டிஸயாவநபுவிவஹி ஸஜுவெ ஸுவெயம் ஸூயாசு | ஸூயா
யா வுநாவி ரஜோடிஸ்தா வஷாடிஸதிநாடிஸா மஸூ
லிகம் நாவி | சுஷாடிஸதிநா ரஜோடிஸ்தாவெகராசு
ஸூலி | வசகோநவிஸூலி திராசு | விஸூ திராசு

அசுத்தி. அதற்குமேலுள்ள தினங்களிலானால் மூன்று நாள்
அசுத்தி. எவளுக்கு, இருபது தினங்களுக்குப் பிறகே அநேக
மாய் ரஜோதர்சனமோ அவளுக்கு இருபதாவது தினம் முகல்
மூன்று நாள் அசுத்தி. எவளுக்கு, 18-நாள்களுக்கு முந்தியே
அநேகமாய் ரஜோதிர்கமமோ அவளுக்கு மூன்று நாள் அசுத்தி.
அவ்விதமே,

அதீ:— ரஜஸ்வலை, ஸ்நானம் செய்த பிறகு, 18-ஆவது
நாளுக்குள் மறுபடி ரஜஸ்வலையானால் அவளுக்கு அசுத்தியில்லை.
19-ஆவது நாளுக்குள் ஆனால் ஒருநாள் அசுத்தையாவாள்.

ஸ்நந்தியர்த்த ஸாத்தி:— ரஜஸ்வலையானவள், நான்கா
வது நாளில் 60-மண்களால் செளசம் செய்துகொண்டு, வித
வையானால் இருமடங்கு மண்களால் செளசம் செய்துகொண்டு,
தந்ததாவனம் செய்துகொண்டு, ஸங்கவ காலத்தில் ஸசேல
ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தவளுக்கு 18-ஆவது
நாளுக்குள் மறுபடி ரஜோதர்சனமானால் அசுத்தியில்லை.
18-ஆவது நாளில் ரஜோதர்சனமானால், ஒரு நாள் அசுத்தி.

செவ | ஞாயெபா லிங் திதி நாடி ஞாயெபா லிங் நாடி
வழி உதி |

புஷ்பஞ்சிகாவிய்யெ பூஜாவதி:—

‘புலஸ்திகா து யா நாஸ் ஸூநதொ விஸதெ:
பரஸு | சூத-வீ ரஜிஸா ப்ராக்ஸா ப்ராக்ஸா நெநி-திகம்
ரஜி: | ரஜிஸு-பரதெ தசு ஸூநெநெவ ஸுலி-ஹ-
வெசு’ இதி |

ஸாந்த, ஜெம்—

‘புயரெழுமநி வணா லீ லிதீயெ ஸுருதி கா மவெசு ।
தூதீயெழுமநி ஸுயரீ-ஸூர வதமு-உ வதிதொ யயா ॥
ஸஜ்வாநெ வதமு-உழுமநி ஸாநா ஸுவிசுவாஸ்யாசு ।
ஸகலிங்ஸதிராஸ்யாஸு ஸவ-பூஜ்ஞ ஸாஸ்யா சிஷா ॥ கரு
கா ஸாநஸதம் வஸா வ-உவிம-வதி நாந்யா ॥ ஸாநா

19-ஆவது நாளிலானால் இரண்டு நாள் அசுத்தி. 20-ஆவது நாளிலானால் மூன்று நாளும் அசுத்தி. அநேகமாய் 20-நாளுக்கு மேல் ஷஜஸ் ஸ்ராவமுண்டாகும் ஸ்த்ரீகளுக்கு இவ்விதம்.

ப்ரஸனித்தவள் விஷயத்தில்,

ப்ரஜாபதி:— ப்ரஸவித்த ஸ்த்ரீ, ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு 20-நாளுக்குப் பிறகு, ரஜோதாசனத்தை அடைந்தால் ரஜஸ் வலை எனப்படுவாள். அதற்கு முன் ஆனால் அது நைமித்திகமான ரஜஸ் எனப்படும். அந்த ரஜஸ் நிவ்ருத்தியானவுடன் ஸ்நானம் செய்வதாலேயே அவள் சுத்தையாய் ஆகிறாள்.

ஸங்க்ரஹத்தில்,— ரஜஸ்வலை, முதல் நாளில் சண்டாளி போலும். 2-ஆவது நாளில் ஸூத்ரிகைபோலும். மூன்றாவது நாளில் தன் தர்மத்தில் இருப்பவளாம் நான்காவது நாளில் பதிதன் போலுமாம். நான்காவது நாளில், ஸங்கவகாலத்தின் முடிவில், ஸ்நானத்தால் சுத்தியை அடைவாள். சுத்தமான மண்ணினால் 21-தடவை தேஹம் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு, 100-தடவை முழுக்கப்பிறகு சுத்தையாவாள். வேறுவிதமாய்ச் செய்தால் சுத்தையாவதில்லை. ஸூமங்கலியானவள், ஸ்நானம் செய்த பிறகு, ஸூத்ரயணைப் பார்த்துப் புத்ரனை வேண்டி,

னெ ஹாஸூரம் டிஷ்டா வுத்ரம் ப்ராப்ய ஸூஜீ | த்ரி
வாரம் ப்ராஸயெநம் நகெஷ்டாஷவதீ ஹவெசு' உதி ||

வொபாயந:—

'ரஜஸூதா து ஸம்ஸ்யஷ்டா உணாநாஜ்யஸுவாபவெஸ: |
தாவதிஷெஹிராஹாரா பாவஸ்காமெந ஸூஜி' உதி ||

மொஜநகாயஸுஸெடி ஸவனவ—

'ரஜஸூதா து மூஜாநா ஸாஜ்யஜாநீந ஸ்யஸெடி |
மொஜித்ருயாவகாஹாரா ஷ்யாநெண விஸூஜி ||
சுஸக்தள காஹம் டிஷ்டாஸி விபெஷ்யாவாஸி மொஜநடி'
உதி ||

ஸ்யஹஸ்தி:—

வதிதாஜ்யஸுவாகெஸு ஸம்ஸ்யஷ்டா நெடிஜஸூதா |
தாநடிஹாநி வுதிசூடி ப்ராயஸிதம் ஸரிஅரெசு || ப்ரய
நெடிஹி த்ரிநாசு ஸூசு அிதீயெ ஷ்யஹநெவ | சுமொ

அன்னத்தை மூன்று தடவை ப்ராசிக்க வேண்டும். இல்லா
விடில் தோஷ முள்ளவளாவாள்.

போதாயன:— ரஜஸ்வலையானவள், சண்டாள், அந்த்யஜன், நாய், காகை இவைகளால் தொடப்பட்டால், அவள் காலத்தால் சுத்தையாகும் வரை ஆஹாரமில்லாமல் இருக்கவேண்டும்.

போஜன காலத்தில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால்,

போதாயனரே:— ரஜஸ்வலை, புஜித்துக்கொண்டிருக்கும் போது நாய், அந்த்யஜன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால், கோமூத்தரத்தில் பக்வமான யவான்னத்தை மட்டில் புஜிப்பவளாய் ஆமநாள் வ்ரதமிருந்தால் சுத்தையாவாள். சக்தியில்லாவிடில் ஸ்வர்ணத்தையாவது தானம் செய்யவேண்டும், ப்ராமஹணர்களுக்குப் போஜனத்தையாவது கொடுக்கவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி:— ரஜஸ்வலை, பதிதன், அந்த்யஜன், ச்வபாகன் இவர்களால் தொடப்பட்டால், அந்த நாள்கள் தாண்டிய பிறகு, ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். முதல் நாளில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மூன்று நாள் வ்ரதமிருக்கவேண்டும்.

நாகுத் துதீயெஹி உதமுபெந் நகூராவரெசு || ரஜஸா
மூஜாதெ நாயகீ: ரோஹசு ஸ்பஷ்டாஸ்வாபிஹி: | சூ
ஹெ து வபடுவெதெ து க்யூம் வாநுநாயணாதாழ்
உதி ||

சுவணாடிஸெ—

‘உஹிஷெந து ஸம்யுகூர உணாராபீநு யபி ஸ்ப
ஸெசு | க்யூம் ஸாநாவநம் கும்பாசு வாநுநாயணாபி
விவா’ உதி || விணுதிசுராதெமு உகூவா சக்யதஸா
வாபா ரஜஸூராயாஸுணாராபிஸெசு சகாதிதஸாநுநாயணம்,
காதிதஸாநாவநம் உதி வ்யவஸா ||

ஸம்முஹெ—

‘சூதவாஹிபூதா நாரீ ஸவம் ஸ்பஷ்டா விரோஹி
தா | சூஸூநகாராஹாஸீயா ஈவஸீநா வாமுதா வஹி:
உதி ||

இரண்டாவது ாளில் தொடரப்படடால் இரண்டு நாள்
வ்ரதம். மூன்றாவது நாளிலானால் ஒரு நாள் வ்ரதம். நான்கா
வது நாளிலானால் ஒரு இரவு வ்ரதம். ரஜஸ்வலைகள் சவம்
முதலியதால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டுப் பிறகு அறியாமையால்
போஜனம் செய்தால், மூன்று நாள் சென்ற பிறகு சாந்த்ரா
யணத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்

அகண்டாதர்சத்தில்:— உச்சிஷ்டையான ரஜஸ்வலை சண்
டாளன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால், ஸாந்தபனம் அல்லது
சாந்த்ராயணத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். மலமுக்தோத்
ஸர்ஜனம் செய்த பிறகோ, போஜனம் செய்த பிறகோ சுத்தி
செய்துகொள்வதற்கு முன் சண்டாளாதிகளை ஸ்பர்சித்தால்,
அக்ஞானத்தாலானால் சாந்த்ராயணம், க்ஞானத்தாலானால்
ஸாந்தபனம் என்று வ்யவஸ்தை.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ அக்ஞானத்தால்
சவத்தை ஸ்பர்சித்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் வெளியில்
மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்து உபவாஸத்துடன் இருக்க
வேண்டும்.

ആഗമം:—

‘ஸூத்ரகம் ப்ரேதகம் ஸுபுஷ்டா ஸூக்ஷ்மா வாயுஷு
கிராண்து | சூஷ்மாநகாயா ஸாஸ்தீயாக் வஹமயம் தத்
விபேக் || சூத்ரவாஸிஷ்டுதாயாஸூ ஸாவாஸளம் மவெ
ஜ்ஜி | ஸூத்ரகம் வா மவெந்ஜெ ஸூக்ஷ்மா ஹோஜந்ஜிஷ்
தெ’ மதி || ஸூக்ஷ்மா = வெசூரிந்ஜித்வாதெசூஜ்ஜததொ
தெயரிதி ஸெஷம் :

പ്രശ്നം:—

ஸ்ராவண நெருங்கித் திருவொட்டை நாயார் யழி ரஜிஷுமார் |
 வாத்தாளரிததொயெந ஸ்ராவணம் கங்கா வுதம் உறெசு ||
 ஸ்ரீமாத்ராமவெடிலி ஸ்ராவணவாஜம் கயமுந் | நவஸ்ரீ
 வீரம் கையாசு நாந்ருவாஸு பாரயெசு || ஸாவெ உ
 ஸ்ரீதகை நெயவ ஹ்ருதார வெடிதுவெசு | நாஸூ
 க்ராவணம் கையாசு ஹ்ருதா வொவவெடிஹ் ||

ப்ருகு:— ரஜஸ்வலை, ஜாதாசௌசியையாவது, ம்ருதாசௌசியையாவது தொட்டாலும், பந்துக்களில் மாணத்தைக் கேட்டாலும், ஸ்நானகாலம் வரையில் போஜனம் செய்யக் கூடாது. பிறகு பஞ்சகவ்யத்தைப் பருகவேண்டும். ரஜஸ்வலைக்கு, ஸ்நானகாலத்திற்குள், சாவாசௌசமாவது ஜாதாசௌசமாவது ஏற்பட்டால், ஸ்நானம் செய்து பிறகு போஜனம் விதிக்கப்படுகிறது. இங்கு, ஸ்நானம் செய்து என்ற விடத்தில், 'பிரம்பு முதலியவைபால் செய்யப்பட்ட பாத்ரத்தினால் எடுக்கப்பட்ட ஜலங்களால்' என்று சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

பராசரர்:— ரஜஸ்வலையான ஸ்திரீ, நைமித்திகமான ஸ்நானம் ப்ராப்தமானால் அப்பொழுது, பாத்ரத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்து தன் நியமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். எவ்விதமாகவாவது ஜலத்தினால் தேஹம் முழுவதையும் நனைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வஸ்த்ரத்தைப் பிழியக் கூடாது. வேறு வஸ்த்ரத்தையும் தரிக்கக்கூடாது. சாவினும், ஸ்ருதிகத்தினும் நடுவில் ரஜோதர்சனமானால், ஸ்நானம் செய்யாமல் போஜனம் செய்யக்கூடாது. புஜிததால் ஒரு நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும்.

சுரு ஸ்ராமபூகாராரிஹ ஸவாவ — ஸ்ரீதஸுவிதக
 லெஷு து ரஜோடிஷ்டா கயம் மவெசு | ஸ்ராவணாதாம் க
 ரெஸி-ஹம் தொயம் ஸிரஸி யாரயெசு || ஸவ-தீய-
 ஜதாசுரெஷம் தொயம் விபூகரயு-தப | டிஷ்டா-ஹ-ஷு-த
 தொ டாமம் வுண்ணாமெந விஸு-ஷு-தி' உதி ||

ரஜஸூதயொ ரதொந்யஸுஸுஸெ-வண-கூ-ரெண
 ஸு-ஜி-ஹ வராஸரம்:—

ஸ்ரூஷ்டா ரஜஸூதா-தொந்யம் ஸ்ராவணீ ஸ்ராவணீ
 தயா | தாவதிஷ்ட-ஹிராமாரா திரா-தெ-நெவ ஸு-
 ஷு-தி || ஸ்ரூஷ்டா ரஜஸூதா-தொந்யம் ஸ்ராவணீ கூ-தி,
 யா தயா | கஸு-கூ-யம் உரெசு வ-வி-ஷ்ட வா-டி-ரெகம்
 கூ-ந-ஹா || ஸ்ரூஷ்டா ரஜஸூதா-தொந்யம் ஸ்ராவணீ வெ

இதில் ஸ்நான ப்ரகாசத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரே :— ம்ருதாசௌசம், ஜாதாசௌசம் இவை
 களின் நடுவில் ஸ்ஜோதர்சனமானால் என்ன செய்வது? ப்ராம்
 ஹணர்களின் கைகளால் விடப்பட்ட ஜலத்தை சிஸஸில்
 தரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர் கையிலிருந்து விழுந்த தீர்த்
 தம், ஸகல தீர்த்த ஜலங்களைவிடச் சிறந்ததாகும். பிறகு
 யதாசக்தி தானம் செய்யவேண்டும். பிறகு புண்யாஹ
 வாசனத்தால் சுத்தையாகிறான்.

ரஜஸ்வலைகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்பர்சித்தால், வர்ணக்ரம
 மாய்ச் சுத்தியைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரீ :— ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணிகள் ஒருவர்க்
 கொருவர் தொட்டுக்கொண்டால், ஸ்நானம் வசையில் உபவாஸ
 மிருக்கவேண்டும். பிறகு த்ரிசாத்வரதத்தால் சுத்தை
 யாவாள். ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணியும், கூத்திரியஸ்தீ
 யும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால், ப்ராம்ஹணீ அர்த்த க்ருச்ர
 மும், கூத்திரியை பாதக்ருச்ரமும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்
 வலைகளான ப்ராம்ஹணியும், வைச்யஸ்தீயும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்
 சித்தால், ப்ராம்ஹணீ முக்கால் க்ருச்ரமும், வைச்ய ஸ்தீ
 கால் க்ருச்ரமும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலைகளான

ஸ்மருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:— எவள் தொட்டவளோ அவளுக்கு க்ருசரம். மற்றவளுக்கு அதில்பாதி. இது தண்டாதி களால் ஸ்பர்சத்தில். மற்ற ஸ்பர்சத்திலானால் மற்றவளுக்கும்

கூச வெறுநாயகிதீயஸுதிசூகாமவெ

கழ் | டுணாடினனிடெ நொவெ டநுலுர ஸவி கபுலு
கழ் உதி | கபுலு திருநாடாடி |

தடுதெவ—

‘ஸுபுலெ ரஜஸுமெநொநு ஸமொதெ நெக
ஹ்துபெக | கார்தொகார்தொவாவி திருநெநெவ
ஸுஜுத’ உதி || திருநெநெ=திருநொவவாஸெந ||

‘ஸுநா வுலுவி ஸுலு வுலுவிதாநுயா த
யா | செஷாணுஹா நுலுவலெஸு ஸாகா ஸுஜுசு
வுதாஸநாசு’ உதி ஸுவதலுவந ரிகாரிகுதலுஸு
விஷயம் ||

வஜிவிஷுரவி—

‘ரஜஸும ஹ்நவணடா ரஜஸும ஸுபுலு நதாவ
ஸீயா டுலுலுஸுலுஸு | ஸவணடா ரிகவணடா
(வா)ஸுபுலு ஸுஜு ஸாகா ஸுஜுதி’ உதி ||

கருச்சமே. இங்கு கருச்சமென்றது த்ரிசாத்ர க்ருச்சம்
முதலியதாம்.

ஸம்ருத்யர்த்த ஸாரத்திலேயே :— ஸகோத்ரர்களாயும்,
ஒரே பர்த்தாவையுடையவர்களுமான இரு ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீகள்
பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால் இச்சையாலாகினும், அரிச்சை
யாலாகினும் த்ரிசாத்ரத்தாலேயே சுத்தமாகின்றனர். இங்கு
த்ரிசாத்ரத்தால் என்பதற்கு த்ரிசாத்ரோபவாஸத்தால் என்று
பொருள். “ரஜஸ்வலை, நாயால், அல்லது மற்றொரு ரஜஸ்
வலையால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மீதியுள்ள நாள்கள் முழுவதும்
உபவாஸமிருக்கவேண்டும். ஸநானம் செய்தபிறகு நெய்யைப்
பருகுவதால் சுத்தையாவாள்” என்ற ஸம்வர்த்திந் வசனம்,
அரிச்சையால் ஏற்பட்ட ஸ்பர்ச விஷயம்.

வ்ருத்த விஷ்ணுவும் :— ரஜஸ்வலை, கீழ்வர்ணத்திய ரஜஸ்
வலையை ஸ்பர்சித்தால், சுத்தையாகும் வரையில் புஜிக்கக்
கூடாது. ஸமான வர்ண ஸ்த்ரியையாவது, மேல்வர்ண ஸ்த்ரீ
யையாவது ஸ்பர்சித்தால், உடனே ஸநானம் செய்தால்
சுத்தையாகிஞ்.

விஷ்ணு:—

‘ரஜஸ்வலா வநீ நவணா ஸாதகவாஸுதாரா யதி | ஸுப
ஸெஸு ஸுபஸு நமஸுத ஸாநாடிபுடும் து ஸெஸுத |
உவவாஸம் ததிகுயாடி ஸுஸுணாநு ஸெஸுததிகு’
ஐதி || ஸுஸுதஸுதஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத உவவாஸுத
யாஸெஸு ஸாநாடிபுடும் ஸுஸுணாநு ஸெஸுதஸுத ஸு
ஸுதஸுதஸுத ||

ஸவனம்—

‘ரஜஸ்வலாஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத ஸுஸுதஸுதஸுத
ஸுதஸுதஸுத | ததிகுயாஸுத ஸுஸுதஸுத ஸு
ஸுத ஸுஸுதஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத | ஸுதஸுத ததிகுயாஸுத
ஸுத ஸுஸுதஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத உவவாஸுதஸுத
ஸுதஸுத | உதிகுயாஸுத ஸுஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத
ஸுதஸுதஸுதஸுத ஸுஸுதஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத
ஸுதஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத ஸுஸுதஸுதஸுத ஸுஸுத |

விஷ்ணு:— கீழ்வர்ணத்திய ரஜஸ்வலை, மேல்வர்ணத்திய
ரஜஸ்வலையை ஸ்பர்சித்தால், ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட மேல்வர்ண
ஸ்தர் ஸநானம் வரையில் புஜிக்கக்கூடாது. பிறகு ப்ராம்ஹணர்
களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும். ‘ஸ்பர்சமானால், வெளியிலெடுக்கப்
பட்ட ஜலத்தால் ஸநானம் செய்து, உபவாஸமிருந்து, நான்
காவது தினத்தில் ஸநானத்திற்குப் பிறகு ப்ராம்ஹணர்
களைப் புஜிப்பித்துப் பிறகு தான் புஜிக்கவேண்டும்’ என்பது
பொருள்.

விஷ்ணுவே:—ரஜஸ்வலையால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவன் ஸநானம்
செய்யாமல் புஜித்தால் மூன்றுநாள் உபவாஸம்செய்யவேண்டும்.
ரஜஸ்வலையின் நிழலையாவது, போஜன பாத்ரத்தையாவது ஸ்பர்
சித்தவன், ஸநானம் செய்யாமல் புஜித்தால் ஒரு நாள்
உபவாஸம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அழுக்குள்ள அவள்
வஸ்த்ரத்தையாவது, அவள் அன்னத்தையாவது ஸ்பர்சித்
தவன், ஸநானம் செய்யாமல் புஜித்தால் மூன்று நாள் உப
வாஸமிருக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலையின் பாத்ரத்தில் அறியாமை
யால் புஜித்தவன் ப்ராஜாபத்ய க்ருத்ரத்தை அனுஷ்டிக்க
வேண்டும். ரஜஸ்வலையின் உச்சிஷ்டத்தைப் புஜித்தவன் ஸாந்த

மொஜநகாரெ ரஜஸூதாநாபுநெ சூஷ்நகாரெ நாலீயாஸி | ஸ்ரஹகருயு-ம் தத: விவெசு | உணாபுநெ உவவாஸகருயு | காரிதஸூ பூரகாவத்யு | ரஜஸூதாஸூபிபிபு(௨)ஷா யபி வஹாரகூ-ம் திராஹாரா வஹம வெபு-ஸூபி' உதி |

சுவணாபுநெ—

‘ரஜஸூதாபா மொஜநெ வானெ வா பூதினொரிபுஸூதிதாநா ரித்யுதரிநீக்ஷணெ ஸூதாநாநரிதஸூ-ம் தபுஸகூள பூதிநிபி ரொகஸூபிநஸூ வஹவா தீநுவா விபூந மொஜபெசு’ உதி ||

சுதி:—

‘ஸாத-வா யபிவணாபு-ஹிஷா ஸம்பூவஸூதி | சூஷ்நகாராநாலீயா டாலீநா வாபுதா வஹி: || வாபுசுயு-ம் தத: சுய-பு-ஷ் ஸ்ரஹகருயு-ம் விவெசு வுந: |

பனக்ருச்சாததை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலை, போஜனகாலத்தில் மற்றொரு ரஜஸ்வலையைப் பார்த்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் புஜிக்கக்கூடாது. பிறகு ப்ரம்ஹகர்ச்ச பஞ்சகவ்யத்தைப் பருகவேண்டும் சண்டாளனைப் பார்த்தால் மூன்று நாள் உபவாஸம் செய்யவேண்டும். இச்சையுடனானல், ப்ராஜாபத்ய மனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலை, நாய் முதலியவை யால் கடிக்கப்பட்டால், ஐந்துநாள் ஆஹாசமில்லாமலிருந்து பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

அகண்டாதிச்சத்தி:— ரஜஸ்வலை, போஜனம் செய்யும் போது, அல்லது ஜலம் பருகும்போது, ப்ரதிலோமஜாதீயருள் ஒருவனைப் பார்த்தால், ஸ்நானம் வரையில் உபவாஸம் செய்ய வேண்டும். சக்தியில்லாவிடில், ஒரு தினத்திற்கு ஐந்து, அல்லது மூன்று ப்ரம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும்.

அந்நி:— ரஜஸ்வலை உச்சிஷ்டையாயிருந்து சண்டாளனைப் பார்த்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் வெளியிலிருந்து மெளனத்துடன் உபவாஸ மிருக்கவேண்டும். பிறகு பாதக்ருச்சாமனுஷ்டிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹகர்ச்ச பஞ்சகவ்ய ப்ராசனமும்

புரவணாநு மொடியெ ட்டொ டிபுரணாநிதாஸாலநாக்
உதி :

உதி ரஜஸூரவாநாந் :

சூதூரவாநவியி :

சூதூரவாநவியி :

ஜராஹிராதாஸூ ஸாந நிதிதெ பூரவெ கத-வ்யு
கோஹ வராஸாந்—

‘சூதூரவாந உதெஹ டிஸக்யகோ ஹநாதாஸாந் :
ஸாஸா ஸாஸா ஸூரெஹெந் ததஸூரெஹெ ஸகூதாஸாந்’
உதி || சூதூரவாநகோதாஸூ வாவெ வாவெ வாவெ
நீயடி ||

உஸதா—

‘ஜராஹிஹதா யா நாநீ ரஜஸூர வ வாவெதா :

செய்யவேண்டும். ப்ராஹ்மணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும்.
அவர்களின் அனுக்ஞையால் தான் புஜிக்கவேண்டும்.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானம் முற்றிற்று.

பிணியாளர் ஸ்நானவிதி.

இனி ஆதூரனின் (பிணியாளனின்) ஸ்நானவிதி சொல்லப்
படுகிறது

ஜ்வரம் முதலியவைகளால் வருத்தப்பட்டவனுக்கு ஸ்நான
நிமித்தம் நேர்ந்தால், செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர்: —ஆதூரனுக்கு ஸ்நான நிமித்தம் ப்ராப்தமானால்,
வ்யாதியில்லாத மற்றவன், பத்துத் தடவை, மூழ்கி மூழ்கி
வ்யாதிஸ்தனைத் தொடவேண்டும். பிறகு அந்த வ்யாதிஸ்தன்
சுத்தனாவான். இங்கு ஒவ்வொரு ஸ்நானத்திலும், ஆதூர
னுடைய வஸ்தரம் மாற்றப்படவேண்டும்.

உசநஸ்:— எந்த ஸ்த்ரீ ஜ்வரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாய்
ரஜஸ்வலையாய் முள்ளாளோ, அவளுக்குச்சத்தி எப்படி ஆகும்?

௩௩௮ வெஷநாயகீகிதீயவ்யுதிசுதாமனெ

கயம் தவ்யா மவெயுளம் ஸுகிஷ்யாசு கெந கரீடணா ||
 உதமுபெட்டமநி ஸம்பாபெ வ்யுபெஷநா து தாம்
 ஸூய்ய | ஸா ஸவெயாஉவமாஹ்யாவ் ஸாக்ஷா ஸாக்ஷா வு
 ந்ஸ்யுபெசு || டிஸ அாடிஸக்யகெவா வா ஹ்யாஉாபெஷ வு
 ந்வுந் | சுந்யாந்யாநி உ வாலாஹி ததஸூஸா மவெ
 து ஸா | டிஷ்யாஹ்யா ததொ டாநம் வுண்யாஹெந
 விஸூஷி' உதி ||

யொமயாஜிவயு:—

‘தாவிஷ்டீசெவாவமாஹெத யஜா ஸ்யாடிஸூவிநடூர் |
 ஸூய்ய வ்யுயத: வஸ்யாசு ஸாநம் வியிவடிவரெசு’ உதி ||

விஷ்டூரவி—

‘ஸாநாஹட்டஸூ நிதிதெந க்யகா தொயாவமாஹ
 நடி | ஸூய்ய வ்யுயத:வஸ்யாசு ஸாநம் வியிவடிவரெசு’ உதி||

எக்கர்மத்தால் சுத்தி யேற்படும்? (எனில்) நான்காவது நாள்
 வந்ததும், மற்றொரு ஸ்த்ரீ, அந்த ஸ்த்ரீயைத் தொட்டுவிட்டு,
 ஸசேலஸ்நானம் செய்து, அவளைத் தொட்டு மறுபடி ஸசேல
 ஸநானம் செய்து மறுபடி அவளைத் தொடவேண்டும். இவ்
 விதம் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு தடவை செய்யவேண்டும்.
 ஆதுரையானவள் அடிக்கடி ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ஒவ்
 வொரு தடவையிலும் வெவ்வேறு வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும்.
 இவ்விதம் செய்தால் பிறகு அவள் சுத்தையாவாள். பிறகு
 யதாசக்தி தானம் செய்யவேண்டும். புண்யாஹவாசனத்தால்
 சுத்தையாகிறாள்.

யோகயாக்குவல்க்யர் :— மனிதன் எப்பொழுது அசுத்
 தனுகின்றானோ அப்பொழுது விதியில்லாமலே முழுகவேண்டும்.
 பிறகு ஆசமனம் செய்து சுத்தனாய், விதிப்படி ஸநானம்
 செய்யவேண்டும்.

விஷ்ணுவம்:— நிமித்தத்தால் ஸநானம் செய்யவேண்டிய
 வன், ஜலத்தில் முழுகி ஆசமனம் செய்து, சுத்தனாய் பிறகு
 விதிப்படி ஸநானம் செய்யவேண்டும்.

சாதாரணம்—

‘காமெ-து யசு ஸம்ஸுஷி: யாத்ராயாம் கலஹா
லிஷு | மூரீஸம்-உஷெணெ செவவ ஸுஷிஷொஷொ ந
விஷுதெ’ உதி ||

ஷுபிம்ஸநுதெவி—

‘செவயாத்ராலிவாமெஷு யசுஷுஷு ப்ருக்யதெஷு
வ | உதவெஷு வ ஸவெ-ஷு ஸுஷொஸுஷி ந-ஷு
ஷுதி’ உதி ||

வ்யஹஸ்திரவி—

‘சீமெ-லிவாமெ யாத்ராயாம் ஸம்மூரெ செஸலிவ
வெ | நமரெ மூரீஷாமெ வ ஸுஷொஸுஷி ந-ஷுஷு
தி’ உதி ||

வாஷெ—

‘செவாமயஸீவஸூநு செவஸெவாய-து காமதாநு |
வஸூநாநு வதிதாநுவா-வி ஸுஷொ நஸூநகாமரெசு’
உதி ||

சாதாரணம் :— வழியிலும், யாத்ரையிலும், கலஹம் முத
லியதிலும், காமத்தின் தொந்தரையிலும் ஸ்பர்சதோஷமில்லை.

ஷுப்தீம்சன் மதத்திலும் :— தேவதர்சனத்திலும், யாத்ர
யிலும், விவாஹத்திலும், யாகங்கள் நடக்கும்போதும், எல்லா
உதவங்களிலும், அஸ்ப்ருசயரின் ஸ்பர்சம் தோஷாவஹ
மாகாது.

ப்ருஹஸ்பதியும் :— தீர்த்தத்திலும், விவாஹத்திலும்,
யாத்ரையிலும், யுத்தத்திலும், தேசத்தின் தொந்தரையிலும்,
நகரத்திலும், காமதாஹத்திலும், அஸ்ப்ருசயரின் ஸ்பர்சம்
தோஷாவஹமாகாது.

பாத்மத்தில் :— தேவாலயத்தின் ஸமீபத்திலிருப்பவரும்,
தேவஸேவைக்கு வந்தவருமான, சண்டாளர், பதிதர்
இவர்களை ஸ்பர்சித்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டியதில்லை.

சுவஸம்வம்—

‘ஸகிவிஷயெ ந சிஹுத பிவ்யுபயதவ்யாஸ’ ஐதி ||

ஐதி மெநிதிகவாநாநி ||

காஜிஸாநாநி ||

சய காஜிஸாநாநி. தது வுமஸம்—

‘வாமெஷு வ ஜிநநகுகு வுதீவாதெ வ வெவ்யு
தள | சுராயா வ நஜீஸாநம் வுநாத்ராலவஃ காமு ||
நவ்யஜ்ஜாஸமெவாநா வுநாநம் காமுநி யெ நராஃ |
வ்யாபிவிஷயெ ந வ்யுநெ சிமெமெ கெஸாரிணா யயா ||
வெவ்யுஷு வதாப்யாநம் யஸ்யாபாலிவஸஸிபள | ந
வெவ்யுஷு வதாப்யாநம் யஸ்யாபாலிவஸஸிபள | ந
வெவ்யுஷு வதாப்யாநம் யஸ்யாபாலிவஸஸிபள | ந

யமெஷு—

‘காதிப்யாநம் வுமஸம் வுதீவாதெ வ வெவ்யு

ஆபஸ்தம்பர்:— சகதியுள்ளவனாகில், முஹூர்த்த காலங்
கூட அசுத்தனாயிருக்கக்கூடாது.

நைமித்திக ஸ்நானநிதி முற்றிற்று.

காம்ய ஸ்நானங்கள்.

இனி காம்ய ஸ்நானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,
புஸந்த்யர்:— புஷ்யம், ஜன்ம நக்ஷத்ரம், வ்யதீபாதம்,
வைத்ருதி, அமாவாஸ்யை இக்காலங்களில் செய்யும் நதி
ஸ்நானம் ஏழு குலங்களைச் சுத்தமாக்கும். பானுவாரம்,
அங்காரகவாரம், சனிவாரம் இவைகளில் எவர் ஸ்நானம்
செய்கின்றனரோ அவர், வ்யாதிகளால் பீடிக்கப்படுவதில்லை,
மான்களால் சிங்கங்கள்போல். சைத்ரக்ருஷ்ணசுதர்தசியில்,
சிவஸன்னிதியில் அல்லது கங்கையில் எவன் ஸ்நானம் செய்
கின்றானோ அவன் ப்ரேதத் தன்மையை அடைவதே இல்லை.

யமனும்:— கார்த்திகபூர்ணிமையில் புஷ்கர சூதத்

சுயுதெ ! சாவூரம் ஸூதம் பூயாமெது சுயுதெ ஸவ-
கிஷ்டெஷம் || ஸூபபூதஹணதூயூர து ஸூதூ சாவ
ஸூ ஸவதீ | காரணொடியவெனாயாம் தஸூரம் ஸூதம்
சீஹாமஷ || வுநவ-ஸூஸூயொவெதா வெசூசூ
ஸெ ஸிதாஷதீ | ஸூராதஸூ வியிவசு ஸூகூர வாகீவெய
வமம் மவெசு' உதி ||

ஸாதாதவொழி—

‘சாவாஸூர மவெசூரெ யதா மூரிஸூதஸூ
ஸெ | ஜாஹூலீஸூநசூரெண மொஸஹஸூவமம் மவெசு ||
கூதி-கூ ஸகூம் சாவூம் நிதூஸூயீ ஜிதெநூயம் | ஜவநு
ஹலிஷூமூக் ஸூத ஸவ-ஸூயொவெ : பூசூயுதெ || து
யூயாம் சீகரெ சீரெஷ பூராத்ஸூயீ ஸதா மவெசு | ஹலி
ஷூம் பூஷூயபூத சீஹாவாதகநாஸநூ’ உதி ||

ரத்தில் ஸ்நானம் செய்தவன் எல்லாப் பாபங்களாலும் விடுபடு
வான். மாகபூர்ணிமையில் ப்ரயாகத்தில் ஸ்நானம் செய்தவன்
ஸகல துரிதங்களாலும் விடுபடுவான். மாக சக்ல ஸப்தமீ,
ஸூர்ய க்ரஹணத்திற்குச் சமமாகும் அதில் அருணோதய
காலத்தில் ஸ்நானம் செய்வது மஹா பலத்தை அளிப்பதாகும்.
சைத்ர மாஸத்தில் சக்லாஷ்டமீ, புனர்வஸூவுடன் புதவாரத்
துடன் கூடியிருந்தால், அதில் நதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம்
செய்தால் வாஜபேய யாகபலத்தை அடைவான்.

சாதாதிபநம் :— அங்காரக வாரத்தில் அமாவாஸ்யை
சேர்ந்தால், அப்பொழுது கங்கையில் ஸ்நானமாத்ரத்
தால், ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலன் உண்டாகும்.
கார்த்திக மாஸம் முழுவதும் நித்யமும் ஸ்நானம் செய்பவ
னாய், இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாய், ஜபிப்பவனாய், ஹவிஸ்ஸைப்
புஜிப்பவனாய் இருப்பவன் ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுவான்.
துலாமாஸம், மகரமாஸம், மேஷமாஸம் இவைகளில் நித்யமும்
ப்ராத்ஃஸ்நானம் செய்வனா யிருக்கவேண்டும் அத்துடன்
ஹவிஸ்ஸைப் புஜிப்பதும், ப்ரம்ஹசர்யத்துடனிருப்பதும்,
மஹாபாபங்களையும் அகற்றுவதாகும்.

உந்நிகாயாபு—

‘சூஷாணாபிவதாதிதாஸம் பூதாஸ்ய மவெஹரஃ |
விபுஷ்யோ மொஜநம் ஈகா காகித்யா மொபுஷோ
மவெசு | ஸ வெஷவம் வஃ யாகி விஷ்வ தரிஃ ஸ்ய
தஸு’ உதி ||

கோகூணையி—

‘ஸவகூகாலம் திதெயிஸ்தாநம் வுணம் வுரஸொஸ்ய
வீநுநிஃ | துஷ்யத்யாமிதெகவிதஸு ரெகாடிஸ்யாம்
விஸெஷதஃ | ஸீகாடிஸ்யவகா ஸாநம் காவீத்யாமிதெக
தாஸஃ | ஸவதீநவதீந வெவ வவகூகாலம் வஜிபெசு’
உதி ||

யொமயாஜுவத்யோஸி—

‘யாதீமவெ ரகாவாஸ்யாஸவதீநவதீஷு வ | ந
ஸாயா தஸ்ய வீபதெ தெஜ சூயம் ஈதம் ஸாதா’ உதி ||
யாதீ = சூயசு ||

சந்திரிகையி:— ஆஷாடம் முதல் நான்கு மாஸங்களில்,
மனிதன் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனாயிருக்க வேண்டும். ப்ராம்
ஹணர்களுக்குப் போஜன மளித்து, கார்த்திக பூர்ணிமையில்
கோதானம் செய்யவேண்டும். இது விஷ்ணுவ்ரத மெனப்படு
கிறது. இதை அனுஷ்டிப்பவன் விஷ்ணு லோகத்தை அடை
கிறான்.

மார்க்கண்டேயர்:— எப்பொழுதும் எள்ளுடன் ஸ்நானம்
செய்வது புண்யமென்று வ்யாஸமுனிவர் சொன்னார். ஏகாதசி
யில் நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்தால் விஷ்ணு ஸந்தோ
ஷிக்கின்றார் விசேஷமாய். ஸம்பத்தை விரும்புவோன் எப்
பொழுதும் நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.
ஸப்தமீ, நவமீ, பர்வகாலம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யநம்:— அமாவாஸ்யை, ஸப்தமீ,
நவமீ இவைகளில், நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்யக்
கூடாது. செய்பவனின் தேஜஸ், ஆயுள், தனம், பிள்ளைகள்
இவை குறைகின்றன

உந்நி, காயாழ—

ஷஷீ உ ஸஷீ மெவ நவீ உ துயொடீ | ஸங்கு
 னள ரவீவாரெ உ ஸாநகாரிகெஹுஜெக' உதி ||

ஸ்ரீ நகராட்சி

செய்கின்றார்களே நாலு நவீனப் பூர்வாதாரங்கள் । ஸம்
வதாரிஷ்டம் ஸந்தரிஷ்டம் நவரீஷ்டம் நவநீஸீ தமள ॥ சுய-பகாரீ
குபொஹரிஷ்டம் ஹரிஷ்டம் வாக்ருவதம் । வாக்ருபகாரீ
ஹரி விபூஷ்டம் விதீபாயாம் கலாமத' உதி ॥

சாம்பலியெ—

முருவாரெ஽வூராயா ஁ ஹுஸுதுராயவாரிணா !
 ஸாநம் பூயாநஸாநெந ஸரிம் வாநகநாஸநடி || ஸதுத்
 திணிணீ மிம்வகரஜ்ஜா அள ஹரீதகீ ! கொவிதாரகவிசுர
 க- ஸதரீய ஸித்தகம் || செயுஸு வாலிரஸெஷாந ஸா
 நம் மாயாஸு வஜி-பெசு' ஐதி ||

ஐதி காதி ஸாநாதி

சந்திரிகையில்:— ஷஷ்டி, ஸப்தமி, நவமி, தாயோதசி, ஸங்க்ரமணம், பானுவாரம் இவைகளில் நெல்லிக்கனிகளால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது

சேனனகரும் :— ஸம்பத்தை விரும்புகின்றவன், ஸப்தமீ, நவமீ, அமை இவைகளிலும், பணத்தை விரும்புகின்றவன் த்ரயோதசியிலும், புத்ரனை விரும்புகின்றவன் தசமியிலும், புத்ரனையும் அர்த்தத்தையும் விரும்புகின்றவன் த்விதீயையிலும் ஒருகாலும் நெல்லிக்கணியால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

மாதவியத்தில் :— குருவாரத்திலும், அமையிலும், அச்
வத்த வ்ருக்ஷத்தின் நிழலிலுள்ள ஜலத்தினால் ஸ்நானம் செய்
வது, பசயாக ஸ்நானத்திற்குச் சமமாகியதும், பாபத்தை
அகற்றுவதாயுமாகும். இலவு, புளி, வேம்பு, புங்கு, கடுக்காய்,
மலையகத்தி, விளா, எருக்கு, இலந்தை, தானி, நறுவிளி,
கருங்காவி இவைகளின் நிழலில் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க
வேண்டும்.

காம்ய ஸ்நானங்கள் முற்றிற்று.

சாவலாநடி ||

—

சுய சாவலாநடி || தஞ் விஷ்ணு:—

‘வாறாஸ தரூணா வுஜா நரநாரீதவாஸகா: |
ஸாகா சாவெஸாஸெ தீயெ-பூவாஸனீவிதம் வுஷ்ட ||
சாவசாவஸுஷலி ஸாகா விஷ்ணுஸாகம் வு மூதி || சிக
நஸெஸு ரவள யொ ஹி நஸாநுநாதிதெ ரவள | சுயம் வா
வெவ: பூசெயுத சுயம் வு திபிவம் வுஜெசு’ ஐதி ||
சுநெந சாவலாநசுடியாஸவாஸெவெ சுத-பூதிதி லி
ஷ்ட ||

யது சவாஹாரதெ— சாவெ ஹெஸெ-பூதிதெ ஸா
யெ-ஸாநம் வியிவகாஸரெசு | நியதொ நியதாஹார ஸ
வ-பாவெவெ: பூசெயுதெ || கிஸிசெயுதிதெ ஸாஸெயெ-
ஸாநம் சாவெ ஸாஸரெசு | யஸுஸு ஸவ-பாவாநி சிந

மாக ஸ்நானம்.

—

இனி மாக ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

விஷ்ணு:— பாலர், தருணர், வருத்தர், புருஷன், பெண்,
நபும்ஸகன், யாசாயினும், மாகமாஸத்தில் நல்லதீர்த்தத்தில்
ஸ்நானம் செய்தால் விரும்பிய பலனை அடைகின்றனர். மாக
மாஸத்தில் உஷ:காலத்தில் ஸ்நானம் செய்கால் விஷ்ணு
வினுலகத்தை அடைகிறான். ஸூர்யன் மகாத்மிருக்கையில்
ஸூர்யோதயத்திற்குமுன் எவன் ஸ்நானம் செய்யவில்லை
யோ அவன் எப்படிப் பாபங்களால் விடப்படுவான், எப்படி
ஸ்வர்க்கத்தை அடைவான்? இதனால், மாக ஸ்நானம் உதயத்
திற்கு முன்பே செய்யப்படவேண்டுமென்பது ஸித்தமாயிற்று.
ஆனால்,

மஹாபாரதத்தில்:— “மாக மாஸத்தில் ஸூர்யன் பாதி
உதித்திருக்கும்போது விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.
நியமமுடையவனும், ஆஹாரநியம முடையவனுமாயின் ஸகல
பாபங்களாலும் விடப்படுவான். மாக மாஸத்தில் ஸூர்யன்
கொஞ்சம் உதித்திருக்கும்பொழுது எவன் ஸ்நானம் செய்

ஸூனீ நலம்ஸய: || சோவசோஸெ ருடனூரவ: கிண்பிஷ்யூபி
தெரவள | ஸ்ரவூஷ்யம் வா ஸுரூரவம் வா கம் வதனம்
வாநீரீமெ' உதி, தக் ஸஸ்யூரவாஸநாடிநயிகு தவூ
ஸூதிடூபிவிஷயடி | உஷஸ்யூபொடியெ சோவெ ஸூந
சோமூஅதிடூநாடி | ஸூஸூதிடூரணாம் தயாஉதெஷூ
செஷூபாடிய உபொடிய: ' உதி ஸூரணாசு | ஸ்ரவூணாபி
விஷயகெ ஸூஸூரூகிசூசெஷூபொடி டுவ-ரூஸூரூசு |
ஸூநவூபூபூகூசூஸூஸூரூவநூநாடி: || நஹூடியாசு
வூபூபூ கிண்பிஷ்யூபெய காமூபெ ஸூநபிதி யூகூடி |
சோசூநாடிபூவஸூரூநாணெஸூககூசூகெந கசூரூநா
நூஷூநாபொறாசு, உடியஸூபெ உவஸூநவியாநாய |

கின்றோனோ, அவனது பாபங்களெல்லாம் நசிக்கின்றன, ஸம்
சயமில்லை. மாக மாஸத்தில் ஜலங்களெல்லாம், ஸூரியன்
கொஞ்சம் உதித்திருக்கும்போது ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்ப
வன், ப்ராம்ஹணத்தை செய்தவனாயினும், ஸூரூபானம் செய்
தவனாயினும், அவனைச் சுத்தனாக்குகின்றோம் என்று கூவு
கின்றன" என்ற வசனமுள்ளதே எனில், அது, ஸந்த்யோ
பாஸனம் முதலியதில் அதிகாரமில்லாத ஸந்த்ரீ, சூத்ரன்
முதலியவரைப் பற்றியதாம். 'மாக மாஸத்தில் விடியற்காலத்
தில் உபேதயத்தில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஸ்நானத்தை விதிக்கி
ன்றனர், ஸந்த்ரீகளுக்கும், சூத்ரருக்கும், மற்றவருக்கும்
ஸூரியன் பாதி உதித்திருக்கும் காலம் உபேதயமாகும்'
என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். ப்ராம்ஹணர் முதலியவரைப்
பற்றியதெனில் ஸந்த்யாவந்தனத்தை அதிகாரமித்த தோஷம்
அகற்ற முடியாததாகும். ஸந்த்யாவந்தனம் முதலியது ஸ்நா
னத்தையே முன்னிட்டதாகையால், உதயத்திற்கு முந்தியும்,
கொஞ்ச முதித்த காலத்திலும் ஸ்நானமென்பது யுக்தமாகா
தல்லவா? மார்ஜனம் முதல் உபஸ்தானம் வரையிலுள்ளவை
ஒரே கர்மமாகையால், வேறு கர்மத்தைச் செய்யமுடியா
தாகையாலும், உதய காலத்தில் உபஸ்தானம் விதிக்கப்பட்ட
திருப்பதாலும். மாக மாஸத்தில் கொஞ்சம் உதயமான
பிறகு ஸ்நானம் செய்து பிறகு ஸந்த்யாவந்தனத்தனுஷ்டா
னம் செய்யலாம் என்றும் சொல்லக்கூடாது. 'ஸந்தியில் ஸந்த்

உரை வெவ்வுதாபதிகிதீயவுதிருத்தாவலெ

தவ ராவெ கிளிகுடிபலாநாநனாநிநுலாநழி | 'ஸநீன்
ஸநுராபாவீத நாஸுமெ நொடிதெரவன்' உதி யொம
யாஜுவெனெந ஸநெராதுஷு-ஸு திஷெயாசு, ஸநுராதி
குடுசுஸுதிசுசுபாதிபூவிஸுரணாது | யதா—'உவவு
ஷுவி யசுலாநம் ஸநுராபாபிதெதவிவா' உதிவசு ஸு
நபுஸம்ஸாவரம், கெடுதிகநாயபுசுஸ-நவரம் வெ
தூமம் : |

கெவிது—

'லிவெயதாரகெ காடு நிதுலாநம் வியாய உ | லு
நாஸுபிதெ ஸுதியெ-ராவலாநம் ஸராவரெசு || சுஜ
சு-வபிகாவ-திவ- வரம் ஸுதியெ-ராவதயா | ஸவ
வாஸுபிதெ நாரி ய-ஸாஸு பூதி-தி' உதி வவந

யோபாஸனம் செய்யவேண்டும், ஸுரீயன் அஸ்தமயமான
பிறகும் கூடாது, ஸுரீயன் உதித்த பிறகும் கூடாது' என்று
யோகயாக்குவல்கயரால் ஸந்த்யோத்கர்ஷம் நிஷேதிக்கப்பட்டி
ருப்பதாலும், ஸந்த்யை அதிக்காமத்தால், சூகரத்தன்மை
யை அடைவான் என்று ஸ்மிருதி இருப்பதாலும். அல்லது,
ஸ்நானபாக்ஷணத்தில் 'ஸுயற்காலத்திலோ, ஸந்த்யா காலத்தி
லோ, உதயத்திற்குப் பிறகோ செய்யும் ஸ்நானம் ப்ராஜாபத்
யத்திற்குச் சமமாகும்' என்று சொல்லியதுபோல், இங்குள்ள
வசனமும் ஸ்நானத்தைப் புகழ்வதில் தாத்தர்யமுள்ளது,
அல்லது 'கைமுதிகன்யாயத்தை'க் காண்பிப்பதில் தாத்தர்ய
முள்ளது என்கின்றனர் சிலர்.

சீலரோவெனில் :— "தேடக்கடிய நகூதரங்கனையுடைய
காலத்தில் நிய ஸ்நானத்தைச் செய்துவிட்டு, ஸுரீயோதய
மான பிறகு மாக ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும், ஸுரீயோ
தயத்திற்கு முன் 1½ நாழிகையும், ஸுரீயோதயத்திற்குப்
பின் 1½ நாழிகையும் உள்ளகாலம் எனவே அது 'அப்யுதிதம்'
என்று தர்மசாஸ்தரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது" என்ற வச
னத்தைச் சொல்லுகின்றவராய், உதயத்திற்குப் பிறகு 1½ நாழி,

கோவகூரோணம் உடியாடி நனாஃ, ஸாஸ்டுவபிகாரிஜெ அகீய
ஸாநம் சுதபுரிதி வடினி ||

விஷ்ணு:—வளஷமாநுநயோகிஜெ பூத:ஸாய்
ஸாநம்வெச | டிஸ்டம் வா வளணடோலீம் வா பூராய்
ஸாநகோவரெச || வுணாநுமூமி திம்ஸதூ கிராஸெ
டிவாகரெ | தகு வொசாய நியகிம் மூலீயா அயிவா
வட்கு || கோவகோலகிம் வுணம் ஸாஸெய்மம் டெவ கோ
யவ | தீயடஸூஸூ ஜெம நிதம் உகி ஸஜெய் வெதலி ||
தகம் ஸாகா ஸாவெ தீயெட டகா ஸிராவி வெ டிடிடி |
ஸாகா விதம்ஸுபடிகா உதீயட து ததொஜலாச ||
காஷ்டிளநீ நகிஸூதய் வாகிஜெயச வுருஷொதடி |
ஸஜயகூயம் டெவம் கோயவம் வாகிஜெயதா || வஹுள
மூகா வியாநெந ததஸெகாஸநொ வவெச | மூரிஸ
பெய் ஸூஷுயபெடண ஸகத் ஸாநம் ஸகோவரெச || சுஸத

கையின் நடுவில் இரண்டாவது ஸ்நானம் செய்யப்படவேண்டும்
என்று சொல்லுகின்றனர்.

விஷ்ணு :— பெளஷ மாஸம், பால்குன மாஸம் இவை
களின் நடுவில், எப்பொழுதும் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனா
யிருக்க வேண்டும். அமாவாஸ்யையாவது, பூர்ணிமையையா
வது முதற்கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூரியன்
மகாத்திலிருக்கும்பொழுது, முப்பது தினங்களும் புண்யங்
களேயாம். அதில், காலையில் எழுந்து விதியுடன் நியமத்தை
காஷ்டிக்கவேண்டும். ‘ஓதேவ! மாதவ! புண்யமான இந்த மாக
மாஸம் முழுவதிலும் இந்தப் புண்ய தீர்த்தத்தின் ஜலத்தில் ஸ்நா
னம் செய்யப்போகிறேன்’ என்று மனதில் ஸங்கல்பம்செய்து
கொண்டு, பிறகு சுபமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, தலை
யில் ம்ருத்திகையைச் சேர்த்து ஸ்நானம் செய்து, பித்ருதர்ப்
பணம் செய்து, ஜலத்தினின்றும் வெளியேறி, காஷ்டமௌன
முடையவனாய், புருஷோத்தமனை நமஸ்கரித்துப் பூஜிக்க வேண்
டும். அப்பொழுது சங்கசக்ரதானம், தேவனுமான மாதவனைப்
பூஜிக்கவேண்டும். அக்னியில் விதிப்படி ஹோமம் செய்து,
ஒரு முறை போஜனம் செய்பவனாயிருக்கவேண்டும். பூமியிற்

ஸ்யாபநாயஸ்ய ஸ்ஷெஹ வஸுதௌ கஸ்யதெ । சவஸ்யுரேவ
கதஸ்யம் சாவஸ்யாதரித் ஸுஅதிஃ । திவஸ்யாய் திரொகதீ
திவஹாரீ திரொகசீ । திவஸ்யுதமொகஸ்தா வ ஷப்திரொ
நாவஸீததி । திரா சூரீமகாஸெஸவ தீயெபு டெபாஸு
நித்யஸம் । தயா ப்ரஜாஸபெ அஹிம் உஸநளஸெவஸிதீ
தநாபு । ஸஸவம் ஸாநஸ்யாவஸாநெ மொஜபெஜிஜஃவதீ ।
விலிபாநி வ டெயாநி ப்ரஹ்மநவடாஸ்யயா ॥ சுநெந விய
நா டிஷ்யாநாயவஃ ஸ்யயதாரிதி । வித்ரா விதாரிஸெ
ஸாஸுடம் தஸெஸவ ப்ரவிதாரிஸெஹம் ॥ சிரா சிராசிரிஸெ
ஸாஸுடம் வுசிராசிரிஸெஹஸ்யயா । ஸஸகலிஸகாஸெஸஸா
ஸுடம் மொமாநு மூகூ யஸெவிதாநு ॥ சிராசிராஸ்யுஷஸி
ஸாஸு விலுஸெஹாஸம் ஸஸதீ' உதி ॥

படுக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹசர்யத்துடனிருக்க வேண்டும். சக்தி
யுள்ளவன் இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சக்தியில்லாத
வனுக்கும், தனமில்லாதவனுக்கும் இஷ்டப்படி செய்யலா
மென்று எல்லாவற்றிலும் சொல்லப்படுகிறது. எப்படியாவது,
மாகஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்கிறது வேதம். எள்ளினால்
ஸ்நானம் செய்பவன், திலங்களைத் தேய்த்துக் கொள்பவன், திலங்
களை ஹோமம் செய்பவன், திலேதகத்தால் தர்ப்பணம்
செய்பவன், திலங்களைத் தானம் செய்பவன், திலங்களைப்
பக்ஷிப்பவன் என்று ஆறு பேர்களும் கஷ்டத்தையடைய மாட்
டார்கள். தீர்த்தத்தில், திலங்களையும், ரெல்லிக்கனிகளையும்
நித்யமும் கொடுக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹணர்களின் அக்னியை,
விறகுகளால் ஜ்வலிக்கச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் ஸ்நானம்
செய்த பிறகு ப்ரம்ஹண தம்பதிகளைப் புஜிப்பிக்கவேண்டும்.
பலவிதமான வஸ்துக்களைத் தானம் செய்யவேண்டும். போர்த்து
வதற்கான வஸ்தாங்கனையும் கொடுக்கவேண்டும். இந்த விதி
யுடனிருந்து 'மாதவ:ப்ரியதாம்' என்று கொடுக்கவேண்டும்.
பிதா, பிதாமஹர், ப்ரபிதாமஹர், மாதா, மாதாமஹர், வருத்த
மாதாமஹர், இவர்களுடனும் இருபத்தொரு குலங்களுட
னும், இஷ்டமான போகங்களைப் புஜித்து, விஷ்ணு லோகத்தை
யடைவான், மாகமாஸத்தில் உஷ: காலத்தில் ஸ்நானம்
செய்தால்.

நாராயண—

‘ஸம்ப்ராப்தே சோவசோஸெதா தவவ்விஜநவதூமெ ।
கொளணி ஸவபுவாஸீணி ஸசூஷிதி ஹஸ்தி । வுநீச
ஸவபுவாவாநி சூவியாநிநஸம்ஸயஃ’ உதி ।

வாஷே—

‘சூவொ நாராயணொ ஷேவஃ ஸவபுவெஷேஷு வு
தெ ! சேருஸ்ய ரவள சோவெ மொவிநூயுத சோயவ ।
ஸூநெநாநெந செ ஷேவ யயொகூவமயஷொவவ । உதிசீதூம்
ஸசூஷாயபு ஸூயாநூளநம் ஸசோஸிதஃ । வஹிஃஸூகா
து வாவூரூள ஆஷஸாஸவமயம் மெஷ । தடாகெ சிம
ணம் ராஜஹ்ரூரூளது உதுமபூணபூ । ஷஸயா ஷேவவா
தெஷு ஸதயாவ சீஹாநபீ । ஸதம் உதுமபூணம் ரா
ஜநு சீஹாநஷேரூஸு ஸஜ்ஜெ । ஸஹஸ்ய மூணிதம் ஸவபு

நாரத்யத்தில்:— ‘ருஷிகளுக்கு ப்ரியமான மாகமாஸம்
வந்தவுடன், ஸூரியன் உதிக்கும்பொழுது, மனம், வாக்கு,
காயம் இவைகளால் செய்யப்படும் மூன்று விதமான ஸகல
பாபங்களையும் அகற்றுகின்றோம்’ என்று ஸகல ஜலங்களும்
கூவுகின்றன.

பாத்மத்தில்:— ஜலமே நாராயணதேவன் என்று எல்லா
வேதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூரியன் மகரத்திலிருக்
கும் பொழுது, மாகமாஸத்தில் ‘ஹே கோவிந்த, அச்யுத,
மாதவ, தேவ இந்த ஸ்நானத்தால், சொல்லப்பட்டுள்ள பலத்
தைக் கொடுப்பவராய் ஆகக்கடவீர்’. இவ்விதம் மந்த்ரத்தை
உச்சரித்து, மௌனமாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். வெளியி
லுள்ள வாய் முதலியதில் ஸ்நானம் செய்தால் பன்னிரண்டு
அப்தக்ருச்ர பலத்தை அடைவான். ஒ அரசனே! தடாகத்
தில் ஸ்நானம் செய்தால் இறு மடங்கு பலனையும், நதீ முதலிய
தில் நான்கு மடங்கு பலனையும், தேவகாதங்களில் பத்து
மடங்கு பலனையும், மஹாநதியிலானால் நூறு மடங்கு பலனையும்,
மஹாநதிகளின் ஸங்கமத்திலானால் நானூறு மடங்கு பலனையும்,
கங்கையிலானால் ஆயிரம் மடங்கு பலனையும் மனிதன் அடை
வான். அரசனே! ப்ரம்ஹதேவன், மனிதரின் ஹிதத்தில் கருத்

உரு வெவடிநாயகிதிபவ்யுதிசூகாமலெ

தகிலமும் சிகரெ ரவள ! மஜாபாம் ஸூநசூருண மஹதெ
சோநுஷொ நயவ || வாவாநாம் மூரிமாரவயு டாஹ
பெஸம் பூஜாவதி : | பூயாமம் விடியெ மூவ பூஜாநாம்ப
ஹிதெ வழித : | டுஜி-ரா வெவணீ வீ சோயா டெவெரவி
ஸுடுஜி | பூயாமெ டஹுதெ ஸாடவி சோவசோஸெ
நராயிவ || சிகரெஸு ரவள சோவெ யசூகாவீ வஹிஜ-
டு || திஷாடுவெ-ரா ஸகாடுவெ-ரா ஸூதவ்யம் ஹரிதா
ஷெயெ' உதி ||

பூகரணவய-ராவொஹதயா சோவஸூநம் தித்யம் காஜிம்
வெதூஹம் : ||

ஹி, காயாடி—

‘தித்யம் நெஜிதிகம் காஜிம் த்ரீவியம் ஸூநசூருதெ |
தவ-புண்து மவெதவ்யு ஹுஜெகெந பூசீதி-தத்ய’ உதி ||

உதி காஜிஸூநடி ||

துள்ளவராய், பாபங்களின் பெரும் சுமையை எரிக்கும்
ப்ரதேசமாக ப்ரயாகசுஷ்ரத்தைக் கற்பித்தார். விஷ்ணுவி
னுடையதாகிய மாயை, அழிக்க முடியாததும் தேவர்களாலும்
தள்ளமுடியாததாயுமாகும் அந்த மாயையும், மாகமாஸத்தில்
ப்ரயாக சுஷ்ரத்தில் தஹிக்கப்படுகின்றது. ஸூர்யன் மக
ரத்திலிருக்கும் பொழுது, மாகமாஸத்தில், வெளியிலுள்ள
எந்த ஜலத்திலாவது, ஸகாமர்களும், நிஷ்காமர்களும், விஷ்ணு
வின் ப்ரீதிகாக ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

இந்த ப்ரகரணத்தை ஆலோசித்ததால், மாகஸ்நானம், நித்ய
மும், காம்யமும் என்று சொல்கின்றனர்.

சந்திரிகையில்:— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று
மூன்று விதமாய்ச் சொல்லப்பட்ட ஸ்நானம் எதுவோ, அதற்கு
அங்கமாகத் தர்ப்பணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

காம்யஸ்நானம் முற்றிற்று.

சுவாமிநாதர் : 1

சுவாமிநாதர் : 1

சுவாமிநாதர் : 1

மலாபகர்ஷணஸ்நானம்.

இனி மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் (எண்ணெய் தேய்த்து முழுகுதல்) சொல்லப்படுகிறது அதில்,

பரத்வாஜர்:— அப்யங்கஸ்நானத்தில் யோக்யமான திதிகளும் வாரங்களும் எவையோ, அவையை, இப்பொழுது வ்யகதமாய், புஷ்டிக்கும், பலவ்ருத்திக்கும் சொல்லுகிறேன்.

சந்த்ரன், புதன், சனி இவர்களின் வாரத்தில் அப்யங்கம் புகழப்படுகிறது. அந்த வாரங்களின் அதிபதிகள், முறையே கார்தி, லக்ஷ்மி, போகங்கள் இவைகளைக் கொடுப்பார்கள். த்விதீயை முதல் நான்கு திதிகளும், ஸப்தமியும், நவமியும், தசமியும், த்ரயோதசியும், ப்ரசஸ்தங்களாம். பானுவாரம், பெளமவாரம், குருவாரம், சக்ரவாரம், ஸங்க்ரமணம், வ்யதீ பாதம், ஜன்ம நக்ஷத்ரம் இவைகளில் அப்யங்க ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஏகாதசி, சதுர்தசி, அஷ்டமீ, ப்ரதமை, ஷஷ்டி, பர்வம் இவைகளிலும் அப்யங்க ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. உத்தர பஸ்குனீ, ஜ்யேஷ்டா, ச்ரவணம், சூர்த்ரா இவைகளிலும், ராத்ரியிலும், ஸுகத்தை விரும்புகிற

௩௫௨ வெஷதாபதிதீபஸ்துதிசுக்ராவதெ

யீது வஜ்ரபெதயா | ஸிஸுரொமாதவ்யஜாநாந் யயாகா
யம் ஸரீரிணாடி | அஹுஜ்ஜொஜ்ஜொககஸூநம் நெநவ கொ
ஷாவஹம் ஸ்யுக்ய' உதி ||

வ்யாஸ:-

‘வஹரீம் டஸரீம் நெநவ த்யுதீயாந் த்யுபொடிஸீடி |
அஹுஜ்ஜாஸ ஸுஸுநாஸ வாநாடிஸு நெநவம் நிஷெவதெ ||
உதாணடாந் தஸ்ய வ்யுஜி ஸ்யாஸ யநாவத்யவயாயுஷாடி’
உதி |

யதூ மமுகுஹ-

‘நவ ஸ்யுஸ்யாஸ த்யுபொடிஸ்யாந் த்யுதீயாயாந் தியுள
தயா | ஸாஸுதீம் ஹுதிநிவ்நு டஸரீராதிவி வணிகம்’
உதி, யடிவி மாமுகுஹ-‘த்யுபொடிஸ்யாந் த்யுதீயாயாந்
வ்யுதிவடிஸரீதுபெ | நெநவாஹுஜ்ஜொ ந கூவீது விஷெ
தூ ஆடிஸீவிநா’ உதி, யடிவி வ்யுஜிமாமுகுவதடி-
‘டிஸரீ வுத்யுநாஸாய யநஹாநெநு த்யுபொடிஸீ ! த்யு

வன் அப்யங்க ஸநானத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். பாலர், பிணி
யாளர், வ்ருத்தர் இவர்களுக்கும், ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி,
அப்யங்கமும் உஷ்ணைதக ஸநானமும் தேவாஷத்தைச் செய்யா
தென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸி:- பஞ்சமீ, தசமீ, த்ருதீயை, த்யாயோதசீ
இவைகளில் எவன், அப்யங்கத்தாலாவது, ஸ்பர்சத்தாலாவது,
பானத்தாலாவது தைலத்தை உபயோகிக்கின்றானே, அவ
னுக்கு தனம், குழந்தை, பலம், ஆயுஸ் என்ற நான்கும்
வ்ருத்தியை அடையும். ஆனால்,

கர்க்கர்:- “த்யாயோதசியிலும், த்ருதீயையிலும், தசமீ
யிலும், சாச்வதமான ஸம்பத்தை விரும்பும் பண்டிதன் தைலத்
தைத் தொடக்கடாது” என்று சொல்லிய வசனமும்,

கர்க்கயர்:- “த்யாயோதசீ, த்ருதீயை, ப்ரதமை, தசமீ
இவைகளில் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளக் கூடாது, உட்
கொள்ளலாம், த்வாதசியைத் தவிர்த்து” என்று சொல்லிய
வசனமும்,

வ்ருத்தகர்க்கயர்:- தசமீ புத்ரனைக் கொள்ளும், த்யாயோ

தீயொஹயநாஸாய ஸூநெ தா வஜ-பெடித:’ உதி, வந
தாநி வவதாநி கூத்தியாழிலிஷயாணி || (சூயொடிஸூ)
தூதீயாயாஃ டஸூயாஃ வெவ வவ-பா | ஸூதிடூவிடூதி
யா:ஸூநாஃ நகூய-பெடிஷெயவஸூயதூ’ உதி ஜாவாவி
ஸூரணாழிதி கெவிசு ||

சுவரெது— ‘வவெ-பெடிஷாவி ஸூஜாநாஃ டஸூயாடி
வவூஜஸூநாநிஷெயவராணெய மம-பாழிவவநாநி | ஜா
வாவிலவவநாது கூத்தியாழீநாஃ ஜொஷாயிகூபூதிவாடி
நாடிடூ | ஸூஜாநெயந் திஷெயெ-பெடி ஜொஷாயிகூ
விஷெயநடூ | தஜொஷெஷெயெதுகூா டிதி ஸூஸூவி
ஜொவிடூ:’ உதி ரீஸூவிஸூரணா’ டிதூரமூ: ||

தயாஅ சூவஸூவ:—

‘யாடிஸூகூது யசு ஸூநாஃ மொமாய-பெடி கியதெ

தசீ தனத்திற்கு ஹானியைச் செய்யும், த்ருதியை இவ்விரண்
டையும் நாசமாக்கும், ஆகையால் அப்யங்க ஸ்நானத்தில் அந்
தத் திதிகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிய வசனமும்,
கூத்திரியன் முதலியவரைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) ‘தா
யோதசீ, த்ருதியை, தசமீ இவைகளில், சூதான், வைசயன்,
கூத்திரியன் இவர்கள் தைலத்துடன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது’
என்று ஜாபாலி ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால் என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரோவெனில், ‘கர்க்கா முதலியவரின் வசனங்க
ளெல்லாம் மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் தசமீ முதலிய காலங்
களில் அப்யங்க ஸ்நானத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்ய முள்ள
வைகளே, ஜாபாலிவசனமோவெனில், கூத்திரியர் முதலியவர்க்கு,
தோஷமதிக மென்று சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளது, (ஏனெ
னில்) ‘ஸாமான்யமாய் நிஷேதத்திலும், தோஷாதிக்யத்தால்
நிஷேதிப்பது, அந்தத் தோஷத்தின் பேத காரணத்தால் என்று
சாஸ்த்ர மறிந்தவர் சொல்லுகின்றனர்’ என்று மரீசி ஸ்ம்ருதி
யிருப்பதால் என்கின்றனர். அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர்:— த்விஜர்கள், ஸூகத்திற்காக, யாத்ருச்சிக
மான எந்த ஸ்நானத்தைச் செய்கின்றனரோ அதுதான் தசமீ

வினெஜி : தனிவிஜிம் டிஸ்டிரிக்டிஸ் நித்யம் நெநிதிக்கந்தது' உதி ।

ஜாவாவிர்வரி— :

‘நித்யம் நவாவயெஸ் ஸூநம் காஜிம் நெநிதிக்கந்த யஸ் । டிஸ்டிரிக்டி கத-புஜம் நத்யாடிஜிம்ஹிஸ்’ உதி ।
யாடிஜிம் = சிவாவகஷ்டணாய-பு, ‘சிவபுஜவாஹநவமம் ஸூநம் யாடிஜிம் து-தஸ்’ உதி மம-புஜாணாஸ் ।

வனவஹ நித்யநெநிதிக்காஜிஸூநாநாஹ டிஸ்டிரிக்டிவ ப்ரதிஷெயம் । யாடிஜிம்ஹிவ நிஷெயம் । யபுஹூராவ ஸ்வஸெந—விநாதா ஸுததஸூநம் நஸூயாடிஸீஷுவ’ உதி, யடிவி மமெ-புஜாணாஹ, ‘பு-புஜநி ஸங்க்ராத்ந ப்ராஜி ஜநிநெ தயா । நித்யஸூநெ வ கத-புஜி அபிஷெஷா நவிஷெ’ உதி, தஸ்காஜிநெநிதிக்கயா ராவி ப்ரடிஸ்டாபதீகதி ஸூதிவநி-காயாடி ।

முதலியவைகளில் நிஷெதிக்கப்படுகிறது. நித்யமும், நைமித்தி கமுமான ஸ்நானம் நிஷெதிக்கப்படவில்லை.

ஜாபாவியம் :— நித்யம், காம்யம், நைமித்திகம் என்ற ஸ்நானங்களை விடக்கூடாது. அவைகளைத் தசமியிலும் செய்ய வேண்டும். யாத்ருச்சிக ஸ்நானத்தை மட்டில் செய்யவே கூடாது. யாத்ருச்சிகம் = அமுக்கைப் போக்குவதற்கான ஸ்நானம். ‘அமுக்கைப் போக்குவதைப் பலமாக உள்ள ஸ்நானம் எதுவோ அது ‘யாத்ருச்சிகம்’ என்று கார்க்க ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

இவ்விதமிருப்பதால், நித்யம் நைமித்திகம், காம்யம் என்ற ஸ்நானங்களுக்குத் தசமீ முதலியவைகளில் ப்ரதிஷெதமில்லை. யாத்ருச்சிக ஸ்நானத்திற்கு மட்டில் நிஷெதம். ஆனால்,

ஆபஸ்தம்பர் :—நித்யஸ்நானம் தவிர மற்ற ஸ்நானத்தைத் தசமியில் செய்யக்கூடாது’ என்று சொல்லியதும்,

கர்க்கர் :— ‘புத்ரஜன்மம், ஸங்க்ராமணம், ச்ரார்த்ததினம், பிறந்தநாள் இவைகளில் செய்யும் ஸ்நானத்திலும், நித்ய ஸ்நானத்திலும் திதிதோஷமில்லை’ என்று சொல்லியதும், காம்ய நைமித்திக ஸ்நானங்களையும் சொல்வதற்காம்’ என்று ஸ்ம்ருதி சந்த்ரிகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸ:—

‘ஷஷ்டிஷ்டீ வஹஸீ வக்ஷயயதததுஷ்டீ | சுத
ஸஹிஹிதம் வாவம் தெதெ ரோஸெ க்ஷரெ மமெ’ ஐதி ||

தநாரவி—

‘வக்ஷாஹய ரவள ஷஷ்டாஸ்ரிசுதாயாஸ்தியனதயா |
தெதெநாஹிஜிசோநஹு யநாயுஸ்யாஸ்ரி ஸஹீயதெ’
ஐதி ||

மமடி:—

‘வஹஸ்யாஸ்ரி வததுஷ்ட்யா திஷ்ட்யாஸ்ரி ரவிலஸ்குரெ |
காடிஸ்யாஸ்ரி ஸவதீஷ்டெஷ்டா தெஷ்டயஸ்யாஸ்ரி விவஜ்யுயெஷ்’
ஐதி ||

வநிசுதாயாஸ்ரி—

‘காமுஸிவஸுஸெஷ்டாஸஸ்குரானி வததுஷ்ட்யாஷ்டீ
ஷு வ | நரஸுணாஸ்யொஸிஸ்யாஸ்ரி தெஷ்ட்யாஸ்ரி ரோஸெஸவ
நாஸு || உதததளவ விவததளவ தனகாஷ்டெ வ தெஷ்ட்யாஸ்ரி
சுஷ்டெஷ்டயாஸ்ரி வதததளவ திஷ்ட்யாஸ்ரி வததத’ ஐதி ||

வ்யாஸ:— ஷஷ்டி, அஷ்டமீ, பர்வங்கள், சதுர்தசீ இவை
களில் தைலத்திலும், மாம்ஸத்திலும், க்ஷௌரத்திலும், ஸ்த்ரீ
யினிடத்திலும் பாபம் நெருங்கியுள்ளது. அக்காலங்களில்
அவைகளை ஸேவிக்கக் கூடாதென்பதாம்.

மனுஷ்ய:— ப்ரதமையிலும், பானுவாத்திலும், ஷஷ்டி
யிலும், ரிக்ததிதியிலும் (சதுர்தசீ, நவமீ, சதுர்தசிகளிலும்),
தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்பவன், தனத்தாலும், ஆயுளா
லும் ஹிடப்படுவான்.

கர்க்கர்:— பர்வங்கள், சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, ஸூரிய
ஸங்க்ரமணம், த்வாதசீ, ஸப்தமீ, ஷஷ்டி இக்காலங்களில் தைல
ஸ்பர்சத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையி:— அமா, பூர்ணிமா, ஸங்க்ரமணம், சதுர்த
சீ, அஷ்டமீ இக்காலங்களில், மனிதன், தைலம், ஸ்த்ரீ,
மாம்ஸம் இவைகளை ஸேவிப்பானாகில் சண்டாளனாய்ப் பிறப்
பான். ஜனனம், மரணம், தந்தகாஷ்டம், ஸ்த்ரீஸங்கம் இவை
களில் திதி அக்காலத்திலுள்ளது (நிஷேத விஷயமாகியது)
என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

உருக வெகுநாயகிக் கித்யஸ்யுதிசுக்ராவமெ

வாராணசவி—

‘உதாசுஸ்யுஷீ ஷஷீ சுராவாஸ்யா உ வகுணிக்ரோ |
வவகாணெதாதி ராஜெநு ரவிஸங்குரணிரெவவ || தெ
வஸ்தீரோஸஸம்வொய் வவகெஸ்தெஷு யம் வாராநு |
விண்குருவாஜநம் நாசி ப்ரயாகி நரகம் நரம்’ உதி ||

வொயாயநம்—

‘சுஷுரோவ உதாசுஸ்யாம் வஹசுஸ்யாம் விஸெஷதஃ |
ஸிரொஷ்யஜம் வஜுபெதூ வவகஸஸுள தெபெவவ’ உதி ||

வஜுமாமெய்யாவி—

‘வகாசுஸ்யாம் ஸுரோவ உதாசுஸ்யாம்வஹவவகஸு |
புராஜாமெவ விவாமெவ வ்ஜுயம் தெதமவவஜுபெசு’ உதி ||

சுரீவிரவி—

‘வஹவவகஸு நநாஸு வ்ஜீவாதெவ ஸங்குரெ |
வ்ஜுயம் தெதமவ ரோஸவ உகாஷுமவ வஜுபெசு’ உதி ||

மாமுயம்—

‘தெதவஸுநம் ஸகா வுண்யம் காமுயாசுரிகெகெ

புராணத்திலும்:— சதூர்தசீ, அஷ்டமீ, ஷஷ்டி, அமா, பூர்ணிமா, ஸூர்ய ஸங்க்ரமணம் இவை பர்வங்களென்ப படும். இந்தப் பர்வங்களில் எந்த மனிதன் தைலம், ஸ்த்ரீ, மாமஸம் இவைகளை ஸேவிககின்றானோ அவன், மலமூத்ர பாஜனம் என்னும் நாகத்தை அடைகின்றான்.

போதாயனர்:— அஷ்டமீ, சதூர்தசீ, பர்வங்கள், பர்வ ஸந்தி இவைகளில் தலையில் அப்யஞ்ஜனத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வ்ருத்தகாரீயமும்:— ஏகாதசீ, தசமீ, த்வாதசீ, பஞ்ச பர்வங்கள், ச்ராதத்தினம், விவாஹதினம் இவைகளில், ஸ்த்ரீ ஸங்கம், தைலாப்யங்கம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

மரீசியும்:— பஞ்சபர்வங்களிலும், நந்தைகளிலும், வ்யதீ பாதத்திலும், ஸங்க்ரமணத்திலும், ஸ்த்ரீ, தைலம், மாமஸம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

காரீயம்:— எப்பொழுதும், புண்யமான தைல ஸ்நானத் தையும், ஸ்ரீகரமான ஆமலக ஸ்நானத்தையும் செய்யலாம்,

புரியெ | ஸவதீ நவதீ டுஸு ரவிலுக்ர ரீணாடிதெ' உதி ||

ஸாதாதவொழி—

‘சுரீயாங்கநவதீராவ ஸவதீராவ விஸெஷதஃ | யா
தீ கடுத ந யசு ஸூநம் தசுஸூநம் விவஜுதெசு’ உதி ||

காராடிஸெ—

‘நவதீஸவதீராவஸுரானிமு ஹணெஷு உ | யா
தீ ஹெஷு கடுத தெதஸூநம் நாவரெசு’ உதி ||

வூஜிவலிஷு:—

‘ஹகாஷெ சுரீயாவஸுர ரெடியுநெ உ உதாடிஸீ |
ஹனி ஸவதீகூயம் வுஸூரம் தெதமு ஹணதொஷுதீ ||
ஹிவா கவிசுயாயாயா ராசுள டிஷு ஸகூஷு | யா
தீ கடுத ஸவதீர ரீகூஷுதெ ஸடா’ உதி ||

வனவ வாரநிஷெயொழி ஜெராதீஸூஷெ பூடிஸி-
தஃ— ‘ஸனாவஃ கானிரயூயுஷுநம் நிஷுததா தயா |
சுநாரொமு ஸவதீகாரி சுஷுஜாடிஸூராடிஷு’ உதி ||

ஸப்தமீ, நவமீ, தர்சம், ஸங்க்ரமணம் இக்காலங்களைத் தவிர்த்து.

சாதாதபநம்:— அமா, நவமீ, ஸப்தமீ இவைகளில்
நெல்லிகுகனிகளால் ஸ்நானத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில்:— நவமீ, ஸப்தமீ, அமா, ஸங்க்ரமணம்,
க்ரஹணம் இக்காலங்களில் நெல்லிக்கனியாலும், தைலத்தா
லும் ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது.

வ்ருத்தவனிஷ்டர்:— அமாவாஸ்யையில் தந்தகாஷ்டமும்,
சதுர்தசியில் மைதுனமும், அஷ்டமியில் தைலாப்யங்கமும்,
செய்யப்பட்டால் மனிதரின் ஏழுசூலங்களைக் கொல்லும். பக
லில் விளாமரத்தின் நிழலிலும், இரவில் தயிரிலும், மானிலும்,
ஸப்தமியில் நெல்லிக்கனியிலும், எப்பொழுதும் மூதேவி வஸிக்
கின்றாள்.

இவ்விதம், வாரங்களின் நிகேஷமும் ஜ்யோதிச் சாஸ்த்
ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பானுவாரம் முதல் ஏழு வாரங்
களிலும் அப்யங்கம் செய்துகொள்வதால், முறையே, ஸந்தா
பம், கார்தி, ஆயுனின் குறைவு, தனம், தாரித்ரயம், ஆரோக்ய
மின்மை, ஸகல காமங்கள் என்ற இவை உண்டாகும்.

வாசிதவாராணெ—

‘நாமுஜ்ஜிகெட்டு நய மூரீபுவெது கள்ளரங் ஸு
கெயு கௌஜெய் திராண்டி | வாயெய பொஷிசுவரிவஜு-
தீயா செஷெது வவடாணி வடுஷெய காயடாசு’ உதி |

வாதிக்காயாடி—

‘தெதவாஹுஜ்ஜோ நாகட்வாரெ ந ஹஜெ நொலாக்ர
ஜா வெயுதள நாவி ஷஷுராடி | வவடாணுஷுஜோம் வ
நெஷுதுதாயடாடிப் ப்ராசெகூர தூகூர வாவாரம் வூதியு-
வூதிநொ’ உதி || வூதியுடவூதிநொ = ஸகி: ||

வூதுதாரெ—

‘வாதெ வவடாணி வாக்ரஜாஜோம் ஸுஹஜெ வாநு
வூதியுடயொ: | தெதவாஹுஜ்ஜோ ந ஷொஷாய யடிஷுராடி
விநாந’ உதி ||

காராடிசெ—

‘ஹஜாகடூஸூக்ரவாரெஷு நாமுஜ்ஜுவாநஜாவரெசு||

வாமன புராணத்தில்:—பானுவாசத்தில் அப்யங்க ஸ்நானம்
கூடாது. செவ்வாய்க்கிழமையில் கௌரம் கூடாது.
வெள்ளிக் கிழமையிலும், செவ்வாய்க் கிழமையிலும் மாம்ஸம்
கூடாது. புதவாசத்தில் ஸத்ரீ ஸங்கத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.
மற்றக் காலங்களில் எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் செய்ய
லாம்.

சந்திரிகையில்:— பானுவாசம், பெளமவாசம் ஸங்க்ர
மணம், வைத்ருதி, ஷஷ்டி, பர்வம், அஷ்டமீ, சதுர்த்தி இவை
களில் சனிக்கிழமை இல்லாவிடில், தைலாப்யங்கம் கூடாது.

மந்த்ரேரு ஸ்மருதியில்:— வ்யதீபாதம், பர்வம், ஸங்க்ர
மணம், சந்த்ர ஸூரிய க்ரஹணம் இவைகளில் தைலாப்யங்கம்
தோஷாவஹமாகாது, சனிவாசம் சேர்ந்திருந்தால்.

காலதர்சத்தில்:—பெளமவாசம், பானுவாசம், சுக்ரவாசம்
இவைகளில் அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. பானுவாசம்
முதல் ஏழு வாசங்களிலும் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்பவ
னுக்கு, முறையே, ஸந்தாபம், காந்தி, மாணம், த்ரவ்யம்,

தாவகாணிபூதிபூவாரொழுகுவினெவ்விதம் ! சூரோ
பூவாராபிவாரெஷு தெனெந ஸாஸ்யத் மதம்' உதி ||

* ஷட்க்ரீஸ்துதெவ்—

‘ஹுதாவகாணி ரணம் பதாரொழுகெவம் ! ஞானி
பூம் ஸவக்ரகோவித ரஹிஜ்ஜ ஹாஸ்யாராபிஷு’ உதி ||

வ்யஸவலிஷு:—

‘ஸூரியபூதிஸுளாபிநெ நராணாம் தெனெவ
மொமாசு சூரோ: மதாநி ! ஹுதாவகாணி ரணம் பதம்
ரொமபூஹாணம் விபதகவரிஷு’ உதி ||

வயிகாயாபு—

‘விதூஸம் ஹெஷு பூவணம் உ தெனம் க்ஷரம்
விஸாவாஸம் ஹிஷக்ஷம் வஜிபூம் ! ரூபெ பூமெ ஹாபூ
வபெதம் ரோஸம் டெவரிந்ஷவாஸுதாரகூதிதாஸம்’ உதி ||

காலாடிஸெ—

‘திபிவாரஸாரொமெ வவீயாநுவாரஹுதெ’ உதி ||

ஆரோக்யம், அலக்ஷம் (தாரிதர்யம்), ஸகல காமப்ராப்தி என்ற
பலன் உண்டாகும்.

ஷுத்திரிசன்மதத்திலும் :— மனஸ்தாபம், காந்தி, மாணம்,
தனம், ஆரோக்யம், தாரிதர்யம், ஸகல காமப்ராப்தி இவை
கள், முறையே, பாணுவாரம் முதலிய வாரங்களில் அப்யங்கம்
செய்துகொள்வதால் உண்டாகும் பலன்களாம்.

வ்ருத்தவளிஷ்டர் :— பாணுவாரம் முதல் சனிவாரம் வரை
யுள்ள தினங்களில் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளும் மனிதர்
களுக்கு, முறையே, மனஸ்தாபம், காந்தி, மாணம், தனம், ஆரோ
க்யம், தாரிதர்யம், இஷ்டப்ராப்தி என்ற இவை பலன்களாம்.

சந்திரிகையில் :— சித்தை, ஹஸ்தம், ச்ரவணம் இவை
களில் தைலத்தையும், விசாகம், சதயம் இவைகளில் செஷ்டைத்
தையும், மூலம், ம்ருகசீர்ஷம், பூட்டாதி, உத்திரட்டாதி
இவைகளில் மாம்ஸத்தையும், மகம், உத்திரங்கள், க்ருத்திகை
இவைகளில் ஸ்த்ரீ ஸங்கத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில் :— திதியும் வாரமும் சேர்ந்தால் வாரம்
அதிக பலமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது.

ബ്രഹ്മലിംഗം—

‘அயிரெகமுணா பொகூ நகூகுந்து உதுமு-
ணா | காரணம் ஷுபூணம்பெயவ வாரபூஷமுணவ்யுத’
ஐ.தி. |

ஸூத்ர-மூலம் —

‘தெயானுஜநிஷேபெஷு தியதெயம் நிவிஷு
தெ | க்ஷுஜ்ய நிக்ஷேபெ து ஸாஷ-வாஷெரவீஷு
தெ | ஷெஹநாஸுஜோஹதி ஸ ஷெஹஸாஷ-வாஷி
க் | தஹாஜநாடின தெயஸு நிக்ஷேபொ஽ஹு வண
லம் || தெயஸஸ்திவஸெஹ ஸ ரூபொ நய யளழி
க் | சுதஸிவிகாரெஷு விணாகதிமகோடகெ || ஸஷு
லீக்ஷஸராடின உ நிக்ஷேபொ தெநவ ஜாயதெ | ஸாஷ-
வாடின தெயஸஸு ஓதாய-ஸடிஸக்தத்’ இதி |

ஸாந்திரம்--

புராணமெ ஐந்திவெஸ் விவாமெ ஸுபெடிவ

பீரம்ஹலித்தாந்தத்தில் :— திதி ஒரு மடங்கும், நக்ஷத்ரம் நான்கு மடங்கும், கரணம் ஆறு மடங்கும், வா ர ம் எட்டு மடங்கும் பலமுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— தைல சப்தத்துடன் அப்யங்கத்தை நிவேதனக்குமிடங்களில் எள்ளின் எண்ணெய் நிவேதிக்கப்படுகிறது. அப்யங்கத்தை நிவேதனக்குமிடத்தில் கடுகின் நெய் முதலியவைக்கும் நிவேதனம் சொல்லப்படுகிறது. அப்யங்கமானது ஸ்நேஹத்தால் (நெய்யால்) ஏற்படுகிறது. அந்த ஸ்நேஹம் கடுகின் ஸ்நேஹம் முதலியதுமாகும். எள்ளின் எண்ணெய்க்குப் போஜனதிகளில் நிவேதனமில்லை. அப்யங்கத்தில் மட்டிலேயே நிவேதனம். 'தைலம்' என்னும் சப்தமானது எள்ளின் எண்ணெயில் ஈடுமானது. அது யௌகிகமல்ல. ஆகையால் எள்ளின் விகாரங்களான பிண்ணாக்கு, எள்கொழுக்கட்டை, சங்குலி, க்ருஸம் முதலியவைகளில் நிவேதனமுண்டாவதில்லை. கடுகின் ஸ்நேஹம் முதலியதில் தைல சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவது, தைலத்தின் கார்யத்தால் அதற்கு ஸமமாயிருப்பதால்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ச்ராதத்தினம், பிறந்தநாள், விவா

யொ: | வுதெ வெவொவாவொவெ உ தெவொவொ வில
ஜுபெசு || உவொவிதஸு வுதிந: குதகெஸஸு நாவி
தெ: | தாவதிஷுதி வெ வுநீ: யாவதெவொ தஸஸு
ஸெசு' உதி ||

நதாவஷுடி—

‘ஸுரயா விவதெவொ வுயயிதம் விய்யதெ |
வூதரவொகதெவொ திஷுதிநுவிய்யதெ’ உதி ||

சயம் திஷெயொ நரகவதுடிஸீஷுதிரிஷுவிஷய: ||
‘வூதிருஷு சூயயுகுஷுதவதுடிஸுர திநொடியெ |
ஸூந திஷுஜி கதடவொ நரெ நுரகவீரூமி’ உதி
ஸுரணாசு ||

(நரகவதுடிஸீஸூநடி ||)

ஸுதிருதெ—

‘சூயயுகுஷுதவதெவொ உதுடிஸுர திநொடியெ |
தெவொவொஷுந கதடவொ ஸூநதெஷுந வாரிணா’ உதி ||

ஹம், ஸூகம், துக்கம், வ்ரதம், உபவாஸம் இவைகளில்
தைலாப்யங்கத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். உபவாஸம் செய்பவ
னுடையவும், வ்ரதாநுஷ்டாதாவினுடையவும், க்ஷேத்ரம்
செய்துகொண்டவனுடையவும் லக்ஷ்மியானவள், அவன்
தைலத்தைத் தொடாதவரையில் அவனிடம் இருப்பாள்.

ரத்னவளியில்:— ஸுரையினால் பூசப்பட்ட தேஹமுடையவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது. ப்ராத: காலத்தில் அப்யங்கம் செய்து கொண்டவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுவதில்லை.

இந்த நிஷேதம், நரகசதுர்தசியைத் தவிர்த்து மற்றக் காலத்தைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) “ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ண சதுர்தசியில் உஷ:காலத்தில் ஸூர்யோதயத்தில், நரகத்தினின்றும் பயந்த மனிதர்கள் அப்யங்கம் செய்து கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்” என்று ஸ்ம்ருதிவிரூப்பதால்.

(நரகசதுர்தசீ ஸ்நானம்.)

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் சதுர்தசியில் ஸூர்யோதயத்தில், தைலாப்யங்கத்துடன், உஷ்ணை ககத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வ்யுத்யுபுலாரெ —

‘யவ்யுரம் மதயுதயுபுலாரம் நரகொ விஷுநா
கிஸி | தவ்யுரமெஜுநம் காயுடம் நரெநபுரகவீரூமி’
உதி ||

காராடிசெபுலா —

‘வ்யுதிஷு சுஸ்யுமெபுலா க்யுதாஹ்யுதிஷுஷு |
வக்யுரம் வபுலாஜெபெயுஷு கெஷுவிநிவ்யுதயெ’ உதி ||

விஷுவாரானெ —

‘வ்யுதிஷுதெ நவாவிநு யபுலா தீமதொ மவெசு |
வஹ்யுமெபுலாயீ க்யுதாஹ்யுதியிபுலா || நீராஜிதொ
கெஷுஷு கெபுலா நு நியபெயுதெ | தீவெநீபுராஜிநாடி
சு தீவாவவிரிதி வ்யுதா’ உதி ||

வாரவாமெபுலா —

‘வதயுபுலா யாபுலாயுஜெவ்யு க்யுஷு வ்யுத்யுபுலா

ஸ்ருத்யுதிஷுதெ:— எந்தச் சதுரதசியில் ராதிரியில்,
நாகாஸுரன் விஷ்ணுவின் கொல்லப்பட்டானே அந்த ராதிரி
யில், நாகத்தினின்றும் பயந்த மனிதர்கள் அப்பங்கம் செய்து
கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

காலாதீர்த்தியம்:— ஆச்வயுஜமாஸத்தின் அமையில் விடி
யற்காலத்தில் அப்பங்கம் முதலிய மங்களங்களைச் செய்து
கொண்டு, பக்தியுடன், லக்ஷ்மியைப் பூஜிக்கவேண்டும்,
மூதேவியின் நிவ்ருத்திக்காக.

விஷ்ணுபூரணத்தில்:— ஸூரியன் ஸ்வாதியிலிருக்கும்
பொழுது, சந்திரனும் ஸ்வாதிக்கு வரும்பொழுது, மனிதன்
அப்பங்கம் செய்துகொண்டு, ஐந்து பட்டைகள் சேர்ந்த ஜலத்
தால் ஸ்நானம் செய்து, நீராஜனம் செய்யப்பட்டவனாய், மஹா
லக்ஷ்மியைப் பூஜித்தால், ஸம்பத்தை அடைகிறான். இக்
காலத்தில் திபங்களால் நீராஜனம் செய்வதால் இது ‘தீபாவளி’
எனச் சொல்லப்பட்டது.

ஸாரஸங்க்ரஹத்தில்:— ஸ்வாதியில் உள்ள ஸூரியனுடன்
கூடிய ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ணசதுரதசியில் உஷ:காலத்தில், ஸம்

ஊர் உவவெசு பூவாதெ ! ஸ்ரீநாம ஸ்ரீஹிஜ நரெல்லு
காயடும் ஸ்ரீமநிதெதெந விவநிதிகாரெடு : || தெதெ
கூழீ ஜெடுதெ மஜா ஜீவாவணிதெந வவெசு ! சுதகூழீவரிஹா
நாயடும் ஹிஜஸூந ரோவரெசு || தத சூஹரணம் வஸ்ரீ
யாரபெசு ஸ்வடும்வடும்' உதி ||

ஸ்ரீத்யடும்வாரெ—

‘தெதவாஹிஜே நிஷிஜாஸூ : ஸ்வடூஸ் தியயஸ
டா ! திதீபாம் வஜடும்பெவ டுஷ்டாடிஷ்டாதிஷ்டாடிதே’
உதி ||

பூயஸஸ்வடூஸூ தியிஷ்டு சுஹிஜஸூ நிஷெயெ
பூவெ விஸெஷஹிஜநாநாதி பூவெதா :—

‘ஸாஷ்டும் மநிதெதெய யதெதெய வுஷ்டவாஸி
தடி ! சுநுடிபூயுதம் தெதெய நடிஷ்டி கடிவந’
உதி ||

பத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் வாஸனையுள்ள தைலத்தினால்
அப்யங்கம் செய்துகொண்டு, ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தீபா
வளி தினத்தில், தைலத்தில் லக்ஷ்மியும், ஜலத்தில் கங்கையும்
வஸிப்பாள். ஆகையால் அலக்ஷ்மியை விலக்குவதற்காக அப்
யங்க ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பிறகு, ஸ க ல ஸம்பத்து
முண்டாவதற்காக, ஆபரணம், வஸ்தரம் இவைகளைத் தரிக்க
வேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— தைலாப்யங்க விஷயத்தில்,
த்விதீயையைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாத் திதிகளும், த்ருஷ்ட
மும் அத்ருஷ்டமுமான இரண்டுவித தோஷத்தாலும் நிஷித்
தங்களாகவே ஆகும்.

அநேகமாய் எல்லாத் திதிகளிலும் அப்யங்கத்திற்கு நிஷே
தம் ப்ராப்தமாயிருக்கும் பொழுது விசேஷத்தைச் சொல்லு
கிறார்,

ப்ரசேதஸ் :— கடுகின் எண்ணெயும், வாஸனைத் தைல
மும், புஷ்பத்தினால் வாஸனையுள்ள தைலமும், வேறு த்ரவ்யத்
துடன் கூடிய தைலமும் ஒருகாலும் துஷ்டமாகாது.

பரோ஽வி—

‘வ்யுதம் வஸாஷ்டுவம் தெதம் யதெதம் வஸாஷ்டுவா
வஸித்ய | நநோஷ்டி வஸுதெதெஷ்டு வஸாநாஸுஜெஷ்டு
தித்யுஸி’ உதி ||

ஸம்முதெ—

‘வஸுதெதம் முஸுதெதம் வஸாஷ்டுவம் வஸாஷ்டுவா
த்ய | வஸுஷ்டுவெஷ்டுவெஷ்டு வஸுஷ்டு வஸுஷ்டுவாநாமுதம்
தயா’ உதி ||

ஸுத்யுதஸாரெ—

‘நிஷிஷிஷிவஸெ வாரெ ராசுள வ வ்யாபிதஸ்ய வ |
புஷ்டாநாமுதம் தெதம் நநுஷ்டி கஷாந || ஸவாநு
முநம் க்ஷாரம் க்ஷவா நாமுஜெஷ்டுவெஷ்டு | வஸாநாமு வ
தயா விஷ்டா நாமுஷ்டி கஷாந’ உதி ||

ஸத்யுதத்—

‘விஷ்டவஸாரநாமெந வ்யுதெநாமு ஜெஷ்ட வ |

யமனும்:— நெய், கடுகெண்ணெய், புஷ்பத்தால் வாஸனை
யேற்றப்பட்ட தைலமும், காய்ச்சப்பட்ட தைலங்களும்
அப்யங்க ஸ்நானத்தில் தோஷாவஹங்களாகாது.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— காய்ச்சப்பட்ட தைலம், வாஸனைத்
தைலம், கடுகெண்ணெய், புஷ்பவாஸனையுள்ள தைலம், வேறு
தர்வயத்துடன் கூடிய தைலம் இவை நிஷித்த தினங்களிலும்
துஷ்டங்களாவதில்லை.

ஸம்நுத்யர்த்தஸாரத்தில்:— நிஷித்த தினத்திலும், நிஷித்த
வாஸத்திலும், ராத்ரியிலும், வ்யாதியுள்ளவனுக்கும், வேறு
தர்வயத்துடன் கூடிய தைலம் ஒரு பொழுதும் துஷ்டமாகாது.
சவானுகமனம் செய்தபிறகும், க்ஷௌரம் செய்துகொண்ட
பிறகும் அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. வாஸனைப்
பொடி முதலியதையும் உபயோகிக்கக் கூடாது. உபயோகிப்ப
வன் ஒருகாலும் சுத்தனாகான்.

ஸத்யவ்ரதர்:— மாவு, பக்வமான கஞ்சி, நெய், ஜலம் இவை
களிலொன்றுடன் சேர்ந்ததானால், பச்சையான எண்ணெயும்

சூழிவாழவி யுதம் தெனும் நகராவந டுஷ்டி || ரொ
மாதுரஸ்யாவி தயா தெனும் ஜாது நகுஷ்டி' உதி ||

வாராணச—

‘திபிநக்ஷத்ரவாரொஷு நிஷிஷெஷ்டி ராத்திரிஷு |
தெனோஜெந ஸம்பாஸ்த ஶிவபா ஸாஸிராவ்யாஸ’
உதி ||

ஸுப்துனர—

ரவள வுஷ்டம் முரள டுஷ்டம் ஹமள மொசிய
செவ வ | ஹசெ ஹசிரி விநிஷ்டிஷு தெனாமுஜம் ஸசா
யரெசு || டுஷ்டானாயுதம் தெனும் நகுஷ்டி' முஹ
ணம் விநா | துஷ்டவீஷ்டஸம்பாஸ்தம் முஹணெவ வி நகு
ஷ்டி || ஸிரொஷுஷ்டந தெனெந நாஜம் கிந்திஷு
ஸுப்தெசு | திஷ்டிஷ்டம் நாஸ்யாஸ தஸு வாயுநாஸி
ஷ்டி' உதி ||

மாறபு:—

‘கூயபாஷெஸ்திகம் ஸாநம் ஸீதாஸி: காரிசெவ வ |

ஒருகாலும் துஷ்டமாகாது. ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட
வனுக்குத் தைலம் ஒருகாலும் தோஷாவஹமாகாது.

புராணத்தில்:— நிஷித்தமான திதி, நக்ஷத்ரம், வாரம்
இவைகளிலும், ராத்திரிகளிலும், நெய் அல்லது ஜலத்துடன்
கூடிய தைலம் சுத்தமாய் ஆகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— பானுவாரத்தில் புஷ்பத்தையும்,
குருவாரத்தில் அறுகையும், வெள்ளிக்கிழமையில் கோமயத்தையு
ம், பெளமவாரத்தில் பூமியையும் போட்டு தைலாப்யங்கம்
செய்துகொள்ளலாம். வேறு தாவ்யத்துடன் கூடிய தைலம்,
க்ரஹணம் தவிர மற்றக்காலத்தில் துஷ்டமாகாது. துளஸீ
தளத்துடன் கூடிய தைலம் க்ரஹணத்திலும் துஷ்டமாகாது.
தலையில் தேய்த்துக்கொண்ட தைலத்தால் வேறு ஒரு அங்கத்
தையும் தடவக்கூடாது. எள்ளுடன் மாவைப் புஜிக்கக்
கூடாது. இந்த நியமத்துடனிருப்பவனுக்கு ஆயுள் குறையாது.

கார்ப்ய:— நைமித்திக ஸ்நானம், காம்ய ஸ்நானம் இவை

மக்கள் வெவ்வேறுநாட்களில் தீயவழியினை விரும்புவதை

நித்யம் யாடினிகம் வெவ யயாராஹி ஸரோவரெசு' உதி ||

ஸத்யவதம்—

‘நீருவந்நீருவந் ஸாரநம் ஸிபீரிதழ் | நெடுநீருவந்நீருவந் ஸாரநம் நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந் | நெடுநீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந் | நெடுநீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந் | உதி ||

ஸுதிபுரீவிகாயாழ்—

‘சுந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந் | உதி ||

நெடுநீருவந்—

‘உருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந் | உதி ||

நெடுநீருவந்—

‘வாடிவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந்நீருவந் | உதி ||

களை, சீத ஜலத்தால் செய்யவேண்டும். நித்ய ஸ்நானம், யாத்ருச்சிக ஸ்நானம் இவைகளை இஷ்டப்படி செய்யலாம்.

ஸத்யவ்ரதம் :— மந்த்ரமுள்ள தென்றும், மந்த்ரமில்லாத தென்றும் இரண்டுவிதமாய் ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரங்களுடன் செய்யப்படும் ஸ்நானம் மந்த்ர ஸ்நானம் எனப்படும். அழுக்கை யகற்றுவதற்காக எண்ணெய் முதலிய துடன் செய்யப்படும் மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் அமந்த்ர ஸ்நானம் எனப்படும்.

ஸம்நிதிபர்த்திகையில் :— வெளியிலெடுக்கப்படாத ஜலங்களாலோ, வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலங்களாலோ ஸ்நானம் செய்யலாம்.

தேவலம் :— சுத்தமான பாத்ரங்களால் எடுக்கப்பட்டால், உத்ருதஜலங்களும் சுத்தங்களேயாகும். சுத்தமான ஜலமாயினும், ஒரு ராத்ரி அதிக்ரமித்தால் அது வர்ஜிக்கத் தகுந்ததாகும்.

மஹாபாரதத்தில் :— ப்ராம்ஹணரின் பாதத்தில் எண்ணெய் தடவுவதும், அவரின் சிரஸ்ஸில் எண்ணெய் தடவுவதும், ப்ராம்ஹணரின் உச்சிஷ்டத்தைச் சுத்தம் செய்வதும்,

வனகெகம் வாணவனெழு நாரணஸுபாபிஸிஷ்டெ'உதி||

நாரதீபெ—

‘தெதலாஷுஜம் சிவாராஜி ஸ்ராவணநாந் கருநாதி
யஃ | ஸ ஸாதொ஽ஸுதம் ஸாஸுந் மஜாயாந் நாத்ர ஸந்
ஸயஃ’ உதி ||

உதி சிவாவகஷ-ணஸாத்ர ||

கிரியாஸாத்ர ||

சுய கிரியாஸாத்ர || தத்ர ஸஜஃ— கிரியாஸாத்ர
பூவக்ஷாஸி யயாவதிபிவநிவக்ஷு | ஸரஸுந் ஷெவவா
தெஷுந் தீயெஷுந் உநதீஷுந் உ || கிரியாஸாத்ரம் ஸரஸுந்
ஷுந் ஸாத்ரம் தத்ர கிரியா சிதா | சிவாராஜிஸு கத-ஷுந்
ஸளவசாஷுந் யயாவதி || ஜயெந் சிவந் உநதீஷுந் உவஸுபுஸு

ஒ பாண்டவ சரேஷ்டனே! ஒவ்வொன்றும் ராஜஸுபயத்தை
விடச் சிறந்ததாகும்.

நாரதீயத்தில்:— ஒ மஹா ராஜனே! எவன் ப்ராம்ஹண
ருக்குத் தைலாப்யங்கம் செய்கின்றானோ அவன், நூறு வருஷம்
பூராவும், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்தவனாகிறான். இதில் ஸம
சயமில்லை.

மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் முற்றிற்று.

க்ரியா ஸ்நானம்.

இனி க்ரியா ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

சங்கர்:— க்ரியா ஸ்நானத்தை விதி உள்ளபடி சொல்லப்
போகிறேன். ஸரஸுஸுகள், தேவகாதங்கள், தீர்த்தங்கள்,
நதிகள் இவைகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்வது க்ரியா ஸ்நா
னம் எனப்படும். அதில், ஸ்நானமே க்ரியை என்று சொல்
லப்பட்டுள்ளது. ஆதிகில் மண்கள், ஜலம் இவைகளால் தேஹத்
தைச் சுத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு ஜலத்தில் மூழ்கி
எழுந்து விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, தீர்த்தத்தை ஆவாஹ

கரு அ வெஷ்யநாயஜிதீபஸ்ய தீரகூராமமெ

யயாவியி | தீயபுஸ்யாவாஹநம் காயபாசு தசு பூவக்ஷாஜி
தம் வரமு || பூவக்ஷெ வரணன்ஷெவ சிம்ஹஸாம் வதிஜிதி
ஜிபதமு | யாவிதம் ஷெஹி செ தீயபுஸ்யம் ஸவபுவாவாவநம்
தயெ | தீயபுஸ்யாவாஹயிஷ்யாஜி ஸவபுவாவவிதிஷ்விதமு |
ஸாவாஹிஷ்யவிதிஷ்விதமு தொபெ ஸ்யயதாம் சிஷ்யநாமுஹாசு ||
ரூபாநு பூவக்ஷெ வரபாநு ஸவபுநஸுஷ்விதமு |
ஷெவசிஷ்யுஷ்விதம் வஹிம் பூவக்ஷெவநிஷ்விதமு || சுவஃ
புண்ணாஃ வவிதூய பூவக்ஷெ ஸரணம் தயா | ரூபு
ஸாமிஸ ஸவபுஸ வரணஸாவ வஸவம் || ஸயநாஸம் செ
வாவம் ரக்ஷணம் வ ஸவெஷெவ சிபு | உதேவசிஷ்ய கதபு
வ்யந்ததஸுஜிதம் காமெஸம் || சூவொஹிஷ்விதி தீஸ்ய
விஃ யயாவஷ்யநாமுபிவபுஸம் | ஹிரண்யவணபா உதிவ பீழி

னம் செய்யவேண்டும். இனி அதைச் சொல்லுகிறேன். ஆவா
ஹன மந்த்ரங்கள்-“ப்ரபத்யே வருணம் + ஸதைவமாம்” என்று.
அவைகளின் பொருள்-“ஜலங்களுக்குப் பதியும், பலமுள்ள
வனுமான வருண தேவனைச் சரணமடைகின்றேன். ஓ வருண!
என்னை வேண்டப்பட்ட தீர்த்தத்தை, ஸகல பாபங்களையும்
போக்குவதற்கு எனக்குக் கொடுப்பாயாக ஸகல பாபங்
களையும் போக்குவதான தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்யப்
போகிறேன். உமதாகிய இந்தத் தீர்த்தத்தில் என்னை அனு
க்ரஹிப்பதற்காக நீர் இருக்கவேண்டும். வானைக் கொடுப்பவர்
களான ருத்ரர்களையும், ஜலத்தில் வஸிப்பவர் எல்லோரையும்
சரணமடைகிறேன். பாபத்தைப் போக்குகின்றவரும், ஜலத்தி
லிருப்பவருமான அக்னியைச் சரணமடைகிறேன். புண்யப்ரத
மாயும், பரிசுத்தமாயுமுள்ள ஜலத்தைச் சரணமடைகின்றேன்.
ருத்ரன், அக்னி, சர்வன், வருணன், ஜலம் என்ற இவர்கள்
என் பாபத்தைச் சீக்கிரம் போக்கவேண்டும். எப்பொழுதும்
என்னைக் காக்கவேண்டும்” என்பது. இவ்விதம் சொல்லிப்
பிறகு, குசங்களால் மார்ஜனம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.
‘ஆபோஹிஷ்ட’ முதல் மூன்று ருக்குகளாலும், ‘ஹிசண்யவர்
ணை’ முதல் நான்கு ருக்குகளாலும், ‘சம்நோதேவீ’, சம்ந
ஆப:, இதமாப: ப்ரவஹத’ என்ற ருக்குகளாலும் மார்ஜனம்

ஸ்தவ்யவியஸ்யா || ஸனோஷெவீரிதி தயா ஸனாஸ்தவஸ்ய
பெயவய | ஐதிராவஃ ப்ருவஹதெ தெய்வம் வஸிஸ்திரபெய ||
வஸவம் வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய | கவ
ஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய || ததொ஽ம்
வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய || ப்ருஷ்டாந் குஷ்டம்
தயா ஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய || உதி ||

தீய்யாபாபாபா வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||

மௌனம் வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||
மௌனம் வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||
மௌனம் வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||
மௌனம் வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||

வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||

மௌனம் வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||
மௌனம் வஸிஸ்திரபெயம் க்ருவா மந் குஷ்டம் பெயவத்ய ||

செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்
தின் சந்தஸ், ருஷி, தேவதை இவைகளை ஸ்மரிக்கவேண்டும்.
பிறகு, ஜலத்தில் மூழ்கியவனாய், அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை
மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். மஹா வ்யாஹ்ருதிகளால்,
தலையில் ஜலத்தை விட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

தீர்த்த யாத்ரையில் விடத்தகுந்தவைகளைச் சொல்கிறார்,
வ்யாஸர்:— தீர்த்த யாத்ரையில் குடை உபயோகிக்கப்
பட்டால் அது புண்யத்தின் கால்பாகத்தை அபஹரிக்கும்.
பாதாசைத் பாதபாகத்தை அபஹரிக்கும். வாஹனம் முக்கால்
பாகத்தை அபஹரிக்கும். டோலி முழுப்புண்யத்தையும் அப
ஹரிக்கும். ஐச்வர்யத்தால் அல்லது லோபத்தாலோ, மோ
ஹத்தாலோ வாஹனம் முதலியவைகளால் எவன் தீர்த்தயாத்
ரைக்குச் செல்கின்றானோ, அவனுக்கு அந்தத் தீர்த்தம் நிஷ்பல
மாகும். ஆகையால் வாஹனம் முதலியவைகளை வர்ஜிக்க
வேண்டும்.

விஷ்ணு:— எருதுகளுடன் கூடிய வாஹனத்தினால் எவன்
தீர்த்தயாத்ரை செய்கின்றானோ அவன், எருதுகளின் தோமஷ்
கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு வர்ஷங்கள் வரையில் கோமமான
நாகத்தை அடைகின்றான்.

மெய்ந்நவரி:—

ஷொபஸாஸம் ஸ அஹதே யம் வராத்யேந மஹதி |
 கஸ்தீயேபுவமதஸ்ய யம் ப்ருஸஜ்ஜேநமஹதி || தீயேபு ப்ரா
 வ்யாநுஷஜ்ஜேண பஹுத்ரு ஸ்நாநகோவரோக் | ஸ்நாநகஸ்தீயம
 ரோவோதி தீயேபுபாத்ரானிதம் நதௌ || ந்ருணாம் வாவக்ரு
 தாம் தீயேபு வாவஸ்யு ஸநிநம் ஹவெக் | யயோக்தவமஹி
 தீயேபு ஹவெவ்ஸுஜாதநாந்ருணாஸு' ஹதி ||

ഖ്യാനശാലി—

‘யவா ஹவா உ வாடி உ சிநசெவ வுஸாயத்’
விடிா தவா சிதிபா வ சீய-வமசிபாநெ’ ஐதி ||

പ്രതിപക്ഷം:—

விதரம் சோதரம்வாழவி ஐரதரம் ஸுஹுதம் மூ
ராமு | நிஜஜெதம் யசோஜிதா சூடிமாம்மம் மஹை வம் ||
தகஸூயாபி-தெகஸுஷு சோம்மம் மஹை ஸூநமமம்நா'ஜகி |

பைபிளியி :— எ வ ன் பிறருக்காகச் செல்கின்றனவே அவன் தீர்த்த பலத்தின் 16-ல் ஒரு பாக முள்ள பலனை அடைகிறான். வேறு கார்யத்தால் சென்றவன் தீர்த்தபலத் தின் பாதியை அடைவான். பிறருக்கு உதவியாய்ச் சென்ற வன் அங்கு ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நானத்தின் பாதி பலத்தை அடைகிறான். தீர்த்தயாத்ரபலத்தை முழுவதும் அடைய மாட்டான். பாபம் செய்த மனிதர் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தால், பாபம் மட்டில் சாந்தமாகும். சுத்தமான மனித ருக்கே, தீர்த்தம் ஸ்நான பலத்தைக் கொடுப்பதாகும்.

வ்யாஸரும்:— எவனது கைகளும், கால்களும், மனதும் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே, எவனுக்கு வித்யையும், தபஸ்ஸும், கிரீத்தியும் உள்ளனவே, அவன் திரீத்தத்தின் பலத்தை அடைகின்றான்.

வ்ருத்த வளிஷ்டர்:— பிதா, மாதா, ப்ராதா, மித்ரன், குரு இவருள் எவனையாவது உத்தேசித்து ஸ்நானம் செய்தால், அந்த உத்தேச்யன், தீர்த்த பலத்தில் பன்னிண்டிலொரு பாகத்தை அடைவான். உத்தேச்யன் ப்ரார்த்தித்துச் செய்த விஷயத்திலானால், அவன் எட்டிலொரு பாகத்தை அடைவான்.

பெயர் நலி:—

‘புதிதில் காமயம் தீயவாரிணி ஜெயெசு | ஜெயெது யஜுஜு சுஷுமா மம் மெத ஸ:’ | சுதாயம் ஜெ:—,கொசொலி கம் வலிதொலி வுஷுணா திதி தம் வாரா | சுயி ஸாதெ ஸ உ ஸாதொ யவெஸுதடி மூதிவாஸநடி’ உதி ||

தீயவமம் ந விக்ரணியாசு || தயாவாவஸுவ:—

‘கோஸகாமயம் ஸுகுதாமாம திததணுமாம ஸெவ யாநுஸு விஸெஷெண நவிக்ரணியாசு’ உதி ||

ஸுகுதாமாம = தீயவாநாதிஸுகுதமம ||

யஜுஜாமதம் விஷயவிஸெஷெ ஸயதெ—,ஷெவ தாமம் மாராணாம உ காதாவிதொலுமெயவ | வுணம் ஷெயம் யுயதெ ந நாவாணம் வொதிதம் கவிசு’உதி ||

பைநலி:— குசத்தால் பாதிக்ருதி செய்து, அதைத் தீர்த்த ஜலத்தில் முழுக்கவேண்டும். எவனை உத்தேசித்து முழுக்குகின்றானோ அவன் தீர்த்த பலத்தின் எட்டிலொரு பாகத்தை அடைவான். அதில் மந்த்ர மிது — ‘குசோஸி + பந்தனம்’ என்பது. இதன் பொருள் — ‘நீகுசமாயிருக்கிறாய், சுத்தனாயிருக்கிறாய், நீ முற்காலத்தில், ப்ரஹ்மானிலு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டாய். நீ ஸ்நானம் செய்த பொழுது, இந்தக் குசமுடிசு எவனுடையதோ அவனும் ஸ்நானம் செய்தவனாய் ஆகிறான்’ என்று.

தீர்த்தபலத்தை விற்கக்கூடாது. அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர்:— மாம்ஸம், ஆயுதம், தீர்த்த ஸ்நானம் முதலியதின் புண்யபலம், தான்யங்களுள் எள்ளு, அரிசி இவைகளையும் விற்கவேகூடாது.

தர்மதானம் சிலருக்குச் செய்யலாமென்று சொல்லப்படுகிறது—தேவதைகளுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், மாதாபிதாக்களுக்கும் புண்யத்தை அவச்யம் கொடுக்கவேண்டும். பாபத்தை ஒருகாலும் கொடுக்கக்கூடாது.

ஸாணிநு:—

‘ஜீவநாயுடம் ஹதம் தீயுடம் ஜீவநாயுடம் ஹதம்வ்யக்யம் |
ஸநிஹோ஽பி ஹதொ ஶ்ரெநா வ்யக்யந்தொ ஹதொ ஶிஜம் ||
வ்யயிவ்யாம் யாமி தீயுடாமி தாமி ஸவடாணி ஸாமரொ |
ஸாமரொ யாமி தாமி ஸ்யு: வாஷெ விப்யஸ்ய டக்ஷிணை’
ஐதி ||

சூஸுரேயிகெ—

‘சூஸு ஹரிநாநிஹாநா யகெசுவ ஶ்யுஸாநிதந: |
ததீயுடம் தசுவரம் ஸ்ரஹ தசுவாணம் ததவொவநம் ||
சூயாரவஸூநாவிஸொயிதெந ஸத்யுப்யஸநக்ஷரீதவெ
ந | ஜூநாஸுநா ஸூதி ஹி யஸூ நித்யம் கிந்தஸ்ய ஹய
ஸூவிசெந க்யத்யு’ ஐதி ||

ஸாணிநு:—

‘கூடூஸிநொ விநாநெந்யஷாஃ ட்யஷுடம் தீயுடாமி

சாண்டில்யர் :— பிழைப்புக்காகச் செய்யப்படும் தீர்த்த
ஸ்நானம் வீணாகும். ஜீவனத்திற்காகச் செய்யப்படும் வ்ரத
மும் வீணாகும். ஸந்தேகிக்கப்படும் மந்த்ரம் வீணாகும். நிலை
யில்லாத சித்தமுடைய ப்ராம்ஹணன் வீணாகுவான். பூமியில்
எவ்வளவு தீர்த்தங்கள் உண்டோ அவையெல்லாம் ஸமுத்ரத்தி
லிருக்கின்றன. ஸமுத்ரத்தில் எவ்வளவு தீர்த்தங்களோ
அவையெல்லாம் ப்ராம்ஹணனின் வலது காலில் இருக்கின்றன.

ஆச்வமேதீகத்தில் :— அசிர்த்யஸ்வரூபரும், மதுவை
வென்றவருமான ஹரியானவர் என்கு இருக்கின்றாரோ, அது
தீர்த்தம், அது பரமான ப்ரம்ஹம், அது புண்யஸ்தலம், அது
வே தபோவனமாகும். ஆசாஸமாகிய வஸ்த்ரத்தால் சோதிக்
கப்பட்டதும், ஸத்யத்தால் தெளிந்ததும், கூஷமையால் சீதளமு
மான, ஜஞானமெனும் ஜலத்தினால் எவன் ஸ்நானம் செய்
கின்றானோ அவனுக்கு மறுபடி ஜலத்தால் என்ன கார்யம்
இருக்கிறது ?

சாண்டில்யர் :— குடும்பிகளைத் தவிர மற்றவர்க்குத் தீர்த்
தம் முதலியதின் ஸேவை சொல்லப்பட்டுள்ளது. குடும்பி

வெவநடி | கூடும்பி தாம் மூலெவ வவடும் விகலொ நிமடி
தொ மூலமாசு' உதி ||

விகலம் = ஸூத்ருநிதிகடீர |

உதி கியாஸூநாடி |

நதீரஜோதோஷ நிணயம் : |

சுய நதீரஜோதோஷ நிணயம் : | தது,

காத்யாயனம்—

'ஸம்ப்ராபெத ஸாவணே ராவலி வவடா நதேர ரஜஸூ
தாம் | தாவூ ஸூநம் நகூவீடத வஜடிகார து ஜாஹூ
வீழ்' உதி ||

யொமயாஜுவதூ—

யாவனொதேதி மமவாநு டிக்ஷிணாஸாவிமூஷணடி |
தாவதேதொவமா நதேர வஜடிகார து ஜாஹூவீழ்'

கருக்கு வீட்டிலேயே ஸகலமும் உள்ளது. விகலன் வீட்டி
லிருந்து வெளியிற் செல்லவேண்டும். விகலன் = நித்ய கர்மங்க
ளில்லாதவன்.

கரியா ஸ்நானம் முற்றிற்று.

நதிகளின் ரஜோதோஷ நிர்ணயம்.

இனி நதிகளின் ரஜோதோஷத்தின் நிர்ணயம் சொல்லப்
படுகிறது. அதில்,

காத்யாயனர் :—சாவண மாஸம் வந்தவுடன் எல்லா நதி
களும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. கங்கையைத் தவிர்த்த
மற்ற நதிகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

யோகயாக்குவல்க்யர் :— தெற்குத் திக்குக்கு ஆபாணமா
கிய அகஸ்த்யர் எதுவரையில் உதயமாகவில்லையோ அது
வரை, கங்கையைத் தவிர்த்த மற்ற நதிகள் ரஜஸ்வலைகளாம்.

க.எ.ச. வெகுநாயகி கித்யஸ்யுதிசுதாவமெ

உதி ! யாவனொடுதழைத்தும், தாவனொடுதாவனார் நல்லு
தா உத்யுதம் ॥

உத்யுதவி தவ்யுதவெஜாதிசுதாவமெ உத்யுத
தம் ॥ உத்யுதவ வத்யுதாவ நல்லுதா உத்யுதம் உத்யுதம் ॥

உத்யுதம்—

‘கத்யுத வுரிதவ்யுத உத்யுதம் நல்லுதம் ॥ கத்யு
தவ்யுத உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம்’ உதி ॥

உத்யுதமெ—

‘உத்யுதம் வுரிதவ்யுத உத்யுதம் நல்லுதம் ॥ தா
வ்யுத உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம்’ உதி ॥

உத்யுதம்—

‘உத்யுதம் வுரிதவ்யுத உத்யுதம் நல்லுதம் ॥ கத்யு
தவ்யுத உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம்’ உதி ॥

உத்யுதமெ—

‘உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம் உத்யுதம்’

அந்த அகஸ்த்யரின் உத்யுதம் சா.க. காலத்திலேயே ஜ்யோதிசு
சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வித மிருப்பதால்
வர்க்காலத்தில் ரஜஸ்வலைகள் என்று சொல்லியதாய்
ஆகின்றது.

மரீசி :— கடக மாஸத்தில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலை
களாய் ஆகின்றன. அப்பொழுது வர்க்காலாசம்பத்தில் புது
ஜலத்தில் ஸ்நானம் நிஷித்தமாகும்.

வருத்த கார்த்தியம் :— வர்க்காலத்தின் ஆதியில் எல்லா நதி
களும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம்
செய்யக்கூடாது, கங்கையைத் தவிர்த்து.

மார்க்கண்டேயர் :— இங்கு, எல்லா நதிகளும் இரண்டு
மாதம் முழுவதும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அப்பொழுது
வர்க்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் புது ஜலத்தில் ஸ்நானம் நிஷித்த
மாகும்.

காத்யாயனம் :— ச்ராவண பாத்ரபத மாஸங்களின் நடு
வில், எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. அவைகளில்

உா : தாஸு ஸூநம் தகூலீத டெவதிலிதததவட
ணு' ஁தி ||

வனதஸிலவடம் ககடடாஹிராஸதயாவிபுராயழ || யஹ
ஹ, சுதி, :—

‘வலிம்ஹககடடபொரிடெஹு ஸவடா நடெஹா ரஜஸு
உா : தஸூநாஹீதி கரிடாணி தாஸு கூலீத ராநவ’
஁தி || வலிம்ஹககடடிராஸதயரிஹு ஸவடா ரஜஸுஉா ஁த
யட : ||

யொமயாஜுவஹு :—

‘ரஹொஹுஹெஹுஹுஹு ஸூநம் வஜடும் தஹாஹிஹு
஁ஹெஹு : கஹிஹுதம் ரஜஸுஹுஹு ஸஹொஹுஹுஹு
தவடணு’ ஁தி || கஹிஹுதம் = கூஹிதழ ||

ஹாஹுஹாஹு :—

‘வலிம்ஹககடடபொரிடெஹு ஸவடா நடெஹா ரஜஸு
உா : தாஸுஸூநம்நகூலீத வஜடிக்ஹாஸரிஹுஹு
஁தி || ஸரிஹுஹுஹு = ஸஹாஹுஹு : ||

ஸ்நானத்தையும், தேவர்தி பித்ரு தர்ப்பணத்தையும் செய்யக்
கூடாது.

இவையெல்லாம் கடகம் முதலான இரண்டு மாதங்களைச்
சொல்வதிலபிப்ராயமுடையவை. ஏனெனில்,

அந்ரி :— ஸிம்ஹ கடக மாஸங்களின் நடுவில் எல்லா நதி
களும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஁கின்றன. அவைகளில், ஸ்நானம்
முதலிய கர்மங்களை மனிதன் செய்யக்கூடாது. ஸிம்ஹ கடக
மாஸங்கள் இரண்டிலும், எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகள் என்
பது பொருள்

யோகயாக்குவல்க்யர் :— நதி முதலியவையில் ரஜஸ்ஸால்
துஷ்டமான ஜலத்தில் ப்ராம்ஹணர்கள் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க
வேண்டும். ரஜஸ் குத்ஸிதமாகியது. ப்ராம்ஹணர் செய்யும்
ஸந்த்யோபாஸனம் தர்ப்பணம் இவையும் குத்ஸிதமாகும்.

வ்யாக்ரபாதர் :— ஸிம்ஹ கர்க்கட மாஸங்களில் எல்லா நதி
களும் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்யக்
கூடாது. ஸமுத்ரத்தைச் சேரும் நதிகளை(மஹா நதிகளை)க்
தவிர்த்து.

நளக வெஷதாபதி கித்யஸ்ய திசு-கூலமலெ

தஞ் விஸெஷாபரிபுதொ ஹவிஷ்யஸுவாராணெ—
 'கூடா ககட்டகெ ஸவடா கிஹாநஜொ ரஜஸூலாஃ |
 த்ரிபிநதா உதாமெட்டஹி ஸாஜாஸூஜாஹவீ ய
 யா' உதி ||

கிஹாஹாநதெதவி—

கிஹாநஜொ டெலிகா உ காபெரீ நகி-டா தயா |
 ரஜஸூ து ப்ரகூஷாஸூஜாஃ ககட்டாது த்ரிஹம்நயவ'
 உதி ||

கிஹாநஜொ அரிபுதாஃ ப்ரஹுவாராணெ—

மொகாவரீ ஹீரயீ துஜஹடூவ வெணிகா | தாவீ
 வபொஷிகா விந்யுடிசுதினெ து ப்ரகீதிபுதாஃ || ஹாமிரயீ
 நகி-டா உ யசி-நா உ ஸாஸூதீ | விஸொகா உ விதஸூ உ
 விந்யுஸூதாஸூஜாஃ || கிஹாநஜொ கிஹாநஜொ
 டெலிகாஹிபுதாஸூஜாஃ' உதி ||

வாசிநவாராணெது—

மொகாவரீ ஹீரயீ க்ருஷ்ணவெணீ ஸாஸூதீ | துஜ

அதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யத்புராணத்தில் :— கடக மாஸத்தில் முதலில்,
 எல்லா மஹாநதிகளும் மூன்று நாள் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன.
 நான்காவது நாளில் சுத்தைகளாய் ஆகின்றன, கங்கைபோல்.

மஹாபாரதத்திலும் :— ஓ அரசனே ! மஹாநதிகளும்,
 தேவிகா, காவேரீ, நர்மதா இவைகளும், கடகமாஸம் முதலில்
 மூன்று நாள் ரஜஸ்வினில் தோஷமுள்ளவைகளாய் ஆகின்றன.

மஹாநதிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன,

ப்ரம்ஸுபுராணத்தில் :— கோதாவரீ, பீமாதீ, துங்கபத்ரா,
 வேணிகா, தாபி, பயோஷ்ணிகா இவை விர்த்யத்தின் தென்
 பாகத்திலுள்ள மஹாநதிகள். பாசிசதீ, நர்மதா, யமுனா, ஸாஸ்
 வதீ, விசோகா, விதஸ்தா இவை விர்த்யத்தின் வடக்குப்
 பாகத்திலுள்ள மஹாநதிகள், இந்தப் பன்னிரண்டு மஹாநதி
 களும் தேவாஷி க்ஷேத்ரங்களிலிருந்து உண்டாகியவைகளாம்.

வாமனப்புராணத்திலாவும் :—கோதாவரீ, பீமாதீ, க்ருஷ்ண
 வேணீ, ஸாஸ்வதீ, துங்கபத்ரா, ஸுப்ரயோகா, வேணீ,

மஹா ஸுபுரபொமா வெணீ காவெரிகெதிவ || உபொஹா
நவீநீ ரெவா வாரிதீதா கவஸுநா | வஸ்தா கவி ரீஹா
நடிஸஹி ரீபுராவிநிஸுபதாம்' உதி ||

நடிஸஹிஸுபுராவெனேவி—

‘மஹா வ யபிநா மொஹாவீ ஸுபுரதூஜஹபுரா |
காவெரீவ ரீஹாஸுபுர ரீஹாநடி: பூகீதிபதாம்' உதி ||

ஹரவாஜி:—

‘உடிபுகா ஹபுரெனெஹாயிம் பூவிஸதூஸு
ஸநதி: | பாஸா ரீஹாநடி ரீபுராவாஸுபுராவ
ஸரிநீ' உதி ||

வஸவ ரீஹாநடிஸுபுர வாரிமணிதாநா ரீவ நிநசு
புர ரெஜாஹிவ: | கநுஸாஸுபுர ஸுபுரபொமாநாநி
ரீஸவயம் ரெஜாஹிவஹிபுரதூஜஹ,

காத்யாயநி:—

‘பூவபுராவெ ரீஹாநடிஸுபுர நிதூ ரஜஸுபுர: | தா
ஸு ஸாநா நகூவீபுத வஜிபுகா து ஜாஹிவீ' உதி ||

காவேரீ, துகதேதா, நளிநீ, ரேவா, வாரிதீதா, களஸ்வநா
என்ற இவையும் ஸஹயமலையின் அடியினின்றும் வெளிவந்துள்ள
மஹாநதிகளாம்.

நடுஸிம்ஹ புராணத்திலும் :— கங்கா, யமுனா, கோதாவரீ,
துங்கபத்ரா, காவேரீ என்ற நதிகளும் மஹாபுண்யமான மஹா
நதிகள் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

பாத்வாஜி :— மலையில் உண்டாகி, ஸமுத்ரத்தை அடை
யும் ஜலப்ரவாஹ மெதுவேவா அது, ஸகல பாபங்கலையு
மகற்றும் மஹாநதி என்று அறியத் தகுந்தது.

இவ்விதம் மஹாநதி யென்று எண்ணப்பட்ட நதிகளுக்கே
முன்னு நாள் ரஜோதோஷம். மற்ற நதிகள் ஸமுத்ர காமினி
களாகினும் அவைகளுக்கு இரண்டு மாதம் ரஜோதோஷமுண்டு,
என்ற அபிப்ராயத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனி :— வர்ஷா காலத்தில் மஹாநதிகள் ந்தப்
பும் ரஜஸ்வலைகளாய் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஸநாநம்
செய்யக்கூடாது, கங்கையைத்தவிர்த்து.

ஸவ்வ—

‘ககட்டாடள ரஜோ஁ஷா மொகீத் வாலரத்யபு |
வநுஹாமா ஸதீ லிஸுஃ ஸரயதிநட்டிதா தயா’ உதி ||

சூத்ரவவாடிசாம ரீஸீவி:—

‘சூதித்ய஁ஹிதா மஜா வுக்ஷஜாதா ஸரஸூதீ | ரஜ
ஸா நாலிஹதியனெ யெ யானெ நடிஸுஜிதா:’ உதி ||

காகட்டுணைய:—

‘காஹிநீ மளதீ மஜா வெணிகா வ ஸரஸூதீ | ஸா
யட்டா஁ஹிஜாதா ரஜோநாலிஹத்யதி:’ உதி || சூ
ஜாத்யு = டெவஸுஹத்யு ||

காத்யாயனொவி—

‘ஜாஹுவாதித்யஸுஹதிதா வுக்ஷஜாதா ஸரஸூதீ |
ரஜஸா நெவ ஁ஷுணி நடி: க்ஷஜா வ வெணிகா’ உதி ||

வாசநவாராணே—

‘ஸரஸூதீ நடி வுணா தயா வெதரணீ நடி |

காத்யாயனரே:—கடக மாஸத்தின் முதலில் மூன்று நாள்,
கோமதி, சந்திரபாகா, கோதாவரீ, ஸிந்து, ஸரயு, நர்மதா
என்ற நதிகள் ரஜோதோஷ முடையவைகளாய் இருக்கின்றன.

இங்கு அபவாதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மரீசி:—யமுனா, கங்கா, ப்லக்ஷஜா, ஸாஸ்வதீ இவைகளும்,
நத மென்று பெயருள்ளவைகளும் ரஜஸ்ஸினால் தேதாஷ
மடைவதில்லை.

மார்க்கண்டேயர்:— யமுனா, கௌதமீ, கங்கா, வேணிகா,
ஸாஸ்வதீ என்ற இந்த நதிகளின் ஸாமர்த்த்யத்தாலும், தேவ
ரிடமிருந்துண்டாகியதாலும், அவைகளை ரஜோதோஷம் அவ
மதிப்பதில்லை.

காத்யாயனரும்:— கங்கா, யமுனா, ப்லக்ஷஜா, ஸாஸ்வதீ,
க்ருஷ்ணா, வேணிகா என்ற இவைகளும், நதங்களும் ரஜஸ்ஸி
னால் தேதாஷத்தை அடைவதில்லை.

வாமனபுராணத்தில்:— புண்யையான ஸாஸ்வதீ, வைத

சுவாமிநாதர் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் தயா ! மஹாபிராணம்
வாழ்க்கை மஹாபிராணம் வாழ்க்கை மஹாபிராணம் ! மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம் தயா மஹாபிராணம் தயா ! மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் ! மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் ! மஹாபிராணம்

யதி:—

‘மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் !
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் ! மஹாபிராணம் !

காலாநாதர்—

‘மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் !
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் ! மஹாபிராணம் !
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் ! மஹாபிராணம் !

காலாநாதர் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம்—

‘மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் !

மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம், மஹாபிராணம்

யதி:— கங்கா, தர்மோத்தரம், யமுனா, ஸாஸ்வதி
என்ற இந்த நதிகள், எக்காலத்திலும் நிரம்பலங்கள், இவை
களுக்கு மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம்.

காலாநாதர்:— மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம். கோதாவரி, பெண்ணை,
ஸாஸ்வதி, பாசுரம், காளிநதி, சோணம் முதலிய நதிகள்
இவைகளைத் தவிர்த்து மற்ற மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம்.

காலாநாதர்:— கங்கைக்கும் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம்
மஹாபிராணம் மஹாபிராணம் மஹாபிராணம்— ‘சர்வவணமாஸம் ஆரம்பித்தவுடன், கங்கை

வதுயெழுஹி ஸம்ப்ராபெத ஸாஜா மவதி ஜாஹூவீ' உதி ||

பொழயாஜுவஜெயாவி—

'புயரீம் ககட்டாடின து குஜம் மஜா ரஜஸூவா' உதி ||

சுது ஜாஹூவா ரஜொயொமாவாவவநாநாம் மயிய லா ருஜொபொபொ நாவீதெய யுசுது ||

கெவிது—

'யா நிஸ்யுதா நகாஃ ப்ராஜா யாஸு மஜெதி கீதி-தாஃ | வனதாலாஃ ககட்டெ மானள ரஜொபொபொ நவீ க்யுதெ || காவெரீ துஜஹபூவ க்யுஜவெணீ வ மளதரீ | மாயீரயீவ விஸ்யுதா வஸு மஜாஃ ப்ரகீதி-தாஃ' உதி வவ நசுமாமரஜஃ காவெயடா ரஜொபொபொ நாவீத்யா உமஃ ||

கவரெ வுநஃ— 'காவிரீ மளதரீ மஜா வெணிகா வ ஸரஸூவீ | ஸாரியடூ டாவிஜாத்யா ரஜொ நாவீ

மூன்றுநாள் ரஜஸ்வலையாயிருக்கிறாள். நான்காவது நாள் வந்தவுடன் சத்தையாய் ஆகிறாள்' என்று.

யோகயாக்குவல்க்யரும் :— கடக மாஸத்தின் ஆரம்பத்தில் மூன்று நாள் கங்கை ரஜஸ்வலையாய் இருக்கிறாள்.

இங்கு, கங்கைக்கு ரஜஸ்ஸம்பந்தமில்லை யென்று சொல்லும் வசனங்களே அதிகமாயிருப்பதால், கங்கைக்கு ரஜோதோஷமில்லை என்பதே யுகதமாகும்.

சிலரோவெனில் :— "எவை நதம் எனப்படுகின்றனவோ, எவை கங்கை எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளனவோ இவைகளுக்குக் கடக மாஸத்தில் ரஜோதோஷமில்லை. காவேரீ, துங்கபத்ரா, க்ருஷ்ணவேணீ, கௌதமீ, பாகிரதீ என்ற ஐந்து நதிகளும் கங்கை யெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன" என்னும் வசனத்தைச் சொல்பவராய், காவேரிக்கு ரஜோதோஷமில்லை என்கின்றனர்.

மற்றவரோவெனில் :— 'யமுனா, கௌதமீ, கங்கா, வேணிகா, ஸரஸ்வதீ என்ற இந்த நதிகளை ரஜோதோஷம் அடைவதில்லை'

வவத்யுதி' உத்யுதிபாநாஜொஷொஷாலு மளதீ ஹாய்
ராய் சூஷ்ணவெணீஷு மஜாஹிபாநாலு யாபு மஜேதி
கீதி-தா' உதி வவநஸ்ய ஸாவகாஸக்யாசு, சீஹாநஜெர்
ஷெலிகா வ காவெஸ் நஜெர் தயா | ரஜஸா து பூஷு
ஷூஷு' ககட்டாஷு குஹம் நய' உதி பூதிவிசு
சீஹாஹாரதவவநாய ஷிநசூடம் ரஜொஷொஷொஷ்வீத்யா
ஹு' ||

வவசூஷுரஜொஷொஷஸ்ய சூவிசு சூவிஷவவாஷிரஹ,
காத்யாயந்—

‘உவாகசீ-ணீ யொதஹே-பெருதஸூநெ தபெயவவ |
வருஸூய-பெருமெ பெயவ ரஜொஷொஷொ நவிஷுதெ |
சீஹஜம்-ஸு ஸஜ்வா-வி யதி கிஷ்ஷுசு வுராதந்ய | நவா-
ஸு சிபுரிதம் தெந நஷுஷு-ரிதி ஸூராய்’ உதி ||

வ்யாபூவாஷி—

‘சஹாவெ கூவிவவாவீநா சீநவாயிவபொஹுதாஸு |

என்ற வசனப்படி ரஜோதோஷமில்லாத கௌதமீ, பாகீரதீ,
கருஷ்ணவேணீ என்றவைகள் கங்கையெனப் பெயருள்ளதால்
அவைகளில் ‘யாச்சகங்கா: பாகீர்த்திதா:’ என்ற வசனம்
ஸாவகாசமா யிருப்பதாலும், “மஹாநதிகளான தேவிகா,
காவேரீ, நர்மகா இவைகள், கடக மாஸத்தின் முதலில் மூன்று
நாள் ரஜோதோஷமுள்ளவைகளாய் ஆகின்றன” என்று, மஹா
பாரதத்திலுள்ள விசேஷ வசனத்தாலும், மூன்று நாள் ரஜோ
தோஷ முண்டென்கின்றனர்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ள ரஜோதோஷத்திற்குச் சிற்
சிலவிடங்களில் அபவாதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:— உபாகர்மம், உத்ஸர்ஜனம், ப்ரேத
ஸ்நானம், சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணம் இவைகளில் ரஜோதோஷ
மில்லை. புதிதாய் வரும் ஜலத்தைவிட அதிகமாகவோ, ஸம
மாகவோ உள்ள நதியின் முந்திய ஜலத்துடன் புது ஜலம்
சேர்ந்தால் அந்த ஜலம் துஷ்டமாகா தென்று அறிந்தவர்
சொல்லுகின்றனர்.

வ்யாக்ரபாதர்:— குறைவற்ற ஜலமுடைய கிணர்கள்,

க. அ. உ. வெஷ்நாயகித் தீயவழிநீர்க்காவலன்

நஜோடிவெடவி பயலி மூலமொழி நடிவழி
உதி ||

உதி நடிநஜோடிவழிநடையி ||

மளண்வாநாதி ||

சுய மளண்வாநாதி || தகு,

உகி—

‘சுயிரவன் மவெசு வாநம் கடிநாது சிவதிதம் |
சுடிநாண வாலவாவாவி வவநாதுவரிநாதுநடி’உதி ||

காவாவி—

‘சுயிரவன் மவெசு வாநம் வாநாசகன து கரி-
ணம் | நாவிநாது நிஜிவாவு சுடிநா காவையெஜெயெ ||
சுடிநாண வாலவாவாவிவாநாதுநம் காவியம் விடி—’உதி ||

வாபிகள் இவை இல்லாவிடில், நஜோதோஷமுள்ள ஜலத்தையு
ம் கராமத்தார் உபயோகிப்பது தோஷாவஹமாகாது.

நதிகளின் நஜோதோஷ நிர்ணயம் முற்றிற்று.

கௌண ஸ்நானங்கள்.

இனி கௌண ஸ்நானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,
நிஷி:— தலையை முழுக்காமல் கழுத்துவரை நனைப்ப
தும், அதிலும் சக்தியில்லாவிடில் இடுப்புவரையில் நனைப்பதும்,
அல்லது நாமான வஸ்திரத்தால் எல்லா அங்கங்களையும்
துடைத்துக்கொள்வதும் ஸ்நானமாகும்.

ஜாபாவி:— கரமத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்குச் சக்தி இல்
லாவிடில், தலையை முழுக்காமல் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.
அல்லது, நாபிவரையில் ஜலத்தில் முழுகி இடுப்பை ஜலத்தால்
அலம்பலாம். அல்லது, நாமான வஸ்திரத்தால் அங்கங்களைத்
துடைத்துக் கொள்ளலாம், இதைக் காபில ஸ்நானம் என
கின்றனர்.

வாராணசு:—

‘ஸ்வாநாதி பஹு வுணூநி கீதீதாநி சிவவதி-
கி: | சூதெயம் வாரூணம் ஸ்ராவணம் வாயவ்யம் திவ்யதேவத ||
சூதெயம் ஹஸ்தாநா ஸ்நாந . சிவமஹிதம் வாரூணம் |
சூதெயமஹிதேதி உ ஸ்ராவணம் வாயவ்யம் மொரஜிஸ்யத ||
யதம் ஸாத்வதவதேதி தசஸ்நாநம் திவ்யதேதி |
ததே ஸ்நாநா தம் மஹாபாநம் ஸ்நாநா தம் ஹஸ்தி சிவதவ:’ உதி ||

தென்காசி:—

‘சூதெயம் வாரூணம் ஸ்ராவணம் வாயவ்யம் திவ்யதேவத |
பஹு ஸ்நாநாதி வுணூநி சிந: ஸ்நாநம் ஹஸ்திஸ்யதேதி ||

வாராணசு:—

‘சுபகாபாநிஸம் வா ஸ்நாநசிவ்ய வியதே | சூதெய-
ண வாலஸாவாஜ்ஜிஜிதம் காவியம் ஸ்யத || ஸ்ராவண-
சிந்யவாஜ்ஜிஜிதம் ஸ்நாநாநாஹஸ்திஸ்யத: | ஸ்ராவண-

பராசர:—புண்யமான ஸ்நானங்கள் ஐந்து என மஹர்ஷி-
கள் சொல்லியுள்ளனர். அவை, ஆக்னேயம், வாரூணம்,
ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம் என்பனவாம். விபூதியினால்
செய்வது ஆக்னேய ஸ்நானமாம். ஜலத்தில் முழு குவது
வாரூண ஸ்நானமாம். ‘ஆபேபாஹிஷ்ட’ என்ற மந்த்ரங்களால்
செய்வது ப்ராஹ்ம ஸ்நானமாம். பசுவின் புழுதியால் செய்வது
வாயவ்ய ஸ்நானமாம். வெயிலுடன் கூடிய மழையினால் செய்-
யும் ஸ்நானம் திவ்ய ஸ்நானமாம். மனிதன் அதில் ஸ்நானம்
செய்தால், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்தவனாய் ஆகிறான்.

தந்திரம்:— ஆக்னேயம், வாரூணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்-
யம், திவ்யம் என்று ஐந்து ஸ்நானங்கள் புண்யமானவை
என்று ஸ்வாயம்புவ மஹ சொன்னார்.

வ்யாஸ:— சக்தியில்லாவிடில், சிவஸ்தை நனைக்காமல்
ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அல்லது, ஈசமுள்ள வஸ்தரத்தி-
னால் அங்கங்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுதல் என்ற காரண-
ஸ்நானமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதிலும் அசக்தி இருந்

உயிர் வெவ்வுநாயகிதீயுஷுதிசுஞாவமெ

சாமெய சேஷிஷம் வாயவ்யம் லிஷுசேவய : வாருணம் யளமி
குவெவய மளணம் ஸ்ராமம் பூகீதிததழ் | ஸ்ராவணம் சாமெய
நம் சிவெந் குவெவெஸாடிகவிநுஹி : || சாமெயம் ஹஸு
நாஃவாடிஷுகாஷேஹயாவிநந் | மவாம் ஹி ராஜஸா
பொசுதம் வாயவ்யம் ஸ்ராமசேஷி || யதூ ஸாதவவஷே
ண லிஷுதகிஷாநசேஷுதே | வாருணம் வாவமாவஸு
சாமெயம் வாதேஷேந் || யளமிகம் ஸ்ராமசேஷாதம் யஷே
மெ விஷுவிநந் | சாதகீயாதிதி வ்யாதம் ஸெவிதம்
ஸ்ராவயாதிஹி : || சேஷுசேஷம் வாயவ்யம் சிதம் தகி
நசாமெய : || ஸகுவெவயாருணம் விவா நயாபதே
தயெவய' உதி ||

மதம்—

‘லிஷு வாயவ்ய சாமெயம் ஸ்ராவணம் ஸாரஸுதம் தயா |

தால், ப்ராம்ஹம் முதலிய ஸ்நானங்களைப் புத்திமான்கள்
சொல்லுகின்றனர். ப்ராம்ஹம், ஆக்னேயம், வாயவ்யம்,
திவ்யம், வாருணம், யௌகிகம் என்ற இவை கௌணஸ்நானங்க
ளெனப்படும். மந்த்ரங்களுடன் குசோதங்களால் துடைத்துக்
கொள்வது ப்ராம்ஹ ஸ்நானம். விபூதியால் கால் முதல்
தலை வரையில் தேஹத்தைப் பூசிக்கொள்வது ஆக்னேய
ஸ்நானம். பசுக்களின் புழுதியால் செய்யும் ஸ்நானம் வாயவ்ய
ஸ்நானம் எனப்படும். இது சிறந்தது. வெயிலுடன் கூடிய
மழையினால் செய்யும் ஸ்நானம் திவ்ய ஸ்நானம் எனப்படுகிறது.
ஜலத்தில் முழுகுவது வாருண ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. ஆத்ம
த்யானம் செய்வது மானஸ ஸ்நானம் எனப்படுகிறது.
யோகத்தில் ஹிஷ்ணுவை த்யானித்தல் யௌகிக ஸ்நானம்
எனப்படுகிறது. இது ஆத்ம தீர்த்தம் எனப் ப்ரஸித்தமாகி
யது. பிசம்ஹவாதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டது. மணிதருக்கு
மனச்சுத்தியைச் செய்வதாகும். நித்யமும் அந்த ஸ்நானத்
தைச் செய்யவேண்டும். சக்தியுள்ளவனாகில், அறிந்தவன்
வாருண ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். அசுத்தி ஏற்பட்டா
லும் அதைச் செய்யவேண்டும்.

கர்க்கர் :— திவ்யம், வாயவ்யம், ஆக்னேயம், ப்ராம்ஹம்,

சோநலம் வெதி விஜெயம் மளணலூநம் து ஷப்யபு' உதி ||

யொமயாஜகவது:—

‘சுலாபியபூயநீரலு காமசகதுபுபெகபா |
சேநலாநாடிகாநு ஸவ கெலிபிவனி ஸாருயம் || சோந்
மளசி தயாழ்மெயம் வாயவம் பிவபெவ உ | வாருணம்
சோநலம் வெதி ஸவ ஸாநாநுநுசூசாசு || சூவொஹீ
தூபிவிபூநம் சேடாஅம்மலு வாயிபுவு | வாருணம்
வாவமாஹலு சோநலம் விஷுமினநு || சோநலம் பூவரம்
ஸாநம் ஸவெபு மம்ஸனி ஸாருயம் | சூதீயபூமலா
யா வுலெந வரிதம் யத:’ உதி ||

ஸூதிரதெ—

‘உதம்மபூஜம் சீஹாபெவம் ஸஜகமபாயபு | சே
லா லூயதெ விஷு சோநலம் ஸாந சூயதெ || மாய

ஸாஸ்வதம், மானஸம் என்று கெண ஸ்நானம் ஆறுவிதம்
என்று அறியத் தகுந்தது.

யோகயாக்குவல்க்யர்:— சரீரத்தில் சக்தியின்மையாலும்,
காலம், சகதி முதலியவைகளை அபேகித்தும் மந்த்ர ஸ்நானம்
முதலிய ஏழுஸ்நானபேதங்களை வித்வான்கள் விரும்புகின்றனர்.
அவை மார்த்ரம், பெளமம், ஆக்னேயம் வாயவ்யம், திவ்யம்,
வாருணம், மானஸம் என்று ஏழு ஸ்நானங்கள். ‘ஆபேஹி’
என்பது முதலிய மந்த்ரங்களால் செய்யும் ஸ்நானம் மந்த்ரஸ்நா
னமாம். ம்ருத்திகையினால் தேஹத்தைப்பூசிகொள்வது பார்த்
திவஸ்நானமாம். ஜலத்தில் முழுகுவது வாருணஸ்நானமாம்.
விஷ்ணுவை த்யானித்தல் மானஸஸ்நானமாம். அறிந்தவர் எல்
லோரும் மானஸஸ்நானத்தைச் சிறந்ததெனப் புகழ்கின்றனர்.
ஏனெனில், ஆத்மதீர்த்தத்தை ஸ்துதிக்குமிடத்தில் வ்யாஸர்
படித்திருப்பதால்.

ஸம்நூதிர்த்தத்தில்:— சதர்ப்புஜனம், பெரியதேவனும்,
சங்க சக்ர கதைகளைத்தரித்தவனுமாகிய விஷ்ணுவை மனதினால்
த்யானிப்பது மானஸஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. காய
தீரியால் ஜலத்தை எடுத்து, பத்துமுறை அபிமந்தரித்து, அந்த

சூர ஜயோதாய டஸக்யகொஃகிதிநு உ । ஸிரஸுஜாதி
ஸவபாணி ப்ரொக்யெ தெந வாரிணா ॥ ஸூநம் மாயத்
கம் நாசி ஸவபவாஸ்யணாஸநடி' ஐதி ॥

வினா :-

‘தெய்வாஹிதீதம் தொயம் ப்ராக்ஷயெந்நுஜித் ஸவ-
தஃ | சுநுக்ஷுஜிதம் ஸ்நாநம் ஸவத்வாவஹரம் ந்யுணாடி’
ஐதி |

உய்யுதி:—

‘சூழேயம் வாருணம் ஸ்ராவணம் வாயவ்யம் ஐவ்யசேவம் |
 சோமஸம் வாயுதிசம் செவ சுவஷ்டிம் காவியம் ஸ்பூத்யம் |
 ஸாரவஸ்தம் தயா ஸ்ரோகணம் நவசிம் ஸூநசித்யே’ ஐதி ||

தஞ் சமுதேயஸாந் புகாரகாஹ, ஹாபாஜஃ—

‘பூஜ்ஜ்வயரணன் ஹஸ்துள் புகூஷாஷாஸ்யி வதிவத்
வக் ! பூணாநாயி ஸஹுர ஹஸஸாநம் ஸகிவரெக் ||
சூடிய ஹஸிதம் ஸேத சித்திமோகுஸகீஹி ! ஂஸா
நேந து சிநேண ஸுசீஹி நி நிநிஹிவெக் || ததசூடிய

ஜலத்தால் சிரஸ்ஸி லும் எல்லா அங்கங்களிலும் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும். இது ஸகலபாபங்களையும்மற்றும் காயத்ர ஸ்நானம் எனப்படும்.

விஷ்ணு :— (ஆபோஹிஷ்ட முதலிய) மூன்று ருக்குகளால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைத் தலையிலும் அங்கங்களிலும் ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். இது மனிதரின் ஸகலபாபங் களையும் ஹரிக்கும் அனுகல்பஸநானமாக.

தலைவர்:— ஆக்கினேயம், வாருணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம், மாநஸம், பார்த்திவம், என்று ஏழு ஸ்நானங்கள். எட்டாவது காடிலம், ஒன்பதாவது ஸாரஸ்வத ஸ்நானம். இது சிறந்தது. அவைகளுள் ஆக்கினேயஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜி:—கால் கைகளை அலம்பி, கிழக்கு முகமாய் முன்போல் ஆசமனம் செய்து, ப்ராணாயாமம் செய்து, ஸங்கல்பித்து, பஸ்மஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். அக்னிதேவாத்ஸத்திலுண்டாகியதும், வெண்ணிறமுள்ளதுமான பஸ்மத்தை

[illegible]

കുലപ്പംബൊടി—

[illegible]

எடுத்து, ஈசான மந்தரத்தால் சிரஸ்ஸிலும் தத்புருஷ மந்தரத்
தால், முகத்திலும், அகோரமந்தரத்தால் மார்பிலும், வாமதேவ
மந்தரத்தால் குற்றயத்திலும், ஸத்யோஜாத மந்தரத்தால்
பாதங்களிலும் தரிக்கவேண்டும். ப்ரணவ மந்தரத்தால் ஸர்வாங்
கத்திலும் உத்தூளனம் செய்து கொள்ளவேண்டும், இது ஆக்
னேய ஸ்ரானம், பெரிய முனிவர்களால் சொல்லப்பட்டது.
எல்லாக்கர்மங்களும் குறைவிலாதிருப்பதற்காக ஆத்யில் இதைச்
செய்யவேண்டும், அறிந்தவன்.

ஆபஸ்தம்பமும் :— பஸ்மமானது அக்னிஹோத்ராக்னியிலிருந்து உண்டாகியதாகும். அல்லது, ஆவஸத்யாக்யினுடையதாயிருக்கலாம். இவ்விதம் மில்லாவிடில், தனது ஒளபாஸனாக்னியினுடையதாயிருக்கலாம் ப்ராம்ஹணன் பஸ்மத்தைக் க்ரஹித்து விதிப்படி ஆக்னேயஸ்ரானத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். முன் சொல்லிய விதிப்படியுள்ள பஸ்மத்தைக் க்ரஹித்து, இடது கையிலாவது, ஸ்வர்ணம், வெள்ளி, தாம்சமான பாத்ரத்திலாவது, வேறு பாத்ரத்திலாவது வைத்து, 'அக்னிரிதி' முதலான ஆறு மந்த்ரங்களையும், ப்ரணவத்தையும் ஜபித்து, ஈசானாக்னியினுள்

௩௮௮ வெஷநாயகீகதீயஸ்யுதிசூக்தாவதெ

சுழிந்திராடியொதிநா சுயவ-ஸிரஸ்யுவிவரிதா:—‘சுழி
ரிதி மஸு, வாபுரிதி மஸு, ஜயுரிதி மஸு, ஸ்யுரிதி மஸு,
வெயாசெதி மஸு, ஸவ-ஓ மவாஜ-ஓ-மஸு’ உதி | கம்=ஸிரம் ||

விஜயபுராணெவ—

‘ஓம்ஸாநெந ஸிரொடெஸம் சிவம் ததூரூபெஷண
தா | உரொடெஸ சிவொரெண மூஹ்யம் வாசெந ஸுபு-
த || ஸடெந வாடின ஸவ-ஓஜம் பூணவெந விஸொய
யெசு | க்ஷிபாஓவி யாதூயம் வாவம் சித்யூகாஓவெஓவி
யொ திஜ: || மஸுஸூயி மவெசு சுஸிசு க்ஷிபூம் வாஓவெ:
பூசி-யுதெ’ உதி ||

ஸ்யுதிஸாரஸூயுயெ—

‘சூபாபெஷெஸெவ சிவெநஸூ விவதிரவாடிஸூ
சு | மொஸகூடிஸ யசு வுணம் மஸுஸூநம் ததூயுதெ’
உதி ||

வாரூணஸூநசோஹ வ்யாஸ:—

‘ஸூநசிவெவதெச-ஓ-ஓ: ஜெவ சிஜநமூஹெநெ: |

மந்த்ரங்களால், முறையே சிரஸ், முகம், மார்பு, குஹ்யம், பாதங்
கள் இவைகளில் உத்தூளனம் செய்யவேண்டும். அகனிரித்
யாதி மந்த்ரங்கள் அதர்வ சிரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

லிங்க புராணத்திலும்:—சசான மந்த்ரத்தால் சிரஸ்ஸையும்,
தத்புருஷ மந்த்ரத்தால் முகத்தையும், அகோர மந்த்ரத்தால்
மார்பையும், வாமதேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்தையும், ஸத்யோ
ஜாத மந்த்ரத்தால் கால்களையும், ப்ரணவத்தால் ஸர்வாங்கத்தையு
ம் சுத்தம் செய்யவேண்டும். அதிகபாபம் செய்தவனாயினும்
எந்த ப்ராம்ஹணன் மாணகாலத்திலாவது இவ்விதம் பஸ்ம
ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் உடனே பாபங்களால் விடப்
படுகின்றான்.

ஸ்மருதீஸாரஸமுச்சயத்தில்:—த்யாயுஷ மந்த்ரங்களால் பசு
வின் சக்ருத்தா லுண்டாகிய பஸ்மத்தால் தலை முதல் கால்வரை
யில் பூசிக்கொள்வது எதுவோ, அது புண்யமான பஸ்மஸ்நானம்
எனப்படுகிறது.

வாருணஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸ:— ஜலதேவதாகமான மந்த்ரங்களுடன் ஜலத்தில்

தவடணம் வித்யுதெவாநாம் ஸ்ரீநம் வாரூணஸூயுதெ' உதி ||

வொயாயநம்:—

‘ஜிவாவமாஹம் ஸ்ரீநம் வாரூணம் ஸாவடவணிகுடி |
சீதவசு ஸ்ரீகாணம் வாவி லிஜாதீநாம் விஸிஷ்யுதெ' உதி ||

வாரூணஸூயுதெவாநாம் காத்யாயநம்:— ‘சூவொ
ஹிஷ்டாஹிஸ்யுதாஹம் சீதஸூநம் ஹி தசுஸ்யுதடி | கஸூரா
மெய்யுதாஜிதம் கஸூரா ஸ்ரீவதீயெடந வா லிஜி || பீத
நெ ராஜிதம் கஸூரா வாரூணெ வா ஸூரஹிதம் | த்யு
வஸூரெவா கஸூரா ஸிஷ்யுதாநாம் சீதஸூயுதெ' உதி ||

வாரூணஸூயுதெவாநாம் வாரூணஸூயுதெ—

‘ஹி சீதஸூயுதெ தயாஸூகாஸெ சீதஸூயுதெ தயா

முழுதி, பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்வது
வாரூணஸூயுதெ எனப்படுகிறது

போதாயனர்:— ஜலத்தில் முழுகுவது வாரூணஸூயுதெ.
இது எல்லாவற்றத்தாருக்கும் உரியது. மந்த்ரங்களுடன்
ப்ரோக்ஷணமும் செய்து கொள்வதென்பது, முதல் மூன்று
வற்றத்தாருக்குமட்டில்.

ப்ராமஹஸூயுதெப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:— ‘ஆபோஹிஷ்ட’ முதலிய மந்த்ரங்களால்
செய்யப்படும் ஸ்நானம் ப்ராமஹஸூயுதெ. அதுவே மந்த்ர
ஸ்நானமெனப்படும். ப்ராமஹணன், குசங்களின் துணிகளாலா
வது, தேவதீர்த்தத்தாலாவது மார்ஜனம் செய்து கொள்ள
வேண்டும். சவன முடையவனாய் ருக்கின் முடிவிலாவது, பாதத்
தின் முடிவிலாவது, மூன்றுருக்குகளின் முடிவிலாவது மார்ஜனம்
செய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் சிஷ்டர்களின்கொள்கை.

பாதத்தின் முடிவில் மார்ஜனம் செய்வதின் ப்ரகாரத்தைச்
சொல்லுகிறார்,

ப்ரஹ்மா:— மூன்று ருக்குகளின் ஒன்பது பாதங்களாலும்,
முறையே, பாதங்களிலும் சிசுஸ்ஸிலும் மார்பிலும், சிசுஸ்ஸி
லும் மார்பிலும் பாதங்களிலும், மார்பிலும் பாதங்களிலும்

ஊவி ! கூகூஸு ஊவி தீருகிட்டு வுர நூதலூநம் விய்ய தெ' உதி || ஊவி = வாடிபொ : | கூகூஸு = ஊடி |

புக்காராணாசுக்கம் ஊடிதரு —

வெஷ்டநாயகித் தீயவழிதீர்த்துக்காண்பது : கூகூஸு ஊவி ஊடிதருவெந உ | கூகூஸுதீருகிட்டுநம் கூயடா ஊடிதீருகிட்டுவா ஊடி || வாடிபொ புணவம் கூயடாசு கூடிதருகிட்டுதருவெந | கீமாடி புணவம் கூயடாசு தீருகிட்டுவெந விசு ஊடி' உதி ||

மூடிவாசியிஷ்டவிய —

கூகூஸுதரு தீருகிட்டு ஸூவள ஊடிஸு ஸூவிநா ஊடி : புணாநாயகி ஊடிவாணிலிஸுவிநாவாஊ ஊடிபாஊ : வு : புணவவாவிடம் ஊடிவாடிவெகிட்டுகிட்டுபெசு || வாடிபொதீருகிட்டு ஊடிதரு, தீருகிட்டு ஊடிதரு

கூகூஸுலும் ப்ரோகித்துக்கூகூஸுலும் மந்த்ர ஸ்நானமென்று விதிக்கப்படுகிறது. வேறு ப்ரகாரமும்,

மந்த்ரேரு ஸ்மந்தியில் :— ஆபேபாஊஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளை, பாதம் பாதமாகவும், பாதி ருக்காகவும், முழு ருக்காகவும் உச்சரித்துக் குசங்களின் நுனிகளால் மார்ஜனம் செய்ய வேண்டும். தேவதீர்த்தத்தாலாவது செய்யலாம். இந்த மந்த்ர ஸ்நானத்தில் விசேஷமாய் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் முதலில் ப்ரணவத்தைச் சேர்க்கவும், பாதி ருக்குகளின் முதலிலும் சேர்க்கவும். ருக்கின் ஆதியிலும் சேர்க்கவும்.

கூகூஸு பரிசிஷ்டத்திலும் :— இனி, அசுத்தனுக்கு மந்த்ர ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. சுத்தமானஸ்தலத்தில், சுத்தனாய் ஆசமனம் செய்து ப்ராணாயாமம் செய்து, தர்ப்பத்தைக் கையி லுடையவனாய் 'ஆபேபாஊஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால் பாதம் பாதமாய், ப்ரணவபூர்வமாய் தர்ப்ப ஜலங்களால் முறையே 9-ஸ்தானங்களில் மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். பாதங்களிலும் கிரஸுலும் மார்பிலும், கிரஸுலும் மார்பிலும் பாதங்களிலும், பாதங்களிலும் மார்பிலும் கிரஸுலும், பிறகு, பாதி ருக்காகப்பிரித்து, கிரஸுலும் மார்பிலும், பாதங்களிலும் மார்பிலும், பாதங்களிலும் கிரஸுலும், பிறகு, ருக்காகவே உச்சரித்து ஒரு ருக்குக்கு ஒரு முறையாய்,

வாடியொர், வாடியொ ஹுடியெ சிஞ்சித்து | சுயாஜித்து
 சொ சிஞ்சித் ஹுடியெ, வாடியொ ஹுடியெ, வாடியொ
 சிஞ்சித்து | சுய ஸ்வொஹுடியெ வாடியொ சிஞ்சித்து |
 சுய த்யுவெந சிஞ்சித்தோஜியிகா மாயத்ரா டஸயாநி
 சித்திதா சவ: ப்ருணவெந வீகா திராநாசெடிதெ தந்ந
 ஸ்நாநம்' ஐதி ||

பொதுபாஜிவயுகம்—

ஸஹசுவஸ்து ஐயுவதா சுவொஹிஷா:வயேஷ-
 ண்டு | வஸதெஸு வஹஸிபு:தெ: சிநஸூநசுபாஹு
 து: ஹதி ||

வாயவ்யஸாரஸூதே டிஸ்ட்யதி ஸ்யஹஸ்தி:—

,வாய்வு மொழி: பொது சிலம் மதி மொவதள
 விசுலாஸுதீபூவத் ஸாநம் ஸாரஸுதம் ஸுதத்யு' ஹி ||
 மொவதள = ஸுத்யுத்யு | விசுலாஸார் ஸாரஸுதீ = வாணீ |
 தயா பூவத் ஸாரஸுததித்யுத்யு: ||

தகவலுரை மெய்யான வாரியம்—

ஆய்வகத்திலேயே உணர்வு வளர்ச்சி உண்டாகும். அப்போதுதான் உயர்வான உணர்வு வளர்ச்சி உண்டாகும். அப்போதுதான் உயர்வான உணர்வு வளர்ச்சி உண்டாகும்.

மாபிலும், பாதங்களிலும், சிரஸ்ஸிலும் மார்ஜனம் செய்யவும். பிறகு மூன்று ருக்குகளையும் ஜபித்து ஒரு முறை சிரஸ்ஸில் மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவும். பிறகு, பத்துத்தடவை காயதரியால் அபிமந்திரிககப்பட்ட ஜலத்தைப் ப்ரணவத்தால் பருகி, இரண்டு முறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் உள்ளது மத்தர் ஸ்நானமாம்.

யோகயாக்குவல்க்யரோவேனில் :— “சந்ந ஆப: , த்ருபதா, ஆபோஹிஷ்டா, அகமர்ஷணம் என்ற இவ்வைந்து மந்த்ரங் களா லும் செய்யப்படுவது மந்த்ர ஸ்நானம்” என்கிறார்.

வாய்வய ஸாரஸ்வத ஸ்நானங்களைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருஹஸ்பதி:— ஸுடிர்யன் அஸ்தமயத்தை அடையும் பொழுது, பசுவின் பூழுதியால் செய்வது வாயவ்யஸ்நானம். வித்வான்களின் வாக்கினால் அடையப்பட்டது ஸாரஸ்வதஸ்நானம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— தானாகவே ஸமீபத்தில் வந்தவனும், வணக்க

ஸம்வாடிபெஸ ஸ்நாநம் ஸிஷ்யாய உ ஸுதாய உ || ஞாக்ஷாய
ணரிபெய்: கூம்மெம்: சிநுவஜ்ஜாஹுவீஜெமெய்: | க்யதரிஜ்ஜ
வாண்யாஹெம்: ஸ்நாநரிஜ்ஜ தடியி-நாடி || சூடிள தாவக்
பூமாவெஸ வஹுமூணவஹிமெய் சிஷ்யுரி வுஷ்ரொ உ
மஜ்ஜாஅரொ பூயாமெ கநவயஸஹிதெ மவ்யுகணெ- மயா
யாடி | ராஹுமூ-ஜெஸு து லொரெ சிநகரஸஹிதெ வத்யு
வத்யாவெஸஷா டெமெதவி-வ்யுதாராஹெவ ஜ்ஜிமுவந
விசிமெதெம்: ஸ்நாநரிஜ்ஜரிஜ்ஜ || பூவ்ய ஸாரஸ்துதம் தீய-
ஹவெநு-திதரிநவம்: | ஸவ-தீய-பூ-அ-விஷகாகி வவித்ரு-
விஷுஷா- ஹி வாஃ' உதி ||

ஸவனவ —

‘ஸுவிஷெஸாநுடி- மயஹி கூய-பூ-ஆ-தொவவெ

முடையவனும், சிஷ்யன் அல்லது புத்ரனுமான ப்ராம்ஹண்ணு
க்கு, அந்த ஸ்நான விதியைத் தெரிந்தவனான ப்ராம்ஹண்ணன்
ஸ்நானத்தைச் செய்விக்கவேண்டும். அதன் மந்த்ரங்கள்
—‘தாக்ஷாயணமயை: + அச்சித்ரமஸ்து’ என்றனவ. இவற்றின்
பொருள்—‘ஸ்வரணமயமான குடங்களாலும் மந்த்ரத்துடன்
கூடிய ஜலங்களாலும் மங்களம் புண்யாஹமிவைகளாலும், ஸ்நா
னத்தை விரும்பியவர்க்கு ஸ்நானமிருக்கக் கடவது. முதலில்
மிகுந்த குணங்களையுடைய ஜலத்தையுடைய ப்ரபாஸத்திலும்,
மத்யமான புஷ்கரத்திலும், கங்காத்வாரத்திலும், கனகலத்
துடன் கூடிய ப்ரயாகத்திலும், கோகர்ணத்திலும், கையயிலும்,
சந்த்ரன் ராகுவினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும்போதும், ஸூர்ய
க்ரஹணத்திலும், குழந்தையைவிடப் பேதமில்லாததால், இவ
னுக்கு ப்ரஸித்தங்களும், மூன்றுலங்களாலும் அறியப்பட்ட
வையுமான இவைகளால் குறைவிலாத ஸ்நான முண்டாகக்
கடவது’ என்பது. இந்த ஸாரஸ்வத தீர்த்தத்தை அடைந்து
ஸந்துஷ்ட சித்தனாய் ஆகவேண்டும். ஸர்வதீர்த்தங்களிலும்
ஸ்நானம் செய்வதைவிட வித்வான்களின் வசனம் சுத்தமான
தல்லவா.

வ்யாஸரே:- சுத்தமான ஸ்தலத்திலிருந்து ம்ருத்தைக் க்ரஹி
த்து, பூதேவதாகமான மந்த்ரங்களால் தேஹத்தில் பூசிக்கொள்ள

வநழ் | சிவெந்: வாயிடுவலம்புனென மடளம் ஸாநம்
தடிமுகெ' || சிவதிகெ ஹந செ வாவ சிதாடிப: வாயிடு
வலம்புனெந்: || 'மொவாநாடி' சிவாபமொலாவிதீம்
சிவெடிம: | மாகெவ்ய தடாலிவ ஸாநம் வாயிடு
முகெ || உதராபண்சிவெ து யடி வடித்தி வாலவ: |
சுவெந வலவ ஸாநம் சிவம் ஸாநம் தடிமுகெ || ஹசு
வ்யிதம் வலவமுகெதாநம் ரவிசெனவலவ்யிதம் | நீயசெ
தவலாபம் வாலவமெவம் உதமமுகெ || சுவசுமடி
வடிபாரிணம் வநசாலிநழ் | ததாடிசெனாடி யாராம் நி
வதனீம் ஸாசெவ்யிதம் || வினெயெடி வுலாநென வுவி
சாசெவ்யிதம் தநமுகெ | தயா வுலாநெனம் வலவம் ஸாசெ
வம் வரிவினெயெடி || உடி ஸாநவரம் சிவாசு வலவவ்யா
டியிகம் சிவம் | வலவம் ஸாசு வுலாநென வலவவா
வெ: வுமுகெ' உதி ||

வேண்டும். 'மருத்திகேஹநமேபாபம்' என்பது முதலியவை
பார்த்திவஸம்யுக்த மந்த்ரங்களாம். பசுவின் குளம்பிலிருந்து
துளியை எடுத்து கோலாவிதிரியை ஜபிக்க வேண்டும். அறிந்த
வன் பிறகு அந்தத் துளியை அங்கங்களில் பூசிக்கொண்டால், அது
வாயவ்யஸநானம் எனச் சொல்லப்படுகிறது. உத்தராயணத்தில்
வெயிலுடன் மழை பொழியும்போது, அதனால் ஸநானம் செய்
வது திவ்யஸநானம் எனப்படுகிறது. ஸகல ப்ராணிகளின் ஹ்ரு
தயத்திலிருப்பவனும், ஸூர்யமண்டலத்திலிருப்பவனும், கரு
மேகம் போன்றவனும், நான்கு கைகளுடையவனும், சங்கம்,
சக்ரம், கதை, பத்மம் இவைகளைத்தரித்தவனும், வனமாலை
யணிந்தவனுமான வாஸுதேவனை த்யானித்து, அவனது
பாதத்தினின்று பெருகும் ஜலத்தின் தாரை, தனது சிர்ஸஸில்
விழுந்து, ப்ரம்ஹார்த்தத்தின் வழியாய் தன் சரீரத்திற்குள்
நுழைவதாய் த்யானிக்கவேண்டும். அந்தத் தாரையால் தன்
தேஹம் முழுவதும் அலம்பப்பட்டதாய் த்யானிக்கவேண்டும்.
சிறந்ததான இந்த ஸநானம், ஆயிரம் மந்த்ரஸநானத்தைவிட
அதிகமென மதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸநானம் செய்தால்
எல்லாப்பாபங்களும் அவச்யம் விடுபடுவான்.

கூடுகிவாநாணெ—

‘கூபுராயதெ ஸுபுதுநெ ஸுநாநெவ ஸுநாநெசு |
புராணாநிநுநுயாநாசுள ஸுநாநாநாநுநிநிண’
உதி ||

ஜாபாவி:—

‘கூபுராயதெ ஸுநாநெ ஸுநாநாசுள து கூடு
ண’ | தஸுநாநெ ஸுநாநெவ ஸுநாநாநாநிநிண உநெசு’
உதி ||

ஸுநாநெ—

‘கூபுராயதெ ஸுநாநெ ஸுநாநாசுள து கூடு
ண’ | தஸுநாநெ ஸுநாநெவ ஸுநாநாநாநிநிண உநெசு’
உதி ||

கூடு:—

‘புராணாநிநுநுயாநாசுள து கூடு
ண’ | தஸுநாநெ ஸுநாநெவ ஸுநாநாநாநிநிண உநெசு’
உதி || ஸுநாநெவ ஸுநாநெவ = கூடுகிவாநாணெ ||

உதி முளணஸுநாநி ||

கூடு புராணத்தில்:— அசுத்தி ஏற்பட்டால் வாருணஸ்நா
னத்தையே செய்யவேண்டும். அதில் சக்தியில்லாவிடில் ப்ராம்
மூதி ஸ்நானங்களை விதவான்கள் சொல்லுகின்றனர்.

ஜாபாவி:—கூடுகிவாநாணெ அனுஷ்டிப்பவனுக்கு வாருண ஸ்நா
னத்தில் சக்தி இல்லாவிடில் தலையை முழுக்காமல் கழுத்துவரை
யில் நனைத்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் அதிலும் சக்தியில்லா
விடில் மந்திர ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்மருதியில்:— சரீரத்தின் ஸாமர்த்யமின்மை
யாலும், தேசகாலங்களின் ஒற்றுமையில்லாததாலும், இந் த
ஸ்நானங்களும் வாருண ஸ்நானத்திற்குச் சமமாய் ஆகின்றன.

மனு:— முக்ய கல்பத்தை அனுஷ்டிப்பதற்குச் சக்தனு
யிருந்தும் எவன் அனுஷ்டிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ
அந்தத் தூர்ப்புத்திக்குப் பாரலௌகிகமான பலம் இல்லை.

கௌணஸ்நானம் முற்றிற்று.

ஊழுவாண்டியாரணவியி: ||

சுயோஜுவாண்டியாரணவியி: || தது வாலுடெவொ
வநிஷக:—

சுய மொவீவநநம் நலிவூதெஜாஜிதது, மொவீ
வநந வாவவ வுலூடெஹலகூலவ | வகூலித நலிவூ
ஹம் யாரணாநூகிஷெலவ || உலிஷெமஹுஉகி ஜகூரூப
விஷெநகூகிதி லிஷெபெ லெதொடெவாசவஹுந உதெ
தாலிவிஷெமாயதூர் வ கிவாரலிஷெநூ, ஸஜவகூ
மலாவானெ லாரகாநியயாஹுத | மொவீந வுணர்
காகூ ரகூ காம் ஸாரணாமதூ' உகி காம் யூகூர் மஹ
லூர் வுடாஹிஷு லாஹலூநெவூநாநிகாஹுயூர்
விஷெமாயதூர் கெஸவாஹி லாஹலூநாநிவடூ யாரயெக |
ஹுலூயார் வானபூலூர் வானபூகணஹுலூயாவஹு

ஊர்த்வ புண்டர் தாரண விதி.

இனி ஊர்த்வபுண்டரத்தைத் தரிப்பதின் விதி சொல்லப்
படுகிறது. அதில்,

வாஸுதேவோபநிஷத்:— பிறகு கோபீசந்தனத்தை
நமஸ்கரித்து, எடுத்து 'கோபீ சந்தன + முக்திதோபவ' என்று
ப்ரார்த்திக்கவும். இதன் பொருள்— 'பாபத்தை அகற்றுவதும்,
விஷ்ணுதேஹத்திலுண்டாகியதும், சக்ரத்தால் அடையாள
மிடப்பட்டதுமான ஓ கோபீசந்தன! உனக்கு நமஸ்காரம்.
உன்னைத் தரிப்பதால் முக்தியை அளிப்பாயாக' என்பது,
'இமம்மே கங்கே' என்பதால் ஜலத்தை எடுத்து, 'விஷ்ணோர்
நுகம்' என்பதால் தேய்க்கவேண்டும். 'அதோதேவா!' என்பது
முதலிய ருக்குகளாலும், மூன்று தடவை விஷ்ணுகாயத்ரியா
லும் அபிமந்த்ரித்து, 'சங்க சக்ர + சரணாகதம்' என்று என்னை
(விஷ்ணுவை) த்யானித்து நெற்றி முதலிய 12-இடங்
களில் அநாமிகாவிரலால், விஷ்ணுகாயத்ரியாலாவது, 'கேசவ'
முதலிய 12-நாமங்களாலாவது க்ருஹஸ்தன் தரிக்கவும். ப்ரம்ஹ
சாரியாயினும், வானப்ரஸ்தனாயினும், நெற்றி, கழுத்து, மார்பு,

இக்க வெஷ நாயகீகதிதீயஸ்ய திசுக்ராமவெ

திருவெஷு . வெஷவ்யா மாயத்ரா க்ருஷாதிநாவிவஹி
வடா யாரபெசு | யதிஸூகீகநா ஸிரொவயாட ஹுடியெஷு
புணவெந யாரபெசு | வரகீஹெலொ மயாடெ புணவெ
நெககீகிஷ்டுபுண்ட்ரம் யாரபெசு | தது தீவபுக்ராஸம்
ஸூாதாம வஸ்யநு 'வ்ருஷாஹிஸீ' தி மாவயநு யொயீ
கீதாயுஜீகீவாவொதி || ஊஷ்டுஷ்ணுதிஷ்டுரெதா ய ஊ
ஷ்டுபுண்ட்ருதிஷ்டுயொமவாநு | ஸ ஊஷ்டு வகீகாவொதி
யகிரதிஷ்டுயதவஷ்வாநு || வ்ருஷணாதா து ஸவெஷ
ஷாம் வெஷிகாநாதிநுததீ | மொவீயநு நவாரிஷ்யா தி
ஷ்டுபுண்ட்ரம் விய்யதெ || யொ மொவீயநு நாவாவெ து
ஊஷீதிஷ்டுதிசு | திசுக்ராமவெநித்ய திவரொ
க்ராதவிய்யெ' உதி ||

கீஹாவநிஷ்டி—

‘யுதொஷ்டுபுண்ட்ரம் வரகீஸிதாரம் நாராயணம்

கைகளின் மேல்பாகம் இவைகளில் கிஷ்ணுகாயதரியாலாவது,
'க்ருஷ்ண' முதலிய ஐந்து நாமங்களாலாவது தரிக்கவேண்டும்.
யதி, தர்ஜனீ விரலால், தலை, நெற்றி, மார்பு இவைகளில் ப்ரண
வத்தால் தரிக்கவும். பரமஹம்ஸன், நெற்றியில், ப்ரணவத்தால்
ஒரு ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அதில் தீபம்
போல் ப்ரகாசிக்கும் தன் ஆத்மாவை த்யானித்து 'ப்ரம்ஹா
ஹம்ஸம்' என்று பாவிப்பவனாகிய யோகீ எனது ஸாயுஜ்
யத்தை அடைகிறான். தண்டம், ரோதஸ், புண்ட்ரம்,
யோகம் என்ற இந்த நான்கையும் ஊர்த்வமாய் உடைய யதி
ஊர்த்வமான (உயர்ந்ததான) பதத்தை அடைகிறான். வைதிக
ரான ப்ரம்ஹணர் எல்லோருக்கும் கோபீசந்த்னம் ஜலம்இவை
களால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. எவன் முமுகூஷ
வோ அவன் கோபீசந்த்னம் இல்லாவிடில், துளஸியின் அடியி
னுள்ள மருத்திகையை, அபரோக்ஷாத்மக்ஞானஸித்திக்காகத்
தரிக்கவேண்டும்.

மஹோபநிஷத்தில் :— மனிதன், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்த
வனாய், பரமேஸ்வரனும், ஸாங்க்ய யோக சாஸ்த்ரங்களால்
அறியக்கூடியவனுமான நாராயணனை த்யானித்தால், ஸகல

ஸாஹ்யபொமாயிததி | ஜகாநா விஹயெத நரஸி
 செஸ்: ஸம்ஸாரநாரெ ரிஹ வெதி விஹயெ' உதி |

കുടുംബവായ്പാടി

‘யுதொஹ்-வூம்-பொ யுதவகூரீஸம் விஷ்ணு வரம்
யுயதி பொ சிவாதா । ஸ்ரெண சிநெண ஸதா ஹி
ஸம் வராசி வரம் பொ சிவதொசிவாஹி’ உதி ।

சூயவடினென — ஹரெஃ வாகாஹூதி கோதூதொ ஹி
தாய திஷெஹிடி திஷெஹிடி யொ யாரயதி ஸ வர
ஸு வி யொ ஹதி ஸ வுணுஹாழவதி ஸ கோகிஹாழவதி
ஹதி ||

சுதூராவஸ்யம்ஹணாநி ஸ்யூத்ஸுராணவ உநாநி
 மீஷ்யதெ । உவஸ்யம்ஹணக்யம்உதெஷாந் சீஹாஹாரதெ
 உநிஹிதஸு— ‘ஹதிஹாஸஸுராணாஹ்யாந் வெஷாஸு-சீஸு
 வ்யம்ஹபெ’ ஹிதி ॥

ஸம்ஸார பாரங்களாலும் விடுபடுவான். இங்கேயே விஷ்ணுவையும் அடைவான்.

கட்சாகையிலும்:— எவன் ஊர்த்வ புண்டாம் தரித்தவ னாய், சக்ரஹஸ்தனும், ஈசனும், பாணும், எப்பொழுதும் ஹ்ரு தயத்திலிருப்பவனும், பாத்திற்கும் பாணும், மஹத்திற்கும் மஹாஹமான விஷ்ணுவைப் ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் த்யானிக்கின்றானே அவன் மஹாத்மா எனப்படுகிறான்.

ஆதர்வணத்திலும்:— எவன் தனக்கு நன்மைக்காக, ஹரியின் பாதம் போன்றதும், நடுவில் சித்ரமுள்ளதுமான ஊர்த்வ புண்டரகத்தைத் தரிக்கின்றானோ அவன் பரமாத்மாவுக்கு ப்ரியனாய் ஆகிறான், அவன் புண்யமுடையவனாகிறான், அவன் முக்தியடைபவனாகிறான்.

இங்கு உபப்நூல்மணங்களான (அர்த்தத்தை நிர்ணயிக்கின்ற) ஸ்ம்ருதி புராண வசனங்கள் எழுதப்படுகின்றன. அந்த ஸ்ம்ருதி புராண வசனங்கள் வேதத்திற்கு உபப்நூல்மணங்கள் என்பதும் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது, 'இதிஹாஸத்தாலும், புராணத்தாலும், வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும்' என்று.

ஸூரெந்ரவி — ‘வாராணெனரெவ விஸுஷ்டா வெஷா
யெடா ஜோயதெ வமூ | ஸிமெதி ராநவாஷெடி: வாரா
ணாஸூராவஜி-தாசு’ உதி ||

ஸுடய-நாநாபெடாவி —

‘வெஷாடி-நிண்டயவிபள ஹி வாராணஜீஜம் நிண்டத
வெஷவிஷயா: ‘ஸூதயொ ஹவனி’ உதி ||

ஸூதலம்ஹிதாபாதிவி —

‘சுநஞஸாவாலாவெஷெ வெஷிகாடி-நிண்டயெ |
ஸூஸூகிக்ஷிதாஸூயாசு மரீயொ ஹூவஸ்யம்ஹணஸு’
உதி ||

விஷுஸூதள —

‘உவலீதம் ஸிவாவஸ்ய தீர்த்தவாஸ்யம் விநா க்ய
தஸு | சவலிக்ஷுதம் சுடி விபுஸ்ய விமமம் ஹவசு || (௨)
யாமொ ஷாநம் ஜெவா ஜெவா: ஸூகியாடி: வித்யதவ-
ணஸு | ஹவீஹவதி தசுஸவடி தீர்த்தவாஸ்யம் விநா க்ய

ஸ்காந்தத்திலும்:— வேதத்தின் அர்த்தம், புராணங்களா
லேயே ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படுகிறதல்லவா. புராணத்தைப்
படிக்காத மனிதனிடமிருந்து வேதம் பயப்படுகின்றது.

ஸூதர்சனசார்யரும்:—வேதார்த்தத்தை நிச்சயிக்கும் விஷ
யத்தில் புராணம் அங்கமாகும். ஸ்ம்ருதிகள், வேதத்திலுள்ள
விஷயங்களை நிர்ணயம் செய்பவையாய் இருக்கின்றன.

ஸூதஸம்ஹிதையிலும்:—அநேக சாகைகளை அபேக்ஷித்து
நிற்கும் வேதார்த்தத்தின் நிர்ணயத்தில், தன் புத்தியால் கல்ப்
பிக்கப்பட்ட ந்யாயத்தைக்காட்டிலும், உபப்நூஹணம் மிகப்
பெரியதல்லவா.

விஷ்ணுஸ்ம்ருதியில்:— உபவீதம், சிகையைக் கட்டுதல்,
ஊர்த்வபுண்டாம் இவை இல்லாமலும், பவித்ரமில்லாமலும்
செய்த, ப்ராம்ஹணனின் கர்மம் பலமற்றதாகும். யாகம்,
தானம், ஜபம், ஜேஹாமம், அத்யயனம், பித்ருதர்ப்பணம் இவை
ஊர்த்வபுண்டா மில்லாமல் செய்யப்பட்டால், அவை முழுதும்
சாம்பலாய் ஆகின்றன. அசுத்தன் ஆனாலும், ஆசாாமற்றவன்

தழ் || சுஸாவிஸாவுநாசாரம் சீநலா வாவசிரமநா ||
ஸாவிஸெவ மவெனிகு சீநுஜ்-வாண்டியா யாரணாக்
உதி ||

ஹுமம்:--

‘உவவீதவிஹீநெந வவிஞாஹிநெந வ | தயொ
ஜ்-வாண்டியா ஹீநெந யசுசுதம் தநிரய-கசு’ உதி ||

சோக-ஹேயம்:--

‘சுசீநெண சுதம் சுசீ-ஹுவவிஞெண வா சுததழ் |
ஹுஜ்-வாண்டியா விநா வாசவி சுசீ-யசு சிநெஜ் சுததழ் ||
தசுஸவ-சோஸாரம் விசுசுசு சுததாசவி நரகம் வுஜெசு’
உதி ||

சுசு:--

‘சுஸவாணிஸுசா சுய-சுசு ஸொதூயொஜ்-
வாண்டியா || வெஜெசுசுசுவினம் விசா நநியா ஸுசா
ஹிரய-கசு’ உதி ||

சீநி:--

‘ஸவவிஞசுசு ஸுஸு ஸொதூயொஜ்-வாண்டியா ||

ஆனாலும், மனதால் பாபத்தைச் செய்பவனானாலும், ஊர்தவ
புண்டரத்தைத் தரித்தால் எப்பொழுதும் சுத்தனாகவே
ஆகிருன்.

புரு:—உபவீத மில்லாதவனானாலும், பவித்ர மில்லாதவனா
லும், ஊர்தவபுண்டர மில்லாதவனானாலும் எக்காரியம் செய்யப்
பட்டதோ அது வீனாகும்.

மார்க்கண்டேயர்:— மந்தா மில்லாமலும், பவித்ரமில்லா
மலும், ஊர்தவபுண்டர மில்லாமலும் ப்ராம்ஹணால், செய்
யப்பட்ட கர்மம் எதுவோ அது முழுவதும் ஆஸாரம் என்று
அறியவும். செய்தவனும் நாகத்தை அடைவான்.

நக்ஷி:—அறிந்தவன், எப்பொழுதும், வேதத்திற் சொல்
லிய எல்லாக் கர்மத்தையும், தர்ப்பபாணியாயும், உத்தரீய
முடையவனாயும், ஊர்தவபுண்டரம் தரித்தவனாயும் செய்ய
வேண்டும். இல்லாவிடில் அக்கர்மம் வீனாகும்.

மரீசி:— ப்ராம்ஹணன், ப்ரதிதினம், பவித்ரம் தரித்தவ

கூய்யாடிமரமும் கடு வெவொகும் வியூலதும் | ஸவ்யம்
டிஷ்டா யயா வொகெ டிஷ்டா ஸவ்யமும் | ஸவ்யம்
வ்யாதிதந்தகி கவனெ யகிஷ்டா' உதி |

வ்யாதி—

‘ஜாஹ்வீதீரஸம்வதிதாம் டிஷ்டம் டிஷ்டா வியதி-
யம் | வியதி- ராதிவம் ஸொகடிஷ்ட தஜொநாஸாய
வெ ஸ்யதம் || ஸவ்யம்வ்யா டிஷ்டா ஸொகொ வொடு
யயா டிஷ்டதெ | ஸ வணொவொகி ஸொகொ வதிஷ்ட
வவ நஸம்ஸயம்’ உதி ||

ஸ்யாதிவாரொ—

‘ஸ்யாதிவாரொ வொகொ வெவ வெவொகி டிஷ்டகொ-
னி | ஸவ்யம்வ்யா யயா வொகொ டிஷ்டா வொகொ வொகொ
தெ’ உதி ||

ஸ்யாதிவாரொ— ‘ஸவ்யம்வ்யா வியதிதம் யகி ஸாநீரம்
ஸவஸஸிஷ்ட | ஸவ்யம்வ்யா வியதிதம் ஸவாககிவ ஸ

ஸ்யம், ஸவஸ்தசித்தஸ்யம், உத்தரீயமுடையவஸ்யம், ஸவ்யம்
புண்டரம் தரித்தவஸ்யம், வேதத்திற் சொல்லிய கர்மத்தைச்
செய்யவேண்டும். உலகில் தவனைகள் பாம்பைக் கண்டால் எவ்வி-
தம் பயத்தால் ஏங்கியவையாய் நடுங்குகின்றனவோ, அவ்விதம்,
யமகிங்காரங்கள், ஸவ்யம்புண்டரம் தரித்தவனைக் கண்டால்
பயந்து நடுங்குகின்றார்கள்.

ஸ்யாதிவாரொ—கங்கைக் கரையிலுள்ள மருத்திகையைச் சிவஸ்-
ஸினால் எவன் தரிக்கின்றானோ அவன், இருளை அழிப்பதற்காக
ஸூரியனின் ரூபத்தைத் தரிக்கின்றான் என்று நினைக்கப்படு-
கிறான். எவனின் நெற்றியில், மருத்திகையால் சுத்தமான
ஸவ்யம்புண்டரம் காணப்படுகிறதோ, அவன் சண்டாளஸ்யா-
திவாரொ, சுத்தஸ்யம், பூஜ்யஸ்யம் ஆகிறான். ஸம்சயமில்லை.

ஸம்ருதிவாரொ— அத்யயனம், போஜனம், ஹோமம்,
மங்களகார்யம் இவைகளில் ஸவ்யம்புண்டரத்தைத் தரித்தவஸ்யம்
இருக்கவேண்டும். இது ராக்ஷஸர்களை அகற்றுவதற்காகவுமாம்.

ஆத்ரேயத்திவாரொ— ஸவ்யம்புண்டரமில்லாத சரீரம் எது
வோ அது சவத்திற்குச் சமமாகும். ஸவ்யம்புண்டரமில்லாத

கதையெழுத்து : ஊழல்-தயை யகலாட்டம் பூணிறம் : வாவ
காரிணம் : தவிர்ப்பா ஹரிஜன-பாடுதல் தவிர்ப்பா
கார்பெட்டி : ஹரிஜனம்

ஸ்பந்தனொ —

[illegible]

குழியெழுந்தாய்நி:—

திரிபுரம், ௦ ஸ்ரீராமகிருஷ்ணா வித்யாநி லீயபாஸகி ந

வளை ச்வபாகளைப்போல் பரிஹரிக்கவேண்டும். பாபம் செய்யும் ப்ராணிகளையும் எந்தப் புண்டாம் உயர்ந்த பதத்தை அடைவிகுகின்றதோ அதனால் அதற்கு ஊர்த்வபுண்டாம் எனப் பெயர். ஆகையால் ப்ராமஹ்ணன் அதைத்தரிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸம்ருதியில்:— விஷ்ணுவுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்படாததும், பவித்ராமில்லாததும், உத்தரீயமில்லாததும், ஊர்த்வபுண்டரமில்லாததுமான கர்மம் வீணாகும். ஹோமம் பூஜை முதலிய ஸமயத்திலும், மாஸையிலும், காலையிலும், கவன முடையவனாய் ஊர்த்வபுண்டரத்தைத் தரிக்கும் ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாவான். இல்லாவிடில் சுத்தனாகான். ப்ராம்ஹணன் ஒரு காலும் ஊர்த்வபுண்டரமில்லாதவனாய் இருக்கக்கூடாது. வைஷ்ணவனானால் அவச்யம் தரிக்கவேண்டும். அவன் ஸகல கர்மங்களிலும் அரஹனாவான். ஊர்த்வபுண்டரத்தை நெற்றியில் நாலங்குலமளவும், வயிற்றில் பத்து அங்குலமளவும், மார்பில் எட்டங்குலமளவும், கழுத்தில் நாலங்குலமளவுமாய்த் தரிக்க வேண்டும்.

ஆக்னீவேச்யாயனி :— அறிந்த ப்ராம்ஹணன், வினாயாட்.

‘முளதலூத-கி-யாலுவ-ா ஊ-ஜ-வ-ா-பு-கி-கூவ-
த-’ | ஜாயனெ விவரூ-செவ வாயி-தா-ஸ-வ-நி-தா-’ ஊ-தி- ||

உலாவு-வாழ்வு போணாந் குவாணுஜுவெஹ
தம் | வண-நாந் திருநெல்வாழ்வு வகவுநாந் வ ||
வவ-தாநெ நதி-நெ தி கெடுகு விநெவதம் | வநிநு-
நெ வ வநி-கெ து-வநி-நெவநாந் || திவ வநதாநு
வாநாநு வநி-நெவநு-நி-நெவநாந் | நுநாந் நானி-நுநாந்

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ஊர்தவபுண்ட்ரம் தரிக்காதவனின் ச்ஞௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களெல்லாம் பலனற்றதும் பாதிக்கப் பட்டவைகளாமாகின்றன.

பகவான் :— ஊர்த்வபுண்டரத்தின் அளவுகளையும், தரவ்யங்களையும், விரல்களின் பேதங்களுடன், வர்ணங்களையும், மந்த்ரங்களையும், தேசங்களையும், பலன்களையும் சொல்லப் போகிறேன். மலையின் உச்சியிலும், நதிக்கரையிலும், எனது சேஷத்ரத்திலும், ஸமுத்ரக்கரையிலும், புற்றிலும், துளசியின் அடியிலும் உள்ள ம்ருத்திகைகள் க்ரஹிக்கத்தகுந்தவை. மற்ற ம்ருத்திகைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும். கறுப்பானது சாந்தியைக் கொடுப்பதாகும். சிவப்பு வச்யகரமாம். மஞ்சள் நிறம் லக்ஷ்மியைச் செய்யும். வெளுப்பு வைஷ்ணவம் எனப்படுகிறது. பெரு விரல் புஷ்டியைக் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நடு விரல் ஆயுளைக்கொடுப்பதாகும். அனாமிகாவிரல் நித்யமும் அன்னத்தைக் கொடுப்பதாம். ஆள்காட்டி விரல் முக்தியை அளிப்பதாம். இந்த விரல்களிலொன்றினால் தரிக்கவேண்டும். நகங்க

பொருகும் ரகும் வஸுகாரம் மவெசு || ஸ்ரீகாரம் வீததிதூ
ஹு வெவ்ஷவம் ஸ்ரெதகூயுதெ | சுஜூஷு: வுஷிடி:
பொருகூ ரிஷிபாஃஃயுஷு: மவெசு || சுநாபிகாஃஃநா
நிதும் கிஷிபா உ ப்ரெஸிநீ | வனதெநாஜூஹிமெமெடி
ஜூ காரபெ ஹநவெவ: ஸ்ரெஸசு || வதிஷீவாக்யுகிம் உ
வி வெணுவதூக்யுகிம் தயா | வடிஸு கிஷுஹாகாரம்
ததெயெவ கும்கிஷு உ || கிஷுகூகிஷாக்யுகிம் வாஃவி
ஸஹாகாரகியாவி வா | கிஷுஜூயுபுரீணம் தகூதகோத
கிஷுயுதெ || நவாஜூயம் கிஷிபம் ஸூர கிஷுஜூயுகிதம்
வாடி | ஸவத ஷடஹ்வி: வுண்டும் கிஷிபம் கிஷிபம்
தடி || உதூஷு: கிஷுஜூயெவ: வுண்டும் கிஷிபம் கிஷிபம்
மவெசு | உதூஷு: கிஷுஜூயெவ: விஷிபா ஹாராயணகியோடி ||
கியோயம் ஹிஷி விநிஸு மொவிநம் கண்கூகிவகெ | உடி
ரெ கிஷிபெவ வாஸெடி விஷு: விஷிபா கிஷுஜூயுகிதம் | தகூ
ஸெடி வாஹுகிஷிபா து ஸ்ரெதகூ கியுஸூகிடி || கி
விஷிபம் கண்கூகிவகெ வாடி கிஷுஜூயுகிதம் வாடி || ஸ்ரீயாரம்

ளால் தொடங்குதது. வர்த்தி தீபம் போலாவது, மூங்கில்
இலைபோலாவது, தாமரையின் மொகருப்போலாவது, ஆம்பல்
புஷ்பம்போலாவது, மீன், ஆமை, சங்கு இவைகளின் ஆகாரம்
போலாவது, புண்டரத்தைத் தரிக்கவும். பத்தங்குலப்ரமாண
முள்ளது மிக உத்தமமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஒன்பது
அங்குலமுள்ளதும், எட்டு அங்குலமுள்ளதும், ஏழு, ஆறு,
ஐந்து அங்குலமுள்ளதும் என்று மூன்று விதம் மத்யமம். நான்கு,
மூன்று, இரண்டு அங்குலமுள்ள மூன்றுவிதமும் கனிஷ்டமா
கும். நெற்றியில் கேசவ என்றும், வயிற்றில் நாராயண என்றும்,
மார்பில் மாதவ என்றும், கழுத்துப்பள்ளத்தில் கோவிந்த
என்றும், வயிற்றில் வலது பாகத்தில் விஷ்ணு என்றும், வலது
கையில் மதுஸூதன என்றும், வலது கண்டதேசத்தில் த்ரி
விக்ரம என்றும், வயிற்றின் இடது பாகத்தில் வாமன என்றும்,
இடது கையில் ஸ்ரீதா என்றும், இடது கண்டத்தில் ஹ்ருஷீ
கேச என்றும், முதுகில் பத்மநாப என்றும், கழுத்தின் பின்
புறத்தில் தாமோதர என்றும் பன்னிரண்டு நாமங்களை உச்ச

வாஹுகெ வாடு ஹுஷீகெஸம் து கண்கெ | வுஜெஷு
து வடிநாஹுது ககூஷாரொஹுரம் வுரெக் | ஹாஹெஸ
தாநி நாநாநி வாஸுஹெவெதி சிகுஷுதி | வகுஜாகாவெ
ய ஹொடு ய ஸாயம்பூதஸுரோஹிதம் || நாநாநுஹாயு
வியநா யாரயெடிஹுஷுபுஹுக்ஷு || ஹுஷுபுஹுய
ரொ சதெயூ ரியதெ யகு குகுநிச | ஸ்வாகொஹி
விராநஸொ சி ஹொகெ சஹீயதெ' உதி ||

வாசநவாராணெஹி நாநாஹுதி ஹவாநாஹ—

முதிஸுதகுஷாரொஹெண ருஹொ யாரணசுஹு
தெ | ஸுணு வது வியாநெந ருஹுயாரணசுஹு || சி
கெஷெரு குருகெஷெரு வுணுகெஷெரு ததெயவய |
வவதாஹெ நதீசீரெ துஹவீசிகுஹுரூபிதெ || சுஸு
ஸிஹவலீகவகூஹா வநஸாஸுயா | வநதெஷு ருதிஹா
ஹொகூ யயாவியவஹொஹெ' உதாடி ||

ரித்துத் தரிக்கவும். வாஸுதேவ என்ற நாமத்தை உச்சரித்துத்
தலையில் தரிக்கவும். கவனமுள்ளவனாய் மாலையிலும் காலையிலும்
பூஜாகாலத்திலும், ஹோமகாலத்திலும் நாமங்களை உச்சரித்து
விதிப்படி ஹர்த்வபுண்டரத்தைத் தரிக்கவும். ஹர்த்வபுண்டரம்
தரித்தவன் எந்தெந்த இடத்திலாவது மரித்தாலும், அவன்
ச்வபாகனயினும் விமானத்திலிருப்பவனாய் எனது உலகத்தில்
சிறப்புறுகருன்.

வாமன புராணத்திலும், நாரதநோக்கிச் சொல்லுகிறார்,

பகவான்:— ச்ருதியிலும் ஸ்மருதியிலும் சொல்லப்பட்ட
விதிப்படி ம்ருத்திகையின் தாசணம்சொல்லப்படுகிறது. ஓவத்ஸ?
விதிப்படி சிறந்ததான ம்ருத்திகாதாசணத்தைக் கேட்பாய்.
எனது கேஷத்ரம், குருகேஷத்ரம், புண்யகேஷத்ரம், மலையின்
உச்சி, நதியின்கரை, துளஸியின் மூலம், அரசு, பில்வம், புற்று,
முகிழ், பலா இவைகளின் மூலம் என்ற இடங்களில் ம்ருத்தி
கைகள் க்ராஹ்யங்களெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. விதிப்படி
அவைகளைக் கொண்டு வரவும். என்பது முதலியவை சொல்லப்
பட்டுள்ளன.

ஷொணா சிவபூதவாண்டிவிவரித்தல் | சூஷுஷு நெவ
தடிஷுஷுக் குராதவடிசும ஹவெக் || ஊபூதவாண்டிவிவரி
நொ யவாஷுராகிராடிகம் ஹவெக் | தசவவடி நாகுஷெவ
நீதம் நாகம் வாயிமுதுதி || ஊபூதவாண்டி அிஜெஃ கா
யம் குராதியா வீதயா சூஷு | ஸூதசூதிகயா யாயம்
வெவெவெவெ விவெவெதஃ' உதி ||

நாரதீயெ—

ஊபூதவாண்டி யஃ கரொதி துஹவீசிவபூத
யா | தகெருவ நெருத் தவடி ஸூராதூதிஜீதநொவிதஹ
யாக் கயாடி || ஸூராவணவெஷுபூதவாண்டி ஸூராக் கூதி
யவாஷுதவருக் | வெவெஷுஷு வதகுஹாகாரம் குதிசூ
வெஷுவ திரவாண்டி || ஊபூதவாண்டி அிஜெஃ காயா
சூராதிரிஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு | ஜவகாவெ சூஷு காயாசு வ
ஷுராகாவெ து வாரிணா || ஹவநா ஹொசிகாவெ து வரு
நம் ஸாவடகாவிகு' உதி ||

முதலியதைச் செய்கின்றனோ, அவனது கர்மமெலாம் ராகுஷ
ரால் அபஹரிக்கப்படுகிறது. அவனும் நாகத்தை அடைகிறான்.
ப்ராமஹணர்கள், கறுப்பு அல்லது மஞ்சள் நிறமுள்ள ம்ருத்தி
கையால் ஊர்த்வ புண்டாம் தரிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவர்கள்
அவச்யம் வெருப்பான ம்ருத்திகையால் தரிக்கவேண்டும்.

நாரதீயத்திலுள்:—எவன், துளஸீ மூலத்திலுள்ள ம்ருத்திகை
யால் ஊர்த்வபுண்டத்தைத் தரிக்கின்றனோ, அவனுக்கு நெற்றி
யிலேயே ஒரு கண் உண்டாகும். அவன், தலையில் சந்த்ரனின்
கலையைத்தரிப்பான். ப்ராமஹணனுக்கு ஊர்த்வபுண்டமும்,
கூத்ரியனுக்குப் பாதிச்சந்த்ரன்போன்ற புண்டமும், வைச்ய
னுக்கு வர்த்துளமான புண்டமும், சூதாருக்கு த்ரிபுண்ட
மும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ராமஹணன், ஜலம், ம்ருத்திகை,
பஸ்மம், சந்தனம் இவைகளால் ஊர்த்வ புண்டம் தரிக்கவேண்
டும். ஜபகாலத்தில் ம்ருத்திகையாலும், ஸந்த்யாகாலத்தில் ஜலத்
தாலும், ஹொமகாலத்தில் பஸ்மத்தாலும், சந்தனத்தால்
எல்லாக்காலங்களிலும் தரிக்கவேண்டும்.

விஷுயபடுகாததொ—

விவகித கிபிடுவ குவித ஜாஹுலீதீரபிதிகாழ் ।
விவியாஹுக்ஷுரெகரு குவிதொ விவியாசுகுதாழ் ।
மஜாபிடுகாஹுபுர்து மொவிவகித நரொ யரா ।
தடுவ தவ்ய விதா: ஸ்ரஹுமொககிவாபுயம்: । மஜா
கருவபிடுகா யஹு விவியாஹுவிதிகாழ் । தடுஹு
மொ கிடுகாஹு தெ யானி திடுகா நரா: உதி ।

வாலிடுவ—

ஹுவிதிகாழ் மொவிவகித விவியாஹு ஸததம் ப்ருதி
மொவிதிகாழ் । குவிதிகாஹுலீதீரொமொ ருவிடுகாஹு
விடுகா: । ஸ்ரஹுமொ கிடுகாஹு வாமொவிதிகாழ்
யகி: । கவியா யாரமொக வுணு குவிதிகாஹு ஸ
மொவிதிகாழ் । ஹுவிதிகாஹு கிடுகா: காமொகாரொ
ஸமொவிதிகாழ் । குவிதிகாஹு மொவிடுகாஹு
கொவாஹு: உதி ।

விஷ்ணு தர்மோத்தரத்தில் :— கங்கையின் கரையிலுள்ள
ம்ருத்திகையை, நெற்றியிலும், சிரஸ்ஸிலும் எவன் தரிககின்
ருதே அவன், நெற்றியில் கண்ணையும், தலையில் சந்திரனின்
கலையையும் தரிப்பான். எவன் கங்கையிலுள்ள ம்ருத்திகையால்
ஊர்தவ புண்டரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, அப்பொழுதே அவ
னது பித்ருக்கள் ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைவார்கள். கங்கைக்
கரையிலுள்ள மண்ணினால் ஊர்தவ புண்டரத்தை எவன் தரிக்கி
ன்றானோ, அவனது அங்கத்தை எவர் தரிக்கின்றனனோ, அவ
ரும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர்.

வாலிஷ்டத்தில் :— ப்ரம்ஹணர்களுக்கு ஊர்தவ புண்டரம்
நித்யமாய் வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. முக்தியில் விருப்ப
முள்ளவர்கள், நிஷ்காமர்களாய், கவனமுள்ளவராய், நியமமுள்ள
வராய்த் தரிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹசாரீ, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன்,
யதி, யாசாயினும், புண்யமான ஊர்தவ புண்டரத்தை அழகியதாய்த்
தரிக்கவேண்டும். விஷ்ணு பக்தனுன ப்ரம்ஹணன், ஊர்தவ
புண்டரத்தை, தண்டமபோன்றதாயும், நடுவில் இடைவெளி
உள்ளதாயும், நம: என்பதைக் கடைசியிலுள்ள கேசவாதி நாமங்களால்
தரிக்கவேண்டும்.

வாஷ்டு ஸ்ரஹுமரூபஸம்வாஷ்டு—

‘முஷெய பஸ்து ஸடா கிஷ்டுக் மொவீவநுநஜீதிகா !
 ஆரகா விஹிதா தத்ரு க்யஷ்டுந ஸஹிதா கருள || பொ
 ஜீதிகா ஆரவதீஸுஜீவா கரு ஸஜிஷாய மயாபபு
 கெ ! கருகாதி மித்யம் தநுஸூஜிஷெமொதா கியாவமம்
 கொடிமுணம் ஸடா ஹவெக் || கியாவிஹீநம் யஜி ஜீநஹீ
 நம் ஸூஜாவிஹீநம் யஜி ஹிஷிஷித்ய | க்யதம் மயாபபு யஜி
 மொவீவநுநம் ஸூஷ்டாதி தக் வுணுமம் ஸடாஷு
 யஜி | பஸ்துநகாஷெ வம மொவீவநுநம் வாஷ்டுமயுஷா
 பெ ஹிஜி ஜீஷுஷெ வா | ஸ்யாதி மொகம் கஜிஸாஸநஸ்து
 மொவாயவாஜீ யஜி ஸ்ரஹுமரூ ஹவெக் || கஸூதொ ய:
 கியாம் காயுடா டுஸூஜி: வாவஸஜித: | வுதிதஸுஷெ
 ஹவெஷித்யம் மொவீவநுநயாரணாக || ஆரவத்யுஷு

பாத்தத்தில், ப்ரம்ஹகருட ஸம்வாதத்தில்:— எவனது
 க்ருஹத்தில் கோபீ சந்தனம்ருத்திகை எப்பொழுதும் இருக்
 கின்றதோ, அவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணனுடன் கூடிய த்வாரகை
 கலியில் செய்யப்பட்டதாகிறது. எவன், த்வாரவதியிலுண்
 டாகிய ம்ருத்திகையைக் கையிலெடுத்து, நெற்றியில் நித்யமும்
 தேஹ சுத்திக்காகத் தரிக்கின்றானோ, அவனுக்கு க்ரியையின்
 பலம் கோடிமடங்காக எப்பொழுதும் உண்டாகும். நெற்றி
 யில் கோபீசந்தனம் தரித்தானாகில், அவன் செய்யும் கர்மம்
 விதிப்படி அனுஷ்டிக்கப்படாவிடினும், மந்த்ரங்கள், ச்ரத்தை,
 பக்தி இவைகள் இல்லாவிடினும், அதன் புண்ய பலதீதை எப்
 பொழுதும் அழிவற்றதாய் அவன் அடைகிறான். ஓ கருட!
 எந்த மனிதனின் மரண காலத்தில், கோபீ சந்தனம், கைகளி
 லும், நெற்றியிலும், மார்பிலும், தலையிலும் தரிக்கப்பட்டுள்ள
 தோ, அவன் ப்ரம்ஹாவின் உலகத்தை அடைகிறான், அவன்
 பசு, பாலர், ப்ரம்ஹணர் இவர்களைக் கொன்றவனாயினும்.
 எவன் ஸ்நானம் செய்யாமல் அசுத்தனாய் பாபத்தினின்றும்
 சங்கையுள்ளவனாய், நற்கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றானோ, அவன்
 கோபீசந்தனத்தைத் தரித்தால், உடனே சுத்தனாகவே
 ஆகிறான். த்வாரவதியிலுண்டாகிய கோபீசந்தனத்தை

மொலீவதநம் மொலீவதநம் | யாரயெனினிது செவம்
வரிவாவம் ஹனிவிநெவிநெ || மொலீவதநம்விவாஜோ
யம்மம் வஸுதி மகசுஷா | தந்தம் வதிதம் விஜாதீபாசு
நாசு காயா விவாரணா' உதி ||

வாராஸரெவி—

‘ஜேஹ் ஜெணாவிஜேஹ் மொலீவதநம் | யார
யெசு | மொலீவதநம் மொலீவதநம் யாரெசு வம்மம் ம
வாவமம் || சூவழி நாவிகாஜேஹ் மொலீவதநம் விவெந்
ஜே’ உதி ||

வெவாணவாராண—

‘ஜேஹ் மொலீவதநம் மொலீவதநம் மொலீவதநம் |
வனவிஜேஹ் மொலீவதநம் மொலீவதநம் மொலீவதநம் ||
வாவமம் வம்மம் ஜேஹ் காயா மாவா மொலீவதநம் ம
நா | மொலீவதநம் மொலீவதநம் மொலீவதநம் மொலீவதநம்
உதி ||

ஊர்த்வபுண்டரமாய் நித்யமும் தரிக்கவேண்டும். இவ்வித மிருப்
பவன் அன்றன்று செய்யப்பட்ட பாபத்தைப் போக்குகிறான்.
கோபீசந்தனத்தைத் தரித்தவன், கண்ணினால் எவனெவனைப்
பார்க்கின்றானோ, அவனவன் சுத்தனென அறியவேண்டும்.
இது விஷயத்தில் விசாரணை வேண்டாம்.

பாராசரத்திலும் :— மருத்திகையை மந்தரத்தினால் அபிமந்த்
ரித்து ஊர்த்வபுண்டரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். நெற்றி முதலிய
அங்கங்களில் சுபமான புண்டரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். மூக்
கின் அடியில் ஆரம்பித்து நெற்றி வரையில் மண்ணைத் தரிக்க
வேண்டும்

ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் :— மருத்திகை, சந்தனம், விபூதி,
ஜலம் நான்காவது இந்த தாவயங்களால் காலப்படி எப்பொழு
தும் ஊர்த்வபுண்டரம் விதிக்கப்படும். ஸ்நானம் செய்த பிறகு
மண்ணினாலும், ஹோமம் செய்தபிறகு விபூதியினாலும், தேவர்
களைப் பூஜித்த பிறகு சந்தனத்தாலும் ஸகல பாபங்களையும்
போக்குவதற்குப் புண்டரம் தரிக்கவேண்டும்.

வெவநாநலஸுதிசு—

‘ஸுதிஸுதிமெ—பாசெயெஃ ஸுந ஹவநெ லிஹிதெ ஸுதி ।
தஃஸு ஸுஜுஹு கரெ சிநெநெஸவாஹிசுநு வ ॥ யஃ
ஹு—பு—கரண சிநெயம் ஸாநநெவ தசு । ஹுதிஸு
தி ஹு மஹீகா யுடாஹுதயஸாஹுகணாநீநாதிநு
ஸுநாநெநி ஹுதிஹு—பாசு சிநெயு ஸுபாஹிஸுதி
ஸுபாஹி யதெசுநெதெஜஸுநெதெயி சிநெயிதாதிஹி
நாதிநு சிநெயிதெ ஹுதிசிநெயதெநிநு ஸுபாஹி
கூதம் ஹவசு’ ஹுதி ॥

வாடிசு—

‘ஸுதிசாதிஹுதாநாநு ஹாஸ்யஸு ஹுதஸு வ ।
ஸுதிந ஹுநாநெஹு யுடாஹிஹு வ சிநெய ॥ ய
ஹு—பு—கரண சிநெயுயாநவாஹிஸுதி । தஃ
நெயம் ஹவசு ஸாநம் ஸாநம் வரசி ஸுதசு’ ஹுதி ॥

வைகாணஸிநீர்த்தில்:— ஸமித்துகளாலும், கோமயங்
களாலும் தான் ஹோமம்செய்தபிறகு அந்தப் பஸ்மத்தைக்
கையிலெடுத்துக்கொண்டு மந்த்ரத்தால் அபிமந்தரித்து ஊர்த்வ
புண்ட்ரம் செய்து கொள்வது ஆக்னேய ஸ்நானமேயாம்.
‘பூதிஸ்ம்’ என்று பஸ்மத்தை எடுத்து, நெற்றி, மார்பு, கைகள்,
கழுத்து முதலியவைகளில் ‘ஆதித்யஸ்ஸோமோநம:’ என்று
உயசே நுனி இருக்கும்படியாகப் பூசி, ஆபோஹிஷ்ட என்று
ப்ரோக்ஷித்து, ‘யத்தே அக்னே தேஜஸ்தேந’ என்று அக்னி
யையும் ‘உத்வயம்’ என்பது முதலியவையால் ஸூர்யனையும்
உபஸ்தானம் செய்யவேண்டும். பஸ்மத்தைத் தரிப்பதால் நித்ய
மும் எல்லா யாகங்களின் பலமும் உண்டாகும்.

பாத்மத்திலும்:— ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஸமித்து
முதலியது, ஹோமம் செய்யப்பட்ட த்ரவ்யம் இவைகளின்
வெண்மையான பஸ்மத்தினால் நெற்றி முதலிய அங்கங்களில்
க்ரமமாய் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை மந்த்ரத்துடன் தரிப்பது ஆக்
னேயஸ்நானம் எனப்படும். அது மிகவும் சுத்திகரம் எனச்
சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வாஷோதரே—

முளதம் வெவாநஸம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம் வாஸிஷ்
ஸுயுதே | வாஹுராசுரோமஹோகாஸா மஹோகாஸா ததி
ஷுதே' உதி ||

ஸுபதிஸம்முஹேதா—

த்ரிபுங்ஹம் ஹஸநா திய-ம் மூல-ம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம்
நிவெஸம் | உஹம் வந்நெநெவ வத-ம் ந கதாநா ||
ந கதாநிநிபா திய-ம் நிவெஸ-ம் மூல-ம் ஹஸநா | தா
ஷாதிஹஸவாஷாணாஜோ யாய-ம் ந கதாநி' உதி ||

மாருபவாராணசவி—

ஹஸநா திய-ம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம் திய-ம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம்
தயா | ப்ராஹ்ம ஸாத-ம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம்
தெமே' உதி ||

வனவஹ ஹஸநா திய-ம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம் விய-ம்
ஸாத-ம் யயாகுயாநாஸம் விய-ம் ஹஸநா திய-ம் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம்
தெமே' உதி ||

பாத்தோத்தரத்தில்:— 'வைகாணஸம்' என்பது ச்ரோதம்
எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'வாஸிஷ்டம்' என்பது ஸ்மார்த்தம்
எனச் சொல்லப்படுகிறது. பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்க
ளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது ஆகமோக்தம் எனப்படுகிறது.

ஸ்மருதிஸங்க்ரஹத்திலோவெனில்:— த்ரிபுண்டரத்தைப் பஸ்
மத்தினால் குறுக்காகவும், ஊர்த்வபுண்டரத்தை மண்ணினாலும்,
இரண்டையும் சந்தனத்தினாலும் தரிக்கலாம். ஒருகாலும் வர்த்
துளமாய்த் தரிககக்கூடாது மண்ணினால் குறுக்காகவும், பஸ்மத்
தின் ஊர்த்வமாகவும் தரிக்கக்கூடாது. உயி முதலியதின் பஸ்மத்
தையும், கல்லின் பொடியையும் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது.

காருடபுராணத்திலும்:— பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வபுண்டரமும்,
மண்ணினால் த்ரிபுண்டரமும் ப்ராஹ்ம ஸாத-ம் சமமென்று
வேதமறிந்த முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் இருப்பதால், பஸ்மத்தினால் செய்யப்படும்
ஊர்த்வபுண்டரத்திற்கு விதிநிஷேதங்களால், அவாவர் குலா
சாரப்படி வ்யவஸ்தித விகல்பம் என்கின்றனர்.

நநு கவிசுகவி டிவிஷனலாண்ட் நிவிஷனல் தயா
வி வாராஸரோவவாராணை —

முள்தம் விஜயம் விஜயம் திருவாங்குநாதர்
கழி | சுமுள்தகிவிஜயம் திருவாங்குநாதர்
வாங்குநாதர் || நராணாங்கிதா ஜாதி யெடுஷாம் தஞ்சாவூர்
வத்யாநா | அயாடு தெவ்வா யாயு-ரீரார் வாங்குநா
ரம் விஜயம் || ஜநநா அஸ்தாங்கிவா வெடிவநாநாரிதம் |
வாங்குநாதர் || அரீரார் அயாடு தெவ்வா யாயு-ரீரார்
வாங்குநாதர் ||

கி.ந.வெவ்வாராணை உ—

‘ஊஜ்ஜிவம்’-ஓவ ஸ்ரீமத் வத்சுஜம் ஊஜ்ஜிவந்
 கழ ! தந்நிஷெந யாயம் ஸ்ரீ ஊ யாயம் வெவடிவெவடி-
 வெநம் || ஊஜ்ஜிவம்-ஓவம் ஊஜ்ஜிவம் வத்சுஜம் ஊஜ்ஜிவம்
 ஊஜ்ஜிவம்’ ஊஜ்ஜிவம் ||

ஓய்! சிற்சிலவிடங்களில் ஊர்த்வபுண்டாம் நிஷேதிக்கப்
படுகிறது. அவ்விதமே,

பாராசரோபபூரணத்தீம்:— த்ரிபுண்ட்ரமும், உத்தூரணமும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டபுண்ட்ரம் என அறியத்தகுந்தது. ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியது அச்ரௌதபுண்ட்ரம் எனப்படும். குறுக்காய் இடப்படும் த்ரிபுண்ட்ரம் அச்ரௌதமாகாது. எந்த மனிதர்களுக்கு ஜாதியானது தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட வழியினால் எழுந்துள்ளதோ, அவர்களால் நெற்றியில் மண்ணினால் புண்ட்ரம் எப்பொழுதும் தரிக்கத்தகுந்தது. பிறப்பினால் ஜாதியை அடைந்த ப்ராம்ஹணன் வேதமார்க்கத்தை ஆச்ரயித்து வேறு புண்ட்ரத்தை ப்ரமத்தினாலும், நெற்றியில் தரிக்கவே கூடாது.

மானவோபபூரணத்திலும் :—ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், சூலமும், வாத்துளமும், அர்த்தசந்த்ரனுமானபுண்ட்ரத்தைத் தந்த்ரமார்க்கத்தில் இருப்பவன் தரிக்கவேண்டும். வைதிக ஜனங்கள் தரிக்கக் கூடாது. ஊர்த்வபுண்ட்ரத்துடன் கூடிய முகமுடையவனைப் பார்த்தால் சாரந்த்ராயண வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

கூடுகிவாருணெனவி—

‘மொவீவநு நயாந் து ஸரிவம் ஸுபுஸதி பொ திஜம் |
ஸஸெஸுகலிஸகிகுவு ஸெஸாக்கபம் நரகம் வுஜெக்’ ஐதி ||

ஸுதிதஸம்ஹிதாயாதிவி—

‘ஹூரிதஸுஸொஹாராயாஸு மகிநந்தகிஷெவ து | ரிதது
ஹுஸுரிதாதுஸவ்யாஃ ஹுஹிதமகிநந்தயா || ரிதது
வாநீஸுஹாராயாஸுமகிநந்த தஸெவவ | த்ரிவஸுபுயா
ரணாஹாவொ ஹுதிதாநுஹிதநந்தயா | வஸுபுயாந்
ரஸு விஸெநு யாரணம் தகிஷெவத’ ஐதி ||

வாராணந்தெனவி—

‘ஹுஹிதவஸுபு த்ரிஸுமயவ ஸுஹிதா ஸுத்யொஹி
தது | யாரயநி வயாஹு து ரிநுஹிதாஃ வாவகிஷிணம்’
ஐதி ||

ஸெஸெனவி—

‘த்ரிவஸுபு வஸுரவிஸுரணாம் வதகூஸம் நுப
ஸெஸுயொஃ | ககிஷெவநு து ஸுதிதாணா ரிநெஹிதா

கூர்ம புராணத்திலும்:— கோபிசந்தனம்தரித்த எந்தப்ராம்
ஹணன் சிவனைத்தொடுகிறோ, அவன் தனது இருபத்தொரு
குலங்களுடன் அழிவிலாத நரகத்தை அடைவான்.

ஸுதித ஸம்ஹிதையிலும்:— தன் தாய், உடன்பிறந்த
வள், தாயின் கூடப்பிறந்தவள், தாயின் தோழி, பெண், மாம
னின் மனைவி, நாட்டுப்பெண், மாமியார் இவர்களைச்சேருவதும்,
த்ரிபுண்டரம் தரிக்காமல் இருப்பதும், விபூதியை உத்தாளனம்
செய்யாமல் இருப்பதும், வேறு புண்டரத்தைத் தரிப்பதும்
ஸமமேயாம்.

மற்றொரு புராணத்திலும்:— பாபம் செய்த மனிதர்கள்
ஊர்தவபுண்டரத்தையும், வேதத்தில் சொல்லப்படாத த்ரி
குலத்தையும் சரத்தையுடன் நெற்றியில் தரிக்கிறார்கள்.

ஸைங்கத்திலும்:— தேவருக்கும், பிராம்ஹணருக்கும்
த்ரிபுண்டரம்; கூத்தரியனுக்கும் வைச்யனுக்கும் வர்த்துள
புண்டரம்; சூத்தர்களுக்கு அர்த்தசந்தரபுண்டரம்; மற்றவருக்கு

சேஷ்யுபுஷ்யுக்ஷ || சுபுருளத சேஷ்யுபுஷ்யுக்ஷி மூலாபெ
புருளியா ஸஹ | யாரயிஷ்யுனி ரோஹெந யுமாதெ ஸசே
வஸிதெ' உதி ||

ஸத்யுரேதாபுஸாநி வஹுநி வஹநாநி ஸுருபநெ |
தெஷு காநிவிவஹநாநி வாஸுவதாபிஸெஸவதந்வதி
தஸ்யு ஷ்யுபுஷ்யுநிஷெயவராணி | காநிவிதூ வெ
கிஸ்யு சுபுருளத வாஹராசுராக்ஷாமரோகத ஸுருபாபிந
வொஷ்யுபுஷ்யு ஸஹயகூபி யாரண ஸஹி தெ தா ஷ்யு
புஷ்யுயாரணநிஷெயவராணி ||

தயாவ வாஸாஸரெ—

‘தநூநிஷ்யுஸிவ ஹஹ: தநூநிஷெந வதூநா | சி
புஷ்யு யாரயெநித்யு மூலாபெ ஹஸுநெவ து || தந
நிஷ்யுஸ்யா லிஷு ஹஹஸுநெந்வதூநா | சி,ஸுருப
வதூஸுரு வா யாரயெநிஷ்யுபுஷ்யுக்ஷ || தநூநிஷ்யு

ஊத்வபுண்டரம். சருதியில்சொல்லப்பட்டாத ஊத்வபுண்டரம்
முதலியதை சாத்நையுடன் நெற்றியில், யுகார்தம் ஸமீபிக்கும்
பொழுது தரிக்கப்போகிறார்கள் என்று.

உண்மையே, இவ்விதமான அநேகம் வசனங்கள் கேட்கப்படு
கின்றன. அவைகளுள் சில வசனங்கள் பாசுபதம் முதலிய சைவ
தந்த்ரத்தில் விழுந்தவனுக்கு ஊத்வபுண்டரத்தை நிஷேதிப்
பதில் தாத்பர்யம் உள்ளவை. சில வசனங்கள் வைகீகனுக்கு
அச்ரௌதமான பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களில் சொல்லப்
பட்ட சூலம் முதலியதுபோலுள்ள ஊத்வபுண்டரத்தையும்,
சங்கசகரம் முதலியதைத் தரிப்பதுடன் கூடிய ஊத்வபுண்டரத்
தையும் நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளாம். அவ்விதமே,

பாராசுரத்தில்:— தந்த்ரத்தில் இருப்பவனாய் சிவனிடத்தில்
பக்தியுள்ளவன், தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தால்
நெற்றியில் விபூதியினாலேயே தரிபுண்டரத்தை எப்பொழுதும்
தரிக்கவேண்டும். தந்த்ரத்தில் இருப்பவனாய் விஷ்ணுவினிடத்தில்
பக்தி உடையவன், தந்த்ரத்தால் ஸித்தமான மார்க்கத்தால் தரி
சூலமாகவாவது, சதுரமாகவாவது ஊத்வபுண்டரத்தைத்
தரிக்கவேண்டும். தந்த்ரத்தில் இருப்பவன், சிவனிடத்தில் பக்தி

பிஹாபெவெ ஹகூவியபுதிவாண்டுகழ் | விநா வாண்டாநா
நா ஓகோஹா காரயநாசு ஹவெசு' உதி ||

ஸாதிதஸாஹிதாயாபி—

'ஸெவாமகோகூபாநிஷ்டாநவ: த்ரிவாண்டுகூ
தா ஸபெவ யாரயெசு | தகூகூபெநெண யாபுகூபெ
ததநவிகெந விகெந ஹஸநா || விஷாமகோகூபாநி
நிஷ்டாநவ: தபெவ வாண்டாநா பிஷ்டாநவ: |
த்ரிபாநிபாநிவா உதாநபாபெவவா பிஷ்டா யாபெ தா
ஸபெவ யாரயெசு || ஸ்ரஹாமகோகூபாநிஷ்டாநவா
யாபுகூபெவி உ வதகூபாபுகூபி | தகூகூபெநெண
விகெந ஹஸநா பிஷ்டாநவா உதததஸா யாரயெசு'
உதி ||

கூபெபெவி—

ஸவபாமகேஷா நிஷ்டாநா ஸாஹாலிபுகூபெநுதபி |
விகெந ஹஸநா காயகூபெ யாபெ உ த்ரிவாண்டுகூ ||

யுடையவன் குறுகாய் த்ரிபுண்டரத்தைத்தவிச வேறுபுண்ட
ரத்தை அஞ்ஞானத்தால் தரித்தால் நரகத்திற்காளாவான்.

ஸூத ஸம்ஹிதையிலும்:— சைவாகமத்திற்கொல்லப்பட்ட
ஆச்ரமத்தில் நிலையுள்ளமனிதன், அதில் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரத்
தினால், அந்தத் தந்த்ரத்தால் ஸித்தமான வெருப்பான விபூதியி
னால், நெற்றியின் நடுவில் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.
விஷ்ணுவின் ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில் நிலை
பெற்ற மனிதன், ஊர்தவபுண்டரத்தை த்ரிசுலரூபமாகவாவது,
சதுரமாகவாவது, ம்ருத்திகையினால் நெற்றியில் எப்பொழுதும்
தரிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹாவினால் சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில்
நிலைபெற்ற மனிதன், அந்த ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்ட மந்த்
ரத்தால், வெருத்த பஸ்மத்தினாலாவது, ம்ருத்தினாலாவது,
சந்தனத்தினாலாவது வர்த்துளமான புண்டரத்தை நெற்றியில்
தரிக்கவேண்டும்.

கௌரமத்திலும்:— சிவாகமங்களில், நிலைபெற்றவர்க்கு, சிவ
னின் சிவஹமான சிறந்த த்ரிபுண்டரம், வெருத்தபஸ்மத்தால்

பலு நாராயணம் ஷெவம் ப்ருவணம் வரணம் வடிபு | யார
யெசு ஸவடிபா ஸாதினம் மூரபெ மஸவாரினா || ப்ருவணா
யெ ஜமஜீஜம் ப்ருவாணம் வரணெஷிநது | தெஷாம் மூரபெ
தினகம் யாரணீயம் து ஸவடிபா || ஊபுடிவாண்டும், த்ரி
ஸாதினம்வ வதகுனம் யாபுடிவநுக்ஷ | தநூநிஷெந யா
யடம் ஸுரா ஹபாபடம்வெவடிசெஷெடுமென்' உதி || த்ரிஸாதின
ராதிவசீபுடிவாண்டும், த்ரித்யுடம் ||

வாஹராசெரு மமவதொசுது—

‘வனகாணிநொ சீஹாமா மா சீசுஸுராதிவலிஷொசீயாஃ |
ஸாஹாராஹாநு ப்ருகூலீடாநு வுண்டாநுசீவபாக்யதீநு ||
வரணெசீகாணிநொசீவெஷுவம் சீதாநெஷெவராயணாஃ | ம
ரிசுராதினடஸம்யாசூரானு ஸாதினாகாராஹு நிசீட
மாநு || சுநெது து வெவடிகாஃ வுண்டா நஹிசுராநவி மதி
தம் | ப்ருகூலீடாநு சீவவிஜுவெணுவதொவராக்யதீநு |
சுஹிசுராநுவாசய ஸஹிசுராநு காயடம் செவவெவெஷுவாஃ |

நெற்றியில் தரிக்கப்படவேண்டும். எவன், நாராயணதேவனைப்
பரமசரணமாய் அடைந்தவனோ அவன் எப்பொழுதும் சந்த
னத்தால், நெற்றியில் சூலத்தைத் தரிக்கவேண்டும். ஜகத்காரண
மான ப்ரஹ்மாவை எவர் அடைந்துள்ளவனோ, அவர்கள்
நெற்றியில் திலகத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். த்ரி
சூலரூபமான ஊர்த்வபுண்டரமும், வர்த்துளபுண்டரமும்,
அர்த்தசந்த்ரபுண்டரமும், தந்த்ரநிஷ்டனூல் தரிக்கத்தகுந்தவை
யன்றி, வைதிக ஜனங்களால் தரிக்கத்தகுந்தவை அல்ல.

பாஞ்சராத்ரத்தில் பகவானுல் சொல்லப்பட்டுள்ளது:—
ஏகார்திகளும், மஹாபாகர்களும், என் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த
வரும், நிர்மலருமானவர்கள், எனது பாதம்போன்றதும், நடுவில்
சித்ரமுள்ளவைகளுமான புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும்.
என் பாதத்தையே சரணமடைந்துள்ள பரமைகார்திகளும்,
இவ்விதமே சூலம்போன்றதும், மஞ்சள் சூர்ணத்துடன் கூடிய
துமான புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். மற்ற வைதிகர்கள்
பக்தியுடன், தீபம், லிங்கம், மூங்கிலின் இலை இவை போன்ற

சுவாமிக்காண்டம் தெவ்வாப் பூதவாபொ நவீதெ || வனகா
 னிநாப் பூவனாநாப் வருகெகாணிநாவி || சுவாமிக்கா
 ணெ தெவ்வாப் பூதவாபொ சிவாநு ஹவெசி || வவிக்ரானி
 மகாவாழிஸஜ்ஜகாழிக் தயா | யாரபனொவஹதெத்
 ககாவிசி கிக்ரானி || வ்ராணுண் கிக்ரானி வெஸு
 ஸூகிரோ நாந் தயெதாந் | வகாநெஜ்ஜகாழிக்
 சிவந் வருபா சிவா || சுவாமிக்காண்டம் நிவத்யுயக் கெகா
 னியா ஜமததள | விக்ரானுக் கெகாண்டம் வெவ யாபக்
 வகாழியாஜந் || விவ்ராநாயதநாநுள வா மூரொநாத்
 ந வனவ வா | மூதெ மொகெ ததஜ்ஜெவெத் ஸூரானிவா
 ரானிகெத் சூரிக் || வகாண்டம் ஜமகாஸாஜ்ஜெவெசிக்
 கெகாண்டம் காஹவெசி | சுவாமிக்காண்டம் வகாண்டம்
 வனவவா || ஸஜ்ஜகாண்டம் வ்யாநம் விக்ரானுக் கெகாண்டம்
 சுவாமிக்காண்டம் விக்ரானுக் கெகாண்டம் தகாண்டம் || சுவாமி

ஆகாசமுடையதும், சிதாமில்லாததுமான புண்டரீகத்தைத்
 தரிக்கவேண்டும். கைவல வைஷ்ணவர்கள், அச்சித்ராங்களாகவா
 வது, ஸச்சித்ராங்களாகவாவது புண்டரீகனைத் தரிக்கலாம்.
 அச்சித்ரமாய் தரித்தாலும் அவர்களுக்குத் தோஷமில்லை.
 ஏகாந்திகளான ப்ராபன்னருக்கும், ப்ராமைகாந்திகளுக்கும் அச்
 சித்ர புண்டரீகதாரணத்தில் மஹாதோஷமுண்டாகும். பவித்ர
 மான வஸ்துக்களையும், கதை, பத்மம், சங்கம், சக்ரம் முதலிய
 தையும் தரிப்பவன் யமகிங்கார் முதலியவர்களால் ஒருகாலும்
 வருத்தப்படமாட்டான். ப்ராம்ஹணன், சூத்ரியன், வைச்யன்,
 சூத்ரன், ஸ்த்ரீ, மற்றவன் எவனாயினும், சக்ரம் முதலியதால்
 தனது அங்கத்தை மிக மகிழ்ச்சியுடன் சூடிக்கொள்ள வேண்
 டும். அநிஷ்டங்கள் நிவருத்திப்பதற்கும், ஜகத்பதியான
 விஷ்ணுவினிடம் ஐகாந்த்யம் ஸித்திப்பதற்கும், கர்மங்கள்
 ஸித்திப்பதற்கும் சக்ராதிகளால் அங்கனத்தை அவச்யம் தரிக்க
 வேண்டும். விஷ்ணுவின் ஆலயாக்கினியிலாவது, குருவின் அக்கினி
 யிலாவது, தனது அக்கினியிலாவது தோமாம் செய்த பிறகு,
 அதில் காய்ச்சப்பட்டதும், அததின் ஸ்வரூபங்களுடன் செய்யப்
 பட்டதுமான சக்ரம், பத்மம், கதை, சார்ங்கம், கட்கம் இவை
 களால், மந்த்ரத்தால், கர்மமாய் சூடிக்கொள்ளவேண்டும்.

னெ து ஹுஜெ விபெரா னிஹ்யாபெதெ ஸுடிஸுடநழ் ।
'ஸவெயு து ஸஜ் னிஹ்யா கிதி ஸ்ரஹவிஷொ விடிஃ'
ஊதி ॥

ஊவம் உ வாஹராதாடிதாமகீவிஹிதம் ஸஜ்ஹகூ
டிஜ்நவஹித கீதிஹ்ஹுடாஹுடா வெடிநாயகிதஹ்ஹிஸுதி
டிஹிஜவஸுவிஷயம் வெடிதவழ் । தெஷாபெவ ஹுபெவ
கிககீஹ்ஹிபிகாரஃ । தயாய,

ஹாரதெ—

ஹ்ஹிஸுதிடிஹிஜவஸுதிநாம் துயீ ந ஹுதிமொவ
ரா' ஊதி ।

கீநுரவி—

'வெடிஸு வெடிசுதிஹாதி ஹ்ஹிதாஹ்ஹிவிஹாதி உ । ஹு
தஃ ஹ்ஹிதாதி கீதஹ்ஹிநாம் ஹ்ஹி கீநுரவி ஸவஹுஃ ॥ கீ
மெஹ்ஹி வெடிவிஸுதிஹாதி ஸதா ஸதா தவொயநாஃ ।

சங்கம் சக்ரம் இவைகளால் மட்டும் சூடப்படலாம். அல்லது
எல்லாவற்றாலும் சூடப்படலாம். சங்கமும் சக்ரமும் ப்ரதான
மாகும். மற்ற கதை முதலியது கௌணமாகும். சக்ரமும்
சங்கமும் அக்னீஷோமர்களாம், மற்றவைகள் அவர்களின் ஸ்வ
ரூபங்களே. ப்ராம்ஹணன் வலது கையில் சக்ரத்தைத் தரிக்க
வேண்டும். இடதுகையில் சங்கத்தைத் தரிக்கவேண்டும் என்று
வேதமறிந்தவர்கள் சொல்கின்றனர்" என்று.

இவ்வித மிருப்பதால், பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்
களால் விதிக்கப்பட்டுள்ள, சங்க சக்ராதி அங்கனத்துடன்
கூடிய ஊர்த்வபுண்டரமானது, வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத
ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், ப்ரம்ஹபந்து (இழிவான ப்ராம்ஹணன்) இவர்
களைப்பற்றியது என்று அறியத்தகுந்தது. அவர்கட்குத்தான்
அவைதிக கர்மங்களில் அதிகாரம். அவ்விதமே,

பாரதத்தில் :— ஸ்த்ரீகள், சூத்ரர்கள், ப்ரம்ஹபந்துக்கள்
இவர்கள் மூன்று வேதங்களையும் கேட்பதற்கு அர்ஹஸல்லர்.

மனுவும் :— வேதமும், வேதத்தை மூலமாயுடைய ஸகல
மான ஸம்ருதி முதலியவையும், ஸ்வயமாகவே ப்ராப்தங்கள்.
மற்றவையெலாம் மனிதரின் ப்ரமததால் ப்ராப்தங்கள். ஓ முனி

வெடிப்பு வளி தடுப்பை ந ஸ்ரோக்கோ வெடிகளாகத்
உதி ||

நவ 'ப்ராஷுணம்' க்ஷத்ரியோ வெஸ்ய ஸூத்ரோ
நாஸீ தயெதாஃ | உக்ராஸெஷ்யஜயெதாசு ரோதநம் வர
யாஸிஷா' உதி ப்ராஷுணாஹீநயிக்ருத்ய மமவதொகூம்
ஸஜ்ஜுக்ராஹியாரணம் கயம் ஸ்ரீஸூத்ராஹிவிஷயஸிதி வா
யுஷ், ரோஹநாஸெவ தகூஸ்ய ப்ரவதி-தகூஸ | தயாவ,
வாஸெ ஹரி:—

வணஷ் கொஹம் ஸுஜாதீரஸம் பொஜ்நாநு கொஹ
யிஷ்நி | கும்ப ருத்ரா சிஹாவாஹொ கொஹஸாஸ்திராணி
காரய || சுதயூரணி வ தயூரணி டஸ-யிக்ஷா மவாநிதஸு
ஜதி ||

கூடுதல்-வாராண்டு—

தலைவர் வெடிவாஹுநார் ரக்ஷணாயுத வாலி

வர்களே! வேதநிருத்தமான மார்க்கமெதுவோ அது, வேதத் தினின்றும் நழுவிவயனுக்கே (அதில் அதிகாரமில்லாதவனுக்கே) சொல்லப்பட்டுள்ளது. வைதிகனுக்குச் சொல்லப்படவில்லை.

“ப்ராம்ஹணன், கூத்திரியன், வைச்யன், சூத்தான், ஸ்த்ரீ, மற்ற மனிதன் இவர்கள், சக்ரம் முதலியதால் தேஹத்தை அங்கனம்செய்து கொள்ளவேண்டும் மிகஸந்தோஷத்துடன் என்று ப்ராம்ஹணன் முதலியவரை அதிகரித்து, பகவானால் சொல்லப்பட்டுள்ள 3 வகைச் சாதாதிராணமானது ஸ்த்ரீ சூத்தாதி விஷயம் என்று எப்படியாகும்” என்றும் சொல்லக்கூடாது. தந்த்ர சாஸ்த்ரம் மோஹனத்திற்காகவே ப்ரவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட தானதால். அவ்விதமே,

பாத்தமத்தில் ஹரி:— இதோ நான், ஜனங்களை மயக்கச்செய்யும் மோஹசாஸ்த்ரத்தை ஸ்ருஷ்டிககின்றேன். ஓ ருத்ரரே! நீரும் மோஹசாஸ்த்ரங்களைச் செய்யும். பொய்யானதும், உண்மையானதுமான பலன்களைக் காண்பிவித்துச் செய்யும்.

கூம்புரானத்திலும்:— ஆகையால் வேதத்தில் அதிகார
மில்லாத பாபிகளை எகிறிப்பதற்காக மோலுக்காங்கனான சாஸ்த்

நாழ ! விரோஹநாதி ஸாஸூாணி காரிஷ்யாவொ வுஷுஷி ||
 ணவம் ஸம்வொஹிதொ ருஹொ ரோயவெந ருராரிணா !
 வகார ரொஹஸாஸூாணி கெஸவொஹி ஸிவெரிதம் || கா
 வாலம் காஹம் வாசிம் வெஹவம் வுவுவஸிபி || வா
 னுராஹம் களவம் தயாஹி ஸஹஸ்யம்' உதி ||

வாழ்வெதெவ—

‘திரிவக்ராயா உவஸூாகம் வுத்ரம் க்ருஷ்ணவத்ரம் |
 ஸிஷ்யஸாஹாரஹி ஹி வுத்ரம் க்ருஷ்ணிதம் || தெநொ
 க்ருஷ்ணவத்ரம் தத்ரம் யக்ருஷ்ணவத்ரம் க்ருஷ்ணிதம் | யத்ர
 ஸிஷ்யஸாஹாரஹி ஸம்வொஹி வெஷ்டவம்ஸுதம்’
 உதி ||

வாழ்வெதெவ—

‘தெநொ க்ருஷ்ணவத்ரம் க்ருஷ்ணவத்ரம் வெஷ்டவம்ஸுதம்
 நாழ ! ஸாஸூாணி ஸம்வொஹிதொ உத்ரம் வெஷ்டவம்ஸுதம்

ரங்களைச் செய்வோம். ஒ வ்ருஷபத்வஜனே! என்றிவ்விதம் முரா
 ரியான மாதவனால் ஏவப்பட்டு ருத்ரன் மோஹசாஸ்தரங்களைச்
 செய்தார். சிவனால் ஏவப்பட்டு கேசவனும், கபாலம், காகுளம்,
 வாமம், பூர்வபரவம், பச்சிமபரவம், பாஞ்சராத்தரம்,
 கௌலம் இவைகளையும், மற்ற அனைக்கணக்காகச் சாஸ்த்ரங்
 களையும் செய்தார்.

பாகவத்திலும் :— த்ரிவக்ரையினிடத்தில் பிறந்த க்ருஷ்ண
 னின் புத்ரன், க்ருஷ்ணபகதியுள்ளவன், நாரதருக்கு நேரே
 சிஷ்யனாகியவன். அவன் பூர்ணமாய் வரதத்தைத் தரித்தான்.
 அவனால் சொல்லப்பட்டுள்ளது ஸாத்வததந்த்யம், எதை அறிந்
 தால் சிறந்த பக்தியுடையவனாய் ஆவானோ, எதில் ஸ்திரீ,
 ருத்ரன், தாஸன் இவர்கட்கும், வைஷ்ணவமான ஸம்ஸ்காரம்
 சொல்லப்பட்டுள்ளதோ.

வாஸிஷ்டஸங்கத்திலும் :— ஒ முனே! பிறகு க்ருஷ்ணனின்
 அனுக்ரஹத்தால், வேதமார்க்கத்தை அதிக்ரமித்தவர்க்கு, பெரி
 தான வைஷ்ணவஸம்ஹிதையைச் சாண்டில்யர் செய்தார். பாப

உருநெ || தவ்யா மக்யா உருநெ தீக்ஷா வாஷணா
வாவயொநய: || உதி ||

களபெரு ஸிவ:—

‘சுந்யாநி வெவ ஸாஸூரணி மொகெவ்விநு ரோஹ
நாய வெவ | வெஷ்வாடிவிருகாநி உபெவ சுயிதாநி து ||
வாசி வாஸுவதம் காயம் மாகுஷம் வெவ வெவாஷ ||
நவெவ்யுதேச சுயிதம் வெஷ்வாஹம் தயெதாசு’ உதி ||

தவெருவ—

‘சுபெவம் ஸாக்ஷதொ நாசி விஷ்ணுமக்த: ப்ருதாவ
வாநு | உஹாதூ டாநநிரதொ யநுவெஷ்வாடிவா வர: ||
ஸ நாரடிஷு வவநா ஸாஸுவெஷ்வாடிவெ நத: | ஸாஸூ
புவதயாஸாஸ கண்ணமொஷாடிவி: ஸ்ரித: || தவ்யா நா
சி து விஷ்ணுதம் ஸாக்ஷதம்நாசி ரோஹநு | ப்ருதா
தெ உஹாஸாஸூ கண்ணாடிநா விரிதாவஷு’ உதி ||

யோநிகளான பாஷண்டர்கள் அதில் தீக்ஷையைச் செய்து
கொண்டனர்.

கௌரமத்தில், சிவன்:—வேத விருத்தங்களான மற்றச் சாஸ்த்
ரங்களும், இவ்வுலகத்தில் மோஹனத்திற்காக என்னாலேயே
சொல்லப்பட்டுள்ளன. வாமம், பாசுபதம், காலம், லாகுளம்,
பைரவம் இவையும், வேதத்திற்கு வெளியிலுள்ள மற்றவையும்
ஸேவிக்கத் தகுந்ததல்ல.

கௌரமத்திலேயே:— பிறகு இவ்விதம், ஸாத்வதன் எனும்
விஷ்ணுபக்தன், ப்ராபமுடையவனும், மஹாத்மாவாயும், தான
சிலனாயும், தனுவேதமறிந்தவருள் சிறந்தவனாயும் இருந்தான்.
அவன் நாரதரின் வாக்யத்தால் விஷ்ணுபூஜையில் ஆஸக்த
னாய் இருந்தான். அவன், குண்டன் கோளன் முதலியவரால்
ஸேவிக்கப்பட்ட சாஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்தான்.
குண்டன் முதலியவர்க்கு நன்மையையளிக்கும் சுபமான மஹா
சாஸ்த்ரம் அவனுடைய பெயரினாலேயே ஸாத்வதமென்று
ப்ரஸித்தமாய் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஸூத்ரவஸந்திதாயாடி—

‘பெருபாநு வெவொழிதொ யடுஃ வரயடுடா ஹய வஹம் | வெஃ வெவெதாரம் ராமடம் ஸஃ வஸுநு ஹவொடி யள || நிஃதஸுவடா ஃதெடா ஹவொநாது விவாரணா’ ஊதி ||

ராமதவெய—

‘சுதஸு வெஃ வெவொநா ஹநுநுநாநுவிவாநி வ | யாரணியாநி ஸம்ஸுநெஹி துஜாநெஹி வராரணி து || ஊதொநாநாநி து ஸாஸுநாநி நொகெஹிநு யாநி காநி வ | ந தெஹு ரஃதெ யீரம் வாவொநா ரஃதெயடி’ ஊதி ||

தகெஹு—

‘ஸுஹவொநெஸு வுரா ஸவெஹி மடளதகெந ஸு ரகஹிதெஃ | விவாயட காயடம் ஸம்ஸுநி ஸுஹவொஹிநொ ஹிதெஃ || மஹஹதா மஹதகெநெதி நிவடுநெஃ வு ருஹாயடுஃ | சுதொ ஃயுஹிஸாவஹு ஃஹொஹொஹவ

ஸூத்ரஸந்திதாயில்:— வேதத்தில் சொல்லிய தர்மம் சிறந்ததாகும். மற்றதில் சொல்லியது பயத்தைச் செய்வதாகும். வேதமார்க்கத்தையும், மற்ற மார்க்கத்தையும் ஸமமாய்ப்பார்ப்பவன், ஸம்ஸார ஸமுத்தரத்தில் எப்பொழுதும் முமுகியவனாகவே இருப்பான் இதில் ஸம்சயப்படவேண்டாம்.

மானவத்தினும்:— ஆகையால், வேதங்கள், வேதார்த்தங்கள், வேத மூலங்களான மற்றவை இவைகளையே சுத்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும். மற்றவைகள் த்யஜிக்கத் தகுந்தவைகளே. இவைகளைத் தவிர்த்த சாஸ்த்ரங்கள் இவ்வுலகில் எடுத்துகள் உள்ளனவோ, அவைகளில் புத்திமான் ரமிக்கமாட்டான் (ப்ரீதியை யடையமாட்டான்). ரமித்தானாகில் அவன் பாஷண்டன்.

மானவத்திலேயே:— முற்காலத்தில், கௌதமரால் நன்கு ரகஸிக்கப்பட்ட ப்ராமஹணர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு கார்யத்தை நிச்சயித்து, தங்கள் தேசத்திற்குப் போவதற்கு முயற்சியுள்ளவர்களாய், மஹாமோஹத்திற்கு வசமாகி, கருணையற்ற இழிவான மனிதரான அவர்கள் ‘கௌதமரால்

[illegible]

பக கொல்லப்பட்டது' என்று பொய்யான அபவாதத்தைச் சமத்தினர், ப்ரம்ஹஜ்ஞானிகளுள் சிறந்தவரான அந்தக்கௌதம முனி அவைக்கேட்டு, மஹாகோபத்துடன் கூடியவராய், அந்த ப்ரம்ஹணாதமர்களைப் பின்வருமாறு சபித்தார். (எவ்விதமெனில்) “ஓ துர்ஜனர்களே! ப்ரம்ஹணாதமர்களே! சிவஸம்பந்தமான எந்தெந்தக் கர்மங்களோ அவைகளிலெல்லாம் நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்கமற்றவராய் ஆகக்கூடவீர். வேதாத்யயனத்திலும், ஜபத்திலும், அத்யாபனத்திலும், நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்க மற்றவராகக்கூடவீர். ச்ருதி ஸம்ருதி புராணங்களால் சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களிலும், நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்கமற்றவராவீர். சங்கம், சக்ரம், கதை, பத்மம், தண்டம், பாசம், அங்குசம் முதலியவையால், ச்ரத்தையுடன் அங்கனம் செய்து கொள்பவராவீர். பௌத்தம், ஆர்ஹதம், பாசபதம், சாம்பவம் இவைகளில் தீகை பெற்றவராய் நீங்கள் ஆவீர் பாஷண்ட மார்க்கங்களிலும், ச்ரௌத மல்லாத மற்ற மார்க்கங்களிலும், ச்ரத்தையுடன் தீகை பெற்றவராய் நீங்களாவீர். வர்த்துளம், அசின் இலை, அர்த்த

மானவத்திலும் :— வேதமார்க்கத்தினின்றும் நமூனிய அறி யாத மனிதன், வேதோக்தமான வழியால் ப்ராயச்சித்தத்தில் பயந்தால் வேதவிருத்தமான மார்க்கத்தை ஆச்சரியக்கவும். வேத விருத்தமான மார்க்கமும், காலக்ரமத்தால் அந்தந்த மார்க்கங்

தம் || ஹேதுஸ்யாஹேதோமதஸ்ய ப்ராவயே ந நிரயத
கம்' உதி ||

களபெழுவி—

‘ஸ்யஸ்யா தாநநிவதபெழுவள காவடாணாம் ஸூத்
யொழிதழ் | வதனொ நிரயெ வொரெ வஹநிநாநாநு
நம்வாதம் || ஜாயனொரோநுஹெயொகெ க்ஷணவாவயயா
ஸூதம் | ஸம்ஸாராராயநவயாசு மரிஷ்யஸ ஸதாம் மதிழ்’
உதி |

ஸூரெ—

‘சத்யஸ்யஸி தாநாநு ப்ராணிநாம் வெதோமதம் |
வாஹநாநாநிபொ ரோமதம் காவெநெவொவகாரகாம் ||
ஸூதயசு மஹாவநிவெத நஹம் நாநுஹேதமிநாழ் | தீக்ஷி
தாநாநு தநெஷு நாரணாநிஹம் ப்ராஜாம் || உவகார
கெடுவொகதம் க்ருதெண ருநிவாஸ்வாம் | வாயகம்து வி
ஸெஹெண வெதோமெதகவதிநாழ்’ உதி ||

களில் அபிமானமுள்ள தேவதையின் அனுகூலமத்தால், மனிதர்
கள் வேதமார்க்கத்தை அடைவதற்குக் காரணமாகும் வீரையு
ஆவதில்லை.

கௌர்மத்திலும் :—அந்தத் தேவரிருவரும் தந்தர் மார்க்கங்
களை ஸ்ருஷ்டித்து, தந்தர்மத்தில் சொல்லியதை அனுஷ்டிக்கு
மவர்களை நோக்கிச் சொல்லினர்—‘நீங்கள் வெகு காலம் நாகங்
களை அடிக்கடி அடைந்து, பாபங்களெல்லாம் குறைந்த பிறகு,
மனித லோகத்தில் பிறந்து, ஈசுவரனை ஆராதித்து, அதன் பலத
தால் புண்ய லோகங்களை அடைவீர்கள்’ என்று.

ஸ்காந்தத்தில் :— வேதமார்க்கத்தினின்றும் அதிகமாய்
நமஸ்கரிப்பாரைகளுக்கு, பாஞ்சராத்ரம் முதலிய மார்க்கங்கள்
காலக்ரமத்தால் உபகாரகங்களே ஆகும். சங்கம் சக்ரம் கதை
முதலியவைகளால் அங்கனம் செய்துகொள்வது, மற்ற மனித
ருக்கு விஹிதமல்ல. தந்தர்மங்களில் தீக்ஷை பெற்றவர்கட்கே
விஹிதம். அது காலக்ரமத்தால் உபகாரகமே ஆகும். ஒ முனி
வர்களே ! வேத மார்க்கத்தையே ஆசிரியத்தவர்க்கு மிகவும்
பாதகமேயாகும்.

விஷ்ணுஸ்யுதள—

ஸஜ்ஜகூரடிஜநம் உ நயுததிதாபிகம் தயா | வனகஜா
தொயம் யஜெ-ரா ந லிஜாதெ: கயஹந || யஜ்ஜ ஸனவ
ஸஜ்ஜகூரடிஜநம் உ நயுததிதாபிகம் தயா | வனகஜா
தொயம் யஜெ-ரா ந லிஜாதெ: கயஹந || யஜ்ஜ ஸனவ
ஸஜ்ஜகூரடிஜநம் உ நயுததிதாபிகம் தயா | வனகஜா
தொயம் யஜெ-ரா ந லிஜாதெ: கயஹந || யஜ்ஜ ஸனவ

மொலிவொழவி—

‘முளதலூத-கி-யொ விவொ நாஜ்யெடிஜ்ஜெகெ: |
கவி விஷ்ணுபிஸம்வெவெ ஸ்வெவெவ-ரா வதிதொ ஹவெ: ||
கஜாநா டயவா மொலா டாமதொ வா ஸுடிஸ-நய |
யதெ கௌவம் தம் டிவொ ஸவாஸா ஜயராவெஸ ||
மொஜாமெ ஸவெவெவெவ விவெவெடிஸுடிஸ-நய | வெ

விஷ்ணுஸம்ருதியில்:— சங்கம் சக்ரம் முதலியவையால்
அங்கனம் செய்து கொள்வதும், கூத்தாடுவது, பாடுவது முதலி
யதும் ஏகஜாதிக் கு (சூத்ரனுக்கு)த் தர்மமேயல்லாது த்விஜனு
க்கு (மற்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கு) ஒருகாலும் தர்மமல்ல.
எவன் காய்ச்சப்பட்ட சங்கம் முதலியதால் அடையாளமுள்ள
சரீர முடையவனோ அவன் ஸகல நாக பாதைகளையும் மடைவான்,
கோடி ஜன்மங்களில் சண்டாளனாய் பிறப்பான். சக்ரத்தால்
அடையாளமிடப்பட்ட சரீரமுடையவனாயினும், லிங்கத்தால்
அங்கித சரீரமுடையவனாயினும், ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்
களில் அதிகாரியல்லவென்று அறியத்தகுந்தவன்.

கோபிலரும்:— ச்ரௌத ஸ்மார்த்த க்ரியைகளை அனுஷ்டி
க்கும் ப்ரம்ஹணன், விஷ்ணு முதலிய தேவதாயுதங்களான
சிஷ்ணங்களால் சரீரத்தில் அடையாளமிடக்கூடாது. காய்ச்சிய
ஆயுதங்களாலும் சூடிக் கொள்ளக்கூடாது அவ்விதம் செய்
தால் பதிதனாய் ஆவான். எவன், அக்ஞானத்தாலாவது, லோபத்
தாலாவது, ராகத்தாலாவது, சக்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, குலத்
தைக் கொல்லும் அவனைப் பார்த்தால் ஸேசலஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும். எவன், தோளில் ஜலத்தினாலாவது சக்ரத்தை
எழுதுகின்றானோ, அவன் வேதம், அக்னிகள், ப்ரம்ஹக்ஞானம்

ஓர்நிஜநவாநு ஸொர்வி ஓஹத்யாஸவதீம் கூயு || ஸஹம்
வகூம்வ வஓம்வ யொ ரிஞ்ஞொ யாரயெதநள | வாஷண
ஸ ஹி விஜ்ஞெய ஸவடகூர்-வஹிஷ்டுதம்' உதி ||

ஸாதாதவம்—

‘சுஜ்ஞெஷு நாஜ்யெசிபு: ஓவதாயுயவாஞ்ஞெநம் |
சுஜ்யெஷு வ ரொஹாசு வததெய நஸம்ஸயம்' உதி ||

யஜொர்வி—

‘நாஜ்யெ ஹஜெஹஜாதும் ஓவதாயுயவாஞ்ஞெநம் |
ஓஹநாஜெவநா சிபு: வாகித்யம் யாகி தக்ஷணாசு' உதி ||

வொயாயநொர்வி—

‘நாஜ்யெ ஹஜெஹஜெஹம் ஜெஹயெசு காரிகாரதம் |
நாயிகி யெத ஓயாஜம் ப்ருளதஸாஜெ-ஷு கர்-ஸம்' உதி ||

வக்யாவநிஷ்டி—

‘தஸாவு-விஜ்ஞாணாரெவ ஸஹவகூம் சிஹுஜெ யார
யெசு' உதி ||

இவைகளை உடையவனானும் ஏழு குலங்களைத் தஹிப்பான்.
எவன் சங்கம், சக்ரம், பத்மம் இவைகளைச் சரீரத்தில் தரிக்கின்றானோ, அவன் பாஷண்டன், ஸர்வகர்மங்களுக்கும் அனரஹன் என்று அறியப்படவேண்டும்.

சாதாதபர்:— ப்ராம்ஹணன், தேவதாயுதங்களான குறிகளால் அங்கங்களில் அடையாளமிடக்கூடாது. மோஹத்தால் அங்கனம் செய்தால் பதிதனாகவே ஆவான். ஸம்சயமில்லை.

யமனம்:— ப்ராம்ஹணன் தேவதாயுதங்களான குறிகளால், எழுதக்கூடாது. சூடக்கூடாது. இவ்விண்ணடையும் செய்தால், உடனே பதிதனாகிறான்.

போதாயனம்:— தேஹத்தில் எழுதக்கூடாது, சூடக்கூடாது. சூடிய தேஹமுடையவன்ச் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் அதிகாரி ஆகான்.

சக்ரோபநிஷத்தி:— இரண்டு புஜங்களிலும் சங்கசக்ரங்களைத் தரிப்பதென்பது சூத்ர விஷயம்.

ஸூகிரதே—

‘ஹரிபெருமான்வழிபாடி அபிநிஹந்தம் கருகா விதிநியாயம் :
உஹ ஜந்நதி ஸாதிபு ஸுபாசு ப்ரெகது உஸா ஹவிஷ்ணுதி’ உதி ||

ஸூத்ரஹொ —

‘யாதி சாஸ்திராணி ஷ்யஸ்யஞ்ஞெ ஜோகெக்ஷஸிநு விவியா
நிதௌ । ஸூத்ரஸ்யதிவிராஜாநி நிஷா தெஷாம் ஹி தாதி
வீ ॥ ஸஜ்ஜம் உக்ஞம் ஷ்யேதா யஜ்ஞம் கௌயததவாயஸெந வா ।
ஸ ஸாதிஷ்யவஜ்ஜ ஹிஷாநயதஸவதஸாதி ஜகதி-ணம் ॥ யயா ஸ
ஸாநதம் காஷ்ட சிநஹம் ஸவதகதி-ஸம் । தயா உக்ஞாதி
தொ விஷ்ரோ ஹநஹதஸவதகதி-ஸம்’ உதி ॥

வெள்ளைவாசலாணை—

தவழ்வுகூர கிணறுகளைப் பார்ப்பது நல்லது அல்லது
மொழிவந்த மனம்மேலேயேயுள்ள கிணறுகளைப் பார்ப்பது இல்லை.

கோ.ந.வே உ—

சுயமெய்யுடையது (நல்லது) நல்லது கடிவந்த

ஸ்மீருதிரத்தினத்தில் :— மூடனை பராமஹன் தப்த முத்ரைகளால் அங்கனம் செய்து கொண்டால் இந்த ஜன்மத் திலேயே சூத்ராவான். மறுஜன்மத்தில் நாயாய்ப் பிறப்பான்.

மற்றொரு ஸம்ருதியில் :— இவ்வுலகத்தில் பலவிதமான எந்தச் சாஸ்த்ரங்கள், ச்ருதிக்கும் ஸம்ருதிக்கும் விருத்தங்களாயிருக்கின்றனவோ, அவைகளின் முடிவு தமோகுணத்தைச் சேர்ந்தது. மண்ணினாலாவது, காய்ச்சிய இரும்பினாலாவது சங்கம், சகரம் இவைகளை எவன் தரிக்கின்றானோ அவன் ப்ராம் ஹணருக்குரியதான எல்லாக்கர்மங்களினின்றும் பஹிஷ்கரிக்கத் தகுந்தவன். ச்மசானத்திலுள்ள கட்டை எப்படி ஸகல கர்மங்களிலும் யோக்யதையற்றதோ அப்படி சக்ரத்தால் சூடப்பட்ட ப்ராம்ஹணன் ஸகல கர்மங்களிலும் அனரஹனாவான்.

பிராமஸுபரணத்தில்:— தப்த முத்ரை என்பது அந்நியஜ்ஞக்காக விஷ்ணுவினால் முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. கோபீ சந்தனத்தால் பூசப்பட்ட பலகையும் அவனுக்கே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

மானவத்திலும் :— சங்கம், சகரம் முதலிய ஆயுதங்களால்

தீநுஷ்டாணம் து நானெவ த விவெஷுராவ ஹி ஹிசு ||
 டிஷ்டாஜாஸாயுமெய் டிஷ்டெவ்யம் விஷ்டெ நரநாதிதம் : ||
 ஸுளதலூதடலூராவாரெ நாயிகாநீ கலாமந || டிஷ்டாஜா
 விவிதாஜாஸ நலம்லாஷ்டா திஜாதிவி : || நடிஷ்டவ்யாஸ
 தாநு ராஜா டெஸாஸீவ்யம் புவாலயெசு' உதி ||

நாரதீயெ—

‘ஸூகரீடதாமிநொ ராஜநு வெஷிராமடவஹிஷ்டுதாமி
 சூமரீநு வாஹுராசூதீநு விஸநெ நாரகா நராமி : ||
 செஸவாநு வாஸுவதாமெஸுவ வாஹுராசூநு ஜநெ
 ஸாந | ஸுஷ்டா ஸாயாஜெவெசு ஸுநிசுதம் டிஷ்டா ஸுநியடம்
 து வஸுதி’ || ஸுநிசுதம் = வளரூஷ்டம் || ஸுராவணஸு
 தநுஷ்டெயா ஸவடெவஸிராஸாயா | ஸா வெசு ஸனா
 விதா ராஜநு கிம் வகூஷாதி தெவெநலம் : || கமிஷிதம் டெவெ

ஒருகாலும் சூடக்கடாது. மனிதர்களின் பேரால் மார்பில்
 அக்ஞானத்தால் எழுதவும் கூடாது. சூடிய தேஹமுடையவ
 னும் எழுதப்பட்ட தேஹமுடையவனும் ச்ரேளத ஸ்மார்த்த
 கம்மங்களில் ஒருகாலும் அதிகாரிகளல்ல. அவர்களுடன்
 ப்ராம்ஹணர்கள் ஸம்பாஷிக்கக் கூடாது. அவர்களைப் பார்க்க
 வும் கூடாது. அவர்களை அரசன் தேசத்தினின்றும் சீக்ரம்
 வெளியேற்ற வேண்டும்.

நாரதீயத்தில்:— ஓ அரசனே! தனக்கு உசிதமான கர்
 மத்தை விட்டவரும், வேத மார்க்கத்தினின்றும் வெளியான
 வரும், நாகத்திற்கு அர்ஹருமான மனிதர்கள், பாஞ்சராதாம்
 முதலிய ஆகமங்களைச் சேருகிறார்கள். ஓ அரசனே! சைவர்,
 பாசுபதர், பாஞ்சராதார் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம்
 செய்யவேண்டும், புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும். பார்த்
 தால் ஸூர்யனைப் பார்க்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணனின் சரீரம்
 ஸகல தேவர்களுக்கும் இருப்பிடமென்று அறியத்தக்கது. அது
 பொசுக்கப்பட்டால், மஹாபாபியின் விஷயத்தில் என்ன
 சொல்வேன். வ்யாதி இல்லாத எந்த மனிதன் காமணமின்றி,
 தேஹத்தில் சூடிக்கொள்ளுகிறானே அவனை, ஹவ்யம்கவ்யம்

ஷெஹெ ய் வுசிராநு வ்யாயிவஜிபுதம் | ஹவ்யகவ்யாபிதாதெ
ஷு தம்த்யஜெ டிஷுஜிம் யயா' ஊதி |

களபெபுவி—

‘வூசுபுராவகநிபுபுநூர் வாஹுராசுவிஷொஜநார் |
காவாலிகார் வாகுஸுவதார் வாஷணா பெ வ ததியார் ||
யஸ்யாஸுநி ஹவீஷெதெ டுராநூநஸூ தாவஸார் |
ந தஸ்ய தடிவெவ ரஜிம் பெபுத்ய வெஹ மஸ்யுபுடி || ஸ
வெபு வுநுரஹொஜிநா கடிநாஹபாஸு கடிபுஸு |
புஷுஹாவாஹிரஸூஸு வஜிபுநீயார் ப்யுபுததம் || வாஷண
நொ விகடிபுஸூ ஹிபுபபாஹொஹெபெவ வ | வாஹுரா
சுராநு வாகுஸுவதாநு வாஜாநெணாவி நாயபுபெசு’
ஊதி || வூசார் = ஹெநார் | நிபுபுநூர் = பிமுவநார் |
புராவகார் = மூரவம் ||

ததெசுவ—

‘கூலிதொ ய் ஸுபெஸாதம் ராஜா ஸீப்யம் பூவாவஸு

முதலியதின் தானங்களில் சண்டாளனைப்போல் விலக்க
வேண்டும்.

கௌர்மத்திலும்:—பௌத்தர்கள் (ஜைனர்கள்), ச்ராவகர்கள்,
(குருக்கள்), திகம்பரர்கள், பாஞ்சராத்ரிகள், காபாலிகர்கள்,
பாசுபதர்கள், அவர்களைப்போன்ற பாஷண்டர்கள் என்ற இந்தத்
துஷ்டர்கள் எவனது ச்ராதத்தத்தில் புஜிக்கின்றனரோ அவனது
ச்ராதத்தம், இங்கும், பரலோகத்திலும் பலத்தை அளிப்பதாய்
ஆவதில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் அபோஜ்யான்னர்கள்,
தானத்திற்கு அர்ஹரல்லாதவர், ப்ராம்ஹண்யத்தினின்றும்
வெளியேற்றப்பட்டவர். இவர்களை ப்ரயத்தனத்துடன் வர்ஜிக்க
வேண்டும் பாஷண்டிகள், துஷ்டகர்மத்திலிருப்பவர், கட்டில்
லாதவர், பாஞ்சராத்ரர், பாசுபதர் இவர்களை வார்த்தையாலும்
புஜிக்கக்கூடாது.

கௌர்மத்திலேயே:— எவன் அங்கிதனோ அவனை அரசன்
தன்தேசத்தினின்றும் சீக்ரம் வெளியேற்றவேண்டும். மிகவும்
பதிதரான மனிதர்க்கே ச்வபதம் (நாயக்கால்) முதலியதால்

யெசு ! சுதீப வதி தாநாம் ஹி ஸ்வபாடிஜ்ஜம் நுணாடி ||
விய்யதெ தஸுஜாநாம் ததஸுஜெஹ நவாஜ்யெசு ! சுஜா
வநெ வாஜ்யெநெ ஸ்ரளதஸுஜெதெஷு கஜீஸு || ஸம்வா
ஷெனெ வ ஸம்வெநெ நாயிகாரீவ வானிதீ' ஹதி ||

வாராணாசிகெர் —

‘வெடிக்குறையா திதும் பூவுதா கவி ஸத்திரம் | கவி
 லிசு கதாவிசு ஸதார ஸதாபுடும் உ பூவணி வெ ||
 கவிதநாநுலாரெண யகீடும் வளராணிகா கவி | வடிவி
 தாடிசொழலு மூவாஸுதாவமணிநா || வாரா
 ணெ யகீடாஸெ வாயொழல் பூதா விராஜிதெ |
 ஸதநாபுடும் உதி கெதுப் ஸகாலெந கிஹவிடமி || யசு
 வெடிவிராஜெயகீடும் வாராணெவ்விதெஷு உ | ததம்
 ஸலு வாரிதாஜிம் ஸவக்யா ஸகதெரவி’ உதி ||

தலுராதநவலிங்கதவரூபராஜிஸவரிதொழுவும்பு

அங்கனம் விதிக்கப்படுகிறது சுத்தர்களுக்கல்ல ஆகையால் சுத்தனாயிருப்பவன் அங்கனம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. வேதத்தைக் கற்பிப்பதிலும், அதை ஐந்துவதிலும், ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களிலும், பேசுவதிலும், ஸம்பந்தத்திலும், அங்கதன் அதிகாரமுள்ளவனாய் ஆகான்.

மற்றொரு புராணத்தில் :— மஹாஸாதுக்களான ஸ்ம்ருதி
காரர்கள், வேதத்தையே மூலமாய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பவ
சாயினும், ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு க்ரந்தத்தில் தந்த்ரத்தின்
அர்த்தத்தையும் சொல்லுகின்றனர். பெளராணிகர்களும்,
சில இடத்தில் தந்த்ரத்தை அனுஸரித்து, தர்மத்தைச் சொல்லு
கின்றனர். அந்தப் பாகத்தைத் தந்த்ரத்தை ஆச்ரயித்தவன்
க்ரஹிக்கவேண்டும். புராணத்திலோ தர்மசாஸ்த்ரத்திலோ
எந்தப் பாகம் வேதத்துடன் விசோதிககின்றதோ, அது தந்த்ரத்
தின் பொருள் என்று அறியவேண்டும். வேதவிருத்தமான
எந்த அர்த்தம் எல்லாப் புராணங்களிலுமுள்ளதோ அந்தப்
பாகத்தை எல்லோரும் அவச்யம்தள்ளவேண்டும் என்றுள்ளது.

ஆகையால் தந்தரஸித்தமான தப்தமுத்தையுடன் கூடிய

வெஷிகெநாயாயு | கெவெஷிவாஸ்யுமாயு | உகூர
 நெகருகிஸ்யுதிவாராணஸிஸ்காஸ யாயுடுவ | நய
 தாலா னுதீநாரிபூரணஸூ - 'ஊஸ்யுமாயு |
 விபூணா ஸதத னுதிவாடித | னுதிஸ்யுத
 ஷூரிமெண ரிபூர யாரணஸுதெ || னுளத வெவா
 நஸெ ஸூர' ரிதி வாலிஷ்வாரிநவாஸ்யுமாராணா
 ஷு தஸ்யஸ்யுமணா | ஊஸ்யுமாயு ரிபூர
 தாநிஸ்காஸ்யாநெ உகூரநா வஸ்யுதிவாராண
 வயநாநா வெஷிகாயிகாரபூஸ்யுதநா சுநநுமதிகா
 நா ஸூரகொவபூஸ்யு || 'சுருளதரிபூஸ்யுமாயு' |
 துடிஸ்யுதாநித வயநாநி தஸ்யுமாயுஸ்யுதிவாஸ்யு
 மாயுவிஸ்யுதயா ஸாவகாஸா ||

நநு தாநிபூஸ்யுதரிபூஸ்யுதயாஸ்யு னுதி
 ருடிஸ்யுதயா - 'வஸ்யுதெ விதத ஸ்யுஸ்யுதெ |

ஊர்த்வபுண்டரத்தை வைதிகர்கள் தரிக்கக்கூடாது. தப்த
 முத்ரையில்லாத ஊர்த்வபுண்டரமோவெனில், சொல்லிய
 அநேக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களால் ஸித்தமானதால், தரிக்கத்
 தகுந்ததே. அந்த ச்ருதிகளுக்கும் அப்ராமாண்யம் சங்கிக்
 கத்தகுந்ததல்ல. 'ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஊர்த்வபுண்டரம் நித்ய
 மாய் ச்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது' 'ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும்
 சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரத்தால் ம்ருத்திகையின் தாரணம் சொல்
 லப்படுகிறது', 'ச்ருதியில் உள்ளது வைகாணஸத்தில் சொல்லப்
 பட்டது' என்பதாய், வாஸிஷ்ட வாமன பாத்தம்புராணதிகளில்
 ஊர்த்வபுண்டரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். ஊர்த்வபுண்டரம்
 எல்லாவற்றையும் தார்த்ரிகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில்,
 முன் சொல்லியதும், வேறு இடமில்லாததும், வைதிகாதிகாரத்
 தில் ப்ரவ்ருத்தங்களுமான அநேக ஸ்ம்ருதி புராணவசனங்
 களுக்கு விரோதம் நேரிடக்கூடும். 'அச்ரௌத மூர்த்வபுண்ட
 ராதி' என்று சொல்லப்பட்ட வசனங்களோவெனில் தப்த
 முத்ரையுடன் கூடிய ஊர்த்வபுண்டர விஷயமாயிருப்பதால்
 இடமுள்ளவைகளாகின்றன.

'ஓய்! தார்த்ரிகர்களால் தப்தமுத்ரா விஷயமான ச்ருதியும்
 சொல்லப்படுகிறதே, 'பவித்ரந்தே + ஸமாசத்' என்று, எனில்.

புறமுறாநாணி வயெடுஷி விஸ்தம் | சுதவதநநிந-
தகாரொ சுஸுதெ | ஸுதாவ உதவதை ஸுக் ஸுரோஸத'
உதி | நாவ்யாஸுதேபுராவிஷயக்ஷு | 'தவ்விணுதீயீந
உஸம் வலிசும் விததிரோநகிவிநுயதெ பஜிரோநம்' உதி
கூலுவிசுசுரோரெடிஸாவலிசுரோஸுரணாவிநிநுணை வி
நியொறயுடிஸுதகாசு | தயாவ விசுரோஸுரணாவிஷய-
'வலிசு' உதி | உஸாவலிசுரோஸுரணாவிநிநுணை உயம்
விநியுஜுதெ | வலிசும் = ஸவ-பவாவநு | தெ = தவ
சுதவநிதம் தெஜி வரோதூஷம், விததம் = விஷயம்
ஸவ-பு | உய ஸு ஸுணைவதெ ! ஸுரோஸுரணாநாஸுரோஸுரணா
'வனவெவாஸுரதாராஜாஸொரோஸுராகம் ஸுரோஸுரணாநால
ஸுரோஸுரணா | தவ்விசு ஸொரோஸுரோஸுரோஸுரணா' உதி உஸ-
நாசு | புறமுறாநாணி = சுஜாநி வானுணா, வ
யெடுஷி = உயஸி விஸ்தம் | சுயா வுரவெந சுதவதநநி =
சுஸொயிதஸுரீரம், சுதவநை சுஜி, ந தசு = விததம் வலி

இந்த ச்ருதிக்கு, தந்தமுதரா விஷயதவம் இல்லை. 'தஸ்மிந்ருதி
சினதசமயஜமானி' என்று, கல்ப்பஸூத்திரகாரர்களால்
தசாபவித்ரத்தின் ஆஸ்தாணகதை அபிமந்திப்பதில் விரி
யோகம் காண்பிக்கப்பட்டிருப்பதால். அவ்விதமே வித்யா
ரண்யபாஷ்யம்-"பவித்ரந்தேஎன்கிற ருக்கானது தசாபவித்ரத்
தின் ஆஸ்தாணபிமந்தாணத்தில் விரியோகிக்கப்படுகிறது. பவித்
ரம் = எல்லாவற்றையும் சுத்தம் செய்வதும், தே = உன்னுடைய
ஸ்வரூபமாயுமுள்ள, பரமாத்மா வென்னும் தேஜஸ்ஸானது,
விததம் = விஸ்தரித்திருக்கின்றது, எங்கும். தேஹப்ரம்ஹணஸ்
பதே! = பராம்ஹணர்களின் ஸ்வாமியே! 'ஏஷோபாதா-
ப்ராம்ஹணா.' என்றச்ருதி காணப்படுவதால். பரபுவாக்ய நீ,
காத்ரானி = பாத்ரங்களின் அங்கங்களை, பர்யேஷி = எங்கும்
அடைகின்றாய், வ்யாபித்திருக்கும் உன்னால், அதப்ததநா =
சோதிக்கப்படாத சரீரமுடையவனும், ஆகையால், ஆம் = அபக்
வனுமாயுள்ளவன், தத் = அதை (விததமான தேஜஸ்ஸை), ந
அசுன்னுதே = அடைவதில்லை. ஸோமபானம் செய்யாதவனுக்குச்
சுத்தி இல்லாததால், ஜ்ஞானத்தின் வழியால் பரமாத்மப்பாப்தி

சு சிஸுதெ | சுலொரிவஸ்யு ஸுஜ்ஜாவாசு ஜோநகாரா
வாரிதத்பூவிநாஸீதி | ஸுதாஸஉசு = வகூலவ க்
யா, வஹந் = யஜ்ஜம் ஜநாம் ஸரிஸத = ஸரிஸுவதெ, தசு =
வவிசு' திகி ||

யாஃவி — வசிகுஷஸ்யு நஸ்குநொஃவிஹுக்ஷாமொ
விநுஷுஷு குயுயாமி விஸு' திகி, ஸாஃவி ஸுதி
ஸுலொரிவிஷயெதி ஹாஷெ ஹாவிதத || நநு ஸுலொரிவிஷய
கெஃவி தயொந்தவஸஜ்ஜகூநவிஷயகூரிவி சுவிதி
வெசு, தயாதெ தஹிஷயவராணாம் ஸுதிஸ்யுதிவுரா
ணாநாம் நிவிஷயகூபுஸஜ் || கிஹ — வவிசுதிகி சி
நெண யதி வகூஜ்ஜநம் வவெசு | ஸுதிவாஜ்ஜநம்வா கிம்ந
ஸுரிசு யதெமாதூதிதி ஸுதெ' ரிதிபுஸஜ்ஜிதம் ஸுதிவா
ஜ்ஜநிவி ஸுளதம் ஸுரிசு | சுநிவரஸ்யு ஸுதிஹாமஸ்யு
சுநிவிஷயகூபுநாரிதெண சுயுதாஹவரகூநிண-
யெ — 'யாராம்வஹந குஸுஹி விவனொ சிபிரம் சிபு |

இல்லை யென்பது. ச்ருதாஸஇத = உன்னால் பகவாகளானவரே,
வஹந்த = யாகத்தை நிர்வஹிப்பவராய், தத்ஸமாசத = அந்தப்
பவித்ரமான தேஜஸ்ஸை அடைகின்றனர்" என்று.

'சபூஷ்ச்யேநச்சகுநோபி + பிப்ரத்' என்று உள்ள மற்றொரு
ச்ருதியும் ஸோமவிஷயமாகியது என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லப்
பட்டுள்ளது. 'ஓய்! அந்த இரண்டுச்ருதிகளுக்கும், ஸோமவிஷ
யத்வம் இருந்தாலும், தப்த சங்கசக்ரங்கன விஷயத்வமும்
இருக்கட்டும், என்றால், அந்த அங்கனத்தை நிஷேதிக்கும்ச்ருதி
ஸ்ம்ருதி புராணங்களுக்கு அவகாசமில்லாமற் போக நேரிடும்.
இன்னமும், 'பவித்ரம் எனும் மந்த்ரத்தால் சகராங்கனம் விஹித
மாகின்றது என்றால், 'யத்தே காத்திரத்' என்ற மந்த்ரத்தால்
சூலாங்கனமும் ஏன் விஹிதமாகக்கூடாது' என்று ப்ரஸங்கம்
செய்யப்பட்டுள்ள சூலாங்கனமும்ச்ருளதமாகக்கூடும். அன்ய
விஷயமான வேதபாகத்தை, அன்ய விஷயமெனக் கல்ப்பிப்பதி
னால் மட்டில் வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்வதாய் நிர்ணயிக்கும்
பகூஷத்தில், 'யசம் வஹந்த ஆசுபி: + ததிரே' என்று, ஸோம
பானம் செய்துள்ள மருத்துக்களை ப்ரசம்ஸிப்பதில் தாத்பர்ய

சுரு ஸ்வாஸ்மி ஐயிரெ' ஐதி வீதஸொரீராக்ரபுஸம்ஸா
வாஸ்யாஸ்ய ஸாஸெக்து: வீயதந்நிஷயகெந கவீதாய-
ஸ்யாவி தடிய-வரகெந ஸாஸுதந்நஸ்யாவி வெவடிககா
வதி: ||

[illegible]

முள்ள இந்தமந்தரத்திற்கும், சாக்தர்கள் தங்கள் தந்தரத்தைச் சொல்வதில் தாற்பரியமுள்ளதாய் அந்தம் கல்ப்பித்திருப்பதால், அந்த மந்தரத்திற்கும் சாக்த தந்தர விஷயத்வம் வருவதால், சாக்த தந்தரமுமவைதிக மென்பது நேரிடக்கூடும்.

ஓய்! 'விஷ்ணுராமம்' என்ற மந்தரத்தாலும் கேசவாய
என்பதாலும் தரிக்கவேண்டும், எ ன் ப து முதலியதால்,
வேதோக்த மந்த்ரங்களால் நெற்றி முதலிய ஸ்தானங்களில்,
தரிசுலா திருபமான ஊர்வபுண்டரம் சொல்லப்பட்டிருப்ப
தால் இதற்கு வைதிகத்வமிருக்கின்றது என்பதால் சாக்தத்தை
விட, பேதமிருக்கின்றது, என்றால் அதில்லை. (ஏனெனில்) சக்தி
தந்த்ரத்திலும் 'ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதி ரஹமஸ்மி' என்ற
இந்த மந்த்ரத்தினால் மத்யபானம் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால்,
அந்த தந்த்ரத்திற்கும் வைதிகத்வம் வர நேரிடும். அவ்வித
மாகியபோது, "பாஞ்சராத்ரத்திலும், காபாலத்திலும், காள
முகத்திலும், சாக்தத்திலும் நீங்கள் தீக்ஷபெற்றவராய்
ஆகக்கடவீர், ஒப்ராம்ஹணாதமர்களே!" என்று கௌதமர்
முதலியவரால் செய்யப்பட்ட சாபமும் அனுக்ரஹத்தின்
பொருட்டு என்றும் நேரிடும். ஆகையால் தப்த முத்ரையுடன்

வாண்டித் தாழிகடுவ | தடி ஹிதரிஹிபுடவாண்டித் துதி
ஸ்துதிவாராணஸிஷாநாநலிங்ககெந வெஹிகெகெபா
யடுகெவெதி நிண்டியம் ||

ஐதி ஹிபுடவாண்டிவியம் ||

த்ரிவாண்டிவியம் ||

சுய த்ரிவாண்டிவியம் || காலாழிநுபெராவநிஷி—
சுபெழம் ஹஸ ஸபெரஜாதரிதி வஹஸுஸுரிநெந் பூதி
மபிஷி சுதிரிதரிநெநாவிதரிநு ரிநஸுராகஐதி ஸரிஹி
தரி ஜெந ஸஸுஜி ஸரிநொயாடவகஸுநெபு த்ரி
யுநெபெஸுபெநெகெவியபுதிஸுர ரெவாப் புகுவி
த பூதகெதயாஹவ ஸவபெவெபெஷு வெஹிவாழிநிநு
ஹவதி தஸாதக ஸரிவரெநுரிஹி நவாநஹவாய

சுடிய ஹித்வபுண்டரம் தாந்தரிசமே. தப்தமுத்ரையில்லாத
ஹித்வபுண்டரம் ச்ருதி ஸம்ருதி புராண சிஷ்டாசாரங்களால்
ஸித்தமானதால் வைதிகர்களால் தரிக்கத்தருந்ததே என்பது
ஸித்தாந்தம்.

ஹித்வபுண்டரவிதி முற்றிற்று.

த்ரிபுண்டரவிதி.

இனி, த்ரிபுண்டரவிதி சொல்லப்படுகிறது.

காலாக்கி ருத்ரோபநிஷத்தில்:— ஆக்னேயமான பஸ்
மத்தை 'ஸத்யோஜாதம்' என்பது முதலிய ஐந்து ப்ரஹ்ம மந்த்
ரங்களால் எடுத்து, 'அக்னிரிதி' என்பது முதலியவையால் அபி
மந்த்ரித்து, 'மானஸ்தோகே' என்பதால் எடுத்து ஜலத்துடன்
சேர்த்து, சிசஸ், நெற்றி, மார்பு, தோள்கள் இந்த ஸ்தானங்
களில், 'தர்யாயுஷ' மந்த்ரங்களாலும், 'தர்யம்பக' மந்த்ரங்
களாலும், குறுக்காய் மூன்று ரேகைகளைச் செய்யவேண்டும்.
இது சாம்பவ வ்ரதம், ஸகலவேதங்களிலும் வேதவாதிகளால்
சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் முக்தியிலிச்சையுடையவன்
அதை அனுஷ்டிக்கவேண்டும், மோக்ஷத்திற்காக. ரேகை

திரவியா நெவா திரவூட்டபுரணம் திரயா நாயுராடா
உராக்ஷுனெஷா ராஜுனெவா' ரிதி ||

தடுதெவம் பூசுண்டா உ னுதியதெ— திரவூட்டம்
ஹஸ்தா கரோதி யொலிவாநு ஸ்ரஹாரீ மூஹஸ்தா வாந
பூஸ்தா யதிவடா ஸ ஸஸ்திஷ்டிஹாவாதகொவவாதகெ
ஹி வுதொ ஹவதி ஸ ஸவடாநு ஷெவாநு யுதொ ஹவ
தி ஸ ஸவெடஷு தீயெடஷு ஸூதொ ஹவதி ஸவடஸம்
வதஸ்திஷ்டி ஹவதி ஸததம் ஸவடாநு ஷுஜிவீ ஹவதி
ஸகலஹாமஹெஹம் துக்ஷா ஸிவஸாயுஜிவோஷாதி
நவபுநராவததெ நவபுநராவதத உத்யாஹ மம
வாநுகாயாமிருஷம்' உதி ||

சுயவடஸிரஸி ஜாவாநொவநிஷ்டிவ—

சுமிரிதிஹஸ்த வாபுரிதி ஹஸ்த ஜெதிதிஹஸ்த ஸுமிரிதி
ஹஸ்த வெரோதிஹஸ்த ஸவடஹவா உஹஸ்த சிந உதெ
தாநி உக்ஷுனெஷி ஹஸ்தாமி | சுமிரித்யாமிநா ஹஸ்த மூஹிஷா

மூன்றுவிதம், த்ரிபுண்டரத்தின் ப்ரமாணமும் மூன்றுவிதம்,
நெற்றி வரையில் கண்கள் வரையில் புருவங்கள் வரையில் என்று.

காலாக்னி ருத்ரோபநிஷத்தில்த்— இவ்விதம் ப்ரசம்ஸையும்
கேட்கப்படுகிறது. 'வித்வானாகிய எவன், ப்ரம்ஹசாரீ, க்ருஹ
ஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், யதியாயினும், பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட
ரத்தைத் தரிக்கின்றனோ அவன்ஸகலமஹாபாதகங்களினின்றும்
உபபாதகங்களினின்றும் சுத்தனாகிறான், அவன் ஸகலதேவர்
களையும் த்யானித்தவனாகிறான், அவன் ஸகலதீர்த்தங்களிலும்
ஸ்தானம் செய்தவனாகிறான், ஸகல ஸம்பத்துகளாலும் நிறைந்த
வனாகிறான், எப்பொழுதும் ஸகல ருத்ர மந்த்ரங்களையும் ஜபித்த
வனாகிறான், ஸகல போகங்களையும் புஜித்தவனாய், தேஹத்தை
விட்டு, சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான், மறுபடி திரும்புவதில்லை,
மறுபடி திரும்புவதில்லை என்றார் பகவான் காலாக்னிருத்ரர்'
என்று.

அதர்வசிரஸ்ஸிலும், ஜாபாலோபநிஷத்திலும் :— 'அக்னிரிதி
பஸ்ம+பஸ்மானி'. (இவை மந்த்ரங்கள்) 'அக்னிரிதி' முதலிய
மந்த்ரங்களால் விபூதியை எடுத்து அங்கங்களில் பூசிக்கொள்ள

ஹாம் நபூதீதவ்யூ | ஹெவவீதகூயடூஹாம் நபூதீத
 வ்யூ | ஹாதூஹெவா ஹவ' ஹதூதீ || சுதூ ஹூதிஸஸூஸூ
 ஹஸூயடூஹம் ஹெயாயதெநதொகூடூ — 'சுயாதொதூதீதூதீ
 நாம் தூவூடூயாரணவியம் ஹாவூஸூஹாரோ ஹூ
 தெநூ நபூதீதவ்யூ தீதி லீஜூயதெ ஸூயூஹாஹாணி
 'தீஜூஹாநாதிகூஹூஹெஸூஸூவூடூம் ஹஸூநாகூதூ | ததூ
 வூடூம் ஹவெஹூஸூம் தீஹாவாதகநாஸநூ' ஹதி | சுய
 தூஸகதீதி ஸவடூஹூம் ஸூதீதெசு வூதொ ஹவதி ஹஸ
 வூவடூதூஸாவராநாதூநஹெகலிஸதீம் வூதீஹ வூ
 நாதீ ஸூஸூணஸூயூஜூம் ஸஹொகதூதூஹெதூதீதூஹ
 ஹவாநூ ஹெயாயதெ' ஹதி ||

சோமவல்லாராணெனவி னுத்துவஸ்யம்ஹணம் ஐ
 மயதெ—ஸதாசு ஸ்ரீபிதயம் வெயதோஹ காமநாஹ
 ந | ஹிதா சுழிவஸி—ஸாயா ஹதொ டெஹாவகாண
 நாசு || ஹாடெ ஹிதொ ஹிதொ ஹிதொ ஹிதொ ஹிதொ

விதியைச் சொல்லுகிறோம். 'பூதயை நப்ரமதிதவ்யம்' என்று ச்ருதியில் தெரிகிறது. (பஸ்மதாசனத்தை மறக்கவேண்டாம் என்பது பொருள்.) இன்னமும், பெரியோர்கள் சொல்லு கின்றனர்—'நடுவிரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால், பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரம் செய்யப்படவேண்டும். அந்த த்ரி புண்ட்ரம் சிறந்ததாகும். அது மஹாபாபங்களையு மகற்றுவதாகும்' என்று. பிறகு 'த்ர்யம்பகம்' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸர் வாங்கக்களிலும் பூச வேண்டும். இதனால் சுத்தனாகிறான், தனக்குமுன் பத்துப்புருஷர்களையும், பின் பத்துப்புருஷர்களை யும் 21-ஆவது தன்னையும், தன் பங்ந்தியையும் சுத்திசெய் கிறான். ப்ரம்ஹாவின் ஸாயுஜ்யம், ஸாலோக்யம் இவைகளையு மடைகிறான்' என்றார் பகவான போதாயனர்.

மானவ புராணத்திலும் :— ச்ருதியின் உபந்ரும்ஹணம் காணப்படுகிறது.— 'ஸத்யத்தினின்றும் தவற வேண்டாம். தர்மத்தினின்றும், குசலத்தினின்றும் ஒருகாலும் தவறக்கூடாது. அக்னியினின்று உண்டாகிய விபூதியினின்றும், அதனால் தேஹத்தைப் பூசுவதினின்றும், நெற்றி, மார்பு, கைகள் இவை

ரணாசு ! தென வூரிகிதவூம் வெவூரிகாஅவீ கதாவந ||
 ஸூரிகாபாபியநம் கிதூம் காரு பூவவநம் தயா' ஐதி ||
 ஹாஷுகாரெண யதூவி ஹூகிசஸூம் வெஸூயட்வரதயா
 வூவூராத், தயாஅவீ வெபாயயநெந 'ஹூதெதூநவூ
 ரிகிதவூ' திதூஸூர் ஸூதெத் ஹஸூதிவூம் பூபூரணத
 யோதாஹூதகூசு, ததூவவூம்ஹக வூராணவாகூ
 நூவ ஸகூசு, ஹூகிசஸூவூ ஹஸூவரகூவெயூகூ ||
 ஹூகிசஸூவூ நூநாயட்கூந வெஸூயட்வரதயா வூ
 வூநெஅவீ நெஹ கஸூரிகிரூயம் | உவவூம்ஹணவூ
 ஸகூ ததூவி வூவூநூரூரூ ||

செய்யாயந்:—

[illegible]

களில் த்ரிபுண்டரம் தரிப்பதினின்றும், ஒருகாலும் ப்ரமத்தா
லும் தவறவேண்டாம்' நித்யமும் வேதாத்யயனம் செய், அத்
யாபனமும் செய், என்று. பால்யகாரால் பூதி சப்தமானது
ஐச்வர்யபரமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளதுதான்,
ஆனாலும், போதாயனரால் 'பூத்யை நப்ரமதிதவ்யம்' என்ற
ச்ருதி, பஸ்மத்ரிபுண்டரத்திற்கு ப்ரமானமாய்ச் சொல்லப்பட்டி
ருப்பதால் அதை விவரிக்கும் புராணவாக்யங்களும் இருப்பதால்,
பூதி சப்தத்திற்கு, பஸ்ம அர்த்தமென்பதே யுத்தமாகும்.
பூதிசப்தம் அநேகார்த்தமுடையதால், ஐச்வர்யபரமாய் வ்யாக்
யனமிருந்தானும் இங்கு விரோதமொன்றுமில்லை. உபப்ருஹ்
மணமிருந்தால், அதுவும் மற்ருரு வ்யாக்யானமாய்
இருக்கட்டும்.

போதாயனர்:— இனி, கிபூதியை ஸம்பாதிப்பது, தனிப் பது இவையின் விதியைச் சொல்லோம்—சுத்தனாயிருந்து, மிகப் பருமனுள்ளதும், பைத்யமுள்ளதும், அமங்களமாகியதும், அங்கக் குறைவுள்ளதும், அதிகாங்கமுள்ளதும், மலடானதும், எலும்பு அதிகமுள்ளதும், அசுத்த வஸ்துக்களை, பக்ஷிப்பது மரண பதனாவத்தனினி, நல்ல லக்ஷணத்தொடைய பக்ஷின் கோம

விஹாய ஸுமக்ஷணாயா மொமொ-பாபிபாபாய விணம் கரு
கா ஸம்ஸொஷு மொதவவநீயெஸம்மாநெரீ வரிவா
டி மூஹாதுள வெதாதெ வா வவதெனொவொஷபெசு |
விஹவொவொதெ ருதபெ வா ஸ்வாவபெசு | கரு தஹு
பாயாவிநெயெசு மொஸாநஸவ-விடிநாநம் + சிவொடி |
ததூரூஷாய + பூவொடியாசு | கவொரெஷொ + ரு
பெஹு | வாநெவாயநெரீ + நெநாநாய நநீ | ஸநெ
காதம் + யநநீ' உதி | வுநரெவாவிபுஸதி, ஸநெ
காதம் பூவொடி'தி வஹுவி | 'காதவொகெதநய' உதி
நெரீகாதிகாஹு-வெஷுஸாபாய தஹுநெரீஸாபாயுத
, சியாயுஷ'தி சிவொடி யாரபெசு | கயாவொ
ஹாநி— 'வொபெ ஹுடி கொவ-தெ மநெ கக
சிரஸ்ய | யாரபெஹு ஸிதம் ஹு விநெ கிதநெ
த' உதி ||

வொயாயநஸுதளவ--

‘ஸநெ மொஸகூடிஹு வாநெ கவநெயெசு |

யத்தை எடுத்து, உருண்டை செய்து, உலர்த்தி, வெளுப்பாய்,
பாகம் செய்யக்கூடிய ஸம்பாசங்களால் (பதர், வைக்கோல்முத
லியதால்) மூடி, ஒளபாஸனாகனியிலோ, ச்ரொளதாக்கனியிலோ,
பசனாகனியிலோ தஹிக்கவேண்டியது. வில்வப்பழம் பாதாத்
திலாவது, மண்பாதாத் திலாவது எடுத்து வைக்கவேண்டும்.
பிறகு அந்தப் பஸ்மத்தை எடுத்து அபிமந்தரிக்கவேண்டும்,
'நசாண', தத்புருஷாய, அகோசேய்ய; வாமதேவாய, ஸத்யோ
ஜாதம்' என்ற மந்த்ரங்களால். மறுபடி அதே ஐந்து மந்த்ரங்
களால் அபிமந்தரிக்கவும். 'மானஸ்தோகே' என்ற மந்த்ரத்தால்,
நடுவிரல், அநாமிகாவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் எடுத்து
மந்த்ரமில்லாமல் ஜலத்துடன் சேர்த்து, 'திரியாயுஷம்' என்ற
மந்த்ரத்தால் த்ரிபுண்டத்தைத் தரிக்கவேண்டும். இவ்விதம்
அறிந்தவரும் சொல்லுகின்றனர். நெற்றி, மார்பு, கைகள், கழு
த்து, வயிறு, தலை இவைகளில், வெளுப்பான பஸ்மத்தை, ப்ராம்
ஹணன் சோம்பலற்றவனாய் நித்யமும் தரிக்கவேண்டும்.

போதாயன ஸ்மருதியிலும்:— ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால்

**சுவெவாரொண உமௌசி லிண்ண வுருடுஷண் தா சொய
பெய்சி ! வாநதீஸாதரினே கையாநதிஜடாவிரதம் :
சூலிய சுகில- சூலீநஸ்ரிகோ மாகிருகா பரிவம் ஜவேச'
உத்.**

மாநாடு ஆரம்பம்:—

‘பூரூபவஸுரணள் ஹஸுள் பூக்ஷாஸ்யஜி வஸிவக்
வக் । பூரணநாயஜி ஸஹஸ்ர ஹஸுஸாநம் ஸகோபரெக் ।
சூராய ஹஸிதம் ஸ்ரெத சித்திஹோத்ருஸஸூஹஸு । ராஸா
நெந து சிஞ்ஞெண ஸுஸேருக்ஷுநி விநிக்ஷிபெக் ॥ தத் சூ
ராய தஹஸு சேவெ தத்ஸாஸுஷெணதம் । கஸெவாரா
பெஷுந ஹுடிபெ மஹெ வாகோஹபெந வ ॥ ஸபெஜாஜி
தானியாநெந ஹஸு வாகுபெ க்ஷிபெக் । ஸவக்ஷாஹ்
பூணவெநெநவ சிஞ்ஞெணோக்ஷுபெநபெதத் ॥ ஸநதகாமெ
யகம் ஸாந சேவிதம் வரஸிஷி-ஹி । ஸவக்ஷே-ஸஜி
ய-ஹ் கஸய-காஹாஹிஷ-ஸுயம் ॥ தத் பூக்ஷாஸ்ய ஹஸு

கோமயத்தைக் க்ரஹித்து, வாமதேவமந்தர்த்தால் அபிமந்த்
ரித்து, அகோர மந்தர்த்தால் கோமயபிண்டத்தைத் தஹித்து,
தத்புருஷ மந்தர்த்தால் சோதித்து, ஈசான மந்தர்த்தால் தலை
முதல் பாதம்வரையில் பஸ்மத்தால் ஸ்நானம் செய்யவும். ஆச
மனம் செய்து, கூர்ச்சத்தில் உட்கார்ந்து, சிவனாக, சிவனை
ஜபிக்கவும்.

பாரத்வாஜா:— கால்கைகளை அலம்பி, கிழக்கு முகமாய் ஆசமனம் செய்து, முன்போல் ப்ராணாயாமம்செய்து, ஸங்கல்ப் பித்து, பஸ்மஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். வெளுப் பானதும், அக்ரிஹோத்ரத்திலுண்டானதுமான பஸ்மத்தை எடுத்து ஈசானமந்த்ரத்தால் சிங்ஸிலும், தத்புருஷ மந்த்ரத் தால் முகத்திலும், அகோர மந்த்ரத்தால் மார்பிலும், வாம தேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்திலும், ஸத்யோஜாத மந்த்ரத் தால் பாதங்களிலும் தரிக்கவும். பிறகு ப்ராணவ மந்த்ரத்தால் ஸர்வாங்கத்திலும் உத்துளனம் செய்யவும். இது ஆக்னேய ஸ்நானம் என்று மஹர்ஷிகளால் சொல்லப்பட்டது. அறிந்த வன், எல்லாக்கர்மங்களும், ஸம்பூர்ணமாவுதற்கு: ஆதியில்

கீநு உவவ்யஸு யயாவியி । தியுதிவாண்டம் வியிநா
 மூரெடி ஹுடியெ மனெ ॥ யுகவாழிஹோதுஜெநெவ
 மஸுநா து பூவனயி : வனாவிஸு ஹுவிவாழி க்ரு
 தெந மஸிதெந வ ॥ யுகதெதிவாண்டம் ஸுாசு ஸவ
 கடுவா வாவநு । த்ரிவாண்டம் யாரயெனிதும் ஸவ
 வாவலிஸுஜயெ ॥ ஸுதிடி ஹுலுஸுதிதம் மஸு நஹி யாய
 ஸிஜாதிஹி : ஸுதிடுபுராஜாஜஹுலுஸு நயாய
 ஜாதாஹி ॥ சுதொழிஹோதுஜெநெவ மஸுநா து
 த்ரிவாண்டம் ॥ திதும் ஸிடுஜெ : பூரெடிந யாய
 கடுவலிஸுஜயெ ॥ சுநுயா ஸவகடுகாணி நமவனி கரா
 வந் ஹி ॥

காத்யாயனோபநிஷத்

புராணெ யஜுஜெ ஜெவெ ஹோஜெ வெஸுஜெவெ ஸுரா
 வடுநெ । யுகத்ரிவாண்டம் வதி தாதா திதும்ஜயதி ரி

இதைச் செய்யவேண்டும். பிறகு கைமுதலியவைகளை அலம்பி
 விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, விதிப்படி த்ரிபுண்டத்தை
 நெற்றியிலும், மார்பிலும், கழுத்திலும் தரிக்கவும். அக்னி
 ஹோத்ரத்திலுண்டான பஸ்மத்தினாலாவது, பஞ்சப்ரம்ஹ
 மந்த்ரங்களால் செய்யப்பட்ட பஸ்மத்தினாலாவது தரிக்கப்
 பட்ட இந்த த்ரிபுண்டம் ஸகல கர்மங்களிலும் சுத்திகரமாகி
 றது ஸகலபாபங்களையும் அகற்றுவதற்காக நித்யமும் த்ரிபுண்
 டத்தைத் தரிக்கவேண்டும். சூத்ரன் கையிலுள்ள பஸ்மத்தை
 த்விஜர்கள் தரிக்கக்கூடாது. சண்டாளன் கையிலுள்ள பஸ்
 மத்தைச் சூத்ரர்கள் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. —ஆகையால்
 ப்ரம்ஹணர்கள் அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டான பஸ்மத்தின
 லேயே த்ரிபுண்டத்தை நித்யமும் ஸந்தோஷத்துடன் கர்ம
 ஸம்ருத்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், ஸகலகார்யங்
 களும் ஒருகாலும் பவிக்கின்றதில்லை.

காத்யாயனரும் :— ச்ராததம், யக்ரும், ஜபம், ஹோமம்,
 வைச்வதேவம், தேவபூஜை இவைகளில் த்ரிபுண்டம் தரித்த
 வனும், சுத்தனுமான மனிதன் ம்ருத்யுவை ஜயிக்கின்றான். த்ரி

நவ: | த்ரிவாங்கு மய்யபுக்மா து காய்பாடிக்கெரி
தவ்யமா' ஐதி ||

ஸ்பெஷல் ரைஸ்—

சுதிரி தூதிரி கிட்டுகென வல்லுதொகி னுதந்தயா !
 சூரபாணம் துஷா வுந்நாவந்நிராயரெசு || சூர
 பாணம் வரலும் பாணம் வுஷவிஷுஸிவாததது | பெ
 தியாரா நாகுலா: பெதா பெ வாதெ சூரபாணம் !
 சூரபாணம் குஷுத வலாயகெ ந வுஸாய: !
 உதி !

மொகாசுதிரலி—

[illegible]

மற்றொரு ஸ்மந்தியும்:— ‘அக்னிரிதி’ முதலிய மந்தரங்
களால், பஸ்மத்தினால் உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்டரதாச
னத்தையும் செய்துகொண்டு, ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்ய
வேண்டும். த்ரிபுண்டரமானது மிகப்புண்யமானது, ப்ரம்ஹ
வீஷ்ணு சிவஸ்வரூபமாகியது. பயங்கரர்களான ராகாஸர்கள்,
ப்ரேதர்கள், அல்பபஜந்துக்கள் எவையோ அவையெல்லாம்,
த்ரிபுண்டரம் தரித்தவர்க்கண்டால் ஓடுகின்றன, ஸம்சயமில்லை.

லோகாநாயகம்:— நடுவிலல், அனாமிகாவிலல், பெருவிலல்
 இவைகளால் நெற்றியில் செய்யப்பட்டுள்ள த்ரிபுண்ட்ரமானது
 ப்ரசஸ்தமாகும், மஹாபாதகங்களை யகற்றுவதாகும். எவன்
 சிவனை நாடியமனமுடையவனாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்
 றானே அவனால், பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் என்றமூன்று உல
 கங்களும் தங்கப்பட்டுவைகளாய் ஆகின்றன. எந்த ப்ராம்
 ஹணச்சேஷ்டன், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனாயும், ருத்ராஷ்டம்
 தரித்தவனாயும், சுத்தவ்யமுள்ளவனே, அவன், பிணி, பாபம்

மணி ரொமடிரிதயாபிடிவிடத்தலுராது ! ஸ பூர
வெந்தி வரம் ஸ்ரஷ யதொ தாவத-தெ வுநம் ! ஸவ
திவாவஸ்ய ரெஷ வுஜெஷா விவெஷுஸு-ரொரவி' உதி !

ஸாதாதவம்—

ஸத்யம் ஸளயம் தவொ ஹொரி ஸ்ரீயுடம் டெவாடிவா
ஜத்ய ! தஸ்ய வ்யயுதிடம் ஸவயம் பஸ்திவாஸ்யம் தயார
பெஸ்' உதி !

ஸுபிதாதாவஸ்யம்—

ஸுபிதாதாபிதாஸ்ய-ஹொஷு ஹொஷு பஸி த்ரீவாஸ்ய
க்ய ! தத்ரீவாஸ்யம் ஹவெஷுஸு ஹொவாதகநாஸத்ய'
உதி !

ஸுபிதாஸாஸ்யஸுயபெ—

ஸுபிதாஸாஸ்யஸுயபெ ஹொஷு ஹொஷு வாவாஸ்யஸுய
ஹொஷு ஹொஷு த்ரீவாஸ்யஸுய ஹொஷு ஹொஷு' உதி !

ஸுபிதாஸாஸ்ய—

ஸுபிதாஸாஸ்யஸுயபெ ஹொஷு ஹொஷு ஹொஷு ஹொஷு !

ஸயாதி, தூரபிஷத், திருடன் இவர்களை அழிக்கிறான்.
அவன் பரப்பாஹ்மத்தை அடைகிறான், எதிவீன்றும் மதுபடி
திரும்புவதில்லையோ. அவன் ச்ராதத்தத்தில் பங்கதிபாவனன்,
ப்ராமஹணர்களாலும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்.

சாதாதவம்:— ஸத்யம், செளசம், தபஸ், ஹொமம், தீர்த்
தம், தேவர் முதலியவரின் பூஜை இது எல்லாம் அவனது
ஸயர்த்தமாகும், எவன் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிப்பதில்லையோ.

ஸம்ருதிரத்நாவனியீல்:— நடுவிரல், அநாமிகாவிசல், பெரு
விரல் இவைகளால் நெற்றியில் தரிக்கப்படும் த்ரிபுண்டரம்
ப்ரசஸ்தமாகும், மஹாபாதக நாசனமுமாகும்.

ஸம்ருதிரஸமுச்சயத்தில்:— சமயாசாஸங்களை அனுஷ்
டிக்க அசக்தனாயினும், மன தினால் பாபத்தை அனுஷ்டிப்ப
வனாயினும், த்ரிபுண்டரத்தைத் தரித்தால் நித்யம் சுத்த
னாகவே ஆகிறான்.

ஸம்ருதிபாஸ்கரத்தில்:— சந்தான் வனஸ்பதிகளில் (வ்ரு

செவ்வெழுந்தாழ்த்திப்பெய்திவிடுவதென

கவிதம் மூலம் உய்யுமா ஸ்வயம்புவாவெனப் பூரணமுதே ||
மாவநாடிவரிதம் பெய்து கண்ட கண்டவருணாக் | மூல
கிவந்திதிகர் வுண்டார் நகர நகராகர் வரவு' உதி ||

யதிவாரணயாநியன் —

சூரியன் உயர் கும்பாநந்தவந்திதேந் ஸ்வ
தா | வெவ்வெழுந்த விவாநந்த சிவலாபுஜாபுயாசு'
உதி ||

விவாநந்தவந்தி —

சூரியன் உயர் கும்பாநந்தவந்திதேந் ஸ்வ
தா | மிதன் வெ யாநந்தவந்திதேந் ஸ்வ
உதி ||

சூரியன் —

சூரியன் உயர் கும்பாநந்தவந்திதேந் ஸ்வ
தா | மிதன் வெ யாநந்தவந்திதேந் ஸ்வ
உதி ||

கூங்களில் இருக்குமபொழுது (அமாவாஸ்யையில்) பஸ்மோத்
தூளனம் செய்யப்பட்ட சரீரமுடையவனும், பூஜிக்கப்பட்ட
சுவரணைத் தரித்தால் ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுவான். ப்ர
காசப்படுத்துவதால் பஸிதம் எனப்படுகிறது. பரபத்தைப்
பகிப்பதால் பஸ்மம் எனப்படுகிறது மனிதருக்குப் பூதியை
(ஐச்வர்யத்தை)ச் செய்வதால் பூதி யெனப்படுகிறது. மிகவும்
சகிதையைச் செய்வதால் சகிதா எனப்படுகிறது.

தர்மஸாரஸ்தாநிதியில் :- மந்த்ரததால் சுத்தமான பஸ்மத்
தினால், வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட விதியுடன் த்ரிபுண்ட்
ரத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவும். தரிப்பவன் சிவஸாயுஜ்யத்தை
அடைகிறான்.

மஹாபாரதத்திலும் :- மனிதன், ஆயுஸ்ஸை விரும்பின
வனாயினும், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினவனாயினும், மோகத்தை
விரும்பியவனாயினும், எப்பொழுதும் பஸ்மத்தைத் தரிக்க
வேண்டும்.

கீரியாஸாரத்திலும் :- தனது வலதுகரத்தின்; நடுவான் மூன்று
விரல்களாலும் ஆயு அங்குலப் பரமானமாக, அல்லது அதிகமாக

புரோணவா மாவெ டீவ் த்ரிவாண்டிகழ் | கதாவிடிவநா
காயபாசு ஸ ருடொ நாசு ஸம்ஸய் || ககாரொநாசு
கா பெராசு கா ஹுமகாரொ சிஷுரோஜுமி || சிகாரலுஜுடிக்
தலாசு த்ரிவி காயபாதிவாண்டிகழ்' உதி ||

ஸாஜ ராயதமெஹெயி—

‘த்ராயபுஷிதி வணுவிடிநெயுடாடு ஹெயெ
ய டிகுபிணலுநெய வாடுசு தத் வுடுவெய வணுஸு ஹு
நா த்ரிவாண்டி ககராதி ஸ வணுமா வெகாநாடுகெ
உள த்ரிநு ஸவபாநய்கெ’ உதி ||

சாஜுநிதமெஹெயி—

‘ஹுநா யுடாடு த்ரிவாயா டிகுபிணெண்டுலெ வாடுசு
டுலெ ஹெயி ய த்ராயபுஷிதி ப்ருதிசுதழ்’ உதி ||

ஸாடு—

‘ஹுநா லெ த்ரிவாயுடா தானி காரணா டெலெ

வாவது, இரண்டு கண்களின் வரையிலாவது, நெற்றியில் பாகாச
முள்ள த்ரிபுண்டரத்தை பஸ்மத்தினால் ஒருகால் எவன தரிக்கின்
றானே, அவன்ருதான். இதில்ஸமசயமில்லை. அநாமிகாவிரல் அகா
சமாம் நடுவிரல் உகாசமாம், தர்ஜனீ விரல் மகாசமாம் ஆகையால்
இம்மூன்று விரல்களாலும் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

ஸாங்க்யாயனக்ருஷ்யத்திலும் :— ‘தர்யாயுஷம்’ முதலிய
ஐந்து மந்த்ரங்களால் நெற்றி, மார்பு, வலதுதோள், இடது
தோள், முதுகு என்ற ஐந்து ஸ்தானங்களிலும் பஸ்மத்தினால்
த்ரிபுண்டரத்தை எவன் தரிக்கின்றானே அவன் இந்த வேதங்
களுள் ஒன்று, இரண்டு, மூன்றுகளை அந்நியனம் செய்த
வனாகிறான்.

மாத்யந்தினக்ருஷ்யத்திலும் :— நெற்றி, கழுத்து, வலது
தோள், இடது தோள், மார்பு இவைகளில் தர்யாயுஷம் முத
லிய மந்த்ரங்களால் பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்க
வேண்டும்.

ஸ்காந்தத்தில் :— தார்த்ரிகர்களுக்கு மூன்று ஸந்த்யைகளி
லும் ஜலத்துடன் கூடிய த்ரிபுண்டரம் தரிக்கத் தருந்தது.

செய் வெடிநாயகித் தீயகூழிசுத்தாமலெ

யகுதழ் | பாயுட் திவாட்டம் ஸ்ரீணாம் உயதீநாம் ஜல
வகிடுதழ் || வதவ்யவ்யதிகதநாநாம் தீக்ஷாஹீநதநுணாம்
தயா | சிஷ்யாஹாசு ப்ராஜ்ஜெயகுடூகம் வரதொ ஜலவ
கிடுதழ்' உதி |

சூகித்யுபாராணெ —

‘திவாட்டயாரீ ஸததம் ப்ராஹ்மணஸ்யவகடுதலு |
ஹஸ்யநெவாழிஹொத்யு ஸிவாழிஜதிதெத வா’ உதி ||

வாலிஷ்டநெஹ வலிஷ்டபூதி சிஹாஹெவ:—

‘ஹஸ்ய விக் வரம் ப்ராஹ்மணஸ்யவத்யுபவாஸவாஸவ்ய |
ஹஸ்ய ததெகதநாஸ்யஹம் சுவ்யம் ததவரம் ஸுபெய: || சூதெ
யம் மளண்சிஜ்ஜாநஹ்மஸகம் ஜ்ஜாநஸாயநழ் | மளணம் நாநா
வியம் விக் ப்ராஹ்மணஸ்யவிகாம் வர || சுழிஹொத்யுழிஜம்
ததகசு விரஜாநவஜம் சூதெ | ஹவாஸதஸசூதஹம் ஸதி
கழிஸசூதவழ் || நெத்யவணிகாநாம் ஸவெடுஷா சிழி

ஸ்தீர்களுக்கும் யதிகளுக்கும் ஜலமில்லாத புண்டரம் தரிக்கத்
தகுந்தது. வானப்ரஸ்தன், ப்ரம்ஹசாரீ, கன்யை, தீக்ஷயில்
லாத மனிதர் இவர்களுக்கும் மத்யாஹ்னத்திற்கு முன் ஜலத்
துடன் கூடியதும், பிறகு ஜல மில்லாததுமான த்ரிபுண்டரம்
ஸ்திக்கப்படுகிறது.

ஆதீத்யபுராணத்திலு:— ப்ரம்ஹணன் எப்பொழுதும்
ஸகலகர்மங்களிலும், அக்னிஹொத்ர பஸ்மத்தினாலாவது,
சிவாக்னி பஸ்மத்தினாலாவது த்ரிபுண்டரம் தரித்தவனாய் ஆக
வேண்டும்.

வாஸிஷ்ட லைங்கத்தில் வஸிஷ்டரைநோக்கி,

மஹாதேவ:— ஒ முனே! ‘பஸ்ம’ என்பது, ஸச்சிதானந்
தத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரம்ஹமே என்று அறியும். அது ஜ்ஞா
னத்தால் வித்வான்களால் அறியத்தகுந்தது. இது முக்யமாகும்.
மற்றது கௌணமான பஸ்ம. அது அக்னியிலுண்டாகியதும்,
அக்ஞானத்தை அகற்றுவதும், ஜ்ஞானத்தை ஸாதிப்பதமாகும்.
ப்ரம்ஹ ஜ்ஞானிகளுள் சிறந்த ஒ ப்ரம்ஹன்! அந்த, கௌண
பஸ்மம், பலவிதமாய் உள்ளது என்றறிவாயாக. அக்னிஹொத்

கொஞ்சலுமே ஓவழி | வீரஜாநகரம் வெவ வயதும் ஹஸு
 கிமாடுதெ || ஓளவாஸநஸுமே துண்டி மூலமூலநா லி
 சொஷதே | ஸரிதழிஸுமே துண்டி யாயதும் வெவ ஸ்ரஷவாரி
 ணாழி || ஸூதிடாணா ஸ்ரோத்ரியாமாரெ வயதாழிஸுமே
 ஓவழி | சுநெஷாஷிவி ஸவெஷா யாயதும் ஓவாநகரெ
 ஓவழி || சுழிரிதாழிவிஷிடுதெனே | ஷ்ரீராமவடுதெனே
 யா | ஜாஸாநெவஸவவிஷிடுதெனே மளனெநெவ து ஹஸு
 நா || உஷ்ருதெயசு ஸுகம் ஓஷம் வாவவாஹஸாவ
 ஹழி | த்ரியாயுதெனே கிஷ்ருண கெயாலீதாழிநாழ
 வா || மளனெந ஹஸுநா யாயதும் த்ரிவாண்டி ஸ்ரஷவாரி
 ணாழி | தெயுயவகெனே கிஷ்ருண ஸதாரெண ததெய
 வய || வஹாஷ்ரெண கிஷ்ருண பூணவெந யுதெந வ |
 யுஷாடு ஹுதெய வெவ ஓஷாஷுதெந வ கிமாடுதெ ||
 த்ரிவாண்டி யாரெயனிதும் மூலமூல வநாஸு || சூத்

சாக்கினியிலுண்டாகியதும், விசஜாகினியிலுண்டாகியதும், ஓள
 பாஸனத்திலுண்டாகியதும், ஸமிதக்கினியிலுண்டாகியதும் என்
 று பலவிதமாம். மூன்று வர்ணத்தாருக்கும், அக்கினிஹோத்சத்தி
 லுண்டாகியதும், விசஜாக்கினியிலுண்டாகியதுமான பஸ்மம்தார்ய
 மாம். க்ருஹஸ்தருக்கு ஓளபாஸனத்திலுண்டாகியது விசேஷ
 மாய், தார்யம். ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு ஸமிதக்கினியிலுண்டாகியது
 தார்யம். சூத்ரருக்கு, ச்ரோத்ரிய க்ருஹத்தில் பாகாக்கினியி
 லுண்டாகியது தார்யம். மற்ற எல்லோருக்கும் காட்டுத்தீயி
 லுண்டாகிய பஸ்மம் தார்யமாம். 'அக்கினிதி' முதலான ஆறு
 ஆதர்வண மந்த்ரங்களால், அல்லது ஏழு ஜாபால மந்த்ரங்களால்,
 கௌணபஸ்மத்தினால் தந்தேஹத்தை உத்தூளன்ம் செய்ய
 வும். இது பாபக்கூடத்தினின்று பயத்தைப் போக்குவதாகும்.
 'த்ரியாயுஷ' மந்த்ரத்தால், அல்லது, 'மேதாவீ' என்பது முத
 லிய மந்த்ரத்தால், ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு கௌணபஸ்மத்தினால்
 த்ரிபுண்டம் தரிக்கத்தகுந்ததாகும். ப்ரணவத்துடன் கூடிய
 'த்யம்பக' மந்த்ரத்தாலும், ப்ரணவத்துடன் கூடிய பஞ்சாஷ்டா
 மந்த்ரத்தாலும், நெற்றி, மார்பு, இரு புஜங்கள் இவைகளில், க்ரு
 ஹஸ்தனும், வானபஸ்தனும், நித்யமும் த்ரிபுண்டத்தைத்

தென ஹெஸ்த பூணவெந ஸரோஹிதம் | த்ரிபுண்ட்ர
பாரபெஹிதம் ஸஹோஸாபுரோஹிதம் | நதொனெந ஸி
வெநெவ ஸாதிபூஸுபுருதிஷணவ்யம் | உஷ்விஷநம்
த்ரிபுண்ட்ரம் நிதம் ஹத்யா ஸரோஹெஸ | சுநெஷாஸி
ஸவெஷா ஸிநா தென ஸாவத || உஷ்விஷநம்
த்ரிபுண்ட்ரம் சுதஷ்வி ஹதிதொ ரோநெ' உதி ||

புஷ்யவாரிணாம் யாரணபுகாரோஹ ஸொயாயநம்—

யஸிஹுள கரீட க்ருகோவதிஷுதெ தஸூததிஷ்ண
ஹோஹாய ததிஷ்ணிதீநாஹிபூஸு ரோநெஷாஹதி தென
ணாஹாய யாரபெசு ரெயாவீதி யொடு தெஜஸீதி ஹதி
ணெ யாஹ ஹதிஷ்ணி ஸவெஷு புஷ்யவதஷ்ணி ஹதி
யதெஸு சூயாஷாஹிதி சுணெ ஹியாஸ ஸுஷ்ணி ஸவ
சூயாஷாஹி' உதி ||

யாரபெசு—

‘புருதயிஷுதயஸவடா: யாரணாநிவிநாநிவி

தரிக்கவேண்டும். ஸன்யாஸாச்சமத்திரிபுப்பவன், ஆத்மமந்தர்
மான ஹம்ஸமந்தரத்தாலும், ப்ரணவத்தாலும், கவனமுள்ளவ
னாய், த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். ‘நம:’ என்பதை முடி
வில் உள்ள சிவ பதத்தால், சுச்சுருஷையில் ப்ரிபுமுள்ள சூத்ரன்,
உத்துளானம் த்ரிபுண்டரம் இவைகளை, நித்யமும் பக்தியுடன்
செய்யவேண்டும். ஓ முனே! மற்ற எல்லோருக்கும் மந்த்ரமில்
லாமல் உத்துளானமும் த்ரிபுண்டரமும் பக்தியுடன் செய்யத்
தகுந்ததாம்.

ப்ரம்ஹசாரிகள் தரிக்கும் விதியைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:— எந்த அக்னியில் கர்மத்தைச் செய்து
உபஸ்தானம் செய்கின்றானோ அதினைநும் மந்த்ரமில்லாமல்
பஸ்மத்தை எடுத்து, அபிமந்தித்து, ஸ்பர்சித்து, ‘மாநஸ்தோ
கே’ என்ற மந்தரத்தால் எடுத்து, ‘மேதாஹி’ என்று நெற்றியி
னும், ‘தேஜஸ்வீ’ என்று வலது புஜத்திலும், ‘வர்ச்சஸ்வீ’ என்று
இடது புஜத்திலும், ‘ப்ரம்ஹவர்ச்சஸ்வீ’ என்று மார்பிலும்,
‘ஆயுஷ்மான்’ என்று கழுத்திலும் தரிக்கவும். ‘பூயாஸம்
ஸவஸ்தி’ என்று எல்லா மந்த்ரங்களிலும் சேர்க்கவேண்டும்.

காருடத்தீ:— ஸகல ச்ருதிகளும் ஸகல ஸ்ம்ருதிகளும்,

வடிவி ஹுதிசாஹாதும் ததலாஹ் யாரயெ விஜ: || உலு
உஹ் த்ரிவஹ் ததலாவி த வலுஜெக | ஸ்ர
தூ விய்யதெ யலாசு ததூய் வதிதொ ஹவெசு' உதி |

வாராஸரெ —

'ஹலுநா வெஜிதெண த்ரிவஹ் வாவகாணத்யு |
யலு வலிஜெக ய்யதெத ஸ்ரஹணம் தலு வஹ்ஜெ ||
ஹலுநா வெஜிதெண த்ரிவஹ் து யாரணு |
ஸ்ரஹணாஹ் வலெ-ஷாஹ் யஜிதெநாஹ்ராவிகாஹ் ||
ஸிவலு வலெஜிதெவாநாஹ் ஸ்ரஹணலுவிதாரணு |
வாவ-தூய் தஹ்ராவிகாஹ் வாரதூய்விதாரணு || ஹலு
நா வெஜிதெண த்ரிவஹ் து யாரணு | ஹலு
வஹ்ஜெவலுதூய் த்ரிவஹ் திதலுஜெ | யெ திதலு
நாஹ்ராவிகாஹ் தூய் திதலுஜெ || வெணவீஹ் யாரயெ

ஸகல புராணங்களும், பஸ்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லு
கின்றன. ஆகையால் ப்ராமஹணன் அதைத் தரிக்கவேண்டும்.
உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்டரத்தையும் மனதாலும் விடக்
கூடாது. ச்ருதியில் விதிக்கப் படுவதால் அவைகளை விடுகின்ற
வன் பதிதனாவான்.

பாராசுத்தில்:— வேதமந்த்ரத்துடன் பஸ்மத்தால் த்ரி
புண்டரமும் உத்தூளனமும் எவனுக்கு ஸித்தித்துள்ளதோ
அவனுக்கே ப்ராமஹம்ண்யம் பூர்ணமாயுள்ளது. வேதமந்த்ரத்
துடன் பஸ்மத்தால் த்ரி புண்டரத்தை தரிப்பது எல்லா ஆச்
மங்களுக்கும் தர்மமென்கின்றனர் ஆஸ்திகர்கள். வேதமந்த்ரங்
களால் செய்யப்படும் பஸ்ம த்ரிபுண்டரமானது, சிவன்,
விஷ்ணு, தேவர்கள், ப்ரம்ஹா, பார்வதி, மஹாலக்ஷ்மி,
ஸாஸ்வதி இவர்களின் த்ருப்திகருக் காரணமாகும். பஸ்மத்தி
னால் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்கங்களையுடையவனையும், த்ரிபுண்டரம்
தரித்த லலாடமுடையவனையும் எந்த மனிதர்கள் நிந்திக்
கின்றனரோ அவர்களை அரசன் ஸந்தேஹமில்லாமல் ஸம்
ஹரிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹணன், வேணுதண்டத்தையும்,
ஸஜலமான கமண்டலுவையும், பவித்ரத்தையும், உபவித்ரத்தையு
ம், த்ரிபுண்டரத்தையும், உத்தூளனத்தையும் தரிக்கவேண்

ஷுஷிம் லொடகம் உ கரிணுமும் | உவித்ருசு உவவித்ருசு
 திருவாண்டொட்டி இடம் உரிஜி || யயா விஸிஷெ ரிநு
 ஷெ ஸ்ராவணெ லஸுவித்ருசு | யஜ்ஞாநாடி துஷா
 நம் ஷுஷிம் லவடெஷிநாடி || தயா ஸ்ராவணெ
 யபெரிஷு திருவாண்டொட்டி ஷுஷிம் | ருஷிஷிஷா
 நம் உவாவி ஷுஷிம் ஷி ஸ்ராவிணாடி || திருவாண்டொட்டி
 ஷி தியடிக் ஷுஷிமெநவாவகாண்டி | ஷுஷிஷிஷி
 ஷிஷாஷா வயு லவெட்டிஷாஷாஷாஷா || கரிஷிஷிஷி
 கதடிக் திருவாண்டொட்டிஷா யாஷாண்டி | விஷெஷிஷி
 ஷிஷாஷாஷா நாத்ருஷாஷாஷா ஷுஷி || ஷிஷாஷிஷிஷிஷி
 வராஷாஷாஷாஷாஷிஷி | ஷிஷிஷிஷிஷிஷி கதடிக் யயா
 லவெட்டிஷாஷாஷாஷாஷி ||

சாநவொவவாநாணெ—

சிறீவாஸ்தியானிணம் ஐஹிகா மந்திரபுத்தவர்மஸ்
நாம் । ஜ்ஞார் புகம்பிதாரூய்யம் முகஜெவ நலம்ஸாயம் ||
சிறீவாஸ்தியானணம் மந்திர தயா தெஹாவகண்ணமு |

டும். உலகில், மனுஷ்யத் தன்மையில் ப்ராம்ஹணன் சிறந்த வனாகினும், யாகார்ஹமான பசுசரீரம் சிறந்ததாகினும், யக்ஞம் தானம் முதலியதின் அனுஷ்டானம் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஸுலபமாகாமல் எவ்விதம் சிலருக்கு, துர்லபமாகின்றதோ அவ்விதம் ச்ரௌத தர்மங்களுள், பஸ்ம த்ரிபுண்டரமும், பஸ்மோத் தூளனமும், சிவலிங்கார்ச்சனமும் சரீரிகளுக்கு, துர்லபமாகியது. பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்டரமும், உத்தூளனமும் மிகவும் துர்லபமென்று அறிந்தே ஸர்வேச்வரன் தான் தரித்தார். அறிவுப்பண்ணால் (முமுகூஷாவால்) த்ரிபுண்டராதிராணம் ஆத்மலாபத்திற்காக அன்யலாபத்திற்கல்லாமல் செய்யத் தகுந்ததாம் முக்தனும் பிறர் ஆசரிப்பதற்காக, ஸர்வேச்வரன் செய்வதுபோல் செய்ய வேண்டியதே.

மானவோபபுராணத்தில் :— சூத ப்ரேதங்கள் முதலியவர்கள், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் பயந்தவராய் நடுக்கு இன்றவராய், சீக்ரமாய் வெளியேறுகின்றனர், ஸம்சயமில்லை. மந்த்ரத்துடன் பஸ்மத்தால் த்ரியுண்ட்ரத்தையும் உத்தூளனத்

பொ நகும்புடாது சிதெண் ஸ லாக்ஷாஸ்வதிதொ ஹவெசு' உதி ||

கருகிபுரானொழி—

'ஸூஷா ஸூஷிஹெநாஹ சூபுஹுஸூ பூஸஜ்
தாழ் | ஸஸஜ் ஸ ஸுடாஹ ஹி தியுஜோஜ்ஜம் ந வதா
ஷ் || தியுஜோவாஹ் பூகாஸநெ ஸுடா ஸவடெஹி
தாழ் | தயாழி சாதவா சிவபுர நகுவடணி சூபுஹு
பூகூ || வெஹுஜாபநெ ஸுடா நாயிகாஸ் யயா
ஹவெசு | சூபுஹுண விநா விபுர நாயிகாஸ் ஸூக
சிவம் || யயா நாயா ஸூவிஹாஜம் ஸூஜம் சிதெ ஸூகா |
தயா ஸிவஹுபுஹுஜம் நயம் ஸூவிவ சிதெ || சிவாதி
வடாஜ்ஜாதிவடா ஸிதஸுஹெ ந ஹவநா | யாஸபெடி
ஹுபுஹுஜம் ஸூபுஹு ந வஸீகூதம்' உதி ||

தையும் எவன் செவதில்லைபோ அவன் ஸாக்ஷாத் பதிதனாய்
ஆவான்.

கூர்மபுராணத்திலும் :— த்ரிபுண்டாம் பாசஸ்தமென்பதை,
பாம்ஹதேவன் ஸ்ருஷ்டியெனும் கபடத்தினால் வெனியிட்டார்.
அவர், நெற்றியைக் குறுக்காக ஸ்ருஷ்டித்தார். ஊர்த்வமாக
வாவது, வர்த்துளமாகவாவது ஸ்ருஷ்டித்தாரில்லை. எல்லா
புராணிகளுக்கும் நெற்றியில் குறுக்காக மூன்று கோடுகள்
காணப்படுகின்றன. அவ்வித மிருந்தும் மூர்க்காரான மனிதர்கள்
த்ரிபுண்டத்தைத் தரிப்பதில்லை. சூதான் வேதாத்யயனத்தில்
எப்படி அதிகாரியாவதில்லைபோ அதுபோல், த்ரிபுண்டாம்
தரிக்காத பாம்ஹணன் ஸ்வகர்மானுஷ்டானத்தில் அதிகாரி
யாவதில்லை. அரசன், தனது அடையாளத்தைத் தரித்தவனைத்
தனது மனிதனென்று எப்படி எண்ணுகின்றானோ அவ்விதம் த்ரி
புண்டாம் தரித்த மனிதனைத் தமது மனிதனாய் எப்பொழுதும்
பாமசிவன் எண்ணுகின்றார். த்வஜன் ஆனாலும், அந்த்யஜன்
ஆனாலும், எவன் வெருத்தனும் சுத்தமுமான பஸ்மத்தினால்
த்ரிபுண்டத்தைத் தரிக்கின்றானோ அவனால் பாமசிவன் வசப்
படுத்தப்படுகின்றார்.

வெவெறு—

‘சூவாண்டும் ஸாரவிபூணா வதகுமம் நயவ
வெவெறுயொம் | சுலகுமும் து ஸாதிபூணா சிநெறுஷா
சிநெறுஷாண்டுகழ்’ உதி ||

வெவெறுவெவெறு—

‘யாயும் ஸல ஸலாழ்விதொகுஜிதம் யவெவெறுகம்
வெவெறுகெ வியபுதும்புதயா மயாபுமவெவெறு வகலுயெ
சிவகெ | வாவெறுசிவவாரலாரம் குதாஸதம் தெவெறுவ
லகெகுதம் ஸாதம் தீயபுமவெறுகொழிவு யாரா துதா
புமவெறுவெறு’ உதி ||

ஸலாஸம்விதாயாழ்—

‘யகு ஸாஜீத ஸலாஜீ சிவெறுவா வவெறுதொழி
வா | தகு ஸாஜீத சிவெறுவ ஸலாஜீதொ வுவுவெறுஜி ||
ஸாஜீதொவெறுவ வவெறுவா சிவெறுவெறுவெறு’ உதி ||

நெங்கத்தில் :— தேவர்களுக்கும், பராமஹணர்களுக்கும்
தரிபுண்டரமும், சுலதரிய வைசயர்களுக்கு வர்த்துள புண்டர
மும், சூதர்களுக்கு அர்த்தசந்தர புண்டரமும், மற்றவர்க்கு
ஸர்த்தவபுண்டரமும் விவெறுதமாகின்றது.

பராமஹணைவர்த்தத்தில் :— அக்னிஹோதரத்திலுண்டாகி
யதும் வைதிகமுமான பஸ்மத்தை வைதிகர்கள் நெற்றி, மார்பு,
சுலஸ், கைகள் இவைகளில் மந்தரபூர்வமாய், திரயக்புண்டரமாய்,
தரிக்கவேண்டும். அவர்களாலேயே நூறு யாகங்கள் விதிப்படி
செய்யப்பட்டன. ஆயிரம் கோடி திர்த்தங்களில் அவர்களால்
ஸ்நானம் செய்யப்பட்டது பூமி முழுவதும் தோஷமற்ற
பராமஹணனிடத்தில் தானம் செய்யப்பட்டது.

சங்கரஸம்விதையில் :— பஸ்மத்தைத் தரித்தவன் மூர்க்க
னையினும், பண்டிதனையினும் எங்கே புஜிக்கின்றானோ அங்கு,
வ்ருஷபத்வஜனாகிய மஹாதேவன் அம்பிகையுடன் புஜிக்கின்
றார். மனிதருக்கு, முத்தி என்னும் பெண்ணை வசப்படுத்து
வதில் பஸ்மமே ஓஷதமாகும்.

ஸுளரஸம்ஹிதாபாடி—

ஹஸுநாஹ ஸவவடாஹ ஶநுதஹ தி யஃ வுரோது | ஸ
வட்வாதகபுகெதாவி ஸ ஸஷுஃ வுமியதெ நரஃ ||
யபா வுரெஷு ஸவெஷு வுரீ வாராணவீ ஸுமா |
தயா ஸுஹம் த்ரிவாண்ட்ரஹ ஸவட்வாண்ட்ரெஷு கப்யு
தெ' உதி ||

ஸோதலீயஸம்ஹிதாபாடி—

புராதஃகாமெ ஹ ஶஜ்யாஹெ ஸாபாஹெ ஹ த்ரிவாண்
டாக்ய | லிதெந ஹஸுநா கபடாசு ஸ ருட்யோ நாசு
ஸம்ஸயஃ' உதி ||

ஸுமூதஸம்ஹிதாபாடி—

மேவாபெ வெவ ஷோஷுதெ தமெயவாராவி வு
ஜிரோது | த்ரிவாண்ட்ரம் பாரபெஹிதம் ஹுக்ஷிஹுக்ஷிவஹபு
ஷு || ஹஸுநோஹிஹநம் வெவ தயா தியடக த்ரிவாண்
டாக்ய | பூரோஷாஷி ஷோக்ஷாயீத நத்யஜெஷிதி ஹி ஸு
திஃ' உத்யாஷி ||

ஸௌரஸம்ஹிதையில் :—பஸ்மத்தால் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்
கங்கையுமுடையவனை எந்த மனிதன் அனுஸரித்துச் செல்லு
கின்றானோ அவன், ஸகல பாபங்களுடன் கூடியவனாயினும் அப்
பொழுதே சுத்தனாகிறான். ஸகல பட்டணங்களுக்குள்ளும்
காசீபுரீ எப்படிச் சிறந்ததோ, அப்படி, சுத்த த்ரிபுண்டரமும்
ஸகல புண்டரங்களுக்குள் சிறந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.

மானவீயஸம்ஹிதையில் :—எவன், காலையிலும், மத்யாஹ்நத்
திலும், மாலையிலும், வெளுத்த பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்டரத்தை,
தரிக்கின்றானோ, அவன் ருத்ராணே. இதில் ஸம்சயமில்லை.

ஸூதஸம்ஹிதையில் :— நற்புத்தியுள்ளவன், நெற்றி, இரு
புஜங்கள், மார்பு இவைகளில், புத்தி முக்தி பலத்தை யளிக்கும்
த்ரிபுண்டரத்தை நித்யமும் தரிக்கவும். பஸ்மத்தினால் உத்தூ
ளனத்தையும், த்ரிபுண்டரத்தையும், மோக்ஷத்தை விரும்பு
தேவான் கவனமின்மையாலும் விடக்கூடாதென்கின்றது வேதம்.

வாஸுஷாய-பூவொயெய்—

விவாதித்யாஸனலியம் பூவக்ஷாதி ஸகாலதம் ।
 ஹஸாதிஹொக்ஷஜம் வாஸு விரஜாதிஸகோஷவ்ய ॥ ஆகரொண
 ஸகோஷாய ஸுமெஷ வாடுகு தியாய தக் । பூக்ஷாஷு ஹ
 ஹுள வாடிளவ விராஜிஷு ஸகாலதம் ॥ மூஹீக்ஷா ஹஸு தக்
 வஹஸுஷுரிஹொஸுமெஷம் கரொ । பூணாயாதிசூயம் க்ரு
 க்ஷாயாதிநித்யாதிசூதம் ॥ ஹெரொவ ஸவதூகிஷுஹெஷு
 சூவாஸகிஷுதக் । ஹொவொஷுஹொகிநித்யூக்ஷா யூ
 க்ஷா விஷுஹொ ஜொயிவ்ய ॥ ஸுமெஷு ஹஸுநா தொய சித்
 நித்யாதிஷிஹொ வுதம் । நிஷுஷு ஸாஸம் யூக்ஷா ஸகோ
 கிஷுஷுஹொஷுஷுஷு । ஹெந ஹாவநயா ஸுஷுஹொஹெந
 ஹிதஹஸுநா । ஹொடவக்ஷுஷுஷுஷு ஸுஹொஹொஹிதிக்ஷு
 தம் ॥ சிஷுஷுஹொகிஷுஷுஹெஷு ஹொஹொஷிஹொஷிதம் । சூ
 வுஹொயாஸனலியதம் சூக்ஷாஹெஷுஷி ஹிதம் । உஷு

புருஷார்த்தப்ரபோதத்திலும்:— விபூதிதாஸனத்தின் விதி
 யைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். ஆக்னிஹொத்ரிக பஸ்
 மத்தையாவது, விசஜாக்னி பஸ்மத்தையாவது ஆகரவோடு
 எடுத்து, அதைச் சுத்தமான பாத்ரத்தில் வைத்து, கைகால்களை
 அலம்பி, கவனமாய் இருமுறை ஆசமனம் செய்து, அந்தப் பஸ்
 மத்தைப் பஞ்சப்ரஹ்மமந்த்ரங்களால் எடுத்துக் கையில்வைத்து,
 மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்து, 'அக்னிரிதி' என்ற ஏழு
 மந்த்ரங்களால் மூன்று முறை அபிமந்த்ரித்து, 'ஓமாப:' என்ற
 மந்த்ரத்தைப் படித்து, ஜலாதிபதியான விஷ்ணுவை த்யா
 னித்து, பஸ்மத்துடன் ஜலத்தைச்சேர்த்து, 'அக்னிரிதி' முத
 லிய மந்த்ரங்களால் குழைத்து, ஸாம்பசிவனை த்யானித்து, தலை
 முதல் கால்வரையில் உத்தூளனம் செய்து, பாவனைபினால்
 ப்ரம்ஹமாயுள்ள அந்த வெண்ணிறமான பஸ்மத்தினால், நெற்றி,
 மார்பு, தோள்கள் இவைகளில் தனது ஆச்ரமத்திற்குசிதமான
 மந்த்ரத்தால், நடுவிரல், பகித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால்
 அனுலோமமாகவும், விலோமமாகவும், மூன்று காலங்களிலும்
 பத்தியுடன், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். உத்தூள
 னம், ஸ்நானமானதால், பிறகு கைகளை அலம்பி இருமுறை

சடுஅ வெவடிநாயகீகிதீயவ்யுதிசுசூவமெ

சுவகாராய னுளதம் விஜம் டயாதி உ | வெவலிலவ்யு
விஜோஸு னுளதம் விஜம் நவெதரக || பூடிஹாவவிசெ
ஷாணா சிவி தவ்யு தவெவஹி' உதி ||

ஹவிஷ்யுதுரானெ—

‘வாவாநாசிவி ஸாஹுஷா டீயீவவ்யு உ ஸாவதம் |
மளதசிவ்யு சுவெஸூராவக னுளதம் விஜம் நவெதரகெ’
உதி ||

சூதித்யுதுரானெ—

‘சுவபூவலெலா சுவெஸூராவக கூவிதவ்யு சிஹா
தூநம் | கணஸாவாஹ்யுமொஸூராவ சுவசெந்யூஸாவ
தம் || டீயீவவ்யு சுவெஸூராவ ஜளதசிவ்யு உ ஸாவதம் |
விபூணாஹ் டாகிணாந்யூநாஹ் வாவெவஹதவெதவ்யு ||
ஸிவெ ஹவ்யு ருஹாஹெ கிணிவ ஹ நவிஷ்யுதெ’ உதி ||

திவ்யுதுரானெ—
‘சுவபூவலெலா சுவெஸூராவக கூவிதவ்யு சிஹா
தூநம் | கணஸாவாஹ்யுமொஸூராவ சுவசெந்யூஸாவ
தம் || டீயீவவ்யு சுவெஸூராவ ஜளதசிவ்யு உ ஸாவதம் |
விபூணாஹ் டாகிணாந்யூநாஹ் வாவெவஹதவெதவ்யு ||
ஸிவெ ஹவ்யு ருஹாஹெ கிணிவ ஹ நவிஷ்யுதெ’ உதி ||

லிங்கத்தையே தரிக்கின்றார். வேதஸித்தரான விஷ்ணுவும்
சுரேளதலிங்கத்தையே தரிக்கின்றார். மற்றதைத் தரிப்பதில்லை.
விஷ்ணுவின் அவதார விசேஷங்களுக்கும் சுரேளதலிங்கமே
தார்யமாயிருக்கிறது.

பவிஷ்யத் புராணத்தில்:— பாபங்கள் அதிகமாகியதாலும்,
ததீசருடைய சாபத்தாலும், கௌதம முனியின் சாபத்தாலும்,
சுரேளதமான புண்டரம் ருசிப்பதில்லை

ஆதீத்ய புராணத்தில்:— கோபமுற்றவரும் மஹாத்மாவு
மான தூர்வாஸமுனியின் சாபத்தாலும், கண்வரின் சாபத்தா
லும், ப்ருகுவின் சாபத்தாலும், உபமன்யுவின் சாபத்தாலும்,
ததீசமுனியின் சாபத்தாலும், கௌதமரின் சாபத்தாலும்,
பாபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட மனதுடைய தென்தேசத்தி
லுள்ள ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, சிவனிடத்திலும், பஸ்மத்திலும்,
ருத்ராஷுத்திலும், கொஞ்சமும் சாகத்தை இல்லை.

இவ்விதம், த்ரிபுண்டரத்திற்கும், உத்தூளனத்திற்கும்
ப்ரமாணங்களான வசனங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் இருக்கின்றன.
கார்த்தம் விரியுமென்ற பயத்தினால் அவை எழுதப்படவில்லை.

நாணெஷ்ட ரொஹநாயகம் ஸாராவிஷ்டம் | த்ரிவாண்டி
பாரணம் ப்ராஹ்ம தாரிஸெஷ்டம் நிஸ்துதெஷ்டம் || தாரிஸா
திவாரணாதி ஷ்டிஷ்ட ரொஹாது பொவிஷ்டம் | த்ரிவாண்டி
பாரணம் க்ருகா தரிஸுஷ்டம் நிஷ்டி || தியக்ஷுண்டி
நகூலீக ஸம்பாஷ்ட ரொணெஷ்டம் | தியக்ஷுண்டி
ஷ்டிஷ்டம் மூலீகம் மூலீகம் மூலீகம் || ஸம்பாஷ்டம்
விபாஷ்டம் மூலீகம் மூலீகம் மூலீகம் | தியக்ஷுண்டி
ரொவிஷ்டம் ஸம்பாஷ்டம் மூலீகம் || ஸம்பாஷ்டம்
கொவிஷ்டம் தியக்ஷுண்டி மூலீகம் | தம் மூலீகம்
ரொவிஷ்டம் ரொவிஷ்டம் மூலீகம் மூலீகம் மூலீகம் |

யடிவி வலிஷ்டம் மூலீகம் தாயாடி—

யது ரொஹம் மூலீகம் தாயாடி—
யது ரொஹம் மூலீகம் தாயாடி—
யது ரொஹம் மூலீகம் தாயாடி—
யது ரொஹம் மூலீகம் தாயாடி—
யது ரொஹம் மூலீகம் தாயாடி—

தரிக்கின்றனவே அவன் பெருமிருளில் முழுக்கிறான். மாணம்
நேர்த்தாலும் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது. திர்யக்
புண்டரத்தால் திர்யக்கதிதான் கிடைக்கும். ஊர்த்வபுண்டரத்
தால் ஊர்த்வமான (மேலான) கதி கிடைக்கும். ஆயுதம் தரித்த
வன், கத்தியைத் தரித்தவன், வில்லைத் தரித்தவன், பணத்தை
அபஹரித்தவன், திர்யக் புண்டரம் தரித்தவன் ப்ராம்ஹணனா
கில் சண்டாளனுக்கு ஸமனாய் ஆவான். நற்குலத்திற்பிறந்த
வனும், அறிந்தவனுமான ப்ராம்ஹணன் திர்யக் புண்டரத்தைத்
தரித்தால், அரசன் அவனைக் கழுதையிலேற்றி. நாட்டினின்றும்
வெளியேற்றவேண்டும்” என்றுள்ளதும்,

வளிஷ்டஸம்ஸிதையீல்:— “ஓ ஸாதுக்களே! சிவார்ச்சன
மும், த்ரிபுண்டரமும் எது சொல்லப்பட்டதோ, அது ப்ராம்
ஹணரல்லாதவரைப் பற்றியது, ஒருகாலும் ப்ராம்ஹணரைப்
பற்றியதல்ல. ப்ராம்ஹணர்கள் த்ரிபுண்டரத்தையும், பட்டிகை
போன்ற புண்டரத்தையும், தரிக்கக்கூடாது. அன்யதேவதா
பத்தியும் ஆபத்தியும் விஹிதமல்ல” என்றிருப்பதும்,

படிவி ஸ்ரவணவாஸாணவவநடி—

‘த்ரிவாண்டம் ஸாதிசூகபூதாஸாதிசூகாணாம் வ லியீ யதெ’ ஐதி, ஸ்வஸாதித்ரித்ரிவாண்டநிஷேபவவநாதி வா ஸாவதாதிதஜூதீக்ஷாபூவிஷ்ஸாஸாணநிநா வராணி || சுதவனவ வாராமெ,

மளதரீ—

‘ஸஸாவ தாநு ஜடாமஸூதீக்ஷாபூதபராஸ்யா | த்ரி வாண்டயாரிணோ நித்யம் ஸஸோஜூஷைதததாராம் || ஸஸி ஷ்ய சூயீஸாஸூரீ யூஜூநபூயாவீநம் | ஸௌஸெ வாவூஹதெ ஸெவவ தயா வாஸாவதெ஽விவ || ஸாம வௌ தீக்ஷிதா யாதுயம் ஸவத ஸ்ராவணாயரீ’ ஐதி ||

வதூவிஸாதிதெ—

‘ஸௌஸூ வாவாவதாநு ஸெஜதாநு ஸௌகாயதிக காவியாநு | லிகூஸூநு ஸிஜாநுஷுஷூ ஸவெஸௌ ஜயிர விஸெச’ ஐதி ||

ப்ரம்ஹாண்டபூராணத்தில்:— ‘சூத்ரரைப்போன்றவருக்கும், சூத்ரருக்கும் த்ரிபுண்டரம் விதிக்கப்படுகிறது’ என்றிருப்பதும், இதுபோலுள்ள த்ரிபுண்டர நிஷேத வசனங்களும், பாசுபதம் முதலிய தந்த்ரங்களில் தீக்ஷையடைந்த ப்ராம்ஹணர்களை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளாகும். ஆகையாற்றான்,

வாராஹபூராணத்தில்:—

கௌதமர் அவர்களைச் சபித்தார்— ஓ ப்ராம்ஹணாதமர்களே! நீங்கள், ஜடை, பஸ்மம், தீக்ஷை, வ்ரதம் இவைகளைத் தரித்தவராய், நித்யமும் த்ரிபுண்டரம் தரிப்பவராய், உத்தூள னம் செய்பவராய், மூன்றுவேதங்களுக்கும் பாஹ்யராய், பொய் யான ஞானத்தைப் ப்ரலாபிப்பவராய், பௌத்தம், ஆர்ஹதம், பாசுபதம், சாம்பவம் இவைகளில் தீக்ஷை பெற்றவராய் ஆகக் கடவீர்.

சதுர்வீம்சதிமதத்தில்:— பெளத்தர், பாசுபதர், ஜைனர், லோகாயதிகர், காபிலர், நிஷித்தகர்மங்களிலிருக்கும் த்விஜர்கள் இவர்களைக்கண்டால் ஸசேல ஸநானம் செய்யவேண்டும்.

உயி-காயாபி—

‘ஜெநாநு வாஸுவதாநு ஸுபுஷ்டா மொகாயதிகநா ஸிகாநு | ஸுபுஷ்டா ஷெவயுகம் வெவ ஸவாஸா ஜகோவி ஸெசு’ உதி ||

நாரதீயபுராணே—

‘ஸெவாநு வாஸுவதாஸெவ வாஹராநாநு ஜ நெஸா | ஸுபுஷ்டா ஸாயாஜ்ஜெவெசு ஸுகுதம் யதொநிநுனி வெஷிகாநு’ உதி ||

களபேழ்வி—

‘காவாலிகாஃ வாஸுவதாஃ வாஷணா பெவ ததி யாஃ | ப்ரஹ்மாவாஹிரஸாஸெ வஜேநீயாஃ ப்ரயததத’ உதி ||

வாலிஷ்மெஜேவி—

‘கெவிசுகாவாலிஹி கெவிசுவாஸுவதம் சேநெ | கெவிஹி ஸஹம் ப்ரஸம்ஸஹி கெவிஷேமஸ்வரம் சேநெ || கெ விஷோகாயதம் ப்ரஹ்ம கெவிசாசே சஹாசேநெ | கெவி

சந்திரிகையிலும்:— ஜெனர், பாசபதர், லோகாயதிகர், நாஸ்திகர், தேவலகன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேலஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

நாரதீயபுராணத்தில்:— ஓ அசனே! சைவர், பாசபதர், பாஞ்சராத்தர்கள் இவர்களைத் தொட்டால் ஸநானம் செய்ய வேண்டும். (புருஷ) ஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும். (ஏனெனில்) அவர்கள் வைதிகர்களை நிந்திப்பதால்.

கௌரமத்திலும்:— காபாலிகர், பாசபதர், பாஷண்டர்கள் இவர்களும், இவர்களைப்போன்ற மற்றவரும், ப்ராம்ஹணத் தன்மையினின்றும் தள்ளப்பட்டவர்கள். அவர்களை அவச்யம் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வாலிஷ்டைங்கத்திலும்:— ஓ முனே! சிலர் காபாலத்தையும், சிலர் பாசபதத்தையும், சிலர் பெளத்தத்தையும், சிலர் திகம்பரமதத்தையும் புகழ்கின்றனர், சிலர் லோகாயதத்தையும், சிலர் வாமத்தையும், சிலர் பைரவத்தையும் விரும்புகின்ற

டெடி ரவழி^ஹவ^ஹனி^ஹ கெவி^ஹயா^ஹகூ^ஹம் த^ஹமெ^ஹவ^ஹய^ஹ || ஸா^ஹம்^ஹவ^ஹம் கெ^ஹவி^ஹ
 டி^ஹவ^ஹனி^ஹ யா^ஹகே^ஹஹ^ஹம் ஹ^ஹவி^ஹ கெ^ஹவ^ஹந^ஹ || சு^ஹத^ஹயா^ஹநி^ஹ யா^ஹநி^ஹ ஸா^ஹவ்^ஹயா^ஹணி^ஹ
 வி^ஹரா^ஹகா^ஹநி^ஹ கீ^ஹஹா^ஹகீ^ஹநெ^ஹ | ஸு^ஹத^ஹஃ ப்^ஹரீ^ஹண^ஹஹ^ஹதி^ஹநெ^ஹந^ஹ வெ^ஹ
 டெ^ஹந^ஹ கீ^ஹநி^ஹஸ^ஹத^ஹகீ^ஹ || தா^ஹநெ^ஹய^ஹ ஸ்^ஹரீ^ஹபா^ஹ யா^ஹகூ^ஹதா^ஹஃ வ^ஹநி^ஹமு^ஹ
 ஹ^ஹயி^ஹஜி^ஹத^ஹய^ஹஃ | சூ^ஹய^ஹர^ஹஹி^ஹ கீ^ஹஹா^ஹகீ^ஹநெ^ஹ யா^ஹகூ^ஹநெ^ஹ ஸ^ஹகீ^ஹ
 வ^ஹஸி^ஹநெ^ஹ ஹ^ஹதி^ஹ ||

விஷ்ணுவாசனம் உடைய

‘யெந கெநாவி யொமெந லிராதிட்டகூழ்தம் கௌ !
 மெயவ மெயவவ மெயெடுய ஞாயஸிதம் கௌ கியா || ய
 ஞாய ஹி வாஷணவூகிமெயெடுய மகூடுத | தஞ
 தஞ கமெயட்டி ராநுமெயா விவகூடுமெண்’ உதி ||

சிஜஸ்டு-பு.கா. தனது, 2 யிகார உன்கா

ஜாதிநிண்டியஸம்முதெஹ—

‘பொழுது ஜகந்நாயகம் ஜாதொ நாசி சிவஜிஜி :
சிவாபெவயு வஞ்சியு-கீ-வெநயவசுஞ்சு || சிவா

னா. சிலர் சாகத்ததையும், சிலர் சாம்பலத்தையும், சிலர்
யாமனத்தையும் விரும்புகின்றனர். ஒழுது ! ஸ்வயம் ப்ரமாண
மாய் உள்ள வேதத்துடன் விரோதிகுதும் சாஸ்த்ரங்கள் வேறு
எவையுண்டோ அவைகளை, ப்ராமஹணர்கள் சரத்தையுடன்
கூடியவராய்ப் பரிசுரஹித்து, யுகாந்தம் ஸமீபத்திருக்கும்போது
மஹாஹுடர்களாய் அனுஷ்டிக்கப்போகிறார்கள்.

விஷ்ணுபுராணத்திலும்:— கலியில், ப்ராம்ஹணன் ஏதாவ தொரு சாஸ்த்ரத்தால் தீக்ஷிதனாவான், ஓ மைத்ரேய? ஏதாவ தொரு க்ரியை(மனதிற்குத் தோன்றியதே)ப்ராயச்சித்தமாகும் கலியில். ஓமைத்ரேய! எந்தெந்தக் காலத்தில் பாஷண்டரின் வருத்தி காணப்படுகிறதோ, அந்தந்தக் காலத்தில் கலியின் வருத்தியைப் புத்திமாண்கள் அனுமானிக்கவேண்டும்.

ப்ரம்ஹபந்துக்களுக்குத் தந்திரத்தில் அதிகாரம் சொல்லப் பட்டுள்ளது.

ஜாதிநீர்ணய ஸங்க்ரஹத்தில்: — ப்ராம்ஹணனிடத்தினிள்
ஆம் கூடத்ரிய வைச்ய கன்யைகளிடத் த்தில் பிறந்தவன் சிவத்த்விஜன்

மஃ வஹித்யம் ஸிவஸௌஹமுகிராநு । தீகாயதீ-
விபாதம் விஜெயதீவிவாஹஸு ॥ ஸ்ராவணம் ஸயவா-
யாந்தம் விபூஜாத்மம் கண்ணகம் । விபவாயாந்தம் மொ-
ஷஸுர டெதன் ஸ்ராவணவிஷ்ணுதன் ॥ தனவ டெவஸு-
வகிராஹமூர் வாவகெயன் வ ரிசுரகம் । ஸ்ராவிவொஷ-
ணம் கண்ணா மொஷகொ ஹிஜுவிக்ரயீ ॥ ஸவனெஷ்ஷய-
ராவெதன் காமீநகூலிவகிஜம்' உதி ॥

யதூ ஸஜவவந்யு—

தீவாழி தீவதெயம் ஹஸு வாவூ ரிஜஸூவாழி । ஸ-
தாநி ஸ்ராவணம் ஸுஷ்ருஷ்டா ஸவாஸா ஜகராவிஸெசு' உதி,
தசு தீவாழிவடிஸஹியாநா துதழிவதிஹஸுவிஷயழி । ஹ-
ஸுராத்ருவரகெதூ வகிவெடாக்ருஹஸுயாரணவியாயக

எனப்படுவான். அவன் மஹாதேவனின் பூஜைக்காக மந்த்ரத்-
துடன் உபநயனம் செய்யத் தகுந்தவன். அவன் நிக்யமும்
சிவாகமத்தைப் படிக்கவேண்டும். சிவநிர்மால்யான்னத்தைப்
புஜிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் வைதிக தர்மத்தை அனுஷ்-
டிப்பதுபோல் தீக்ஷாதர்மவிதானத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும.
பதியுடன் கூடிய ப்ராம்ஹணியினிடத்தில் ஜாஸனா ப்ராம்-
ஹணனால் உண்டாகியவன் குண்டகன் எனப்படுவான். ப்ராம்-
ஹண விதவையினிடம் ப்ராம்ஹணனால் பிறந்தவன் கோளகன்
எனப்படுவான். இவர் இரு வரும் ச்ராதத்திற்கு அர்ஹ-
ஸல்லாதவர். அவரும் தேவபூஜைக்காக மந்த்ரத்தினால் உபநய-
னம் செய்யத்தகுந்தவர். குண்டன் பூத்தோட்டத்தைப்
போஷிப்பவன், கோளகன் பெருங்காயம் விற்பவன். இவரிரு-
வரும் ஸவர்ணருள் அதமர்கள். கன்னியினிடத்திற் பிறந்த
தால் சிவத்தினும் அதமன். ஆனால்,

சங்கரீன் ஷசனம்:— “திபத்தின் சுடரையும், திபத்தின்
எண்ணெயையும், பஸ்மத்தையும், அஸ்தியையும், ரஜஸ்வலையையும்,
ப்ராம்ஹணன் தொட்டால் ஸசேஸஸ்நானம் செய்ய
வேண்டும்” என்று உள்ளதே எனில், அது, திபாக்னி பதம்
ஸமீபத்திலிருப்பதால், திபாக்னியிலிருக்கும் பஸ்மத்தைப்
பற்றியதாகும். அல்லது, எல்லாப் பஸ்மத்தையும் சொல்லுகிற

முதுகிஷ்டத்திஹாஸவாராணவிரோயஸ்யாஸி | தஸ்யா
ஹிஷ்டிஷ்டம் த்ரிபுண்டம் வெஹிஷ்டெயஸ்யாஸிஷ்டிஷ்டி
தஸ்ய ||

சுசுரு விக்ஷாஸம் வ்யாஸம்—

‘ஹிஷ்டிஷ்டம் த்ரிபுண்டம் வாரபெசு ஸவத்
கரிஷ்டம்’ உதி ||

ஸெவெவீ—

‘ஹிஷ்டிஷ்டம் த்ரிபுண்டம் வாரபெசு கரிஷ்டம்
ஸெவீஷ்டி | ஹிஷ்டிஷ்டம் த்ரிபுண்டம் கரிஷ்டம் த்ரிபுண்டம்
தஸ்ய ஹிஷ்டிஷ்டம்’ உதி ||

சுசுருவா—

‘சுசுரு வாரபெசு ஹிஷ்டிஷ்டம் வாரபெசு கரிஷ்டம்
ஸவத் வாரபெசுஷ்டிஷ்டம் ஹிஷ்டிஷ்டம் த்ரிபுண்டம் ||
யஜ்ஜா த்ரிபுண்டம் வாரபெசுஷ்டிஷ்டம் ஹிஷ்டிஷ்டம்’ உதி ||

தெனில், முன்சொல்லியதும், பஸ்மதாஸனத்தை விதிப்பது
மானச்ருதிஸம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களுடன் விரோதம்
நேரிடும். ஆகையால், உத்தூளனமும், த்ரிபுண்டமும் வைதி
கர்களால் தரிக்கத்தகுந்ததேயாகும்.

இதில் விகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:— ஊர்த்வபுண்டத்தையாவது, த்ரிபுண்டத்
தையாவது, ஸகல கர்மங்களிலும் தரிக்கவேண்டும்.

சைவத்திலும்:— ப்ராம்ஹணன், ஊர்த்வபுண்டத்தை
யாவது த்ரிபுண்டத்தையாவது தரித்து, இஷ்டா பூர்த்த
கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் அதன் பலனை
அடைவதில்லை.

மற்றோரிடத்திலும்:— ப்ராம்ஹணன், ஆசமனம் செய்து,
புண்ய ஸ்தலத்திலுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வபுண்டத்தைத்
தரிக்கவும், அல்லது பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்டத்தைத் தரிக்கவும்,
யாகம் செய்தவனாகில், எப்பொழுதும் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்டத்
தையே தரிக்கவும்.

சுரு வுவுவலுநா யாயலீயெ டிஸித்தா—

‘ஊஊட்டவாண்டும் திருவாண்டும் வா யாரபெது யயாகுமடி’ உதி ||

வாரிஜாதெ—

‘சுவலீடுருண யஜிவ தீலாதெந க்யதம் ஹுதடி | யய ஸாதிநுயுமாதெந தடிதயுமமம் ஹவெசு || ஊஊட்டவாண்டும் திருவாண்டும் வா யாரபெது யயாகுமடி’ உதி ||

வாடுடிவி—

‘சுருவடி ஹலுநா யாயடும் திருவாண்டும் மொவிவநு நாசு | ஊஊட்டவாண்டும் யயாவடுவடி தீநுஷ்டாநம் ஸரி வரெசு’ உதி ||

தடுருவ ஸசுமயொருவலிஹிதம்—

‘ஊஊட்டவாண்டும் தீபா வடுவடி தீநுஷ்டாய ஸரிவ ரெசு | சுருஹொருஸசுமயுதிதஹலுநாவி திருவாண்டும் கடி || ஊஊட்டவாண்டும் திருவாண்டும் வாவெதள யாரபெ

இதில் வ்யவஸ்தை மாதவியத்தில்:— காண்பிவிக்கப்பட்டுள்ளது, ‘ஊர்தவபுண்டரத்தையோ, த்ரிபுண்டரத்தையோ, குலாசாரப்படி தரிக்கவும்’ என்று

பாரிஜாதத்தில்:— பவித்ரமில்லாமலும், ஸ்நானம் செய்யாமலும், புண்டரம் தரிக்காமலும் செய்த ஜபம், கர்மம், ஹோமம் இவை மிக ஸ்வஸ்ப்ப பல முள்ளதாய் ஆகும். ஊர்தவபுண்டரத்தையாவது, த்ரிபுண்டரத்தையாவது குலாசாரப்படி தரிக்கவேண்டும்.

பாத்மத்திலும்:— ஆசமனம் செய்து, பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்டரத்தையாவது, கோபீசந்தனத்தால் ஊர்தவபுண்டரத்தையாவது முன்னோரின் ஆசாரப்படி தரிக்கவேண்டும்.

பாரிஜாதத்திலேயே:— ஸமுச்சயமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முதலில் ம்ருத்திகையினால் ஊர்தவபுண்டரத்தைத் தரித்து, அக்னி ஹோதாதத்திலுண்டாகிய பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்டரத்தையும் தரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் ஊர்தவபுண்டரம், த்ரிபுண்டரம் இரண்டையும் தரிக்கவேண்டும்.

வினா: தயாராகும் வரி.துஜி ராளாவம் நரகம் வுஜெஸ்,
ஹதி.

யதா வவநிழ—

‘மொவீவநநஸம்யுக்ஷம் ஹிதூ தியுக்ஷ் த்ரிவம்
புக்ஷ | ஷஷிவஷ-ஸஹஸாணி நாகம் தம் புவஸ
யெசு’ இதி, தசு த்ரிவம்பொவரி ஹஸ்த-வம்புயார
ணநிஷெயவாழ் | ஹஸ்த-வம்பு த்ரிவம்பு ஸூரசு
த்ரிவம்பு நொஸ்த-வம்புக்ஷ்’ இதி ஸுரணாசு ||
தயாவு.

புஷ்பகௌரவதேய வ்யாசமிரிசிஹாரதேய) —

[illegible]

அவைகளுள் ஒன்றை விட்டால் ரௌசுவமேனும் நாகத்தை
அடைவான்.

ஆனால்—“கோபிசந்தனத்துடன் கூடிய பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ரமானது, தரிப்பவனை அறுபதினாயிரம் வர்ஷம் நாகத்தை அடைவிக்கும்” என்ற வசனம் உள்ளதே எனில், அது, த்ரிபுண்டரத்தின்மேல் ஊர்தவபுண்டரதாரணத்தை நிகேஷிப்பதில் தாற்பர்யமுடையது. “ஊர்தவ புண்டரத்தின்மேல் த்ரிபுண்டரம் தரிக்கலாம், த்ரிபுண்டரத்தின்மேல் ஊர்தவ புண்டரத்தைத் தரிக்கக் கூடாது” என்று ஸம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதமே,

பரம்ஹுகைவர்த்தத்தில்:— வருத்தகரி மாஹாத்ம்யத்தில் 'திரயகபஸ்ம+கேவலம்' என்று. இதன் பொருள்—“பஸ்மத் தைக் குறுக்காகவே தரிக்கவும். க்ராஹ்யமாய்ச் சொல்லப் பட்ட கோபீசந்தனம் முதலிய ம்ருத்திகையை ஊர்த்வமாகவே தரிக்கவும். இவைகளை மாற்றுவது, பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வ

தூஸம் மலநா ஊங்கு-பாண்டி கரணம், சீரகாதிபுக்
பாண்டி கரணம், விபூலிம்ஸம் = ஸ்ராவணம் மானிகரம் ।
சந்யாசரணகூதா = மொவீசநநாடி சீராரணகூதா, தத
உவரி மலநாவி யாயபு । மலநா யாரயதா ததவரி
சந்யுக் = மொவீசநநாடி, நயாயபு । சீராமாராயந
பதிதஸ்யுக் । ஊவம் ஊகிகீகெவம் = சந்யாராயபு
சீசு உநநகூலு-சீகூலு-நிரிகாடிகம் மலநாவரி நயா
யபதிதபு ॥

ஸூத்ரஞ்ஞொ—

வெவிகெடுத்தோரணிதம் உந்நாமராகுஜோடி |
தியக்சுபுண்டாத்தநா யாயகம் கானிலளவோமிநாவி
னி: || புண்டாபுத்தநாநெடு ரிதி மலு நலனு
ஜெசி | உடுறுத மலுலனாமி நுதிவகெசுமலுவிநா ||
உந்நாடிவரி புரஜெசு யாரயெடிஸு வெவிகடி | ஐளகி
கம் உந்நாடின்து மலுலாவரி நயாரயெசி' ஐதி || புர
தகாரு ஜெருயகூசா சிஜாருஹு உந்நெயகூதா |

புண்டரமும், மருத்திகையினால் குறுக்கான புண்டரமும், தரிப்பது, ப்ராம்ஹண்யத்திற்கு ஹானியைச் செய்யும் கோபீசந்தனம் முதலிய ம்ருத்தைத் தரிப்பவன், அதன்மேல் பஸ்மத்தையும் தரிக்கவும். பஸ்மத்தைத் தரிப்பவன், பஸ்மத்தின் மேல் கோபீசந்தனம் முதலியதைத் தரிக்கக்கூடாது. அறியாமையால் தரித்தவன் பதிதனாவான். இவ்விதம் அலங்காரத்திற்காகத் தரிக்கப்படும் ம்ருத்திகை, சந்தனம், குங்குமம், கஸ்தூரீ முதலியனும் பஸ்மத்தின்மேல் தரிக்கத்தக்கதல்ல" என்பதாம்.

மற்றொரு ஸம்நூதியில்:— காந்தி ஸௌக்யம் இவைகளை விரும்பிய வைதிகர்களால் மந்த்ரமில்லாமல், சந்தனம், அகரு, குங்குமம் இவை திரயக் புண்டாருபமாய் தரிக்கப்படலாம், சந்தனம் முதலியவையால் புண்டாம் தரிக்கப்பட்டதென்று, பஸ்மத்தை விடக்கூடாது. பஸ்மத்தை கிட்டவன், வேத சகர்த்தி லுண்டாகிய அக்னியால் தஹிக்கப்படுவான். அழிந்தவன், சந்தனத்தினமேல் வைதிகமான பஸ்மத்தைத் தரிக்கலாம்.

ஸாயகெஹாலிரஹிதா ஸுத்திரகெஹாலிநாஸிநீ' உதி
வ்ரணாக் ஹஸோவரி ஹஸ்திந்ரிதம் உந்நம் யாயதிதூ
ஹஃ ||

தயாவு ஸுகிரதெ—

ஸ்ராவணாநாம் நவபாணாஹ மவ்ஸித்ருஹ வநந்நடி !
 நெத்யுழவபிராணந்து ச்ரீவாஹஸ்பாவரி வெஷ்யதெ'
 ஐதி ||

வனவன, ஊஹ்-வூ-ஹ் த்ரீ-வூ-ஹ் வா யாரபெ
தூ யயாகுமூ | உஹயம் வா யயாகுமாரம் யாரபெ வெஹி
கொ லிஜி || தநநிஷஸு ததநஸிஜெவெதி நிண-பயம் ||

* ஸ்ராவண உபநிஷத்-வாயுப்பிரபஞ்சினம் உபநிஷத்—

ஐவெ ஹொரெ தயா ஞானெ ஸ்ராவெ வித்யுகி-

* வனதர்பாடி யமொலித்தி கு ஸ்ரீஹரித்ருநொழுகு
கெஷொலிசு வுஸ்கெஷொ நடுயுதெ ||

லெளகிகமான சந்தனம் முதலியதை பஸ்மத்தினமேல் தரிக்
கக்கூடாது. ப்ராத:காலத்தில் ஜலத்துடன் கூடியதும், மத்யா
ஹ்நதத்தில் சந்தனத்துடன் கூடியதும், ஸாயங்காலத்தில் ஜல
மில்லாததுமான விபூதி, பாபத்தை யழிக்கத்தக்கதாகும் என்று
ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், பஸ்மத்தினமேல், பஸ்மத்துடன் சேர்ந்த
சந்தனம் தரிக் கத் தசூந்தது என்கின்றனர். அவ்விதமே,

ஸ்ரீமந்ருத்ரீர்தனத்தில்:— 'ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், சூத்தரியர்களுக்கும் பஸ்மத்துடன்கூடிய சந்தனம், இரண்டு கண்களின் அளவுள்ளதாய் த்ரிபுண்டரத்தின்மேல் தரிக்கப்படவேண்டுமெனப்படுகிறது' என்றுள்ளது.

இவ்விதமிருப்பதால், வைதிகனை பராமஹுணன், ஊர்தவ புண்டரத்தையாவது, தீர்புண்டரத்தையாவது, குலாசாசப்படி தரிக்கவும். அல்லது, இரண்டு புண்டரங்களையும் குலாசாசப்படி தரிக்கவும். தந்தாநிஷ்டேனாவெனில் தன் தந்தரத்தில் விதிக்கப்பட்டதையே தரிக்கவேண்டும் என்பது நிர்ணயம்.

சுராதத்தில் ஊர்தவபுண்டரத்தின் தாரணம் சொல்லப்
பட்டுள்ளது.

ஹேமாத்தரியில் :— ஜபம், ஹோமம், தானம், அத்யயனம்,

சஎ௦. வெவடிநாயகீக்ஷிதீயஸ்யுதிசுதூமமெ

ணி | தசஸவடம் நஸ்யுதி க்ஷிபு சிவிஜடவாஂட்ரம் விநா
க்யுதஸு' உதி ||

வதடூஹநிஷெயஃ ஸ்யடதெ ததெதெவ—

‘வாசீஹஸ்தெதா உவடாஂஸு ரஜவஹீம் தயா மயெஹை |
வயாடெ தியகம் டுஜ்ஜா நிராஸாஃ விதரொமதாஃ’ உதி ||

ஸம்முஹை—

‘வஜடயெதீயகம் வாயெ ஸ்ராஸகசீடணி ஸவடரா | தி
யடதூவயுதிஜடவாஂட்ரம் வச யாநயெவாஸகசீடணி’
உதி ||

வாநாணை—

‘யாமொ டாநம் ஜெவா ஹொசீ ஸ்ராஸ்யாயஃ விதது
தவடஸ்யு | ஹஸீஹவதி தசஸவட சிவிஜடவாஂட்ரம் விநா
க்யுதஸு’ உதி ||

ஹம்ஜிகாயாட—

‘ஸ்ரளதஸூதட்கி, யாஸவடா ஹுதிஜடவாஂட்ர சிகு

பித்ருகார்யம் இவைகளை ஊர்த்வபுண்டரமில்லாமல் செய்தால்
அது முழுவதும் வீணாகிறது.

வர்த்துளபுண்டர நிஷேதம் சொல்லப்படுகிறது,

ஹேமாத்ரியிலேயே:— இடது கையில் தர்ப்பங்களையும்,
வீட்டில் கோலத்தையும், நெற்றியில் திலகத்தையும் பார்த்தால்,
பித்ருக்கள் ஆசையற்றுச் செல்கின்றனர்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ச்ராத்நகார்யத்தில் நெற்றியில் திலகத்
தை எப்பொழுதும் வர்ஜிக்கவேண்டும். ச்ராத்நகார்யத்தில்
த்ரிபுண்டரத்தையாவது, ஊர்த்வபுண்டரத்தையாவது தரிக்க
வேண்டும்.

புராணத்தில்:—ஊர்த்வபுண்டரமில்லாமல் செய்த யாகம்,
தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், பித்ரு தர்ப்பணம் இவை
முழுவதும் சாம்பலாய் ஆகிறது.

சந்த்ரிகையில்:— ஓ ப்ரம்ஹன்! ஊர்த்வபுண்டரம் தரிக்க
காதவன் செய்யும் ச்ரோத ஸ்மார்த்த க்ரியைகளெல்லாம் பல

வந்தது. ஜாயனெ விலமொழைவது வாயிதாழ் மவணிதா: ||
 ஸாஸ்காகொரு ஜெவெ ஹொடு ஸாஸ்காகொரு விதகுதவ-
 ணெ. | ஸாஸ்காகொரு விசெவெண கத-டா மொகூா மந்தகு
 ஜெக' மதி ||

வழி-தொடர்--

‘வெளவெருதெ நிதிகழைணி நடிநாடி விரெஜெயெ 1
கூகா நூலை நேடி மூல நெய்யுடையுடும் து யாந
யெசு’ ஐதி ||

வாஜை—

ஹ்ருக்-வாண்டி விஹீநம் து யஸூரஜி ஜொஜயெஜி
ஜி | சுஸூனி விதாஸஸ்ய விணுமீதம் நாகு ஸம்ஸயம் ||
ஹ்ருக்-வாண்டி விஹீநஸூ யஸூரஜி காரூதே ஜிஜி | ஸ
வம் ததிராக்ஷெவநீதம் நாகுஸ ஸ மஸ்தி' ஹதி ||

னற்றதாய் ஆகினறன, பாதிக்கப்பட்டகாயுமாகினறன. ஸந்த்யா காலத்திலும், ஐபத்திலும், ஹோமத்திலும், அத்யயனத்திலும், பித்ரு தர்ப்பணத்திலும் புண்டரத்தைத் தரிககவேண்டும். ச்ரா த்தகாலததில் கர்த்தாவும், பேக்தாவும் அவச்யம் தரிகக வேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:-மதுநாளில் நதி முதலியதில் நிர்மலமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, நித்யகர்மங்களைச் செய்து, ச்ராத்தம் செய்வதற்கு, ம்ருத்திகையால் வெண்ணிறமான ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

பாத்தமத்தில் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வபுண்டரம்
தரிக்காத ப்ராம்ஹணனைச் ச்ராதத்தத்தில் புஜிப்பிக்கின்றானோ,
அவனது பித்ருக்கள் மலமூத்ரங்களைப் புஜிக்கின்றனர். இதில்
ஸம்சயமில்லை. எந்த ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வபுண்டரத்தைத்
தரிக்காமல் ச்ராதத்ததைச் செய்கின்றானோ அவனது ச்ராதத்தம்,
முழுவதும் ராக்ஷஸர்களால் அபஹரிக்கப்பட்டதாகும். கர்த்,
தாவும் நரகத்தை அடைவான்.

திரீவாண்டியாணகோஹ மொகாகுதி:—

‘திரீவாண்டியுயிபூவர: பொருடாக்கயாஸூனி: |
வ வடித்திவாவதஸூனெ வநிஜெர் விடுவெஸூனெ
ரவி | ஸூனெ யஜெஜெவெ ஹொகெ வெவெஸூனெவெ ஸூரா
யுடுநெ | யுததிரீவாண்டி: வநிதாத்தா யுத்யூம் ஜயதி
கோநவ: || திரீவாண்டி யடிபுயகா து காயடாடிக்கடி
தடியா’ உதி ||

திரீவாண்டிநெடியொ ஹொகோடூள ஸூயுடுநெ—

‘திரீவாண்டி தயா டுஷ்டா ஸூனெ கோரா தடுயெ
வ வ | நிராஸா: விதரொயாணி டுஷ்டா வ வுஷ்டைவிதி’
உதி ||

வலிஷ:—

‘காண்டியாடு ஹவிடூயூம் கணெ வெவெ து
கோலிகாடி | மொடு திவகம் டுஷ்டா நிராஸா: விதரொ

தரிபுண்டரதாரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸோகாகுதி:— எந்த ப்ராம்ஹணன் த்ரிபுண்டாம், ருத்ரா
கூதம் இவைகளைத் தரித்தவனாயுள்ளவனே அவன் ச்ராதத்தத்தில்
பங்கிதியைச் சுத்தம் செய்பவனாயும், ப்ராம்ஹணர்களாலும்,
தேவர்களாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாயும் ஆகிறான். ச்ராதத்ம்,
யாகம், ஜபம், ஹோமம், வைச்வதேவம், தேவபூஜை இவை
களில் த்ரிபுண்டரம் தரித்த மனிதன் சத்தாத்மாவாய் ம்ருத்யு
வை ஜயிக்கின்றான். த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்காமல் எந்தக்
கர்மத்தையாவது செய்வானாகில் அக் கர்மம் வீணாகும்.

குறுக்கான புண்டரத்தின் நிகேதம் சொல்லப்படுகிறது,

ஹேமாத்ரியீல்:— குறுக்கான புண்டரத்தையும். கழுத்தில்
மாலையையும், வ்ருஷ்ணீபதியையும் கண்டால், பித்ருக்கள் ஆசை
யற்றவராய் திரும்பிச் செல்லுகிறார்கள்.

வெலிஷ்டர்:— வெண்கலப் பாத்ரத்தில் ஹவிஸ்ஸான
வஸ்துவையும், கழுத்தில் மாலிகையையும், நெற்றியில் கிலகத்
தையும் கண்டால், பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய்ச் செல்கின்ற
னர். திலகம் என்பதற்கு வர்த்துளமான திலகம் என்று பொ

ஸ்ராக்ஸுபுந ஸவாவீஸ்யா ஐஸ்ராவம்'நாகவ்யஜெக் ||
விபூஸிதீநயிகா து த்ரிவூம்ப்ரம் பஸூ யாரபெக் | ஸ
கதடா நாகெ வொரெ வித்யுவிஸூஹஜீதி || த்ரிவூம்
ப்ரம் வெவ ஸவெடஷா தீநிஹொத்ரஸரோ வியி: | ஸ்ராக்
காடு து ஸம்பூவெக் கதடா ஹொக்ரா உ தத்யஜெக்'
உதி |

சுத்ரு வியிபூதிஷெயாஹ்யாம் யயாகுமாவாரம் வ்யவ
ஸ்யிதொ விகஸ்யொ ஐஷுவ்ய: ||

கெவிதூ— 'ஸ்ராகெ த்ரிவூம்ப்ரொஹ்மவூம்ப்ரொயொ
விபூயிஸெஸுவெவெஷுவதநூவயம்விவிஷயம், தஹிஷெயொ
வெவடிகவிஷயம்' உத்யாஹம்: ||

சுநெதூ—

நிஷெய: ஷெதஸ்ராக்விஷய: | 'த்ரிவூம்ப்ரயாரி
ணம் ஐஷுவ்யொ ஷெதா ஹுதவூரஸூராம் | லீதாம் பூகவீ
தாஸ்யீவ்யம் மஹேஷுவ நஸம்ஸயம்: || யெ வொரொ ராக்ஷ

ரெஸவமெனும் நாகத்தை அடைவான் ப்ராம்ஹணர்களை
வரித்து, எவன் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, அந்தக்
கர்த்தா பயங்கரமான நாகத்தில் பித்ருக்களுடன் முழுகுகிறான்.
த்ரிபுண்டரம் எல்லோருக்கும் அகனிஹொத்ரத்திற்குச் சம
மாய் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் ச்ராக்தகாலம் வந்தால்,
கர்த்தாவும், போகதாவும் அதை விடவேண்டும்

இங்கு விதியும், ப்ராதீஷெதமுமிருப்பதால், அவரவர் குலா
சாரப்படி வ்யவஸ்தித விகல்பம என்று அறியவும்.

சிலரோவெனில், ச்ராக்தத்தில் த்ரிபுண்டரம், ஊர்த்வ
புண்டரம் இவைகளின் விதி, சைவ, வைஷ்ணவ தந்த்ரங்களை
ஆச்யித்தவரைப் பற்றியது அவைகளின் நிஷெதம் வைதிகர்
களைப் பற்றியது, என்கின்றனர்.

மற்றவரோவெனில், நிஷெதம் ப்ரேக் ச்ராக்தத்தைப்
பற்றியது. (ஏனெனில்) "த்ரிபுண்டரம் தரித்தவனைக்கண்டால்
ப்ரேதங்கள், பூதங்கள் முதலியவைகள் பயந்து ஒடுகின்றன,
ஸம்சயமில்லை. கோசரான ராக்ஷஸரும், ப்ரேதர்களும், அற்ப

லாஃ ப்ரெதாஃ யெயாநெ நு கூடிஜனவஃ | த்ரிவாஃப்யா
ரிணம் டிவ்ஜா வயாபநெ நஸம்ஸயஃ' உத்யாதிவாராண
வயநெநித்ராஹம்ஃ |

‘நிராஸாஃவிதரோமதாஃ’ உதி து வயநம், வித்ய
கூம் ப்ராவுஸ்யாவ்ஷவதி டிபய-ஃஹம் ப்ரெதஹாவநா
2 நிவ்ஜெத், ஸவிணநாநநாஹாவிநி ரோலிக்ரோபெ வம்
ஃ நயாய-ஃதிதெயவ்வாடி | ஸவிணீகரணாடிஹ்
ப்ரெதகூஸ்யாநிவ்ஜிதஃ | தாவஹ் நயாய-ஃ ஸ்யா டி
வடிவோ நவய-ஃதெ’ உதி ஸ்ரணாதித்ராஹம்ஃ | ஸிஷா
யாராநஸாரெண யயோவித தித்ரு ம்ராஹ்ய |]

நநு? டெவதொதஷ-ஃநிகஷ-ஃபு தி வா டி கா நி
வாஃப்யாஹ் நிநா வராணிவ வயநாநி வரஹ்ரவிரு
காநி வஹ்மிநி உதிஹாஸவாராணெஷு டிஸ்யுநெ |
ஃதஃ வரஹ்ரவிருகாடி-ஃயாயககூகாஃ உதிஹாஸவா
ராணாநி சுப்ரோணாநீதி யெசு, ஹவெடியம் டெவாஷா ஹெ

ஜந்துககரும, தரிபுண்ட்ரம் தரிதவணைககண்டால் ஓடுகின்றா
கள், ஸம்சயமில்லை”, என்பதுமுதலான புராண வசனங்களால்
என்கின்றனர்.

‘நிராசா: பிதரோகதா:’ என்கிற வசனமோவெனில்,
பித்ருத்வத்தை அடைந்தவனுக்கும், வர்ஷம் முடியும்
வரையில் ப்ரேதபாவனை நிவ்ருத்திக்காததால், ஸபிண்டகரணத்
திற்குப் பிறகு ஸம்பவிக்கும் மாஸிக ச்ராதத்தத்தில் புண்ட்ரம்
தரிக்கத் தகாதது என்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதாகும். (ஏனெ
னில்) ‘ஸபிண்டகரணத்திற்குப்பிறகு ப்ரேதத்தன்மை நிவ்ருத்
திக்காததால், வர்ஷம் பூர்ணமாகும் வரையில் விபூதி தரிக்கத்
தகாதது’ என்று ஸ்மருதி இருப்பதால் என்கின்றனர். சிஷ்டா
சாரத்தை அனுஸரித்து உசிதமானதை இங்கு க்ரஹிக்கவும்.]

ஓய்! ‘தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷத்தையும் அபகர்ஷத்தையும்
சொல்லுகின்றனவும், புண்ட்ரங்களின் ஸ்துதியிலும்
நிந்தையிலும் தாத்பர்யமுள்ளவைகளும், பாஸ்பரம் விரோத
முள்ள வெகு வசனங்கள் இதிலாஸ புராணங்களில் காணப்படு
கின்றன. ஆகையால், பாஸ்பரம் விரோதமுள்ள விஷயங்களைச்
சொல்லுகின்றதானதால், இதிலாஸபுராணங்கள் ப்ரமாரணம்

உவாடிநாம் செவ்வாநாம் வெவ்வாநாம்பு ஸிவாடிநொ
விஷ்டம், விஷ்டாரத்யுஸிவஜத்யுமஹதாடி | சுமேவாடி
நாந்தம் ஸிவாநிநாம் நாடம் ஷோஷம், ஸ்ராவஸ்யை
கவாஸ்யுமஹிசு | தயாஹி—

வணகவெவ்வொ ஜிமத்யுஷ்டாஹிகரணாய சாயபா
வ்யவ்விஷ்டாரத்யுஸிவஜத்யுமஹதாடி | சுமேவாடி
நாந்தம் ஸிவாநிநாம் நாடம் ஷோஷம், ஸ்ராவஸ்யை
கவாஸ்யுமஹிசு | தயாஹி—

களல்ல' எனில், இது தோஷமாகலாம், பேதத்தைச் சொல்லு
கின்றவரும், சிவனினின்றும் வேறு விஷ்ணு, விஷ்ணுவினின்றும்
வேறு சிவன் என்று அறியும் சைவருக்கும் வைஷ்ணவ
ருக்கும். அபேதத்தைச் சொல்லுகின்ற ஸித்தாந்திகளுக்
கோவெனில், இது தோஷமாகாது, ஈசுவரன் ஒருவன் என்று
ஒப்புதலால். அவ்விதமே

ஈசுவரன் ஒருவனே, உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முதலியதைச்
செய்வதற்காக, மாயையால் ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரன்,
இந்த்ரன் முதலிய மூர்த்திகளை ஸ்னிகரித்து, அந்தந்த
மூர்த்தியில் பக்தியுடையவரை, அந்தந்த ரூபத்துடன்
அனுக்ரஹிப்பவராய் இருக்கின்றார். பதினெட்டுப் புராணங்களை
இயற்றிய வ்யாஸரும், அந்தந்த மூர்த்தியில் பக்தியுடைய
வருக்கு அததில் பக்தியை அதிகப்படுத்துவதற்காக அந்தந்த
ரூபத்தை ஸ்துதிக்கின்றார், 'இவனே ஸர்வக்ருன், ஸர்வேச்
வான், ஸர்வாத்மா, மற்றவரல்ல, ஆகையால் இவனொருவனே
ஸேவிககத்தகுந்தவன்' என்று. அந்த நிந்தை, அவர்களை
நிந்திப்பதில் தாத்தப்ரயமுள்ளதல்ல. ஆனால், ப்ரக்ருதமான
மூர்த்தியை ஸ்துதிப்பதில் தாத்தப்ரயமுள்ளது. எவ்விதம், அனு
திதஹோமத்தின் நிந்தை, உதிதஹோமத்தை ஸ்துதிப்பதில்
தாத்தப்ரயமுள்ளதோ அவ்விதம். 'நிந்தாவசனமானது நிந்தயர்
களை நிந்திப்பதற்கல்ல, ஆனால், புகழ்வேண்டியவரைப் புகழ்
வதற்கு, என்ற ந்யாயத்தால். இவ்விதமில்லாவிடில், ப்ரக்ருத
மாய் ஸ்துதிக்கவேண்டிய விக்ரஹத்தை வேறுவசனம் நிந்தித்

லாது நிநா தெஷாநநிநாவரா ஸவதி | கிணு புகு
தவிமு ஹஸு கிவரா | யயா சுநுதிதஹோநிநா உதித
ஹோநிஸு கிவரா | , நஹிநிநா நிநாநிநிதா ஸவி
து ஸுதாநுஸுதாது' உதிந்யாயாசு | சுந்யா புகுத
விமு ஹஸு ஸுதாஸு வயநானரெண நிநிதகெந தெந
வயநானரெணாஸு விரொயாசு | தஸாபுவிவானநிந
யா வனகெகம் ருவிவ ஸுவநு தஸாரா ஸுரவிவகெக
கெவ ஸவெ-ஸுரம் டிஸ-யதி | தஸுய ஸுரவிவகெஸு
காசு ஸவெ-ஸுர ஸிதிஹாஸவாநாணாநாம் தகெசு
வய-ஸவாநாசு வனகாஸ-கெநாவிரொயாசு வுநாணா
நா கெசுதவரகெவ வெஷாநாநுலாஸிகெநய தநு
காசு பூரோணு | ஹெஷாஸிவகெசு து வரஸுரவிரு
ஸாஸு-ஸியாநாசு வளரு-ஷெயகெந கெவிபூரோணா
வெகாஸாம் தகிநிவிவணா டிபூரோணு | தஸாபெக
கெஸு-கெஸுரஸு ஸவ-கெவஸிவகாசு கெவதானநிநா
வஜி-கெத ரெவ ஂரஸுர சூராஸு: ஸிவொ விஸுரநெநா

திருப்பதால், அந்த வசனத்தால், ப்ருக்ருதவசனத்திற்கு
விரோதமாகுமாதலால். ஆகையால், வேறு ரூபத்தை நிந்திப்ப
தால் ஒவ்வொரு ரூபத்தை ஸ்துதிப்பவராய், அந்த வழியாய்
தேவதையின் ஸ்வரூபம் ஒரே ஈசுவரன் எனத்தெரிவிக்கின்றார்.
அந்தஸ்வரூபம் ஒன்றே ஆனதால் இதிறாஸபுராணங்கள்
எல்லாவற்றுக்கும் அதிலேயே முடிவானதால், ஒரே அர்த்த
முடையவைகளாவதால் விரோதமில்லாததால் புராணங்களுக்கு
அத்வைதவிஷயத்வமிருப்பதாலும், வேதாந்தங்களை அனுஸரிப்ப
தாலும் அவைகளை மூலமாயுடையவையானதால் ப்ராமான்யம்
ஸித்திக்கின்றது. பேதமசொல்பவரின் பகூத்தில், பாஸ்பரம்
விரோதமுள்ள விஷயங்களைச் சொல்வதால் பெளருஷேயங்
களென்றாக, மூலப்ராமானத்தை அபேகூதிக்கும்போது அதை
நிரூபிக்கமுடியாததால் அப்ராமான்யம் வருகின்றது. ஆகையால்
ஒரே ஈசுவரன் ஸர்வதேவஸ்வரூபனாயிருப்பதால், வேறு தேவர்
களை நிந்திக்காதவர்களாய் ஈசுவரனை ஆரதிக்கவேண்டும்,
சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ, மற்றத்தேவனையோ. அந்தந்தத்

வா ஷெவஃ | வுஂஶ்ரீவி ததஷ்டேவதாஸீ திகரம் வுஂஶ்ரா
ஞரநிநாஹி-தெரெவ யாயபு ||

தயாஅ வாஷ்ட களரெ-அ விஷ்ணுஸஜ்ஜநாஹிவநாநி—

‘ஷீக்ஷஸஜ்ஜநகெஷீ ஷீக்ஷீ ஸஜ்ஜநபிரயஃ | தாலுஹ
நரகம் யாதொ யாஹவாஹிதஸம்ஸூக்ய || வராசி வரத
நம் யானி நாராயணவராயணாஃ | ந தெ தத்ரு மஸிஷ்யநி
யெ ஶிஷ்ணி ஷீக்ஷஸஜ்ஜந || சுயம் நாராயணொயொஶ்ரீஸ
ரொநாத்ரு ஸம்ஸயஃ | நானாம் யெ ப்ரவஸ்யானி தெஷாம்
ஷெய ஶிஷ் வரபு || ஷீக்ஷேவ வரபி ஷீக்ஷி-த நாராயண
ஸஜ்ஜநஹயா | ஸவ-அஹிதாத்ருஹிதஸூ ஸானா ஶாக்ஷர
ஸம்ஸீதா || யெ ஶ்வந்யா ப்ரவஸ்யானி ஹொகெ ஹேஷ்ய
ஸொஜ்ஜநாஃ | ந தெ ஶாம் ஸம்ஸூவஸ்யானி ஜாயதெ அ வு
நம்-வா-நம் || யெஸுவி-விஷ்ணுஷீக்ஷம் வாஷீஷெவம் ஷீக்ஷஸ

தேவதைகரு பரீதியைச்செய்யும் புண்டரத்தையும், மற்ற
புண்டரங்களை நிந்திக்காதவராய்த் தரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

பாத்தமத்திலும், கௌம்த்திலும்:—விஷ்ணு சங்கரர் முதலிய
வரின் வசனங்கள்—சிவனை தவேஷிப்பவனாய் என்னிடம் பக்தி
யுள்ளவன் எவனோ, என்னை தவேஷிப்பவனாய் சிவனிடத்தில்
பகதியுள்ளவன் எவனோ, அவ்விருவரும், ப்ரளயகாலம்வரையில்
நரகத்தை அடைகின்றனர் நாராயணனைச் சரணமடைந்தவர்
மிகச்சிறந்த பதத்தை அடைகின்றனர். ஆனால், அவர்களுள் எவர்
ஈச்வரனை தவேஷிக்கின்றனரோ அவர்கள் அந்தப்பதத்தை
அடைவதில்லை. இந்த நாராயணன், ஈச்வரனெனும் நானே
ஆகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. எவர்கள் பேதத்தைப் பாரா
மஸிருக்கின்றனரோ அவருக்கே இதைக்கொடுக்கவேண்டும்.
என்னுடைய மூர்த்தியே நாராயணனென்று பெயருடையதும்,
ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாய் இருப்பதும், சாந்தமாயும்,
அக்ஷரமென்று பெயருடையதுமாய் உள்ளது. உலகத்தில்
பேத த்ருஷ்டியுள்ள எந்த ஜனங்கள் வேறுவிதமாய் அறிகின
‘ரூர்களோ அவர்கள் என்னை நன்கு அறியவில்லை. ஆகையால்
அவர்கள் அடிக்கடி பிறப்பை அடைகின்றனர். எவர்கள் இந்த
அவ்யக்தரான விஷ்ணுவையும், வாமதேவனான மஹேஸ்வரனை

நழ | ஊகீவாவெந வஸுனி நதெஷாஃ வுநருஷ்வஃ ||
தஸூஷநாழிநியநம் விஷ்ணுரோதாந ஜெய்ய | ரோஜேவ வம்
புரவஸுஷம் வுநிஜயஷம் தமெவவ || யெநந்யா ராம் பு
வஸுனி ஜெஷம் ஜெவதானாஸ | தெயானி நரகாநு
வொரா ஊஹந்தெஷ வுஷ்விதஃ | ஜெவஷ்வ வணிதம்
வாஸவி ஸ்ராஷணம் வா ஜோமுயஸ | ஜோவயாஸி ஸ்வாகம்
வா ந நாராயணநிநகஸ || தஸூஜெஷ ஜஹாயாஸ் ஜெ
ஜெஷஃ வுருஷ்வாஸுதஃ | சுஷ்ருயொ நஜஸாயொ ரிசு
பூதிஜநநாய ஹி || சுஹனாரோத்ரஸாரணாஃ கெலி ஜெ
கிரோநிதம் | ஜெஷ்வாஸு வுநிநிதம் யுமஸகிக்ருதம் து
தசு' உதி ||

தயாஹ கருஜேவஸுராணெ—

‘விநிநித ஜஹாஜெஷம் ஸ்ராஷணம் வுருஷ்வாஸுதஃ |
சூதாயம் யஜேஸாஸுராணி வுராணாநி கருள யுமெ || சு

யும ஒருவனென்ற பாவத்தால் பார்க்கின்றனரோ அவர்கட்கு
மறுபடி பிறப்பில்லை. ஆகையால், ஆதி அந்தமற்றவனும், ஆக்
மாவும், அவ்யயனுமான விஷ்ணுவை நானென்றே பாருங்கள்,
அவ்விதமே பூஜியுங்கள். எவர்கள் வேறுவிதமாய், விஷ்ணுவை
வேறு தேவதையென்று நினைத்து என்னை உபாஸிக்கின்றனரோ,
அவர்கள் கோசமான நாகங்களை அடைகின்றனர். நான் அவர்
களிடம் இருப்பதில்லை. என்னை அண்டியவன், மூர்க்கனானும்,
பண்டிதனானும், ப்ராம்ஹணனானும், ச்வபாகனானும்
அவனை விடுவிப்பேன். அவன் நாராயணனை நிந்திப்பவனாகில்,
அவனை விடுவிப்பதில்லை. ஆகையால், என்னுடைய பகதர்கள்,
எனக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுவதற்காக, மஹாயோகியாகிய
இந்தப்புருஷோத்தமனை அர்ச்சிக்கவேண்டும், நமஸ்கரிக்க
வேண்டும். அஹங்காரத்தை மட்டிலடைந்தவரும், வைதிக
னென்று தன்னை நினைத்தவருமான சிலர், பேதக்ஞானத்தால்
நிந்திக்கின்றனர், அது (கலி) யுகத்தின் சக்தியால் செய்யப்
பட்டதேயாம். அவ்விதமே,

கூர்மபுராணத்தில்:— கலியுகத்தில், சிவனையும், ப்ராம்ஹா
வையும், விஷ்ணுவையும், வேதத்தையும், தாமசாஸ்த்ரங்களை

[illegible]

ஐதி திருவாண்டியிஃ ||

ബന്ധുവായി: ॥

சுய ஸந்யாஸி: ||

தஞ்சை நகரம்

‘செவ்வாராதுலு யலுநி ஸூய-நகரதுவநீ-தீ’
 ஸாது ஸூயா ஸூயா தா ருநிலிலுக்காபி-வி’ உதி

யும் நிந்திக்கின்றனர். முறகாலத்தில் தஞ்சனின் யாகத்தில் ததிச
மஹர்ஷியின் சாபத்தால் தஹிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்கள்
ப்ராம்ஹணர்களின் குலங்களில் பிறக்கின்றனர். அவர்கள்
தமோகுணத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட சித்தமுடையவர்களாய்
சிவனை நிந்திக்கின்றனர். கௌதமரின் சாபத்தால் தஹிக்கப்
பட்ட மற்றவர்கள் எவரோ அவர்களும் ப்ராம்ஹணர் முதலிய
பிறவிகளில் பிறக்கப்போகின்றனர். அவர்கள், விஷ்ணுவையும்,
ப்ரம்ஹவாதிகளான ப்ராம்ஹணர்களையும் நிந்திக்கப் போகிறார்
கள் என்று.

தற்புண்ட்சவிதி முற்றிற்மு.

ஸந்த்யாவிதி.

இனி ஸந்த்யாவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

தகவல்:— பகனுக்கும் ராத்ரிக்கும் நடுவிலுள்ளகாலம் ஸூரியனும் நகூத்திரமும் காணப்படாமலிருப்பது எதுவோ, அது உண்மையறிந்த முனிகளால் ஸந்த்யை என்று சொல்லப் படுகிறது.

விதாசமம்—

‘நக்சுஞ்சுஜோதிராஸ்ய ஸூரியஸூரியஸூ-
நாஸி | பூதஸூரியி தாஸூ பூதஸூரியி ரூபி
ஸூதிரோ’ உதி ||

சூது வ்யவஸூரியி உதி—

‘நாசூதிரூபிதாஸி’ உதி ஸூரியி கால உதிதே |
உதிதாஸூரியிதாஸி தாஸூ ரூபிதாஸி’ உதி ||

பூதியி காலவாஸககூதாஸூ ஸூரியிபூதியி
தே, தாஸூ தாஸூதாஸூ உதிதாஸூ ஸூரியி
ஸூதிரோ’ உதி ||

சூதவஸூரியிதாஸி—

‘ஸூரியி ஸூரியிதாஸி’ உதி தாஸூதே
ஸூரியி | ஸூதிரோ’ உதி ஸூரியி

பிதாமஹி:— ஓ முனிச்சேஷ்டர்களை ! நக்சுதாஸ்களின்
ஒளி மறைவது முதல் ஸூரியோதயம் வரையிலுள்ள கால
மெதுவோ அதை, ப்ராஸூஸூத்யை என்று வேதங்கள்
சொல்லுகின்றன.

இங்கு வ்யவஸூத்யைச்சொல்லுகிறார்,

நூதி:— ராத்திரியின் கடைசியாமததில் இரண்டு நாழிகை
கள் ஸூத்யையின் ஆரம்பகாலம் என்று சொல்லப்படுகிறது.
ஸூரியிபிம்பத்தின்மேல் ரோகையைக் கண்டால் ஸூத்யையின்
முடிவு, என்று முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு, ஸூத்யா சப்தம் காலவாஸகமாய்த் தோன்றுகிறது
தான், ஆயினும், அந்தக்காலத்தில் உபாஸிக்கத் தகுந்த தேவதை
ஸூத்யா சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறது ஆகையாற்றான்,

யோகயாக்குவல்க்யர்:— ஸூதியில் ஸூத்யையை உபா
ஸிக்கவேண்டும். ஸூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தபிறகு
உபாஸிக்கக்கூடாது. உதயமாகிய பிறகும் உபாஸிக்கக்கூடாது.
ப்ராஸூ, விஷ்ணு, சங்கரன் இவர்களும் ஸூத்யையை உபாஸித்

சமுத வெவடிநாயக்கிதீயவழிதிசுசூர்வதெ

உ || கலாரொனாவாலயெடுவீம் பெருயலாரொ அனெஜாததி' உதி ||

ஸஹி:—

‘பூதலுந்யூம் ஸநகூதூம் திகூரூம் ஸாநகூ-ஃணி | ஸாதிதூம் வஸிதூம் ஸந்யூமாவாஸ்த யயாவியி’ உதி || ஸாநகூ-ஃணி = திகூரூஹுஸாநாநநாரித்யூ-ஃ ||

ஸர்வதெபூரவீ—

‘பூதலுந்யூம் ஸநகூதூமாவாஸ்த யயாவியி | ஸாதிதூம் வஸிதூம் ஸந்யூ திகூரூவிரிதலாஸூரூ’ உதி ||

காஸ்யவ:—

‘ஸூஹனொ ஹூத்யம் விஷுவீ-ஃஷோஸ் ஹூத்யம் ஸிவ: | ஸிவஸூ ஹூத்யம் ஸந்யூ தெநொவாஸூ அனெஜாதெடு’ உதி ||

வூரலொரவீ—

‘உவாவதெ து யாம் ஸந்யூ நிஸாயா திவஸஸூ உ | தாநெவ ஸந்யூம் தலூதூ பூவதனி தீநீவிணம் || சுநாம

கின்றனர். நன்மையை விரும்பும் ப்ராம்ஹணன் ஸந்த்யையை ஏன் உபாஸிக்காமலிருப்பான்.

சங்கீர்:— ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நகூத்ரங்களுடன் கூடியதாயும், மத்யாஹ்ந ஸந்த்யையை மத்யாஹ்ந ஸ்நானத்திற்குப்பிறகும், ஸாயம் ஸந்த்யையை ஸூர்யனிருக்கும்போதும் விதிப்படி உபாஸிக்கவும்.

ஸம்வர்த்தநம்:— ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நகூத்ரங்களுடன் கூடியதாய் விதிப்படி உபாஸிக்கவேண்டும். ஸாயம்ஸந்த்யையை ஸூர்யனுடன் கூடியதாய், ஸூர்யன் பாதி மறைந்திருக்கும் பொழுது உபாஸிக்கவேண்டும்.

காச்யபர்:— ப்ரம்ஹாவின் ஹ்ருதயம் விஷ்ணு. விஷ்ணுவின் ஹ்ருதயம் சிவன். சிவனின் ஹ்ருதயம் ஸந்த்யை. ஆகையால் ப்ரம்ஹணர்கள் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸநம்:— எதனால், ராத்ரி, பகல் இவைகளின் ஸந்தியில் எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்றாரோ, அதனால் அதையே

தாந்து பெ வடுவடா நகீதாந்து வஸிரிழா | ஸந்யூம்
நொவாஸதெ விபூம் சுயம் தெ ஸ்யாஹணாம்ஸூதாம் ||
யொநநுதூ கூரூதெ யதம் யகீகாபெட்டவி வெ
கிஜி : லீஹாய ஸந்யூபுணகீம் ஸ யாகி நரகாயுதூ ||
ககிகூகிதி யொ ரொஹாசு ஸந்யூகிநுவராயணம் | ஸ
ஸாயுலிவடூஹிஷாயுடும் ஸவடூஸூஜிஜககீகீணம் || உதூ
தா ஸநகூதூ கிஜூகி ருஹதாரகா | சுயகி ஸநுயட
ஸஹிதா பூதஸந்யூ தியா கிதா' உகி || ஸநுயட
ஸஹிதெகி மளணகாரூலிபூபெண |

ஸவனவ—

யஸநுயடஸஹிதாம் ஸந்யூம் ஸகா கூலீகத ரொ
ஹதம் | ந தஸூ விஜுதெ ஸந்யூ ஸவடூககீகீவஹிஷூ
தம் || வியநாநவி கூதா ஸந்யூ காரூகீதாநமஹா ஹவெசு |
சுயகிவஹி ஜூஷூகொ வந்யூஷூகெடுமநம் யயா || ககா

புத்திமானகை ஸந்த்யை எ ன் னு சொல்லுகிறார்கள். எந்த
ப்ராம்ஹணர்கள், உதயத்திற்குமுன் ப்ராதஸ்ஸந்த்யையையும்,
அஸ்தமயத்திற்குமுன் ஸாயம் ஸந்த்யையையும் உபாஸிக்க
வில்லையோ அவர்கள் எப்படி ப்ராம்ஹணர்கள் என்று சொல்லப்
படுகிறார்கள். எந்த ப்ராம்ஹணன், ஸந்த்யாவந்தனத்தைவிட்டு
வேறு தர்மகார்யத்தில் முயற்சிக்கின்றானோ அவன், பதினாயிரம்
நரகங்களை அடைவான். எவன், அறியாமையால், வேறுகர்மத்
தில் ஈடுபட்டவனாய் ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவனை,
ஸாதுககள் ப்ராம்ஹண கர்மங்கள் எல்லாவற்றினின்றும் வெளியே
ற்றவேண்டும். ப்ராதஸ்ஸந்த்யை நகூத்தரங்களுடன் கூடி
யிருந்தால் உத்தமையாம், நகூத்தரங்கள் மறைந்தால் மத்ய
மையாம், ஸநுர்யனுடன் கூடுனால் அதமையாம், இவ் வி த ம்
மூன்று விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸநுர்யனுடன் கூடிய
தென்றது கௌணகாலத்தினிப்பராயத்தினால்.

வ்யாஸரே :— எவன், எப்பொழுதும், அறியாமையால்,
ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை ஸநுர்யோதயத்திற்குப்பிறகு செய்கின்
றானோ அவனுக்கு ஸந்த்யோபாஸனபலமில்லை அவன் ஸர்வகர்மங்
களின்றும் வெளியேற்றப்பட்டவனாவான். ஸந்த்யை விதியுடன்.

மெமெசு க்யுதம் கரிட காலம் பூர்வ வுநஃகியா | காலா
 தீதம் தாய(ஃ)சு காய-டா டிக்யுதம் ததிரிதிடிஸெசு' || சகா
 மெ = ஸுகாலாசுபுருவ-டலிநுகாமெ || யஸ்யுநா காலதஃ
 பூர்வா ரோஸ்யுர டதிவத-டதெ | ஸுருய-டஹதாரிவா
 மெநாதி உயருகஸிபாததஃ || ஸாயம்பூரதஸ்யுர ஸுருயா
 மெ விபூர மொ உவாஸதெ | காரிம் தாநு யாதி-டகொ ரா
 ஜா ஸுருடி கரிடஸு மொஜமெசு || ஸுருயாஹீமொஃஸு
 விரி-டதூ சிநஹ-டஸு-டகரிடஸு | யடிந்யுசு காருதெ
 கரிட நதஸ்யு மயவாஹுவெசு || சுந.ந்யுமெதஸ்யுநா ஸா
 ஸுணா வெஹுவாரமஃ | உவாஸ்யு வியிவசுஸுருயா பூ
 வாஃ வுருவெ-ட வரா மதிடி || யா ஸுருயா ஸா ஜமதூ
 திஃ ராயாதீதா து நிஷுஷா | வெஸ்யுரீ கெவலா ஸதிஃ ஸ

செய்யப்பட்டாலும், காலத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்டால்
 நிஷ்பலமாகும். வந்த்ய(மலடு) ஸ்திரீயின் மைதுனம்போல், இது
 வே த்ருஷ்டார்த்தம். விஹிதமான காலத்திற்கு முன் கர்மம் செய்
 யப்பட்டால், முக்யகாலம் வந்த பிறகு, மறுபடி அந்தக்கர்மத்
 தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முக்யகாலம் அதிக்ரமித்தபிறகு
 செய்யப்படும் கர்மத்தை, செய்யப்படாததென்று சொல்ல
 வேண்டும். எவன் காலத்தில் ப்ராப்தமான ஸந்த்யையை
 சோம்பலால் அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவன் ஸுடிர்யஹத்யை
 செய்த தோஷத்தை அடைவான் பிறகு கோட்டானாய்ப்பிறப்
 பான். எந்த ப்ராம்ஹணர்கள், மரீயிலும், காலேயிலும் ஸந்த்
 யையை உபாஸிப்பதில்லையோ அவர்களை, தர்மிஷ்டனான
 அரசன் சூத்ரரின் கார்யங்களில் சேர்க்கவேண்டும். ஸந்த்யையை
 உபாஸிக்காதவன் எப்பொழுதும் அசுத்தன். ஸகலகர்மங்களி
 லும் யோக்யனல்லாதவன். அவன் வேறு எந்தக்கர்மத்தைச்
 செய்தாலும், அதன் பலனை அடையமாட்டான். ஏகாக்ரமான
 மனதுடையவரும், சார்தரும், வேதத்தை முற்றமுற்றிந்தவரும்,
 முன்னோருமான ப்ராம்ஹணர்கள், முறைப்படி ஸந்த்யையை
 உபாஸித்துச் சிறந்த கதியை அடைந்தனர். ஸந்த்யை என்னும்
 தேவதை எதுவோ அது ஜகத்திற்குக் காரணமாகியது, மாயை
 யை அதிக்ரமித்ததும், நிஷ்களமானதும், ஈசுவானுடைய கேவ
 லமான சக்தியும் மூன்று தத்வங்களுக்கும் காரணமுமாகிய

(த)கூகுயஸுஃஹா || தஸாசுஸவ-புயபதேந ஸநெயூர
வாஸநஃரௌ || உவாஸிதொ ஹவெதேந டெ(ஸி)வொ
யொமதநுஃ வரஃ' உதி ||

யஃ—

ஸந்யூரஃவாஸதெ யெ து ஸததம் ஸஸிதவ்
தாஃ | வியதிதவாவாஸெ யானி ஸ்ருஷ்வொகம் ஸநாத
நஃ || யடிஹா குருதெ வாவம் கடுணா கநஸா மிரா |
கூலீநஃ வஸிதாஃ ஸந்யூரம் பூணாயாஸெஹு ஹனி
தக || யடிபூகூர குருதெ வாவம் கடுணா கநஸா
மிரா | வயிவடாஃ ஸந்யூரஃவாவீநஃ பூணாயாஸெ
வடிவொஹதி' உதி ||

கநுஃ—

ஃஷ்யொ ஃவ-ஸந்யூகூ ஃவ-ஃராயு நவாஸுயாஃ |
பூஜூரம் யஸஸு கீதி-ஃவ ஸ்ருஷ்வவ-ஸநெவ' உதி || யா
மாஃகடுகூதம் யஸஃ | தூமாஃகூதா கீதி-ஃ ||

தாம். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் ஸந்த்யையை உபாஸிக்க
வேண்டும். உபாஸித்தவனால் யோக சரீரான பரமசிவனே
உபாஸிக்கப்பட்டவராய் ஆகிறார்.

யமன் :— எவர்கள், எப்பொழுதும் த்ருடமான நியம
முடையவராய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றனரோ அவர்கள்,
பாபங்களற்றவராய் நித்யமான ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைகின்
றனர். மனிதன், பகலில் சரீரத்தாலும், மனதாலும், வாக்கி
னாலும் எந்தப் பாபத்தைச் செய்கின்றானோ அதை மாஸையில்
ஸந்த்யையை, ப்ராணயாமங்களுடன் உட்கார்ந்தவனாய் உபா
ஸித்துப் போகுகின்றான். ராதிரியில், காயத்தாலும், மனதா
லும், வாக்காலும் எந்தப்பாபத்தைச் செய்கின்றானோ அதைக்
காலையில் ஸந்த்யையை ப்ராணயாமங்களுடன் (நின்று) உபாஸித்
துப் போக்குகின்றான்.

மனு :— முனிகள், அவிச்சின்னமாய் ஸந்த்யையை உபா
ஸித்ததால், தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸையும், புத்தி, யசஸ், கீர்த்தி,
ப்ரம்ஹவர்ச்சஸத்தையும் அடைந்தனர். யாகாதி கர்மங்களால்
உண்டாகியது யசஸ். த்யாகம் முதலியதாலுண்டாகியது கீர்த்தி.

மொழி—

‘ஸந்யா யெந நலிஜாதா ஸந்யா யெநாநுவாவி
தா । ஜீவனெவ மவெவ மிடுகா ரீதக் ஸாநாநிஜாயதெ’
உதி ॥

வந்தி காயாழ—

உவாஸ்ய வஸிதோ ஸந்யா ஸாதித்யா வெ யயா
லியி । மாயத்ரீ சமஸ்தாவ ஞாவடிக்காணி வஸுதி ॥
வாதிவா ஸந்யா ஸநகூதா சிவகூரீ யயாவியி ।
மாயத்ரீ சமஸ்தாவ ஞாவடிதித்யாஸுதம்’ உதி ॥

மநொமறாநிவ—

‘வ்யவாதிநொ வடிநி கஸாசுப்யாஸுணஸாயசாவீ
நஸந்யாசுவாஸெ கஸாசு ப்யாதஸிஷ்ட நகா ஸந்யா
கஸா ஸந்யாயா காமம் கிண ஸந்யாயாஸந்யாகம் டெவா
ஸ வா கஸாஸாஸாஸுதெ தெஸாஸா சுதித்யாஸிஷ்ட
வந ஸ சுதிதெஸாஸிஷெ தஸு மஸுதம் கஸிஷ்டாஸி

கோபிலர் :— எவன் ஸந்த்யையை அறியவில்லையோ, ஸந்த்
யையை எவன் உபாஸிக்கவில்லையோ அவன், ஜீவித்திருக்கும்
போதே சூத்தரனாவான். இறந்தபிறகு நாயாயும் பிறப்பான்.

சந்திரிகையிற் :— ஸாயம்ஸந்த்யையை ஸூர்யனுடன் கூடி
யதாய் விதிப்படி உபாஸித்து, நகூதாக்களைப் பார்க்கும் வரை
யில் காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நகூத
ாங்களுடன் கூடியதாய் உபாஸித்து, ஸூர்யோதயம் வரையில்
காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

சந்தோகசூதியும் :— ‘ப்ரம்ஹவாதினோவதந்தி + நபக்
னந்தி’ என்று. இதன்பொருள், வேதவாதிகளான முன்னோர்
கள் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர். ப்ரம்ஹணன், ஏன் மாலை
யில் உட்கார்ந்தவனாய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றான்? ஏன்
காலையில் நின்றவனாய் உபாஸிக்கின்றான்? எது ஸந்த்யை? எது
ஸந்த்யையின் காலம்? எது ஸந்த்யையின் ஸந்த்யைத் தன்மை?
என்று. இ த ற் கு உத்தரம்—தேவர்களும் அஸுரர்களும்
பாஸ்பரம் ஸ்பர்த்தித்தனர். (பொருளையை அடைந்தனர்.)

வெணாதிஷ்டசுலபுஜாவதிஃவாயாவ துலு பூஜாவதி
 ரெதசு ஹெஷஜிவஸு டுதம்வஸத்யுங் வுஷுஜொஜாருங்
 சிவடாங் மாயதீம் வுஷுஜொஃவசிவஸு துலாசு
 வுஷுஜொஃவொராசுலு ஸம்பொமெ ஸுதூரஃவா
 ஷு ஸஜொகிஷுஜொகிஷொடிஸுநாசு ஸொஃவஸு
 கால ஸா ஸுதூர தசுஸுதூரயாஸுதூரகம் யசுஸாயரோஸ்
 ஸுஸுதூரஃவாஷு தயா வீரஸுநாஃய த்ய யடிவ் பூ
 யுஃஷுத தா விபூஷொ வஜீஹுகூரஃவாநவஸுதி
 ஹி ||

தெத்திரீயகெஃவி—

ராக்ஷாஸி ஹவா வுரொநுவாகெ தவொமுதி

அந்த அஸுரர்கள் யுத்தமசெய்வதற்கு ஸுமீர்யனை எதிர்த்துச்
 சென்றனர். அந்த ஸுமீர்யன் பயத்தை அடைந்தான். அவ
 னது ஹ்ருதயம் ஆமைபோல் இருந்தது. (தன்னைக் குறுக்கிக்
 கொண்டது.) அந்த ஸுமீர்யன் ப்ரம்ஹாவைச் சரணமடைந்
 தான். ப்ரம்ஹாதேவன் ஸுமாயனுக்கு இதைப் பரிஹாரமாய்க்
 கண்டார். (எதையெனில்) ருதம் (பொய் பேசாமை), ஸத்யம்
 (உண்மை பேசுதல்), ப்ரமஹ (வேதம்), ஷங்காரம், மூன்றுபாதங்
 களுடையதும், வேதத்திற்கு முகமுமாகிய காயத்ரீ இவைகளை.
 அதை அவனுக்குக் கொடுத்தார் ஆகையாற்றான் ப்ரம்ஹண்ணன்,
 பகல், ராத்ரி இவைகளின் ஸந்தியில் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்
 றான். ஒரு ஒளி இருக்கும் காலத்தில் ஆரம்பித்து, மற்றொரு
 ஒளி காணப்படும் வரையில் (மாலையில் ஸுமீர்யன் ஒளி தெரியும்
 போது ஆரம்பித்து, நகூத்ர ஒளி தெரியும் வரையில், காலே
 யில் நகூத்ர ஒளி இருக்கும்போது ஆரம்பித்து ஸுமீர்யன் ஒளி
 தெரியும் வரையில் என்பதாம்). அதுதான் ஸந்த்யாகாலம்,
 அது ஸந்த்யை, அது ஸந்த்யையின் தன்மை. மாலையில் உட்
 கார்ந்து ஸந்த்யையை உபாஸிப்பதால் வீரஸ்தானத்தை அடை
 கிறான். தவிர, அர்க்யம் கொடுப்பதால், அந்தத்திலிலைகள் வஜ்ரா
 யுதமாகப் பரிணமித்து அஸுரர்களை ஹிம்ஸிக்கின்றன, என்று.

தைத்திரீயகத்திலும்:—‘ராக்ஷாஸி + யஏவம்வேத’ என்று.
 இதன்பொருள்—முற்காலத்தில் ராக்ஷஸர்கள் தீவ்மான தபஸ்

சுஅஅ வெஷ்யநாயகீக்ஷிதீபஸ்யுதிஃகூராவமௌ

ஷுன தாநு ப்ரஜாவதிவஃரெனொவாபிநூயத தாநி வரபி
 வுணீதாஹிதொ நொ யொஹி உதி தாநு ப்ரஜாவதிரவ்
 வீ ஷெய்யயபுஷிதி தஸூரஃதிஷுனௌ ஹவா தாநி ரக்ஷால
 ஷூரபித்யம் பெய்யயனி யாவஹூபிநமா தூநி ஹவா ஹதாநி
 ரக்ஷாலவி மாயத்ரி யாஃகிபிதிதெநாஹலா ஸாரிஷி தஃ
 ஹவா ஹதெ ஸ்ரஹவாஹிநம் வஹுவஃகிஃபாஸ்யுந்யாயா
 மாயத்ரி யாஃகிபிதிதா சூவ ஹபுஷிதீ விக்ஷிவநி தாஹதா
 சூவொ வஜீஹிஹு தாநி ரக்ஷாலவி பிநெ ஹாஸுனெ

ஸைச் செய்தனர். அந்தத்தபஸ்ஸினில் ஸந்தோஷமுற்ற ப்ரம்
 ஹதேவன் 'இஷ்டமான வரனைப்பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்
 றார். அந்த ராக்ஷஸர்கள் 'எ ந் க ரு க் கு ஸூர்யன் யுத்தம்
 செய்யவனாய் ஆகவேண்டும்' என்று வரனை வேண்டினர். அவர்
 களேநோக்கி ப்ரம்ஹதேவன் 'அவ்விதமே ஸூர்யனேடுயுத்தம்
 செய்யுங்கள்' என்று உத்தரவு கொடுத்தார். அக்காரணத்தால்,
 அந்த ராக்ஷஸர்கள், உதயகாலம் முதல் அஸ்தமயகாலம்வரை
 யில் ஸூர்யனேடு யுத்தம் செய்கின்றனர். அவ்விதம் யுத்தம்
 செய்கின்ற அந்த ராக்ஷஸர்கள் காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்
 பட்ட ஜலத்தால் தணிவையடைகின்றனர். அக்காரணத்தா
 லேயே வேதத்தைச் சொல்பவரான இ ந் த ப்ரம்ஹணர்கள்
 ப்ராதஸ்ஸந்த்யா காலத்தில் கிழக்கு நோக்கியவராய் இருந்து,
 காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிதமான ஜலத்தை உயரமாய் விடுகின்ற
 னர் (விடவேண்டும் என்று பொருள்). அந்த ஜ ல ம ா ன து
 காயத்ரியின் ஸமார்த்யத்தால் வஜ்ரத்தின் ரூபத்தை அடைந்து,
 அந்த ராக்ஷஸர்களை, மந்தேஹர்கள் என்னும் ராக்ஷஸர்களுக்
 குச் செ ர ன் த ம ா ன அருணம் என்னும் த்விபத்தில் தள்ளு
 கின்றது. அந்த ப்ரம்ஹவாதிகள் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றுவ
 தால் பாபத்தை உதருகின்றனர். இந்த (காணப்படுகிற) ஆதித்
 யன் ப்ரம்ஹம் என்று சாஸ்தரத்தால் அறிந்த எந்த ப்ரம்ஹ
 ணன், உதயகாலத்திலும், அஸ்தமயகாலத்திலும் ஸூர்யனை
 அவ்விதமே த்யானிப்பவனாய், ப்ரதக்ஷிணம் செ ய் ப வ னு ய்
 இருக்கின்றானே அவன் ஸகலமான நன்மையையும் அடைவான்.
 எந்த மனிதன், 'ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம்' என்று அறிகின்றானே
 அவன், முன்பு தான் அறியாதவனாயினும் உண்மையாய் ப்ரம்ஹ

அவெ புகழிவதி யசுபுகழிணம் புகழ்நி தெந வா
வாநவெய்நிதி உதி !

சுரு ஹாரீத்:—

சுருதிதெந ஸஹ ப்ராந ரெநெ ஹா நாந ராக்ஷஸா: |
யுபுதி வரதானெந ப்ராஹ்ணொரபுசுஜநநம் || உபகாஜ
விதிசெவா மாயசுரா வாலிநிதிதா: | நிவதி ராக்ஷஸாநு
ஸவ-பாநு ரெநெ ஹாவ்நு விஜெரிதா: || தத் ப்ரயாதி ஸ
விதா ப்ராஹ்ணெநவிநாக்ஷித: | ரீயுரெநெ ரெநெ ஹா
மெ ஸநகாரெநெயு யொமிவி: || தஸாந ஸபெயசு
ஸந்நாந ஸாபம்ப்ராநஸாரித: || உஸபதி யொ ரொ
ஹாசு ஸ யாதி நரகம் யு-வழ் உதி ||

யொநயாஜுவெந்நாவி—

த்ரிஸ்தொட்புஸு விவ்ரதா ரெநெ ஹா நாந ராக்
ஷா: | ப்ராபுவதி ஸஹஸ்யாஸு ரெநெயுந் திநெநெந ||

மாகவே இருப்பவனாகையால், இந்த ஜ்ஞானத்தால் அக்ஞானம்
விலகியபின் தனது அனுபவத்தாலும் ப்ரம்ஹத்தை அடைகி
றான், என்று.

இங்கு, ஹாரீத்:— மந்தேஹர்கள் என்ற ராக்ஷஸர்கள்
ப்ரம்ஹாவின் வரதானத்தால், காலையில் ஸூர்யனுடன் யுத்தம்
செய்கின்றனர். காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்டு, ப்ரம்ஹணர்
களால் விடப்பட்ட அர்க்ய ஜலாஞ்ஜலிகள், மந்தேஹர்கள் என்ற
அந்த ராக்ஷஸர்களை அகற்றுகின்றன. பிறகு ஸூர்யன்,
மஹாத்மாக்களான மரீசி முதலிய ப்ரம்ஹணர்களாலும், ஸன
கர் முதலிய யோகிகளாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவராய்ச் செல்லு
கிறார். ஆகையால் கவனமுடையவனாய், மாலையிலும் காலையிலும்
ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. எவன் அறியாமையால்
அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவன் நிச்சயமாய் நரகத்தை அடைவான்.

யோகயாக்ருவல்க்யநம்:—மந்தேஹர்கள் என ப்ரஸித்தர்
களான முப்பது கோடி ராக்ஷஸர்கள், ப்ரதிதினம் உதய
காலத்தில் ஸூர்யனை யுத்தத்திற்காக எதிர்க்கின்றனர். அவ
செல்லோரும், ஒவ்வொரு நாளிலும் ஸூர்யனைக் கொல்ல

சஹந்யஹநி தெ ஸவெ- ஸூய-பிதிவநி வாழித- | சய
ஸூய-பிஸ்ய தெஷாங் ய-பிராவீச ஸா-பாருண- | த
தொ ஷெவமணாஸவெ- பிஷயஸு தவொயநா- | ஸநுள
ஸநூர-பாவலீநா யசுக்ஷிவஹுஹம் ஜம- | ஸ்ரவஹ
ஹ-திஸம்ய-கூம் மாய-தூர வாலிபிதி- | தெந ஷெயி
தெ ஷெ-தூர வஜீ-மூ-தெந வாரிணா || வனத-தி-தி-
யஸ-தூர-பாவ-ஸு ஸம்-பி-த-த- | தீவ-பிராய-ஸு விநெ-
த ஸவ-பாவ-வெ- பூ-மூ-தெ || யஸு-தா-ம் கெவ-தா-ம்
ஸநூர-பாவலீத ஸ வ-ணு-ம-க- | தா-ம் வரி-தி-ஜ-
க-பிராணி-க-வ-ப-பூ-வொ-தி-கி-வி-ஷ- || ஸ ஹநி ஸூ-
ய-ம் ஸநூர-யா நொவாலி-ம் க-ரு-தெ-த- ய-ம் || யெ
ஹி-ஸ-நி ஸ-பா ஸூ-ய-ம் ரொ-க-பிரா-பி-ந-த-த- | க-ய-ம்
ரொ-க-பிரா-பி-ஸ-பூ-வ-ி-வ-வெ-தெ-ஷா-ம் தி-ஜ-ந-நா- || கா-பி-

வீரும்புகின்றனர். ஸூ-பிரயனுக்கும் அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கும்
மிகப்பயங்கரமான யுத்தமாகின்றது. பிறகு, ஸகலதேவர்களும்,
தபோதனரான முனிசுளும், அஹோராத்ர ஸந்தியில் ஸந்த்யை
யை உபாஸிப்பவராய், ஒங்காரத்துடனும் வ்யாஹ்ருதிகளுட-
னும் கூடியதாயும், காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்டதுமான
எந்த ஜலத்தை விடுகின்றனரோ அந்த ஜலம் வஜ்ரமாய் மாறுவ
தால் அதனால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் பொசுக்கப்படுகின்றனர்.
எவன் இதை அறிந்து த்ருடமான வ்ரதமுடையவனாய் ஸந்த்-
யையை உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் நீண்ட ஆயுளை அடைகிறான்.
ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுகிறான். எவன், அந்த ஸந்த்யை
ஒன்றை மட்டில் உபாஸிக்கின்றானோ அவன் புண்யத்தை அடை-
பவனாவான். அந்த ஸந்த்யையை விட்டு, மற்றக்கர்மங்களைச் செய்-
பவன் பாபத்தை அடைகின்றான். எவன் ஸந்த்யோபாஸனம்
செய்ய வில்லையோ அவன் ஸூ-பிரயனை வதைக்கின்றான். சிறந்த
மோக்ஷத்தின் வழியாகிய ஸூ-பிரயனை எப்பொழுதும் எவர் ஹிம்-
ஸிக்கின்றனரோ, அந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்கு மோக்ஷப்ராப்தி
எப்படி உண்டாகும். காமம், மோஹம், பயம், லோபம் இவை
களுள் எக்காரணத்தாலும், ப்ராம்ஹணன் ஸந்த்யையை அதிகர்

நொஹாடியொஹாசு ஸந்யாம் நாதிக்ருஜேஜி: | ஸந்யா
திக்ருஜேணாதிபொ ஸ்ராஷுணாசு வதிதொ யத: || உதி ||

ஸந்ராதயகோஹ சுதி:—

‘ஸந்நிராக்யம் து கதஸ்யம் திரஜநாதவிடா ஸடா’
ஐதி ||

சுத ஸந்ரஸாஷெந ஸநெந்ரவாஸநரூவகநெ-
வயக்யநெ | சுந்யா டெவதாயா: கத-வ்யக்யாயொமாச ||
வநதடிவிபெத,

പ്രശ്നങ്ങൾ:—

‘ஸந்யாஸநம் ஜவொஹொரோ ஷேவதாநாந்வ வஸி
ஜந்ய | சூகிய்யம் வெஸ்யஷேவந்வ ஷட்கூடாணி கிநெகிநெ’
ஐதி ||

சுரு காமவெஷெந ஷேவதாயா நாரோஷிவெஷோஹ வ்யாஸ:-

‘மாயத்ரீ நாரி வஞ்சகாஹை ஸாவத்ரீ கிஷ்கிந்தை ।
ஸாஸ்த்ரீ உ ஸாயாஹை நெஸைவ ஸந்யா த்ரீஷு ஸுதா ॥

மிக்கக்கூடாது. ஸத்த்யையை அதிகாரமிப்பதால் ப்ராம்ஹணன் ப்ராம்ஹணத்தன்மையினின்றுமே நடுவியனாவான்.

மூன்று ஸந்த்யைகளைச் சொல்லுகிறார்,

அந்நி:— ஆக்மாவை அறிந்த ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் மூன்று ஸந்த்யைகளையும் செய்ய வேண்டும். இங்கு 'ஸந்த்யா' என்ற சப்தத்தால் ஸந்த்யோபாஸன ரூபமான கர்மம் சொல்லப்படுகிறது. இல்லாவிடில், தேவதையைச் செய்வதென்பது பொருந்தாததால், இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டே,

பராசரி:— ஸத்த்யா ஸ்நானம், ஜபம், ஹோமம், தேவ பூஜை, அதிதிபூஜை, வைச்வதேவம் என ஆறு கர்மங்கள் ப்ராதி தினமும் செய்யத்தகுந்தவைகள். (என்றார்.)

இங்கு, கால பேதத்தால், தேவதையின் நாமம் முதலிய
தின் பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:— காலையில் காயத்ரீ என்றும், மத்யாஹ்னத்தில் ஸாவித்ரீ என்றும், மாலைபில் ஸரஸ்வதீ என்றும், அந்த ஸந்த்யை மூன்று காலத்திலும் மூன்றுபெயர்உள்ளவளாய்ச் சொல்லப்படு

புதிது ஹாஷ்டுஷாஷாஷ வா தகாஷுவவாதகாஷ | மாய
 தீயு பொறுதெ தஷாஷ மாயனம் தூயதெ யதம் || ஸவி
 துஷ்டுதநாஷெவ ஸாவீதீ, வரிசீதிததா | ஜயதம்
 புலவிதீ, வா வாறுதிவகாஷ ஸரஸூதீ || மாயதீ, து
 ஹவெஷ்டுஷா ஸாவீதீ ஸுகூவணிதகா | ஸரஸூதீ தயா
 க்ஷஷாறுதிவா ஸுராஷணதெஷதம் || மாயதீ, ஸுஷாறுதி
 வா து ஸாவீதீ ஸுஷாறுதிவிணி | ஸரஸூதீ விஷு
 ஸாறுதிவா உவாஷாறுதிவெஷதம் || உஷெய ஸுஷாறுதி
 வந்து ஶிஷாஷெஷு து ஶெஷாஷு | ஸாயாஷெஷு விஷு
 ஸாறுதிவந்து திராறுதிவம் வெஷிவாகாஷ || சுநுஸநுஷு
 வாஸீத ஸநுஷாறுதிவம் ஸவி ஶிஜி' உதி ||

யாஜுஷுஷு—

யா ஸநுஷா ஸா து மாயதீ துயீராறுதிவா புதிஷு
 தா ! ஸநுஷா ஹுஷாவாவிதா யெந விஷுஷெஷுஷு ஹு

கருள். ப்ரதிக்காஹ தோஷத்தினின்றும், அன்னதோஷத்தினின்
 றும், பாதகத்தினின்றும், உபபாதகத்தினின்றும், தன்னை கானம்
 செய்பவனை (உச்சரிப்பவனை), த்ராணம் செய்வதால் (காப்ப
 தால்) காயத்ரீ எனச்சொல்லப்படுகிறாள் ஸவிதாவை (ஸுடர்
 யனை) ப்ரகாசப்படுத்துவதால் ஸாவித்ரீ எனப்படுகிறாள். அல்
 லது உலகத்தை உண்டுபண்ணுவதால் ஸாவித்ரீ எனப்படுகிறாள்.
 வாக்ஸுபமாய் இருப்பதால் ஸாஸ்வதீ எனப்படுகிறாள். காயத்ரீ
 சிவப்பு நிற முள்ளவள். ஸாவித்ரீ வெண்ணிறமுள்ளவள்.
 ஸாஸ்வதீ கறுப்பு நிற முள்ளவள். காயத்ரீ ப்ரஹ்மரூபினீ
 என்றும், ஸாவித்ரீ ருதரரூபினீ என்றும், ஸாஸ்வதீ விஷ்ணு
 ரூபினீ என்றும் உபாஸிக்கவேண்டும். உதயகாலத்தில் ப்ரம்ஹ
 ரூபனாயும், மத்யாஹ்நைத்தில் மகேச்வரனாயும், ஸாயங்காலத்
 தில் விஷ்ணு ரூபனாயும், ஸந்த்யா ரூபனான ஸுடர்யனை ஒவ்
 வொரு ஸந்த்யையிலும் ப்ரம்ஹணன் உபாஸிக்கவேண்டும்.

யாக்ருவல்க்யர் :—ஸந்த்யை என்பவள் எவளோ அவளே
 காயத்ரீ, மூன்று வேதரூபமாயும் நிலை பெற்றவள். எவனால்
 ஸந்த்யை உபாஸிக்கப்படுகிறாளோ அவனால் விஷ்ணு உபாஸி

வாலிதம்' உதி || உவாஸநம் = சுவிஜ்யநம் ||

சுதவனவ தெத்திரியபுராணம்—

உத்திரேயம் யதா சாதித்ய சிவிஜ்யநம் காவத்ய புரா
ணனா விசாந ஸகயம் ஹ்யஸிஸ்துதேவஸாவாதித்யா பு
ரேகி ப்ரெஸேவ ஸநு ப்ரஹ்மேதி யவனவஸ்து' உதி ||
சுயஸிஸ்து— 'காவத்ய = ப்ராணாயாமி காவத்ய யயோக
நாஸிவணபுருவமேதஸுந்ராஸஸவாது' சுஸள சூதி
த்யு' ப்ரஹ்மஸவாது' உதி ஸநுத்யாஸிஸ்தாதித்யம் ப்ரஹ்
மேத க்ராமநு, வெணமிகரோசிஸ்திகம் ஸகயம் ஹ்யஸிஸ்து
தே | ய வனவஸ்துஜ்யாநேந ஸாஸிஸ்துந்ராணா வெத =
ப்ரஹ்ம ஸாஸிஸ்துந்ராணா, ஸ ப்ரஹ்மஸிவி ப்ரெஸேவ
ஸநு சுஜ்யாநாஸிஸ்துந்ராணா, யயோகசுஜ்யாநேந தடி
ஜ்யாநாஸிஸ்து ப்ரெஸேவ ப்ராஸ்தாதி' உதி ||

சுதவனவ புராணம்—

ப்ராஹ்மேதேஷு ததஸிஸ்தா திஸ்தேஷு ஸாஸிஸ்தா

கப்படுகிறார். இங்கு, 'உபாஸனமென்பதற்கு த்யானமென்பது
பொருள். ஆகையாற்றான், வைத்தியப்ரம்ஹணம் "உத்யந்த
மஸ்தம் + ஏவம்வேத" என்கிறது. இதற்கு இது பொருள்—
"தாவன் = ப்ராணாயாமத்தைச் செய்வனாய், முன் சொல்லி
யபடி நாம வர்ண ரூப பேதங்களுடன் ஸந்த்யாசப்தத்தால்
சொல்லப்படும் இந்த ஆதித்யன் ப்ரம்ஹசப்தவாச்யன் என்று,
ஸந்த்யையுடன் பேத மில்லாத ஆதித்யனை ப்ரம்ஹபாவத்து
டன் த்யானிப்பவன், இவ்வுலகிலுள்ளதும், பாலோகத்திலுள்ள
துமான ஸகல மங்களத்தையும் அடைகிறான். எவன், இவ்விதம்
சொல்லப்பட்ட த்யானத்தினால் சுத்தமான மனதுடையவனாய்,
வேத = ப்ரம்ஹத்தை ஸாஸிஸ்தாக்கரிக்கின்றானோ, அவன் முன்
பும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தும், அக்ஞானத்தால் ஜீவத்தன்
மையை அடைந்தவனுதால், முன் சொல்லிய க்ஞானத்தால்
அந்த அக்ஞானம் விலகிய வுடன் ப்ரம்ஹத்தையே அடைகி
றான்" என்று. ஆகையாற்றான்,

வ்யாஸர்:— பிறகு, கிழக்கு துணியாயுள்ள தர்ப்பங்களில்
நின்று, மிக்க கவன முடையவனாய், மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச்

ஹிதம் | பூணாயாதித்யம் கருகா ய்யாயெசு ஸந்யூரிகி
 றுதிம் || நநிநாஹ் பூதிவஷ்டெத மாயதீம் பூஷணா
 ஸஹ | ஸாஹ்மேஷீ த்யுவாவீத வியிநாஹ்நெந வெ
 ஷிஜஃ உதி ||

யூநஷெஸொஹி வநி-காயாம் டிஸி-தம்—

மாயதீம் வினயெஷுஸூ ஹ்மதஷே ஸஹ்வஸிதாழி
 யஸி-யஸி-விதி-ஸூகாமலெ யூயாதி வரஹி-மதிஸு' உதி ||

ஹவஹ ஸந்யூரிகி-வாவீதெத்யுநெந ஸந்யூரிகி-காம
 றுதிவா கிக-கிணயாந்ம-தா கி-கி-த்யூவாஹ் பூஷணாதி-காம
 டெவதாம் ஹ்மதி ஸாஹ்மேஷீ த்யுவாவீத ய்யாயெதி-த்யு-
 காம ஹவதி | தெநாசு, உவாஸநஷெவ பூயாந்ம | காமுசு
 ஸவ-ஹ் கி-கி-நாஹ்மேஷி-த்யு-ஸநெய்யு' உதி வநி-காயாம்
 ஸி-யா-ஹ் ||

செய்து, ஸந்த்யையை த்யானிக்கவேண்டும் என்கிறது வேதம்.
 காயத்ரியை ப்ராமஹத்தோடு பேதமுள்ளதாய் த்யானிக்கக்
 கூடாது 'நான் அந்த காயத்ரியாகவே இருக்கிறேன்' என்று
 இந்த விதியுடன் ப்ராமஹணன் உபாஸிக்கவேண்டும்.

த்யான தேசமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகையிற்:— எவன் காயத்ரியை ஹ்ருதய கமலத்தில்
 இருப்பவளாய் த்யானிக்கின்றானோ அவன், புண்யபாபங்களால்
 விடப்பட்டவனாய், சிறந்த கதியை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறான்.

இவ்விதமிருப்பதால், 'ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்,
 என்றதால், ஸந்த்யையை, சொல்லப்பட்ட ரூபங்களை
 யுடையவளாய், ஸூரியமண்டலத்தினுள் இருப்பவளாய்,
 ஆதித்யனென்ற நாமமுடையவளாய், ப்ராமஹஸ்வரூபினி
 யான தேவதைபாய், ஹ்ருதயத்தில் நான் அவளாகவே
 இருக்கிறேன் என்று உபாஸிக்கவேண்டும்=த்யானிக்கவேண்
 டும் என்று சொல்லியதாய் ஆகிறது. அதனால் இங்கு உபா
 ஸனமே ப்ரதானம், மார்ஜனம் முதலிய மற்றதெல்லாம்
 அங்கமென்று அறியத்தகுந்தது, என்று சந்த்ரிகா மாதவீயம்
 முதலிய க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாற்றான்,

சுதவனவ வுரலு:—

‘செஸகெஷாஹெ சிஹாவதள சிஜி-நாவ-பூடிஸஹ
வெ ! ஸநூமதம் ஸஹஸுரம்ஸம் சிசெந் காய-பூடிவா
விதழ்’ ஐதி ||

சுதவனவ யுயிவிநாடிவிப-கெஷாடிதெ ஸாஜா
நுஷாநாவசிசெய-ஃ ஸகலாஜவரிதூமெநாடிதெவ
ஸூநசிசுசிநுஷிதழ் || தசுசுதம் சிஹாஹாரதெ—

‘தெ தசெயவ சிஹாராஜ டிவிதா ரணசிவிப-நி !
ஸநூமதம் ஸஹஸுரம்ஸம் சிசிதூசிவதஸிசெ’ ஐதி ||

ஸநூமதம் = ஸநிசிமதழ் ||

சவசெ து சவ-பூடிநம் ஸநூராஜநம் மாயசீ
ஜவ: உவஸூநம்வ பூயாநிதி வடினி ||

தசெவம் மாயசூடிநாசெவத ஸநூஸஸபூதி
வாடிஸவிதெவொவாஸு: ||

வ்யாஸர்:— ‘தேச க்ஷாபத்திலும், பெரிய ஆபத்திலும்,
மார்ஜனம் முதலிய அங்கங்களைச்செய்ய முடியாவிடில், ஸந்த்யா
காலத்தில் மந்த்ரங்களால் ஸூர்யனை உபாஸிக்கவேண்டும்.’
என்றார்.

ஆகையாற்றான், யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவரானதால்
ஸாங்கமாய் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்ய முடியாதவர்களான
யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள், அங்கங்கள் எல்லாவற்றையும் தள்ளி
ஸூர்யோஸ்தானத்தை மட்டும் அனுஷ்டித்தார்கள். அது
சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில்:— ஓ மஹாராஜனே ! யுத்தத்தில் ஈடு
பட்டுள்ள அவர்கள், யுத்தத்திலிருந்தவராகவே, ஸந்த்யாகா
லத்தை அடைந்த ஸூர்யனை உபஸ்தானம் செய்தனர்.

மற்றவரோவெனில், அர்க்யதானம், ஸந்த்யாத்தானம்,
காயத்ரீ ஜபம், உபஸ்தானம் இவைகளெல்லாம் ப்ரதானம் என்
கின்றனர்.

ஆகையால், இவ்விதமிருப்பதால் காயத்ரீ முதலிய பெயர்
களுடன் கூடிய ஸந்த்யாசப்தத்தால் சொல்லக்கூடிய ஸவிதா
தான் உபாஸிக்கத்தகுந்தவர்.

வஸுதூவாவஸநகாஹு: ||

வஸுதூவாவஸநகாஹு ப்ராமுடியாசு வபிகாஅயா
தூக: 'ராசுரூஜ்யாபிநாயீ' செ வஸுதூகாஹ உதீரித:'.
'அநாயிகாஹவெசு வஸுதூ' 'உடியாசு ப்ராசுநீ வஸுதூ வபி
காஜ்யதீரிதா' 'வஸுதூசுஹுத-புராதெவஹாஸவ்யுள
வசிர ஸ்யுதா' உதி டகசுமத-புவொயாயநாழிஸுரணாசு || .

யதூ 'ப்ராசுதஸுதூ' திரநாயீ ஸ்யாசு ஸாயம்ஸுதூ
தயாவியா' உதி ஸுரணஸு, தசுஸுதூபாகாஹவிஹிதகசுபு
ஹாராஹிப்யாய திதூஹம்: ||

யதூ 'அிவடி த-புடியாடிய-பாகு' ப்ராஹாராஜ-ம் த
யொவாரி | வஸுதூகாஹஸு விஜெயொ ஹுந்யா மஹநம்
ஸ்யுதஸு' உதி ஸுரணஸு, தசு ராஷ்ட்ரகோஹ ஜிவாமாஹா
ஸகூரூடியாவதூ சுநுகஹாஹுந-ஜிவாவாஸு ||

ஸந்த்யோபாஸன காலம்.

ஸந்த்யோபாஸனத்திற்கு ககாலமும் ஸ-பிர்யோதயத்திற்கு
முன் இரண்டு நாழிகையளவுள்ளது. "ராத்ரியின் கடைசி யாமத்
தின் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யாகாலமெனப்பட்டுள்ளது"
என்றும், "இரண்டு நாழிகையுள்ளது ஸந்த்யை" என்றும்,
"ஸ-பிர்யோதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகை ப்ராதஸ்ஸந்த்
யை எனப்பட்டது" என்றும், "ஸந்த்யை முஹூர்த்தமளவுள்
ளதேதான், பகல் ராத்ரிகளின் குறைவு வ்ருத்திகளிலும் ஸம
மாகியதே" என்றும் தகூர், கர்க்கர், போதாயனர் முதலியவர்
கள் சொல்லுவதால்.

ஆனால், "ப்ராதஸ்ஸந்த்யை மூன்றுநாழிகையுள்ளது, ஸாயம்
ஸந்த்யையும் அவ்விதமே" என்ற வசன முள்ளதேயெனில்
அது, ஸந்த்யாகாலத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேறு கர்மங்களில்
அபிப்ராய முள்ளது என்கின்றனர்.

ஆனால், "உதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகையும், உதயத்
திற்குப் பிறகுஅரையாமமும் ஸந்த்யாகாலமென்றறியத்தக்கது.
அதற்குமேல் ஆனால் ஸந்த்யையைத் தாண்டிவது ஆகும்" என்ற
ஸம்ருதியுள்ளதே எனில், அது, தேச சேஷாபம், ஜலம் கிடைக்
காதது, அசக்தி முதலிய ஆபத்துகளில் அனுகல்பத்தை ஒப்பு
வதில் தாத்தர்யமுள்ளது. ஏனெனில், சொல்லுகிறார்,

பராம வுஜிதம்—

‘ந வுதம் ந ப்ரொஷம் வுந்ராகாநொதிவடி
தெ | சுவுகவொநுகுஸ வவ-வ்விந கபி-ணி வு
த’ உதி ||

சுஜாஹுவந்ராயா மளணகாயிராம கக—

‘சுஜாஹுவந்ராயா டாலாயம் வுந்ர சாஜாஹுகீஷுதெ’
உதி ||

பாஜுவதம்—

‘சுநாதபுஸாதுஜெடிஸு வ விபுஸாதிபுஸாநி
த’ | ப்ராயஸிதீயதெ தெவ தெகெ வவதி நிதித’ உதி ||

சுதிருவி—

‘நொவதிஷுணி யெ வுந்ரம் ஸுஸாவஸுஸு யெ தி
ஜா | ஹிம்ஸணி தெ வுந்ர வாவா மவதம் திவாகாபு’
உதி ||

விருத்தமனு :— வ்ரதாநுஷ்டான காலத்திலும், ப்ரதோஷ
காலத்திலும் ஸந்த்யைக்கு அதிகரமமில்லை. முக்யகல்பம்
அநுகல்பம் என்ற இரண்டும் எல்லாக்கர்மங்களிலும் சொல்லப்
பட்டுள்ளது.

மத்யாஹ்ன ஸந்த்யைக்கு கௌண காலத்தைச் சொல்லுகி
றார்,

தக்ஷர் :— ஒன்றரை யாமத்திற்கு மேல் ஸாயங்காலம் வரை
யில் மத்யாஹ்னிக ஸந்த்யைக்குக் காலம் எனப்படுகிறது.

பாக்குவல்க்யர் :— வ்யாதியில்லாத எவன் ஸந்த்யையை
விடுகிறானோ அந்த ப்ராம்ஹணன் சூத்ரனுக்குச் சமமாவான்.
ப்ராயச்சித்தத்திற்கும் அர்ஹனுகிறான். உலகத்தில் நிந்திக்கப்
பட்டவனுமுமாகிறான்.

அத்ரியம் :— வ்யாதியற்றவராயிருந்தும் எந்தெந்த ப்ராம்
ஹணர்கள் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவில்லையோ அந்தப் பாபி
களெலாம், எப்பொழுதும் ஸூர்யபகவாண ஹிம்ஸிக்கின்றனர்.

விஷுவாராணை—

‘உவதிஷுணி வெ ஸநூரம் பெ ந வுவிவாரம் ந
வஸூரிஷு | வுஜதி தெ ஸாராதநஸூரிஸூந்நாகம்நயவ ||
தஸூரண உஜநம் காயடர் ஸநூராவாஸநகரிணம் | ஸ
ஹதி ஸநூரம் ஸநூராய நொவாஸிம் காராத து
யம் || ஸவட்காது சுவஸூரம் ஸநூரெயம் வாயிடவெஷு
தெ | சுநூரு ஸநூதகாஸளவவிஸூரிதாரவீதிதம்’ உதி ||

ஸநூதகாடள து ஸநூவி ஸாரிஷெய் ஸநூர
வாஸநம் நகாயடரிதாரஹ சீரீலிம்—

‘ஸநூதகெ கரிணம் தார ஸநூரிநாம் வியீய
தெ’ உதி ||

ஸம்முஷெயி—

‘ஸாஷு க்ஷாமெ நுவாக்ஷிவெ ரொமாதடள ஸாவ
ஸநூதகெ | ஸநூரவந்நவிலிதி நுஷொஷாய க்ஷாவந்’
உதி ||

விஷ்ணு புராணத்தில்:— எவர்கள், ப்ராதஸ்ஸந்த்யையையு
யும், ஸாயம் ஸந்த்யையையும் உரஸிப்பதில்லையோ அந்தத் துஷ்
டர்கள் தாமிஸ்ரமெனும் நாகத்தை அடைகின்றனர். ஓ அர
சனே! ஆகையால் ஸந்த்யோபாஸனத்தை அதிகாரிக்கக்கூடா
து. எவன் ஸநூரியோபாஸனம் செய்வதில்லையோ அவன்
ஸநூரியனை ஹிம்ஸிக்கின்றான் அரசனே! எககாலத்திலும்,
இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும் உபஸ்தானம் விதிக்கப்படுகிறது.
ஜனனசௌசம், மரணசௌசம், சித்தப்பரம், வ்யாதி, பயம்
இவைகளுள்ள காலம் தவிர்த்து.

ஸநூதகம் முதலியதில் ஸாமந்த்யமிருந்தாலும் ஸந்த்யோ
பாஸனம் செய்யக்கூடாதென்கிறார்,

மரீசி:— ஆசௌசத்தில், ஸந்த்யோபாஸனம் முதலிய கர்
மங்களுக்கு த்யாகம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— தேச க்ஷோபம், அரசனால் நிர்ப்பந்
தம், ரோகத்தால் தொந்தரை, சாவம், ஸநூதகம் இவைகளில்,
ஸந்த்யாவந்தனத்தின் விச்சேதம் தோஷத்தின் பொருட்டு,
ஒருகாலமாவதில்லை. ஆனால்,

யது வுமெனெனொகூழ்—

‘ஸந்நிரிஷிம்வரூம் ஸொரீம் யாவஜீவம் ஸரீவரொகூ |
நத்யஜெகஸஸூதகெவா஽வி த்யஜநவெஹ்யொயிஜி’ உதி,
தக் ரீநஸஸந்நிராவிபூயஸு | யதவெனெனொகூழ்—

‘ஸூதகெ ஸூதகெ வெவ ஸந்நிராகரீம் ந ஸந்நி
ஜெக | ஸெஸொவாரயெந்நாநு பூணாயாஸூயெ யிஜி’
உதி ||

வனவனு யாநிஸூதகாஹ ஸந்நிராகரீம்நெயபூதி
வாஹகாநி, தாநி வவநாநி ஸந்நியொமநிநெயவரானி
தி ஸேவ்யஸு ||

சுரு விஸெஷரீவ வ்யாஸம்—

‘பூக்ஷிவெகஸூதகெ க்வயஸூம் மாயசூம் துஸரீ
யாநு | ஹ்வா பூக்ஷிணம் காயஸூம் ஸூயஸூம்யொயெத
தொயிஜி’ உதி ||

புலஸ்த்யர் :— “ஸந்த்யாவந்தனம், இஷ்டி, சரு, ஸோமம்,
இவைகளை ஜீவனுள்ளவரையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆசெள
சத்திலும் விடக்கடாது. விட்டப்ராம்ஹணன் நரகத்தை
அடைவான்” என்று சொல்லிய வசனமோவெனில், அது, மா
னஸ ஸந்த்யையைப் பற்றியதாகும். ஏனெனில், புலஸ்த்யரே—
“ப்ராம்ஹணன், ஜனனாசெளசத்திலும், மாணாசெளசத்திலும்
ஸந்த்யோபாஸனத்தை விடக்கடாது. மனதினால் மந்த்ரங்களை
உச்சரிக்கவேண்டும், மூன்று ப்ராணயாமங்களிலும் அப்படியே”
என்று சொல்லியிருப்பதால்.

இவ்விதமிருப்பதால், ஸூதகம் முதலியதில் ஸந்த்யையை
நிஷேதிக்கும் வசனங்கள் எவையோ அவையெலாம் மந்த்ரங்
களை உச்சரிப்பதை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகள்
என்று அறியவேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— ஸூதகத்திலோவெனில், காயத்ரியை உச்ச
ரித்துக்கொண்டு அர்க்யத்தை விடவேண்டும். அர்க்யதானம்
செய்து, ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். பிறகு ப்ராம்ஹணன்
ஸூர்யனை த்யானிக்கவேண்டும்.

வெவ்நலிரவி—

ஸூத்ரகெ ஸாவித்ருநா ஜாஜ்ஜிம் பூக்ஷிவ்ய பூக்ஷி
ணம் க்ருக்ஷா ஸூத்ரயஸ்யாபஹ்ஸ்யஸ்யா' விகி || வனதநா
ஜநாநிஸகமஸநூராகடுகாவயக்ஷணாயு'விகி கெலிசு |
யபித்ரு ஸநூராகடுணி ப்ருளதம் ஜயாஜ்ஜிமநாநி தபெ
வாநுஷெயம் நாநிதிதெவ்வா' விகிவரெ | யயாஸி
ஷாநாநி ரித்ரு வ்யவஸூ ||

ஸக்தவ்யுசூவ்யகாராதித்ருகெ ப்ராபஸிதகாஹ
ஸம்ஹகாரஃ—

ஸூதாநொ வியிவசு ப்ராணா நாயஜாவ்யம் உதா
யஸ்ய | காராத்யவிஸூஜ்யம் உக்ஷா ஸநூரம் ஸரீவ
ரெசு || உதாயஸ்யம் மாயத்ருநா டித்ருஜாஹ்யி
ஸம்வாடி | காராத்யவிஸூஜ்யம் த்ரிஸநூரஸு ஸ
ரீவரெசு || ப்ராணாயாமித்ருயம் க்ருக்ஷா ஸநூராகடு ஸரீவ

பைந்நீயம்:— ஸூத்ரகத்தில் காயத்ரியால் அர்க்யத்தை
விட்டுப் ப்ரதக்ஷிணம்செய்து, ஸூத்ரயனை த்யானிப்பவனுய் நமஸ்
காரம் செய்யவேண்டும் என்கிறார். இது, மார்ஜனம்முதலிய ஸகல
ஸந்த்யா கர்மங்களையும் சொல்வதற்காக என்கின்றனர் சிலர்.
இந்த ஸந்த்யா கர்மத்தில் ச்ருதியால் சொல்லப்பட்ட அர்க்ய
தானம் முதலியது எதுவோ அதுமட்டில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது,
மற்றது அனுஷ்டிக்கத்தக்கதல்ல என்றதில் தாத்பர்யமுள்ளது,
என்கின்றனர் மற்றவர். இங்கு சிஷ்டாசாரப்படி வ்யவஸ்தை
அறியத்தக்கது.

சக்தியுள்ளவனுக்கு, முக்யகாலம் அதிக்ரமிக்கப்பட்டால்
ப்ராயச்சித்தத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸங்க்ரஹகாரஃ— காலாதிக்ரம ப்ராயச்சித்தத்திற்காக,
விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, ப்ராணாயாமம் செய்து, நான்கா
வது அர்க்யத்தைக் கொடுத்து, ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவேண்
டும். காயத்ரியால், வ்யாஹ்ருதி ஸம்புடமாய் (முன்னிலும்
பின்னிலும் வ்யாஹ்ருதிகளைச் சேர்த்து) நான்காவது அர்க்யத்
தைக் கொடுக்கவேண்டும். காலாதிக்ரம ப்ராயச்சித்தத்திற்காக
மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் செய்யவேண்டும். மூன்று ப்ராணாயா

ரெசு ! பூதக்காடு குயம் கூயடாசு ஸஜுவெ அள டுரொ
வரி || ஷபிஸநூஜுடு காடு ததொ நபூணஸம்யஃ !
காதுாத்யெ கூக்யடுகெவம் கூதா ஸநூ து நிஷூர'
ஊதி !

ஸவதஃ—

‘சுவபூபூதாநதஃ வபுவஃ ஸுடியெஸுயெயெவா வா |
மாயசூஷஸதம் ஜவ்யம் பூயஸிதம் அஜாதினி’ ஊதி ||

மளணகாதுாதிசூடு ஸவவ—

‘உவாவிதா நமெசு ஸநூ ‘சுழிகாயஃ நமெசுசூ
தஃ | மாயசூஷஸவஸம் து ஜவம் கூக்யா விஸூஜி’
ஊதி ||

ஃயியாடு—

‘யதாநீஜெஜவெநூநு டுஸவாரம் டிநெடிநெ | சகா
டு நிதூகடுடாணி காடுகாடு கூதாநிடுவெ’ ஊதி || ஸு
ஸ—‘யதா நீஜெநவிஷாணெயிஃ வராயஜெரா வஹ்யெ

மங்களைச் செய்து ஸந்த்யோபாஸனத்தைச் செய்யவேண்டியது.
காலையில் மூன்று ப்ராணயாமங்களைச் செய்யவும். ஸங்கவத்
தில் பனிரண்டு ப்ராணயாமங்களையும், மத்யாஹ்னத்தில் முப்
பத்திஜூறு ப்ராணயாமங்களையும் செய்யவும். அதற்குமேல்
ப்ராணயாமமில்லை. காலாதிசரமத்தில் இவ்விதம் செய்யாமல்
செய்த ஸந்த்ய நிஷ்பலமாய் ஆகும்.

ஸம்வர்த்தர் :—அர்க்யத்தைக்கொடுப்பதிற்குமுன், ஸூர்ய
னின் உதயமானாலும், அஸ்தமயமானாலும் ப்ராயச்சித்தமாக
108-முறை காயத்ரியை, ப்ராம்ஹணர்கள் ஜபிக்கவேண்டும்.

கொணகாலமும அதிக்ரமித்தால்,

ஸம்வர்த்தரே :— ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யப்படாவிட்
டாலும், அக்னிகார்யம் செய்யப்படாவிட்டாலும், 1008-முறை
காயத்ரியை ஜபித்தால் சுத்தனாகிறான்.

ருக்விதானத்தில் :— ‘யதாநீத்யே’ என்னும் மந்த்ரத்தை
ப்ரதிதினம் பத்து முறை ஜபிக்கவேண்டும். நித்ய கர்மங்கள்
அகாலத்தில் செய்யப்பட்டாலும் முக்யகாலத்தில் செய்யப்பட்ட

ஸவிஷ்டி: | நயுவாஸு வஹுவொ வாவிக்ருதம் ஸநீபெஷாம் நிஷ்டுதம் ஜாரிணீவ' உதி ||

வொயாயந:—

வொயகிக்ருதெ ராக்ருவவாஸ: ப்ராதரதிக்ருதெ உஹரூவவாஸ: உதி ||

உஷிஸூவிகுவலிஷய்ய | ஸூவிகுவெடது 'வெஷாதிதாநாம் நிதூநாம் கரீணாம் ஸகிக்ருதெ | ஸாதகவ்யுதவொவெவ ப்ராயஸிதூமொஜந்ய' உதி கநகிஷ்டிநொவவாஸ: காய: ||

ஸஜொவி—

'ஸநூரூபிநிதூவொவ து திநகெகிஷொஜந்ய | திநகயெ திராக்ரு ஸூசு க்ருவூரூடதூ திநக்யெ || உஸாமெ க்ருவூ கெகம் ஸூரூகிஷ்டம் வாரூராயணம் உரெசு |

டதாய் ஆகின்றன மந்தரம் இவ்விதம்—'யதாதீத்யே + ஜாரிணீவ' என்று

போதாயனர்:— ஸாயங்கால ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால், ராத்ரி முழுவதும் உபவாஸமும், ஸாயம்ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால் பகலில் முழுவதும் உபவாஸமும் ப்ராயச்சித்தம்.

இது புத்தி பூர்வமில்லாத விஷயம். புத்தி பூர்வமாகில், "வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட நித்யகர்மங்களை அதிக்ரமித்தாலும், ஸ்நாதக வ்ரதத்திற்கு லோபமேற்பட்டாலும் ஒருநாள் உபவாஸம் ப்ராயச்சித்தமாகும்" என்று மனுவால் சொல்லப்பட்டபடி ஒரு நாள் உபவாஸம் செய்யத்தகுந்தது.

சங்கடும்:— ஸந்த்யை முதலிய நித்யகர்மத்திற்கு லோபமேற்பட்டால் ஒருநாள் முழுவதும் உபவாஸம் ப்ராயச்சித்தம். இரண்டு நாள்களில் லோபமேற்பட்டால் முன்றுநாள் முழுவதும் உபவாஸம். மூன்று நாள்களில் லோபமேற்பட்டால் அரைக்ருச்சரம். பத்து நாள்களில் ஏற்பட்டால் ஒருக்ருச்சரம். அதற்குமேல் ஏற்பட்டால் சாரந்த்ராயணம். ஒரு

வாஞ்சாயணம் வராகம்வ ரோஸாடிஞ்ஹும் வியீயதெ || ததொ
2வெலிவம் புகழ்வுடம் ஸுராதூரஸஸு வவநந்தயா' ஐதி ||

வநு) ருதயஸு) தாரதஜ) ருஜெஸவிஸெஷி) ருஹ வ) ருஸஃ—

‘முடிமை செய்குமுணா ஸாஸ்யா மொவெஷ் டிசமுணா
 ஸுப்தா | சதஸாஹஸி கா நடிா சிநனா விஷ்ணுஸா
 யள || வஹிஸ்யநா டிசமுணா மத-புஸ்யவணெஷ் உ |
 பூதா தீயெ-சதமுணா ஸஹஸ்யம் ஜாஹ்லீஜெயெ’
 ஐதி ||

ஸ்ரீ தாதவஃ—

‘சுநயதம் சீழ்மநயம் ஐவாடுமெழுநடுவெய | வுநாதி
வழுவெய்யுநம் வெய்யுநம் வுநாதி’ இது ||

ஹாஸ்தொழி—

ததஸுநா_{ஸயு}ரீ_{யு}வாஸீத_{யு} வஹிமு_{யு}தா_{யு}வியாநதஃ'உதி॥

மாஸத்திற்குமேல் லோபமேற்பட்டால் சார்தராயணமும், பராகமும் ப்ராபசசித்தமாய் விதிக்கப்படுகிறது. பிறகும் இவ்விதமே கணக்கிடப்படவேண்டும். இவ்விதம் வ்யாஸரின் வசனமாகும்.

மூன்று ஸந்தையகளுக்கும், தாரதமயத்தால் தேச விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— ஸந்த்யாவந்தனமானது க்ருஹத்தில்செய்யப் பட்டால் ஒரு பங்கு பல முடையதே. பசுக் கொட்டிலில் பததுபபங்கு பலனுள்ளதாம். நதியிலானால் லக்ஷமபங்கு பலனுள்ளதாம். விஷ்ணு ஸன்னிதியிலானால் அழிவற்ற பலனுள்ளதாம். வீட்டிற்கு வெளியில் செய்யப்பட்டால் பத்து மடங்கு பலனுள்ளதாம். கர்த்தம், ப்ரஸ்வணம் இவைகளிலுமப்படியே. புண்யதீர்த்தத்திலானால் நூறு மடங்கு பலனுள்ளதாம். கங்கா ஜலத்திலானால் ஆயிரம் மடங்கு பலனுள்ளதாம்.

சாதாதபர்.— வெளியில் செய்யப்பட்ட ஸந்த்யோபாஸனமானது, பொய்பேசுதல், மத்யத்தின் நாற்றத்தை மோக்குதல், பகலில் ஸ்த்ரீ ஸங்கம் செய்தல், சூக்ரான்ன போஜனம் இவைகளா லுண்டாகிய பாரபத்தையும் போக்குகின்றது.

ஹாரீதரும்:— பிறகு வெளியிற் சென்று விதிப்படி ஸந்த்
யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

வஹிஸ்யந்யாயாஃவாவிதாயா ரிஹிதாதெய-
லிஹாணாஹிஹொவஃ, ததா லிஹாணாஹிஹொவ ல
ந்யாயம் சுத-வ்யு || ஸந்தஹொஹிஹொத்யாக்ரிணா-
'ஸந்யாயம் து சுத-வ்யு ஸிஹொத்யாக்ரிணா-
உஹொ லந்யாயம் சுத-வ்யு ஸிஹொத்யாக்ரிணா-
வ' உதி ||

சுவஸ்த்வொவா-
—

‘ஸந்யாயம் வஹி-
தாயா ரிஹிதாதெய-
லிஹாணாஹிஹொவஃ, ததா லிஹாணாஹிஹொவ ல
ந்யாயம் சுத-வ்யு || ஸந்தஹொஹிஹொத்யாக்ரிணா-
'ஸந்யாயம் து சுத-வ்யு ஸிஹொத்யாக்ரிணா-
உஹொ லந்யாயம் சுத-வ்யு ஸிஹொத்யாக்ரிணா-
வ' உதி ||

வெளியிற் சென்று ஸந்த்யோபாஸனம் செய்தால், ஆஹி
தாக்கிக்கு விஹாணம் முதலிய அங்கங்களுக்கு லோபமேற்
படும்போலிருந்தால் அப்பொழுது, விஹாணம் முதலியதைச்
செய்யுமிடத்திலேயே இரண்டு ஸந்த்யையும் செய்யப்படவேண்
டும். இதையே அபிப்ராயப்பட்டுச் சொல்லுகிறா,

அந்ரி:—ஆத்மஜ்ஞானியான ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும்
மூன்று ஸந்த்யைகளையுமுபாஸிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்கள்
வீட்டிலும் இரண்டு ஸந்த்யைகளைச் செய்யலாம்.

ஆபஸ்தம்பர்:—‘ஸந்த்யோச்ச + பஸ்ய:’ என்கிறார். இதன்
பொருள்—“பகலுக்கும் ராத்ரிக்கும் பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் ஏற்
படும்காலம் ஸந்தி எனப்படுகிறது. அவை இரண்டு மாலையும
காலையும். அந்த ஸந்திகளில், கராமத்திற்கு வெளியில் ஸந்த்யை
யை உபாஸிக்கவேண்டும். மௌனியாயும் இருக்கவேண்டும்.
லௌகிகமான வார்த்தையைப் பேசக்கூடாது ஆஹிதாக்கி
விஷயத்தில் இதற்கு மறுப்புச் சொல்லப்படுகிறது— விப்ர
திஷேதே=வேதத்துடன் விரோதம் விப்ரதிஷேதம், அது
நேர்ந்தால். அக்னிஹோத்ரிக்கு, வெளியில் ஸந்த்யோபாஸன
மும், அக்னிஹோத்ர ஹோமமும் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்
றன. அவ்விடத்தில் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட, அக்னிஹோ

விபுதிஷையம் : சுழிஹாதினொஸஹிராஸநரிஹொ
 சூஹொரிஸு விராஸெதெ ! தது னுதிவக்ஷணரிஹொ
 சூஹெவ சுத-வ்யு ! ந ஸூத-ஹெஸஹிராஸநஸு !
 தஸு கபுரி-ஹெஸாசு ! உதரசூ கஸவ-ஹெஸாபித
 ய-ஹெ !

உதி ஸநூநாநிண-யம் !

பூதஸநூநா ||

—

சுய பூதஸநூநா ||

தது யாஜிவ-ஹெ :—

‘ஸநீரவினாஹ் நிவ-த-ஹெ கபுதஸநஸவிபிபிபிஹெ !
 பூதஸநூநாஹொவாஸீத உதயாவநவ-ஹெவ-கபு || பூ
 ணாநாயரி ஸ-ஹெபூகபு சூப-ஹெநாஹெஸவதநத-
 உதி ||

தரமே பஸிஷ்டமாகும். அதுவே செய்யத்தகுந்தது. ஸ்ம்ருத்
 யுதமான வெளியில் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யத்தகுந்ததல்ல.
 அது கல்ப்யமூலமானதால், அக்னிஹோத்ரம் கல்பதமூல மான
 தால்” என்பது. (அனுமிதச்ருதி மூலகமான பஹிஸஸந்த்யோ
 பாஸனத்தைவிட ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிமூலகமான அக்னிஹோத்
 ரமே பஸிஷ்டம். ஆகையால் அக்னிஹோத்ரீ வீட்டிலேயே
 ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யலாம் என்பதாம்.)

ஸந்த்யா நிர்ணயம் முற்றிற்று.

ப்ராதஸ்ஸந்த்யை.

—

இனி ப்ராதஸ்ஸந்த்யை சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யாக்ஞவல்க்யர் :— ப்ராம்ஹணன், மலமூத்ர விஸர்ஜனம்
 செய்து, செளசத்தை விதிப்படி செய்து, தந்தகாவனம் செய்து,
 ப்ராணயாமம் செய்து, ஆபோஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்கு
 களால் ப்ரோக்ஷித்து ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை உபாஸிக்க வேண்
 டும்.

வ்யாஸம்—

‘சூவொஹிஷ்டே’ ஸ்ருதெவஃகூயதாநாஜிதந்தா
கூஸொஹிஷ்டே | ப்ருணவெந து ஸம்யுக்தம் கூதிவெ
ஹி வஷெவஷெ || விபூஷொஷ்டே கூதிவெஷ்டே
ஸ்யோ யஸ்யூக்ஷயாய வ | ரஜஸூஸொஹிஷ்டே தாநு ஜாமுக்
ஸூவஸூஷ்டேஷிஜாநு | வாஜநஃகாயஜாநுஷொஷ்டேஷெதா
நவஹிஷ்டேஷெ’ உதி ||

பொதயாஜிவ்யம்—

‘நவப்ருணவஸம்யுக்தாநி ஜிதம் ஸிரஸி விக்ஷிவெசு |
சூவொஹிஷ்டே திஸ்யுநிஃ ப்ருணஸூயதஸூஸி’ உதி ||

நாராயணம்—

‘பூஷூவொஹிஷ்டேஷொவாஷி ஸந்யூவாஸநஸோ
ரெசு | நவப்ருணவஸம்யுக்தாநிவொஹிஷ்டே ஸ்ருதெந
தா || ஸிரஸ்யுஷி ரஸூக்ஷெசு ஸூஸிளே யஸ்யூக்ஷயாய

வ்யாஸம்:—‘ஆபோஹிஷ்ட’ முதலிய மூன்று ருக்குகளால்,
ருசுஜலங்களால் மார்ஜனம் செய்யவும். ஒவ்வொரு பாதத்திலும்
ப்ரணவத்துடன் கூடியதாகிய ஜலத்தை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்
டும். தலையில் எட்டுத்திவலைகளையும், காலில் ஒரு திவலையையும்
ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். ரஜஸ், தமஸ், மோஹம் இவைகளால்
உண்டாகியதும், ஜாகரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி இவைகளி
லுண்டாகியதும், வாக்கு, மனம், காயம் இவைகளாலுண்டாகி
யதுமான இந்த ஒன்பது பாபங்களையும் ஒன்பது திவலைகளால்
தணிப்பான்.

யோகயாக்ருவல்க்யர்:—ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடிய
‘ஆபோஹிஷ்ட’ முதலிய மூன்று ருக்குகளால், காயத்திலும்
மனதிலும் சுத்தனாய், ஜலத்தைத் தலையில் ப்ரோக்ஷிக்க
வேண்டும்.

நாராயணம்:—கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய்,
ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவும். ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன்
கூடியதாய், ‘ஆபோஹிஷ்ட’ முதலிய மூன்று ருக்குகளால், தலை
யில் எட்டுப்பாதங்களாலும், பாதத்தில் ‘யஸ்யூக்ஷயாய’ என்ப

வ | ஸந்ராத்ரபெய்வி சுதபுரோவொஹிஷ்டெஹு ரோஜ-
நத' உதி || ஸந்ராத்ரபெய்வி = வாடிபெயர் ||

சுதவனவ யொதயாஜிவதூய்—

சுதவநம் ஸ்ரீபரோமெ-ண சுதவா ஸ்ரீபரோமெ-ண
ஸாரணவருவ-க ரோவொஹிஷ்டாதித்ரூபவஸூதிதஸவ
ஹி: வாடிபெ-ரூப-க ஸவத ஸ்ரீபு-மெ-ண விசுதிவ * சுஷ-
நெநெகாஹி ஸ்ரீபு-ஷரீயஸூரீரெவிசுதிவ நவநெநெகாஹி
ஸ்ரீபு-ஷரீயஸூரீரெவிசுதிவ' உதி ||

புணவயுமெ-ண ரெ-ண ப்ரோகஷண

வருவிசெஷரோஹி ஸாரணக:—

நவபுணவயுமெ-ண ரோவொஹிஷ்டத்ரூபவெ-ண து |
ஸவதூரகூதம் வாஹி ரோஜ-நாநெ விநஸூதி' உதி ||

பு-ஷா—

பெ-ண ரோஜ-நம் சு-ய-கா-க வாடிபெ-ண வா ஸரோஹி

* சுஷ-நெ-ண வாடிபெ-ண நவநெநெ-தி சுவிசு ||

தாலும ப்ரோகஷிக்கவேண்டும். இவ்விதம் ஆபோஹிஷ்டாதி
மந்த்ரங்களால் மூன்று ஸந்தையகளிலும் ப்ரோகஷணம் செய்ய
வேண்டும். ஆகையாற்றான்,

யோகயாக்குவல்க்யர்:—தன் சாகையில் சொல்லிய ப்ரகா-
மாய் ஆசமனம் செய்து, ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை
முதலில் ஸ்மரித்து, 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்கு
களின் முதலில் உள்ள ஏழு பாதங்களால் தலையில் ஏழு திவலை
களை ப்ரோகஷித்து, எட்டாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை
பாதத்தில் ப்ரோகஷித்து, ஒன்பதாவது பாதத்தால் ஒரு திவ-
லையைத் தலையில் ப்ரோகஷிக்கவும்.

ப்ரணவத்துடன் கூடிய மந்த்ரத்தால் ப்ரோகஷிப்பதில் பல
விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சேளனகர்:— ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடிய 'ஆபோ-
ஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால் மார்ஜனம் செய்து
கொண்ட உடனேயே, ஒருவர்ஷம் செய்த பாபம் நசிக்கின்றது.

ப்ரஹ்மா:— ஒவ்வொரு ருக்கின் முடிவில் ப்ரோகஷணம்

தம் ! சூரபலபுரெனையவா காயபா ஹிஷ்டாநாந் சிதரீபு
ஸம்' உதி ||

வஹுபுரணாநுமணாசு ஸிஷ்டாநாநா வாகா
ஹோஜுநசெவ காயபு ||

வூபுத்யய-லாரெ— .

‘சூவொஹிஷ்டதூபா ஸரீ மூவெவூம் நதாவெதி
யம் ! ந தஸு விபுதெ ஸாநுர யயா ஸாநிபுஷ்டமெவ
ஸம் ! சூவொஹிஷ்டதூபா சேக சூவெவூம் திஷு
காரபெசு ! உதாயம் காரபெபுஷு ஸ்ரஹமதூம்
ஸவிநி’ உதி || பூதிவாசசெகசெவொவெவூம் காயபு ||
வனவஹ பூதூபுயம் சோஜுநசூயசெவ ந உதாயபூதி
யம் ! உவெவூம் = சோஜுநசு ||

தயாஉ தவெசூவ—

உதூநசெவதீயெ-ந உஹ-புரெ-சூ-பூ-விஷ்ட விஷு

செய்யவும். அல்லது, கவனமுடையவனும் ஒவ்வொரு பாதத்
தின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும். அல்லது, மூன்று
ருக்குகளின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும். சிஷ்டர்களின்
கொள்கை இவ்விதமாகியது.

அநேக ப்ரமாணங்களுக்கு ஒத்ததாயிருப்பதாலும், சிஷ்டர்க
ளின் ஆசாத்தாலும், ஒவ்வொருபாதத்தின் முடிவிலும்
மார்ஜனம் செய்வதே யுத்தமானது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:—‘ஆபோஹிஷ்ட’ என்ற ருக்கினால்
உல்லேக்யத்தை (மார்ஜனத்தை) எவன் நன்றாய் அறியவில்லை
யோ, அவனுக்கு ஸந்த்யை இல்லை. அவன் சூத்ரனுக்குச் சம
மானவனே. ‘ஆபோஹிஷ்ட’ முதலிய ருக்குகளில் ஒரு
உல்லேக்யத்தை (மார்ஜனத்தை) மூன்றிலும் செய்யவேண்
டும். நான்காவது மார்ஜனத்தை எவன் செய்கின்றானோ, அவன்
ப்ரம்ஹஹத்தையையே அடைகிறான். ஒவ்வொரு பாதத்திலும்
ஒவ்வொரு மார்ஜனமே செய்யவேண்டும். இவ்விதமாவதால்,
ஒவ்வொரு ருக்கிலும் மூன்று மார்ஜனங்களே, நான்காவது
மார்ஜனம் இல்லை என்பது பொருள். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்திலேயே:— நிமிர்ந்த கையின் தேவ

ஹவதி, தயா ஸிரஸ்யைவ ராஜேநம் யதூதம் சுயபூமிநி வ
மஜேதெ ||

‘கூயம் தஹிபு ராஜேந’ இதிவெசு தத்ராஹ ஸவனவ-
‘நக்ஷாம் தீயெபு ஹுதெவாழவி ஹாஜநெ ரீநூயெழவி
வா | ளை஁஁வரெய்ய ஸளவணெபு ராஜதெ டாரா஁ஸ஁஁
வெ || கூகூரதூ வாரிஹஸ்தெவா ஸஸ்யூவாவூதி ஸராவ
ரெசு’ உதி || ளை஁஁வரெ = தா ரீநூயெ | கூகூர = உடக
இதி ஸெஷம் ||

யதி஁஁ வவநஸு— வாரிஹஸ்தெ ஜ஁஁ கூகூர யெதூ
ஸஸ்யூர஁வாவதெ | ஸா ஸஸ்யூர வுஷணீ ஜெத்யா சுஷு
ராஸ்தெந தவிபுதா:’ உதி, தசு ரீநூயவாநூமிஸ஁஁வ
விஷயஸு || ரீநூயாடிஹாவெ தூ கூகூரதூ வாரிஹஸ்தெ
வெ’கி வாரிஹஸ்தெவியாநிதி ராயலீயெ ||

தால் மார்ஜனத்தை) வர்ஜிக்கவேண்டும். இதனால், மார்ஜன
ஜலபிந்து, பூமியில் எப்படி விழாமலிருக்குமோ அவ்விதம் சிரஸ்
ஸிலேயே மார்ஜனம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதும்
தோன்றுகிறது.

அப்பொழுது, மார்ஜனம் எப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும்?
எனில், அதில் சொல்லுகிறார்,

ப்ரம்ஸூவே:— நதியிலாவது, புண்யதீர்த்தத்திலாவது,
மடுவிலாவது, மண்பாத்ரத்திலாவது, தாம்பாத்ரத்திலாவது,
ஸ்வர்ணபாத்ரத்திலாவது, வெள்ளிப்பாத்ரத்திலாவது, மாப்
பாத்ரத்திலாவது, இடதுகையிலாவது ஜலத்தை வைத்துக்
கொண்டு ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும்.

ஆனால், “இடதுகையில் ஜலத்தை வைத்துக்கொண்டு,
எவர்கள் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்கின்றனரோ அவர்களின்
அந்த ஸந்த்யை ‘வ்ருஷஸீ’ என்று அறியத்தகுந்தது. அதனால்
அஸுரர்களே த்ருப்திசெய்யப்பட்டவராய் ஆகின்றனர்” என்ற
வசனமுள்ளதே எனில், அது, மண்பாத்ரம் முதலியது இருக
கும் விஷயத்தைப்பற்றியது. மண்பாத்ரம் முதலியவை இல்லா
விடில் “இடது கையிலாவது வைத்துக்கொண்டு” என்று, இடது
கையின் விதானம் என்று மாதவியத்தில் உள்ளது.

வ்யாஸம்—

உவவீதீ வஜ்ஜிவஃ ஸ்ராவாநொ திரநாகுஃ ।
 ப்ராஜீவஸததம் விபு ஸ்ரோவாஸந தோவரெசு ॥ சூ
 வொஹிஷ்டாதிதிஸுஹி தோஜ்யெது கஸொஹிஹெஃ ।
 லிஸுஹி வஜ்ஜிஸுநொ மாயத்ரொவொஹி ஹெவதா ॥ தோ
 ஜ்யெந வநியொமஸு கஸெவதெ ப்ரகீதித்தம் ॥ கவிஹி
 ஹிஹி மஹொ ஹெவதம் யொமஹெவ ॥ நாகீவயெஜெவ
 தாவி வாவியாநு தோதெ து ஸம்' உதி ॥ யொமம் =
 வநியொமம் ॥

யாஜ்ஜுவெயாஸம்—

ஹ்ராஹணம் வநியொமம் மஹ்ரூஷ்யம் ஹெவதம் ।
 கஜ்ஜாஹ வஹ யம் கஸ்யா ஹ ஸ தத்யெஸுதெ' உதி ॥
 தோய்யு ப்ரகீவதம் । யதம் கவிஹி தோய்யு தோ
 தாவெய்யு கஸாநஸ்யெய்யம் । கதம் ப்ரகீவஹ

வ்யாஸம்:—யதனோபவீதியாய், சிகையைக்கட்டியவனாய்,
 இருமுறை ஆசமனம் செய்தவனாய், ஏகாக்ஷித்தனாய், கிழக்கு
 நோக்கியவனாய் ப்ராமஹணன் எப்பொழுதும் ஸந்த்யோபா
 ஸனம் செய்யவேண்டும் 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று
 நுக்குகளால் குச ஜலங்களால் மார்ஜனம் செய்யவேண்டும்.
 அந்த நுக்குகளுக்கு, ஸிந்துத்வீபர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், அப்பு
 தேவதை, மார்ஜனத்தில் விரியோகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.
 ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, விரியோகம் இவைகளை அறியாமல்,
 கற்றுக்கொடுக்கக்கூடாது, ஜபிக்கவும் கூடாது. அவன் அதிக
 பாபமுடையவனாய் ஆகிறான்.

யாக்ஞவல்க்யமும்:—ப்ராமஹணம், விரியோகம், சந்தஸ்,
 ருஷி, தேவதை என்ற ஐந்தையும் அறியாமல் எவன் கர்மத்
 தைச் செய்கின்றானோ அவன் அக்கர்மத்தின் பலத்தை அடைவ
 தில்லை.

மந்த்ரங்களின் அர்த்தத்தையும் அறியவேண்டும். ஏனெ
 னில், அர்த்தமறியப்படாத மந்த்ரங்கள், அனுஷ்டிக்கப்பட
 வேண்டிய விஷயங்களை வெளியிடுவதில் ஸமர்த்தங்களாய்

இகஉ வெவடிநாயகீகதிதீயலுதிசுஞாவமெ

சுநாயெ-பாழநுஷாடுதெவ சுசு-மலாமி பூபெநாதி நவ
பூகுலெவீதி நாயலிஷு ||

சுநாபி—

யடியீதசிலிஜூதம் நிமடிநெவ ஸஸூதெ | சுந
பூலிவ ஸு-பெஷுயொ நதஜலுதி சுலி-பிசி' உதி ||

பூபெநாபி—

‘பா-பா-பூபலாநலு வபெஷுமளரிவ லீசுதி’ உதி ||

பூபிபதெவ—

‘யடிவ விடியா சுரொதி தடிவ லீய-புதூரம்வதி’
தி, சுய-புஜு உசுலகமம் ஹு-சுஸூதெ ஸநாகடுதி ஜூந
விபாடுதபாபெ’தி உ ||

சுசு ஹாடிதெந சுநாயெ-பாழலிவிதி—

‘சூபொலிஷாசியொலு’ | ஹெ சூவ: ! யபிபம்

ஆவதில்லை. ஆகையால் மந்தார்த்தங்களை அறிந்த அனுஷ்டா
தாவே கர்மபலன்களை அடைகிறான். பரத்யவாயத்தையும் அடை
வதில்லை என்பது ந்யாயத்தால் ஸித்தமாகியது.

மனுஷம்:—அர்த்தக்ஞானமில்லாமல் அத்யயனம் செய்யப்
பட்ட எது பர்டமாத்தர்த்தால் உச்சரிக்கப்படுகிறதோ, அது,
அக்னியல்லாத சாம்பலில் உலர்ந்த ஸமித்துப்போல் ஒருகாலும்
ஜ்வலிப்பதில்லை.

வ்யாஸமும்:—அத்யயனத்தைமட்டில் முடித்தவன் (அர்த்
தக்ஞானமில்லாதவன்) சேற்றில் ஆழ்ந்த பசுப்போல் வருந்து
வான்.

சுருதியும்:—‘மந்தார்த்தக்ஞானத்துடன் எக்கர்மத்தைச்
செய்கின்றானே அக்கர்மமே அதிக விரியமுள்ளதாய் ஆகின்றது’
என்றும், ‘அர்த்தக்ஞானமுள்ளவனே ஸகலமான நன்மையை
யும் அடைகிறான், அவன், ஜ்ஞானத்தால் பாபங்களையகற்றி
ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான்’ என்றும்.

இங்கு, ஹாதத்தரால், மந்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்
ளது. ‘ஆபொலி+புவ:’. ஆப: = ஓ ஜலங்களே! நீங்கள்,

செய்யாமல் ஸ்ரீ | சேயுதி ஸ்ரீநாதி | தவ்வு மாவயித்ரீ:
 ஸ்ரீ | ஹிஸுஷ்: ஸ்ரீலிங்க | 'தாந ஹஜே-த யாதந' |
 தா: யாபுயம் ந: = சுஷ்ரூநு ஹஜே-த = சுஷ்ராய தயாதந =
 யத | சுஷ்ர = சுஷ்ரூநு ததெத்யுய: | 'செஷ்ரணாய உக்ஷ
 ஸெ' | செஷ்ர = செஷ்ரத ரணாய = ரசீணியாய உக்ஷஸெ =
 உஷ்ரநாய தயாதந | செஷ்ர ரசீணியம் ஜ்ஞாநசீஷ்ரூநு த
 தெத்யுய: | 'யொ வஸிவததொரஸ:' | வ: = யுஷ்ராகு
 ஸம்ஸாய், யஸிவததொரஸ: ஸ்வாபாதிஸயசெஷ்ரத: ரஸ
 நெந்ரியுயாஹ: | 'தவ்வு மாவயிதெஷ்ரத:' | தவ்வுதி
 சிதீயாமெ-த ஷ்ஷ: | தாரஸம் மாவயித | உஷ்ரதொகெ ந:
 சுஷ்ரூநு || கிரிவ? | 'உஸதீரிவ தாதந:' | உஸதீ: உஸத:
 காரியதாதந:, தாதந: யுஷ்ரூநு யயா க்ஷ்ராதிரஸெந மாவ
 ஜயதி, தயா யுஷ்ரூநு ரஸ சீஷ்ரூநு ததெத்யுய: ||
 சுஷ்ரூநு—'தவ்வுகரஜ்ஞாநசீஷ்ரூநு' | தவ்வு சிதீயாமெ-த உத
 ய: | தாரஸம், சுஷ்ரூநு வயதாபுயம், மாவயி ஸ்ரீ

மேயாபுவ: ஸ்த=மய: என்பது ஸுதத்தின் நாமம். அந்த
 ஸுதத்தைச் செய்பவர்களாய் இருக்கின்றீர்கள். ஹி=பச்சனித்
 தம். 'தாந+ததாதந'. தா: = அந்த நீங்கள், ந: = எங்களை,
 ஹஜே=அன்னத்தின்பொருட்டு, ததாதந=தரியுங்கள். அன்
 நத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். 'மேஷ்ர+
 சக்ஷஸெ'. மேஷ்ர=பெரியதும், ரணய=சமணியமுமான,
 சக்ஷஸெ=தர்சனத்திற்காக, சிறந்ததும் சமணியமுமான க்ஞா
 நத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். 'யொவஸ்
 சிவதமோரஸ:'. வ: =உங்களுடையதாகிய எந்த, சிவதம: =
 ஸுதாதிசயத்திற்குக் காரணமாகிய, ரஸ: =நாக்கினால் க்ஷ்ரூநிக்
 கக்கடிய ரஸமுண்டோ, 'தஸ்ய+ஹ:'. தஸ்ய = அந்த
 ரஸத்தை, பாஜயத = அடைவியுங்கள், இஹ = இவ்வுலகில், ந: =
 எங்களை. எதைப்போல்? 'உசதீரிவமாதா'. உசதீ: =வாத்
 ஸல்யமுள்ள, மாதா: இவ=தாய்மார்கள்போல். அவர்கள் எப்
 படிப் புத்தர்களுக்குப் பால் முதலிய ரஸத்தைக் கொடுக்கின்ற
 னரோ அப்படி உங்களுடைய ரஸத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்
 கள் என்று பொருள். இனியும், 'தஸ்மா அசங்கமாமவ:'. வ: =

நுகச வெஷ்யநாயதீக்ஷிதீயஸ்ய தீரோகதாவதெ

யாரெதியுடும் | மாரூலாராடுவது | வம் யுஷ்டாக்ஷ | யஸ்ய
க்ஷயாய ஜிநய | யஸ்ய த்யுதீயாயெடு ஷஷ்டீ | பெநநஸெ
ந க்ஷயாய நிவாஸாய | நிவாஸவதநொழயபாடினாஹாத
க்ஷாக்ஷ | திதீயாயெடு உதாயுடும் | க்ஷயம் நிவாஸதீஸ்தீயம்
ஜிநய ஸ்ரீணயய | சூவொஜநயயாவநம் | ஹெ சூவம்!
பெநநவ வுசூாடிபுஜாம் நம் கஸூாகம் ஜநயய ஸ்வாடிய
யெதி |

வ்யாஸம்—

‘சூவொஹிஷ்டா ஸுபுலிஷா நவவாடி ஹவனி தெ |
வாஷெவாஷெ க்ஷிவெவாஸி ஸ்ரவணத்யாம் வ்யவொஹி’
உதி ||

புறையதெவ—‘சூவொஹிஷ்டாபொஹவதத்யுஜிஷ்டா
ஜிபதெ | சூவொ வெ ஸவடா ஷெவதாம் | ஷெவதாவி
ரொவாதாநம் வவயதெ’ உதி || வனவரோகதவியிநா ரோஜு

உங்களுடைய, தஸ்மை=அந்த ரஸத்தை, அரம்=வேண்டும்
வரை, கமாம்=அடையக்கடவோம். ‘யஸ்யக்ஷயாயஜிர்வத’,
யஸ்ய=எந்த ரஸத்தால், க்ஷயாய=எங்களுடைய நிவாஸத்தை,
‘க்ருஹத்தை’, ஜிர்வத=ப்ரீதியை அடைன்கின்றுக்கோ.
‘ஆபேஜநயதாசந’. ஆப:=ஹேஜலங்கோ! எந்த ரஸத்தினால்
புத்ரன் முதலிய ப்ராஜைகளே, ந: =எங்களுக்கு, ஜநயதச=உண்டு
பண்ணுகிறீர்களோ, அந்தரஸத்தை அடையக்கடவோம்.

வ்யாஸம்:—‘ஆபேஹிஷ்ட’ முதலிய மந்த்ரங்கள் மிகப் ப்ரா
ஸித்தமாகியவைகள். அவை ஒன்பது பாதங்களுடையவை. ஒவ்
வொரு பாதத்திலும் ஜலத்தைப் ப்ரோக்ஷிக்கவும். ப்ரோக்ஷிப்
பவன் ப்ரம்ஹஹத்தையையும் போக்குகிறான்.

ச்ருதியும் :—‘ஆபேஹிஷ்ட’ முதலியவையால் ஜலத்தை
ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஜலங்கள் ஸர்வதேவதை
களாயுமுள்ளன. தேவதைகளால் தன்னைச் சத்தனுக்குகின்றனர்.
இவ்விதம் சொல்லிய விதிப்படி மார்ஜனம்செய்துகொண்டு, 19றகு
‘ஸ-டுர்யஸ்ச’ என்ற மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப் பருகவேண்டும்.

யிகா ஸூயபுஸ்துவம் விவெசு | தயாஅ ஸுநகம்—

சூழிஸ்துநுவாகெந ஸாயங்காஸெ துவம் விவெசு |
ஸூயபுஸ்துநுவாகெந பூதங்காஸெ விவெசுவம் ||
சூவம் வுநகூதெதெந சூஜாஸெ உஜைம் விவெசு |
சூஜிஜாஹிம் வவிசூஹிம் பூகூபெசு கஸவாரிணா'
உதி ||

வூஸொவி—

ஸாயசூஸெதூகா பூதஸூயபுஸ்துவம் வி
வெசு | சூவம் வுநகூ சூஜாஸெ ததஸூவிநூராய
செசு || ததஸூரூசூதூய சூஜூநுதூகூஸொசெசு |
கூபூசூரூணூவணூரூய யூயாஸாவந்து சூஜூநூ'
உதி ||

வொயாயநொவி—

சூயதஸூஸூவாஸநவியம் வூவூஸூவூசூ

அவ்விதமே,

செளனகம்:— 'அக்னிஸ்ச' என்ற அனுவாகத்தால், மாலையில் ஜலத்தைப் பருகவும், 'ஸூர்யஸ்ச' என்ற அனுவாகத்தால் காலையில் ஜலத்தைப் பருகவும் 'ஆப: புனந்து' என்ற அனுவாகத்தால் மத்யாஹ்நத்தில் ஜலத்தைப் பருகவும். பிறகு சுத்தங்களான, அபலிங்கங்களான—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய தான மந்த்ரங்களால் குச ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும்.

வ்யாஸநம்:— மாலையில் 'அக்னிஸ்ச' என்றும், காலையில் 'ஸூர்யஸ்ச' என்றும், மத்யாஹ்நத்தில் 'ஆப: புனந்து' என்றும் மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். பிறகு இரு முறை ஆசமனம் செய்யவும். பிறகு 'ஸூரபிமதி' என்ற ருக் காலும், 'ஹிரண்யவரணா:' என்பது முதலாகிய ருக்குகளாலும், குசோதகங்களால் மார்ஜனத்தை, அவரவர் சாகையில் சொல்லியபடி செய்யவேண்டும்.

போதாயனம்:— இனி ஸந்த்யோபாஸனத்தின் விதியைச்

பு-ம் மகா பூயதொழிவிசு: பூகூலிதவாணிவா
 டெர்வ குயஜாவிஜாவி: பூகூலி சுயிசு ராசநு-ஸெதி
 ஸாயிவ: வீகா ஸூப-ஸு ராசநு-ஸெதி பூதம் ஸ
 வலிசெண வானிநா ஸூரவிசுதூ-ஸெதிவிவி-பு
 ணுவண-பாவி: வாவரானீநிரநெஸு வலிசெண ராதா
 நம் பூகூலி பூயதொழிவி' உதி ||

விதாசெவா-வி-

ஸூப-ஸெதிநுவாகெந கூவ: வீகா ஸூரவி
 தம் | சூதாநம் பூகூலிவசு வஸூசு ஸவலிசுசுரொ தி
 ஜம் || பூகூலிவசு ஸூரவிசுதூ வஸூவாவிஜாவிவிவி
 யா | பூகூலிணம் வரிவிசு காராவிசு-ஸூதிவாவிதழ்'
 உதி || ஸூரவிசு = டிபிசூ-வண்ணி டிசு | டிபிசூ-
 வண்ணி சுகாரிவிசுதி ஸூரவிசுதூ-வண்ணி | பூகூலி
 வெ ஸூரவி: | பூகூலிவசு-ஸூதிவாவிதழ்' உதி பூ-
 தெ: ||

சொல்லுகிறோம். புண்யதீர்த்தத்தை அடைந்து, சுத்ததூய்,
 ஸ்நானம் செய்தவனாய், கைகால்களை அலம்பியவனாய், ஆசமனம்
 செய்து, ஆபேபாஹிஷ்டாதி மந்தரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, 'அக்
 னிப்ஸ' என்ற மந்தரத்தால் மாலையிலும், ஸூரியஸ்சு என்பதால்
 காலையிலும் ஜலத்தைப்பருகி, பவித்ரமணிந்த கையால், ததிக்கா
 வண்ண:, ஆபேபாஹிஷ்ட, ஹிரண்யவர்ண:, பவமான: என்ற
 மந்தரங்களாலும், மற்றப் பவித்ரமந்தரங்களாலும் தன்னைப்ரோ
 க்ஷித்துப் பரிசுத்தனாகிறான்.

பிதாமஹும்:— ப்ராம்ஹணன் பவித்ரமணிந்தகையுடன்
 கவனமுள்ளவனாய், 'ஸூரியஸ்சு' என்ற அனுவாகத்தால் ஜலத்
 தைப்பருகி, பிறகு 'ஸூரபிமதி'யாலும், 'ஆபேபாஹிஷ்ட' முத
 லியவையாலும் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுந்
 திப் பிறகு வேதம் விதித்ததைச் செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டும்.
 ஸூரபிமதி = ததிக்காவண்ண: என்ற ருக்கு, அவ்விதம் ச்ருதி
 யுள்ளது.

மாது அாஜி:—

,ஸூரிய-பூநாவாகஸூரியநீர் ஃவிழி ஸூரோ மாயசூரி
 ஸூரிநா | ஃவதா விநீயொமொவ்வா பூரஸநெ ஸூரிவ
 ஸூரிஸக || ஃவிநாநிஸூரிசூரி ஸூரியொவா வாநெநா
 வவ்வா | மநொ மாயசூரிசூரி ஃவதாசூரிஸூரி ||
 சூவம் ஸூரிசூரி ஸூரிவவ்வா ஸூரிவவ்வா | மநொ
 வவ்வாசூரிவவ்வா வவ்வாசூரிவவ்வா || சூரி
 நம் ஸூரிசூரி வவ்வாசூரிவவ்வா || சூரி
 வவ்வாசூரிவவ்வா || ஃவிஸூரி ஸூரிவவ்வா || வவ்வா
 வவ்வாசூரிவவ்வா வாநெவ ஃவிஸூரி || மநொவவ்வா
 ஸூரிவவ்வா வவ்வா வவ்வா ஸூரிவவ்வா || வவ்வா
 சூரி வவ்வா வவ்வா வவ்வா ஸூரிவவ்வா ||

உய-காவாஜெ---

,வாடின மூலுள் உ லங்கூர்வொழி வெளிசெழு
 தி: | பூணாநாயி லுழை லுடையா வாஸநராயரெக் ||
 பூங்கூர்வெனென வொழிதினி: வரிவிது லுதிநகழ் |

பரத்வாஜர்:—‘ஸுமீர்யஸ்ச’ என்ற அனுவாகத்திற்கு, அக்னி
ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ், ஸுமீர்யன் தேவதை, ஜலப்ராசனத்
தில் விரியோகம். இவ்விதமறிந்து பருகவும். ‘அக்னிஸ்ச’ என்ப
தற்கு ஸுமீர்யன், அல்லது வாமனன் ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ்,
அக்னி தேவதை. ‘ஆபு:புனந்து’ என்பதற்கு விச்வேதேவர்கள்
ருஷிகள், அனுஷ்டுப் சந்தஸ், அப்புகள் அல்லது ப்ருஹஸ்பதி
தேவதை. பிறகு ‘ததிக்காவண்ண:’ என்ற ருக்கினாலும் ஆபோ
ஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளாலும் குசஜலங்களால் தன்னை
ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். ‘ததிக்காவண்ண:’ என்பதற்கு வாம
தேவர் ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், விச்வேதேவர்கள் தேவதை,
ப்ரோக்ஷணத்தில் விரியோகம். பிறகு சேர்க்கப்பட்ட வ்யாஹ்
ருதிகளால் தன்னை ஜலத்தால் சுற்றவேண்டும்.

சர்யாபாதத்தில்:— கால் கைகளை அலம்பி, ஆசமனம் செய்து, சிகையைக் கட்டி, சுத்தனாய், ப்ராணயாமம் செய்து, ஸங்கல்ப்பித்து, ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவும். ஆபோஹிஷ்டாதிதிகளால் ப்ரோசுதித்து, வ்யாஹ்ருதிகளால் ஜலத்தால்

ருக அ வெவடிநாயகீகதிதீயஸ்யுதிசுகூலமவெ

வீகூரzzவடி டியகூரெடிஃ ப்ராகூரஜிஃ வரிவிவ்வ' உதி ||

ஸ்யுத்யனரெzவி—

‘ஸூரியபுஸ்துநுவாகஸ்யு மநொ மாயகூரூவ்யு தெ | ஸவிதா டெவதா க்வஸ்யு ப்விநமிநிதி ஸ்யுதஃ || டியகூரவபீவொzநுவூவூரெடிவ ப்விஃஸ்யுதஃ | லிஸூரெடிவா டெவதா ஸ்யு டியகூரவெதி வா ஸ்யுதஃ’ உதி ||

மநொமநாநூ கூவநிநிநூள மளதநெநொகூள ‘சுஹஸரூரzzஹித்யு வுநாக்விதி ப்ராதஃ ராக்ரிஸூ ராவ ருணஸூ வுநாக்விதி ஸாயஸு’ உதி ||

சீநாயபுஸூ— ‘ஸூரியபுஸூ ரூரநூஸூ ரீநூவதயஸூ’ | ஸூரியெபாநாசு சுஹூரூயிவதிஃ ரீணயானவபீதீ டெவஃ | சுஹூ காரிஷூரூணாநாஃ கரீணாஃ தடியீநகூரக தக்ப்ராகூபுநா | ரீநூஃ க்ரூயஃ தடியீநகூரக வாவ ப்ரவ்யுதெரிதி தக்ப்ராயபுநா | ரீநூவதயஸூ ரீநூஃ க்ரூயஃ வதிஃ மிபொஜிக் யெஷாரிஃப்யாணாஃ தாநீநி

தன்னைச்சுற்றி, மந்த்ரத்துடன் ஜலத்தைப் பருகி, ‘ததிகரா’ முதலிய மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, ஜலத்தால் தன்னைச் சுற்றவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்த்யியிலும் :— ‘ஸூரியஸூ’ என்ற அனுவாகத் திற்குக் காயத்ரம் சந்தஸ், ஸவிதா தேவதை, அக்னி ருஷி. ‘ததிகரா’ என்ற ருக்குக்கு அனுஷ்டிப சந்தஸ், வாமதேவர் ருஷி, விச்வேதேவர் தேவதை, அல்லது, ததிகராவா தேவதையாம்.

சந்தோகர்களுக்கு ஆசமன மந்த்ரங்கள் கௌதமரால் சொல்லப்பட்டுள்ளன— ‘அஹஸூச + புநாது’ என்று காலையில், ‘ராத்ரிஸூச + புநாது’ என்று மாலையில் என்று.

மந்த்ரங்களின் அர்த்தமோவெனில்—

‘ஸூரியஸூச + மன்யுபதயஸூச’. ஸூரியன் என்பவர், பகலுக்கு அதிபதியும் மண்டலத்தினுள்ளிருப்பவருமான தேவன். பகலில் செய்யப்போகும் கர்மங்கள் அவருக்கு அதினைமானதால் அவரைப்பற்றி ப்ரார்த்தனை. மன்யு என்பது க்ரோதம். பாபத்தில் ப்ரவ்ருத்தி அவனதினைமானதால் அவனைப்பற்றி ப்ரார்த்தனை.

யாணி சிந்ருவதயம் | தெதுசுக்ஷுநாநீந்ரு யவ்யிசெஸ வித்
ஷயஜுநநலுநாநாஸூநெஷு ஸுஸூகஷுநாநாவாய
தஜிஷயசூயத்நா | ஸவத்ரு உகாநலுசு உயாயத் : |
சிந்ருக்ருதெஷு வாபெஷு ரக்ஷுநா | காசெஷு
கெயயவஷ ரஜோமுணலுசுஷு | சிஹாஸநெ சிஹா
வாஷா விஷுநஜிஹ வெரின | உதூஜிஸாஸூயுவிஷ
கெயயாஷுசிந்ருக்ருதெஷு தஜிசெஷு வாபெஷு
ஸவெஷு ரக்ஷுநா சா = சா | யயாஹ சிந்ருவர
வஸாஹுகா வாவம் நகரிஷுஜி, தயா ஸுபயா
யொ ரக்ஷுதிதயத் | கிஷு 'யயாதி யாவகாந்
ஷு' | ராசூ = ஸவஜுயெத் துஜீயா | ராசூவித
யத் | யயா ராசூஸஷுந தஜிசாநிந்ரு ஷெவதொஷு
தெ | ராசூவிசாநிந்ரு ஷெவதயா யெரிதலுநு யக்வா
வம் ராசூக்ருதவாநலு | தஷெவ ஸாயநதொ விசரிந
ஷி — 'சிநலா வாவா ஹஸூஷு | வஜுசுஷு

மன்யுபதயஸ்ச = மன்யுவென்கிற கரோதம பதி = ஏவுகின்றவன்
எந்த இந்திரியங்களுக்கோ அந்த இந்திரியங்கள் மன்யுபதிகள்
எனப்படுகின்றன. அந்தக்கண் முதலிய இந்திரியங்களாகிய
தூண்டிகளால், விஷயங்களாகிய கொடிய வதஸ்தானங்களில்,
தன்னை இழுக்காமலிருப்பதற்காக அவைகள் விஷயமான ப்ரார்த
னை, சகாரம் சேர்ப்பதற்காக. 'மன்யுக்ருதேத்ய: பாபேயோ
ரகூந்தாம்'. 'காமஏஷ க்ரோதஏஷ:' என்பது முதலிய சாஸ்த்
ரங்களால் ப்ரஸித்தனான, க்ரோதமெனும் மன்யுவினால் செய்யப்
பட்ட, அவனை நிமித்தமாயுடைய பாபங்கள் எல்லாவற்றினின்
றும் என்னைக் காக்கவேண்டும். எவ்விதம் நான் மன்யுவுக்கு
அதினனாகிப் பாபத்தைச் செய்யாமலிருப்பேனோ அவ்விதம்
ஸூர்யன் முதலியவர்கள் என்னைக் காக்கவேண்டும் என்பது
பொருள். இனியும்,—'யத்ராத்ரியாபாபமகாரஷம்'. ராத்ர்யா
= ராத்ரியில். அல்லது, ராத்ரி சப்தத்தால் அதற்கு அபிமானி
னியான தேவதை சொல்லப்படுகிறது ராத்ர்யபிமானினியான
தேவதையால் ஏவப்பட்டவனாய், எந்தப் பாபத்தை ராத்ரியில்
செய்தேனோ, அதையே ஸாதனங்களால் விசேஷிக்கின்றான்,

ஸிஸெ'தி | சிறலா வரலிம்லாழிவினெநந, வாயா சுநு
தமாஷணாழிவி, ஹஜாஷா ஸ்ராவணாவமாணாழி
வி, வஜா ஸநாக்ரூதிதவகலிஜெஸாஷாக்ரூதிணாழி
வி, உரெண சுலக்யலக்யணாழிவி, ஸிஸா ஸிஸெந |
ஸுவாஸுமூமிதாக்கார: | சுமஜாமதிநாழிவி, உவ
கூணகாஷெந்ருநெஸு யதுவாவகாஷெ, | ராக்ரூ
ஜாஷவமுவது = ராக்ரூவிநாமிநீ ஷெவதா சுமிவருள
வா தகிலவடிலவமுவது மிநது விநாஸயது | 'யசு
கிண ஷாரிதம் சிமி | உஷிஹம்சாஷிதயொநள | ஸா
பெ-ஜெஸாதிவி ஜுஹாஜிஸாஹா' | உஹஜந்நி ஜநாந
ரெ வா க்யதம் யசுகிணநாவி ஷாரிதம் வாவராஸி: சிமி
வதடெ, உஷ வாவஜாதம் ஸவ-சாங்காஸு வாவஸு
கதடாரம் விஜஸரீராவிநாமிநம் சுஜிதயொநள சுஜிதம்
தஷெவ யொநிஸெத்யுதயொமி: | தவினாஷெ சுஜிரண
யடெகெ மிதெ யொநள ஸவ-காரணெ ஸாபெ- =
ஸவ- ஸாஸயதி ஸ்ராயதீதி ஸாபெ-: , தவினாழி

'மனஸாவாசா + சிசு' என்று மனதினால் பிறருக்கு ஹிம்ஸை
முதலியதைச் சிந்திப்பதால், வாக்கினால் பொய் பேசுவது முகலி
யவையால், ஹஸ்தங்களால் ப்ராம்ஹணனை அடிப்பதற்குக்
கையை ஒங்குவது முதலியவையால், கால்களால் செல்லக்கூடாத
களிங்கதேசம் முதலியதைச் செல்வதால், வயிறினால் நிஷித்த
பக்ஷணம் முதலியவையால், சிசு = சிசுனத்தால் அகம்யாக
மனம் முதலியவைகளால், உபலக்ஷணமானதால் மற்ற இந்திரி
யங்களாலும், எந்தப் பாபத்தைச் செய்தேனோ, 'ராத்ரிஸ்ததவ
லும்பது' = ராத்ரியபிமானினியான தேவதை, அல்லது அக்னி
சந்த்ரர்கள் அது முழுவதையும், அவலும்பது = அகற்றவேண்டும்.
'யத்கிஞ்சதுரிதம்மயி + ஜுஹாமிஸ்வாஹா'. இந்த ஜன்மத்
தில், ஜன்மாந்தரத்திலோ செய்யப்பட்ட எந்த துரிதம் = பாபக்
ருவியல் என்னிடம் இருக்கின்றதோ இந்தப்பாபக்ருவியல் முழு
வதையும், இந்தப்பாபத்தைச் செய்தவனும், லிங்கசரீராபிமாணி
யுமான என்னையும், அம்ருதயோரெள = மாணதர்மமற்றதும்,
ஸர்வகாரணமுமான, ஸூர்யே = நன்றாய் ப்ரேரணம் செய்வது

தூதகெ ஜெராதிஷ ஸ்யம்புகாஸவொபெகதாநெ
சூதநி சுஹம் ஜுஹொரி புகிவாரி ! சூதவஹுள் புகி
வெ தெநாநிநா வடுவெடாகும் வாவம் வஹு-ம் ஹஸு க
ரொரீதி யாவசு ||

சுமிஸெதுஸுய வஸுய-ஸெதுநெந வஸிரொநா-ஸு-
ஹ்யா-ஸு வஸெஷம் ! சுமி: ராசூயிவதி: ! யஹு
'சுஹஸுடிவயு-வத' ஹதுசு-ஹ சுஹ: வதிராடிதெ
ஹரிது-ஹுதெ ! வஸெது ஜெராதிஷ'தி சுவிதயஸுமா
வெ ஜெராதிஷ'தி ||

'சூவ-ஸுநதி' தி—சூவ: சுவிதிதா: ! வுநஹு=
ஸொயயஹு வுயிலீடி ! வுயிலு-ஸஸு வஹு-
கூசு வுயிலீஸஸெந ஸுமிஸுரீரஹுதெ ! வுயிலீ
வடுதா = வடுதஸுரீரம், விஹுரீராவிராமிநம் ராம்
வுநாதா ! தஹுதராமவெஷவாவாடிஸுமிராவெந ஸொ

மான, ஆதித்யஸ்வரூபமான, ஜ்யோதிஷி=ஸ்வயம் பாகாச
போதமயமான ஆத்மாவில், ஜுஹொமி = நான் சேர்க்கிறேன்.
ஆத்மாக்கனியில் சேர்த்து அந்த அக்னியால் முன் சொல்லிய
பாபம் முழுவதையும் பஸ்மமாக்குகின்றேன் என்பது பொருள்.

'அக்னிஸு' என்கிற மந்த்ரத்திற்கும் அந்ததம் 'ஸுமி-
யஸு' என்பதற்குப் போலவே. இது மட்டில் விசேஷம். அக்னி:
என்பதற்கு ராதிரியின் அதிபதி என்று பொருள். 'யதஹு',
'அஹஸ்தவஹும்பது' என்றவைகளிலும், பகலுக்குப்பதி
யாகிய ஆதித்யன் 'அஹ:' எனப்படுகிறான். 'ஸத்யேஜ்யோதி
ஷி' என்பதற்கு ஸத்ய ஸ்வபாவமான ஜ்யோதிஸ்ஸில் என்பது
பொருள்.

'ஆப: புனந்து' என்பதிற்பொருள். ஆப: = அபிமந்தரிக்
கப்பட்ட ஜலங்கள், புனந்து = சுத்திசெய்யவேண்டும். ப்ருதி
வீம் = ப்ருதிவியை. பூமியின் அம்சம் அதிகமுள்ளதால், ப்ருதிவீ
சுபத்தால் ஸ்தூலசரீரம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருதிவீபூகா =
சுத்தமாக்கப்பட்ட சரீரமானது, மாம்=லிங்கசரீராபிமானியான
என்னைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும். லிங்கசரீரத்திலுள்ள ராகம்,
த்வேஷம், பாபம் முதலிய மலங்களைப் போக்குவதால் சுத்தம்

யயதௌ | 'வாநனௌவ்ருஷணஸ்யுதி:' | வணகவநவ்யு வ
 மாவநய | வ்ருஷணஸ்யுதிஸு மவவாநு வாநாதௌ | வரௌ
 வ்ருஷ விஸுதம் வாதித்ய | ப்ருயநெகவநவ்யுநாகாரம் |
 வெஷொவா வ்ருஷ | யஜுஹிஷ்டம் = சுப்ராயத்யுநம் சிவாதி,
 யஜுஹாஜிவதிதாதிஸு, யஜு சிவஸ்வஸி டுஸுரி
 தம் வரஜாநமசிநாதிசு, தஹிநிதூ வவடிவஜாதம் வா
 நனௌ சூவம் | சுஸதாநய டுப்யுபுதித்யுஹிநிதூ வாவம்
 சொயயனௌ நாயயனௌ | சுவாஸூஸெஷ்வாவம் சிவ
 ஸூஹா = ப்ருக்ஷிவாதி நிரவ்யஸிஸூராவவெ வரஜாத்நி
 வணகீகரோதீத்யுயம் ||

சுத்ரு விஷ்டம்:—

ஜாநுஹூரீவரிஷாதௌ ஸுஷ்வாவாஸா: ஸிதொஜ
 நெ | ஸுஸ்யூரீவசிநம் கூவடிநு ஸுவிஸ்யூடிஸுவி:
 ஸூயஸு' உதி ||

செய்யவேண்டும். புனந்துப்ரம்ஹணஸ்பதி: = ப்ரம்ஹாஹிற்ருப்
 பதியாகிய பகவானும் சுக்தி செய்யவேண்டும். என்கும சுதத
 மான பரப்ரம்ஹமும் சுக்தி செய்யவேண்டும். ப்ரம்ஹ சப்தத்
 தால் வேதமும் சொல்லப்படலாம் யதுச்சிஷ்டம் = அசுக்தி
 யைச் செய்யும் மலம் முதலியது எதுவோ, அபேஜயம் = புஜிக்
 கத்தகாத பதிதாத்யன்னம் முதலியது எதுவோ, என்னைச்
 சேர்ந்த, துச்சரிதம் = பரதாரகமனம் முதலியது எதுவோ,
 அந்த நிமித்தமாய் உள்ள ஸகல பாபராசியையும் ஜலங்கள் சோதி
 க்கவேண்டும். அஸத்துக்களின் தாவ்யத்தை ப்ரதிக்க்ரஹித்ததா
 ஹண்டாகிய பாபத்தையும் போக்கவேண்டும். ஸகல பாபங்களு
 மற்ற என்னை, ஸ்வாஹா = சேர்க்கிறேன், ஸகலவித தொர்திரையு
 மற்ற பாமாத்மாவினிடத்தில் ஒன்று சேர்க்கிறேன், என்பது
 பொருள். இங்கு,

விஷ்ணு:— உலர்ந்த வஸ்தரத்தைத் தரித்தவன், முழங்கால்
 களுக்கு மேலான ஜலத்தில் நின்று, ஸந்த்யாவந்தனம், ஆசமனம்
 இவைகளைச் செய்தால், தான் சுத்தனாயினும் அசுத்தனாவான்.

சீஞாழசீநாநஞாநா நாராயணஸூ விசெஷசீரஹ—

‘ஸூபுஷா யாவிஷுதா தொயம் சீஞிஷ்டு வுஷுசீ
வெநதா | சூவொஹிஷெதி ஸூஞிஷெந டிவெஷ்டீ
ஜிநசீரஹசு’ உதி || கலிஷுசு = ஷாரா || வுஷுசீவ
சீவி சீநாநொஷ்டு— ‘ஷாராவூவிஷுசீவொ சீமா
வூஹுதயஸூயா | சீவொ வெவ மாயசீ, விஷெயா
வுஷுசீவொசீவ’ உதி || தெந தொயம் ஸூபுஷா தெந
தொயெந சூவொஹிஷெதி ஸூஞிஷெந டிவெஷ்டீ
ஷிஷ்டு சீரஜிநசீரஹசீத்யுயு ||

காத்யாயநஸூ— ‘ஸிரஸொ சீரஜிநம் கூயடாக்
கூவெஷெஷாசுவிஷுசீவொ | பூணவொ மூவொவஸூ
மாயசீ உத்யுசீயகா || கவெஷெவதம் சூபுஷம் வெவ உதா
யுதிசீ சீரஜிந’ திதி ||

சீஞாழசீநாநஞாநொபூக்ஷணம் வஹுஸூபுதநா
நொயாக் ஸிஷாநாராஸூ ஸூநலிசீதூநிஜாவிஸூ திஸூ

மந்த்ராசமனத்திற்குப்பிறகு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

நாராயணர்:— அபிஷ்டத்தினாலும், ப்ரம்ஹமுகத்தாலும்
ஜலத்தைத்தொட்டு, ‘ஆபோஹிஷ்ட’ என்ற ஸூக்தத்தினால்,
தர்ப்பங்களால் சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும். அபி
ஷ்டத் = ஓங்காரம் ப்ரம்ஹமுகமும் மனுஷினால் சொல்லப்
பட்டுள்ளது. ஓங்காரத்தை முதலிலுடைய மூன்று மஹாவ்யா
ஹ்ருதிகளும், மூன்று பாதங்களுடைய காயத்ரியும் ப்ரஹ்மத்
தின் முகம் எனப்படுகிறது. அதனால் ஜலத்தைத்தொட்டு,
அந்த ஜலத்தால் ‘ஆபோஹிஷ்ட’ என்ற ஸூக்தத்தினால், தர்ப்
பங்களால் தலையில் மார்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று பொருள்.

காத்யாயனரோவெனில்:— “ஜலத் திவ்லைகளுடன் கூடிய குசங்
களால் சிரஸ்ஸுக்கு ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும், ப்ரண
வம், பூர்ப்புவஸ்ஸுவ; காயத்ரீ மூன்றாவது, ஆபோஹிஷ்டாதி
மூன்று ருக்குகள் நான்காவது, இவை மார்ஜனமந்த்ரங்கள்”
என்றார்.

மந்த்ராசமனத்திற்குப்பிறகு செய்யப்படும் ப்ரோக்ஷண
மானது, அநேக ஸ்ம்ருதிகளை அனுஸரிப்பதாலும், சிஷ்டா

வி ராவஸு கதவுஷ் || சுயிகந்த யயாவாபாரம் மூ
ஹி ||

சுயிகந்த—‘சுயிகந்த’னா சுகாரிஷ் || ‘சுயிகந்த’
சுயிகந்தாதி சுயிகந்தா | வந்தனாசுகொ சுயிகந்த
சுயிகந்த(தா)விசெஷம் | சுயிகந்தநெ | தவ் செஷ
சுகாரிஷம் = சுயிகந்த சுயிகந்தவந்தவா | சுயிகந்த? ஜி
ஷென் = சுயிகந்தவந்த, சுயிகந்த = சுயிகந்த, வாஜிநம் = சுயிகந்த
வந்தம் | ஸ செஷம் நம் சுயிகந்த சுயிகந்த = சுயிகந்த, ஸுயிகந்த
சுகாரி = சுயிகந்தாதி சுயிகந்தவந்தவா | சுயிகந்தவந்த
வந்தம் சுயிகந்தா | நம் = சுயிகந்த, சுயிகந்தவந்தவா
ஷென் சுயிகந்தவந்தவா | சுயிகந்தவந்தவா | சுயிகந்தவந்தவா
‘சுயிகந்த’னா சுயிகந்தவந்தவா ||

சுயிகந்தவந்தவா சுயிகந்தவந்தவா— ‘சுயிகந்தவந்தவா’ தயா

சாரத்தாலும், ஸுயிகந்த, ‘சுயிகந்தவந்தவா’ முதலிய மூன்று
ருக்குகள் இவைகளால் அவச்யம் செய்யவேண்டும். இதைவிட
அதிகமானால் அதை அவாவர் சுயிகந்தவந்தவா சுயிகந்தவந்தவா

இதன் அர்த்தமோவெனில்— ‘ததிக்காவண்ணை’ அகாரி
ஷம்’. தயிசா அடைவதால் ‘ததிக்காவா’ என்று பெயருள்ள,
தயிரில் ப்ரீதியுள்ள ஒரு தேவன், அக்னி என்சுன்றனா சுலா.
அந்தத் தேவனுக்கு, அகாரிஷம் = நான் கர்மத்தைச் செய்த
வனாய் ஆகின்றேன். எவ்விதமாகியவனுக்கு? ஜிஷ்ணை =
ஜயசீலனுக்கு, அசுவஸ்ய = வ்யாபித்தவனுக்கு, வாஜிநம் = அன்ன
முடையவனுக்கு. அந்தத்தேவன், நம் = எங்களுடைய, முகா =
முகத்தை, ஸுயிகந்த = கர்மபூம் முதலிய நல்வாஸனையுள்ள
தர்வயஸம்பத்தைக் கொடுப்பதால் நல்வாஸனையுள்ளதாய்ச்
செய்யவேண்டும். நம் = எங்களுக்கு, ஆயும்ஷிச = வாழ்நாட்களே
யும், ப்ரதாரிஷம் = வருத்திசெய்யவேண்டும். சுத்திஹதத்
தன்மையும் ச்ருதியால் தெரிகிறது, ‘ததிக்காவண்ணைபுராதி’
என்று. மார்ஜனத்திற்குப்பிறகு,

ப்ரஜபதி—ஜலத்தால் நிறைந்த கையை மூக்கின் துனியில்

ஹம் நாமிகாஹே ஸ்வயம்பேசு । கீதனெதி வரிகா
தா தஜம்தா க்ஷிதள க்ஷிபெசு' உதி ॥

ததஸூரியாயாவ்யம் நிவெடிபெசு । ததா ஸளநகம்—

‘வ்யாஹுதா ஸஹமாயதா ஸஹ்யா ஸுதஜ்ஜி
க்ஷிபெசு' உதி ॥

வ்யாஸோஹி—

‘கராஹம் தொயகாஹ மாயதா வாகிதிதிதா ।
சுதிதா ஹிஸுவவிஷ்டா திராஹ்யபெசு' உதி ॥

சுதா விஸெஷகாஹ ஹாநீதம்—

‘ஸாவிதாஹிதிதகாஹ வுஷ்டிதாஹிநாக்ஷி
பெசு' உதி ॥

விதாஹம்—

‘ஹாஹம் தொயகாஹ ஹாஹம் ஸாஸகாஹி
தம் । மாயதா திதிதா சுவம் ஸுவவ்யாஹிவாஹி

வைககவும. ‘ருதமசு' என்ற மந்தரத்தைப்படித்து, அந்த ஜலத்
தை பூமியில் விடவேண்டும்.

பிறகு ஸூரியனின் பொருட்டு அர்க்யத்தைக் கொடுக்க
வேண்டும். அதில்,

சேளனகர்:—வ்யாஹருதியுடனும், காயத்ரியுடனும், ஸந்த்
யையைக்குறித்து ஜலாஞ்ஜலியை விடவேண்டும்.

வ்யாஸநம்:—கைகளால் ஜலத்தை எடுத்து, காயத்ரியால்
அபிமந்தரித்து, ஸூரியனுக்கு எதிராய் நின்று கொண்டு,
மூன்று தடவை அாக்யத்தை உயர்த்திவிடவேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஹாநீதர்:—காயத்ரியால் அபிமந்தரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைப்
புஷ்பங்களுடன் கூடியதாய் அஞ்ஜலியால் விடவேண்டும்.

பிதாமஹர்:—கவனமுடையவனாய், இரு கைகளாலும் ஜலத்
தை எடுத்து, ப்ரணவ வ்யாஹருதிகளுடன்கூடிய காயத்ரியால்
அபிமந்தரிக்கப்பட்ட அந்த ஜலத்தை, ஸூரியனுக்கு நேராய்

யா || ரவொலிசுபவலிஷ ஸுவிஷ்டம் திவ்யந்யுபொஃ க்ஷி
வெசு' உதி ||

ஸஜோரவி—

‘ஸுவிபுராயெவ து மாயத்ரா திவ்யந்யுஷ்டஜிவ
க்ஷிவெசு | பூரதகீஜாஹ்யொவலிஷநு ஸாயசீவநவனவ
வா || சிநெஹாநாம் வயாபுராய பூக்ஷிவெசுமுகாஜலிஷ |
பூரயஸிதாஸுபுராவஜ் சூயுதெ நெசுத்யுஹத்யா || பூண்
வயாஹ்யுதீலிஸு க்ஷுக்ஷாநுநம் பூக்ஷிணம் | சூவ
நெசுத்யு ததவலிஷநு யுராயெசு ஸந்யுரம் ஸசீரணிதஃ’ உதி ||

வாரிஜாதெ— ஸுஷுஷுஷு: பூவாதெ து சிவ்ய
ஹெ து சிஜுஷுயா | மாயத்ரா பூக்ஷிவெசுவ்யுஷம் ஸா
யந்தவலிஸநு ஹவி || மொஸுஜிசுசுசுசுசுசுசு ரவி
சுஷுஷு ஜயாஜலிஷ | உள வாகுளவ ஸசீர க்ஷுக்ஷா வாகு
உஷுசு விக்ஷிவெசு’ உதி ||

நின்றகொண்டு, மூன்று தடவை, இரு ஸந்தையகளிலும்
உயர்த்திவிடவேண்டும்.

சங்கடமும்:— மூன்று ஸந்தையகளிலும், ஸுவிர்யனின்
பொருட்டு காயத்ரியால் அாகயத்தை விடவேண்டும். காலே
யிலும், மத்யாஹ்னத்திலும் நின்று கொண்டும், மாலையில் உட்
கார்ந்துகொண்டும் விடவேண்டும். மந்தேஹர்கள் என்கிற
ராக்ஷஸர்களின் வதத்திற்காக அஞ்ஜலியை விடவேண்டும் ப்ரா
யச்சிதத்திற்காக ஆசமனம் செய்தால், ராக்ஷஸஹத்யாதோ
ஷத்தால் விடப்படுகிறான். ப்ரணவம், வ்யாஹ்ருதிகள் இவை
களால், தன்னை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ஆசமனம் செய்து, பிறகு
நின்றவனாய், கவன முடையவனாய் ஸந்தையையை த்யானிக
வேண்டும்.

பாரிஜாதத்தில்:— காலையில் கொஞ்சம் குனிந்து நிற்பவனா
யும், மத்யாஹ்னத்தில் நேராய் நிற்பவனாயும், மாலையில் பூமியில்
உட்கார்ந்தவனாயும், காயத்ரியால் அர்க்யத்தை விடவேண்டும்.
இரண்டு கால்களையும் ஸமமாய் வைத்துக்கொண்டு, குதிக்கால்
களை உயர்த்தி, ஸுவிர்யனைப்பார்த்துக்கொண்டு, மார்ட்டின்
கொம்பளவு தூக்கி அர்க்யத்தை விடவேண்டும்.

ஸம்முஹைவா—

‘அள ஹஸுள யமுதம் க்ருகா வஞரயெபேகஜிஹிபு |
மொஸுஜிஜாசுஜிபுத ஜகஜிஜெ ஜம க்ருதிவெசு || ஜமெ
ஹவ்யம் ப்ருதாதவம் ஜமாவாவெ முவிஸுதம் | ஸம்பொ
க்ரு வாரிணா ஸகிஜதொதவ்யாணி ப்ருதாவயெசு || சிம
ஹஸுந தாதவம் சிமபூ தகு நகாரயெசு | தஜபநு
ஹஸுயெயெபாமெ ராக்ஷஸ் சிமபூ கா ஸுதா || ராக்ஷஸ்
சிமபூ காபதம் ததொயம் ருயிரம் ஹவெசு’ உதி ||

ஹவாஜி—

‘ததம் ப்ருதக்ஷணிக்ருத க்ருஹஸம்பொக்ருதிதெ மு
வள | பெஸெ வ உஹஸம்ஸுளவெ வாமுதம் ப்ருஜுஹம்
ஹிதம் || உஹபாநு யாரயசிணஸுஹாதநா க்ருநகாவரெசு |
உவவிஸு அிராவஜி முஹாஜிஸுப்யெததம்’ உதி ||

யொதயாஜிவஹி—

‘வாஹிநி கரணாநி ப்ருதாஹித க்ருகரணம்வா

ஸங்க்ருஹத்திலும் :— இரு கைகளையும் சேர்த்து ஒரு அஞ்
ஜலி ஜலத்தைப் பூர்ணமாய்ச் செய்யவும். பசுவின் கொம்பளவு
உயர்த்தி ஜலத்தின் நடுவில் அர்க்யத்தை விடவும். ஜலத்தில்
அர்க்யத்தை விடவேண்டும். ஜலமில்லாவிடில் சுத்தமான ஸ்தல
த்தை ஜலத்தால் பரோக்ஷித்து அந்த இடத்தில் அர்க்யங்களைக்
கொடுக்கவேண்டும். கைகளைப் பிரித்தவனாகக் கொடுக்கவேண்
டும். அக்காலத்தில் முத்ரையைச் செய்யக்கூடாது. தர்ஜனீ
விரல் பெருவிரல் இறண்டும் சேர்த்தால் ராக்ஷஸ் முத்ரா எனப்
படுகிறது. அந்த முத்ரையுடன் கொடுக்கப்பட்ட ஜலம் ரகத
மாய் ஆகும்.

பரத்வாஜி :— பிறகு ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ஜலத்தால்
ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்டதும், சுத்தமும், தர்ப்பம் உள்ளதுமான
ஸ்தலத்தில், மௌனியாய், கிழக்கு நோக்கியவனாய் நின்று,
தர்ப்பங்களைத் தரித்தவனாய், ஆத்மத்யானம் செய்யவேண்டும்.
பிறகு, உட்கார்ந்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, நவகாஹங்
கள் முதலியவரைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

யோகயாக்குவல்க்யர் :— வெளியிலுள்ள இந்தரியங்களை

தமிழ் பூதிஷ்டாவு ஸ்டிகுகணிகடுவ் விததவ-டுண் பூதி
 ஸிம்ஸிதகோதூம சிவாபெயரி-புஷ்டுஷ்டு ஸ்ரீ கணிதி ஸ்ரீதம்
 ஸாவிதாநந் கணிகஸ்தி கிஸிசு காலம் யுபாயசு' உதி ||

விதானம்:—வாணிநா ஜோஷியா ஸ்கூல் கம்
யாசு ப்ரெசிடென்ட் | ஸ்திதிராஜீந் குஹாஹ்ரு தவத்
யெசு ஸுஸோஹித்' உதி ||

ஜாவாலியொமயாஜுவயுள்ள —

ஸந்யஸாரஹயொஃ காரெ யூக்யா விஷ்ணு ஸநா
தநடி | நிபிஷுராதா ஸிதொ டிஷெ-நாயத்ரீகாரஷெதத்
ஐதி ||

சுவாமிநாதன் சிவநாதராமன் விஷ்ணுநா—

‘கராமூர்தி’ ஜெயம் கருகா ஜெயவருணம் ஸாராணித் !
உருதுதிதி ஜெந்ண ததொடங் கதிவெடிவி || தத் பூடி
கதிணம் கருகா ஜெயம் ஸுபுஷா விஸாஜித் ! ஜெயகாவெ

உள்ளிலிழுத்து, அந்தக் கரணத்தையும் தன்னிடத்தில் நிறுத்தி. ஸ்படிககரணத்திற்குச் சமமான சித்தமெனும் கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பித்துள்ள ஆத்மாவை உபாதிபினினும் வெளி யேற்றி, தனது மஹிமையிலுள்ள ஸச்சிதானந்த வஸ்துவாக நான் இருக்கிறேன் என்று கொஞ்ச காலம் தயானிகக வேண்டும்.

பிதாமஹி:— கையால் ஜலத்தை எடுத்து, ஒருமுறை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவும். கவனமுடையவனாய், ஆதித்யன் முதலிய க்ரஹங்களைத் தர்ப்பிக்கவும்.

ஜாபாலியும், யோகயாக்குவல்க்யரும் :— இரண்டு ஸந்த்யா காலத்திலும், தர்பதத்தில் நின்றவனாய், நிர்மலசிக்தனாய் நித்ய னான விஷ்ணுவை த்யானித்து, பிறகு காயத்ரியைத் துவக்க வேண்டும்.

அர்க்யதானத்தில் வேறு மந்தரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வினா:— இரு கைகளையும் சேர்த்து, அந்த அஞ்சலியை ஜலத்தால் நிரப்பி, கவனமுடையவரையு, 'உதுத்யம்' என்ற மந்திரத்தால், அந்த ஜலத்தைப் பூமியில் விடவும். பிறகு பாத

விவாதிமே-வாபுநெ க்ஷயாவதி || உவ்யாஸ்யு
யொ: காவொ ரஜிவாவாபு-திவெசு | ததவாவெவி
ஸூயபுஸ்யு க்ஷயாவதி ஸூயாவெசு' உதி ||

காத்யாயனமூ—

‘உவ்யாஸ்யு-வூதி பூவ்யு திக்ஷிஜிவிஹஸ: |
உவ்யூதித்யநெநெவ க்வதிவெசுநவாஸு’ உதி ||

ஸூயத்யாவெவி— உவ்யூதித்யத்யகூராவ
ஸூயதிவிஸூயா | ஸூயயொராவ்யாஸ்யுயப-மாயத்
ஜிவாவெசு’ உதி ||

ஸாதாதவ:—

உவ்யூதித்ய தூயாஸ்யுயத்ய தாவ விவாதிஸு |
கவ்யூதித்ய தூயாஸ்யு தகூவ்யு-ஸூயத்யத்ய || ஸ
ஸூயதிக்ஷிஜிவிஹஸு ஸூயத்யத்ய மதிவெசு | உவ்யூதி
தூயாவெசு உவ்யூதித்ய தூயாஸ்யுயத்ய உதி ||

கூதினம் செய்து, ஜலத்தைத் தொட்டு சுத்தஞ்ஞாண். ஜல
மில்லாவிடிலும், பெரிய வழியிலும், காராக்ருஹத்திலும்,
அசுத்தியிலும், இரண்டு ஸந்த்யா காலங்களிலும் புழுதியாலா
வது அர்க்யத்தை விடவேண்டும் அதுயுமில்லாவிடில், ஸூயத்ய
த்யானத்தையே செய்யவேண்டும்

காத்யாயனரோவெனில்:— எழுந்து, ஸூயத்யைக்குறித்து
மூன்று அர்க்யம் விட்டு, பிறகு ‘உத்யம்’ ‘சித்ரம்’ என்ற
மந்த்ரங்களால் உபஸ்தானம் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும்,
‘உத்யம்’ ‘சித்ரம்’ ‘தச்சகூராவ’ என்ற மூன்று மந்த்ரங்களால்
உபஸ்தானம் செய்து, காத்யாயனஜபத்தை ஆரம்பிக்கவும்

சாதாதபி:— தர்ப்பமில்லாமல் செய்த ஸந்த்யாபாஸன
மும், ஜலமில்லாமல் கொடுத்த தானமும், கணக்கிடாமல்
ஜபிக்க ஜபமும் முழுவதும் பயனற்றதாகும். எவன் ஏழுநாள்
ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவில்லையா, அவன் உன்மாத தோஷ
முள்ளவனாயினும் புனருபயனத்திற்கு அர்ஹனாகிறான்.

சுருஷ்யோமகூரீ:—

[illegible]

இங்கு ப்ரீயாகத்தின் கரம்ம் சொல்லப்படுகிறது.

கால் கைகளை அலம்பி, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பாணியாய் ப்ராணயாமம் செய்து, 'ப்ராதஸ்ஸந்த்யாம் உபாஸிஷ்யே' என்று ஸங்கல்ப்பித்து, ஜலத்தால் புண்டாம் தரித்து, ஆபோஹிஷ்டேதி மந்த்ரஸ்ய ஸிந்துத்வீப: ருஷி:, காயத்ரீ சந்த:, ஆபோ தேவகா என்று சிரஸ், முகம், மார்பு இவைகளில் ந்யஸித்து 'ப்ரோக்ஷணே விரியோக:' என்று விரி யோகத்தை ஸ்மரித்து, மந்த்ரார்த்தங்கனின் ஸ்மரணத்துடன், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று நுகுகனின் முதலில் உள்ள, ப்ரணவத்துடன் கூடிய, அல்லது ப்ரணவம் சேராத, ஏழு பாதங்களால் ஏழு திவலைகளை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்து, எட்டா வது பாதத்தால் ஒரு திவலையை பாதத்தில் ப்ரோக்ஷித்து, ஒன்பதாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்து, ப்ரணவத்துடன் கூடிய வ்யாஹ்ருதியால் ஜலத்தால் தன்னைச்சுற்றவும் பிறகு, 'ஸுட்ரிர்யஸ்ச' என்ற அனுவாகத்திற்கு அக்னி ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ஸுட்ரியன் தேவதை, ஆசமனத் தில் விரியோகம் என்று முன்போல் ந்யஸித்து, விரியோகத் தையும் ஸ்மரித்து, அர்த்த ஸ்மரணத்துடன் 'ஸுட்ரிர்யஸ்ச'

[illegible]

ஜவகெஸாஸநாழிவியி: ||

ஜெபசுரோஹ யோக்யாஜ்ஞயு:—சுதிராஜோ

என்ற அனுவாகத்தால் அபிமந்திரிககப்பட்ட ஜலத்தைப் பருகி, இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும் 'ததிக்காவண்ண:' எனற மந்திரத்திற்கு, வாமதேவர் ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தன், விச்வேதேவர், அல்லது ததிக்காவா தேவதை, ப்ரோக்ஷணத்தில் விரியோகம் என்று முன்போல் ந்யஸித்து, இந்த ருக்கிலும், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலியவையாலும் பாதம் பாதமாய் ப்ரோக்ஷித்து, முன்போல் தன்னை ஜலத்தால் சுற்றவும். பிறகு 'அர்கயபரதானமகரிஷ்யே' என்று ஸங்கல்ப்பித்து, காயதரியின் (சொல்லப்போகிற) ருஷிமுதலியதை ந்யஸித்து, அர்த்தத்தை யும் ஸ்மரித்து, காயதரியால் அபிமந்திரிககப்பட்ட ஜலாஞ்ஜலியை, ஸுபாயனுக்கு அாகயமாய் மூன்று முறை உயர்த்தி விட வேண்டும். பிறகு, ஆசமனம் செய்து, ஜலத்துடன் கூடிய கையுடன் ஒரு முறை ஆக்ம்பரதக்ஷிணம் செய்து, 'அஸாவா தித்யோப்ரஹ்ம' எனறு ஆத்ம த்யானம் செய்து, மார்பைத் தொட்டு ஆசமனம் செய்து, அவரவர் ஆசாரப்படி நவக்ரஹங்கள் முதலியவரைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

ஜபதேச ஆஸநாதி விதி.

ஜபதேசத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்குவல்க்யர்:- அகனி சாலை, ஜல ஸமீபம், தேவால

௩௩. வெவ்வேறுநாயகீகநிதீயவ்யுதிசூக்தாமலம்

ஹவா ஜவெஷ்வாவயபெய்வி வா | வுண்ணுதீயெ- மவா
மொஷெ ஸிஷெஷெய்வா மயெஹ' உதி ||

வ்யுதிருதெ--

‘ஸூய-பாழி-ரு-ஷெவாநா- மார-விணா-வி ஸஹி
யள | சுநெஷா-ய பூஸலாநா- சீநாநவிசு-வொ
ஜவெச | சுஸவஸிவது-ஸவீவநவ-வூலாநா-வ்யுதெ’
உதி ||

வ்யுதிஸார-

‘ஸூய-ப-வ்யு-மெ-ம-ரொ-ரி-ஷா-தீ-வ-வ்யு-ய ஜவ
வ்யு-ய | விபூ-ணா-ய மவா- மெவ-ஸஹி-யள-ஸவ்யு-தெ
ஜவ’ உதி ||

ஸஹ-

‘மயெஹ-ஷெ-க-ம-ண-பூ-க-ந-ஷா-யள-வி-ம-ண-
வ்யு-த-மவா- மொஷெ-ப-ம-ண-சீ-ம-ரொ-ஸ-தா-யி-
க- || வியெ-ஷெ-ஷெ-தீ-யெ-ஷெ-ஷெ-தா-யா-ஸ-ஸஹி-
யள | ஸஹ-ஸ-ஸ-ஸ-த-கொ-டி-நா-சீ-ந-ஷெ-வி-ஷெ-ஸ-நி-யள’ உதி ||

யம், புண்ய தீர்த்தம், பசு-க கொட்டில், ஸித்தரின் சேஷத்ரம்,
தனது க்ருஹம் இவைகளுள் ஒன்றில் ஜபம் செய்யவும்

ஸ்மருதீரத்தீர்:- ஸூர்யன், அக்னி, ருத்ரன், தேவர்
கள், குருக்கள் இவர்களின் ஸன்னிதியில், சிறந்த மற்றவருக்கு
எதிரிலாவது ஜபிக்கவும் அச்வத்தம், பில்வம், துளஸீ
வனம், புஷ்பங்கள் இவைகளால் சூழப்பட்ட இடத்திலாவது
ஜபிக்கவும்.

ஸ்மருதீஸாரத்தீர்:- ஸூர்யன், அக்னி, குரு, சந்த்ரன்,
தீபம், ஜலம், ப்ராம்ஹணர், பசுக்கள் இவரது எதிரில் ஜபம்
செய்வது புகழப்படுகிறது.

சங்கர்:- க்ருஹத்தில் செய்வது ஒரு பங்கு பலமுள்ளது.
நதி முதலியதில் செய்வது இரண்டு பங்கு பலமுடையதாகும்.
பசுக்களின் கொட்டிலில் செய்வது பத்து மடங்கு பலமுடையது.
அக்னிசாலையில் செய்வது நூறுமடங்கு பலமுடையது. ஸித்த
சேஷத்ரங்கள், புண்யதீர்த்தங்கள், தேவதையின் ஸன்னிதி
இவைகளில் செய்வது நூறுகோடிகளின் ஆயிரம் மடங்கு பல
முடையது. விஷ்ணு ஸன்னிதியில் செய்வது அழிவற்றதாகும்.

வ்யாவஸ்ய—

‘மஹிகா ராக்ஷஸாலிகாஃ ஹரணி ப்ரஸம் யதஃ ।
வனகானை மஹிதேஸௌ து தஸாஜ்யம் வரிவரௌ’
ஐதி ॥

சுஜிரா சுவி—

‘ப்ரஹ்மணாமி வ டாநாமி ஜ்ஞாநம் வ நிரஹஜ்யத்யு ।
ஜப்யாமி வ ஸுமஹாமி தெஷாம் மஹிநகத்யு’ ஐதி ॥

ஸுளநகஃ—

‘சூப்ரஹ்மணோகா டாஸௌஷா டாஸௌகாஸௌகவவ-
தாஸு । பெ வஸனி திஜா டேவா ஸௌமேஜா நித்யம் நரோ
நரிஃ ॥ ஐதி திநம் ஸரிவ்யாய- நரிஸுய-தாஸு ஸுரஜி
ஜாநு ॥ சுவஸவ-தௌ தெ ம-திதா பெம-திதா ம-வி ஸம்
ஸு-திதாஃ । பெ ம-திதா விவசுத-தார ஸௌ ம-ஹம் ஸரிவாஜ்ஞ
யா ॥ ததெந வரிவாடிஸு ம-திதௌ வாத-த்யு-யம் வரௌ ॥
உ-ம-ம-திதவிஸா-வாடிஸு பெவ வெ ம-திதரி(ம)யாரகாஃ ।
வனதேஷாரிவிரோபெந ப்ரஹ்மண- ஸரிவரமெ ॥ ஸஜ்

வ்யாஸநம்:— குஹ்யகர், ராக்ஷஸர், ஸித்தர் இவர்கள்
பலாத்காரமாய் ஜபத்தை அபஹரிக்கின்றனர். ஆகையால்
ஏகாந்த ஸ்தலத்தில் மறைவுள்ள இடத்தில் ஜபத்தைச் செய்ய
வேண்டும்.

அங்கிரஸ்ஸம்:— மறைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தானங்
கள், அஹங்காரமற்ற க்ஞானம், மறைத்துச் செய்யப்பட்ட
ஜபங்கள் எவையோ, அவைகளின் பலம் அழிவற்றதாகும்.

சௌனகர்:— ‘ஆப்ரம்ஹலோகா + நமோநம;’ என்ற மந்த்
ரத்தை உச்சரித்து, தேவர்களையும் ப்ரம்ஹணர்களையும் நமஸ்
கரிக்கவும். இதன் பொருள்:— ‘மேல் ப்ரம்ஹலோகம் வரை,
கீழ் சேஷலோகம் வரை, பூமியில் லோகா லோகபர்வதம் வரை
யிலும் எந்த ப்ராஹ்மணர்களும் தேவர்களும் வஸிக்கின்ற
னரோ அவர்களுக்கு நித்யமும் நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்’ என்
பது. பிறகு, ‘அபஸர்ப்பந்து + சிவாக்ஞயா’ என்ற மந்த்ரத்
தால், பூமியில் இடது காலினால் மூன்று முறை உதைக்கவும்.

வெஷவம் ஜவெசு வசுஜி ஐநாயகமதகோநஸம் । கூஸாஜி
நாவரெணாயும் கூபுபெ டாவஸநம் வாயு: ॥ வஸெஷவகூ
ஸுபரணீ துணவயுவிநிதி தது । வஜுபெ டாவஸநம் யீகோந
காரிபுஷ்யாயிசும்வசுஜி । வஸுபுவிவெஷு வ்யாவு வசுபு
ஜோநவெஷு சூமாஜிநது । நாயகீகதிதஸு மூவிண:
கூஷஸாராஜிநம் வ்யுதது । விரெஷு திவபுநவ்யு வ்யு
வாரீ சூமாஜிநெ । வ்யுநாவஸநம் நொமஹரம் காவஸநம்
சும்வரெஷவநது ॥ வ்யுநகாஷுநாவஸநநாய விரெஷு
நிராகும: । விராவஸநம் வ்யுநகம் வாயு வ்யுநது தரகாவஸ
நது ॥ வசுபு வாயு சூக்தகுவாயி வ்யு ஜவசுயாவரெசு
உதி ॥

‘உக்ரபூத+ஸமாரபே’ என்று ஸங்கல்ப்பித்து, மந்த்ரார்த்தத்தை
நாடிய மன முடையவனாய் ஜபிக்கவேண்டும். ‘அபஸர்ப்பந்து’
என்பதின் பொருள்:- எந்தப்பூதங்களிங்கு பூமியிலிருக்கின்ற
னவோ, அவைகள் விரைந்து செல்லவேண்டும். விக்னம் செய்யும்
பூதங்கள் எனவையோ அவைகள் சிவனின் ஆகைநூபால் இங்கிருந்து
செல்லவேண்டும் ‘உக்ரபூத’ என்பதின் பொருள்:- ‘உக்ரமான
பூதப்ரேதபிசாசங்கள் முதலிய எவர் பூமியை தரித்திருக்கின்
றனரோ இவர்களுக்கு விரோதமில்லாமல் ஜபகர்மத்தை ஆரம்
பிக்கின்றேன்’ என்று குசம், க்ருஷ்ணஜினம், வஸ்தாம் இவை
களுடன் சேர்ந்த ஆஸனத்தைச் செய்துகொள்ளவும். மூங்கில்,
செங்கல், கல், மண், புல், தளிர் இவைகளால் செய்யப்பட்ட ஆஸ
னத்தை அறிந்தவன் வர்ஜிக்கவேண்டும். அவை தரித்தர்த்தன்மை,
வ்யாதி, துக்கம் இவைகளைக் கொடுப்பதாகும். புலியின்
தோல் எல்லா ஸித்திகளையும் செய்யும். மானின்தோல்
ஜ்ஞானத்தை அளிக்கும். தீக்ஷிதனல்லாத க்ருஹஸ்தனுக்கு,
க்ருஷ்ணஸாரம்ருகத்தின் தோல் கூடாது. யதியும், வானப்ரஸ்
தனும் மான்தோலில் உட்காரலாம். வஸ்த்ராஸனம் ரோகத்தை
ஹரிக்கும். கம்பளாஸனம் துக்கத்தை அகற்றும். விஹிதமான
ஆஸனத்தில், ஸ்வஸ்திகம் முதலான ஆஸனத்தால் ஏகாக்ர
சித்தனாய் உட்காரவேண்டும். வீராஸனம், ஸ்வஸ்திகாஸனம்,
பத்மாஸனம், முக்தகாஸனம் என்றவைகளுள் ஏதாவது ஒரு
ஆஸனத்தைச் செய்து ஜபத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும்.

சுவநதகூணரோகூதம் தெதெநவ— வனகம் வாடி
மெயகவரிநு விநுஸுராரணி ஸம்ஸுதம் । வாடிநுஸுராரணி
ஸுராரணி வாராணம் வீராஸந ரோகாஹுதம் ॥ ஜாநதிவெபா
ரகரெ ஸுபுக்ஷகா வாடிதமெ உமெ । பீஜகாயஸுராவீ
நம் ஸுஸுதம் தசு பூவகூதெ ॥ உவெபாராவரி விவெ
நு க்ஷகா வாடிதமெ உமெ । வடிவஸநம் வடிவெதசு
ஸவெபுஷாஸி வபுஜிதம் ॥ ஸம்ஸுதம் ஸுஸுதம்
மெயெநெநவதம் ஸுஸுதம் । ஸுஸுதம் ஸுஸுதம்
ரோகாஸந ரோகாஸநம் ॥ வனவரிஸநம் ஸுஸுதம்
ஸிம் ஸுராவரெசு' உதி ॥

சுதெவதாபுக்ஷகாஸிகாயாபு—

வெயிவா ரோவாஸு பீஜிம் । சுதம் மநம் । சுதி
ரோகா ஸுதம் । சுவநெ விநியோகம் । வெயி வயா யு

ஆஸனங்களின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சுருதநகரே:— ஒரு துடையின்மேல் மற்றொரு பாதத்தையு
யும், மற்றொரு பாதத்தின்மேல் மற்றொரு துடையையும்
வைத்து உட்காருவது 'வீராஸனம்' எனப்பட்டது. முழங்
கால், துடை இவைகளின் நடுவில் இரண்டு பாதங்களையும்
வைத்துக்கொண்டு ருஜுவான சரீரத்துடன் உட்கார்ந்திருப்
பது 'ஸ்வஸ்திகம்' என்னும் ஆஸனமென்று சொல்லுகின்றனர்.
இரண்டு துடைகளின் மேல், இரண்டு பாதங்களையும் வைத்து
உட்காருவது 'பத்மாஸனம்' எனச்சொல்லவும், இது எல்லா
ஆஸனங்களிலும் சிறந்தது. வலது ஸீவனியை (குறியக்
கிழ்குசு கீழ் உள்ள ஸுதிதம்) இடது காலின் குல்பத்தால்
(மணிக்கட்டால்) நெருக்கியும், இடது ஸீவனியை வலதுகாலின்
குல்பத்தால் நெருக்கியும் உட்காருவது 'முத்தாஸனம்' எனப்
பட்டது இவ்விதம் ஆஸனத்திலிருந்து, பூத சுத்தியைச்
செய்யவேண்டும்.

மந்த்ரதேவதா ப்ரகாஸிகையி:— 'ப்ருத்வி' என்பதற்கு,
மேருப்ருஷ்டர் ருஷி, அதலம் சந்தஸ், கூர்மன் தேவதை, உட்
காருவதில் விநியோகம். 'ப்ருத்வித்வயா + சாஸனம் குரு'.
(இதன் பொருள்:—ஓ பூதேவி! உன்னால் உலகங்கள் தரிக்கப்

௩௩௬ வெவ்வுநாயகீகதிதீயவ்யுதிசுசூரமதெ

தா லொகா டெவி கும் விஷுநா யுதா | கும்ப யாரய
 சிரம் டெவி வலிசூம் உவாஸநம் கூரு' உத்யாஸநம் வாரிக
 லுபு உரவரி, முருமெயா நரி: ' உத்யுஜ்ஜலிங்குக்ஷா, மண
 வதயெ நரி: ஸாஸ்யுதெ நரி: ' உதிசுக்ஷிணாம்பெ, டு
 மடாம்பெநரி: கெசுசூவாயகாயநரி: ' உதி ஸவ்யாம்பெ: லு
 லிங்குக்ஷா ஸூதஸாமி கும்படாக் ||

யசீகநம் ஜோநநாஜெ டெஸ்யுயடாஷ்டுடெம் டெவரா
 மிகுணிபுக்ம் ஹுடியாம்பெஜிசுசூக்ம் ப்ருணவெந விகவரி
 தம் யுக்ஷா கணிபுக்ஷாஸ்யு டெவதநாடூக்ம் ஜீவம் பூத
 ப்ருணவொயாரணெந ஸுஷுநாநாயீசாமடத்: நிஸ்யாய
 தம் ஜீவம் ஆடிஸாநாஸ்யு தவஹஸ்யு, டெகசீயுநிஷ்டவரரிசு
 நா ஸஹ ஹம்ஸஉதி சிநெடுணெகீக்யு து ஸுஸாரீரஸ்யுக்ஷு
 ஜாதம் வுருஷாகாரணெ விவிஜ்யு டெவாஷண டாஹந
 வூவநாநீசூம் கும்படாக் ||

படுகின்றன. நீ விஷ்ணுவினால் தரிசுக்கப்பட்டிருக்கிறாய் ப்ரு
 தேவி! நீ என்னையும் தரிசுக்கவேண்டும். ஆஸனத்தையும்
 சுத்தமாய்ச் செய்யவேண்டும், என்பது.) என்ற மந்த்ரத்தால்
 ஆஸனத்தைக் கற்பித்து, மார்பில் 'ருருப்ப்யோ நம:' என்று
 அஞ்ஜலியைச் செய்து, 'கணபதயே நம:', ஸாஸ்வத்பை நம:'
 என்று வலது தோளிலும், 'துர்காயை நம:', க்ஷேத்ரபாலகாய
 நம:' என்று இடது தோளிலும் அஞ்ஜலியைச்செய்து, ப்ருசு
 சுத்தியைச் செய்யவும்.

தர்மத்தைக் கிழங்காயுடையதும், ஜ்ஞானத்தைத் தண்
 டாக உடையதும், ஐச்வர்யங்களை எட்டு தளங்களாயுடையதும்,
 வைராக்யத்தைக் கர்ணிகை (தாது) யாய் உடையதுமான
 ஹ்ருதயபத்ம முகுளத்தை, ப்ராணவத்தரில் டெலாந்ததாக த்யா
 னித்து, கர்ணிகையிலிருக்கும் சைதன்ய ஸ்வரூபியான ஜீவனை,
 ப்லுதமான ப்ராணவத்தை உச்சரிப்பதால் ஸுஷும்தா நாம
 மார்க்கத்தால் வெளியேற்றி, அந்த ஜீவனை த்வாதசாந்தத்தி
 லுள்ள ஸஹஸ்ரதள பத்மத்திலுள்ள பாமாத்தமாவோடு,
 'ஹம்ஸ:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஒன்றுக்கி, தன் சரீரத்திலுள்ள
 பாபக்குவியலை மனித ரூபமாய் த்யானித்து, சோஷணம்,
 தாஹனம், ப்லாவனம் இவைகளை வருமாறுசெய்யவும்.

வ்ருஹத்யாஸிரஸூய ஸுண-ஸ்ரெயமஹிதயஸு ।
ஸுராவாநஹிதா யுக்தம் மூரூதபு கபிதயஸு । தந்
பொமவடிதந் ப்ருத்யஸிவாதகஸு । உவவாதகரொ
ரீணம் நவஸுபுருவியொதநஸு ॥ வ்ருதய-புரு க்ருஷம் க்ரு
க்ஷ வாஹம் விவிந்யபெசு । தம் வாவவூருஷம் நாவி
பெஸஸிதஷபெக்ஷாணாதம-த யதிதீவாயுஸீஜோதய வாயு
நா சொஷயிக்ஷா வுநஸூம் ஹிதயபெஸஸிதத்ரி,கொண
மத ரதித்யுதிஸீஜோதயவஹிநா டாஹயிக்ஷா தஹிதயபெ
நாவாவூருஷாஸிவாயு-புருத்யஸிவாதகஸு-புருத்யாஸிரஸூய
தீணயாதவஸு வதித்யுதய-தயீஜோதிதயா க்ருதயாரயா நிஷ
தூஷம் ஸுராவூருஷாவூருஸூய க்ருக்ஷா உவவாதகஸு-த
ரீதாநம் ஸுஷூருநாவூருஷாஸிவாதகஸு ஹிதயபெசு ॥

பாமஹ ஹதயைய சிரஸ்ஸாய் உடையவனும், ஸ்வர்ண
ஸ்தேயத்தை இரண்டு கைகளாய் உடையவனும், ஸுராவா
னத்தை மார்பாய் உடையவனும், குருதல்பகமனத்தை
இரண்டு இடுப்பாய் உடையவனும், தத்ஸம்யோகத்தை இரண்டு
பாதங்களாய் உடையவனும், ஸம பாதகங்களை மற்ற அங்கங்
களாய் உடையவனும், உபபாதகங்களை ரோமங்கள், நகங்கள்,
மீசை, கண்கள் இவையாய் உடையவனும், கத்தி, கேடயம்
இவைகளைத் தரித்தவனும், கறுப்பு நிறமுள்ளவனுமாய் பாப
புருஷனை வயிற்றில் இருப்பவனாய் தயானிக்கவேண்டும். அந்தப்
பாப புருஷனை, நாபி தேசத்திலுள்ள ஷட்கோணத்திலுள்ள
'யம்' என்னும் வாயுபீஜத்தால் சோஷணம் செய்து, மறுபடி
அவனை, ஹ்ருதய தேசத்திலுள்ள த்ரிகோணத்திலுள்ள 'ரம்'
என்னும் அக்னிபீஜத்தால் தஹிக்கசெய்து, அந்தச் சாம்பலை
வலது மூக்கின் த்வாசத்தால் வெளியேற்றி, புருவங்களின் மத்
யத்திலுள்ள அர்த்தசந்த்ராகாசமான அம்ருதமண்டலத்தின்
உள்ளிலுள்ள 'வம்' என்னும் அம்ருதபீஜத்தினின்றும் எழும்
பிய அம்ருததாசையால் பாபமற்ற தந்தேஹத்தை மூழ்க்கி சுத்த
மாய்ச் செய்து, த்வாகசாந்தஸ்தானத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ஆத்
மாவை ஸுஷூம்நாநாடியின் வழியாய் ஹ்ருதய கமலத்தில்,
'ஜம் ஸோஹம்' என்ற மந்தரத்தால் ஸ்தாபிக்கவேண்டும்.

வனவம் மந்திதஸூயிம் க்யகா பூணபூதிஷாஃ கூ
ய-பாசு । பூணபூதிஷாதிநஸ்ய ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமெஸரரா
கீஷயம் । கீழஜஸூயாபாபாணி மநாஃவரி । பூணஸக்திஃ
வராபெவதா । பூணபூதிஷாபெ-வநிபெயாம- ரக்தாஃ
மொயிஸ்யவொதொயுஸெநுணஸரொஜாயிரா-வொ கரா
மெவெஃ வாஸம் கொடிணிக்ஷிபிவ கீஷிமுண கீஷஜுஸம்
வஹ வொணாநு । விஹாணா ஸுக்ஷவாஹ ச்ரீதயநமஸி
தா லீநவக்ஷாராஹாஜா கெவீ வொதா-க-வண-பா மவ
தா ஸுவகரீ பூணஸக்திஃ வரா நம் ॥ உதி யூகா
பூணபூதிஷாதிந ஜெவெசு — ‘சூம் ஹீம் கெஹம் யரயுவ
ஸஷஸமெஹம் ஹம்ஸமெஸாஹம் ஸொஹம்ஹம்ஸம் । சுசு
ஷபூணா உஹபூணா சுசுஷ ஜீவ உஹ ஸ்ரிதம் । சுசு
ஷஸவெ-நு-பாணி சுசுஷ வாஜ் நஸுக்ஷஸுராத்ஜிஹா
பூணபூணா உஹமத்ய ஸுவம் விரம் திஷ்ணு ஸூ
ஹா’ உதி ॥ சுசுஷஸாநெ கீஷெத்யு-வாரயநு பூணபூதி
ஷாஃ கூய-பாசு ॥

கதொ கீதகாந்யாஸம் கூய-பாசு —

‘கீதகாஸாஸூகீதிநஸ்ய ப்ரஹ்ம கீஷிஃ । மாயதீ

இவ்விதம் பூகசத்தியைச் செய்து, ப்ராணப்ரதிஷ்டையைச்
செய்யவேண்டும். அதன ப்ரகாரம் மூலத்திலுள்ளது. த்யான
ச்லோகத்தின் பொருள்:— “ரக்த ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஓடத்தில்
விளங்கும் சிவந்த தாமரைப்பூவினிருப்பவனும், தாமரைபோன்ற
கைகளால் பாசத்தையும், வண்டுக்களை நாணுக உடைய கருமபு
வில்லையும், அங்குசத்தையும், ஐந்து பாணங்களையும், ஸ்ரக்கை
யும், (பூமலை அல்லது ஜபமலை) கபாலத்தையும், தரித்தவனும்,
மூன்று நேத்ரங்களால் ப்ரகாசிப்பவனும், பருத்த ஸ்தனங்க
ளுடையவனும், பாலஸூரியன் போல் சிவந்த நிறமுடையவரு
மான சிறந்த ப்ராணசக்தி தேவதை நமக்கு ஸுகத்தைச்
செய்பவளாய் ஆகவேண்டும்” என்பது.

பிறகு மாத்ருகாந்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும். மாத்
ருகா ஸாஸ்வதீ மஹாமந்த்ரத்திற்கு ப்ரஹ்மா ருஷி, காயத்ரீ

மதம் ! சோதிகாஸாரஸூதீ டெவதா ! சோதிகாந்யாலெ விநி
பொம் ! வஹாஸகண-பெமெபெவி-பெவி தவநதொம்வாடி
யுக்ஷிவகெஷாபெஸாம் வாஸூதவடி-காகிதஸஸிகலா
பிநு-காநாவுகாதாடி ! கக்ஷஸூக்ஷம்மவிநோவிவிதகாவ
நாம் வடிஸம்ஸூம் திநெத்ர-பிவாகலா பிதமஸூநஜிவந
மராம் வாரதீம் தாம்நாபி' உதிபூகா விநுஸவநிதாம்
சோதிகாம் ந்யாலெக !

பூவஹஸாரொ ந்யாஸஸூதபிவிவிதம்—காநநவபூத
பூக்ஷிநு-திநாவிகமணோஷடிதே-பிவ-பெஸூ ! டொம்
வதூபூபெ-ஷம் வ வாயு-பவபூஷ நாவிஜம்ரெஷம் ||
ஹிஷோ-பி-பிவாவரமககெஷஷம் ஹிஷாபிவாணி வாடி
புமெ ! ஜொநநபொவ-பூவகலபூதா நக்ஷராஹி
லெக கூபிதம்' உதி || கெதி || கம்ஸிரம் ! பிஸஸம் கக்ஷி
பெநாசூநாவிகாமணோஷடிதேஷம் பூதெகம் ஸம்ஸூ
தெ ! டொம்வதூபூபூணி விஸகிம் ! டொபி-பிவம் டிஷி

சந்தஸ், ஸாஸ்வதீதேவதை, மாத்ருகா ந்யாஸத்தில விநியோகம்.
தயானம்—'பஞ்சாசத்வர்ண+தாமநமாம்' என்று. இதன்
பொருள்:—'ஐம்பது அக்ஷரங்களால் கல்ப்பிதமான முகம்,
கைகள், கால்கள், வயிறு, மார்பு ப்ரதேசங்களை உடையவளும்,
பாகாசிககின்ற ஜடாஜுபிடத்தில் தரிக்கப்பட்ட சந்த்ரகலையை
யுடையவளும், சந்த்ரன், குருக்கத்திப்புஷ்பம் இவைபோல்
வெண்ணிறமுள்ளவளும், ஜபமாலை, அம்ருதகுட்பம், சின்
முத்ரை, புஸ்தகம் இவைகளைக் கைகளிலுடையவளும், பத்மத்
தில் இருப்பவளும், மூன்று கண்களை உடையவளும், நிர்மலமான
அலங்காரமுடையவளும், பருத்தஸ்தன ஜகனமுடையவளும்,
ஆன அந்த பாரதீதேவியை வணங்குகின்றேன்' என்று.

ப்ரபஞ்சஸாரத்தில் ந்யாஸஸ்தானம் சொல்லப்பட்டுள்
ளது—'காநந+க்ரமத' என்று இதன் பொருள்:—நெற்றி,
முகவ்ருத்தம், கண்கள் இரண்டு, காதுகள் இரண்டு, மூக்குகள்
இரண்டு, கன்னங்கள் இரண்டு, உதடுகள் இரண்டு, பல் வரிசை
கள் இரண்டு, தலை, வாய், கைகள், கால்கள், ஸந்தி அக்ரங்கள்
முதலியவை இருபது, வயிற்றின் பக்கங்கள் இரண்டு, முதுகு,

ணபு | சூ(யா)திக்கானா வ்யாவகஸம்ஜோர் | தெ: வ்யாவக
ந்யாஸிஷி காயுடாதித்யுய: ||

நாபி, வயிறு, மார்பு, வலதுதோள், கழுத்தின் பின்புறம், இடது
தோள், வ்யாபக ந்யாஸத்திற்கு ஆறு ஸ்தானங்கள், இவைகளில்
அக்ஷரங்களை ந்யஸிக்கவும்.

ந்யாஸப்ரகாரம் இவ்விதம்: அம் நம: நெற்றியில். ஆம் நம:
முகவ்ருத்தத்தில். இம் நம: வலது கண்ணில். ஈம் நம: இடது
கண்ணில். உம் நம: வலது காதில். ஊம் நம: இடது காதில்.
ஃம் நம: வலது மூக்கில். ஃம் நம: இடது மூக்கில். எம் நம:
வலது கன்னத்தில். எம் நம: இடது கன்னத்தில். வம் நம:
மேலுதட்டில். வெம் நம: கீழுதட்டில். ஓம் நம: மேல் தந்தங்
களில். ஒம் நம: கீழ் தந்தங்களில். அம் நம: சிரஸ்ஸில்.
அம் நம: முகத்தில். ஆகப்பதினாறு. கூம் நம: வலது கையின்
மூலத்தில். வம் நம: கூர்ப்பரத்தில். மம் நம: மணிக்கட்டில்.
வம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். ஐம் நம: விரல்களின் நுனியில்.
யம் நம: இடதுகையின் மூலத்தில். மம் நம: கூர்ப்பரத்தில்.
ஜம் நம: மணிக்கட்டில். ஸம் நம: விரல்களின் மூலத்தில்.
ஸம் நம: விரல்களின் நுனியில். டம் நம: வலதுகால் மூலத்தில்.
ஓம் நம: முழங்காலில். வம் நம: மணிக்கட்டில். லம் நம: விரல்
களின் மூலத்தில். ணம் நம: விரல்களின் நுனியில். தம் நம:
இடதுகால் மூலத்தில். யம் நம: இடது முழங்காலில். ஐம் நம:
மணிக்கட்டில். யம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். தம் நம: விரல்
களின் நுனியில். வம் நம: வயிற்றின் வலதுபாகத்தில். மம் நம:
இடது பாகத்தில். வம் நம: முதுகில். உம் நம: நாபியில். ஃம்
நம: வயிற்றில். மம் நம: மார்பில். ரம் நம: வலது தோளில்.
அம் நம: கழுத்தின் பின்புறத்தில். வம் நம: இடது தோளில்.
ஸம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் வலதுகை விரல்கள் வரையில். ஷம்
நம: ஹ்ருதயம் முதல் இடதுகை விரல்கள் வரையில். ஸம் நம:
ஹ்ருதயம் முதல் வலது கால் விரல்கள் வரையில். ஹம் நம:
ஹ்ருதயம் முதல் இடது கால் விரல்கள் வரையில். ஊம் நம:
ஹ்ருதயம் முதல் வயிறு வரையில். கூம் நம: ஹ்ருதயம் முதல்
முகம் வரையில். இவ்விதம் மாத்ருகாந்யாஸ வ்யாபகந்யாஸக்ரமம்.

பூணாயாசவியி : ||

சுய பூணாயாசவியி : ||

தரு யொமயாஜுவகூம்—

‘வனவம் ஸந்தோஜம்’ கருகா வாகுமயாஜுவகூம்—
நாசு | தயாஜுவகூம்—
‘நாசு’ உதி ||

வெவ்வகூம்—

‘வெவ்வகூம்’ நியதிராஸூரு வகூம்—
தயா | ஸந்தோஜம்—
‘தயா’ உதி ||

சுயம் வாகு ஸ்வகூம் ||

யதூ டிகூவகூம்— ‘வாகு’—
பூணாயாசவியி—
‘பூணாயாசவியி’ உதி, தசு ‘சுயாவாகு’—

பூணாயாமவிதி.

இனி பூணாயாம விதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யோகயாக்குவல்யம் :—இவ்விதம் பாஹ்ய சுத்திக்காக
பூணாயாமம் செய்து, ஆப்யந்தர சுத்திக்காக பூணாயாமத்
தைச் செய்யவேண்டும்.

பூணாயாமம் :— ஆஸன பந்தம் செய்து, பூணாயாமம்
செய்து, ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, விரியோகம் இவைகளை
ஸ்மரித்து, கண்களை மூடியவனாய், மௌனியாய் பூணாயா
மத்தைச் செய்யவும்.

இங்கு ‘ஆஸனம்’ என்பது ஸ்வஸ்திகம் முதலியது.

ஆனால், “பூணாயாமம் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் மூன்று
பூணாயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். மாலையில் உட்கார்ந்
தும், மத்யாஹ்னத்தில் நின்று, காலையில் அவ்விதமே நின்று
கவனமுடையவனாய் பூணாயாமம் செய்யவேண்டும்” என்று
நீதிநிதி வசனம் உள்ளதே எனில், அது ‘அஸாவாதிக்யோ’

‘வெஷ’கி யூநாசுவநிவக்காலிகவிஷயம் । ‘பூகூ’
வெஷம் ததஃஸூகா டிவெஷம் ஸாஸாரிணிதஃ । பூ
ணாயாசூயம் கூகா யூயெசஸூயாசூதி து-கி’ உதி
வூவஸூரணாதி கெவிசு ।

சுநெது ‘வெஷ’ஸூ’கி ஸாயகாவிகவிஷயம் ।
‘பூகூ’விஷயம் பூணாயாசூயம் ஸூகூதி ஸாயாரிணிதஃ
பூணாயாசூயம் ஸூகூதி’ உத்யவணாடிஸ-வவநாசு பூ
கூவிஷயவெஷ பூணாயாசூ கத-வூ’ உத்யவணம் ॥

ஸவத-ஃ—

‘பூணாயாசூ’விஷயம் வூகூதொ மாயசூ-தவெ
ததஃ’ உதி ॥

கூ-வூ’வெ—

‘வெஷ’வ-ஃ ஜவெ வூகூ’விஷயம் பூணாயாசூ-
விஷயம் । ஸூகூ’விஷயம் தயா யூகூ’விஷயம் பூணாயாசூ-
விஷயம் ॥ கூகூ’விஷயம் மாயசூ’விஷயம் ஸூகூ’
விஷயம் ।

‘பூ’ என்ற தயானத்திற்கு முன் செய்யும் ப்ராணாயாமத்
தைப்பற்றியது. “பிறகு கிழக்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில்
நின்ற, கவனமுடையவனாய் மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச் செய்து,
ஸந்த்யையை தயானிக்கவேண்டும் என்கிறது வேதம்” என்று
வ்யாஸர் சொல்வதால்” என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரானால் ‘பத்வாஸனம் என்பது ஸாயங்கால விஷ
யம். ‘காலையில் நின்றவனாய் ப்ராணாயாமம் செய்வதால்
சுத்தனாகிறான். மாலையில் உட்கார்த்தவனாய் ப்ராணாயாமம்
செய்வதால் சுத்தனாகிறான்’ என்று அகண்டாதீச வசனமிருப்ப
தால், காலையில் நின்றவனாகவே ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டும்”
என்கின்றனர்.

ஸம்வர்த்தி :— மூன்று ப்ராணாயாமங்களால் சுத்தனாய்
ஆகிப் பிறகு காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

காம்பரீபத்தி :— தேவபூஜை, ஜபம், ஹோமம், அப்ய
யனம், ச்ரத்தம், ஸ்நானம், தானம், த்யானம் இவைகளில்
மும்மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்யப்படவேண்டும். காயத்ரி
ஜபத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் மூன்று ப்ராணாயாமங்கள்,

ஸந்யாஸா சிவஞ்ஞானம் உ ஸ்ருத வனகொடலுண்டாயிடு ||
 சுஜாஷாநாநிகாஷாந்தம் ததெயவ உ கநிஷ்டயா | பூணா
 யாசிஷு சுதஞ்ஞெயா சிஷுரிம் தஜுநீம் விநா || தஜுநீ
 சிஷுரிம்பொம் பூணாயாசெ து வஜுபெசு ! தஜுநீம்
 சிஷுரிம் ஸுபஷ்டா கௌஞ்ஞ ஸுபுஷ்டவரொஹவெசு' உதி ||

ததெயவ—

வாசிஷ்டெயந மணயநு பூணாயாசிம் ஜெவெஜுஜி |
 கௌஞ்ஞொசெ உ ஸவஞ்ஞ தயாநகூதிதகசுஞ்ஞ'உதி ||

பூணாயாசிமகூணரிஹ சிநு—

ஸவ்யாஷுதிகா ஸபுணவா மாயத்ரீம் ஸிரஸா
 ஸஹ ! திரீம் வஞ்ஞாயதபூணம் பூணாயாசிஸு உயுதெ'
 உதி || வஞ்ஞ சிநஸெதிஸெஷம் ||

தயாஉ ஸவதஜு—

பூணவெந து ஸம்யுக்தா ஸ்ராவ்யதீஸுவ நித்ய

ஸந்த்யையிலும், அர்கயதானததிலும் ஒரு ப்ராணாயாமம் விதிக்கப்
 பட்டுள்ளது பெருவிரல், பவித்ரவிரல், சிறுவிரல் இவை
 களால் ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டும், நடுவிரல், தர்ஜனீ
 விரல் இவைகளை விட்டு ப்ராணாயாமத்தில் மத்யமா தர்ஜனீ இவ்
 விரல்களைச் சேர்க்கக்கூடாது தர்ஜனீ மத்யமா விரல்களைச்
 சேர்த்துச் செய்பவன் சூத்ராநுக்கு ஸமன் ஆவான்.

கம்ப்ரதீபத்திலேயே :— இடது கையால் எண்ணிக்
 கொண்டு ப்ராணாயாமத்தை ப்ராம்ஹணன் ஜபிக்கவேண்டும்.
 ஹோமத்திலும் அவ்விதமே. எல்லாக கர்மங்களிலும் அவ்
 விதமே. இழிவான கார்யத்தைச் செய்யாதவனாய் ஜபிக்க
 வேண்டும்.

ப்ராணாயாமத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மனு:— வ்யாஹ்ருதிகருடன் கூடியதும், ப்ராணவத்துடன்
 கூடியதுமான காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன், மூச்சுக் காற்றை
 அடக்கியவனாய், மூன்று தடவை ஜபிக்கவேண்டும். அது
 ப்ராணாயாமம் எனப்படுகிறது இங்கு, 'மனதினால்' என்று
 சேர்க்கவும். அவ்விதமே,

ஸம்வர்த்தர்:— ப்ராணவத்துடன் கூடிய ஏழு வ்யாஹ்ருதி

ஸ்ரீ : ஸாவத்ரீம் ஸிராவா ஸாவத்ரீம் சிநாவா த்ரீ : வடெஜ்ஜை
ஜை ||

யாழ்ப்பாணம், 2011

மாயத்ரிம் சிரஸா ஸாக்ஷம் ஜிவெவ்யாஹுதிவதி
விட்காழ் | பூதிபூணவஸம்பாசுதாம் திரயம் பூணவஸம்
யதி: || 'பூதிவ்யாஹுதி பூணவெந ஸம்பாசுதாம் மாயத்ரிம்
கோவநாலிகாலஹாரிணம் வாயம் திராயஸு கிந
ஸாத்ரிநாராநுஜிவெதித்யம் ஸவக்து பூணாயாதி: ||' உதி
விஜ்ஞானெஸ்வரம் ||

பொதுமக்களுக்காக —

ஹரிஹ-வஜ்ர-ஹஜ-நஸ்தவஸ்து தத்யெவவ ।
 ப்ருத்யோஜாஸகாயஸூகம் தயா தத்விதம் வரஸு ॥ ஓ
 வொஜோதிரித்யுதஹிர் வஸாஸு ப்ருபொஜயெசு । ஓ
 வொஜோதிரித்யுஷ் ஸநோவெ தெதீரீயகம் ॥ த்ரி
 வத-நபொமாத் ப்ராணாயாஸீஸு ஸஜிதஃ ஹதி ॥

களையும், காயத்திரியை சிசுஸ்ஸுடனும், மனதினால் ப்ராம்
ஹுணன் மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும்.

யாக்குவல்க்யரும் :— வ்யாஹ்ருதிகளை முன்னுடைய காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன், ஒவ்வொன்றிலும் ப்ராணவத்துடன் கூடியதாய் மூன்று முறை ஜபிக்கவும். இது ப்ராணாயாமம். இங்கு, “ஒவ்வொரு வ்யாஹ்ருதியிலும் ப்ராணவத்துடன் காயத்ரியை, முகத்தினும் மூக்கிலும் ஸஞ்சரிக்கும் வாயுவை அடக்கியவராய், மனதினால் மூன்று முறை ஜபிக்க வேண்டும் இவ்விதமாகிய இது எல்லாவற்றிலும் ப்ராணாயாமம்” என்றார் விக்ஞானேசுவரர்.

யோகயாக்குவல்க்யரும்:— சூ:; புல:; ஸ்வ:; மஹ:; ஜந:; தப:; ஸத்யம் இவைகளை ஒவ்வொன்றிலும் ஒங்காரத்துடன் கூடியதாயும், பிறகு 'தத்ஸவித:.' என்பதையும், பிறகு 'ஓமா போஜ்யோதி:' என்ற சிரஸ்ஸையும் சேர்க்கவேண்டும். 'ஓமா போஜ்யோதி:' என்ற இந்த மந்த்ரம் தைத்திரியத்திலுள்ளது. இவைகளை மூன்று முறை ஆவ்ருத்தி செய்வதால், ப்ராணாயாமம் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

கூம்ஹகொ கிஸ்ருஸூஸொ ரிஷுரோநஸூ ரெயகம் || வொ
ஹிஸூதம் வுரூணவூடெந வாயு ரோக்யஷ்ய யதெநஸ
நெஸூஸூபு | நாயுஸூஸவயூர் வாரிவூரூணீயா ஸ வொ
ரகொ நாரி ரோஹிரோயஸ்' உதி ||

கூம்ஹகரெயகயொவீபுஸெஷரோஹாதீ:—

‘சூகெஸாஸூஹவாஸூஸூ கிரொயஸூஸூதெ வூ
யெய் | கிரொயாஜாயதெ வாயு வயூபொரூஸூ ஜாயதெ ||
சுதெரூவஸூ ஜாயதெ ததொநூஸூஸூதெ திவி: |
ஸநெநயூஸாவூடெ வாயுஸூஸூஜெ ஹதா வெயதம் ||
நகூவயெயஸ்ரூரூதா ஸ யொயீ வரூரோகீதம்’ உதி ||

வூரூஸ:—

‘நாலிரோஷ்ய ஸூதம் யூரயெஸூ கூ ரகூம் வூரூகெண
தா | மூரொதயூஹம் ஹூதஜே கூம்ஹகெந ஜநாடிநடி ||

தாய் ச்வாஸமிருப்பது சூம்பகம் எனப்படுகிறது குறைக்கப்
படும் ச்வாஸம் ரேசகம் எனப்படுகிறது. வெளிபிரிந்துக்கும்
வாயுவை முழுவதையும் மூக்கின் த்வாரத்தினால் மெதுவாய்
இழுத்து, அதனால் எல்லா நாடிகளையும் நிறப்பவும். அந்த
நிரோதம் பூசகம் எனப்படுகிறது.

சூம்பக ரேசகங்களில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

அந்ரி:— கேசங்களில் றுனிமுதல் கால் நகம் றுனிவரை
யில் ச்வாஸ நிரோதம் சலாக்யமென்கின்றனர் அறிந்தவர்கள்.
ச்வாஸ நிரோதத்தினின்றும் வாயு உண்டாகிறது. வாயுவின்
றும் அக்னி உண்டாகிறது. அக்னியினின்றும் ஜலமுண்டா
கிறது. பிறகு இம்முன்றினாலும் சரீரத்தினுள் சுத்தனாகிறான்.
மூக்கின் த்வாரத்தில் வாயுவை மெதுவாய் விடவேண்டும்.
வேகமாய் விடக்கூடாது. சரீரத்தை அசைக்கக்கூடாது. இவ்
விதம் செய்பவன் சிறந்த யோகி எனப்படுகிறான்.

வ்யாஸ:— பூசகம் செய்யும் பொழுது, நாபிமத்யத்தி
லிருப்பவனும், ரக்தவர்ணனுமான ப்ரஹ்மாவை த்யானிக்கவும்.
சூம்பகத்தில், ஹ்ருதய கமலத்திலிருப்பவனும், நீலோத்பலம்
போன்ற நிறமுடையவனுமான விஷ்ணுவை த்யானிக்கவும்.
ரேசகத்தில், நெற்றியிலிருப்பவனும், வெண்ணிறமுடையவனு

மறாடலும் ஸிவம் ஸ்ரேதம் ரெவகெநாஹிவிதபெசு I ஸுஹ
ஹடிகலஹாஸம் திபுதும் வாவநாஸநடி I ஸங்கரம் த்ரூம்
வகம் ஸ்ரேதம் ய்யாயநு ருமெயுத வாவநாசு' ஹதி I

யொதயாஜிவஹு:—

வறிரகெ விஹுலாயுஜிம் கும்ஹகெ வுஹுனொ
ஹிஹி I ரெவகெந துதீயெந பூவூயாஹெஹுரம்
வடி I ஹயா வாயுரோரொவூ வொஹும் ஹாஹிஹி
கடி I வறியிஹொஹிம் தெந நாவாஹு நபநஹிம் I ய்யா
யநுவிஹெவபெசுவஹு நஹு விஹுயா வுநஹி I ஹயா=
வாஹிநாய் I விஹுஹா = ஹிஹிநாய் I கும்ஹகெ ராநல
ஹிஹி I

ஹுதிரதெ—

ஹிஹிநெ ரெவகம் கும்பூ ஹாஹிநாவறிரிதொ
ஹி I கும்ஹகெந ஹிஹி கும்பூ ஹாஹிநாவறிரிதொ
ஹி I ஹிஹி I

மான ஸிவன த்யானிககவும். சுத்த ஸ்படிகம் போன்றவனும்,
நிர்மலனும், பாபத்தை அகற்றுபவனும், முககண்ணனும்,
வெண்ணிறமானவனுமான சங்கனை த்யானிப்பவன் ஸம்ஸார
பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

யோகயாக்குவல்க்யர்:— பூரகத்தில் ஹிஹிநாவின் ஸாயுஜ்
யத்தையும், குமபகத்தில் ப்ரமஹாவின் ஸாமீப்யத்தையும்,
ரேசகத்தால் ஸச்வரனின் பதத்தையும் அடைகிறான். இடை
யினால் வெளியிலுள்ள வாயுவை பன்னிறண்டு மாத்ராகால
முள்ளதாய் ஏற்றி, அதனால் வயிற்றை நிறப்பி, மூக்கின் துனி
யில் இறண்டு கண்களையும் வைத்தவனாய், பிறகு த்யானிப்ப
வனாய், பிங்களையினால் மெதுவாய் காற்றை வெளியில் விட
வேண்டும். இடா = இடது நாட. பிங்களா = வலது நாட.
கும்பகத்தில் மானஸமாய் ஜபம் செய்யவும்.

ஸ்ந்ருதிரத்தத்தில்:— இடது நாஸிகா த்வாரத்தால் காற்றை
வயிற்றில் நிறப்பி, கும்பகத்தால் ஜபம் செய்து, வலது நாஸி
காத்வாரத்தால் காற்றை வெளியில் விடவேண்டும், இது ப்ரா
னாயாமத்தின் லக்ஷணமாம்.

நாரதம்—

‘பூரணா வாயுஸ்தீரஸ்ய சூயாஸ்தீரஸ்ய கிருஹம் ।
பூரணாயாசி உதி பூரணோ திவிபஃ பூரணதே ஹி
ஸஃ ॥ சுமஹஸ்ய ஸமஹஸ்ய திதீயஸ்ய தயோவதரஃ । கவி
யுதாநம் விநாஸமஹ ஸமஹஸ்ய திவிதஃ’ உதி ॥

வாரதாஜம்—

‘ஸுரோஹிதரிநாஃ பூரணா நாயகெஷு ததாக்யகிழ் ।
ஃஸுரக்யகோ ஜிவிஷெஷம் பூரணாயதீம் ததொ ஜிவெசு ॥
ஜிவக்யகோ஽யகெஷம் ஸுரஸு ஸவஃவாவபுணாஸநம்’ உதி ॥
ததாக்யகிம் = கூஹகஜிவோக்யநாமிவாழ் ॥

ஸுததநரேவ—

‘ஸவபுரஹுதிஸம்பூரணம் நாயகீம் ஸிரஸா ஸ
ஹ । ஃஸுரவாரம் ஜிவிஷெஷம் நாயகீம் ததொ ஜிவெசு’
உதி ॥

நாரதம் :—ப்ராணன் என்பதற்கு சரீரத்திலுள்ள வாயு
என்பது பொருள். ஆபாமம் என்பதற்கு அடக்குவது என்
பது பொருள். வாயுவை அடக்குவது ப்ராணபாமம் எனப்
பட்டது. அது, அகர்ப்பமென்றும், ஸகர்ப்பமென்றும் இரண்டு
விதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளுள் இரண்டாவது
சிறந்ததாகும். த்யானமில்லாமல் செய்யப்படுவது அகர்ப்பம்
எனப்படுகிறது. த்யானத்துடன் கூடியது ஸகர்ப்பமெனப்
படுகிறது.

பாரத்வாஜம் :— ஏகாக்ஷமான மனமுடையவனாய், ப்ராண
பாமம் செய்து, கும்பக ஜபத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆகாஸத்தை
பத்து முறை முதலில் ஜபித்து, பிறகு, காயத்ரியை ஜபிக்கவும்.
இவ்விதம் உள்ள இந்த ஜபக்ரமம், ஸகல பாபங்களையும் அகற்று
வதாய் ஆகும்.

மற்றொரு ஸம்ருதியில் :— ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடிய
காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன் பத்து முறை ஜபித்த பிறகே காயத்
ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

பீஷ்யாஹிகாரஹ வாராஜாஜம் :

‘புணவஸ்ய பீஷிப்ருஷ வாராதா உ ஷெவதா ।
மநுஷ்யு ஷெவீ மாயத்ரீ விநிபொமம் கியாவஸம்’ உதி :

விதாசஹம்—

‘புணவஸ்ய பீஷிப்ருஷ ஷெவதாழ்விஷ்டயீ உ வஸா ।
மநுஷ்யு ஷெவீ மாயத்ரீ வெஷாஹ விநியாஜ்யதெ ॥ ஜிவ
காஸெ குயீ ஷெவொ ஷெஷாஹிகாஸெ ஹுதாஸநம் । யுதந
காஸெ வரம் ப்ருஷ விஸெஷெவாஷ்யதொநுஷா’ உதி ॥

வ்யாஹ்யதீநாம் பீஷ்யாஹிகாரஹ ஸவனவ—

‘சுத்ரிஹபுமஸு கஸ்தஸ வஸிஷொ மளதஜிஷ்யயா ।
காஸ்யவஸாஹிராஸெவ பீஷ்யஸ்யுயபுயாக்ரஹி ॥ மாய
த்ரீஷ்டமநுஷ்யுஷ்யு வ்யாஹதீ வஸ்திரெவவ । த்ரிஷ்யுஷ்யு
ஜமதீ ஷெவ மநுஷ்யுதாநி ஸவக்ஷெ ॥ சுத்ரிஷ்யுஷ்யு
ஷ்யுயாக்ரஹ வாயீஸொ வரணஸ்யயா । உத்யுஷ்யு விஸெஷெ

ருஷி முதலியதைச் சொல்லுகிறார்,

பாரத்வாஜர்:— ப்ரணவததிற்கு ப்ரம்ஹம் ருஷி, ப்ரமாத்
மா தேவதை, தேவீ காயத்ரீசந்தஸ். விநியோகம் க்ரிபைக்குத்
தகுந்தது.

பிதாமஹர்:— ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹம் ருஷி, தேவதை
அக்னி, த்யாயும (மூன்று வேதங்கள்) சந்தஸ் தேவீ காயத்ரீ,
வேதம் முதலியதில் விநியோகம். ஜபகாலத்தில் த்யாயுதேவதை.
ஹோமகாலத்தில் அக்னிதேவதை. த்யான காலத்தில் ப்ர
ப்ரம்ஹம் தேவதை. மற்ற காலத்தில் விச்வேதேவர்கள்
தேவதை.

வ்யாஹ்ருதிகளுக்கு ருஷி முதலியதைச் சொல்லுகிறார்,

பிதாமஹர்:— ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளுக்கும், முறையே
அத்ரி, ப்ருகு, குத்ஸர், வஸிஷ்டர், கௌதமர், காச்யப்ரர்,
அங்கிரஸ் இவர்கள் ருஷிகளாவர். காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்
டப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ரிஷ்டப், ஜகதீ இவைகள் ஏழும்
சந்தஸ்ஸுகளாம். அக்னி, வாயு, அர்க்கன், வாகீசன், வரு
ணன், இந்த்ரன், விச்வேதேவர் இவர்கள் தேவதைகள்.

வாஸு டெவதாஸுமீபாஹுதாஃ || ஸ்ராஹீ ஸ்ராஹா வாஹி
 நீய தயா நித்யா விதாஸிநீ | ஸ்ராவதீ உயொயா உ
 ஸவத ஸ்ராஹுதிஸகூபஃ || ஸ்ரேதம் ஸ்ராபீதம் வீதம் விஸ
 ஜம் நீயொஹித்யு ! நீயம் கூநகவண்கம் வண்காநெதா
 நநுகூபாஃ || விஸ்தாதித்யு மாயத்யா ஃவி ஸ்ரேஃஸ்பம்
 ஸ்யத்யு | ஸவிதா டெவதா டெவெவ ஸ்ராவா ஸிரஃவிஃஸ்ய
 தஃ || சுநுஷ்டுமெவ மநுஷ்யாஃ வரகாதாஃ டெவதா
 ஹதி ||

யொழியாது உயர்ந்த—

‘வாழ்வுதீநாங் ஸவர்காஸா ரீஷிஸெஸ்வ பூஜா
வதிம் | சுழிவர்காயுஸ்யாழ்ஜிதொ வுஹஸ்தாவ ணவ
வ || ஊநுஸ் விஸெஷ டேவாஸ் டேவதாஸரூபாஹுதாம் |
ஸிரஸம் பூஜாவதிராஷி யஜ்ஞஸ்ஸுநொ விவக்ஷிதம் || *
சுழிவர்காயுஸ் ஸூகிபக்யு டேவதாம் வரிகீகிதாம் | ப்ரா
ணாயாஸ்யபொதெ து விநிபொத உபாஹுதம்’ உதி ||

நாஸகீரஹ ஸவனவ—

[illegible]

* ബ്രഹ്മാരിഖായംശചിപ്താശ്ചതികൃതിഃ ||

ப்ராம்ஹீ, ஸ்வாஹா, வாஹிநீ, நித்யா, விலாஸினீ, ப்ரபாவதீ, லோலா என்ற ஏழும் சக்திகளாம். ச்வேதம், ச்யாமம், பீதம், பிசங்கம், நீலலோஹிதம், நீலம், கனகவர்ணம் இவ்வேழும் முறையே வர்ணங்களாம். காயத்ரீக்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ஸவிதா தேவதையாம். சிரஸ்ஸுக்கு பாம்ஹா ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பரமாத்மா தேவதையாம்.

யோகயாக்குவல்க்யராஜல்:— எல்லா வ்யாஹ்ருதிகளுக்கும் ப்ராஜாபதி ருஷி, அக்னி, வாயு, ஆதித்யன், ப்ருஹஸ்பதி, ஜலம், இந்த்ரன், விச்வேதேவர் இவர்கள் தேவதைகள். சிரஸ்ஸுக்கு ப்ராஜாபதி ருஷி, யஜுஸ்சந்தஸ், அக்னி, வாயு, ஸூரியன் இவர் தேவர்கள். ப்ராணாயாமப்ரயோகத்தில் விரியோகம் என்றார்.

ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்குவல்க்யரே :— பாதங்கள், ஜங்கைகள், ஜானுக்கள், வயிர், கண்டம், முகம், தலை இவைகளில் முறையே

வ | கண்ணே சுவை தயா சிவஜித் சூடுண வுராமுத்தித்
 வெசு || மூரூஜுவ உயெ நுவு மாவலுஜுநிகா உயெ |
 ஜெஷாஜுவையெ யீராநு ஸ்வஹ விநிபொஜயெசு ||
 சுநாநிகா உயெ யீரா னுலெதததததததத | சுநிஷிகா உ
 யெ மம-ஃ வானெராசி-ஜெ யிப்-வடி || ம-ஃ-வஹ
 ஹிவி விநுவு மாவஸிரலி விநுவுசு | ஸிவாயா ஸ்வ
 வஹ நுவு கவயெ தததததததததத || சுக்ஷாம-ம-ஃ
 வஹ நுவு நுலெஜிகு யிப்-வடி | ஸிரலுலுலுலு
 வவ-ராஜெ பூணாயாசிவரொ நுலெசு || விநுலெலுலு
 ததத சுக்ஷா சூபூ யூக்ஷா சூடுண து | வூரகா
 டிசூடுடுடுடுடுடு பூணாயாசிவரொ ஸிவரொசு || வடிசூபூ
 ஸளரமெயீ ஸஜ சூபூ வராஹகா | வாவுடுவாதுலு
 விவ ஸவ வுராமுத்திசூ-காஃ உதி ||

பூணவஜ்ஜாநசூகூ சூடுடுவதாபூகாஸிகாயா—

‘விஷ்ணு’ மாவலு திநீடாஜுடிவயமனாகு மாரொடி

ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் ந்யஸிக்கவும் ‘பூ:’ என்பதை இரண்டு
 பெருவிரல்களிலும், தாஜனீ விரல்கள் இரண்டிலும் ‘புவ:’ என்
 பதையும், பெருவிறல்கள் இரண்டிலும் ‘ஸ்வ:’ என்பதையும்
 ந்யஸிக்கவும். பவித்ரா விரல்கள் இரண்டிலும் ‘தத்’ என்ற
 பாதத்தையும், சிறு விரல்கள் இரண்டிலும், ‘பர்க்க:’ என்ற
 பாதத்தையும், கைகளின் நடுவில் ‘திய:’ என்ற பாதத்தையும்,
 ‘பூ:’ என்பதை ஹ்ருகயத்திலும், ‘புவ:’ என்பதை சிரஸ்ஸி
 லும், ‘ஸ்வ:’ என்பதை சிகையிலும், ‘தத்’ என்ற பாதத்தை கவ
 சத்திலும், ‘பர்க்க:’ என்ற பாதத்தை நகண்களிலும், ‘திய:’ என்ற
 பாதத்தை திக்குகளிலும், அதன் சிரஸ்ஸை ஸர்வாங்கங்களி
 லும் ப்ராணாயாமம் செய்பவன் ந்யஸிக்கவேண்டும். இவ்விதம்
 வியாஸம் செய்து, முத்ரைகளைச் செய்து, க்ரமமாய் த்யானி
 த்து, பூரகாசி காமமாகவே ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவும்.
 பத்மமுத்ரா, ஸௌரபேயீ, சங்கமுத்ரா, வராஹகா, வாவூ
 தேவ முத்ரா, ஆத்மமுத்ரா, ஜ்ஞானமுத்ரா என்று முத்ரைகள்
 ஏழாம்

ப்ராணவத்தின் த்யானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மந்த்ரதேவதாப்ரகாசிகையில் :— ‘விஷ்ணும்தப்மஸம்ஸ்

௩௩௨ வெஷ்டாபதீக்ஷிதீயஸ்ய தீரோணாவதே

நாஸ்தி ஸ்ரோணீஹிஷம் ஸாவக்ஷாரணீரிகுடீஹாகு
ணவாரணீதாஜ்யம் | ஹஸ்தோஷ்யஹ்யக்ராவாஜமடி ரீதம்
வீதகளஸ்யவீதம் விஷ்டோதஹாஸ ரோஷிதீநகரஸடிஸம்
வடிஸம்ஸம் நதாரி' உதி |

வ்யாஸ:—

‘ஹஸ்தோக்ஷண-தநவொ ரவிபயளவநஸம்புதா: |
க்ஷளீவஸ்து-வரீயாநா: ஸவ-பாஹரணஹிஷிதா: || ஹிஷு
வநநலிவாஜா ஹிஷாரோவொரஹ்யதா: | ஸிதொவலீத
ஹடிபா ஸவலித்ரா ஸுதஹ்நா: || உஹிஷு-வநநாஹொஜ
பூவாரணீயரணீதா: | ஜடாகவாவவஹிணெ-தநுபூவா
வஹிரிதஹிஷுவா: || கஹயாக்ஷஸ்ய மஹா-தூவரஹஸ்தஸரொ

தம் நமாம்'. இதன் பொருள் — “ப்ரகாசமுள்ள கிரீடம்,
தோள்வளைகள், கடகங்கள், கண்டாபரணம், ஹாரம், வயிற்றி
லும் கால்களிலும் இடுப்பிலுமணியக்கூடிய ஆபரணங்கள் இவை
களையுடையவனும், நல்ல மார்புடையவனும், மணிகிரீடம்,
மஹாகுண்டலங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்கங்
களையுடையவனும், கைகளில் ப்ரகாசிக்கும் சங்கம், சக்ரம்,
பத்மம், கதை இவைகளை உடையவனும், நிர்மலனும், மஞ்சள்
நிறமான ஆடையுடையவனும், விசேஷமாய் விளங்கும் ஒளியை
யுடையவனும், உதிக்கும் ஸூரியனுக்குச் சமமானவனும்,
தாமரையில் வீற்றிருப்பவனுமான விஷ்ணுவை வணங்குகின்
றேன்” என்று.

வ்யாஸ:— அவாவருக்குச் சொல்லிய வர்ணமுடைய
சரீரமுடையவரும், ரூபத்துடனும் யௌவனத்துடனும் கூடிய
வரும், வெண்பட்டு ஆடையை அணிந்தவரும், ஸகல ஆபரணங்
களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், திவ்யசந்தனத்தால் பூசப்
பட்டவரும், திவ்யமாலிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும்,
வெளுத்த உபவீதத்தை மார்பிலுடையவரும், பவித்ரமணிந்த
வரும், நான்கு கைகளை உடையவரும், மலர்ந்த முகபத்மத்தின்
ஒளியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், ஜடாமகுடத்தில் உள்ள
பூர்ண சந்தானின் காந்தியால் நிறைக்கப்பட்ட திக்குகளையுடைய
வரும், அபயம், ஜபமாலை, கமண்டலு, வரம் இவைகளைக் கை

ரூஹார் : லாவம் ஹொஜிவாராம்ஹெ ஜெபா வூஹுத
யொ திஹெஜெ' || மாயத்ரீ ஜாதம்—

‘சோகதாவிடமுமிஹேநீயபவஷ்ஹாபெபெடுபெவஷ்’
 கூறென யதுகதா திநுகதா நிவஸிகுடாம் தகூத
 (அ-உ)வண்காதிகாழ் | மாயத்ரீம் வரஜாமயாஜுஸகஸாஸு
 னும் கவாரும்முண்ணும்தகுமியாரவிந்யுமன் ஹெஷ்
 வதுஹனீம் ஹெஷ் உதி ||

ஐதேயம் காவதம் மயூரம் ஸ்வதம்—

கோநிலம் வாரிசும் வாவும் காரியெனெவ து யசுகு
 தழி | தசுவவடும் தசுதி கூழும் பூணாயாதிசுயெ கு
 தெ' ஐகி |

யொழியாதுவெழுதி—

‘பூணாயித் துயம் கவுகா ஸத்ய-ஸெவாடித்யநாபுதி.
கிப்துநா: ஸுத-கோயாநி ஸதஸு-கதிநொயயா’ ஐதி ||

களிலுடையவருமாக வ்யாஹ்ருதி தேவதைகளை, ஹோம ஜபா
ரம்ப காலங்களில் ப்ராமஹணர்கள் த்யானிக்கவேண்டும்.

காயத்ரியானம் :— ‘முத்தாவித்ரும+வஹந்திம் பஜே’.
இதன் பொருள் :—“முத்து, பவழம், தங்கம், நீலம், வெண்பு
இந்த நிறங்களுடையதும், முமமுன்று கண்களுடையதுமான
ஐந்து முகங்களுடன் கூடியவளும், சந்த்ரனுடன் சேர்ந்துள்ள
சத்தன்கிரீடமணிந்தவளும், பரமஹத்தைச் சொல்லும் வர்ண
ஸ்வரூபினியாயும், பத்துக்கைகளால் வரதானம், அபயதானம்,
அங்குசம், கைச, வெண்ணிறமான கபாலம், நாண், சங்கம்,
சக்ரம், இரண்டு தாமரைப் புஷ்பங்கள் இவைகளைத் தரித்தவளு
மான காயத்ரியை ஸேவிகுகளேன்” என்று.

இவ்விதம் செய்பவனுக்குப் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸம்வர்த்தி:— மனதினாலும், வாக்கினாலும், காயத்தினாலும், எந்தெந்தப் பரபம் செய்யப்பட்டதோ அதெல்லாம், மூன்று ப்ராணபாமங்கள் செய்தால் உடனே நசிக்கின்றது.

யோகயாக்குவல்க்யரும்:— ஸூர்யோதய காலத்தில், மூன்று ப்ராணாயாமங்கள்செய்தால் அவர்கள், பாபமற்றவராய், புண்யம் செய்தவர்கள்போல் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர்.

8-15-80

‘பூணாயாசா பூவண்ணலு துயொழி வியிவக்கு
தாம் ! பூவாழ்ச்சிபூணவெயகுணா வினெயபம் வரகி
தவம் || அஹுனெ ஐயாசாநாநாம் யாதவிநாம் ஹி யயா
சுவாம் ! தயெநுயாணாம் அஹுனெ கொஷாம் பூணலு
நிபு ஹாசு || ஸவ்யாஹுசிகா ஸபூணவாம் பூணாயாசா
ஹு கொஷாம் ! கவி ஸூயிணஹநம் சாலாசு பூநஹு
ஹாஹக்குதாம்’ ஐதி ||

ஸா நக்:

‘பூரணாயாபோது யாரயெதீது யயாவியி ஸோஹித் !
கஹாராசுருதம் வாவம் ததணாஹெவ நஸுதி || சூதா
ஸுஹெதாபுஸஹி ஸுதாவி-ஸாஸ வரம் தவ:’ ஐதி ||

யுஜிபி_

‘உயிர்வாழ்வு’ என்ற பெயரில் ஓராண்டாகியுள்ளதே
 நம்முடைய அறிவுரைகள் மூலமாகவே உருவானது.
 ‘உயிர்வாழ்வு’ என்ற பெயர் மட்டும் இல்லாமல்
 ‘உயிர்வாழ்வு’ என்ற பெயர் மட்டும்தான் இருக்கிறது.

மறு :— வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும் சேர்ந்து, விதியுடன் செய்யப்பட்ட மூன்று ப்ராணயாமங்கள், ப்ராம்ஹணனுக்குச் சிறந்த தபஸ் என அறியத்தகுந்தது. உலையில் ஊதப்படும் தாதுககளின் மலங்கள் எப்படி பொசுக்கப்படுகின்றனவோ, அப்படி, ப்ராணயாமத்தால், இத்தீரியங்களின் தோஷங்கள் தவிரக்கப்படுகின்றன. வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும் கூடிய ப்ராணயாமங்கள் பதினாறு, ப்ரத்தினம் செய்யப்பட்டால், ஒரு மாஸத்தில், ப்ரம்ஹணத்தைய செய்தவனையும் சுத்தகைக்குகின்றன

செளனகர் :— கவனமுடையவனாய், விதிப்படி மூன்று ப்ராணயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். ஒருநாள் முழுவதும் செய்த பாபம் அந்தக்ஷணத்திலேயே நசிகுகின்றது. பன்னிரண்டு ப்ராணயாமங்களால் சித்தம் சக்தமாகின்றது. இருபத்து நான்கு ப்ராணயாமங்களால் சிறந்த தபஸ் ஏற்படுகின்றது.

யமனும்:— பத்து ப்ரணவங்களுடன் கூடிய பதினாண்டு ப்ராணாயாமங்கள் செய்தால், ஒரு மாஸத்தில் ப்ரம்ஹஹத்தைய யினின்றும் விடுபடுவான், உபபாதகங்களா லும் விடுபடுவான்,

வரலாறு:—

‘ஸவ்யாஹுதிகா ஸபுணவா மாயத்ரீம் ஸிரஸா ஸஹ | பெ ஜவனி ஸடா தெஷா ந ஹம் விடிதெ க்விசு’ உதி ||

யொதயாஜுவயெஜாவி—

ய வனதா வ்யாஹுதீஸ்த ஸஸுரெசு பூணஸம்ய ரெ | உவாலிதம் ஹவெதெந விஸம் ஹவநஸவக்டு || ஸவெ-ஷு வெவ யொகெஷு காசிவாஸு ஜாயதெ || ஷொயஸாக்ஸாகம் ஸுஷு மாயத்ரூஷு ஸிரம் ஸுதக்டு | ஸக்டாவத-யநு விபுஸம்ஸாராடிவி ருஷுதெ’ உதி ||

உதி பூணாயாசிவியி: ||

மாயத்ரூவாஹநவ்யாஹுத்யுஷு ||

கய மாயத்ரூவாஹந ||

ஹா ஹஜி:—

‘சூயாசித்யநுவாகெந ஹுடிபெ வாசக-கிணுயெ |

வ்யாஸி:— வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ராணவத்துடனும், சிரஸ்ஸுடனும் கூடிய காயத்ரியை எவர்கள் நித்யமும் ஜபிசு கின்றனரோ அவர்களுக்கு ஒருகாலும் பயமில்லை.

யோகயாக்ருவல்க்யநம்:—எவன், ப்ராணயாமத்தில் இந்த ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் ஸ்மரிகுகின்றானோ, அவனால் ஏழலகங் கள் முழுவதும் உபாஸிகபபட்டவையாய் ஆகும். அவனுக்கு, ஸகல உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சார சக்தியும் உண்டா கின்றது. பதினாறு அக்ஷரங்களையுடைய வேதவாக்யம் காயத்ரி க்கு, சிரஸ் எனப்படுகிறது. அதை ஒரு தடவை ஜபித்தாலும் பராம்ஹணன் ஸமஸாதத்தினின்றும் முத்தனுகிறான்.

பராணயாமவிதி முற்றிற்று.

காயத்ரியினுவாஹனமும், வ்யாஹ்ருதிகளினர்த்தமும்.

இனி, காயத்ரியின் ஆவாஹனம் சொல்லப்படுகிறது.

பரத்வாஜி:— ‘ஆபாத’ என்ற அனுவாகத்தால், ஹ்ரு

௩௩௬ வெவ்வுநாயகித் தீயவழிசெய்தாவதெ

‘செவ்வீரவாஹு மாயசீ’ ததொய்யாபெய்துஜோதரீ’ உதி ||

விதாரிஹம்—

‘சூயாசுவிதநுநவாகெந செவ்வீரவாஹபெததம்
சூயாசுவிதநுநவாகவ்ய வாரிசெவ ஃஷி: ஸ்யதம் || மநொ
2நுஷுஷுவெவவ்ய மாயசீ செவதா ஸ்யதா | சுநெந
வாநுநவாகெந கூாவாஹு து யயாவியி || மாயசீ விரி
லாம் செவீம் ஹுதி வா ஸுமிய-பிணையெ | ய்யாநயொமெந
ஸவஸெய்ய அண-பரமுவஸிவிதாழ || பூணாநாயகி வா
வாஹு ஸ்யகவஷ-பாதி ததொ ந்யஸெசு | சூபூரம் பூபு
ஸ-பு ய்யாகூ2ய ஜெவநூஜிமம் சூரீ’ உதி ||

ஸுளநகம்—

‘சூவாஹநம் தெததிரீயெ ஹ்யுததம் வாவி விஸஜ-
நய’ உதி ||

தயத்திலாவது, ஸூர்யமண்டலத்திலாவது, காயத்ரீ தேவியை ஆவாஹனம் செய்து, பிறகு ப்ராம்ஹணன் த்யானிக்க வேண்டும்.

பிதாமஹி:— பிறகு ‘ஆயாத’ என்கிற அனுவாகத்தால் காயத்ரியை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். ‘ஆயாத’ என்ற அனுவாகத்திற்கு, வாமதேவர் ருஷி எனப்படுகிறார். அனுஷ்டுப் சந்தஸ் ஆகின்றது. காயத்ரீ தேவதை எனப்படுகிறாள் இந்த அனுவாகத்தால் விதிப்படி ஆவாஹனம் செய்து, நிர்மலையான காயத்ரீ தேவியை, ஹ்ருதயத்திலாவது, ஸூர்யமண்டலத்திலாவது, வர்ண ரூபங்களுடன் கூடியவளாய் த்யானிக்க வேண்டும். பிறகு, ப்ராணாயாமம் செய்து, ஆவாஹனம் செய்து, ருஷிமுதலியதை ஸ்மரித்து, ந்பாஸம் செய்து, முத்ரைகளைக் காண்பிவித்து, த்யானம் செய்து, பிறகு மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவும். இது க்ரமமாகும்.

சௌனகி:— ஆவாஹனமும், விஸர்ஜனமும், தைத்திரீயத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சீஞாஹாரகாஹ மொஹி:—

‘சூயாது வரதா டெவீ சுக்ஷரெ ஸ்ரவ்வாஹி: | மாய
தீம் மஹலாஹாரகாஹ ஸ்ரவ்வொஹை நஹாரஹை தெ’ ஹி |

வ்யாவொஹை—

‘சூவாஹயெது மாயதீம் ஸவ்வாவயுணாஸிநீ: |
சூமஹ வரதெ டெவீ ஜெவெ ரெ ஸஹியள ஹவெ: | மாயஹை
சூயவெ யஸூ தாயதீ க்ஹை தத: ஸூதா’ ஹி |

வ்யஹஸ்தி:—

‘ஃஷிம் மஹார டெவதாஹ ஜூகூ சீஞாஹைரெவவ |
மாயசூஹை ஸசீஸூயா ஃஷிஹைநொஹைரெவதா: | ஸூ
கூ பூதூக்ஷரம் வஸூ டூஷூஹி நய ஸஹைரெக’ ஹி |

விதாசஹை:—

‘ஸவிதா டெவதா யஸூ சுவசீஹி ஹ்வாவய யா |
விஸூதிசூ ஃஷிஹைநொ மாயதீ ஸா விஸிஷுதெ’ ஹி |

வ்யாஸ:—

‘விஸூதிசூ ஃஷிஹைநொ நயிஸூயசூ சுவசீஹை | டெ

வேறு மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

கோபிலர்:— ‘சூயாது + நமோஸ்துதே’.

வ்யாஸரும்:— ஸகல பாபங்களை யுமகற்றும் காயத்ரியை
சூவாஹனம் செய்யவேண்டும். ‘சூகச்சவாதே தேவி + ஸம்
ருதா’ என்பது மந்த்ரமாம்.

ப்ருஹஸ்பதி:— ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, மந்த்ரார்த்தம்
இவைகளை த்யானிக்கவேண்டும். ஸகலையான காயத்ரியின் ருஷி,
சந்தஸ், தேவதை இவைகளை ஸ்மரித்துப் பிறகு, ஒவ்வொரு
அக்ஷரத்திற்கும் ருஷி முதலியதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

பிதாமஹர்:— எவளுக்கு ஸவிதா தேவதையோ, அக்னி
முகமோ, எவள் மூன்று பாதங்களை உடையவளோ, எவளுக்கு
விச்வாமித்ரர் ருஷியோ, காயத்ரீ சந்தஸ்ஸோ அவள் புகழ்ப்
படுகிறாள்.

வ்யாஸர்:— விச்வாமித்ரர் ருஷி, நிச்சுத் காயத்ரம் சந்

வதா வரூபாதா உ ஸவீதா வா பூகீதி-தம் || பூணாயாபெ
ஜிவெ ஸ்வய-பூநெ உ விநிய-ஜிநெ' உதி ||

ஓங்குநீர்நாபியேயும்— 'சுகாரொகாரகோரா
தூகலு பூணவலு பூவலு' உபேஹஸுரா தூகம் வரகோ தூ
பூதிவாஜெயம். | தெந ஸஹ ஸவத்யா ஹுதிபூதி
வாஜெயம் ஸெஸுக்ஷம் உதே | ஓங்கு = ஸதூஸுமா
வம் பூணவாயம். | ஸவதெரோம்ஹம் = ஸுதிக்காபெ ஸவத்
செஸுநுமவதீதி ஹம். | ஸவத்ஸுதிக்காரணசெபிபூணவா
யம். | ஓஸும் = ஸவாபுவத்ஸு வுஞ் வரண உத்ய
ஸு ராபுவத். | ஸொஹதெநம் ஸநகாஜினிவத்ஸு. | ஸு
ஹு ஸவத்ஹு ஸெணாதி ஸொஹதீதிவா ஸும். | ஸு
ஓங்கு = செஹதெம். வபிஜாகசெபெஸா ராபுவத். | செ
க்ஷம் = வபிஜநீயக்ஷாஸு ஸெஹெவ செஹஉத்யுதே |
ஓங்கு = ஜெநாஹுதாவி தணுயத்ஸு ராபுவத். | ஸவத்
ஸு ஜததொ ஜநகம் ஸெஹெத்யுயம். | ஓங்கு = தவதெ

தஸ், பரமாத்மா தேவதை, அல்லது ஸ்விதா. ப்ராணாயாமத்
திலும், ஜபத்திலும், அர்க்யதானத்திலும் விரியோகம்.

ஓம் பூ: என்பது முதலியவைக்கு இது அர்த்தம்:—அகார உகார மகாராத்மகமான ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹவிஷ்ணு மஹேச்வரஸ்வரூபிபான பரமாத்மா ப்ரதிபாத்யமான பொருள். அவனுடன், ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளால் ப்ரதிபாத்யமான அர்த்தத்திற்கு ஐக்யம் சொல்லப்படுகிறது. ஓம்பூ=ஸத்தா ஸ்வபாவம ப்ரணவார்த்தம். இவ்விதம், ஓம்புவ: =ஸ்திதி காலத்தில் ஸகலமும் இவனிடத்தில் இருக்கிறது என்பதால் புவ: . ஸர்வ ஸ்திதி காரணமும் ப்ரணவார்த்தம். ஓம்ஸுவ: =சோபனர்களான ஸனகாதிகளால் வரிக்கப்பட்டது. அல்லது, நன்றாய் எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கின்றது என்பதால் ஸுவ: = ப்ரம்ஹம். ஓம்மஹ: =முத்தியை விரும்புகிறவர்களால் பூஜிக்கத்தக்கதாய் இருப்பதால் ப்ரஹ்மமே மஹ: எனப்படுகிறது. ஓம்ஜந: =ஸகல ஜகத்திற்கும் ஜநகம் ப்ரம்ஹம் என்று பொருள். ஓம் தப: =ஸூர்யஸ்வரூபமாய் இருந்து ஜகத்தைத்தபிக்கச் செய்கின்றது. அதுவும் ப்ரணவார்த்தமே. ஓம் ஸத்யம்=

ரஹ-பாவீதனய-புலு ராவிவழி | ஸாமிப-பாதநா ஸ்ரீ
கூர் ஜமதாவயகி பூகாஸயதீதி தவம் | தடிவி பூணவா
ய-புணவ | ஓஸதம் = ஸூலிடிவி டெஸெ காடுவ வலுநி
கெநாவி பூரினெ நாவாயிதழ் | ஸலு தடுவெதி வா
ஸதம் காப-பு காரணபிவடி | பூதடுகூல வரெகூல
யகா ஸதயிதீரித'ரிதி | தடிவி பூணவாய-புணவ |
யகா = ஹிமிதித தடிபொடுகாநாபிவ-புலுபூணடி |
ஹிபூலுதயஸு ஸவ உவரி ஹொகா வாதாடாடிஸு
கயொடுகாஸவ வதுடி-புலுயொகா கவி ஸ்ரஹகாய-
கூரதடிவாடாநஹி தஸுஹாதகா ஹதய-பு ||

மாயசூய-பு ||

கூய மாயசூய-பு—ஸலிதம் = ஸவ-பூலதம் பூல
லிதம் ஜமதாரணஸு | டெவஸு = டெராதநஸுமாவஸு
ஸுப-பூகாஸலிடிசுரஸஸு | வரெணம் = வரணம் ஸ
லெவ-பு பூய-புலியம் ஸுலெவகதாநாவிவழி, ஸலெவ-பு
ஸுலெவஸு பூய-புலியகூர் | ஹ-பு = ஹஸுலாஹ |

ஒரு தேசத்திலும், ஒரு காலத்திலும், ஒரு வஸ்துவிலும்,
எந்த ப்ரமாணத்தாலும் பாதிக்கப்படாதது. அல்லது ஸ்தாவர
ஜங்கம ரூபமாயிருப்பதும், கார்ய காரண ரூபமாயிருப்பதும்,
ப்ரத்யக்ஷ பரோக்ஷ ரூபமாயிருப்பதும் 'ஸத்யம்' எனப்படு
கிறது என்று சொல்லப்பட்டதும் ப்ரணவார்த்தமே. அல்லது,
பூ: என்பது கீழ் உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பூமி முதலிய
ஏழு மேலுலகங்களும், பாதாளம் முதலிய ஏழு கீழுலகங்களும்,
இந்தப் பதினான்கு உலகங்களும் ப்ரமஹத்தின் கார்யங்களான
தால், அவைகளுக்கு உபாதான காரணமாகிய ப்ரமஹாத்மகங்
கள் என்பது பொருள்.

காயத்ரியின் அர்த்தம்.

இனி காயத்ரியின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஸலிதம் =
ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாகிய, தேவஸ்ய=ப்ரகாச சித்ஸ்வபா
வனா, வரேண்யம்=எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கக் கூடியதான,
ஸுகஸ்வரூபமான, ஸுகமே எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கத்

குரு வெஷநாயகிதீயஸ்ய தீரகாவலெ

புகுதிபுகுதமகூணஸ்ய ஸம்ஸாரஸ்ய டாஹக்ய | யஃ
யியஃ = யீவதீஃ பூவொடியாசு = பூரயதி, தஸ்ய வு
ஜ்ஜாதிபூரகஸ்ய ஸவிதௌபஸ்ய வரெண்யம் = வரஜா
தநெருகரஸம் மதஃ = ஸகாராணம், ஸம்ஸாரடாஹகம்
மிதஃ = ஸ்ரவ ஸீகி = ய்யாபாதி' உதி ||

ஸுதிவாஸரெ —

‘ததிதெதசு வாரம் ஸ்ரவ யெயம் தசு ஸுதிபுதிண
மெ | ஸவிதௌகமெத திவிதிஸம்ஹாரகாரிணம் || வரெ
ண்யாபுரயணியம் யடியார தீரம் ஜமசு | மதஃ ஸுஸாக்ஷா
தாரெணாவிஷ்ணுததாயுடாஹக்ய || டெவஸ்ய ஜ்ஜாநரூப
ஸ்ய ஸ்ரானதாசு க்ரூபதொவீவா | யீகிஹம் ஸ வஸவெ
தி தெநெவாமெஹிஸ்யெ || யியொஃ = கரெணெ வுதீஃ
புகுதீ = பூவணகாரிணம் | ய உத்யூப விஷ்ணு ஸுதி
ஜ்ஜாநாதிமகூணஸ்ய || நொஃஸாகம் வஹுயாஜ்ஜுஸமெஹெ

தகுந்ததானதால், பர்கு = ஸம்ஸாரத்திற்கு தாஹகமான,
யு = எவன், தியு = புத்தி வருத்திகளை, ப்ரகோதயாத் = ஏவு
கின்றோனே, அந்த, புத்தியாதிகளுக்கு ப்ரோகண ஸவிதாவான
தேவனின், வரெண்யம் = பரமார்த்தகரஸமான, பர்கு = ஸம்
ஸாரதாஹகமான நிர்க்குணமான ப்ரம்ஹத்தை, தீமஹி = த்யா
னிக்கின்றோம், என்று.

ஸ்மருதி பாஸ்கர்த்திஃ — தத் என்பது ப்ரம்ஹமாம்.
அது ஸுதிர்யமண்டலத்தில் த்யானிக்கத்தகுந்தது ஸவிது =
ஸகல ஜகத்துக்கும் ஜன்மஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும்.
வரெண்யம் = ஆச்ரயிக்கத்தகுந்த, இந்த உலகம் எதை ஆதார
மாயுடையதோ. பர்கு = தன்னை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதால் அவித்
யையையும் அதன் கார்யத்தையும் தஹிப்பதாகியது. தேவஸ்ய =
ஜ்ஞானரூபியாகிய, அல்லது தன் ஆனந்தத்தால் க்ரீடிக்கின்ற.
தீமஹி = நான் அவனை என்று, அவனோடு அபேதம் ஸித்திப்ப
தற்காக. தியு = அந்தகாணவ்ருத்திகளை, உள்ளோக்கிச்
செல்பவைகளாய். யு = ரூபமற்றவனும், வ்யக்தமல்லாதவனும்,
ஸத்யம் ஜ்ஞானம் முதலியதை லக்ஷணமாயுடையவனும். நு =
பலவிதமாய் அத்யஸிக்கப்பட்ட பேதத்தால் அநேக தேஹி

இசை வெஷநாயகி கிதீயஸ்யகிதீயகாமகெ

ஜமதாம் பூலவிதாம், ஸவிதா வெ பூலவாநாஜீஸெ' உதெஸிஷெ பூலவஸ்ய க்ஷபிக்' உத்யாதிமுதெ: | வரெ ண்யழ் = வுஜீ ஸம்மகதள | ஊண்புத்யம் | ஸவெஷ்டாஹம் ஜமதீயம் | மமதம் = பூகாஸபூதாநெந ஜமதெவாஹ்யா ஹ்நாநகரோஹஜீநாநா, காமாதூகதயா ஸகயககிதீயவய வாகவெதெகெந மஜீநாநா, வுஷிபூதாநெந மநி தாநாம் ஹாணாநா மமதம் | வெவஸ்ய = வெதாதாநஸ்ய | யீஹி = வெய் வினாயாழ் | வெவஸ்ய ஸவிதாநெந்யம் யசு மமதம், தஜ்யாயாதி | தஹ்ஷா ஸ்ரஹவாஹகெந பூலவிதம் | ஹம் தததிநி நிஷெஷொ ஸ்ரஹணஹ்விதீயஸ்ய தம்' உதி மமவஜீதாஸு ஸ்ரணாசு | குதிதூஜீயாஹவதி திதம் வுருஷ தநுவினாயாதி | யவனவெஷ்டாஹ்யாதி தெய ஹிரண்யம் வுருஷம், சுய யவனஷ வனதவதிதூஜீய வெதவிதீயவியவாருஷம்' உத்யாதிமுதெ: | யஸவிதா நம் = சுலாகம், யியம் = ஹாநெவாநாநாதிவிஷயாணி ஜகாநாநி,

மிருப்பதால், யச்சப்தம் சேர்க்கப்படவேண்டும். ஸவிதா = ஜகத்துக்களை உண்டுபண்ணுகிறவனுடைய அவ்விதம் ச்ருதி களிப்புப்பதால். வரேண்யம் = எல்லோருக்கும் உபாஸிக்கத் தகுந்ததான. பர்கு = பர்காசத்தைக் கொடுப்பதால் உலகத்தின் வெளியிலும் உள்ளும் உள்ள இருளைப் போக்குவதாலோ, கால ஸ்வரூபியாய் இருப்பதால் எல்லோருடைய கர்ம பலன்களின் பாகத்திற்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் பர்ஜனம் செய்வதாலோ, மழையைக் கொடுப்பதால் ப்ராணிகளைப் பரிப்பதாலோ 'பர்கு' எனப்படும் தேஜஸ்ஸை, தேவஸ்ய = பர்காசிப்பவனின். தீமஹி = சிந்திக்கின்றோம். தேவணை ஸவிதாவின் உபாஸ்ய மான எந்தப் பர்கஸஸோ அதை த்யானிக்கின்றேன். 'தத்' என்ற சப்தம் ப்ரம்ஹவாசகம் என ப்ராஸித்தமாகியது, அவ் விதம் பகவத் கீதையில் இருப்பதால். ஸூர்யமண்டலத்தின் உள்ளிலுள்ள புருஷனைச் சிந்திக்கின்றோம். அவ்விதம் ச்ருதி கள் இருப்பதால். ய: = எந்த ஸவிதா, ந: = நம்முடைய, திய: = ஹாநோபாதான (விடுவதும், காப்பிப்பதும்) விஷயங்களான

புறொடியாகு = புறொடியதி புவதயதி, தலு ஸவி
தாஃ தக மதயுயிசுயாஃ' உதி ||

சோகடுணெயொழி—

கூஸவ்யஸூரம் நிவிஷுஸூ கூஸவாணிஜிதெந்ரி
யஃ | சுகடுஜிமதம் யூயெசு வுரூஷம் து சிஹாடி
கிழ' உதி ||

நிராகூவாஷெழி—

யசு வுஹ நித்யம் ஹுடி ஸம்நிவிஷு சோ ப்ரெயதி
ஷுதி மஸூவாஜிஃ | மதயுஷுடாவ்யம் ஹஜீயசெத க்யூயாதி
நித்யம் ரவிசுணுஸூ || ஷெவஸு ஸவிதாசுடுஷெ யொ ஹ
மெடா நொ யிபுஸூயடி | புறொடியாத் துரெணு யீசீஹீ
த்யுயசுஃ || ஷூஸூநாஷெராதநாசூவி ஹாநுஷெய

ஜனானங்களை, ப்ரசோதயாத = ஏவுகின்றதோ, அந்த ஸவிதா
வின், அந்தப் பாக்கஸ்ஸைச் சிந்திக்கின்றோம்.

மார்க்கண்டேயரும் :— குசாஸனத்தில் உட்கார்ந்தவனாய்,
குசங்களைக் கையிலுடையவனாய், இந்தரியங்களை ஜயித்தவனாய்,
ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ளவனாய், மஹாப்ரகாசமுள்ள
வனுமாகிய புருஷனை த்யானிக்கவேண்டும்.

நிருத்த பாஷ்யத்திலும் :— எந்த ப்ரம்ஹம், நித்யமாய்
ஹ்ருதயத்தில் உள்ளதாய் என்னை ஏவுகின்றதாய் உள்ளதோ,
எங்களுடைய நற்புத்திகளையும் ஏவுகின்றதோ, பாக்கஸ் என்று
பெயருடையதாய் ஸேவிக்கத் தகுந்ததாய் நித்யமாய் ஸூர்ய
மண்டலத்திலிருப்பதாய் உள்ள அந்த ப்ரம்ஹத்தை த்யானிக்
கின்றேன். தேவனான ஸவிதாவின் நடுவில், எந்தப் பாக்கஸ்,
நமது புத்திவ்ருத்திகளை தான் ஏவுகின்றதோ, அந்த உபாஸ்ய
மான பாக்கஸ்ஸை த்யானிக்கின்றோம் என்று அவ்வயத்தின்
க்ரமமாம். த்யுஸ்தானத்திலிருப்பதாலோ, த்யோதனத்தா
லோ, தேவன் என்பவன் ஸூர்யன் எனப்படுகிறான். ஜகதுத்
பத்திக்கு ஹேதுவானதால் அவனை ஸவிதா எனப்படுகிறான்.
அவனைச் சேர்ந்துள்ள எந்தப் பாக்கஸ் உண்டோ, பாபங்களை வறு
ப்பதால் பாக்கஸ் எனப்படுகிறது. எது நமக்குக் கார்ய விஷயத்
தில் புத்தி வ்ருத்திகளை ஏவுகின்றதோ, அந்த வரணியமான =

உதாஹுதம் | ஜமக்யுஸவஹெ துக்ஷாஸ ஸ ஸவ ஸவிதா
மவெசு || தத்ஸ்வயீ உ பொஹமஃ வாவாநாம் மஜ்ஜகஸ
தம் | சுஸூகம் காயுவிஷபெ வுஃ || ப்ரோயதீஹ பம் ||
தக்ஷஸு ப்ரோயுதீயம் ஸ்யா கிரணீயசிவாஸுஹெ ||
பெய்யஸூதா ஸவிதூரணுரீகீவதீநாராயணஸூரவிஜா
ஸதஸந்திவிஷ்டம் | கெபுராவாநு கிரககூணயவாநு கிரீடி
ஹாநீ ஹிரண்பவபு கபுதஸுஹுதம்' உதி ||

உதி மாயசூக்யஃ ||

சுய மாயசூரிர்வொ஽ஹுஃ ||

ஒரித்யுக்ஷாயஃ | சூவொதீத்யாவம் | சுவணஸுதா
ஸூராவெண ஸவத்யூவகஸுஸவ | ஜெயாகிஃ = ஸூடம்
புக்ஷாஸவெதநுஜெயாகிஃ | ரஸம் = ஸவனவ சூநநுஸூமா
வம் | ததெவ சுரீதம் = சுரீரணபரிஃகூ | ததெவ ப்ரஹு =
தெஸாஹுநவஹிஸு | ஸவம்ஹி தஸ்யாஸுதஸ்ய வ்யாஹுதி

ப்ரார்த்தனீயமான ப்ரம்ஹத்தை உபாஸிக்கின்றோம். ஸூரிய
மண்டலத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், தாமரை ஆஸனத்தில் வீற்
றிருப்பவனும், தேள்வளை, மகரகுண்டலம், கிரீடம், ஹாரம்
இவைகளை அணிந்தவனும், ஸ்வர்ண மயமான சரீரமுடையவ
னும், சங்க சக்ரங்களைத் தரித்தவனும் ஆகிய நாராயணன் எப்
பொழுதும் த்யானிக்கத்தகுந்தவன்.

காயத்ரியின் அர்த்தம் முற்றிற்று.

காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம்.

இனி காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.
ஓம் என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆபஃ =
அகண்ட ஸத்தாஸ்வரூபத்தால் ஸர்வ வ்யாபகனுனவன் பரமாத்
மாவே. ஜ்யோதிஃ = ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சைதன்ய ஜ்யோதிஸ்
ஸம் அவனே. ரஸஃ = ஆனந்தஸ்வபாலன் அவனே, அதுவே
அம்ருதம் = மாணதர்மமற்றது. அதுவே ப்ரம்ஹ = தேசகாலா

[illegible]

சுய சூயாஸி து நு வாகாசு ௧:—

சூயாதும் = சூழ்ந்தும் | வரம் ஂரம்வீதம் ஂசெதுவெஃ
 ஂஂராதீதி வரஂர | செவீ = செஃராதநல்லுஂராவா | நஂராதி,
 வவஂரீதும் தஂதி வா ஂஂராத | வ்ரஂ = ஂவரீதிலுஂ
 வஂரீதம் வஂரீதீதிதவதது | ஂரவஂநிஂர | ஂரநல்லு
 ஂரவது | யஂவஂஂதது, தஂரயஂததுஂஂ | ராயதீ =

திகளால் பிரிக்கப்படாது. இவ்விதமுள்ள வஸ்துவுக்கு, மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளின் அர்த்தத்துடன் ஐக்யம் சொல்லப் படுகிறது, 'பூ:' என்பது முதலியதால். பூ: = ஸத்தாஸ்வபாவமாயுள்ளது. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஸகலமும் இவனிடத்திலுண்டாகிறது. ஸ்திதி காலத்தில் ஸகலமும் இவனிடத்தில் இருக்கின்றது, என்பதால் புவ: ஸர்வோபாதானமாயும், ஸர்வஸ்திதி காரணமாயுமுள்ளது. ஸுவ: = ஸர்வத்தையும் ஸம்ஹரிப்பது. இந்தக் காயத்ரீசிரஸ்ஸின் அர்த்தம் ப்ரணவார்த்தமே. ப்ரணவத்துடன்கூடிய ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளாலும், ப்ரணவத்துடன்கூடிய காயத்ரியாலும், ப்ரணவத்துடன்கூடிய சிரஸ்ஸாலும் சொல்லப்பட்ட, அகண்டைகாஸமான ப்ரம்ஹத்தை, ப்ரத்யகாத்மா என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறான் ஓம் என்பதால்.

இனி 'ஆயாது' என்ற அனுவாகத்தின் அர்த்தம்.

ஆயாது=வரவேண்டும். வரதூ=இஷ்டமான வரனைக் கொடுக்கும், தேவீ=ப்ரசாசஸ்வபாவமாகியவள். அக்ஷரம்=நாசமற்றதும், அல்லது எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கின்றதும், பிரம்ஹ=பரிச்சேதமற்றதும், ஸம்மிதம்=நல்ல அறிவும், என இவ்விதமாயுள்ளதோ, அது வரவேண்டும் என்பது பொருள்.

புயரோயெடி திரீயா | மாயத்ரீ | மநுஸாந் ராதா = மநு
ஸாந் வெஷ நாயகீகவிதீநாந் ராதா, மாயத்ரீ கூம் ஜஹம் =
சுவரொகெஷகரஸம் வடுவெடாகதம் ப்ருஷ நம் = சுஷாகம்
ஜுஷஸு = சுஷாவிதணியுடம் | வெவய ||

மாயத்ரீ துக் வரம் ப்ருஷ ஸுபிபதெ — ‘ஜெஜாவீ’
தூதிநா | ஜஜம் = தெஜம் | தடிஸி | ஸஹம் = வராவிவ
ஸுதி | தடிஸி | ரிஹாபு உபாடி ஸவடாவிவஸாஸிபுடி
ஸு ஸதாசு | வஹம் = ப்ராணாம் | ஹாஜம் = தீவதி | ரெவா
நாந் வஸாதிநாந் யாதி = ஸாநதிஸி | நாரிபு நிவிஸுஸுரா
ஸிரவி சுடுவாவி | கிவஹம்நா | விஸுதிஸி = விஸு
வரிபுஸுரிநாந் ப்ருவஹாதி | விஸாயம் = விஸுதிவந
ஹெதுஸாசு | ஸவடாவி | ஸவடம் = ஸமடாநாதி கா
யுடி | தடிஸி | ஸவடாயம் = சுவிதி ஸம்ஸாநம் | விஸாயா
ஸி துநெந வ்யாபுதம் | சுவிஹம் = ஸவடம் ஸமடாதித

காயத்ரீம = காயத்ரீ. சந்தஸாம = வேதங்களுக்கும், உஷ்ணிக்
முதஸியதுக்கும், மாதா = தாயாகிய காயத்ரியாகிய நீ, இதம் =
அபரோகைஷ்ணஸமான முன் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தை,
நம் = எங்களுக்கு, எங்களை, ஜுஷஸ்வ = ஸேவிக்கச் செய்வாயாக.

காயத்ரீ ஸ்வரூபமான ப்ரம்ஹம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது,
‘ஜெஜாவீ’ என்பது முதஸியதால். ஜஜம் = தேஜஸ்ஸாக,
அஸி = இருக்கிறாய். ஸஹம் = பிறரை வெல்லும் சக்தியாக,
அஸி = இருக்கிறாய். மஹாப்ரளயம் முதஸியதில் எல்லா
வற்றையும் வெல்லும் ஸாமர்த்யம் இருப்பதால். பலம் = ப்ரா
ணன்களாய், அஸி = இருக்கின்றாய். ப்ராஜம் = கார்த்தியாக, அஸி =
இருக்கின்றாய். தேவாநாம் = வஸுமுதஸியவர்க்கு, தாம =
ஸ்தானமாய், அஸி = இருக்கின்றாய். நாமமென்கிற ஸகல சப்த
ராசியும் நீயே. அநிகம் சொல்வதேன், விச்வம் அஸி =
காணப்படும் ப்ரபஞ்சமெலாம் ஆகவும், அஸி = இருக்கின்றாய்.
விச்வாயு = உலகம் ஜீவிப்பதற்கு ஹேதுவான ஆயுளாக இருக்
கிறாய். ஸர்வமஸி = மற்றும் உள்ள ஸ்ருஷ்டிகார்யமாயுமுள்ளாய்.
ஸர்வாயு = அகற்கும் ஆயுளாக உள்ளாய். அபிபூ = ஸகலமான
ஸ்ருஷ்ட பதார்த்தங்களை ஸம்ஹரிப்பவளாய் ஆகிறாய். ஜம் =

பிவிமவதீதி சுவிமமும் ! ஓ = பூணவாயுடலாவி ! சுயவா
ஓ மாயதீ, சிவாஹபாரி = மாயதூதகம் வரம் பூவா
வாஹபாரி, ஸொஹிதி சிவாததயா பூவபாரி உதி !

சுய ஸீஷாபிநாஸம் ஸுபுதிருதெ—

‘ஹநொமாயதீ, மாயதூ ஸவிதா தெவ தெவதா !
சிவபிழிவாஹெவ விஸாரிது ஸீஷி:ஸுபுதம் ! துயீ ஸிர
ஸிவா ருஓடா விஷுஹபுபபெவ ! உவநபநெ விநி
பொம ஸாஹபநஸமொதிகா ! தெருதொகும் வரணம்
தெயம் ப்யபிவீ குகுதிருவ வ ! வனவம் யூகா து
மாயதீம் ஜிவெஹபுபபகூணா’ உதி !

சுய சுக்ஷரஸீஷய:—

‘விஸாரிதொ ஹபாஹொ மளதரி: குகு வனவ வ !
ஹமபூணியுகஸெவ தொஹிதொ மமப வனவ வ ! ஸா
தாதவ ஸநததூரார ஸுபா ஸததவா: ஸுபுதம் ! ஹமப
வ: வராராரார வுணரீகம் துதலுபா ! திகுபு காபு

பரணவத்தின் அத்தமாக இருக்கின்றும் அல்லது, ஓம்
காயதீ மாவாஹயாமி = காயதீ ஸ்வரூபமான பரப்ரம்ஹத்தை
ஆவாஹனம் செய்கிறேன், அதுவே நான் என்று எனது ஆத்மத்
தன்மையுடன் சேர்க்கிறேன்.

இனி, ருஷ்யாதி ந்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:— காயதீக்கு, காயதீ சந்தஸ். ஸவிதா
தேவதை. அக்னி முகம். மூன்று பாதங்களுடையவன். விச்
வாமித்ரர் ருஷி. மூன்று வேதமும் சிவஸ். ருத்ரன் சிதை.
விஷ்ணு ஹருதயம். உபநயனத்தில் வினியோகம். ஸாங்க்யா
யனம் கோத்ரம். மூன்று உலகமும் பாதம். பூமி வயிறு.
இவ்விதம் பன்னிரண்டு விசேஷணமுடையவளாய் த்யானித்து
காயதீரியை ஜபிக்கவும்.

இனி, அக்ஷர ருஷிகள் சொல்லப்படுகின்றனர்.

விச்வாமித்ரர், பாத்வாஜர், கௌதமர், குத்ஸர், ப்ருகு,
சாண்டில்யகர், லோஹிதர், கர்கர், சாதாதபர், ஸனத்குமாரர்,
ஸத்யதபஸ், பார்கவர், பராசார், புண்டரீகர், க்ரது, தக்ஷர்,

வஸெவ ஜிஷயிஸ வதகம் । விஷயஸாஸிராஸெவ சுத்ரி :
கணஸெவெவவ ॥ சுஹபொநி ஸதவிஷஸ டுஷபம்
வரிசீதிதாஃ ॥

சுய மநாஹி—

மாயத்ருஷிமநுஷுஷு ஸுஷுஷி வஸ்திரெவ வ ।
த்ரிஷுஷு ஜமதீ வெவ சுநுஷுஷுஷிஷெவ வ ॥ ஜமதீ
விஷாரவஸ்திரநுஷுஷுஷிஷெவ । சுக்ஷரவஸ்திரநு
ஷுஷு ஜமதீத்ரிஷுஷுஷு தயா ॥ ஜமதநுஷுஷுஷு வெவ
சுநுஷுஷுஷுஷுஷு தயா । த்ரிஷுஷு ஜமதீ வெவ
ஷெவீமாயத்ருஷுஷு ॥ மாயத்ருஷுஷு வதவிஷஸ
நாஹிஷுக்ஷரஸஃ சுக்ஷர உதி ॥

சுய சுக்ஷரஷெவதாஃ—

சுயிஃ ஸுஜாவதிஸெவ ஸொரி ஸாஸாந வஸவ வ ।
ஸுஷிஷெவ மாயுஸெவ ஸுஷெவ வஸுஷுஷு ॥ சுய-
ரி வெவ ஸவிதா சுஷுஷு வஸுஷுஷுஷெவதா । ஸுஷுஷு
வெவ வாயுஸ வரிஷெவஸெவெவ ॥ த்ரிஷுஷு வஸுஷு
ஸெவ சுரிஸொ ஷெவதாஃ ஸுஷுஷுஷு । வெவஸுஷெவ ததஃ

காச்யபர், ஜமதத்னி, வத்ஸதர், விமலர், அங்கிரஸ், அத்ரி,
கண்வர், கும்பயேசனி என்று இருபத்துநான்கு ருஷிகள்
சொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

இனி, சந்தஸஸுகள் சொல்லப்படுகின்றன. காயத்ரி,
உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ருஷ்டுப், ஜகதீ,
அனுஷ்டுக், பங்க்தி, ஜகதீ, விஷ்டாஸபங்க்தி, அனுஷ்டுப், பங்க்தி,
அக்ஷாபங்க்தி, அனுஷ்டுப், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ, அனுஷ்டுப்,
அனுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ, தேவிகாயத்ரம் என்று
24 சந்தஸஸுகள் அக்ஷாக்காமமாய்.

இனி, அக்ஷாதேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றனர். அக்னி,
ப்ராஜாபதி, ஸோமன், ஈசானன், ஆதித்யன், குரு, இர்த்ரான்,
பகன், அர்யமா, ஸவிதா, த்வஷ்டா, பூஷா, இர்த்ரானீ, வாயு,
வாமதேவன், மித்ரன், வருணன் இவர்கள் க்ரமமாய் தேவதை
கள், பிறகு விசுவேதேவர், விஷ்ணு, வஸுக்கள், மருத்துக்கள்,

பொருத்தம் வெவ்வேறு வரலாறு தயா || சாரம்தம் வெவ்வேறு
வெவ்வேறு சாரம்தம் வெவ்வேறுவது || வரலாறுவது உதவிக்கும்
பொருத்தம் வெவ்வேறுவது || உதி ||

உதி-காபாடி—

‘சூஹிதகாண்டம் வெவ்வேறுவது || சாரம்தம் வெவ்வேறுவது ||
உதி ||

விஸ்தாரிதம்—

‘சூஹிதகாண்டம் வெவ்வேறுவது || சாரம்தம் வெவ்வேறுவது ||
உதி ||

சூஹிதகாண்டம்—

‘சூஹிதகாண்டம் வெவ்வேறுவது || சாரம்தம் வெவ்வேறுவது ||
உதி ||

சூஹிதகாண்டம் வெவ்வேறுவது || சாரம்தம் வெவ்வேறுவது ||
உதி ||

சூஹிதகாண்டம் வெவ்வேறுவது || சாரம்தம் வெவ்வேறுவது ||
உதி ||

சூஹிதகாண்டம் வெவ்வேறுவது || சாரம்தம் வெவ்வேறுவது ||
உதி ||

சூஹிதகாண்டம் வெவ்வேறுவது || சாரம்தம் வெவ்வேறுவது ||
உதி ||

வா விஸுடா யெஸா வுராவீ விஸுதா தயா ! ததோவஹா
ரிணீ ஸுருக்ஷா விஸுபொநி ஜட்பாவஹா || வஹாயா வஹு
ஸொஹா ஹுருருவெதி ஸக்யப:’ உதி ||

சுயாக்ஷரந்யாஸம் || விஸுரூபித்வம்—

‘சுதாவஹுண ஸுருபொஜ்ஞ கரந்யாஸம் ததஸுரெசு !
உக்ஷிணாம் தஜடநீரீழிம் க்யுக்ஷா பவடஸு விந்யுஸெசு ||
சூரீகாசிகமிஷாநா கிக்ஷராணி கரஉபெ | ததூரம் விந்யு
ஸெசு ஸுரூபாவாஜாஜுஹு உபெ திஜ: || ஸகாரம் மூலுதெ
ஸெ து விகாரம் ஜஹ்யொந்யுஸெசு | ஜாநொஹு விநி
தும்காரம் வகாரம் யொரூருதெஸதம் || ரெகாரம் விந்யுஸெ
சுமெஹு ணிகாரம் வ்யுஷெணெ ந்யுஸெசு | கடிதெஸெ து
யங்காரம் ஹகாரம் நாகிணெயெ || மெடாகாரம் ஜெரெ பொய்
தெகாரம் ஹநயொந்யுஸெசு | வகாரம் ஹுதி விந்யுஸ்யு
ஸ்யுகாரம் கணவனவ து || யீகாரகாவெயு விந்யுஸ்யு கிகாரம்

வ்யாபினீ, விமலா, தமோபஹாரீணீ, ஸுருக்ஷமா, விச்வயோனி,
ஜயாவஹா, பத்மாலயா, பத்மசோபா, பத்மரூபா என்ற 24
சக்திகளாம்.

இனி, அக்ஷரந்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது.

விச்வாயத்ரர் :- ஆதியில், அஸ்தரத்தால் சோதனம்செய்து,
பிறகு கரந்யாஸம் செய்யவும். வலது கையின் தர்ஜனீ விரல்
முதலாகப் பர்வங்களில் (கணுக்களில்) ந்யஸிக்கவும். க்ரமமாய்
இடது கையின் சிறுவிரல் முடிய 24 அக்ஷரங்களையும், 24 பர்வங்
களில் ந்யஸிக்கவும். பிறகு, தத் என்பதை இரண்டு கால்களின்
பெருவிரல்களிலும், ஸ காரத்தை மணிககட்டுகளிலும், வி என்
பதை ஜங்கைகளிலும், து: என்பதை முழங்கால்களிலும், வ என்
பதைத் தொடைகளிலும், ரே என்பதை குஹ்யத்திலும், ணி என்
பதை வ்ருஷணத்திலும், யம் என்பதை இடுப்பிலும், ப என்
பதை நாபியிலும், ரீகோ என்பதை வயிற்றிலும், தே என்பதை
ஸ்தனங்களிலும், வ என்பதை யார்பிலும், ஸ்ய என்பதைக் கண்
டத்திலும், தீ என்பதை முகத்திலும், ம என்பதைத் தாலுவினும்,
ஹி என்பதை மூக்கின் நுனியிலும், தி என்பதை இரு கண்களி
னும், யோ என்பதைப் புருவங்களின் நடுவிலும், இரண்டாவது

தாயுசிஷ்யத் | ஹிகாரம் நாவிகாமெ து யிகாரம் நய
நகயெ || ஐயுயொசிஷ்யெ து யொகாரம் யுயாபெ து
யிதீயக்ய | வயுவயாநநெ து நகாரம் யுகாரம் டிக்ஷி
ணாநநெ || உதூராஸ்யெ து யொகாரம் டிகாரம் வயிரி
நநெ | விந்யெஸந்யுயி யாதாரம் ஸவய்யாவிநயீஸாஸ்ய ||
ஐகார ரிகாரயுயாய நநொகம் யாக்ஷரம் ந்யெஸக'உதி ||

சுய வணயிஷ்யந்ய || யுஷா—

கூக்யா யெவாக்ஷரந்யாஸ ரெஷாவயிநாஸந்ய |
வயூக ஸகிவரெஷ்யாநம் வணயுயுவஸநித்ய || ததூ
ரம் யவகாலீதம் யுஷவிஷ்யுஸிவாதக்ய | ஸாணம் வஹீ
ஸநாரயுயம் யூக்யா டிக்ஷி வாதக்ய || ஸகாரம் விநயெ
யூகி ரிதலீயுஷஸநித்ய | வஹீஸநயிதம் ஸாஸ்ய
ரெவவாதகநாஸந்ய || விகாரம் விந்யம் நித்யம் கரீயா
ஸநஸம்ஸித்ய | யூபெயாணம் விந்யெஷ்யா ரெஷாவா
தகநாஸந்ய || துக்காரம் விநயெக்ய யூக்ய உஷ்யுஸிஸ

யோ என்பதை நெற்றியிலும், ர: என்பதை முகத்தின் முன்
பாகத்திலும், ப்ர என்பதை வலதுபாகத்திலும், சோ என்பதை
இடது பாகத்திலும், த என்பதை மேற்குப் பாகத்திலும், யாத்
என்பதைத் தலையிலும் ந்யஸிக்கவும். ஸர்வவ்யாபியான ஈச்வர
னான ஓங்காரத்தை ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் முதலில் உச்ச
ரித்து, நம: என்பதைக் கடைசியில் சேர்த்து ந்யஸிக்கவேண்டும்.

இனி, வர்ணங்களின் த்யானம் சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரம்ஹி:— ஸகல பாபங்களையும்மகற்றும் அக்ஷர ந்யாஸத்
தைச் செய்து, பிறகு வர்ணங்களின் ரூபத்துடன் கூடிய
த்யானத்தைச் செய்யவேண்டும். தத் என்பதைச் சம்பக வர்ண
மாயும், ப்ரம்ஹ விஷ்ணு சிவஸ்வரூபமாயும், சாந்தமாயும், பத்
மாஸனத்திலிருப்பதாயும் த்யானித்தால் பாபத்தை எரிக்கின்
றான். ஸ என்பதைக் கறுப்பு நிறமாயும், ஆத்திப்புஷ்ப வர்ண
மாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், ஸௌம்யமாயும், உப
பாதகத்தை அகற்றுவதாயும் த்யானிக்கவும். வி என்பதைப்
பிங்கள வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், சாந்தமாயும்
மஹா பாதகங்களைப் போக்குவதாயும் ப்ரம்ஹணன் த்யானிக்க

பூமழ் | திஷ்டமெசு வவடும்பும்து மூஹரொமலசு
 டிவழ் || வகாரம் வஹிதீபூராம் வினபெது விவக்ஷணம் |
 ஹூணஹதூகூதம் வாவம் ததூணாபெவ நஸூதி | ரெ
 காரம் விதீயம் யூபெ மூஹஸூபிகலஹிமழ் | சஹக்ஷமக்ஷ
 ஜம் வாவம் . ததூணாபெவ நஸூதி | ணிகாரம் வினபெ
 பெயாதி விஷுசுஸூரிதலபூமழ் | மூரூதபூகூதம் வா
 வம் ததூணாபெவ நஸூதி || யங்காரம் தாரகாவண்டி திநூ
 செவரமூபிஷணம் | பொயிநாம் வரஹம் யூபெபீ ஸ்ரஹ
 ஹதூவிநாஸநழ் || ஹகாரம் கூஷ்வணம் து நீயபெவ
 ஸிபூமழ் | யூகூ வாரூஷஹதூபி வாவம் நாஸபகி
 லிஜம் || மெடூகாரம் ரகூவணம் து கரிவாஸநஸூபிதழ் |
 மொஹதூபா கூதம் வாவம் நாஸபகம் விவினபெசு || பெ
 காரம் ரிகூதஸூரி கரிவாஸநஸூபிதழ் | ஸததம் வின
 பெபெயாதி ஹூஹதூபிஹம் . வரழ் || வகாரம் ஸூகூவண்டி

வும். து: என்பதை இந்த்ரநீலம் போன்றதாய் த்யானிப்ப
 வன் க்ஷஹங்களாலும் ரோகங்களாலும் உண்டாகும் ஸகல
 துக்கத்தையும் போக்குவான். வ என்பதை அக்னிபோலுள்ள
 தாய் த்யானிக்கவேண்டும் கர்ப்பஹத்யா பாபம் அப்
 பொழுதே நசிக்கும். ரே என்பதைச் சுத்த ஸ்படிகம்போன்ற
 தும் நிர்மலமாயும் த்யானிக்கவும். அபக்ஷ்ய பக்ஷணத்தாலுண்
 டாகிய பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கின்றது. ணி என்பதை
 மின்னல் போல் உள்ளதாய் த்யானிக்கவும். ஆசார்யனின்
 மனைவியைச் சேர்வதாலுண்டாகும் பாபம் அப்பொழுதே
 நசிக்கும். யம் என்பதை நக்ஷத்ரம்போன்ற வர்ணமுடையதும்
 சந்த்ரனைத் தரித்ததாயும், யோகிகளுக்கு வரணையளிப்பதாயும்
 த்யானிக்கவும். ப்ரம்ஹஹத்யையும் நசிக்கும் ஹ என்பதை
 நீலமேகம்போல் க்ருஷ்ண வர்ணமுள்ளதாய் த்யானித்தால்
 புருஷனைக் கொன்ற பாபத்தைப் போக்குகிறான். ர்கோ என்
 பதைச் சிவந்த நிறமுள்ளதும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதும், பசு
 ஹத்யா பாபத்தைப் போக்குவதாயும் சிந்திக்கவும். தே என்
 பதை மாகத வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், ஸ்த்ரீ
 ஹத்யா பாபத்தை அகற்றுவதாயும் த்யானிக்கவும். வ என்
 பதை வெண்ணிறமாயும், ஜாதி புஷ்பத்திற்குச் சமமாயும் த்யா

ஊ ஜாதிவாஸஸிபுமழ | மாராஹதூகதம் வாபம்
யூகா டஹதி வாபநழ || ஸுகாரம் வினபெசு வீதம்
ஸுவண-டிஷுதிஸஹிமழ | தீநஸா யசுகதம் வாபம்
ததணாபெவ நஸுதி || யீகாரம் வினபெபிநுகாநுவ
ஸஸிபுமழ | விதூகாதுவயாசுவாநாநுதெ நாசு
ஸம்ஸயம் || தீகாரம் வஹாராஹம் வினபெபிதெஜஸழ |
வலுவ-டிஷுதிஸஹிமழ | ததணாபெவ நஸுதி || ஹிகா
ரம் ஸஸுவண-டி து வலுண-டிஷுதிஸஹிமழ | சுஸெஷ
வாவஹநம் யூபெஹிதும் விவக்ஷணம் || யீகாரம் வாண
ரம் யூபெசு வஹஸூவரி ஸம்ஸிதழ | பூணிஹதூ
கதம் வாபம் ததணாபெவ நஸுதி || யோகாரம் ரக
வண-டி து ஹகோவகஸஹிமழ | பூதிமுகதம்
வாபம் யூகா டஹதி ததணாசு || திதீயஸெவ யம்
பூசெகா யோகாரொ ராகஸஹிமம் | திதீயெசு ஸவ-
வாவாதி நாமெநு வாவெஸு விவதெ || நஃகாரஊ

னித்தால், குருவை வதைத்த பாபத்தைப் போக்குகிறான்.
ஸ்ய என்பதை மஞ்சள் நிறமுள்ளதும் ஸ்வர்ணத்திற்கு ஸமமா
யும் சிந்திக்கவும். மனதால்செய்த பாபம் அப்பொழுதே நசித்
தும், யீ என்பதைச் சந்த்ரன் குருக்கத்திப்பூ இவை போன்ற
தாய்ச்சிந்திக்கவும். பிதா மாதா இவர்களை வதைத்த பாபத்தினி
னும் விடுபடுவான், இதில் ஸந்தேஹமில்லை ம என்பதைப் பத்ம
ராகம்போல் ஒளிவீசுவதாய் த்யானிக்கவும். முன் ஜன்மத்தில்
சேர்ந்த பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும் ஹி என்பதைச் சங்கம்
போன்றதும், பூர்ணசூந்த்ரன்போன்ற காந்தியுடையதும், ஸகல
பாபங்களையும் எரிப்பதாயும் சிந்திக்கவும். யி என்பதை வெண்
ணிறமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும் த்யானிக்கவும். ப்ரா
ணிகளை வதைப்பதாலுண்டாகும் பாபம் அப்பொழுதே நசித்
தும். யோ என்பதைச் சிவப்பு நிறமாயும், இந்த்ரகோபத்திற்குச்
சமமாயும் த்யானித்தால் ப்ரதிக்ரஹத்தாலுண்டாகிய பாபத்
தை அப்பொழுதே எரிக்கிறான். இரண்டாவது யோ என்
பதை ஸ்வர்ணத்திக்குச் சமமாக த்யானிக்கவும். ஸகல பாபங்
களையும் எரிப்பான், வேறு பாபங்களால் பற்றப்படமாட்டான்,
நஃ என்பதை ஸூர்யோதயத்திற்குச் சமமாயும் பூர்வமுகமாயும்

சுபம் வடுவடி சோதிதொடியலனிலடி | ஸக்யஜ்ஞாநா
 ஷிஜநெஷ்டஸுமயெனெடிவதம் வடி || நீயொதுயடிவஸுரோசம்
 புகாரம் டிக்ஷிணாசுபம் | ஸக்யஜ்ஞாநா ஷிஜநெஷ்ட ஸும
 யெடி ஸ்ரவணம் வடி || ஸளஜம் மொரொவநாவீதம்
 மொகாரம் மொதூராநநடி | ஸக்யஜ்ஞாநா ஷிஜநெஷ்ட ஸு
 மயெனெடிவதம் வடி || ஸஜகூடுநுஸுஜாஸம் டிகாரம்
 பஸிரோநநடி | ஸக்யஜ்ஞாநா ஷிஜநெஷ்ட ஸுமயெனெடிவதம்
 வடி || யாதாரஸுஸிரம் ப்ரோக்தம் உதவடிநலம்ஹ
 வம் | ப்ரக்யகூவமடி ஸ்ரவா விஷ்ணுருடி உதி ஸ்ரீதி: ||
 ஸவம் யுஜாநா து செயாவீ ஜவம் மொசம் கரொகி யம் |
 நவவெசு ஸுதிதகம் தஸு ஜீதகம் உ நவீடிதெ || ஸாக்ஷா
 டிவதிலுள ஸ்ரவா ஸுபம்ஹம் வரெஸுரம் || யவெஸுதாம் ந
 விஜாநாகி மாயதீர்தம் யயாவியி | கயிதம் ஸுதிதகம்
 தஸு ஜீதகம் உ ஸவெடிவ ஹி || நெநவ டாநவமம் தஸு
 நெநவ யஜ்ஞவமம் ஹவெசு | நவ தீயடிவமம் ப்ரோக்தம்

ஒருமுறை த்யானித்தாலும் தேவபதத்தை அடைவான். ப்ரா
 என்பதை நீலோத்பல தளம்போன்ற நிறமுள்ளதும், தெற்கு
 முகமாகவும், ஒருமுறை த்யானித்தால் பரம்ஹ லோகத்தை
 அடைவான். சோ என்பதை கோரோசனைபோன்ற மஞ்சள்
 நிறமுள்ளதும், வடக்கு முகமாகவும் ஒருமுறை த்யானித்தால்
 விஷ்ணுலோகத்தை அடைகிறான். த என்பதைச் சங்கம, குந்தம்,
 சந்த்ரன் இவைபோன்றதாயும் மேற்குமுகமாகவும் ஒருமுறை
 த்யானித்தால் சிவலோகத்தை அடைகிறான். யாத் என்பது
 நான்கு முகங்களுக்கும் ஹேதுவாகிய சிரஸ் எனப்பட்டது.
 ப்ரத்யக்ஷ பலத்தையளிப்பது. ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரன்
 என்று கொள்கை. இவ்விதம் த்யானித்து, புத்திமானாகிய
 எவன், ஜபம ஹோமம் இவைகளைச் செய்கின்றானே அவனுக்கு
 ஸூதிதகமும், ம்ருதகமும் இல்லை. இவன் ஸாக்ஷாத ப்ரம்ஹா
 வாகவும், பரமேஸ்வராகவும் ஆகிறான். எவன் இந்தக் காயத்திரியை
 விதிப்படி அறியவில்லையோ அவனுக்கு எப்பொழுதும் ஸூதிதக
 மும், ம்ருதகமும் உண்டென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ
 னுக்குத் தானபலமில்லை. யக்ஞபலமில்லை. தீர்த்தபலமுமில்லை.

தடுவெய்யுலம் ஸூத்ரதகெ ஸதி || வாடிாடி கூகூபபப்தனம்
ஸிராம்புலுதி வகூலி | கதபு: காதினிதபூலொ
முஹெஸுரிதி நிணபு: || உதி ||

வடிநூலஸிஹ ஸலவ—

‘கூகூணாஜுஷூராவயு யாவகூகநிவிசா | கெஸெ
தாதி வடிநூலு (ரூ)கூகெகெணவ நூலெசு ஸுய: || ஸி
ரொஹூதிஜுதயநவகூகெணஷு வெகூராக் | ஹுநா
விமுஹுஷெஸெஷு ஜாநுவாடிபெ நூலெசு’ உதி ||

உம்ஜி காயாப் பூதிவாடிஷுஷாடிசுமத—

‘ததவிதாரிதூலு விஸூரிசூதி: மாயதீ மந:
ஹுஷாஷெவதா | ஹெமகாஷெவெய்யுதூலு விஸூரிசூதி:
மாயதீ மந: விஷுஷெவதா | யிபொபொநததூலு
விஸூரிசூதி: மாயதீ மந: ருஷெஷெவதெ’ தி ||

வாடிநூலஸிஹ விஸூரிசூ:—

‘ஹெதெஹூதி: வெஷெ: கூயகூக கரஸூகிம் திஜெ

ஸூத்ரதகமிருப்பதால். காமிகளான கருஹஸ்தர்கள் பாதம்
முதல் வயிறுவரையிலும், தலைமுதல் மார்பு வரையிலும் ந்யாஸம்
செய்யவேண்டும், என்பது ஸித்தாந்தம்.

பத ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்.

பரம்ஹாவே:— வலது கையின் பெருவிரல் முதல், இடது
கையின் சிறுவிரல் வரையில், காயத்திரியின் பத்துப் பதங்களையும்
க்ரமமாய் ந்யஸிக்கவும். சிரஸ், புருவங்களின்நடு, கண்,
முகம், கண்டம், மார்பு, நாபி, குஹ்யம், முழங்கால், பாதம்
இந்தப் பத்து ஸ்தானங்களிலும் ந்யஸிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில்:— ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் ருஷிமுதலியது
சொல்லப்பட்டுள்ளது. ‘தத்ஸவிது:’ என்பதற்கு விசுவாமித்ரர்
ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், பரம்ஹா தேவதை. ‘பர்கோ தேவஸ்ய’
என்பதற்கு விசுவாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், விஷ்ணு
தேவதை, ‘தியோ யோந:’ என்பதற்கு விசுவாமித்ரர் ருஷி,
காயத்ரீ சந்தஸ், ருத்ரன் தேவதை.

பாத ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விசுவாமித்ரர்:— இந்த மூன்று பாதங்களாலும் கா சுத்தி

இளசு வெவ்வுநாயதீக்ஷிதீயஸ்யுதிசுக்ஷாமஸெ

தூசி: | சுநாஸிகாபயெ யீசா ஸுஸெததூசுதூத: || சுநி
காபயெ மத-ம்: வாஸெநாஸிசுபயெ யிய:வடி | ஸிர
புயசு: வாசு: ஸிதீயம் நாஸிசுபயெ: | துதீயம் வாசு
நயுஸ்யு ஸவ-ம் ஸவ-ஹுஸெ நயுஸெ: உதி ||

உநி-காயாஸு—

‘நாயசுரா வுராவசு சுசுரா சுநாஸவ-ஹு-
ஷ-ஹு-நாஸம் சுய-ஹு: உதி ||

தது வுராவ:—

‘ஹுதி ததூவித-நயுஸ்யு நயுஸெந-ஹுதி வுர-
யு | மதெ-ஹுஸெவஸெதி வுணம் ஸிவாயா-த-த-
நயுஸெ: || யீசுஹீதி நயுஸெசுப-யிபொபொந-ஹு-
யொ: | வு-ஹுசுயாதி-விசு-ஹு-ஹு-விசுபொசுப-
சு-ஹு-நாஸம்-ஹு-ஹு-ஹு: சுநாஸவ-ஹு-
ஸ்யு: உதி ||

யைச் செய்யவும். முதலில் இரண்டு அநாமிகா விரல்களி-
‘தத்’ என்ற பாதத்தையும், சிறுவிரல்கள் இரண்டிலும் ‘ப்ர-
என்ற பாதத்தையும், கைகளின் நடுவில் ‘திய:’ என்ற ப-
தையும், சிரஸ்ஸில் 1-ஆவது பாதத்தையும், நாபியில் 2-ஆ-
பாதத்தையும், பாதங்களில் 3-ஆவது பாதத்தையும், மூ-
பாதங்களையும் சேர்த்து ஸர்வாங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும்.

சந்திரிகையில:— காயத்ரியால் வ்யாபக ந்யாஸம் செ-
கர ந்யாஸத்துடன் ஷடங்க ந்யாஸம் செய்யவும். அதில்,

வ்யாஸர்:— தத்ஸவிது: என்பதை ஹ்ருதயத்தி-
வரேணியம் என்பதைச் சிரஸ்ஸிலும், பர்கோ தேவஸ்ய
பதைச் சிகையிலும், தீமஹி என்பதைக் கவசமாகவும், தி-
யோந: என்பதை நேத்ரங்களிலும், ப்ரசோதயாத் என்பது
அஸ்தரத்திலும் விரியோகிக்கவும். எந்த மந்த்ரங்களால்
ந்யாஸம் செய்யப்பட்டதோ அவைகளால் கரந்யாஸ
செய்யப்படவேண்டும்.

மாயத்ரீஸாரொதா விசெஷொஹிணித:—

‘ததவிதாஸ்யுஷாத்ததே ஹிபபய நதி: । வரெ
(ணிய)ணாம் விஷாத்ததே ஸிரஸெஸூஹா । ஹெ-ஹிபெவ
ஸ்ய ருஷாத்ததே ஸிவாபெவ வஷ்ட: । யீஹி ராஸ்யரா
த்ததே கவயாயஹி । பிபொபொநஸூஹாஸிவாத்ததே தெ
சூயாய வளஷ்ட: । பூவொஹிபாஸவஹித்ததே கஸூயாய
வஷ்ட: உதி ।

விதாதிஹ:—

‘ஹிபிவி-ஹிபுஸ்ய ஹிபபெ ஹிபஸ்யிரஸி விந்ய
ஸெக । ஹி ஸ்யஸ்யிவாயா விந்யஸ்ய மாயத்ரீ: பூயதி
வஷ்ட: । விந்யஸெக கவயெ யீஹி விதீயா தெசூபொந-
ஸெக । த்யதீயெநாஸூவிந்யாஸா உதாப-ஹி ஸவ-ஹி
ந்யஸெக’ உதி । ‘வரொரஹி ஸாவஹி’தி மாயத்ரீ
ஸூதாப-ஹி வஹி-ஹி: திபிபொஹிவஹிப-ஹி ந்ய
ஸெகிந்யாப: ।

ந்யாஸபூகாரஹி ஹிபாஜ:—

‘கஸூஹி கதிஷாந திபிபொந ந்யஸெக: ।
பூகொஹிப-ஹி:வாஸெநா ஸூபொ ஸூபொ

காயத்ரிநார்த்திலோவெனி, விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்
ளது. ‘ததஸினி’ + அஸ்த்ராயபட்’ என்று.

பிதாமஹி:— ஒம்பூ: என்று ஹ்ருதயத்திலும், ஒம்புவ:
ஹிபாஸஸிலும், ஒம்ஸ்வ: என்று சிகையிலும் ந்யஸித்து,
காயத்ரியின் 1-ஆவது பாதத்தைக் கவசத்திலும், 2-ஆவது பாதத்
தை நேத்ரங்களிலும், 3-ஆவது பாதத்தால் அஸ்த்ரத்தையும்,
நான்காவது பாதத்தை எல்லா அங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும்.
‘பரோஹிஸாவதோம்’ என்னும் காயத்ரியின் நான்காவது
பாதத்தை என்றும் = சிவ முதல் பாதம் வரையில் ந்யஸிக்கவும்
என்பது பொருள்.

ந்யாஸபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜி:— பிறகு பெருவிரல் முதல் சிறுவிரல் வரையில்
விரல்களில் ந்யஸிக்கவும். கைகளின் ப்ரகோஷ்டங்களின் உள்புற

யொஃ || ஹநுநுலுசுரிவாவாஹு-நெசுபுஹாணாநி
ஷடஃ | சுஜாநுதிநீதுசுநாநி வஹாநி ஷபெவ ஹி |
சுஜாஹிநுதலுநிஃ அபொஹுதபஸ்ஷடயொஃ | 30
ஷெநாஹு-ஷுபிரலா வஸுநிநெ தலு வசுநுஃ || அஹா
கராஹாஃ டுஹாநுநெ நெஹாஹு-நெஹாநி | சுஜாஹு
தஜுநுநாஹாஃ வஸுநுநி டுஹாநுநெயொஃ || ஷபெ
நாஸுநிதுசுநா நெநெதசுபுகாரதஃ | வஸுநி வஸுநு
நாபசுநி காவாஹு வஸுநி || யுஹாநெவாஹாஃ வஸு
நுநுஹாநெயொ ஹுநெவாஹாஃ ||

உளவம் ஹரிஅஜெந ஷஷஜந்நாஸகோகூ சுநனாரம்
ஜவலிபாநாசு நிதஜவெ ஷ்ஷாஷிஷஷஜந்நாஸகோகூ ரீ
வஸுகழ் | மமாயிக்ராவெக்ஷாயாந்தம் சக்தவஸு சுக்ஷரந்நா
ஸாடியம் காயகூ ஜதூஹம் ||

சுதவனவ முடிவொவரிசிவெடி —

‘வனவெரையுந்நாஸம் வனநம் விபிசிவெய்கெ நெய்வி
ஸஹி விபிராவெய்கி’ ஐதி ||

த்திலும் வெளியிலும், கைகளின் உள்புறம் வெளிப்புறம் இவைகளிலும் ஆக ஆறு ஹ்ருதயம், சிரஸ், சிகை, கைகள், நேத்ராக்கள், அஸ்த்ரம் என்பது ஆறு அங்கங்கள். ஹ்ருதயம், தலை இவைகளில் நான்கு விரல்களாலும், முஷ்டியின் பெருவிரலின் தலையால் சிகையிலும், கவசத்தில் இரண்டு கைகளாலும், கண்களுக்கும் நெற்றிக்கும் நடுவில் நடுவிரல்கள் மூன்றினாலும், பெருவிரல் தாஜனீவிரல் இவைகளால் சப்தத்துடன் திக்குகளிலும் ந்யஸிப்பதுஷ்டங்க ந்யாஸமெனப்பட்டது. இதை இவ்விதம் ந்யஸித்து, விதிப்படி காயத்ரியை ஆவாஹனம் செய்து, த்யானித்து, ஸகலமான உபசாரத்தையும் செய்து, பிறகு ஜபத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

இவ்விதம் பரத்வாஜரால் ஷ்டங்க ந்யாஸத்தைச் சொல்லி, பிறகு ஜபம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், ரித்ய ஜபத்தில் ஷ்டங்க ந்யாஸம் மட்டில் ஆவச்யகம். அதிக பலத்தில் அபேகை இருந்தால், சக்தியுள்ளவனுக்கு அக்ஷர ந்யாஸம் முதலியவை செய்யப்படலாம் என்கின்றனர். ஆகையாறான்,

கூடுதல் பரிசீலனையில்:— இது அங்க ந்யாஸம். இந்த விதி
பெயரும் சிலர் விரும்பவில்லை, அந்த விதி அவைதிகம் என்பதால்

ராபு ! யயாகயஸிஜீவா ஸா டெவீ வரரிவாவநீ ! ஸவ-
காரிபுரா ப்ரோகா கிவநவிபிதா நயவ' உதி !

ஓபூராவியி: ||

சய ஓபூராவியி: || தசு ஸுஷா—

சயாதொ டுஸ-பெநூபூ ஸஃஓவஃ ஸவ்வஃ
தயா ! ததொ விததவிவீண-பு திஓவகி,ஓவெ தத: ||
வதஓ-பவஃ வஹஓவஃ ஷணுவாயொஓவெ தத: ||
வ்யாவகாஜலிகாவ்யவ ஸகடம் தடிநஹாபு || யரிவாஸவ
புயிதம் ததவ்யாஸ ஸஃஓவொநூவபு ! விவ்வொ ஓ
வபிகொ ரீத லத: கூரிபுரராமகள || லிஃஹாகூரஃ
ரிஹாகூரஃ ததொ ஓபூரவஸுவன்' உதி !

வளதாவாஃ வகூணரிஹ ஸவளவ—

ஸஃஓவஃ ஸஃஹதள ஹஸூர வுதாநள கூஹிதா
ஜாஹீ' || கூஹிதா: = வகூர: கஜூஸய: யயொரூகூ
கூணயொஹபூவ்யொ: தள ஸஃஓவஃ நாரி ஓபூர ! 'ஸஃ

பட்டுள்ளாள். ஓ அரசனே ! விதியுடன் ஜபிக்கப்பட்டால்,
கேட்கவேண்டுமோ.

முத்ராவிதி.

இனி முத்ராவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

ப்ரஹ்மா:— இனி முத்ரைகளைக் காண்பிக்கவேண்டும்.
ஸம்முகம், ஸம்புடம், விததம், விஸ்தீர்ணம், த்விமுகம், த்ரி
முகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம், ஷண்முகம், அப்தாமுகம், வ்யா
பகாஞ்ஜலிகம், சகடம், யமபாசம், க்ரதிதம், ஸம்முகோன்முகம்,
விலம்பம், முஷ்டிகம், மீனம், கூர்மம், வராஹம், ஸிம்ஹாக்ரார்
தம், மஹாக்ரார்தம், முத்ராம், பல்லவம் என்ற முத்ரைகள்.

இவைகளுக்கு லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரம்ஹாவே:— வக்ரமான விரல்களையுடையதும் நிரிர்ந்த
துமான இரண்டு கைகளும் சேர்ந்தால் அது 'ஸம்முகம்' எனும்
முத்ரையாம். தாமஸ்யின் மொட்டுப் போன்று இருகைகளும்
சேர்ந்தால் 'ஸம்புடம்' எனும் முத்ரையாம். விரிந்த விரல்களை

வாடும் வடிக்கொலா஢ா கராவதெந்நாநுலு஢தள' । வடி
 ூகாடா஢ா கரள ஸவ்வாடும்நாதி ூடிா । 'விததம்
 ஸ஢தள ஢஢ா வுதாநாவாயதாஜு' । ரூபதா: =
 பூலாரிதா: ஃஜு஢ய: யபொரூகூகூணபொ: , தள
 விததம்நாதி ூடிா । 'விவீண-ஃ ஸ஢தள வாணீ திரொ
 ூகூராஜு஢ிஅயள' । ூகூ ஃஜு஢ிஅயம் யா஢ா வா
 ணீ஢ா தள தியஸ஢஢தள விவீண-ஃ நாதி ூடிா । 'ஸ
 ூவாலகூபொ: வாணொ: கதிஷாஅயபொதத: । ஸ
 ஷாஜு஢ீநாம் வெவா஢ெ ஃதிவத்ரிஂவாடிய: ' । திய
 ஸஂஂவாலகூபொ: வாணொ: கதிஷிகாஅயபொதத
 ஸௌஜு஢ீநாம் வெவா஢ெ ஃஜுஃஅயபார஢ு சுநாதி
 கா஢ம் யாவசு ஃதிவத்ரிஂவாவதாதிவ்வ஢ுஂவ
 நாதி ூடிா ஢வணி । தது வகாரொ ஃதிவ்வம் ரொகாரொ
 த்ரிஂவம் ணிகாரொ வதாதிவ்வம் யகாரொ வ஢ுஂவடி ।
 'ஸௌஜு஢ீநாம் ஸவ்வாடி வவ்வடிபொதவிதாஸ
 த: । திபகூபுஃஜுரிநாதுள ஸவ்வாஜு஢ிதிணுள ।
 ஢஢ுள ஷணுவதி துஃகூ ூடிா ூடிாவிஸார஢ெடி: ' ।
 வவ்வடிபொத: = கதிஷாஅயஸவ்வா: । ததிநாஸொந
 ஢ தராஜு஢ீநாம் ஸவ்வாடி திபகூபுஃஜுரிநாதிப
 ஃதபகூபுஃஜுரிநாதிபகூபுஃஜுரிநாதிபகூபுஃஜுரிநாதிப

உடைய கைகள் நிமிர்ந்து சேர்க்கப்பட்டால் 'விததம்' எனும்
 முத்தரயாம். இரண்டு கைகளும் சேர்ந்து, இரண்டு விரல்கள்
 மட்டும் சேராமல் இருந்தால் அது 'விஸ்தீர்ணம்' எனும் முத்
 ரையாம். இரண்டு கைகளும் எதிராகச்சேர்ந்து, இரண்டு
 சிறுவிரல்கள்மட்டும் சேர்ந்தால், மற்ற விரல்கள் தனித்திருந்தால்
 இரண்டு பெருவிரல் முகம் அநாயிகை வரையில், த்விமுகம், த்ரி
 முகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம் என்ற முத்தரகள் ஆகின்றன.
 அதில் வகாரத்தில் 'த்விமுகம்' ரே என்பதில் 'த்ரிமுகம்' ணி
 என்பதில் 'சதுர்முகம்' யம் என்பதில் 'பஞ்சமுகம்'. இருசிறு
 விரல்களும் சேராமல், மற்ற விரல்கள் எல்லாம் சேர்ந்து, குறுக்
 காய்ச் சேர்ந்துள்ள நுனியை உடையவைகளும், விரல்களெல்
 லாம் சேர்ந்துள்ளதுமான இரண்டு கைகளும் இருப்பது 'ஷண்
 முகம்' எனும் முத்தரயாம். கொஞ்சம் வளைந்துள்ள நுனியை

[illegible]

உள்ளவைகளும், கீழ் நோக்கியவைகளுமான கைகள் இருப்பது, 'அதோமுகம்' என்ற முக்கிரையாம். அதேமாதிரியான கைகள் மேல் நோக்கியதாயிருப்பது 'வ்யாபகாஞ்ஜலிகம்' என்ற முக்கிரையாம். முஷ்டியுடையதும், பெருவிரல்களின் நுனிமட்டில் விடப்பட்டதும், கீழ்நோக்கியவைகளுமான கைகள் இருப்பது 'சகடம்' எனும் முக்கிரையாம். முஷ்டியாய்ப் பிடிக்கப்பட்ட கைகளுள் இடது தர்ஜனீ விரல் நிமிர்ந்து வக்ரமான நுனியுடையதாய், கவிழ்ந்தும் வக்ர நுனியுடையதுமான வலது தர்ஜனீ விரலுடன் கூடியிருந்தால், 'யமபாசம்' என்ற முக்கிரையாம். நிமிர்ந்தவைகளும் சந்துகளில் மறைந்தவைகளும் சேர்க்கப்பட்டவைகளுமான விரல்களின் உள்பாகத்தை உடையவையான கைகள் எதிராகச் சேர்க்கப்பட்டு, பெருவிரல்கள் நீண்டிருப்பது 'காதிதம்' என்ற முக்கிரையாம். சேர்க்கப்பட்ட விரல்களை உடைய இடது

ஐயுவாசி லாடிஸா டிசுதிணைந து | சுயொசிவெந
ஸய்யுசுதுஸிவெநாநுவ உயுதெ' || ஸனிதாஃஸவ
காஃ ஹஸுதாஸுயெய் யஸு ஸஃ தயொசுதஃ | தாடிஸா
டிசுதிணைந சுயொசிவெந ஸய்யுசுதஃ ஸசிவெநாநு
வெநாசி சிடி || 'உதாநொநதகொடி து விவெவஃ
சுயிதள கரள' | உதாநொநதெ கொடி யயொஃ கரயொஃ
தள விவெவொநாசி சிடி || 'சிவீ வாநொநுஸய்யு
சுதா வுதாநள சிவிகொ வவெசு' || சுநொநுஸய்யு
சுதள உதாநள சிவீ சிவிகொ நாசி சிடி || 'நீநஸு
ஸசிவீவதிதள யுசுதாநாசிகநிவிகள | ஹஸுதஸய்யு
சுதவசுதாஸுஸெஷாஸுஸிடிவள கரள' | யுசுத ஸவ
செ சுநாசிகாகநிவிகெ யயொஃ கரயொஃ தள தயொசுத |
தாவநொநுஸசிவீவதிதள | தயா ஹஸுதஸய்யுசுதா
நி வசுதாஸிஸெஷாஸுஸிடிவாநி யயொஃகரயொஃ தள
நீநொநாசி சிடி || 'சுயொசிவஃ கரொ வாசிஸாடிஸா
டிசுதிணைநத | வுஷுசெஸெ ஸசிகாசுதஃ சுதிசெடி
நாசாஸிய்யதெ' || சுயொசிவஃ = நுஸஃ வாசிஸஸு தா
டிஸா டிசுதிணைந வானிநா வுஷுசெஸெ யுசுதஃ சுதி
செடிநாசி சிடி || ஹஸுதசெஷா வாசிஸுஜஃ சுசுதாஸு

கை, அவ்விதமான கீழ்நோக்கிய வலது கையுடன் சேர்ந்திருந்தால் 'ஸம்முதோன்முகம்' என்ற முத்தரையாம். நிமிர்ந்ததும், உயர்ந்ததுமான துனியை உடைய கைகள் உள்ளது 'விலம்பம்' என்ற முத்தரையாம். பரஸ்பரம் சேர்ந்ததும், நிமிர்ந்ததுமாய் உள்ள முஷ்டிகள் இரண்டுமுள்ளது 'முஷ்டிகம்' எனும் முத்தரையாம். சேர்க்கப்பட்ட அநாமிகா, கரிஷ்டிகா என்ற இருவிரல்களையுடையதும், பரஸ்பரம் நேராக உள்ளதும், உயர்ந்து சேர்ந்து வச்சாங்களான மற்ற விரல்களை உடையதுமான கைகளையுடையது 'மீனம்' என்ற முத்தரையாம். கீழ்நோக்கிய இடது கை அவ்விதமான வலது கையால் பின்புறத்தில் சேர்க்கப்பட்டால் 'கூர்மம்' என்ற முத்தரையாம். கஷத்திற்கு ஸமீபத்தில் வலது கை இருக்கும்பொழுது, உயர்ந்த நடுப்பாகத்தை உடைய இடது கைபை உடையது 'வாசாஹம்' என்ற முத்தரையாம். காதுகளில்

இது செவ்வியநாயக்கிதீபவ்யூகிதீபகாமமெ

ஸாஸுயெ கரெ | வாராஹம் கயுதெ' | கஷவரீவாஸுயெ
கரெ ஸதி உக்தகூணம் வாசீஹம் | வாராஹொ நாசீ ரு
பூ | ஸிம்ஹாகூணம் கணபூபுரிதள கரள | தாவாய
தாஜுலீஹுய தத்வாரிஹொயுதெ' | கணபூபுரிதா
வாயதாஜுலீ கரள ஸிம்ஹாகூணம்நாசீ ருபூ || 'கிஹி
பாகுஹிதாபுள செந்ஹாகூணம் தத்வாரபு' | தாவெவ
கூஹிதாபுள சீஹாகூணம் நாசீ ருபூ || ஸுபூ-ஓ
கிஹிபூதள வானீ ருபூரொ வாசீதஜீ-நீ | பூபூர கக்ஷிண
ஹவ்யுந' | கிஹிபூபூ-ஓ மதயொ: வானே: யா வாசீ
தஜீ-நீ கக்ஷிணஹவ்யுந பூபூநீதா, ஸா ருபூரொ நாசீ
ருபூ || 'வயுவொகக்ஷிணம்: | கயொருவயுதொ-
பூ- ருபூணாபிதிவகூணபு' ஐதி || உக்தகூணம்: ருபூ-
பிஹிதம்: கர: வயுவொ நாசீ ருபூ ||

விதாசீஹம்:—

‘வசுரூபூ ஸௌரஹயீ ஸபூரூபூவாராஹுகள் | வா
ஸுபெவாத்ஸவ்லிவ ஸவத வுராஹுதிருபூகா: | கயாஜு-
வசுபயம் சிவ்யே கக்ஷாபய வாரிதம்: கரள | சிவ்யேகரணம்
ஸபூபூ-நாஹ ஸவபூ: || வசுரூபூ ஹவெபெவா

வைக்கப்பட்டும், கிரிந்த விரல்களை உடையதுமான கைகளை
உடையது ‘ஸிம்ஹாகார்தம்’ என்ற முத்தையாம். முன்
சொல்லியபடி உள்ள கைகளே கொஞ்சம் வளைந்த றுனிகளை
உடையவையாயிருந்தால் ‘மஹாகார்தம்’ என்னும் முத்தையா
யாம். கொஞ்சம் உயர்ந்துள்ள கைகளுள், இடது கையின் தர்ஜனீ
கிரல், வலது கையால் பிடிக்கப்பட்டிருந்தால் ‘முத்தகம்’ என்
னும் முத்தையாம். வலதுகை கவிழ்ந்ததாய், சிவ்ஸிஸ் வைக்கப்
பட்டால் ‘பல்லவம்’ என்ற முத்தையாம். இவ்விதம் முத்தையா
களின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது.

பிதாமஹி:— பத்மம், ஸௌரபேயீ, சங்கம், வாராஹம்,
வாஸுதேவம், ஆத்மா, ஸம்கித் என்று ஏழும் வ்யாஹருதி
களின் முத்தையாகாம். இரண்டு பெருவிரல்களையும் கடுகில்
வைத்து, இரண்டு கைகளையும் கிரித்து மண்டலமாய்ச் செய்வது
‘பத்மம்’ எனும் முத்தையாம். இரண்டு பகித்ர விரல்களும்

அளரணையீ ததம் வாழ் | அநாதிசெ கதிஷாஸ்யாம் தஜபுதீ
 ஸ்யாம்வ சிஷ்யெ || அநொந்யாவிசுவெ ஸிஷ்யெ, ஸஜ்ஜுபூ
 ததம் வாழ் | வாரிஜுஷும்துஸஜ்யுஷு டக்ஷிணெந து
 சிஷ்யநா || க்ஷுக்ஷாநாநம் தயா சிஷ்ய சிஷ்யெஷு து
 ப்ரஸாரயெசு | வாரிஜுஷுஷுயா டுஷ்டா ஸ்யுபுக்ஷாஸு
 ப்ரஸாரிதாம் | டக்ஷிணாஜுஷுஸுஷுஷுஷு சிஷ்யா ஸஜ்
 ஸ்யு வொஷிதா || டக்ஷிணஸுஷுஷுஷுஷுஷு வாரிஷுஷுஷுஷு
 சிஷ்ய || அஜுஷுஷும்து ஸ்யுபுக்ஷு சிஷ்ய வாரிஷு
 ஸுஷுதா || அஜுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
 வலா || டக்ஷிணாஜுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
 ஸ்யுதெ | ப்ரஸாரிதாஸுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
 வுஷெ || சிஷ்ய து ரொஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெ
 தம் தயா || நஜிதா டுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
 ரெ | க்ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு ||

இரண்டு சிறுவிரல்களாலும், இரண்டு நடுவிரல்களும் இரண்டு
 தர்ஜனீவிரல்களாலும், பாஸ்பரம் எதிராய்ச் சேர்க்கப்பட்டால்
 'ஸௌபேயீ' எனும் முத்தரயாம். இடது கையின் பெரு
 விரலை வலதுகை முஷ்டியினால் பிடித்து, முஷ்டியை நிமிர்த்து
 விரிக்கவும். இடது கையின் விரல்கள் சேர்ந்து விரிக்கப்பட்டு
 வலதுகை அங்குஷ்டத்துடன் சேர்ந்தால் 'சங்கம்' எனும்
 முத்தரயாம். வலதுகை மேல் நோக்கியதாயும், இடதுகை
 அதோமுகமாயும், விரல்களின் நுனிகள் சேர்ந்திருந்தால் 'வாரா
 ஹம்' எனும் முத்தரயாம். அஞ்ஜலி செய்வது 'ஆத்ம' முத்
 ரையாம். அதுவே 'வாஸுதேவ' முத்தரயுமாம். வலதுகையின்
 பெருவிரலும் தர்ஜனியும் சேர்ந்து மார்பில் இருந்து, மற்ற
 விரல்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தால் 'ஸம்வித்' என்ற முத்தரயாம்.
 முத்தர என்பது காயத்ரியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறது.
 துரிதம் எனும் பாபத்தை ஓடச்செய்கிறது. ஆகையால் முத்தர
 எனப்படுகிறது. ஜனங்கள் கூட்டத்தில் முத்தரையைக் காண்பிக்
 கக்கூடாது. அவ்விடத்தில் காண்பித்தால் தேவதைகள்
 கோபிக்கின்றனர். பலமும் கிடைக்காது. பூஜையிலும், ஜபத்
 திலும், த்யானத்திலும், காம்யகர்மத்திலும் அந்தந்த முத்தர

திருச்சி வெவெடிநாயக்கிதீயலுதிருத்தாவமெ

கய-டுநெ ஜவகாடுதெது யுரெந காடுஜெவ கடு-டுணி | தத
நு-டுரா: ப்ருபொகூவுரா டெவலாணிபுகாரிகா: உதி |

உதி து-டுராவியி: |

மாயதீ-கூரநடு ||

—

கய மாயதீ-கூரநடு || தரு மொவியி:—

‘பூதம-பாயதீ ரவிடுஜெவ ஸ்ரீதா ரகூவண-பா கூ
ரார் ககூரோதாமலூ ஹலாலநலாரா-டுரா ப்ருபுஜெவ
தூர ஃஜெடு-டுராஹரணி || டிகூந்நெ லாலதீ ரவிடுஜெவ
தா ஸ்ரீதவண-பா யளவநலூ த்ருநெதூ ஸ-டுவஹலூ
புஜெஹாலநலாரா-டுரா ரு-டுஜெவதூ யஜ-டுவ-டுடு-டு

களை ப்ரயோகிக்கவேண்டும். தேவஸான்னித்யத்தைச் செய்
கின்றவையாம்.

முத்ராவிதி முற்றிற்று.

காயத்ரி த்யானம்.

—

இனி காயத்ரி த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

கோபிலர்:— காலையில், காயத்ரி ஸ-டுர்ய மத்யத்தில் இருப்
பவளாயும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளாயும், குமாரியாயும், ஜப்
மாலையைக் கையிலுடையவளாயும், ஹம்ஸாஸனத்திலிருப்பவ
ளாயும், ப்ரம்ஹாவைத் தேவதையாய் உடையவளாயும், ருக்
வேதத்தைப் படிப்பவளாயும் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மத்யாஹ்னத்தில், ஸாவித்ரி ஸ-டுர்ய மத்யத்திலிருப்பவ
ளாயும், வெண்ணிறமானவளும், யௌவனத்திலிருப்பவளும்,
மூன்று கண்களுடையவளும், சூலம் தரித்தவளும், வ்ருஷபா
ஸனத்திலிருப்பவளும், ருத்ராணைத் தேவதையாய் உடையவளும்,
யஜுர்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மாலையில், ஸர்ஸ்வதி ஸ-டுர்ய மத்யத்திலிருப்பவளும்,
கறுப்பு நிறமுடையவளும், வ்ருத்தையும், நான்கு புஜங்களுடை

ஊரணீ ! ஸாயம் ஸரஸ்வதீ நவீதெஷு ஸ்விதா ஸ்ராவண-
புஜா உதாஹுஜா உகூஹஸா ஸாவணாஸந
ஸாராதிவா விஷ்ணுதேவத்யா ஸாரிவெஷிஃ ஊரணீ'உதி।

முஹ்யவரிஸிஷே—

‘சுய தேவதாஜாநடி—யா ஸந்யாஸ்தா லெஸவ ரிந
தேவதா வயதிவாஸ்யுதெ। தாம் ஸவ-தெசுநாதிவாம்
ய்யாயெசு। சுதாஸந்யாநிந்யாந்யம் விநாதிவாம் வா !
யதெசுநாதிவா ரிமுஜுஸாநிதிவதாம் திய-முதிவ்யாய
நாம் ஷட்கூஷம் வஸுஸீஷ-தா ரிநிசுலீம் விஷ்ணுதேவதாம்
ஸ்ரவஸிரஸம் ருபுஸிவாம் ஷண்குஷைஷ்வகூஸதிவாயா

யவனும், சக்தத்தைக் கையிலுடையவனும், கருடாஸனத்தி
லிருப்பவனும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாய் உடையவனும்,
ஸாமவேதத்தைப் படிப்பவனுமாய் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

க்ருஷ்யபரிசிஷ்டத்திலுள்:— இனி, தேவதா த்யானம் சொல்
லப்படுகிறது. எவள் ஸந்த்யை என்று சொல்லப்பட்டவளோ
அவளே மந்த்ர தேவதையாய் உபாஸிக்கப்படுகிறாள். அவளை
எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமுடையவளாய் த்யானிக்கவும், ஒவ்
வொரு ஸந்த்யையிலும் தனித்தனியாய் மாறிய ரூபமுடையவ
ளாகவாவது த்யானிக்கவும், ஏக ரூபையாய் த்யானித்தால்,
ருக்கு, யஜுஸ், ஸாம இவைகளை மூன்று பாதங்களாய் உடையவ
னும், திர்யக், ஊர்த்வம், அதரம் என்று மூன்று விதமாயுள்ள
வனும், ஆறு குக்ஷிகளையுடையவனும், ஐந்து சிரஸ்ஸுகளுடைய
வனும், அக்னியை முகமாகவும், விஷ்ணுவை ஹ்ருதயமாகவும்,
ப்ரம்ஹாவைச்சிரஸ்ஸாகவும், ருத்ரனைச்சிகையாகவுடையவனும்,
தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளைத் தரித்த
நான்கு கைகளுடையவனும், வெண்ணிறமுடையவனும், வெண்
ணிறமான வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடை
யவனும், சரத் காலத்திலுள்ள ஆயிரம் சந்த்ரன் போன்ற காந்தி
யுடையவனும், ஸகல தேவதா ரூபினியுமாக இந்தக் காயத்ரீ தே
வியை ஒரு பாகாமாகவே, மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் த்யானிக்
கவும்.

அல்லது, பின்ன ரூபமுடையவளாய் த்யானிப்பதானால்,
காலையில், பாலையாயும், பால ஸுதிர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளா

பிறகு, மாணியில், வ்ருத்தையும், வ்ருத்தமான ஸூரிய
மண்டலத்திலிருப்பவளும், கறுப்புநிறமுடையவளும், கறுத்த

விதீம் நாரி டெவதாம் பூபெசு | கப லாயம் வுமாம் வு
மூத்திரிணவலூம் ஸூரிவணடாம் ஸூரிாம்வரநாமெ
வநஸு மாவரணா டெகவதாம் ஸஜ்ஜகூ மடிவடிவதூ
மடூஜாம் மரூபாலநாரநூம் விஷூடெவதூம் லாரி
வெடிமூடிவரணீம் ஸுமெடாகாயிஷூகீம் தாம் லாரஸூகீம்
நாரி டெவதாம் பூபெசு' ஐதி ||

ഖ്യാനം:—

நவீனம் பூதிவெடுத்த மாயத்ரீம் ஸ்ரவணா ஸஹ !
ஸாஹஸ்ரீத் துபாவத் வியதா பெநகெநவிசு' ஐதி !
வனதசுவவதம் ஸாந்யாநிரூபணெ ஐநி-ததழ !

தகம் மாயகுலாஸ்யம் வாடிம் ஜவிசூர தெந
கூபுரீ கிவிசூலீகூத ஜவெசு ||

தமிழகம் வரலாறு—

தூய்மும் து வடிவம் தவிர வற வுணர் ஸம்ஸ்கிரு
தழ் | உவவூய தூய்யென ஜெவதாம் து ஸகோமிதம்
ஜதி ||

வஸ்தரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணயிவைகளை உடையவரும், ஒரு முகமுடையவரும், சங்கம், சக்ரம், கதா, பத்மம்இவைகளைத் தரித்த நான்கு புஜங்கையுடையவரும், கருடாஸனத்திலிருப்பவரும், ஹிஷ்ணுவைத் தேவதையாயுடையவரும், ஸாமவேதத் தாய் படிப்பவரும், ஸ்வரலோகத்திலிருப்பவரும், ஸாஸ்வதீயம் பெயருடையவருமாகிய தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

வ்யாஸி:— காயத்ரிபை, பரமஹத்துடன் பேதமுள்ள நினைக்கக்கூடாது. அவளாகவே நான் இருக்கின்றேன், என்று எந்த பரகாரத்தாலாவது உபாஸிக்கவேண்டும். இது முழுதும் ஸந்த்யா நிரூபணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பிறகு, காயத்திரியின் நான்காவது பாதத்தை ஜபித்து, அதனால் காயத்திரியை அபிமுகமாக்கி ஜபிக்கவும். அதைச் சொல்லியுள்ளார்,

வ்யாஸி :— காயத்திரியின் நான்காவது பாதம் பரப்பஹ் மத்திலுள்ளது. அந்த நான்காவது பாதத்தால் காயத்திரியை உபஸ்தானம் செய்து கவனமுடையவனாய் ஜபிக்கவேண்டும்.

விதாசுஹம்—

‘மாயத்ராஸு துயம் வாஹாஸுதாஸாஹி ஸா ஸுத்ரா | ஜிவெதா த்ரிவெஹெவாக்ஷா ஹிவஹெதா வதா ஸாஹி’ உதி ||

தஸ்ரீயவாஹஸுராவஹிதம் உத்ரிகாயா—

‘தஸ்ரீயம் வாஹம் வரொரஜிவா ஸாவஹேதித்யஸாஹி ரம் தஸ்ய விசுஹிதம் தஸ்ரீயம்ஹம் வரொரஜா ஹெவதா ரொஹெ விநியொமம்’ உதி ||

உதி மாயத்ரீஸுநம் ||

மாயத்ரீஸுநிதா ||

சுய மாயத்ரீஸுநிதா ||

தது சிநம்—

‘சுக்ஷாரம் வாஹுசுக்ஷாரம் சிசுக்ஷாரம் ப்ரஜாவதி | வெஹி

பிதாமஹி:— காயத்ரீக்குப் பாதங்கள் மூன்று, அவன் நான்கு பாதங்களுடையவன் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். ஜபத்தில் மூன்று பாதங்களுடையவனே விதிக்கப்பட்டுள்ளான். அர்ச்சனத்தில் நான்கு பாதங்களுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான்.

நான்காவது பாதத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சந்த்ரிகையில்:— ‘பரோஜஸி ஸாவதேதாம்’ என்று அக்ஷரங்களுள்ளது நான்காவது பாதம், அதற்கு, விமலா துரீயம் சந்தஸ், பரமாத்மா தேவதை, மோக்ஷத்தில் யோகம் என்று.

காயத்ரீ த்யானம் முற்றிற்று

காயத்ரீ மஹிமை.

இனி காயத்ரியின் மஹிமை சொல்லப்படுகிறது. இதில், மஹி:—ப்ரம்ஹதேவன், அகாசம், உகாசம், மகாசம் இம்

௧௮௬ வெவ்வுநாயகீகதிதீயவ்யுதிசுசூலமனெ

சவ-௧௮௬ ஜெவகாருது யூரெந காடுஜெவ கடுணி | தத
நுடூர்: பூயொகூவூர டெவலாநிகூகாரிகார்: உதி |

உதி சூடூலியி: |

மாயதீகூரநடி ||

—

சய மாயதீகூரநடி || தத மொலிம்:—

‘பூதம-பாயதீ ரவிசெஜு ஸ்ரீதா ரகூவண-பா கூ
ரார் சகூராமாஹலா ஹலாலநலாரா-பூர ஸ்ரஹஜெவ
தூர ஸ்ரெஜசூடாமரனீ || சஜுநிநெ லாலதீ ரவிசெஜு ஸ்ரீ
தா ஸ்ரெதவண-பா யளவநலா திநெதூ ஸ்ரஹஜெவ
வ்ரஜலாலநலாரா-பூர ரூடூஜெவதூ யஜு-வெ-டசூ

களை ப்ரயோகிக்கவேண்டும். தேவஸானித்யத்தைச் செய்
கின்றவையாம்.

முத்ராகிதி முற்றிற்று.

காயத்ரீ த்யானம்.

—

இனி காயத்ரீ த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

கோபிஸர்:— காலையில், காயத்ரீ ஸூர்ய மத்யத்தில் இருப்
பவளாயும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளாயும், சூமாரியாயும், ஜப்
மாலையைக் கையிலுடையவளாயும், ஹம்ஸஸனத்திலிருப்பவ
ளாயும், ப்ரம்ஹாவைத் தேவதையாய் உடையவளாயும், ருத்
வேதத்தைப் படிப்பவளாயும் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மத்யாஹ்னத்தில், ஸாவித்ரீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவ
ளாயும், வெண்ணிறமானவளும், யௌவனத்திலிருப்பவளும்,
மூன்று கண்களுடையவளும், சூலம் தரித்தவளும், வ்ருஷபா
ஸனத்திலிருப்பவளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும்,
யஜுர்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மாலையில், ஸாஸ்வதீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவளும்,
கறுப்பு நிறமுடையவளும், வ்ருத்தையும், நான்கு புஜங்களுடை

பாடல்கள்

முதுவாழ்வுப் பரிசில் —

‘சுய டெவதாஜ்யாந்—யா ஸந்யாஸ்தா டெஸவ சந்
 டெவதா வயுதிவாஸ்யுதே । தாம் ஸவ-டுடெகரவிவாம்
 ய்யாமெசு । சுதுஸந்யாஸ்தேந்யாந்யம் ஸிந்நாதிவாம் வா ।
 யடெகரவிவா ச்யுஜ்ஜுஸாசீத்ரிவதாம் திய-முதிஸ்யாய
 ராம் ஷக்ஷிம் வஹஸீஷ்டா சிநிசு-லீம் விஷு-ஹ்யாயாம்
 ஸ்ரவ்ஸிரஸம் ருத்ரஸிவாம் டண்சுணேயுக்ஷவதித்ராமயா

யவளும், சக்தைக் கையிலுடையவளும், கருடாஸனத்திலிருப்பவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாய் உடையவளும், ஸாமவேதத்தைப் படிப்பவளுமாய் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்தில்:— இனி, தேவதா த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. எவள் ஸந்த்யை என்று சொல்லப்பட்டவளோ அவளே மந்தா தேவதையாய் உபாஸிக்கப்படுகிறாள். அவளை எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமுடையவளாய் த்யானிக்கவும், ஒவ்வொரு ஸந்த்யையிலும், தனித்தனியாய் மாறிய ரூபமுடையவளாகவாவது த்யானிக்கவும். ஏக ரூபையாய் த்யானித்தால், ருககு, யஜ்-ஸ், ஸாம இவைகளை மூன்று பாதங்களாய் உடையவளும், திர்யக், ஊர்த்வம், அதரம் என்று மூன்று விதமாயுள்ளவளும், ஆறு குக்ஷிகளையுடையவளும், ஐந்து சிரஸ்ஸுகளுடையவளும், அகனியை முகமாகவும், விஷ்ணுவை ஹ்ருதயமாகவும், ப்ரம்ஹாவைச்சிரஸ்ஸாகவும், ருத்ராளைச்சிகையாகவுடையவளும், தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளைத் தரித்த நான்கு கைகளுடையவளும், வெண்ணிறமுடையவளும், வெண்ணிறமான வஸ்தரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், சரத் காலத்திலுள்ள ஆயிரம் சந்தான் போன்ற கார்தியுடையவளும், ஸகல தேவதா ரூபினியுமாக இந்தக் காயத்ரீ தேவியை ஒரு ப்ரகாசமாகவே, மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் த்யானிக்கவும்.

அல்லது, பின்ன ரூபமுடையவளாய் த்யானிப்பதானால், காலையில், பாலையாயும், பால ஸூரிய மண்டலத்திலிருப்பவளா

௫௮௮ வெஷதாபதீகதிதீயஸ்யதிரோக்தாவதெ.

ஐவதஹுஜாம் ஸஹவணாம் ஸஹாஹ்ராதஹெ
வதஸ்ய மஹரணாம் ஸரஹந்ரஹவஸ்யபூஹாம் ஸவததெவ
ரீய் திராம் ஷெலீம் மாயத்ரீ நெகாரிவ தீஸ்யஷா ஸந்யூ
ஸா யூபெசு | சுப யதி ஹ்ரதூவாம் பூரதவதூவாம்
வாராதிதூரீணயூரீஷ்யாம் ரக்தவணாம் ரக்தாஹ்ராதஹெ
வதஸ்ய மஹரணாம் வதஹுஜாம் ஷெகரீணயூரீஷ்யாம்
தூஹபாஹ்ரதஹுஜாம் ஹம்ஸாவநாரதூவாம் பூஷ
ஷெவதூம் ஷெஷேரீஷாஹ்ரணீம் ஹெவொகாயிஷ்ராதீம்
மாயத்ரீம் நாரீ ஷெவதாம் யூபெசு | சுப ரீஷ்யநீநெ தாம்
யாவதீம் யாவாதிதூரீணயூரீஷ்யாம் ஷெதவணாம் ஷெதாஹ்
ராதஹெவதஸ்ய மஹரணாம் வஹ்வதூம் பூதிவதூம் திரீ
நெதூம் வஹ்ஸெவராம் ஸதூவவஹ்வதூஷ்யரீஷாஹ்
வதஹுஜாம் வுஷஹாவநாரதூவாம் ருஷ்ஷெவதூம்
யஜீவெஷேரீஷாஹ்ரணீம் ஹெவொகாயிஷ்ராதீம் ஸா

யும், சிவப்பு வர்ணமுடையவரும், சிவந்தவஸ்தரம், சந்தனம், மாலை,
ஆபரணமிவைகளை உடையவரும், நான்கு முகங்களுடையவ
ரும், தண்டம், கமண்டலம், ஜபமாலை, அபயம் இவைகளையுடைய
நான்கு புஜங்களுடையவரும், ஹம்ஸாஸனத்திலமர்ந்தவரும்,
ப்ரஹ்மதேவதையாயும், ருத்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும்,
பூலோகத்திலிருப்பவளாயும், காயத்ரீ என்ற நாமமுடையவளு
மான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மத்யாஹ்னத்தில், அவளை யுவதியாயும், பெண்ணை
முள்ள ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளும், வெண்ணிறமு
வளும், வெண்ணிறமான வஸ்தரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணம்
இவைகளை உடையவளும், ஐந்துமுகமுடையவளும், ஒவ்வொரு
முகத்திலும் மூன்று கண்களுடையவளும், ஐந்து முடிகளுடைய
வளும், சூலம், கத்தி, கட்வாங்கம், டமருகம் இவைகளைத் தரிசு
க்கும் நான்கு கைகளை யுடையவளும், வ்ருஷபவாகனத்திலிருப்ப
வளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும், யஜுர் வேதத்
தைப்படிப்பவளும், புவோலோகத்திலிருப்பவளும், ஸாவித்ரீ
எனும் நாமமுடையவளுமான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மாலையில், வ்ருத்தையும், வ்ருத்தமான ஸூர்ய
மண்டலத்திலிருப்பவளும், கறுப்புநிறமுடையவளும், கறுத்த

[illegible]

ஸ ஸ் ஸ _____

‘வனதயவதா விஸம்புக்ஷம் காடுவ து கிருயயா ஸ்யா ।
 தக்ஷகிருயவியோநி மஹமஹ்ணா யாதி ஸாயுஷா ॥
 மஸ்யக்யஸு ஸுஷுஸ்ய வஹிரொதத்திகம் லிஜி । கிஹொதா
 பநமஸொ கிாஸு’க்ஷு க்யவெவாஹிவிதீஸுயுக்தெ ॥ பொ

ஈறையும், பூ: புல: ஸ்வ: இமமூன்றையும், மூன்று
கங்களினின்றும் வெளியாக்கினார். ப்ரம்ஹகேவன், 'தத்'
ற ஸவித்ரு தேவதாகமான ருககின் மூன்று பாதங்களையும்,
, யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களினின்றும் வெளி
ற்றினார். ஆகையால், இந்த ப்ரணவாக்ஷரத்தையும், வ்யா
ருதிகள் மூன்றுடைய இந்தக் காயத்ரியையும், இரு ஸர்க்யை
களும் ஜபிக்கும் வேத மறிந்த ப்ரம்ஹணன், வேதாத்யயன
த்துடன் சேருகிறான். மூன்று வேதங்களின் அர்த்
அறிந்தவனும, அவைகளைப் படிப்பவனுமாகியவனுக்கு
பலமோ அதை அடைகிறான், என்பது பொருள்.

மதுவே :— ஸந்தையாகளில் இந்தக் காயத்ரியை ஜபிக்கா
தும், பற்றக் காலத்தில் விஹிதமான கர்மத்தைச் செய்யா
றுமிருக்கும் ப்ராம்ஹணன், கூத்திரபன், வைச்யன் யாராயி
ம், ஸாதூக்கள் நடுவில் நிந்தையை அடைகிறான். த்விஜன்
யளியில் நதீதீரம் அரண்யம் முதலிய இடத்தில், ப்ரணவம்,
பாஹ்ருதிகள், காயத்ரீ என்ற இம் மூன்றையும் ஆபிரம் முறை
தேதால் ஒருமாஸத்தில், மஹாபாபத்தினின்றும் கூட, ஸர்ப்
யினால் போல் விடுபடுகிறான். எவன் சக்தியுள்ள
வரையில் சோம்பலற்றவனாய், மூன்று வர்ஷகாலம் ப்ரதிதின

இசை வெஷ்டி நாயடீ சுழி தீயலுது அரி-கூலமலெ

உய்தெ உஹதூஹதெதுதாம் சீனி வஷ-காணுதநி-
 ஸாஸூஷ வரகெஷிதி வாபுஹுதம் வகெதி-கோது ।
 நி-தம் = ஸகூள ஸதூம் நகராநிஷயநுவரம் । வர-
 ஹுதம் = ஸவ-க்யாவீ । வகெதி-கோது = வெவாஹிதம்
 - ஸாஸூரானரெஷு - ஸூஷூரெஷு - வாபஸூராயிந்
 தூகூழ் । தஸூரஷி பூணவாநித்ரி கஜவொ விஸிஷத
 உதூஹ ஸவனவ -

வனகாக்கூரம் வரம் ஸ்ரீவழி பூணாயாரிஃ வரம் தவ
வலித்ராஜம் வரம் நாணி கிளநாசி ஸத்யம் விஸிஷ்ட
உகி || பூணாயாரிஸெவந பூரஹுதயொ அக்ஷரெ
கிளநம் = ஸாரியிஃ | ஸத்யம் = கிளம் | பூணவம் வரம்
ஸ்ரீவழி | பூரஹுதயம் வரகிதவஸூயதஹித
வலித்ரா விஸிஷ்டம் தகிஹிஷி | தவ்லாதேஷாம்
ஸாரியெவ விஸிஷ்டதத்யம் ||

யுஜோகி---

‘மாயத்ரி’ வெவ வெடிாஸ் துபா஁தொயக்

மும் காவதீரியை ஜபிக்கின்றானே, அவன், வாயுபூத
(ஸ்ரீவய்யாபியாய்), கமூர்த்தியாய் (பாபத்தின் பற்றற்றவன்)
பாப்ரம்ஹத்தை அடைகிறான்.

மற்றச் சாஸ்திரங்களில், பரம்ஹம்பராப்திக்கு உபாயம்
ஸமாதி என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதைவிடப்
முதலிய மூன்றையும் ஜபிப்பது மிகச்சிறந்தது என்கிறார்.

மனுஷ :— ப்ரணவம் ப்ரப்ரம்ஹஸ்வருபம். ப்ராமசுப்தத்திற்கு வ்யாஹ்ருதிகள் பொருள். அந்த வ்யாஹ்ருதிகள் சிறந்த தபஸ்ஸுக்கு ஸாதனமாகியவை. தாயத்ரினை விடச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் அவைகளின் ஸத்யப (ஜபமானது), மௌனத்தை (ஸமாதியை), விடச்சிறந்ததாகிறது.

யமனும் :— ப்ரபு:==ப்ரம்ஹதேவன், காயத்திரியயம் லேதன்களையும் தாசால் நிறுத்தார். அங்கங்கள் பற்றிய இவைகளுடன் கூடிய நான்கு வேதங்களையும் ஒரு பக்கத்தில்

ஊம் : | ஊகததது துரொவெடிநு லாஜாஹு லவடிசு ரோது |
ஊகததெஸுவ மாயத்ரீம் துஆரூடுவா து லா ஸ்புதா
ஊதி ||

ஸஜோஹி—

‘நாவரிஷ்டணாசு வரரிஜைடுவெ நவாஹிதிஹி’
வரம் ஊதம் நலாவித்ராஃ வரம் ஜவ்ய’ ஊதி ||

ஸுஷாஹி—

‘மாயத்ரா ந வரம் ஜவ்யம் மாயத்ரா நவரம் தவஃ
மாயத்ரா நவரம் யெயம் மாயத்ரா நவரம் ஊதம்
ஊதி ||

வ்யாஸஃ—

‘ஹிக்ஷுஃ ப்ருஜிவா லா த்ரியஹாஹிசு தம் ஹவ
ததூவம் ப்ருணுததூஸு நாசு காயடா விவாரணா
ஸதஜிவாது லா ஹேவீ வாவளவஸரிநா ஸ்புதா | லவ
ஸுஜிவா லா ஹேவீ உவவாதகநாஸிநீ || கொழிஜாவெ

காயத்ரியை ஒரு பக்கத்திலும் வைத்து நிறுத்தார். நான்
வேதங்களுக்கும் ஸமமாக அந்த காயத்ரி எண்ணப்பட்டது.

சங்கடம்:— ஜலத்தினுள் மூழ்கி ஜபிகடும் மந்த்ரங்களு
அகமர்ஷண மந்த்ரத்தைவிடச் சிறந்ததில்லை. ஹோம மந்த்
களுள் வ்யாஹ்ருதிகளைவிடச் சிறந்ததில்லை. ஜபார்ஹமா
மந்த்ரங்களுள் காயத்ரியைவிடச் சிறந்ததில்லை.

ப்ரம்ஹாவம்:— காயத்ரியைவிடச் சிறந்த ஜப்ய மந்த்ரமில்
தைவிடச் சிறந்த தபஸ்விலில்லை. அதைவிடச் சிறந்த த்வே
வஸ்து இல்லை. அதைவிடச் சிறந்த ஹோமமந்த்ரமில்லை.

வ்யாஸஃ:— பத்து முறை ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரி, மூன்
நாட்களில் செய்யப்பட்ட லகுவான பாபத்தைச் சீக்கி
அகற்றுகின்றாள். இதில் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். நூறுமுறை
ஜபிக்கப்பட்டால் அநேக பாபங்களை யகற்றுவதாய் சொல்
படுகிறாள். ஆயிரம் முறை ஜபிக்கப்பட்டால் உபபாதகங்களை
மகற்றுவாள். கோடி முறை ஜபிக்கப்பட்டால் எதை விரு
ஹே அதை அடைவான். யசுத்தன்மை, வித்யாத:

திருச்ச வெவடிநாயக்கிதீயஸ்ய திரோகாவதே

மாயத்ரா யஜிஷதி ததாஷுயாகி | யக்ஷவிடிநாயகம் வா
மஸுவக்ஷயோவி வா || டெவக்ஷயவா ராஜ்யம் மூருதொகம்
வாழவுகண்கழ' உதி ||

ஸவத-ஃ—

‘வெணவிகாடுவிகம் வாவம் ஸவடம் நிரவஸெஷதம் |
வஹராடுருண மாயத்ரீ ஜவூரிநா வுபொஹதி || மாய
த்ராஜ்யம் வரம் நாஸி ஸொயநம் வாவகசி-கணாடி || மாய
த்ரீ ரோத்ருஸாரொழவி வரொ விபுஸூயநிதம் | நாயநித
ஸூதுவெ-ஃதீ ஸவடாஸீ ஸவடவிக்யயீ || ஸ்ரஹதாஸீ திதா
ஹார ஸவடமூதாநுகவநம் | மாயத்ரா மக்ஷஜாவெந
ஸவடவாவெவெஃ பூசூயுதெ || சுயாஜ்யாஜநம் க்ருகா
மூகா வானம் விஹி-ஃதடி | மாயத்ராஷ ஸஹஸ்யம் து
ஜவம் க்ருகா விஸூஜதி’ உதி ||

விஸூஜிதம்—

‘புணவெ நித்யயுக்தஸ்ய வ்யாஹுதீஷு உ ஸவத

தன்மை, கந்தர்வத்தன்மை, தேவத்தன்மை, ராஜ்யம், சத்ருக்
களற்ற பூலோகம் இவைகளில் எதை விருமபினாலும் அதை
அடைவான்.

ஸம்வர்த்தர்:— ஐந்து நாள் ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ,
ஐஹிகமும் ஆமுஷ்மிகமுமான ஸர்வ பாபத்தையும் சேஷ
மினறி அகற்றுகிறாள். பாபங்களை அகற்றுவது காயத்ரியை
விடச் சிறந்ததில்லை. நியமத்துடன் கூடிய ப்ராம்ஹணன்
காயத்ரியை மட்டில் ஜபிப்பவனும் இருந்தாலும் சிறந்தவனே
நான்கு வேதங்களைக் கற்றவனாயினும், நியமமில்லாதவனும்
எல்லா வற்றையும் புஜிப்பவனும், எல்லாவற்றையும் விற்பவனும்
இருந்தால் அவன் சிறந்தவனல்ல. ப்ரம்ஹசாரியும், மிதாஹார
னும், ஸர்வப்ராணிகளிடமும் தயையுடையவனுமாய் லக்ஷம்
முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படு
கிறான். யாஜனத்திற்கு அனரஹர்களுக்கு யாஜனம் செய்தா
லும், நிஷித்தமான அன்னத்தைப் பூஜித்தாலும், காயத்ரியை
ஆயிரத்தெட்டு முறை ஜபம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

விச்வாமித்ரர்:— ப்ரணவம், ஏழு வ்யாஹ்ருதிகள், மூ

ஸு | த்ரிவடாபாங் மாயத்ராஃ நஹயம் விஷ்ணுதே க்ஷயிஷ் ||
மாயத்ராஹு ஸரெஃ நாவதி ரெநா வெஷயதம்ஷபெ ||
ஸவெஷ் வெஷாஸு யஜ்ஞாஸு டாநாதி வ தவாஃஸி வ | ஸரீநி
கயபா ப்ராஹ்ம ரெநயொ நததித்ரயுஃ || வரிஹா
வ்ராவி வெஷாஃஸுநு கரெநாணி விவிபாதிவ | ஸாவித்ரீ
ரோத்ர ரோத்ரித்ர விஜா ஹவதி நிஹுபுஃ' உதி ||

பொமயாஜுவயுஃ—

வாயுஹக்ஷா டிநம் ஸ்ரீக்ஷா ராதிஃ நீக்ஷாது ஸூ
யுஷுக் | ஜ்வா ஸஹஸுஃ மாயத்ராஃ ஸூவிஸுஷு
வயாஷுதெ || ஸாபம் ப்ராத்தஸு யஸுஸு ரீஸுஸாஸுவதி
ஷுதெ | ஜவநுவெ வாவநீம் டெவீம் வவித்ராஃ வெஷரீத
ரீ || ஸ தபா வாவிதொ டெஷு ரோஷுணொ யதிதகஸு
ஷு | நஸீடெஷு ப்ரதிமூஹாநம் வ்யபிலீம் வ ஸஸாம

பாதங்களுடைய காயத்ரீ இவைகளை நித்யமும் ஜபிப்பவனுக்கு
ஒருகாலும் பயமில்லை. காயத்ரீக்குச் சமமான மந்த்ரம், நான்கு
வேதங்களிலுமில்லை. ஸகல வேதங்கள், யக்ருங்கள், தானங்
கள், தபஸ்ஸுகள் இவைகளை யெல்லாம், காயத்ரியின் கலையோடு
(பதினாறிலோருபங்கு) சமமாகக்கூட முனிவர் சொல்வதில்லை.
ப்ராம்ஹணன் மூன்று வேதங்களை விட்டாலும், பலவித கர்மங்
களை விட்டாலும், காயத்ரியை மட்டில் ஆசரயித்திருந்தால்
பயமற்றவனாய் ஆகின்றான்.

யோகயாக்குவல்க்யர்:— ஒரு தினம் வாயுவை ஆஹார
மாய்க் கொண்டிருந்து, ராத்ரிபைப்போக்கி மறுநாள் காலை
ஸூர்யாபிமுகனாய் காயத்ரியை ஆயிரம் முறை ஜபித்தால்,
ப்ராம்ஹணத்தை தவிர மற்றப பாபங்களினின்றும் சுத்தனா
கிறான். எவன் மாலையிலும், காலையிலும், தவறாது ஸந்த்யையை
உபாஸிக்கின்றானோ, வேதமாதாவும், பாவனியுமான காயத்
ரியை ஜபிக்கின்றானோ, அவன் அந்த காயத்ரீ தேவியினால் சுத்த
னாக்கப்பட்டுப் பாபங்களற்றவனாய் ஆகிறான். ஸமுத்ரங்களு
டன்கூடிய பூமியை ப்ரதிக்ரஹித்தாலும் தோஷமடைவதில்லை.
லக்ஷம்முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் பாபங்களினின்றும் விடுபடு
வான். நூறுமுறை ஜபித்து ஸ்ரானம் செய்யவும். ஜலத்தினுள்

நாடி || மாயத்ரா அக்ஷராவெந வாதகெஷ்டா விசுயுதெ |
 ஸாயா ஹதெந மாயத்ரா: ஸதஜிஷ்டெஷ்ட ஜவெசு || கவ
 ஸுதெந வீக்ஷாய ஸவட்வாஷெவ: ப்ருசுயுதெ || வது
 ண்டாரிவி வெஷாநாம் மாயத்ரீ ஜநநீ ஹவெசு | தாரிவா
 ஜெஸு து பொநித்யம் ஸ விப்யு: வங்கிவாவந: || உதி ||

காகுணைய:—

ஸவெஷ்டாரிவி வாவாநாம் ஸஜ்ஜெ ஸசுவஸிதெ |
 டஸஸாஹஸ்யஜிஷ்டா மாயத்ரீ ஸொயபெதத: || உதி ||

வதுவிடஸதிசெத —

ஸாவித்ராஜ்ஜம் ஜவநு கொடிம் ஸ்ரஹ ஹத்யாம் வுபொ
 ஹதி | அக்ஷரீதிம் ஜவெஷ்டாஜ்ஜம் ஸுராபாநாசு ப்ருசுயு
 தெ || வுநாதி ஹெஷ்டதாரம் மாயத்ரா அக்ஷஸவதி: |
 மாயத்ராஜ்ஜவிவிஷ்டெஷ்டாஜ்ஜம் மாயத்ரா அக்ஷஸவதி: ||
 ஸாவித்ராஜ்ஜஸஹஸ்யம் து ஜவம் க்ருக்ஷாதிதெ ரவள |
 சுயுதெ ஸவட்வாஷெஷ்டா யதி ந ஸ்ரஹஹா ஹவெசு'
 உதி ||

முழ்கி நூறுமுறை ஜபிக்கவும். நூறு முறை ஜபித்து ஜலத்தைப்
 பருகவும். இவ்விதம் செய்பவன் ஸகல பாபங்களாலும் விடு
 படுவான் காயத்ரீ நாலு வேதங்களுக்கும் தாயாய் ஆகின்றான்.
 அவனை எவன் நித்யமும் உபாஸிக்கின்றானோ, அந்த ப்ராம்
 ஹணன் பங்க்திபாவனன் எனப்படுகிறான்

மார்க்கண்டேயர்:— எல்லாப் பாபங்களும் சேர்ந்தாலும்,
 பதினாபிரம் முறை ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ, எல்லாவற்றினின்
 றும் விடுவிப்பான்.

சதுர்விம்சதிமத்தி:— காயத்ரியைக் கோடி முறை ஜபித்
 தால் ப்ரம்ஹத்தையைப் போக்குகிறான். என்பது லக்ஷம்
 முறை ஜபிப்பவன் ஸுராபான பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.
 எழுபது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பது ஸ்வர்ணஸ்தேயம் செய்தவனை
 யும் சுத்தமாக்குகின்றது. அறுபது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பவன்,
 குருதல்பகமன பாபத்தினின்றும் சுத்தமாகிறான். எண்ணாபிரம்
 முறை ஸூர்யோதயத்தில் ஜபிப்பவன், ப்ரம்ஹத்தையை
 தவிர மற்ற பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான்.

யாஜ்ஞவல்கு:-

‘யசு யசு வ ஸஜீண-ஃ சோதூநம் சிந்யுதெ லிஜி: | தசு
தசு திரெமெஹெ-ஃ ரொ மாயசுரா வாயநம் தயா’ உதி ||

பொமயாஜ்ஞவல்குராவி-

‘வ்யதய-ஃ செஷ்விரெமெ-ஃ ஹுள ஹுகா து ஸ-ஸ
சோஹித: | மாயசுரா ப்யதஸூ-ஃ ஸவ-ஃ வாரெவெ: ப்ர-
யுதெ’ உதி ||

வலிஷ:-

‘யசா யசா வ ஸஜீண-ஃ சோதூநம் சிந்யுதெ லிஜி: | தசா
தசா திரெமெஹெ-ஃ ரொ மாயசுரா ஜவ வனவவா’ உதி ||

ஸ்யுதிரதெ-

‘மாயசூ-ஃ சிந்யுசோதாய வாரெஸ்ய-ஃ ப்யவ-ஃ |
ஸ ஜீவஹ்நோஜா திகூ-ஃ ப்ராபொதீஹ நஸ-ஸய:’ உதி ||

உதி ஸ்ரீ-ஃ செஷ்விரெமெ-ஃ தவிரவிதெ ஸ்யுதிர-ஃ தாமெ

சூழ்நிலைகாண்டி மாயசூ-ஃ சிந்யுசோ ஸசோவ: ||

சூழ்நிலைகாண்டி வாய-ஃ வாய: ஸசோவ: ||

யாக்குவல்க்யர்:- எந்தெந்தப் பாபங்களில் தன்னை அவ
மதிக்கப்பட்டவனாய் ப்ராபஹ்நன் எண்ணுகின்றானோ அதில்
காயத்ரியால் திலங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டும்.
அவ்விதமே திலதானமும் செய்யப்பட வேண்டும்.

யோகயாக்குவல்க்யரும்:- கவனமுடையவனாய், பாஹ்
யார்தர சுத்தனாய், நெய்யுடன் கூடிய திலங்களால் அக்னியில்
ஹோமம் செய்தால், ஸகல பாபங்களும் விடுபடுகின்றன.

வலிஷ்டர்:- ப்ராபஹ்நன் எந்தெந்தக் காலத்தில் தன்னை
பாபமுடையவனாய் நினைக்கின்றானோ, அந்தந்தக் காலத்தில்,
திலங்களால் காயத்ரியால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அல்லது
காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

ஸ்மருதிரத்னத்தில்:- விலையைப் பெற்றுக்கொண்டு எவன்
பிறனுக்கு காயத்ரியைக் கொடுக்கின்றானோ, அவன் பிழைத்
திருக்கும்போதே சண்டாளத்தன்மையை அடைகிறான், இதில்
ஸமசயமில்லை.

ஸ்ரீ வைத்யநாததீக்ஷிதர் இயற்றிய ஸ்மருதிமுத்தாபலத்தில்

ஆஹ்நிகாண்டத்தில் காயத்ரி மஹிமா முற்றிற்று.

ஆஹ்நிகாண்டத்தில் பூர்வபாகம் முற்றிற்று.

K. K. SWAMY (அ) K. K. SRINIVASAN
INAYA GICHAM, POORVAM & ANNA
பிந்தம் போர்ட் EXPERT : : IRANIMANAM
YOGA GICHAM, PRAYOGA PACHAM,
MAHAR. PHONE: 23715070

ஆஹ்னிக காண்டம்

முதல் பாகம் தமிழரையுடன் கூடியது

~~~~~

கிடைக்குமிடம் :

ஸெக்ரடரி

வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன சபை

குறிப்பகோணம்.